EKLERİ SERİSİ - 2

13

ON ÜÇ'Ü Saklamak

CHLOE WALSH

AŞIK OLMAK, KOLAY OLAN KISIMDI.
ASIL ZOR OLAN SONRASINDA YAŞANACAKLARDI...

Johnny Kavanagh'nın kaderinde spor yıldızı olmak vardı. Ancak feci bir sakatlık çok sevdiği on üç numaralı formadan ayrılmasına sebep olmuş, onu hayallerine tutunmak için mücadele etmeye zorlamıştı. Yolunu kaybetmiş durumdaydı, özgüvensiz ve umutsuz bir halde teselli arayışına girmişti. Bu yüzden, uyanık olduğu her saatte zihnini meşgul eden kızın gizemini çözmeye karar verdi.

Shannon Lynch daha önce sır saklamakta hiç sorun yaşamamıştı. Şeytanların ve kötü adamların yalnızca peri masallarında değil, gerçek dünyada da var olduklarını biliyordu. Geçirdiği travmanın ardından çaresizce küçük kardeşlerini korumaya çalışıyordu. Ama geleceği gözlerinin önünde dağılırken kendini tekrar ailesinin olayları gizleme çabasının içinde bulmuştu. Şiddet görüp paramparça hale gelmiş, sonrasında ise çevresine duvarlar örmüştü ve insanlara olan güveni çok büyük bir darbe almış durumdaydı.

Yalnızca tek bir kişi o duvarlara tırmanabilirdi. *Kalbinin sahibi olan çocuk.* Ancak sırlar ortaya çıktığında hayatları sonsuza dek değişebilirdi. Johnny ve Shannon'ın aşkı hayatta kalabilecek miydi?

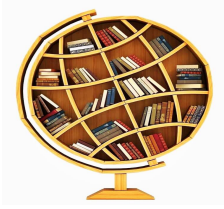
TOMMEN ERKEKLERİ SERİSİ - 2

ZM

ON ÜÇ'Ü Saklamak

Kitap Kurdu

YAZARIN NOTU

İrlanda'nın Cork şehrinde geçen, temiz yüzlü İrlandalı karakterlerle dolu *Tommen Erkekleri* serisi; Johnny Kavanagh, Shannon Lynch, sempatik Gibsie ve arkadaşlarının prestijli özel okulları Tommen Koleji'nde yollarının çizilip yetişkinliğe hazırlanırken yaşadıklarını anlatıyor. Mizah ve kalp kırıklığı, ragbi ve romantizm dolu Tommen Erkekleri kalbinizi fethedecek.

13'ü Saklamak, Tommen Erkekleri serisinin ikinci kitabıdır. Umarım siz de bu karakterleri okurken en az onları yazarken aldığım kadar keyif alırsınız. İrlanda argosunun tanımları ve telaffuzları için bu kitabın arkasında bir sözlük olduğunu lütfen unutmayın.

Okuduğunuz için teşekkürler. xox

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ömür boyu yanımda olacak değerli dostum
Nikki Ashton'a ithafen...

1
O MU, BİZ Mİ
SHANNON

"Seçimini yap, anne," dedi Joey. "O mu, yoksa biz mi?"

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde, yanağıma bir el bezi bastırarak mutfak masamızdaki eski sandalyede otururken iki sebep yüzünden çok korkuyordum.

Birincisi, babamla aramızda bir metreden az bir mesafe vardı ve onu düşünmek bile bedenimin istemsizce devre dışı kalmasına neden oluyordu.

İkincisi, nefes almak canımı çok yakıyordu.

Kana bulanmış bezi masanın üzerine bırakıp yan dönerek bedenimi sandalyeye yaslamaya çalıştım. Vücuduma bir acı dalgası yayıldığında inledim.

Bedenimin üstüne benzin dökülüp ateşe verilmiş gibi hissediyordum.

Vücudumun her santimi *yanıyor*, aldığım her derin nefesle isyan ediyordu. Başımın belada olduğunu fark etmiştim. Ciddi bir sorunum vardı ve Joey'nin oturmamı sağladığı sandalyede, içimde biraz bile mücadele hissi olmadan öylece durmaya devam ediyordum.

Bu çok kötü.

Bu gerçekten kötü, Shannon.

Küçük kardeşlerimin Joey'nin arkasında toplanırken çıkardığı hıçkırık ve burun çekme sesleri dayanılmazdı.

Ancak onlara bakamıyordum.

Eğer kardeşlerime bakarsam, o sandalyede paramparça olacağımı biliyordum.

Bunun yerine dikkatimi ağabeyime verdim. Ebeveynlerimize gözlerini dikip *daha fazlası* için onlara meydan okurken gösterdiği cesaretten güç alıyordum.

Bizi içinden çıkamayacağımız bir hayattan kurtarmaya çalışıyordu.

"Joey, biraz sakinleşirsen..." Annem konuşmaya başlasa da ağabeyim sözünü bitirmesine izin vermedi.

Biraz daha öfkelenerek yıkık dökük mutfağın ortasında bir volkan gibi patladı. "Sakın bu işten sıyrılmaya çalışma!" Suçlayıcı bir tavırla parmağını annemize doğrultmuştu. "Hayatında bir kez olsun doğru olanı yap ve onu hayatından *çıkar!*"

Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum, onu *duyması* için yalvarırken anneme olan inancının son kıvılcımları da hızla sönüyordu.

Annem ise öylece mutfağın zemininde oturuyordu. Bakışları her birimizin üzerinde gezinse de yanımıza gelmek için hamle yapmıyordu.

Olduğu yerde kalmıştı.

Babamın yanındaydı.

Ondan korktuğunu biliyordum, mutfağımızdaki adam yüzünden taş kesilmenin nasıl bir his olduğunu da anlıyordum ama yetişkin olan *oydu*. Onun evdeki yetişkin, anne ve koruyucu olması gerekiyordu. Bu rolün omuzlarına yüklendiği on sekiz yaşındaki ağabeyimiz bizi korumaya çalışmamalıydı.

"Joey," diye fısıldadı annem. Ona yalvarıyormuş gibi bakıyordu. "Sadece..."

"O mu, yoksa biz mi?" diye tekrarladı Joey. Sesi giderek daha soğuk çıkıyordu. "O mu, yoksa biz mi, anne?"

O mu, yoksa biz mi?

Bu beş kelime, şimdiye kadar duyduğum tüm sorulardan daha fazla anlam ve önem taşıyordu. Ancak hangi cevabın verildiği, annemin kendine ve bize hangi yalanı söylediği fark etmeksizin karşılaşacağımız sonucun aynı olacağını tüm kalbimle biliyordum.

Her zaman aynı oluyordu.

Sanırım o anda, evdeki kardeşlerim de bunu fark ediyordu.

Joey kesinlikle fark etmişti.

Annemizin önünde durmuş, aslında hiçbir şeyi değiştirmeyecek bir cevap almayı beklerken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu çünkü eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu. Annemiz, babamızın dizginlerini elinde tuttuğu iplerle yaşayıp nefes alan bir kuklaydı.

Seçim yapamazdı.

Öncesinde *onun* iznini almadan yapamazdı.

Küçük kardeşlerim bir kurtuluş için dua ediyordu ancak umut kırıcı bir an yaşadığımızı biliyordum.

Hiçbir şey değişmeyecekti.

Hiçbir şey düzelmeyecekti.

İlk yardım çantası getirilecek, etraftaki kan temizlenecek, gözyaşları silinecek, olayları örtecek bir hikâye uydurulacak ve o adam bir iki günlüğüne ortadan kaybolacaktı. Sonrasında her şey her zamanki eski haline geri dönecekti.

Sözler verilir, sözler bozulur. Lynch ailesinin sloganı.

Bu eve köklerine bağlı büyük bir meşe gibi zincirlenmiştik. Bundan kaçış yoktu. Hepimiz reşit olup evden ayrılana kadar asla sonu gelmeyecekti.

Düşünemeyecek kadar bitkin bir halde sandalyeye çöktüm. Her şeyi zihnimde süzgeçten geçirmeye çalışıyor ve gerçekten hiçbir şey anlamıyordum. Şartlı tahliyesi olmayan bir hapis cezası gibiydi.

Öne doğru eğilip kaburgalarımı sıkıştırarak yaşadığım her şeyin sona ermesini bekledim. İçimdeki adrenalin hızla dağılıyor, yerini bilinçli olarak dayanabileceğimden çok daha fazla olan acı hissine bırakıyordu. Ağzımda yoğun ve güçlü bir kan tadı vardı, ciğerlerimdeki havasızlık hem başımın dönmesine hem de sersemlememe neden oluyordu. Parmak uçlarım uyuşma ve karıncalanma arasında dans ediyordu.

Her yerim ağrıyordu, tamamen bitmiş durumdaydım.

Acıdan ve saçmalıklardan tamamen bıkmıştım.

İçine doğduğum hayatı istemiyordum.

Bu aileyi istemiyordum.

Bu kasabayı ya da içindeki insanları istemiyordum.

Bunların hiçbirini istemiyordum.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi Joey. Annem ona herhangi bir cevap vermemişti. Ağabeyimin ses tonu buz gibiydi ve içinde kaynayıp durduğunu bildiğim kelimeleri, kırık kalbinin çukurlarından çıkarılması gereken bir zehir gibi ortaya atıyordu. Böyle olduğunu biliyordum çünkü onunla aynı şeyleri hissediyordum. "Şu anda senden, ondan *şu ana kadar* nefret ettiğimden daha çok nefret ettiğimi bilmeni istiyorum." Vücudu titriyordu, elleri iki yanında yumruk haline gelmişti. "Artık benim annem olmadığını bilmeni istiyorum... Zaten hiçbir zaman annelik yapmadın." Çenesini sıkıp içindeki acının serbest kalmasını engellemeye çalıştı. Gururu o insanların önünde duygularını göstermesine izin vermiyordu. "Şu andan itibaren benim için *ölüsün*. Bütün pisliklerin var ya? Kendin halledeceksin. Bir dahaki sefere sana vurduğunda? Seni korumak için orada olmayacağım. Bir dahaki sefere tüm parayı içkiye yatırdığında, çocuklara yapacak yemek bulamadığında ya da elektriği tekrar açtıramadığında? Para alabileceğin başka bir pislik bulman gerekecek. Bir dahaki sefere viski krizlerinden birinde seni merdivenden ittiğinde ya da lanet olası kolunu kırdığında? Tıpkı

burada yaptığın gibi seni görmezden geleceğim. Bizi korumak için yanımızda olmadın, şu andan itibaren ben de seni korumak için yanında olmayacağım."

Dudaklarından dökülen her kelimeyle irkildim. Onun acısını ruhumun en derinlerinde hissediyordum ve o duygu içimdeki hislere karışıyordu.

Babam tehditkâr bir ses tonuyla, "Annenle böyle konuşma," diye homurdandı. Bir seksenlik boyu ve doksan kilo ağırlığıyla yeniden ayağa kalkmıştı. "Seni nankör, küçük..."

"Benimle böyle konuşmayı aklından bile geçirme, pislik herif," diye uyardı Joey. Ona öfkeli gözlerle bakıyordu. "Seninle aynı kanı paylaşıyor olabilirim ama hepsi o kadar. Seninle işim bitti, ihtiyar. İstersen cehennemde yanabilirsin, umurumda değil. Umarım ikiniz de cehennem alevleriyle kavrulursunuz."

O anda bir elin omzuma hafifçe bastırdığını hissedip irkilerek acıyla inledim. Tadhg elini omzumdan çekmeden, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Ben yanındayım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kapattım.

"Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" Babam elinin tersiyle yüzünü sildiğinde koluna kan bulaştı. "Sakinleşsen iyi olur, çocuk..."

"Bana *çocuk* mu diyorsun?" Joey başını arkaya atıp neşesiz bir kahkaha attı. "Bana? Hayatının büyük bölümünde senin lanet olası çocuklarını büyüten kişiye? Pisliğinizi temizleyen, sorumluluklarınızı üstlenen, iki değersiz ve boktan ebeveynin boşluğunu dolduran insana?" Joey öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Daha on sekiz yaşındayım. Ama senin *hayatın boyunca* olabileceğinden daha büyük bir adamım!"

"Şansını zorlama," diye homurdandı babam. Gözleri kızarırken hızlı bir şekilde kendine geliyordu. "Seni uyarıyorum..."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti Joey. Bunu söylerken umursamaz bir tavırla omuz silkmişti. "Beni bayıltacak mısın? Bana vuracak mısın? Tekmeleyecek misin? Kemerini mi çıkaracaksın? Bacaklarıma mı vuracaksın? Kafamda şişe mi kıracaksın? Beni korkutacak mısın?" Başını iki yana sallayarak alayla güldü. "Tahmin et ne oldu? Artık o korkak küçük çocuk değilim, ihtiyar. Savunmasız bir çocuk, korkmuş genç bir kız ya da hırpalanmış karın değilim." Ardından yeşil gözlerini kısarak devam etti. "O yüzden bana ne yaparsan yap, on katıyla karşılık vereceğime yemin ederim."

"Evimden defol," dedi babam. Bir ölüm sessizliğiyle konuşuyordu. "Hemen git, çocuk."

"Dur, Teddy!" diye feryat etti annem ona doğru koşarak. "Yapamazsın..."

"Kapa o lanet çeneni, kadın!" diye kükredi babam öfkesini ona yönelterek. "Senin suratını dağıtırım! Duydun mu beni?"

Annem irkilerek yüzünde çaresiz bir ifadeyle ağabeyime baktı.

Joey kaskatı kesilmişti, içsel bir savaş verdiğini anlayabiliyordum ama yine de annemize doğru yaklaşmadı.

"Onu dışarı atamazsın..." Annem saf, katıksız bir korkuyla evlendiği adama bakarken sözleri uçup gitti. "Lütfen..." Gözyaşları soluk yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O benim oğlum..."

"Ah! Şimdi de senin oğlun mu oldum?" Joey başını geriye atıp güldü. "Hiç zahmet etme."

"Bunlar senin hatan, kızım," diye bağırdı babam. Ters bakışlarını bana doğru çevirmişti. "Siktiğimin kasabasında orospuluk yapıyorsun, ailenin başına bela oluyorsun! Bu olayda tüm suç sana ait..."

"Sakın bunu yapmayı bile deneme," diye uyardı ağabeyim sesini yükselterek. "Lanet olası gözlerini ondan uzak tut."

"Gerçek bu," diye hırladı babam. Kahverengi gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Sen bir yer israfısın, her zaman öyle oldun." Yüzündeki acımasız ifadeyle konuşmaya devam etti. "Annene senden bahsettiğimde beni dinlemedi bile. Ama gerçeği her zaman biliyordum. Küçükken bile senin ne olduğunu biliyordum, siktiğimin cücesi!" Bana bakarak yere tükürdü. "Nereden geldiğini bile bilmiyorum."

Tüm hayatımı korkarak geçirmeme sebep olan adama bakakaldım. Mutfağın ortasında, korkunç derecede güçlü kolları ve yumruk haline gelmiş elleriyle duruyordu. Vücuduma hatırlayabildiğimden daha fazla zarar vermişti ama sözleriyle beni çok daha derinden yaralıyordu.

"Bunların hepsi yalan, Teddy!" dedi annem boğuk bir sesle. "Shannon, bebeğim..."

"Seni hiç istemedik," dedi babam işkence etmeyi sürdürerek. "Bunu biliyor muydun? Annen seni bir hafta boyunca hastanede bıraktı, suçluluk duygusu onu ele geçirene kadar seni evlatlık olarak vermeyi düşündü. Ben fikrimi hiç değiştirmedim. Seni sevmek bir yana, yüzünü görmeye bile tahammül edemiyordum."

"Shannon, onu dinleme!" diye bağırdı Joey. Sesi artık duygulanmış gibi çıkıyordu. "Bu doğru değil. O piç aklını kaçırmış. Söylediklerini dinleme. Beni duyuyor musun, Shan? *Onu* görmezden gel."

"Seni de istemiyordum," diye hırladı babam. Şimdi ters bakışlarını ağabeyime çevirmişti.

Joey alaycı bir tavırla, "Kalbim çok kırıldı," diye karşılık verdi.

"Biz de senin için aynı şeyleri hissediyoruz," diye homurdandı Tadhg. Babamıza bakarken eli omzumda titriyordu. "Hiçbirimiz *seni* istemiyoruz!"

"Tadhg," dedi Joey alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla. Gözlerindeki paniği açıkça görebiliyordum. "Sessiz ol. Ben hallederim."

"Hayır! Sessiz olmayacağım, Joe," diye boğuk bir sesle karşı çıktı Tadhg. On bir yaşındaki bir çocuğun taşıması gerekenden daha fazla öfkeyle doluydu. "Bu ailedeki lanet olası sorun o ve gerçekleri duyması gerekiyor."

"Şunu gözümün önünden al!" diye kükredi babam. Dikkatini onlardan biraz daha uzakta duran anneme çevirmişti. "Hemen yap, Marie!" diye bağırdı parmağıyla onu işaret ederek. "Ben o küçük piçi öldürmeden önce odadan çıkar."

"Denediğini görmek isterdim," diye alay etti Joey. İki yanında durup ona yapışmış olan Ollie ve Sean'ı arkasına gizliyordu.

"Hayır!" Annem burnunu çekip ağabeyimin yanında yerini aldı. "*Senin* evden gitmen gerekiyor."

Babam ona doğru bir adım attığında annem istemsizce korkup uzaklaşarak ellerini yüzüne kapattı.

Acınası bir durumdu.

Hiçbirimizin o insanlarla savaşma şansı yoktu.

Aşk ve korku bir insanın kalbinde nasıl bir araya gelebilirdi?

Annem bu kadar korkarken ona nasıl *âşık* olabilirdi?

"Bana ne dedin sen?" diye tısladı babam öfkesini ona yönelterek. "Ne dedin sen!"

"Git," dedi annem. Birkaç adım geri çekilirken tüm vücudu titriyordu. "Her şey bitti, Teddy. Ben pes ediyorum... aramızdaki her şey bitti. Artık bunu yapamam... Hemen burayı *terk etmeni* istiyorum!"

"Pes mi ediyorsun?" diye alay etti babam ona bakarak. "Benden ayrılabileceğini mi sanıyorsun?" Zalimce güldü. "Sen benimsin, Marie. Beni duyuyor musun? Sen benimsin." Anneme doğru bir adım daha

attı. "Beni hayatından çıkarabileceğini, benden uzaklaşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece git," dedi annem boğuk bir sesle. "Gitmeni istiyorum, Teddy! Hayatımızdan çık."

"Bensiz bir hayatın olduğunu mu sanıyorsun? Bensiz bir *hiçsin*, sürtük!" diye kükredi babam. Gözleri vahşet ve sınırsız bir çılgınlıkla doluydu. "Beni terk etmenin tek yolu bir tabutun içinde olmak, kadın! Beni terk etmene izin vermeden önce seni öldürürüm. Beni duyuyor musun? Gitmene izin vermeden önce bu lanet evi sen ve piçlerinle birlikte yerle bir ederim."

"Dur!" Joey'nin bacağını kavrayan Ollie'nin boğazından cılız bir çığlık koptu. "Durdur onu," diye hıçkırdı. Sanki o bütün cevaplara sahipmiş gibi ağabeyimize sarılmıştı. "Lütfen."

"Şimdi de küçük bir kız mı oldun?" diye sordu babam tiksinmiş bir ifadeyle. "Kendine gel, Ollie. Seni küçük aptal!"

"Bu kadar yeter, Teddy!" diye bağırdı annem göğsünü tutarak. "Çık dışarı!"

"Burası benim evim," diye kükredi babam. "Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Sorun değil," dedi Joey. Kardeşlerimize bakmadan önce soğuk bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sean'ı da yanına alıp dışarı çık, Ollie." Joey elini kot pantolonunun cebine sokarak telefonunu çıkarıp ona uzattı. "Bunu al ve Aoife'yı ara, tamam mı? Gelip bizi evden alsın."

"Hayır, hayır, hayır!" Annem paniklemeye başlamıştı. "Lütfen onları benden koparma, Joey."

Ollie bir kez başını salladıktan sonra küçük kardeşimizin elinden tuttu. Mutfaktan koşarak çıkarken annemizin o tarafa doğru uzanan kollarının yanından hiç tereddüt etmeden geçti.

Dokuz ve üç yaşındaki çocuklar bile ona güvenmiyordu. Çünkü o küçücük yaşlarında bile, annelerinin -istese de istemese de- onları eninde sonunda hayal kırıklığına uğratacağını biliyorlardı.

"Ona gitmesini söyledim... Ona söyledim, Joey. Lütfen, sizi seçiyorum. Tabii ki, *tabii ki de* sizi seçiyorum!" Aceleyle ona doğru koşup üstündeki kapüşonluyu zayıf elleriyle sıkarak ağabeyime baktı. "Lütfen bunu yapma... Lütfen, Joey. Benden çocuklarımı alma."

"Onları güvende tutamadıktan sonra ne işe yararsın?" diye sordu ağabeyim hareket etmeden. Annemiz ona sarılmıştı, bizi yüzüstü bırakmaması ve kendisine bir şans daha verilmesi için yalvarırken sesi tit-

riyordu. "Sen bu evde lanet bir hayaletsin," diye bağırdı Joey. "Sen bir duvar kâğıdısın, anne. Bir faresin." Titrek elini sarı saçlarının arasından geçirip, "*Senin bize hiçbir yararın yok!*" diye tısladı.

"Joey, bekle... Dur! Lütfen bunu yapma." Kardeşimin ellerini tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve yalvarmaya başladı. "Onları benden koparma."

Joey derin bir nefes alarak, "Onları burada bırakamam," diye cevap verdi. "Sen seçimini yaptın."

"Anlamıyorsun," diye bağırdı başını iki yana sallayarak. "Anlamıyorsun."

"O zaman ayağa kalk, anne," dedi ağabeyim yalvaran bir ses tonuyla. "Ayağa kalk ve benimle birlikte bu *evden çık.*"

"Yapamam," diye hıçkırdı annem. Başını iki yana salamaya devam ediyordu. "Beni öldürür."

"O zaman öl," diye cevap verdi Joey. Ses tonunda duygudan eser yoktu.

"Bırak gitsin, Marie," diye bağırdı babam. Sesi kötülükle dolup taşıyordu. "Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp geri dönecek. O piç hiçbir işe yaramaz. Tek başına bir gün bile hayatta kalamaz..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı annem. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek bir sesle konuşmuştu. Burnunu çekerek ayağa fırlayıp babama bakmak için arkasını döndü. "Kapa çeneni! Bunların hepsi senin suçun. Hayatımı mahvettin. Çocuklarımı yok ettin. Sen lanet olası bir delisin..."

Yumruk.

Babamın yumruğu tüm gücüyle yüzüne indiğinde sözleri bir çığlığa dönüştü. Bir taş çuvalı gibi yere yığılmıştı.

"Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı babam ona bakarak. "İçlerinde en kötüsü sensin, siktiğimin fahişesi!"

Joey'nin az önce söylediklerini yutması iki saniye bile sürmemişti. Babamı kabaca iterek ellerini ondan uzaklaştırdı. "Çek o lanet ellerini annemden." Onu tekrar sertçe itti. "Dokunma ona!" Ardından eğilerek annemizi ayağa kaldırmaya çalıştı. "Anne, lütfen..." Yere diz çöküp saçlarını yüzünden geriye doğru çekerken sesi çatladı. "*Bırak* onu." Kanlı elleriyle annemizin yüzünü kavradı. "Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Bunu halledeceğiz ama burada kalamayız. Sana ben bakacağım..."

Joey'ye doğru hamle yaparken, "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" diye kükredi babam tehditkâr bir şekilde. "Her şeyi bildiğini mi

sanıyorsun, çocuk? Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Kocaman elini Joey'nin ensesine yerleştirerek onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Onu benden alabileceğini mi sanıyorsun? Hiçbir yere gitmiyor!" Daha da bastırarak ağabeyimin alnını karo zemine yapıştırdı. "Seni terbiye edeceğimi söylemiştim, nankör küçük piç." Dizini beline bastırarak onu hareketsiz bıraktı.

"Şimdi büyüyüp adam mı oldun, çocuk? Dizlerinin üzerinde küçük bir orospu gibi ağlayarak annene nasıl bir erkek olduğunu göster."

"Kes şunu!" diye bağırdı annem. Babamı omuzlarından geriye çekmeye çalıştı. "Üstünden kalk, Teddy."

"Ben senden daha erkeğim," diye tısladı Joey. Babamızın ağırlığıyla ayakta durmak için harcadığı güçten sesi boğuklaşmıştı.

"Ah, öyle mi dersin?" Joey'nin saçlarından bir tutam yakaladı, hızla geri çekip sonra da yüzünü fayanslara çarptı. "Sen bir bok parçasısın, çocuk."

Joey bir ağız dolusu kan tükürdü. Ellerini bir kez daha fayansların üzerine koydu ve yüzünü yere vurmaya devam eden adamın elinden umutsuzca kurtulmaya çalışıp başaramayarak vücudunu yukarı kaldırdı. Kemik çıtırtılarının sesi kulaklarımı doldururken midem bulanıyordu ama ağabeyim yine de pes etmiyordu. "Hepsi bu mu?" Dişlerini gösterdiğinde kanlar beyazın üzerinde parladı, saçlarını tutan ele karşı hırlayarak çılgınca mücadele etti. "Kontrolünü kaybediyorsun, ihtiyar!"

"Bırak onu!" diye bağırmaya devam etti annem babamı omuzlarından çekiştirirken. "Teddy, onu öldüreceksin!"

"Güzel!" Babam kükreyerek bir kolunu geriye attı ve annemi bir kez daha uzaklaştırdı. "Sonra sırada sen varsın, seni dönek fahişe!"

Titrerken bir şeyler yapmak için hamle yaptım ama *bir adım bile atamadım.*

Bedenimi hareket ettiremiyordum.

Tekrar ayağa kalkmak için hiç gücüm kalmamıştı.

Yıllarca gördüğüm kötü muamele yediğim dayakla birleşmişti, on altı yaşımda kendi ayaklarımın üzerinde duramayacak hale gelmiştim.

Acınası bir şekilde ağabeyimin beni oturttuğu sandalyeye yığılmıştım. Yüzümden kanlar akarken ve kalp atışlarım göğsümde yavaşlarken öylece donup kalmıştım.

Ölüyorum, diye düşündüm. Şu anda ölüyordum ya da vücudum şoka girmişti. Her iki durumda da bir şeyler ters gidiyordu ve her zaman yardımıma koşan tek kişiye yardım edemiyordum.

Başım çılgınca dönerken, Joey'nin babamın vücudunu yana doğru yıkmayı başarmasını buğulu gözlerle izledim. Ancak sonrasında yerde güreşmeye başladılar.

Babam bir kez daha galip geldiğinde kalbimin duracağını düşündüm. Kolunu ağabeyimin boğazına dolayarak yumruğunu sıktı ve yüzüne defalarca vurmaya başladı. Joey onun altında çılgınca debeleniyor, umutsuzca altından kurtulmaya çalışıyordu ama hiçbir faydası yoktu. Babamız onun üzerine en az yirmi kiloluk bir baskı uyguluyordu.

Ölecek, diye haykırdı kalbimdeki ateş. *Kurtar onu.*

Bunu yapmayı denedim.

Panik içinde ağabeyime ulaşmaya çalıştım ama hareket edemiyordum.

Kendimi felç olmuş gibi hissediyordum.

"Ona yardım et," dedi ağabeyim öksürüp etrafa tükürükler saçarken. "Ona yardım et!"

Kime yardım edeyim?

Kime yardım edeyim, Joe?

Birkaç saniyede bir görüşüm kararıyordu. Bu durumun bilincimin stabil olmadığının bir göstergesi olduğunu biliyordum. Ayrıca bunun kötüye işaret olduğunu, öncekinden daha kötü dövüldüğüm gerçeğine karşı beni uyardığını da biliyordum.

Çok daha kötü.

Tadhg'ın dolaba doğru ilerlediğini göz ucuyla fark ettim. Çekmecelerden birini çekerek açtı ve bir bıçak çıkarıp hiç tereddüt etmeden doğrulttu.

Yap şunu. Kardeşime bunu *yapacak* cesareti vermesi için yukarıdaki göklere sessiz bir yakarış gönderdim.

"Bırak ağabeyimi!" diye bağırdı Tadhg. Bıçağın ucunu babamızın boğazına yaslamıştı, eli kaya gibi sağlam dururken gözleri karşısındaki adama kilitlenmişti.

"Tadhg, bıçağı bırak," diye bağırdı annem. Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı. "Lütfen, bebeğim."

"Siktir git," diye karşılık verdi Tadhg. Gözlerini babamızdan asla ayırmıyordu. "Ağabeyimin. Üstünden. Kalk."

Yap şunu, Tadhg, diye dua ettim sessizce. *Babamı sonsuza dek durdur.*

"Aptal olma, çocuk," diye güldü babam ama sesinde artık neşe yoktu... Sadece korkuyordu.

Güzel.

Korksan iyi edersin.

Tadhg buz gibi ses tonuyla, "Ben aptal değilim," diye cevap verdi. "Ben ağabeyim de değilim." Bir adım daha yaklaşarak bıçağın ucunu biraz daha yaklaştırdı. "Shannon durmamı söylediği için durmam."

Kalbim paramparça olmuştu.

On bir yaşındaydı ama onu bu hale getirmişlerdi.

Babamızı öldürmesi, işi o noktada bitirmesi için dua ediyordum.

Peki beni ne hale getirmişlerdi?

Bir parçam kardeşime o bıçağı bana saplaması için yalvarmak istiyordu. Böylece her şey bitecekti.

Hepsi çok güçlüydü ama ben zayıftım.

Yeterince sağlam değildim.

Diğerleri gibi kendimi toparlayamıyordum.

Ben bozuktum.

Joey yerden, "Tadhg," dedi nefes nefese. Göğsü hızla inip kalkıyor, ciğerlerine çaresizce bir nefes çekmeye çalışıyordu. Babamın kolu hâlâ boğazına sarılıydı. "Sorun yok." Yüzü kan içindeydi, burnunun yine kırıldığı belli oluyordu. İki eliyle de boğazını sıkan kolu tutuyordu. "Sadece sakin ol..."

"Sorun var, Joe," diye cevap verdi Tadhg. Sesinde duygudan eser yoktu. "Bunların hepsi sorun."

"Ne yapacaksın, çocuk?" Babamın dudakları büzülmüştü, ağabeyimin üzerinde durmaya devam ediyordu. Ancak kan çanağına dönmüş gözleri endişe doluydu ve küçük kardeşime kilitlenmişti. "Beni bıçaklayacak mısın?"

"Evet."

Blöf olduğunu sanan babam bıçağı almak için elini uzattı ama boynunun kenarından bir damla kan akınca irkildi. "Tanrı aşkına, Tadhg!" diye bağırırken boğazı gergin bir şekilde inip kalkıyordu. "Beni kestin."

"Bu iş hemen bitecek," diye karşılık verdi Tadhg. Öne doğru bir adım daha attı. "Ağabeyimi bırakıp evi temelli olarak terk et, yoksa boğazını keserim ve ölürsün."

Babamın ağabeyimi bırakıp ayağa kalkmasını izlerken hissettiğim şeyin büyük bir rahatlama mı, yoksa acı bir pişmanlık mı olduğundan emin değildim.

İki duygunun bir karışımı olduğundan şüpheleniyordum ama artık tutarlı düşünceler üretmekte zorlandığım için emin olamıyordum.

Kendi vücut ağırlığımı taşıyamayacak kadar yorgun olduğum için

önc doğru eğildim ve alnımı masaya yasladım. Hızlı nefesler alarak hareketsiz durmaya, kıpırdamamaya ve kemiklerimi yerinden oynatmamaya çalıştım.

Her yerim çok acıyordu.

Ağzımda ve genzimde süzülen kanın tadı yüzünden öğürdüm.

Ürperdiğimde bir refleksle inleyip hareket etmeyi tamamen bıraktım.

Boğazımın arkasından aşağı doğru kayma hissine, dilimin üzerindeki bakırın metalik tadına kendimi bıraktım.

Sersemlemiş ve hayattan kopmuş gibi hissederek gözlerimin kapanmasına izin verdim ve kulaklarımda şiddetle atan kalbimin düzensiz ritmine odaklanarak birbirlerine bağıran sesleri duymazdan geldim.

"Ona yardım edin artık!"

Güm, güm, güm.

"Seni öldüreceğim Marie."

Güm... güm, güm, güm.

"Defol git!"

Güm...güm...güm...güm...güm...

"Sen yürüyen ölü bir kadınsın."

Güm.....güm...güm...güm...

Kapı çarptı.

Güüüüüüüm.... gü... gü...mmmm...

"Seni seviyorum, nehir gibi Shannon..."

Güm, güm, güm, güm.

Felaket bedenimi sarıp derin bir pişmanlıkla birleşti. Johnny'nin yüzü, gözlerimin ardında kaybolan umudun ışığı olurken bana uzatılan eli kabul ettim.

Acı ve pişmanlık dolu sıcak gözyaşları kirpiklerimden süzülerek yanaklarıma sıçrayıp kurumuş kana karıştı.

Kendimi çok üzgün hissediyordum, çırılçıplak kalmış gibiydim.

Belki başka bir hayatta her şey daha farklı olurdu.

Mutlu olabilirdim.

"Sanırım sana ihtiyacım var..."

"Onun neyi var?" Birinin bir şey sorduğunu duydum, sesi ağabeyimin kız arkadaşına çok benziyordu. "Neden ağzından kan geliyor?"

"O kadar korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim..."

"Shannon! Shannon! Shannon! Tanrım, bir şeyler yap!"

"Sana kimin el kaldırdığını söyle. *Söyle ki bunu düzeltebileyim..."*

"Bak ne yaptın!" diye bağırdığını duydum annemin.

"Ben seni korurum..."

"Ambulans çağırın."

"Benimle güvendesin..."

"Ölüyor. Kız kardeşimi öldürdü. Sen de hiçbir şey yapmıyorsun!"

"Düşmene izin vermeyeceğim... Sorun yok, yanındayım..."

"Lanet olası bir ambulans çağırın!"

"Benimle kal..."

İki elin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum ve nazik dokunuşun tadını çıkarıyordum. "Beni duyabiliyor musun?" Joey'nin sesi kulaklarımı doldurdu. "Seni buradan çıkaracağım, tamam mı?"

"Sadece beni öpmeye devam et..."

"Shannon, beni duyabiliyor musun?"

"Seni seviyorum, nehir gibi Shannon..."

"Shan?" Gözlerimi bir şeyin dürttüğünü hissettim, gözkapaklarım açıldığında sebebinin ağabeyimin parmakları olduğunu fark ettim. "Hadi ama, Shannon. Konuş benimle."

Gözlerim titreşerek açıldı, kendimi onun dehşetle bana bakan yüzüne odaklanmaya zorladım. "Sana yardım getireceğim, tamam mı?" Kesik kesik bir nefes verdi. "Ambulans yolda."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama konuşamadım.

Dudaklarım ihtiyacım olan kelimeleri oluşturamıyordu.

"Shannon, nefes al." Annem karşımda eğilip ağabeyimin ayaklarının yanında diz çöktü. Yüzüme dokunurken diğer eliyle de bir torba donmuş bezelyeyi göğsüme bastırıyordu. "Nefes al, Shannon," diye tekrarlayıp durdu. "Nefes al, bebeğim."

Yardımcı oluyor muydu?

Yoksa daha da mı kötüleştiriyordu?

Bilmiyordum.

Tek bildiğim nefes *alamadığımdı.*

En korkutucu şey ise umurumda olmamasıydı.

Paniklemiyordum.

Korkmuyordum.

Sadece... pes etmiştim.

"Shan," diye tekrarladı Joey. Korku yüz hatlarını sararken sesi yükseliyordu. "Shannon, lütfen." Eğilip iki elini omuzlarıma koyarak beni hafifçe sarstı. "Tanrım, Shannon konuş benimle!"

Konuşmayı denedim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Öksürerek ağzımdan yoğun, yapış yapış fışkıran yabancı metalik tat yüzünden öğürmeye başladım.

Başım bir yana kaydığında ağabeyim yüzümü ellerinin arasına alıp tekrar dik konuma getirdi. "Aoife, bana anahtarlarını ver," diye bağırdı boğuk bir sesle, yeşil gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Hemen sonra yüzümü bırakarak gözden kayboldu. "Onu kendim götüreceğim."

"Joey, onu hareket ettirme. İç kanaması olab..."

"Ver şu lanet anahtarları, bebeğim!"

Beni tutan ellerinin gücü olmayınca istemsizce öne doğru yığıldım ve anneme doğru ağır bir şekilde devrildim.

"Sorun yok," diye fısıldadı kollarını bana dolayıp parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Her şey yoluna girecek."

Kendi ağırlığımı taşıyabilmeyi ve anneme yaslanmamayı diledim. Bana dokunmasını istemiyordum ama vücudumda güç kalmamıştı.

Karanlık beni sarmadan önce hatırladığım son şey, bedenimi kollarının arasına alan ağabeyimin dokunuşuydu. "Beni bırakma," diye fısıldamıştı kulağıma.

2
KAFAM GÜZEL JOHNNY

En az altı hafta ragbi oynamak yasak.
Baba.
Yedi veya on gün yatak istirahati.
Baba.
Ayakların mayıs ayına kadar çime değmeyecek.
Baba.
Yırtılmış eklemler, iltihaplar ve sporcu fıtığı.
Baba.
Rehabilitasyon.

"Sikeyim!" Battaniyeleri vücuduma sarıp başımı arkaya atarak kükrememi bastırdım. Eğer başka bir taşkınlık yaparsam yine o sikik sakinleştiriciyi vereceklerini biliyordum. Odamdan koridorun aşağısına doğu konuşlanmış hemşirelerle aramdaki ince buzun üzerindeydim. İşemek için yataktan kalkarken yatağımın yanında yere yığılmam kara listelerine girmeme neden olmuştu. Vücudumda sonda takılı olduğu hatırlatılıp yardım istemediğim için büyük bir azar işitmiştim ve serumuma ekledikleri şey her neyse ondan bir doz daha verilmişti. Bana ağrı için olduğunu söyleseler de şüphelenmiştim. Uçurtma gibi havalarda uçuyordum. Kimsenin vücudunda bu kadar ilaca ihtiyacı yoktu. Benim gibi kendini kırık aletli ilan eden aptalın bile buna ihtiyacı olmazdı. "Tanrım!"

Gözlerimi kırpıştırarak yatağımın karşısındaki duvara monte edilmiş televizyona ve *The Late Late Show*'u sunan *Pat Kenny*'ye odaklanmaya çalıştım ama gereksiz bir çabaydı. Düşüncelerim beni beynimin içinde bozuk bir plak gibi takılı kalan o kelimeye geri götürüyordu.

Baba.
Baba.
Baba.

Odada yalnız olmama rağmen, "Yeter!" diye öfkeyle homurdandım. "Konuşmayı kes artık."

Zihnim bana oyunlar oynuyor, kendimi endişeli ve gergin hissetmeme neden oluyordu. Midemde çok kötü bir his vardı.

İçimdeki endişe o kadar güçlüydü ki tadını alabiliyordum.

Ağrı kesiciymiş, hadi oradan!

Kafamın içini darmaduman eden bir şeydi.

Kimse beni dinlemiyordu.

Herkese bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyip duruyordum. Hastanedekiler de her şeyin yolunda olduğunu söyleyip damarlarımda dolaşan şeyin dozunu biraz daha arttırıyorlardı.

Yanıldıklarını biliyordum ama endişelerimi anlamlandırmak bir yana, doğru düzgün önümü bile göremiyordum.

Onlar beni ciddiye almadıkça daha çok endişeleniyordum. Sonunda ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey yüzünden telaşa boğulana kadar böyle devam ediyordu.

Korkunç bir duyguydu.

Zihnim darmadağın olmuştu, içinde bozuk bir plak gibi çalan tek bir kelime vardı.

Baba.

Sadece tek bir ses aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu.

Shannon.

Neden böyle tepki verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Bunu biliyordum çünkü onu her düşündüğümde bağlı olduğum makine sesler çıkarmaya ve yanıp sönmeye başlıyordu.

Hiçbir zaman endişeyle iyi başa çıkamamıştım. Bunu yapamıyordum. Adrenaline kesinlikle dirençliydim ama korku... Hayır, korkuyla aram hiç iyi değildi. Özellikle de kalbimdeki korku başka biri için olduğunda katlanamıyordum.

Gözlerimi televizyona dikmeyi başardığımda, "Pat'in televizyonda ne işi var?" diye düşünüp durdum. *The Late Late Show* bir cuma gecesi programıydı ama nereden bilebilirdim ki? Haftanın hangi gecesinde olduğumu ayırt edemediğim için pek bir şey bildiğim söylenemezdi.

Yatağımda arkama yaslanıp hissettiğim uyuşukluğu gözlerimi kırparak üzerimden attım ve sağlıklı düşünmeye çalıştım.

Öfkeyle daha fazlasını anlamlandırmaya çalışmak için başımı etrafa çevirip durdum.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kafamda.

Vücudumda.

Kendimi kapana kısılmış, lanet olası hastane yatağının tutsağı olmuş gibi hissediyordum ve bu his çok berbattı.

Dünyaya ve içindeki herkese öfke duyarak parmaklarımı yatağa vurdum. Ardından tavandaki döşemeleri saydım.

Yüz otuz dokuz.

Tanrı aşkına, bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Eve gitmek istiyordum.

Cork'a.

O kadar çaresizdim ki, artık Dublin'de kalmak bile istemiyordum. Yüce İsa'ya kavuşma anını yaşıyordum ve Ballylaggin'deki evime dönmekten, aşina olduğum şeylerle çevrili olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Eve dönüp Shannon'la birlikte olmak istiyordum.

Tanrım, ona çok kötü davranmıştım.

Korkunç bir tepki vermiştim.

Aptalın tekiydim.

Öfke yeniden içimde kabardı. Geleceğimin ne getireceğini her düşündüğümde -bu da günün her dakikası anlamına geliyordu- depresyon ve umutsuzlukla birleşiyordu.

Acı mı? Çok acı çekiyordum ama şu anda en az endişelendiğim şey bedenimdi. Çünkü lanet olası hislerimin kontrolünü kaybetmiştim. Aklımı yitirmiş, duygularımda kaybolmuştum. Cork'taki lanet bir kızı düşünüyordum.

Sıkılmış ve huzursuz bir şekilde hastanenin penceresinden karanlık gökyüzüne baktıktan sonra tekrar televizyon ekranına döndüm.

Sikerim böyle işi.

Telefonuma uzanıp kim bilir kaç saat ya da gün içinde on iki kez aradığım numarayı bulana kadar titreyerek rehberimde gezindim. Gözümdeki buğuların arasından bir ismi seçmeye çalışıp arama tuşuna bastım.

En sonunda büyük bir çabayla telefonu kulağıma götürmeyi başardım. Monoton sesli mesaj kaydıyla karşılaşana kadar nefesimi tutarak telefonun iğrenç çalma sesine tahammül ettim.

"Joey." Öne doğru eğilerek vücudumu dik bir pozisyona getirmeye çalıştım. Ancak bu şekilde vücuduma bağlı olan ve orada bulunmaması gereken bazı kabloları çekiştiriyordum. "Beni geri ara." Bacaklarımda bir sızı hissettiğimde acı dolu bir homurtu çıkararak bir sonraki cümleyi ağzımda gevelemeden konuşmaya odaklandım. "Onunla konuşmam gerekiyor." Sesimin bana yabancı geldiği düşünülürse kelimelerimi gevelediğimden oldukça emindim. "Neler olduğunu bilmiyorum, Joey.

Belki kafam karıştı, kafam güzel bile olabilir ama endişeliyim. İçimde kötü bir his var..."

Bip.

"Pekâlâ, kahretsin." Kendimi tamamen yenilmiş hissederek aramayı sonlandırıp telefonumu yan tarafıma bıraktım ve yastıkların üzerine yığıldım.

Her şey bir halüsinasyon muydu?

Hayır, hastanede olduğumu biliyordum.

Beni görmeye geldiğini biliyordum.

Ama belki de *baba* kelimesine çok odaklanıyordum çünkü gözlerimi açtığımda kendi babamı burada görünce çok şaşırmıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp karıncalanma ve uyuşma hissini görmezden gelerek tekrar sağlıklı düşünmeye odaklandım.

Bir şeyleri kaçırıyordum.

Shannon Lynch söz konusu olduğunda, her zaman üç adım geriden geliyormuşum gibi hissediyordum.

Uykulu bir halde zihnimi berrak tutmaya çalıştım. Ama içimdeki sıcak karıncalanma hissi gözlerimi kapatmamı ve hiçbir şey hissetmememi isterken bu imkânsızdı.

"...Eğer onun kafasının içinde neler döndüğünü öğrenmek istiyorsan, buna uygun olarak hareket et..."

"Siktir git, *Atıcı* Joey," diye mırıldandım yorganı üstümden atarak. "Ben buna *uygunum.*" Ayaklarımı yere indirip serum askısına tutundum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Vücudumdaki her kas bu harekete acıyla karşı geliyordu ama kendimi zorlayıp sendeleyerek kapıya doğru yürüdüm.

Birkaç dakika sonra, "Johnny!" diye bağırdı annem beni koridorda bulduğunda. Elinde iki plastik bardak tutuyordu ve yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyle bana bakıyordu. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun, aşkım?"

"Eve gitmem gerekiyor," diye homurdanırken serumumu da yanımda sürüklüyordum. Sadece geniş omuzlarımın tuttuğu kumaş, hastane önlüğünün içindeki çıplak kıçımı herkese gösteriyordu. "Hemen gitmeliyim, anne," diye ekledim. Kısa bir süreliğine yaslandığım duvardan güç

alırken vücudumda dolaşan, canımı yakan acıyı umursamadan koridorda beceriksizce tökezledim. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi?" diye azarladı annem. "Daha yeni ameliyat oldun." Aceleyle yolumu keserek ellerini göğsüme koyup bana ters ters baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Gidiyorum." Başımı iki yana salarken etrafından dolaşmaya çalıştım. "Cork'a geri dönüyorum."

"Neden?" diye sordu. Bir kez daha önümü kesip yolumu kapatmıştı. "Sorun ne?"

"Bir sorun var," dedim dudaklarımı ısırarak. Sersemlemiştim, ayrıca başım dönüyormuş gibi hissediyordum. "Shannon."

"Ne oldu?" Annemin gözleri endişeyle parladı. "Shannon'ın neyi var?"

"Bilmiyorum," diye terslerken tedirgin ve çaresizdim. "Ama bir sorun olduğunu *biliyorum*." Kaşlarımı çatıp düşüncelerimi açıklamaya, hissettiklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Ancak sonunda sadece, "Ona yardım etmeliyim," diyebildim.

"Bebeğim, bunların hepsi ilaçlar yüzünden," diye cevap verdi. Bana o berbat anlayışlı bakışlarla karşılık veriyordu. "Kendini iyi hissetmiyorsun."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı salladım. "Anne," diye mırıldandım kısık sesle. "Sana söylüyorum, bir *sorun* var."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü..." Ağır bir şekilde nefes vererek duvara yaslandım ve çaresizce omuz silktim. "Öyle olduğunu *hissedebiliyorum*."

"Johnny... Uzanıp dinlenmen gerekiyor, aşkım."

"Beni anlamıyorsun," diye homurdandım. "Biliyorum, anne. Siktir... Biliyorum işte, tamam mı?"

"Neyi biliyorsun?"

İçimdeki yenilgiyle pes ettim. "Ne bildiğimi bilmiyorum ama neyi bilmem *gerektiğini* biliyorum!" diye çıkıştım şaşkınlıkla. "Ama o da biliyor, gerçeği bilsem de bana söylemiyor. Yemin ederim ki herkes biliyor, anne!"

"Tamam, aşkım," diyerek yatıştırmaya çalıştı. Kollarını etrafıma sarmıştı. "Sana inanıyorum."

"İnanıyor musun?" diye mırıldandım uykulu ama biraz da hoşnut bir şekilde. "Tanrıya şükür. Buralarda kimse beni dinlemiyor."

"Elbette sana inanıyorum." Beni odama geri götürürken elini göğsümde gezdirdi. "Ben her zaman seni dinliyorum, tatlım."

"Öyle mi?"

"Hı-hı."

"Bana yalan söylenmesinden nefret ediyorum, anne," diye ekledim. Ağırlığımı onun ince bedenine fazlasıyla vermiştim. "O bana hep yalan söylüyor." Burnumun seğirdiğini hissettim, burun deliklerime tanıdık bir koku yayılırken yüzümdeki uyuşuklukla savaşmaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Kokunu seviyorum, anne." Tekrar koklayıp kokuyu içime çektim. "Ev gibi kokuyor."

"*Jean Paul Gautier*," diye yanıtladı annem. Hemen sonra odanın kapısını açtı. "Her zamanki parfümüm."

"Güzel bir koku," diye onayladım başımı sallayarak. Annem bedenimi odanın içine sürüklemeye devam ediyordu.

"Onaylamana sevindim," derken kıkırdadı.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Kaşlarımı çatarak yatağıma baktım, annemin çarşafları geri çekip yatağı düzeltmesini bulanık bir pusla izliyordum. "Uyumalı mıyım?"

"Evet. Uyumalısın, canım," diye onayladı annem, ses tonu ikna ediciydi. "Sabah her şey çok daha net olacak."

Burnumu kırıştırdım. "Acıktım."

"Artık uyu, Jonathon."

"Dublin'i artık sevmiyorum," diye homurdanarak yatağıma yattım. "Burada açlıktan öleceğim." Gözlerimi kapatırken bedenim yatağın derinliklerine gömüldü. "Ayrıca tüm o lanet olası ilaçları bana veriyorlar."

Yorgan bir kez daha bedenimin üzerine örtüldü. Ardından alnıma yumuşak bir öpücük bırakıldığını hissettim. "Hadi uyu, aşkım."

"Baba," diye mırıldandım uykuya dalarken. "Bu kelimeden nefret ediyorum."

3
NEFES ALMAYA DEVAM ET SHANNON

"Shan, beni duyabiliyor musun?"

Joey?

"Buradayım."

Seni göremiyorum.

Bir elin benimkine dokunduğunu hissettim. "Benimle kal, tamam mı?"

Korkuyorum.

"Lütfen beni bırakma."

Bırakmak istemiyorum.

"Neredeyse geldik, Shan."

Neredeyse nereye geldik?

"Sadece nefes almaya devam et, tamam mı?"

Burada ölmeme izin verme, Joey.

"Nefes alıyor mu? Aoife... Nefes alıyor mu, bebeğim?"

Lütfen...

"Bilmiyorum, Joe... Çok fazla kan var."

Yardım edin bana!

"Sadece ona yardım et..." dedi hıçkırarak. "Nefes almasını sağla!"

Ölmek istemiyorum...

4
ANİ VE BEKLENMEDİK HABERLER JOHNNY

Pazartesi sabahı uyandığımda her şey daha netti ama vücudumda bir acı tsunamisi dalgalanıyordu.

Ne kadar acı çekiyor olsam da durumdan hiç şikâyet etmeyeceğimi biliyordum. Bana tekrar ilaç verme ihtimalleri çok yüksek olduğu için asla şikâyet edemezdim.

Damarlardan akıtılan sıvı ağrı kesici kötü bir fikirdi.

Şaka yapmıyordum, ameliyatımdan beri çoğunlukla kıçımın üstünde öylece oturuyordum. Sürekli kahrolası bir uçurtma gibi havalardaydım çünkü lanet olası bir doktor ya da hemşire beni her kontrol ettiğinde, elimdeki kabloya bağlı olan lanet düğmeye basmayı ve sistemime daha fazla o saçmalıktan karıştırmayı gerekli görüyordu.

Bu sabah erken saatlerde gelen doktorlara göre; ameliyat yüzünden vücudumda oluşan delikler haricinde, cumartesi günü çok sıkıntılı ve uyum sağlamayan bir tavır sergilemiştim. Hatta kablolarımı çekiştirip hastaneden gitmeye çalışmıştım. Bu yüzden dinlenip iyileşebilmem için beni kısmen sakinleştirmenin daha güvenli bir yol olduğu düşünmüşlerdi.

Annem, babam ve Gibsie tüm hafta sonu boyunca deli gibi beni ziyaret etmeye gelmişti ama o süreçte tam olarak kendimde değildim. Etrafta deli gibi söylenip duruyor, babalar ve ragbi topları hakkında bağırıp çağırıyordum.

Evet... gerçekten çok utanç vericiydi.

O anları hatırlayamadığım için minnettardım.

Kırk sekiz saat sonrasında, ilk kez kendime geldiğimi hissederek oturuşumu dikleştirdim. Ardından kalçamdaki şiddetli ağrıyı umursamadan komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Neyse ki, etrafta benim için telefonu şarja takacak kadar akıllı birileri vardı.

Hemşirelerin yatağımın başucuna bıraktığı yemek tabağını görmezden gelerek uykulu bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Cuma akşamı hayatım darmadağın olduğundan beri aldığım milyonlarca cevapsız arama ve mesaj arasında geziniyordum.

Koç Dennehy'den dört cevapsız arama ve bir sesli mesaj vardı.

Yüce İsa...

Bana söyleyeceklerini düşününce ürperdim.

Mazoşist olmamaya karar vererek hızla devam edip diğerlerini kontrol ettim.

Feely'den üç mesaj. Hughie'den beş arama. Akademideki çocuklarla olan grubumuzdan birkaç düzine mesaj. Okuldaki çocuklardan bir milyon tane daha. Fizyoterapistimden. Royce'taki arkadaşlarımdan biri olan Scott Hogan'dan bir mesaj. Kişisel antrenörümden, Ballylaggin'deki kulüpte birlikte oynadığım çocuklardan birkaç yazışma. Bilinmeyen numaralardan ya da rehberimde kayıtlı olmayan numaralardan gelen çok sayıda mesaj. İki tane Tommen'ın müdürü Bay Twomey'den gelmiş. Biri Koç Mulcahy'den. Bella'dan yedi mesaj ve on iki cevapsız arama.

"Lanet olası Bella." Sinirli bir şekilde sesli mesajları görmezden geldim ve sağlık dilekleri ileten sayısız mesajı okudum. Ardından boş bir ekranla karşılaşana kadar her birini sildim.

Shannon'dan bir şey gelmemişti.

Bir tane bile mesaj yoktu.

Doğrusu bir şey söyleyemezdim çünkü şu anda telefonu yoktu ama ağabeyinin telefonunda numaram kayıtlıydı.

Sinirlenerek rehberimde aşağı doğru indim, *Atıcı Joey* ismini buldum ve arama tuşuna bastım. Cevapsız kalan her aramamla birlikte içimdeki öfke biraz daha artıyordu. Sesli mesaja bağlandığımda, olduğum yerde patlamama iki saniye kalmış gibi hissediyordum.

Uyuşturulmuş bir şekilde olsam bile, hafta sonu boyunca onu en az bir düzine kez aradığımı biliyordum. Bu kısmını hatırlıyordum ve görmezden gelinmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Joey..." Telefonumu gereğinden fazla bir güçle sıkarken içim öfkeyle dolu olsa da ses tonumu ifadesiz tutmaya çalıştım. "Onunla konuşmam gerekiyor." Bunu nasıl yorumladığı umurumda bile değildi. Artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. Midemde hiçbir uyku ya da ilacın yok edemeyeceği, içimi kemiren bir his vardı. "Dinle..." Gözlerimi kapatarak sakin kalmaya çalışsam da başarılı olamadım. "Boktan bir şeyler olduğunu biliyorum." *Aferin sana, Johnny.* "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. *Biliyorum*, tamam mı? Ama içimde korkunç bir his var." Tanrım, tam bir baş belasıydım. "Shannon

bana bir şey söyledi ya da rüyamda bana bir şey söylediğini gördüm ama o gerçekten kafama takıldı ve dayanamıyorum... Bak, artık kendimden bile emin değilim ancak onunla konuşmam gerekiyor. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam lazım, tamam mı? O yüzden şu lanet telefonlarıma cevap ver."

Kulağıma gelen *bip* sesi zamanımın dolduğunu haber veriyordu.

"Pislik herif," diye homurdanıp telefonumu kucağıma bıraktım. Ameliyat bölgesine temas ettiğinde acı içinde irkildim. Yavaşça telefonumu alıp komodinin üzerine koyduktan sonra yorganı kaldırdım, hastane önlüğümü geri çektim ve ilk kez ayık bir zihinle ne kadar hasar aldığıma baktım.

Hmm. Başımı bir tarafa eğip kendimi inceledim. *Fena değil.*

Kalçalarım, uyluklarım, kasıklarım şişerek çirkinleşmiş ve morarmıştı. Kesilen yerlerim bandajla sarılmıştı ama vücudumun en sevdiğim üç bölgesi hâlâ tek parçaydı. Aletim oradaydı ve testislerim de ona eşlik ediyordu.

Kaşlarımı çatarak kendimi inceledim. Birinin izinsiz olarak hayalarımı tıraş etmiş olması tuhaf bir şekilde kişisel sınırlarım ihlal edilmiş gibi hissetmeme sebep oluyordu ama bu konuda sinirlenmemeye karar vermiştim. Muhtemelen hâlâ tek parça olmanın verdiği heyecanla etkileyici bir şekilde yarı sertleşmiş hale geçen bir aletim vardı. O yüzden bunu bir zafer olarak kabul ediyordum.

Teşekkürler, Yüce İsa.

Üzerimi tekrar örtünce rahat bir nefes verdim ve iştahımın geri döndüğünü hissederek yemek dolu tepsiyi kendime doğru çektim.

İyisin. Bir dilim kızarmış pastırma yerken içimden kendi kendime söylenmeye devam ettim. *İyileşeceksin, sahaya geri döneceksin ve her şey yoluna girecek.*

Ama o kız olmayacak, diye fısıldadı kafamın arkasındaki küçük bir ses. *Sen de nedenini çok iyi biliyorsun.*

Başka bir pastırmayı daha acımasızca kopardım. Shannon Lynch'i ragbi topuyla bayılttığım günden, onu bu odadan gönderdiğim zamana kadar onunla geçirdiğim anları düşünmeye devam ettim.

Bunun bir savunma mekanizması olduğunu düşündüm. Yaklaşan terapim ve U20'leri kaybetme ihtimalimle ilgili hissettiğim şeylerden kaçıyordum. Şu anda ragbiyi düşünemezdim. Eğer düşünürsem, sinir

krizi geçirme ihtimalim çok yüksekti. Bu yüzden Shannon Lynch'e odaklandım ve patlayacağımdan emin olana kadar her minik, ufacık, önemsiz detayı takıntı haline getirdim.

Bir sorun var.

Bir şeyler yanlış ve sen bunu biliyorsun.

Lanet olası aklını başına topla ve düşün!

Çatalımı ve bıçağımı bırakıp tepsiyi iterek tekrar telefonuma uzandım. Joey'nin numarasını aradım, telefona sarılıp bir cevap için dua ettim. İçimdeki endişe öyle bir noktaya gelmişti ki, ondan başka bir şey düşünemiyordum. Yeniden sesli mesaj kaydıyla karşılaştığımda kontrolümü kaybettim.

"Dinle beni, pislik. Mesajlarımı aldığını biliyorum. Bu yüzden kahrolası telefonuna cevap ver ya da bana mesaj at. Onunla konuşana kadar peşini bırakmayacağım. Beni duyuyor musun? Siktir olup gitmeyeceğim..."

"Günaydın, aşkım," diye cıvıldadı annem hastane odama girerken. Joey Lynch'in sesli mesajıyla yaptığım tek yönlü konuşmayı bölmüştü. "Bugün penisin nasıl?"

Tanrım, sen bana sabır ver...

"Beni ara," diye mırıldandım telefonu kapatırken. Ardından ağzım açık kalmış bir şekilde anneme baktım.

"Sana çiçek getirdim," diye devam etti cevap beklemeden. Yatağımın yanındaki komodine adını bile bilmediğim bir buket çiçek yerleştiriyordu. "Çok üzgündün." Gülümseyerek yatağıma doğru ilerleyip battaniyelerle oyalandı. "Bunların seni neşelendirebileceğini düşündüm."

"*Penisim nasıl mı?*" Etrafımdaki çarşafları kavrayarak göğsüme kadar çektim. Onları üstümden çekip aletimin durumunu kontrol etmeyeceğinden emin olamıyordum. "Sence bu oğluna sorulacak normal bir şey mi?"

Annem omuz silkti. "Pipi dememi mi tercih ederdin, aşkım?"

Aman Tanrım.

"Ben altı yaşında değilim, anne. O yüzden hayır, öyle söylemeni tercih etmezdim," dedim dudaklarımı ısırarak. Yatağımın kenarında dururken ona dikkatle bakıyordum. "Ayrıca hiçbir sorun yok."

Annem dudağını ısırdı. "Emin misin..."

"Eminim!" diye tersledim. Tahmin ettiğim gibi yorganı indirmeye çalıştığında elini savuşturdum. "Tanrım! Bunu daha önce konuşmuştuk, anne. Sınırlarıma saygı göstermeye başlamalısın!"

Derin bir nefes verdikten sonra yatağımın kenarına oturup yanağımı okşadı. "En azından babana gösterecek misin?" Bana üzgün bir bakış attı. "Çok endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok," diye homurdandım. "Sorun yok. Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz, anne. Biliyorsun ki, şu anda hastanedeyim."

"Evet ama..."

"İnan bana. Ben iyiyim." Başparmağımı kaldırarak onaylama işareti yaptım. "Her şey yolunda, anne."

Annem derin bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, ağzından çıkan herhangi bir kelimeye güvenebilir miyim bilmiyorum." Dudağını ısırırken bana o korkunç, yaralı anne bakışını attı. Beni her zaman derinden yaralayan, bir çocuğun kendini bok parçası gibi hissetmesini sağlamak için tasarlanmış olan bakıştı. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Johnny."

Tanrım, yaramı biraz daha kanat istersen. Neden yapmıyorsun...

"Biliyorum, anne. Tanrım..." Gerçekten de onu hayal kırıklığına uğratmıştım. "Cidden çok üzgünüm." Ben taviz verene kadar peşini bırakmayacağını bildiğim için, "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, uğradığında babama gösteririm," diye devam ettim.

Annem sakinleşerek gülümsediğinde, yaşayabileceğim o özel cezadan kurtulduğum için minnettar olarak yastıklara ağırlığımı verdim. "Bu sabah doktorlar geldi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Sabah ilk iş olarak geldiler."

Beklentiyle bana baktı. "Ve?"

"Sabah beni taburcu edecekler."

"O kadar çabuk mu?"

Gözlerimi devirdim. "Üç gün oldu ve kalp ameliyatı gibi bir şey geçirmedim."

"Biliyorum ama..." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bence birkaç gün daha kalmalısın, aşkım. Dinlenmek sana çok iyi gelecek." Sonra eğilip yanağımı okşadı. "Bu halinle çok daha dinlenmiş görünüyorsun. Birkaç günün daha sana neler yapabileceğini bir düşünsene?"

"Her şey yoluna girecek." Annemin omuzlarına gereksiz stres yüklediğim için kendimi bok gibi hissediyordum. "Kuralları biliyorum."

"Peki onlara uyacak mısın?" diye mırıldandı dudaklarının arasından.

"Bu işi berbat etmeyeceğim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Batırmayacağım, anne. Yatarak istirahat edeceğim. Rehabilitasyona gideceğim. Ama sonrasında sahalara geri döneceğim."

Annemin yüzü asıldı.

Omurgamı güçlendirdim, onun köpek yavrusu gibi görünen bakışlarına teslim olamayacağımı biliyordum.

"Bence artık oynamamalısın, Johnny."

"Oynayacağım, anne," diye cevap verdim sessizce.

"Hayır."

"Evet, anne."

"Lütfen, Johnny."

"Oynayacağım."

"Tekrar yaralanacağın düşüncesine dayanamıyorum."

"Anne, bunu yapacağım," diye açıkladım. Ses tonumu nazik tutmaya çalışıyordum. "Benim için istediğin şey olmadığını biliyorum ama kendim için bunu seçtim, tamam mı? Ben iyiyim, anne. İyiden çok daha iyiyim. Hayattaki amacım bu. Yaralanacağımdan korktuğun için ragbi oynamayı *bırakamam.*" Omuz silktim. "Yolda karşıdan karşıya geçerken de yaralanabilirim."

"Ama bu karşıdan karşıya geçerken olmadı," diye karşılık verdi. "Şimdiye kadar işgal ettiğin her hastane yatağı -sayısı iki elin parmaklarını bile geçer- ragbi oynamanın doğrudan bir sonucuydu." Başını iki yana salladı. "Neden kendini sakatlama konusunda bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin," diye cevap verdim. Ragbi oynamamı engellemeye çok kararlı olduğu için durumu açıklamaya çalışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. "Sadece bana destek olmalısın."

"Neden golf oynamayı tercih etmedin ki?" diye hıçkırdı başını ellerinin arasına alarak. "Golf oynama konusunda iyisin, canım. Yüzmede ve teniste de öylesin?"

Uzanıp omzunu okşadım. "Çünkü ben bir ragbi oyuncusuyum."

"Ah, Johnny..."

"Sadece beni destekle, anne," dedim sertçe. Oturduğum yerde dikleşerek onu kendime çektim ve garip bir şekilde tek kolumla sarıldım. "Söz veriyorum, seni gururlandıracağım."

"Seninle zaten gurur duyuyorum, seni koca ahmak," dedi burnunu çekip gözyaşlarını silerken. "Ayrıca bunun lanet olası ragbiyle hiçbir ilgisi yok."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandım. "Yani... sanırım?"

"Anneni bu kadar ağlattığın yeter." Kendini gülümsemeye zorlayarak ayağa kalktı. "Bana nasıl hissettiğini söyle."

"İyiyim," diye cevap verdim. Yine temkinli davranmaya başlamıştım. "Az önce söylemiştim."

"Duygusal olarak," diye karşılık verirken içinde yemeğimin olduğu tepsiyi tekrar bana doğru itti. "Kalbinden neler geçtiğini, nasıl hissettiğini bilmek istiyorum." Bir peçete alıp kucağıma koyduktan sonra demlikten bir fincan çay doldurdu. "Bunları yemelisin, tatlım. Eğer karnın doyarsa pipin de büyür."

"Yaralı," dedim boğuk bir sesle. Ardından çatalı elime aldım. "Sikik duygularımın yaralandığını hissediyorum, anne."

"Sözlerine dikkat et," dedi azarlarcasına. Sonra hayatım boyunca kahrolası *Matrix* gibi kaçtığım sol eliyle başımın arkasına vurdu. "Sen düzgün bir şekilde yetiştirildin, sokak çocuğu değilsin."

Dilimi ısırarak taş gibi soğuk olan pastırma dilimini ağzıma attım ve son gücümle çiğnedim.

"Aferin oğluma," diye övdü saçlarımı karıştırarak.

Yüce İsa, kurtar beni.

Lütfen beni bu lanet kadından kurtar...

"Günün adamı nasıl?" Gibsie'nin tanıdık sesi kulaklarımı doldurdu. Lanet olası bir helikopter gibi etrafımda dolaşan kadından daha çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama hissetmeye başlamıştım.

"İyiyim, dostum," diye cevap verdim. Hastane odamın kapısındaki, çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım ve suç ortağım olan sarışın ahmağa bakışlarımı çevirmiştim.

"Günaydın, Gerard," diye cıvıldadı annem mutlulukla. "İyi uyuyabildin mi, canım? Bu sabah kapının önüne yeni kıyafetler bırakmıştım..." Annem duraksadı ve Gibsie'ye hızlıca bir göz attıktan sonra onaylarcasına gülümsedi. "Ah, güzel. Onları bulmuşsun. Bej rengi tenine çok yakışıyor, tatlım."

"Evet, Anne K," diye cevap verdi Gibsie. Yüzünde sakin bir gülümseme vardı. "Çok naziksin."

Gözlerimi devirdim.

"O zaman sizi yalnız bırakayım. Konuşacağınız şeyler vardır." Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru yürüyüp arkadaşımı da öptü. "Bana ihtiyacınız olursa kantindeyim."

Sonunda annem gittiğinde, "Bu kadını seviyorum," dedi Gibsie.

Gözlerimi kıstım. "Çatalların da iyi bir silah olarak kullanılabildiğini biliyorsundur."

"Lanet olsun o çok..."

"Bu cümleyi bitirirsen iki gözünü de oyarım," diye uyardım. Çatalımı bir silah gibi ona doğrultmuştum.

Gibsie kıkırdadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Cuma gecesi bir kamyon tarafından ezilmiş gibiyim," diye homurdanırken çatalı aşağı indirdim.

"O kadar iyisin demek?"

"Yine başlama, Gibs." Omuzlarımı esneterek bir pastırma dilimi kapıp ısırdım. "Çok ağrım var ve sanki bir aydır uyumamışım gibi hissediyorum. Bugün senin şakalarını kaldıramam."

"En azından iştahın hâlâ yerinde." Gözleriyle yemekle meşgul olduğum koca bir tabak dolusu kızarmış pastırma, sosis ve tostu işaret etti.

"Beni yargılayamazsın," diye homurdandım. "Bunun için testislerime bıçak yedim." Ağız dolusu eti yuttuktan sonra bir pastırma parçasına uzandım. "Bunları hak ediyorum."

Gibsie yüzünü buruşturdu. "Haklısın."

"Evet," diye kestirip attım. "Biliyorum."

"Ee?" Güçlükle kontrol altına alınmış bir heyecanla bakmaya başlamıştı. "Artık aklın başına geldi mi, ne dersin?"

Omuz silktim. "Maalesef."

Gibsie başını salladı. "Peki ya kalbin?"

Sorusuyla gözlerimi kıstım. "Ne olmuş ona?"

"Bugün *güm, güm*, lanet olası *güm* etmeyecek mi?"

"Hayır," diyerek yavaşça cevap verdim. Bir şekilde kendimi bir tuzağa sürüklediğimi biliyordum ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. "Sorun yok."

"Mükemmel," diye yanıtladı. "Çünkü üstesinden gelebileceğimden daha fazla malzemeyi kullanmadan önce susuyorum. Bu içimde bir delik açıyor, dostum. Cidden, geceleri heyecandan uyuyamıyorum. He-

yecanının geçmesini beklemek, Noel sabahına gün saymak gibiydi... Noel'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun, kaptan."

Tanrı aşkına.

"Hadi gel." Elimi sallayarak ona içeri girmesini işaret ettim. "Çabucak yap. Bitir şu işi."

Hayattan zevk aldığı her halinden belli olurken odaya girip yatağın diğer ucuna oturdu. "Başlamadan önce, bekârlığa veda partini nerede yapmamız gerektiğine dair tercihlerini sormam gerekiyor," dedi boğazını temizleyerek.

Ona bakakaldım. "*Ne?*"

"Kilkenny'yi düşünüyordum," diye açıkladı. Sesi kısıktı ve bolca mizah içeriyordu. "Ama eve daha yakın olmayı tercih edersen, Killarney de olabilir."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bunu sorman çok komik." Sırıtarak yatağıma yerleşip kaldırabileceğimden çok daha fazla saçmalık hakkında konuşmaya başladı. "Sen sözlendin. Belki de nişanlısındır. Terminolojiden pek emin değilim... Ancak sana göre zaten evlisin."

Boş gözlerle ona baktım. "Pardon?"

"Ah, dostum." Başını arkaya atarak güldü. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Bana bir bak." Çatalımı tabağa bırakıp yüzümü işaret ettim. "Burada ne olup bittiğini bilen bir insanın yüzüne benziyor mu?"

Verdiğim cevap sadece daha fazla gülmesine neden oldu. "Harika," dedi gülerek. Rahatsızlığımın tadını çıkarmakla meşguldü. "Beklediğime değdi. Bugün dünyadaki en güzel gün."

"Açıkla, Gibs," diye çıkıştım. Artık telaşlanmaya başlamıştım. "Hemen şimdi. Kolumdaki lanet olası iğnelerden birini sana saplamadan önce konuş."

"Shannon," diyerek sessizce güldü. "Cuma gecesi seni görmek için benimle geldi."

"Evet, biliyorum," diye homurdandım alnımı ovuşturarak. "O kadarını hatırlıyorum."

"Peki onunla yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun?" diye karşı çıktı. Gözleri muziplikle ışıldıyordu. "Herkes sizi izlerken?"

"Hayır," dedim dudaklarımı ısırarak. "O geceye dair her şey bir sis

bulutundan ibaret." Cumartesi sabahının sadece küçük bir kısmını hatırlayabiliyordum. Shannon'a karşı tam bir aptal gibi davrandığım kısımları. Gururumun beni yenmesine izin vermiş ve onu göndermiştim. Sonrasında da kontrolümü kaybedip paniğe kapılmış, çevremdekilerden beni eve götürmelerini istemiştim. Ağrım o kadar şiddetliydi ki, en sonunda vücuduma bayılmama yetecek kadar ilaç enjekte etmişlerdi. "Ne yaptım ben?"

"Önemli olan ne yaptığın değil," dedi alayla gülerek. "Asıl önemli olan ne *söylediğin*."

"Eğer bana neler olduğunu söylemezsen yemin ederim..."

"Dostum, ona âşık olduğunu söyledin," diye gülerken elini bacaklarına vurdu. "Ondan bebeklerini doğurmasını istemeden hemen önce."

Gözlerim büyüdü. "Hayır!"

Sırıtışı giderek büyüdü. "Evet!"

"Tanrım, Gibs," diye tısladım. Sesim normalden daha yüksek çıkmıştı. "Neden beni durdurmadın?"

"Çünkü harikaydı." Gülerek devam etti. "O kadar kararlıydın ki, ona bir şeyler imzalatacağını düşündüm."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Benim neyim var böyle?"

"Hiçbir fikrim yok," diye kıkırdadı. "Ama gerçek duygularını dile getirdiğin konusunda bahse girerim."

"Sen *neyden* bahsediyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde ona bakakalmıştım. "Lanet olsun, bebek falan istediğim yok."

Gibsie göz kırptı. "Eğer o şeyleri söylerken burada olmasaydım beni kandırabilirdin."

"Kes şunu," diye homurdandım. Vücudumdan geçen ürpertiyi bastırmaya çalışıyordum. "İstemediğimi biliyorsun."

"Ona yalvardın."

Ağzım açık kaldı. "Yalvarmadım."

"Shannon, lütfen bebeklerimi doğur!" diyerek taklit etmeye başladı. "Sana yalvarıyorum, Shannon. Yavrularımı büyüt ve aletime dokun..."

"Dur," diye yalvardım. "Lütfen. Başka bir şey söyleme."

"Hemşireye onun karın olduğunu söylemişsin," dedi yarama tuz basarak. "Annene göğüslerinin ne kadar güzel olduğunu ve onu becermek için nasıl sabırsızlandığını anlatmışsın..."

"Tanrım," dedim yutkunurken. Hayatımı daha da mahvetmeden

önce sözünü kestim. "Bu yüzden benden kaçıyor, değil mi?" diye sordum dehşete kapılarak. "Muhtemelen ilk fırsatta onu hamile bırakmaya çalışacağımı düşünüyor."

"Aletin artık *çalışıyor*," dedi Gibsie. Bana eziyet etmekten zevk alıyordu. "Ona duyurmaya karar verdiğin küçük bilgi kırıntısı buydu sanırım, seni *aygır*."

Joey'nin telefonlarıma cevap vermemesine şaşırmamak gerekiyordu.

Shannon ona söylediklerimin yarısını bile ağabeyine anlattıysa, Ballylaggin'de bir pompalı tüfekle intikam için beni bekliyor olacağından hiç şüphem yoktu.

"Boku yedim," diye mırıldandım başımı öne eğerek.

"Hayır," dedi Gibsie omzuma vurarak, "O da seni seviyor. Cuma gecesi sana bunu söyledi."

Ruhumun en derin yerlerinde utanç hissederek yüksek sesle inledim. "Çünkü onu zorladım."

"Hayır. Çünkü seni gerçekten seviyor," diye düzeltti.

"Emin değilim," diye homurdandım. "Lanet olsun hiç emin değilim, dostum."

"Dinle, Johnny... Hiç uzatmadan konuşacağım, dostum," diye ekledi Gibsie. Sesi şimdi biraz daha ciddi çıkıyordu. "Duyguların hakkında aylarca kendine ve herkese karşı yalan söyledin. Bunu daha fazla devam ettiremezdin. Tüm bu bastırılmış hayal kırıklığının er ya da geç ortaya çıkması gerekiyordu." Omuz silkerek ekledi. "Anestezi ve morfin sadece sürecin ilerlemesine yardımcı oldu... Gerçeği senden zorla söküp çıkardı."

"Yalan söylemiyorum," diyerek reddettim. Bunun anlamsız olduğunu biliyordum ama tutunacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. "Öyle söylemek istememiştim."

Gibsie kaşlarını kaldırdı. "Sakın sırtıma işeyip yağmur yağdığını söyleme.*"

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Evet, tamam. Söylediklerimde ciddiydim. Şimdi mutlu musun?"

"*Sen?*" diye sordu gözlerini kırpmadan.

"Ben ne?"

* İngilizce'de, "*Don't piss down my back and tell me it's raining*" olarak geçen ve "*Arkamdan iş çevirip haberin yokmuş gibi davranma*" anlamında kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

"Mutlu musun?"

"Hayır. *Mutlu* değilim, Gibs." Ona ters ters baktım. "Bana bak," derken vurgulamak için göğsüme vurdum. "*Dehşete* düştüm!"

"Aletin yüzünden mi?"

"Aletim, testislerim, o kız, ragbi..." Duraksayıp titrek bir nefes verdim. "Burada aklımı kaybedeceğim." Tepsiyi itip yastıklara ağırlığımı verirken bir iç çektim. "Ayrıca endişeliyim."

"Anlayabiliyorum," dedi bana hak vererek. "Ama iyileşeceksin..."

"*Onun* için," diye tekrarladım acı dolu bir hırıltıyla. "Onun için endişeleniyorum, Gibs."

"Neden?"

"Geçen gece bana bir şey söyledi," diye itiraf ettim. Bir anda sözler ağzımdan çıkıp gitmişti. "Ama konuşmamızı hatırlayamıyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirerek en iyi arkadaşıma şüphelerimi açtım. "Babasıyla ilgili bir şeydi, dostum." Yüzümü buruşturup o anı yakalamaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yerde sürüklenmeye devam ediyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tekrar iç çektim. "Bence..." Bir kez söyledikten sonra geri alamayacağımı bildiğim için sözlerimi kısa keserek burun kemiğimi sıktım.

"Sence?" Gibsie beni konuşturmaya çalıştı.

"Bu aramızda kalacak," diye uyardım.

Başını salladı. "Her zaman, dostum."

Bir kez daha iç çekip doğruldum. İki elimle saçlarımı geriye doğru tararken kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyordum. "Bir şeyler gördüm," diye konuşmaya başladım yavaşça. Onu dikkatle izleyerek yapmama gerek olmadığını bildiğim halde arkadaşımın sadakatini test ediyordum.

"Ölü insanlar mı?"

"Siktir git!"

"Tamam, tamam. Özür dilerim," dedi yüz hatlarını yumuşatarak. "Devam et."

Ona dik dik baktım ve konuşmaya devam etmeden önce yüzündeki keyif ifadesi kaybolana kadar bekledim. "Onun üzerinde."

Gibsie kaşlarını çattı. "Onun üzerinde bir şeyler mi gördün?"

Ellerimi kucağıma bıraktığım sırada huzursuzca kıpırdandım. "Vücudunda." Suçluluk duygusuyla ona bakarken, "Vücudunda onlarca

kez bazı şeyler gördüm ve kaza olarak açıklanamayacak kadar tesadüfi yerlerde bulunuyorlardı," diye ağzımdan kaçırdım.

Gibsie'nin gözleri, sözlerin ciddiyet derecesi arttıkça kısıldı. "Morluk gibi şeyler mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Neresinde?"

"Her yerinde." Acı dolu bir iç çektim. "Vücudunun her yerinde, Gibs."

"Kahretsin."

"İlk başta yine zorbalığa uğradığını düşündüm..." Devam etmeden önce duraksayıp burnumu sıktım. Shannon'ın bana olan güvenini kırdığım için kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama gördüklerim beni içten içe yiyip bitiriyordu. "BDO'da boktan zamanlar geçirmişti, Gibs. Gerçekten kötü zamanlar, dostum. Ben de o durumu düzeltmeye çalıştım... Ya da en azından düzelttiğimi sandım ama..."

"Ama?"

"Ama bundan daha *fazlası* olduğunu biliyorum, Gibs. Deli gibi konuştuğumun farkındayım ama düşündüklerim bana gerçekmiş gibi geliyor. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Geçen gece bana bir şey söylediğini hatırlıyorum," diye homurdandım. Yapbozun en önemli parçasını elimde tutamadığım için kendime kızıyordum. Çünkü hayati derecede önemli bir şeyi kaçırdığımı iliklerime kadar biliyordum. "Sanırım bunu artık çözdüm."

"Çözdün mü?" diye sordu Gibsie. Daha önce kullandığını hiç duymadığım kadar ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Aklında bir isim var mı?"

Yavaşça başımı sallayarak gözlerinin içine baktım ve söyleyeceklerimden dolayı beni yargılamaması için yalvardım. Yanılıyor olma ihtimalim vardı... Hem de çok büyüktü. Büyük Kanyon boyutunda yanılma payı olan bir ihtimaldi ama ben yanıldığımı düşünmüyordum ve risk almak o kızın güvende olmasına değerdi.

"Sanırım bunu ona yapan kişi babası, Gibs." Kararsızlığımı bastırarak en yakın arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Sanırım babası onu istismar ediyor."

Doğuştan matematikçiydim ve Shannon Lynch'le ilgili çözmeye çalıştığım her sorunun ortak paydası babası çıkıyordu.

Baba demişti.

Bunu bana o söylemişti.

Söylediğini *biliyordum.*

Bana lanet olası babası hakkında bir şeyler söylemişti.

Sadece emin olamıyordum.

Günlerce onunla yaptığım her konuşmaya zihnimde geri dönmüştüm. Kaçırdığımı bildiğim bir şeyi bulmaya çalışıyordum.

Ne yaparsam yapayım ya da ne kadar düşünürsem düşüneyim; aklım hep tanıştığımız ilk güne, ne söylediğinin sadece yarı bilincinde olduğu zaman yaptığımız konuşmaya dönüyordu.

"Burası." Parmağımı eski yaranın üzerinde gezdirdim. "Bu neden oldu?"

Derin bir iç çekerek, "Babam," diye yanıtladı.

"Babam beni öldürecek," dedi boğuk bir sesle. Yırtık eteğini tutmaya devam ediyordu. "Üniformam mahvoldu."

"Johnny," diye inleyerek yüzünü buruşturdu. "Johnny. Johnny. Johnny. Bu çok kötü..."

"Ne?" diye üsteledim. "Kötü olan ne?"

"Babam," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. "Baban mı?

Eğer bu konuda *yanılıyorsam* -ki büyük bir ihtimalle yanılıyordum- beni asla affetmeyecekti. Davranışlarım yüzünden zaten başım beladaydı. Ama babasını onu istismar etmekle suçlamam kesinlikle ilişkimiz için kurulan potansiyel tabutun çivisi olacaktı.

Muhtemelen sen orada da çoktan sıçıp batırmışsındır, Johnny. Dostum...

Sikeyim.

Beynim en ahlaksız, iğrenç, insanlık dışı, hastane ilaçlarının sebep olduğu düşünceleri canlandırdıkça kahrolası aklımı kaybediyordum.

Shannon'ın babası onun canını mı yakıyordu?

Saçmalıyor muydum?

Aklımdan geçen düşüncelerden utanıyordum ama onlar hep aklımdaydı. Kafamın içinde, yüksek sesli ve küstah bir şekilde beni endişeden deliye döndürüyorlardı.

Onu istismar mı ediyordu?

Olan şey bu muydu?

Adamla hiç tanışmamıştım ama öyle bir şey olsa ağabeyinin ya da annesinin devreye gireceğinden emindim.

Shannon'ın annesiyle bir kez karşılaşmıştım. Pek dostça bir karşılaşma sayılmazdı ama kızını gerçekten seviyormuş gibi görünüyordu.

İyi birine benziyordu.

Sağlıklı ve hamileydi.

Ağabeyi de güçlü ve formdaydı.

Diğer kardeşleri neredeyse bebek sayılırdı.

Geriye sadece babası kalıyordu.

"Lanet olsun." Gibsie başını iki yana salladı. "Bu büyük bir suçlama, dostum."

"Biliyorum," diye homurdandım. Kendimi iyice iğrenmiş gibi hissediyordum. "Eğer yanılıyorsam, başıma kocaman bir dert açmış olacağımı biliyorum ama ben sadece..." Başımı iki yana sallayıp yumruklarımı sıktım. "Bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyorum. Sanırım beni etkileyen şey bu," diye ekledim. "Bütün hafta sonu kendimi kaybetme sebebim. Sürekli eve, *onun* yanına gitmeye çalışıyordum. Çünkü *onun için* endişeleniyorum." Kendimi çaresiz hissederek omuz silktim. "Bunun sadece bir his olduğunu biliyorum ama bunu görmezden gelemem, Gibs. Bunu görmezden gelemem ya da olmamış gibi davranamam. Ona bir şeyler oluyor ve bu konuda hiçbir şey yapmadan oturmaya hazır değilim." Kesik kesik nefesler verdim. "O benim için bunu halının altına atamayacağım kadar önemli. Yanılıyor olsam bile kontrol etmeye değer, değil mi? Burada yapılacak en doğru şey bu, değil mi?"

"Durumu anlamam için bana bir dakika ver." Gibsie öne doğru eğilerek parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Bunu sindirmek çok zor, dostum."

Yok artık.

Ben de yerimde duramıyordum. Acı beni tüketiyordu ama düşüncelerim çok daha kötüydü. Beni huzursuz ediyor, sinir ve endişe yumağı haline gelecek kadar rahatsızlık duymama neden oluyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

"Gitmem gerekiyor." Gibsie'nin hiçbir şeyi anlamasını beklemek istemiyordum. "Ciddiyim, Gibs. Beni buradan çıkarmalısın, dostum. Eve gidip onu kontrol etmem gerekiyor."

"Bir his yüzünden hastaneden çıkıp gidemezsin," diye karşılık verdi bana ters ters bakarak. "Tanrı aşkına, Johnny! Yardım almadan yürüyemiyorsun bile. Seni Cork'a nasıl gizlice kaçırmamı bekliyorsun? Lanet kazağımın içine saklayarak mı?"

"Ona bir şeyler oluyor, Gibs," dedim boğuk bir sesle. Kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissediyordum. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

"Bir saniye bekle, bir fikrim var..." Gibsie duraksayarak cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. Ardından hoparlörü açıp aramızdaki yatağa koydu.

"Alo?" Üç kısa çalıştan sonra, Claire'in sesi odadaki sessizliği doldurdu.

"Claireciğim," diye cevap verdi Gibsie. Ne yaptığım sormak için ağzımı açtığımda elini uzatıp sessiz kalmamı işaret etti.

"Gerard." Konuşurken sesi rahatlamıştı. "Sen iyi misin? Johnny nasıl?"

Gibs gözlerini benden ayırmadan onun sorularını duymazdan geldi. "Neden bana söylemedin?"

Claire endişeli bir sesle, "N-neyi söylememişim?" diye sordu.

"Shannon'ın babası hakkında olanları."

"*Ne yapıyorsun sen!*" diye sessizce dudaklarımı oynattım. Onu öldürmeye hazırdım.

"Bekle," diye karşılık verdi. Beni uzak tutmak için elini havaya kaldırdı. "Güven bana."

Claire tereddütle, "Neyden bahsediyorsun?" diye yanıt verdi.

Gibsie blöf yaparak, "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," derken eliyle ağzımı kapattı.

"Johnny'ye söyledi, değil mi?" Claire hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Tanrım! Johnny de sana söylemiş."

Kalbim atmayı bırakmıştı.

Dünyam başıma yıkılıyordu.

Haklıydım.

Kesinlikle haklıydım!

"Evet. Shannon ona söylemiş," dedi Gibsie öfkeli bir sesle. "Bilmek istediğim, senin neden kimseye söylemediğin?"

"Tam olarak emin değildim," dedi aceleyle. Claire'in sesi mahvolmuş gibi çıkıyordu. "Hiçbir şeyi doğrulamadı ama tüm o morluklar...

Babasının ona bir şey yaptığını biliyordum. Korkmuştum, Gerard. Korkmuştum, tamam mı?"

Sonra lanet bir yük treni gibi, o güne kadar tüm yaşananlar aklımı toparlamamı sağladı.

"Canını kim yakıyor, bebeğim? Bunu düzelteceğim."
"Bu bir sır."
"Kimseye söylemem."
"Babam."

İçgüdülerimle hareket ederek komodinin üzerinden telefonumu alıp örtüyü üstümden attım. Yataktan kayarak kalktım ve 999'u tuşlayarak banyo kapısına doğru yürüdüm.

Gibsie arkamdan, "Johnny! Ne yapıyorsun, dostum?" diye seslendi.

"Doğru olanı," diye tısladım öfkeyle.

"Önce babanla konuşmamız daha iyi olmaz mı?" diye sordu. Yataktan kalkarak bana doğru ilerledi. "O bir avukat, dostum. Ayrıca tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz..."

Gibs'i uzaklaştırmak için bir elimi kaldırırken telefonu kulağıma yaslayıp operatörün sesine odaklandım. "999'u aradınız. Acil durumunuz nedir?"

"Kız arkadaşım tehlikede," diye tısladım. Duygularımı kontrol etmek için verdiğim mücadeleyi kaybediyordum. "Sadece on altı yaşında. Reşit değil ve yardımınıza ihtiyacı var. Cork Kontluğu, Ballylaggin'de 95 Elk Sıra Evleri'nde yaşıyor. Beni duydunuz mu? Anladınız mı? 95 Elk Sıra Evleri. O gerçekten küçük, tamam mı? Ufacık. Kendini savunamıyor ve ben de ona ulaşamıyorum..." Tepeden tırnağa titreyip alnımı banyodaki soğuk fayanslara yasladım. Ardından çenemi sıkarak homurdandım. "Hemen eve birini göndermenizi istiyorum çünkü pislik babası onu feci şekilde dövüyor."

"Pekâlâ," dedi Gibsie. Telefon görüşmesini sonlandırmıştım ve banyonun kapısında acımasız bir şekilde dikiliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak başıyla beni işaret etti. "Sen ortalığı karıştıran kara kedinin tam olarak karşılığısın."

"Tanrım, Gibs." Nefesimi tutup avucumu alnıma bastırdım. "Bunu nasıl daha önce anlayamadım?" diye tısladım.

"Doğrusunu istersen, dostum... Nasıl anlayabilirdin ki?" diye sordu iç çekerken. "Ebeveynlerine bir bak, Johnny. Babanın sana daha önce hiç el kaldırmadığına bahse girerim."

Doğruydu.

Gibsie düşüncelerimi okuyarak, "Kesinlikle," diye devam etti. "Senin için normalin çok ötesinde, neredeyse kavrayamayacağın bir şeyin gerçekleştiğini hayal etmek oldukça zor."

"Tahmin edemedim," dedim, içimde yükselen devasa suçluluk tsunamisiyle boğuşuyordum. "Ben sadece... Bunu kafamda canlandıramadım."

"Dinle... Babana mesaj attım," diye cevap verdi. "Şu anda yolda, Johnny. Bize yardım edecek, dostum."

"Güzel," diye cevap verdim. Nefesimi tutmaya ve olanları sindirmeye çalışırken sesim kısılmıştı. "Cinayetten içeri girdiğimde, suçlu davamı savunması için ona ihtiyacım olacak."

"Sence beni de savunur mu?" diye sordu Gibsie. "Cehenneme giderken bir dostun olması her zaman iyidir."

5
BEN SENİN ABİNİM SHANNON

Gözlerimi tekrar açtığımda duyularımı etkileyen ilk şey pencereden içeri süzülen güneş ışığının, *bip* sesi çıkaran monitörlerin uğultusuna karışması ve beynimde bir zonklama oluşturmasıydı.

Güm. Güm. Güm.

Kafamın karıştığını hissedebiliyordum. Johnny'yi aradım ama bulamadım.

O burada değildi.

Panik içinde yatağın üzerinde elimi gezdirdim, başımı iki yana çevirerek Bay ve Bayan Kavanagh'yı ya da Gibsie'yi bulmaya çalıştım.

"Hey... hey, her şey yolunda." Büyük bir elin parmakları ellerimi sardı. "Ben buradayım."

"Joe?" diye endişeyle mırıldandım. Umutsuz bir şekilde onu ararken kalbimin saatte yüz kilometre hızla attığını hissedebiliyordum. "Joe?"

"Şşşt. Sakin ol," dedi belli belirsiz tanıdığım bir erkek sesi. "Ben buradayım, Shannon."

Yabancının sesini reddederek başımı iki yana salladım ve burnumdaki kablolara uzandım. "Joey?" Sesim boğuk bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Kabloları çıkarırken derin bir nefes aldım, beynimin benden yapmamı istediği gibi değerli havayı solumak için hızlı hızlı nefesler aldım. Bunu yaptığım anda acı tüm göğsümü sardı. Son gücümle haykırdım, ellerim otomatik olarak bedenimin yan tarafına doğru hareket etti.

Bandaj mı?

Temasla irkilerek üzerimdeki önlüğü çektim ve göğüs kafesimin sol tarafıyla göğsümün arasına bağlanmış beyaz bir bandaj gördüm. Bana ne olmuştu böyle? "Tanrım, Joey..."

"Rahatla." Bir el çenemi kavradığında gözlerimi kapattım. Korku içimde büyürken bedenim yatakta taş kesildi. "Sakin ol, yavaş bir şekilde nefes al."

Rahatla, bu sadece nazik bir dokunuş, diye düşündüm. Ama artık hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Kontrolümü kaybetmemek ve paniğin beni tüketmesine izin vermemek için mücadele ederken yavaş nefesler aldım. Göğsüm yine ağ-

rıyla sızladığında irkildim. Başım o kadar sert zonkluyordu ki, biraz sonra patlayacakmış gibi hissediyordum. Alnımı tutmak için boştaki elimi kaldırdım ancak parmaklarımla yanağımdaki gazlı beze benzeyen şeye dokunduğumda donup kaldım.

Sonra hatırladım.

Babamı.

Babamın beni ve ağabeyimi dövdüğü, Tadhg'a vurduğu, annemi incittiği anlar hızla zihnimi doldururken korku kalbimi ele geçirdi. Nabzım düzensiz bir şekilde yükseliyordu.

Burada mıydı?

Yakınlarda mıydı?

Başım belada mıydı?

"Sorun yok," diye devam etti ses. Yumuşak ve ikna edici bir tonda konuşuyordu. "Hastanedesin ama artık güvendesin, tamam mı? Kimse sana zarar vermeyecek."

Artık güvendesin.

Bu boş vaade gülmek istedim.

Kelimeler.

Tüm o sözler.

İsteksizce gözlerimi açtım. Beni izleyen adama bakarken buz gibi bir soğukla, kalbimin donduğunu hissederek öylece yatmaya devam ettim.

"Selam, ufaklık." Noel sabahı gibi tanıdık ve sıcak bir sesi vardı. "Uzun zaman oldu."

Cevap vermedim.

Veremedim.

Bunun yerine ona bakakaldım.

Titrek bir nefes vererek çenemi bırakıp tekrar elime uzandı.

Dokunmasını istemediğim için elini hızla geri çektim.

Sadece dokunuşunu değil, onun hiçbir şeyini istemiyordum.

Sonunda sesime tekrar kavuştuğumda, "Joey nerede?" diye sordum. Sesim bana aitmiş gibi hissettirmiyordu. Çatlak ve boğuktu ama o kelimeler benim dudaklarımdan çıktığı için konuşmaya devam ettim. "Joey'yle konuşmam gerekiyor." Biri bana neler yaşandığını sorduğunda ne söylemem gerektiğini bilmek zorundaydım. *Hikâyeyi bilmiyordum.* "O burada mı?" Yatağa tutunup üstümdeki örtüyü tekmeleyerek sırtımı metal yatak başlığıyla aynı hizaya getirene kadar kendimi yukarı kaldırdım. Sonra acı dolu bir nefes daha

alıp göğsümdeki yangını umursamadan aydınlık odaya dikkatli ve korkulu gözlerle baktım. "Joey'ye gerçekten ihtiyacım var, lütfen."

"Shannon, sakinleşmen gerek..."

"*Joey'ye* ihtiyacım var," diye mırıldandım. Tekrar bana dokunmaya çalıştığında irkilerek uzaklaştım.

"Ben buradayım, Shannon." Benimkine çok benzeyen mavi gözler, asla anlayamayacağım bir şeyi görmem için bana yalvarıyordu. "Eve döneceğim. Temelli olarak."

"Umurumda değil." İçimde büyüyen anksiyeteyle boğuşurken sesim tüm duygulardan arınmıştı. "Ağabeyime ihtiyacım var."

"Ben de senin ağabeyinim," dedi üzüntüyle.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak söylediklerini reddettim. "Sen bizi o evde bıraktın. Sen benim..."

"Shan!" Joey'nin sesi kulaklarımı doldurdu, ardından bir kapı gürültüyle çarparak kapandı. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Odaya adeta NASA'ya bağlı biri gibi hızla girdikten sonra Darren'a omuz atarak yanımdan uzaklaştırıp yatağımın kenarına çöktü. "Daha yeni uyandı, göt herif," diye ekledi. Ayaklarımın etrafındaki battaniyelerle oynayıp çıplak bacaklarımı örterken dizleri huzursuzca sallanıyordu. "İhtiyacı olan son şey başka bir kahrolası drama."

"Joe." Ellerim istemsizce uzanıp ağabeyimin titreyen kolunu durdurmaya çalıştı. "Neler oluyor?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğim anda dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü. Göz altları siyah ve maviydi, burnu yine kırılmış, altdudağı patlayarak şişmişti.

"Ah, Joe." Elimi uzatıp saçlarını yüzünden çektim. Gözbebekleri o kadar büyümüş ve kıpkırmızı olmuştu ki, gözlerindeki yeşil neredeyse görünmüyordu. Korkunun etrafımı sardığını hissedebiliyordum. O kan çanağına dönmüş ve kararmış gözlerin ne anlama geldiğini biliyordum ve bunun sebebi babamızın darbelerinden biri değildi. Çok daha kötü bir şeyi temsil ediyordu, geçen yıl üstesinden geldiğini düşündüğüm bir şeyin göstergesiydi. "Bana yapmadığını söyle..."

"Bunu dert etme," dedi aceleyle. Elimi tutup tekrar kucağıma koyarken sesi sertleşmişti. "Ben iyiyim."

Hayır, iyi değildi.

Kafası iyiydi.

"Ben *iyiyim*, Shannon," diye tekrarladı Joey. Bana konuyu *kapatmamı* söyleyen bir bakış atmıştı.

Ellerimi birbirine kenetleyerek sessiz kaldım. İçimde kaynayan, diğerlerine katılmak üzere milyonlarca söylenmemiş kelimeyi yuttum. "Neler oluyor?"

"Bir şeyin yok," dedi Joey. Yatağa doğru dönüp tüm dikkatini bana verdi. "İki gündür bilincin sürekli gidip geliyor. Doktorlar sana bir şey verdiler. Böylece..." Sözleri yarım kaldı, ellerini havada savururken vücudu tepeden tırnağa titriyordu. "Şey..." Ellerini saçlarında gezdirdi, ardından başını sallayarak parmaklarını şıklattı. "Siktir, kelimeleri hatırlayamıyorum."

"Cumartesi akşamı hastaneye getirildin," diye açıkladı Darren. Daha zihni açık bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bugün salı, Shannon. Birkaç gündür bayılıp sonrasında tekrar kendine geliyorsun."

"Evet, benim tarafımdan getirildi," diye hırladı Joey. Omuzları dikleşmişti. "Onu buraya ben getirdim. Sen hangi cehennemdeydin, *Altın Çocuk?*"

"Şiddetli bir beyin sarsıntısı ve travmatik pnömotoraks* nedeniyle tedavi gördün," diye açıklamaya devam etti Darren, Joey'nin söylediklerini duymazdan geliyordu. "Buraya geldiğinde çok kötü durumdaydın. Yanağındaki kesiği kapatmak için birkaç dikiş atıldı ve kaburgaların ezilmişti."

Joey alaycı bir tavırla, "Kaburgaların ezilmiş," diye tekrarladı. "Gözlerini aç, Darren. *Her yeri* ezilmiş!"

"Senin derdin ne, Joey?" Darren gözlerini kısarak kardeşime baktı. "Kafan mı güzel? Derdin bu mu? Bir şey mi aldın?"

"Evet, bir şey aldım," diye karşılık verdi Joey. Öfkeyle ona doğru dönmüştü. "Bir sürü dayak yedim. Aldığım tek şey buydu, göt herif."

"Sakin ol, Joe." Endişeyle ağabeyimi sakinleştirmek için elimi elinin üzerine koyup Darren'a baktım. "Travmatik pnömotoraks ne anlama geliyor?"

"O piç kurusu seni öyle bir tekmelemiş ki, akciğerini çökertmiş demek," diye söze girdi Joey. Tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Yani nefes almana yardımcı olmak için vücuduna lanet bir boru sokmak zorunda kaldılar."

"Ah, Tanrım." Paniğe kapılmış bir halde vücuduma bakıp inledim. "İyi miyim?" Titrek elimi yaranın üzerine koydum. "O kadar kötü mü?"

* İçerideki havanın çeşitli etkiler nedeniyle akciğer dış doku katmanına kaçmasını ifade eder. (ç.n.)

"Ciddi bir şey değil," diye teselli etmeye çalıştı Darren. "Ameliyat olmadın, içerideki basıncı azaltmayı başardılar ve akciğerine küçük bir tüp yerleştirerek nefes almana yardımcı oldular..."

Joey şaşkınlıkla, "Ciddi değil mi?" diye sordu. "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*"

"Joey," diye homurdandı Darren. "*Sakin ol!*"

"Bedenimde bir delik mi var?" Önlüğümün altına bakarak boğuk bir ses çıkardım. "Hâlâ içimde mi?"

"Hayır, Shannon," diye yatıştırdı Darren. "Dün sabah çıkardılar. Göğüs röntgeni ve tomografi de çektiler. Her şey harika görünüyor, tamam mı?"

Uyuşmuş gibi hissederken başımı salladım.

"Ama birkaç hafta ağrın olacak," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Ayrıca enfeksiyonu önlemek için antibiyotik kullanacaksın." Sonra başını sallayıp, "Hemşireler her şeyi benden daha iyi açıklayacaktır," diye devam etti.

"Gerçekten mi?" diye tersledi Joey. "Senin her şeyde harika olduğunu sanıyordum."

"Ağrın için sana ne ilaç yazdılarsa, artık içmen yasak," diye homurdandı Darren. Joey'ye bakarak konuşuyordu. "Sana izin vermeyeceğim."

Joey güldü. "Parasetamol mü?"

"Kimseyi kandıramazsın," diye karşılık verdi Darren. Ses tonu artık ciddiydi.

"Neden buradasın?" diye mırıldandım. Panik hissinin göğsüme yerleştiğini hissedebiliyordum.

"Yardım etmek için buradayım, Shannon," diye cevap verdi Darren. "Seninle ilgilenmek için buradayım... Hepinizle." Joey'ye doğru bir bakış atarak içini çekti. "Seninle bile."

"Bana iyilik yapma," diye bağırdı Joey.

"Neden?" Ellerimi birbirine kenetleyerek yavaşça nefes verdim. "Olanları nereden öğrendin?" diye sordum.

"Annem onu aramış," dedi Joey. Darren'a bir kez daha tehditkâr bir bakış attı. "Görünüşe göre, onca zamandır o kaltakta bu piçin numarası varmış." Ses tonundan zehirli bir alaycılık akıyordu. "Bize yalan söylemişler, Shan. Düşünebiliyor musun?"

Darren acı dolu bir inilti çıkardı. "Hadi ama, Joey. Böyle söyleme." Kaşlarını çatarak, "Bahsettiğin kişi annemiz..." diye devam etti.

"Annemiz mi?" Joey neşesiz bir kahkaha attı, ayaklarını huzursuzca sallıyordu. "Bizim annemiz mi vardı? Siktir... Ben de annelerin tek boynuzlu atlar gibi efsanevi yaratıklar olduğunu sanıyordum çünkü gerçek bir tanesiyle hiç karşılaşmadığımdan eminim."

"Tüm bu süre boyunca annemle iletişim halinde miydin?" diye mırıldandım sersemlemiş bir halde. "Beş buçuk yıl boyunca?"

"Kesinlikle öyleydi," diye söze girdi Joey. Darren'dan önce davranmıştı. "Telefon açıp bir kez olsun bizi sormadı ama sevgili annesiyle sürekli yakın temas halindelerdi."

Darren başını iki yana salladı. "Sinirlerini biraz yatıştırmalısın, Joe. Senin için pek de iyi değil."

"Sen de hayatımıza geri dönüp adımıza kararlar verebileceğini *düşünmemelisin*," diye karşılık verdi Joey. Bedeni zar zor dizginlediği öfkeyle titriyordu. "Bu işler böyle yürümüyor. Gitmeye hakkın yoktu, Darren. Hayatımıza sürekli girip çıkma hakkın yok!"

Kararlar vermek mi? "Ne kararı?"

"Sevgili kardeşim artık yetkinin kendisinde olduğunu sanıyor." Joey ayağa kalkıp küçük odada volta atarken kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. "Evden çıkıp gidebileceğini, ailesini beş yıl boyunca terk edebileceğini, sonra da gösterişli arabası ve dolgun cüzdanıyla geri dönüp kendi kanunlarını uygulayabileceğini sanıyor."

Darren kardeşimize ters ters baktı. "Bu hiç adil değil, Joey."

Ağabeyim ters ters bakarak, "Ne bekliyordun, *Darren?*" diye karşı çıktı. "Eve hoş geldin partisi mi? Biraz balon ve pasta mı? Kasabaya geri döndüğün ve bizi *kurtardığın* için ayaklarına kapanacağımızı mı sanıyordun?" Başını iki yana sallayarak alay etti. "Bizi unuttun. Evden ayrılıp gittin. Bizi onlarla yalnız bıraktın. Yani bana kalırsa, uzaklaşıp hayatına devam edebilirsin. Ben hallederim."

"Bok halledersin, Joey," diye tersledi Darren. "Ona bir bak."

"*Kendine* bir bak," diye öfkeyle karşılık verdi Joey. Ardından alkışlayarak sözlerine devam etti. "Güzel takım elbise, Darren. İyi görünüyorsun. Bakımlısın ve iyi beslenmişsin. Aferin sana." Öfkeyle elini kaldırdıktan sonra kendisini ve beni işaret etti. "Başarın için tebrikler, ağabey."

"On sekiz yaşındaydım," diye fısıldadı Darren. Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bununla başa çıkamazdım."

Joey sevimsizce, "Ben de on sekiz yaşındayım, göt herif," diye yanıtladı. "Ne olduğunu tahmin et? Karşılarında durdum ve onlarla *başa çıktım.* Hiçbir yere gitmedim!"

"Öyleyse benden daha güçlü bir adamsın."

"Senden daha güçlü falan değilim," dedi ağabeyim boğuk bir sesle. "Sadece bir vicdanım var."

Ellerimle başımı tutarken, "Durun," diye yalvardım. "Lütfen kavga etmeyi bırakın. Buna dayanamıyorum."

"Özür dilerim." Darren bir elini saçlarında gezdirdi, sinirlendiği anlaşılabiliyordu. "Onun iyiliği için sesini alçaltır mısın, Joey? Ona açıklamamız gereken bir şey var ve birbirimizle kavga etmemizin bir faydası olmayacak."

Joey dişlerini gösterip ona doğru ortaparmağını kaldırsa da düşüncelerini kendine saklamayı başardı.

Darren sakin bir ses tonuyla, "Babam gitti, Shannon," diye açıkladı.

İçimde umuda benzeyen bir duygu kabardı. "Öyle mi?"

"Gitmedi," diye söze girdi Joey. "Saklanıyor. Arada büyük bir fark var."

İşte umudum kaybolmuştu.

"Şuna biraz ara verebilir misin?" diye homurdandı Darren.

"Boş yere umut vermesen olmaz mı?" diye karşı çıktı Joey hararetle. "Bunun uzun vadede ona hiçbir faydası olmayacak."

"Şimdilik," diye ekledi hemen Darren. Joey'ye doğru uyarıcı bir bakış attı. "*Gardaí* onu bulacak ve yaptıkları yüzünden hapse girecek, çocuklar. Bunun gerçekleştiğinden emin olacağım."

"Elbette, olursun," diye alay etti Joey. "*Aziz Darren* bizi kurtarmaya geliyor." Boynunu esneterek parmaklarını yatağın üzerine vururken sinirlenmişti. "Bu ülkede adalet sistemi tam anlamıyla işe yaramaz. Bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Onu bulsalar bile, büyük ihtimalle cezası tecil edilecek ve hafif bir yaptırım uygulanacak. Sosyal yardım sayesinde başına gelen şeyler yüzünden bir şişe viski içecek ancak başka bir şey olacağına inanıyorsan kendini kandırıyorsun."

"Dün annemle birlikte mahkemeye gittim," diye devam etti Darren. Joey'nin yorumlarını duymazdan gelmişti. "Ona karşı bir koruma emri çıkartılması için başvuruda bulunduk. Üç hafta içinde bir duruşma olacak ve onun da buna katılması bekleniyor ama uzaklaştırma kararı çıkarttık. Eve veya herhangi birinize yaklaşması yasaklandı."

"Cinayete teşebbüsten yargılanmalı," diye bağırdı Joey.

* *An Garda Síochána*, "Barış Muhafızları" İrlanda'nın ulusal polis teşkilatıdır. (ç.n.)

"Katılıyorum," diye cevap verdi Darren. "Ben de onun gitmesini istiyorum, Joe. Ondan en az senin kadar nefret ediyorum."

"Bundan şüpheliyim," diye alay etti Joey. "Hem de çok şüpheliyim."

Darren derin bir iç çekti. "Bunu mu yapmak istiyorsun, Joe? Kimin daha sert olduğu konusunda bir yarışma falan mı yapmayı düşünüyorsun? Yoksa bu aileyi yeniden rayına oturtmak mı istiyorsun?"

"Aile diye bir şey *yok*," diye hararetle karşı çıktı Joey. "Yanıldığın nokta bu."

Darren sessizce, "Biz hâlâ bir aileyiz," diye cevap verdi. "Hepimiz birleşirsek daha güçlü bir aile oluruz."

"O kadınla," dedi ağabeyim boğuk bir sesle. Şu anda gerçekten sinirli görünüyordu. "Başladığın cümleyi bitir," dedi Darren'a. "*O kadınla* daha güçlü olacağız." Sonra başını iki yana sallayarak güldü. "Ne boktan bir şaka."

"Nerede o?" diye sordum endişeyle.

"Evde, dadı ve kardeşlerinle birlikte."

Kalbim sıkıştı. "*Neden?*"

"Neden mi?" Darren kaşlarını çattı. "Ne demek neden?"

"Yani neden hâlâ *burada?*" Altımdaki çarşafları yumruklayarak boğuk bir ses çıkardım.

"Nihayet!" diye bağırdı Joey. Ellerini havaya kaldırmıştı. "Sonunda biri beni anlıyor!"

Darren yavaşça, "O da en az bizim kadar kurban," diye cevap verdi. "Şu anda böyle hissetmediğinizi biliyorum ve durumu tamamen anlıyorum ama onun yaşadıklarını görmeniz gerek..."

"Saçmalık," diye sözünü kesti Joey. "Saçmalık, Darren! O bir kurban değil, işleri bu hale getiren kişi. O adamın bunu yapmasını sağlayan insan." Oturduğum yeri işaret etti. "Shannon'ın burada olmasında en az babamız kadar onun da suçu var."

"Hadi ama, Joey."

"Hayır." Joey başını iki yana salladı. "Belki ona ilk kez elini sürdüğünde bir kurbandı. Kahretsin, belki ilk on seferinde. Böyle bir şeyin gerçekleşebileceğini, o zamanlar genç ve algısı düşük bir insan olduğunu varsayalım. Ama *yirmi dört* yıl boyunca?" Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu bize o yaptı. Bu işte onun da parmağı var."

"Neden bu kadar çok kardeş olduğumuzu hiç düşündünüz mü? Neden o adamdan çocuk sahibi olmaya devam ettiğini? Neden onu

terk edip gitmediğini?" Darren ikimize de ters ters baktı. "Ya da neden kafasının bu kadar karışık olduğunu? O adamın tehditlerini yerine getireceğinden korktuğu için evde kalmış olabileceğini hiç düşündünüz mü? Kocasının, *'Beni terk edersen seni ve çocukları öldürürüm'* dediğini yıllar boyunca duydu, o sözlere *on beş* yaşından beri maruz kalıyor! Tanrı aşkına, o adam yirmi yıl boyunca annemizi darmadağın edip evi terk ederse onu öldüreceğini söyledi! Sizce tehditler onun aklını başından almış olamaz mı? Kendi isteği dışında orada olduğunu hiç düşündün mü? İsteği dışında çocuk sahibi olduğunu? Tecavüze uğradığını, dövüldüğünü ve gerçeklikle bağını koparacak kadar psikolojik şiddete uğradığını? Bana hamile kaldığında on dört, beni doğurduğunda on beş yaşındaydı!" diye ekledi. "Bunu bir dakika düşünün. O canavarla birlikte bir hayata atıldığında ne kadar korkmuş olabileceğini bir düşünün. Ona yol gösterecek bir annesi ya da babası yoktu. Tüm dünyada sahip olduğu tek şey oydu. Kendisi de yakında bebekleri doğacak olan bir çocuktu ve içinde olduğu durum onu darmadağın etti!"

"Bunu duymak istemiyorum," diye bağırdı Joey. "Daha fazla bahane dinlemek istemiyorum."

Darren ses tonunu sertleştirerek, "Bizi neden gönüllü olarak çocuk esirgeme kurumuna verdiğini hiç düşündünüz mü?" diye devam etti. "Hadi söyleyin, düşündünüz mü?"

"*Aklını kaçırmıştı,*" diye tersledi Joey.

"Aklını kaçırmamıştı," diye karşı çıktı Darren. "Bizi ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kendini kurtaramadığı bir şeyden bizi kurtarmaya çalışıyordu."

"O zaman neden çocuk esirgeme kurumunda bırakmadı?" diye bağırdı Joey. "Belki mücadele etme şansımız olurdu."

"Nedenini *biliyorsun,*" diye karşılık verdi Darren. Vücudu titremeye başlamıştı. "Biliyorsun!" Devam etmeden önce sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. "Bunun sana da olmasından korkuyordu. Korkmuştu ve Tadhg'a hamileydi..."

"Yani sen tecavüze uğradın ve biz de tekrar işkence görmemiz için eve mi getirildik?" diye sordu Joey. "Bu kadar mı yani? İki yanlış bir doğru mu yapar? Çünkü bana sorarsan bu çok saçma."

"Joey!" Boğazım düğümlendi. "Yapma!"

Joey titreyerek, "Başına gelenler için *üzgünüm*," diye devam etti. "Başına gelenler için çok üzgünüm, Darren. Gerçekten üzgünüm. Ama bunun için cezalandırılan kişi bendim." İkimizi göstererek elini havada salladı. "Hepimiz cezalandırıldık."

"Sorun yok, Joe," diye onu rahatlatmak için yalvardım. "Sinirlenme."

"Sorun var!" diye boğuk bir sesle bağırdı. "Tanrı aşkına, hepinizi yıllar önce o evden kurtarmalıydım. İhbar etmeliydim. Bunun olacağını biliyordum..." Sesi çatladığında sert bir nefes aldı. "Ama beni *korkuttular*... Kendimden şüphe etmeme sebep oldular!" Darren'a ters ters baktı. "Onunla kalmanın dışarıda yaşamaktan daha iyi olduğuna inanmam için beni *korkuttun*." Yeşil gözleri yaşlarla doluyordu ama onları kırpıştırarak uzaklaştırdı. "O aileyle hayatımın en güzel altı ayını geçirmiştim. Shannon da öyle." Bunu söylerken parmağıyla beni işaret etmişti. "O aileyle mutluyduk. Güvendeydik! Fakat annemle birlikte beni durumun tehlikeli olduğuna, evde daha güvende olacağımıza ikna ettiniz." Avucunu alnına vururken, "Altı yaşındaydım ve aklımı o kadar kötü siktiniz ki, artık *hiçbir şeye* güvenemiyorum. Kendi içgüdülerime bile güvenemiyorum!" diye haykırdı.

Darren boğuk bir sesle, "Aynı şeyin senin de başına gelmesinden korkuyordum," diye cevap verdi. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Seni *korumaya* çalışıyordum..."

"Beni korkutarak! Beni kendine inandırdın ve evden *gittin!*" diye kükredi Joey. Vücudu tepeden tırnağa titriyordu. "Sana güvenmemi sağladın! On iki yaşındaydım ve sen o kapıdan çıkıp her şeyi benim omuzlarıma yıktın. Sonra ben de onları *korkuttum!* Bana anlattığın her şeyi onlara da anlattım, kardeşlerimi aynı korku ve paranoyayla doldurdum çünkü tek bildiğim şey buydu. Şimdi ne halde olduğumuza bak!"

"Seni terk ettiğim için özür dilerim, Joe." Darren ürpererek başını eğdi. "Ama gitmek zorundaydım..."

"Ben de sana inandığım için özür dilerim!" Joey şiddetle titrerken, "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım," diye tısladı.

Darren tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. "Bak," dedi huysuzca. "Size vermem gereken cevapların hepsine sahip değilim ama annemize sırtımı dönemeyeceğimi biliyorum."

Joey ters bir ifadeyle, "Ben dönebilirim," diye araya girdi. "Hem de kolayca."

"Hayatında ilk kez karşı koyuyor," dedi Darren. "Bizim için doğru olanı yapmaya *çalışıyor*. O kötü biri değil ve siz de bunu biliyorsunuz. Annemiz korkularının kendisi için korkunç kararlar almasına izin veren ürkek bir kadın."

"Onun kötü kararları neredeyse bizi öldürüyordu," diye karşılık verdi Joey. "Kız kardeşimi bir hastane yatağına yatırdı."

"Kız kardeşimizi hastane yatağına *babamız* yatırdı," diye düzeltti Darren. "Öfkenin mantığını gölgelemesine izin verme, Joey."

Joey ellerini havaya kaldırıp, "Bunu yapmayacağım," diye tısladı. "Yapmayacağım. O piçin bize bunu yapmasına izin vermesinin gerekçelerini dinlemeyeceğim."

Darren bana dönmeden önce, "Tek söylediğim şey, dünyadaki her şeyin siyah ve beyaz olmadığı," diye yanıt verdi. "Polis günün ilerleyen saatlerinde ifadeni almak için burada olacak. Bu sırada annemle ya da benimle birlikte olman gerekiyor."

"Hayır." Endişe içimde çalkalanıyor, titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar iyi ve saf olan tüm duyguları çürütüyordu. "Bunu yapmak istemiyorum."

Darren nazikçe, "Sorun yok," diye cevap verdi. "Olanları anlatacağız ve endişelenmene gerek kalmayacak."

"İstersen ben de yanında olabilirim, Shan," diye araya girdi Joey. "Onlarla yapmak zorunda değilsin."

"Bu durumdayken polis memurları yanında olmak isteyebileceğin son kişiler olmalı," diye homurdandı Darren. "Bu sefer ne oldu? Yine mi..."

"Annemle yaptığın özel telefon görüşmelerinin seni aileden haberdar ettiğini duyduğuma sevindim," diye çıkıştı Joey. "Ne yazık ki, sana yaşadığımız gerçek sorunlardan bahsetmemiş... Ah bekle, muhtemelen bahsetti ve sen de yoluna devam edip bunu görmezden geldin. Kapatma düğmesi olan bir vicdana sahip olmak güzel olmalı. İstediğini duymak gibi bir şey, gerçekten muhteşem bir his olmalı."

"Yeter," diye inledim. "Lütfen."

Darren bana doğru döndü. "Dışarıda bir sosyal hizmet görevlisi bekliyor." Joey'nin sözlerini görmezden gelmişti. Mavi kravatını çekiştirip beyaz gömleğinin üst düğmesini açtıktan sonra konuşmaya devam etti. "Elbette onunla yalnız konuşman gerekecek ama hikâyemizi doğru bir şekilde, birbirimizle çelişmeyerek anlattığımızda işimiz oldukça kolay olur."

"*Hikâyemizi* doğru bir şekilde birbirimizle çelişmeyerek anlattığımızda mı?" Bu sözler onun ağzından çıktığı anda Joey'nin bastırmaya çalıştığı her şey buhar olup uçmuştu. "Sikerler!" Ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. "Artık siktiğimin hikâyeleri yok," diye homurdandı. Bir elini sarı saçlarında gezdirerek uçlarını çekiştirdi. "Artık yok."

"Hiçbirinizden yalan söylemenizi istemiyorum," diye karşılık verdi Darren. "Sadece annemin arkasında durmamız gerektiğini söylüyorum..."

"Ondan gerçeği anlatmamasını istiyorsun," diye karşı çıktı Joey. "Annemizin o adamın bize yaptıklarını örtbas ettiği ve seyirci kaldığı kısımları atlamasını istiyorsun. *Hiçbir şey* yapmadığı anları söylememesini bekliyorsun. Benim kitabımda, eksik aktarılan gerçeklik lanet olası bir yalandan ibarettir."

"Eğer birlikte kalmak istiyorsanız, annemizi kabul etmenizi ve o kahrolası plana ayak uydurmanızı öneririm," diye bağırdı Darren. Soğukkanlılığını kaybetmeye başlamıştı. "Çünkü ben sizi ancak bu şekilde bir arada tutabilirim, tamam mı? Eğer ona sahip çıkmazsak... Normalde olduğundan daha farklı, çocukları için elinden geleni yapan bir aile içi şiddet kurbanı yerine başka bir şey olarak görülürse... Shannon, Ollie, Tadhg ve Sean bavullarını toplamak zorunda kalabilir. Sizi nereye göndereceklerini ancak Tanrı bilir. Bu ihtimal yeni okulların, evlerin, arkadaşların ve yabancıların hayatınıza girmesi anlamına gelir. Eğer bunu istiyorsanız, aynı şekilde davranmaya devam edin ve plana karşı çıkın ama o şekilde olmak zorunda değil. Bu işi başarabiliriz, çocuklar."

"Ben yapamam." Joey yürüyüp pencere kenarını sertçe kavradığında pervazın kırılmamasına şaşırdım. "Bunu daha fazla *kaldıramam*," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu *şekilde* yaşamaya devam edemem."

"Joe," diye mırıldandım. "Sorun yok..."

"Hayır," derken sesi çatladı. Bana sırtını çevirerek, "Hayır, Shan," diye fısıldadı. "Gerçekten sorun var."

"Başka bir sorunumuz daha var," diye ekledi Darren. Sözleriyle aramızdaki hissedilir gerginliği kırmıştı.

Joey'nin sırtından bakışlarımı ayırıp tekrar ona doğru döndüm. "Ne?"

"Johnny Kavanagh."

Joey onaylayan bir tonda homurdandı.

"N-ne?" Başımı iki yana sallayarak boğazımdan çıkmaya çalışan kelebek tsunamisiyle savaştım. "Johnny'nin bunlarla ne ilgisi var?"

Joey kendi kendine, "Pislik herif olayı kendi başına çözmüş," diye mırıldandı. Sırtını tekrar bize çevirmişti. "Sonuçta bir değeri olmalı."

Darren acımasızca, "Tam bir baş belası," diye onayladı. "Sabah, öğlen ve akşam sürekli polis istasyonunu arıyor. Dünden beri eve dört polis arabası geldi."

"N-ne?" Beynimdeki zonklama beni ölümle tehdit etmeye başlarken şakaklarımı tuttum. "Nasıl bilebilir ki?"

"Merak etme, Shan. Bilmesi daha iyi," diye söze girdi Joey. "Artık o insanlar için yalan söylemek zorunda değilsin."

"Şu lanet çeneni kapatabilir misin?" diye tersledi Darren. "Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum ve duruma hiç yardımcı olmuyorsun."

"Çünkü bu düzeltilebilir bir şey değil," diye karşılık verdi Joey. "Bunu ben biliyorum, Shannon da biliyor... Tanrı aşkına, Sean bile biliyor. O daha üç yaşında!"

"Erkek arkadaşına ne söylediğini bilmiyorum, Shannon. Ama onu bir şekilde durdurmalısın," dedi Darren. Konuyu tekrar bana çevirmişti. "Hakkında hiçbir şey bilmediği bir şeye karışıyor."

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadım. Johnny'yi düşündüğümde kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. "Ayrıca o benim..."

"Eğer onun sessiz kalmasını sağlayacağını düşünüyorsan kesinlikle yanılıyorsun," diye alay etti Joey. "Herkesi kontrol edemezsin, Darren."

"Joey! Tanrı aşkına, artık konuşmayı keser misin?" diye bağırdı Darren. "Eğer yardım etmek için burada değilsen eve gidebilirsin."

"Öyle olsun. Buradan gidiyorum," diye çıkıştı Joey. "Çünkü bunun bir parçası olmayacağım." Sonra arkasını dönerek ona ters ters baktı. "Eğer yalan söylemek ve o kadını hayatlarında tutarak çocukları daha da mahvetmek istiyorsan aynı şekilde devam et. Bunun için seni engelleyemem ama oyundaki piyon olmaktan bıktım. Benden bu kadar."

"Bu bir oyun değil, Joey," diye hırladı Darren. "Bu bizim hayatımız."

Joey boğuk bir sesle, "Öyleyse o hayatı istemiyorum," diye cevap verdi. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Eğer böyle yaşamak zorundaysak, o zaman *burada* olmak istemiyorum."

"Joe..."

"Sonra görüşürüz, Shan," diye mırıldandı Joey. Ardından kapıya doğru yürümeye başladı. "Ben çıkıyorum."

Ağabeyim öfkeyle çıkıp kapıyı arkasından çarparken yatağa yapışmış bir halde onu izledim. Buradan gitmesini istemiyordum. Darren'la

yalnız kalmak şu anda isteyeceğim son şeydi. Ondan korktuğum için değil, onu tanımadığım için böyle hissediyordum. Kocaman bir adam olmuştu. Özel tasarım takım elbisesine ve pahalı saatine bakılırsa, çok az ortak noktam olan bir adamdı.

"Şu anda neler yapıyorsun?" diye sordum. Merak duygusunun beni yenmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Atelle kaplanmış elimle giysilerini işaret ettim. "Nasıl bir işin var?"

Darren sandalyesinde arkasına yaslanırken gözleri benimkilere kilitlendi. "Uluslararası bir bilişim şirketinde çalışıyorum." Sandalyesinde kıpırdanıp kravatını bir kez daha çekiştirdi. "Belfast'taki şubelerinde çalışıyorum."

"Bunca zamandır orada mıydın?" diye fısıldadım acımı bastırarak. "O kadar zaman boyunca arabayla altı saatlik bir mesafede miydin?"

"Evet." Yavaşça başını sallayıp sonra duraksadı. "Şey... Aslında hayır. İlk dört yılımı Birmingham'da geçirdim, diplomamı aldım ve stajımı yaptım. Belfast'a 2003'ün sonlarında taşındım."

"Ah." Başka ne söyleyeceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. Açık konuşmak gerekirse, söyleyecek başka bir şey olduğundan da emin değildim. Darren gitmişti. Biz geride kalmıştık. Onun hayatı iyileşmişti. Bizimki giderek kötüleşmişti. *İşte hikâyenin sonu.*

"Kaçmak zorundaydım, Shannon," diye ekledi sessizce.

Bunu biliyordum.

Ama bizim de kaçmaya ihtiyacımız vardı.

"Senin için daha iyi oldu mu?" Soru dudaklarımdan dökülürken başımı kaldırıp ona baktım. "Huzuru buldun mu?"

"Başa çıkmanın bir yolunu buldum," derken tereddüt etti.

Titrek bir nefes verip başımı salladım. "Güzel."

"Sevgilim var," diye itiraf etti. Artık sesi kulağa biraz kararsız geliyordu. "Adı Alex. Üç yıldır birlikteyiz. Şehir merkezinin dışında küçük bir dairede oturuyoruz."

"Seni seviyor mu?" diye sordum.

Darren başını salladı. "Evet. Beni seviyor, Shan."

"Buna sevindim." Bakışlarımı ellerime indirip parmaklarımı çıtlatarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ben her zaman senin tarafındaydım." Kısık sesle konuşuyordum. "Mutlu olmanı, seni seven birini bulmanı istedim. Bunun kız ya da erkek olması asla umurumda olmadı. Bunu hep bilmeni istedim." Çaresizce omuz silktim. "Bulamayacağından korkuyordum."

"Shannon," dedi iç çekerek. "Seni geride bırakmak istemezdim."

"Ama bıraktın, Darren," diye fısıldadım. Gözlerimi kırpmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bizi geride *bıraktın.*"

"Benden nefret ediyor musun?"

"Hayır." İç çektim. "Ama artık kim olduğunu bilmiyorum." Onunla göz göze gelmek için bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Sen de beni tanımıyorsun."

"Seni tanıyorum, Shannon," dedi titreyen sesiyle. "Sen benim şarkı söylemeyi, dans etmeyi ve okumayı seven küçük kız kardeşimsin. Zekisin. Çok zekisin, Shannon. İçimizde en iyi okul notlarına sahip olan sensin. Basketbol oynamayı seviyorsun. Hayvanları seviyorsun. Pembe en sevdiğin renk. Her zaman eve yaralı hayvanlar ve kuşlar getirip onların yaralarını sarıyorsun. Dublin Üniversitesi'ne gidip veteriner olmak istiyorsun. Hayattaki en büyük tutkun her zaman dünyayı gezmek."

"Artık şarkı söyleyip dans etmiyorum. En sevdiğim renk yeşil ve evin duvarında sektirdiğim için o adam topumu bıçakla patlattığından beri elime basketbol topu almadım. Eve hayvan getirmeyi uzun zaman önce bıraktım çünkü onların benimle birlikte bir kafesteymiş gibi yaşamalarını istemediğimi fark ettim... Vahşi doğada benim yanımda olduklarından daha güvende olduklarını anladığımda bunu yapmayı kestim. Üniversiteye gidip veteriner olmayacağım çünkü son üç yıldır tüm derslerimden kalıyorum." Konuşurken gözlerinin içine baktım. "Mucizevi bir müdahaleyle okul notlarımı yükseltmeyi ve sınavlarımı geçmeyi başarsam bile, üniversite masraflarını karşılayabileceğime inanacak kadar saf değilim. Artık dünyayı dolaşmak istemiyorum ve tek amacım hayatta kalmak." Darren'ın irkildiğini görsem de sözlerimi bitirmek için kendimi zorladım. "Hatırladığın kız artık yok, Darren. Ben artık o değilim. Eskiden her neysem, o adam uzun zaman önce benliğimi içimden söküp aldı."

"Üzgünüm, Shannon." Tek söylediği şey buydu.

"Evet." İç çektim. "Ben de üzgünüm, Darren."

"Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi uzun bir aradan sonra. Temkinli bakışları tereddütle dolup taşan sesine eşlik ediyordu. "Bu çok önemli."

Derince yutkunarak başımı salladım. "Tamam."

"Bana güveniyor musun?"

"Hayır."

Darren irkildi. "Bunu hak ettim."

"Bu senin hak ettiğin şeylerle ilgili değil," dedim alçak sesle. "Benim nasıl hissettiğimle ilgili."

"Seni gayet iyi anlıyorum," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak. "Ama sosyal hizmetler annemizin peşinde geziyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Evet, biliyordum.

Artık umursadığımdan tam olarak emin değildim ama bunun *bizim* için ne anlama geldiğini kesinlikle biliyordum.

"Eve geri dönüp annem ayakları üzerinde durana ve tüm karmaşayı temizleyene kadar size bakmaya hazırım. Davayla ilgilenen sosyal hizmet görevlileri düşüncemi destekliyor ve bizimle eve geri dönmene izin verecek kadar bana güveniyor," diye devam etti Darren. "Alex'le konuştum, durumu anlayışla karşıladı ve patronum da çoğunlukla evden çalışmama izin veriyor. Haftada bir kez ofise gitmem gerekecek ama siz Paskalya'dan sonra okula döndüğünüzde bunu halledebiliriz. Ancak bunların hiçbiri annem olmadan olmaz. Düzgün bir ebeveyn olmalı. Biz de ona destek olmalıyız, Shan. Joey ne söylerse söylesin, her zaman birlik içinde hareket etmeliyiz."

"Ona destek olmak derken neyi kastediyorsun?" Cevap açıkça ortadayken bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum.

"Temel olarak... Annemizle arandaki ilişkiyi sorduklarında onun senin için elinden geleni yapan, elinden geldiğince istikrarlı bir yuva sağlayan ve tüm çocuklarını tek başına maddi olarak destekleyen iyi bir anne olduğunu memurlara hatırlatmalısın. BDO'da zorbalığa uğradığını öğrendiğinde kaydını Tommen'a aldığını ve seni ne kadar çok sevdiğini onlara anlat."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu bir yalan değil. O da bir kurban, Shannon," dedi yorgun bir iç çekişle. "Şu anda seninle koruyucu aile sistemi arasında duran tek şey o." Sonra gözlerini devirip başka tarafa baktı. "Joey ne derse desin, inan bana o şekilde olmasını istemezsin."

Yaşadığı şeyleri düşündüğümde içimde bir acı çalkalandı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sorum karşısında biraz ürkmüş görünüyordu. "Ben mi?"

Başımı salladım.

"Ben iyiyim." Ağır bir nefes verdi. "Sadece endişeliyim."

"Ben de," diye mırıldandım.

"Çocuk esirgeme koruması altına girmeni istemiyorum," dedi üzgün bir sesle. "Kendi sorunlarım bir yana, o kurum hiçbiriniz için iyi bir yer değil. Tommen'da iyi gidiyorsun. Eğer seni alırlarsa, yeni bir okula nakil olacaksın ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaksın."

Kalbim dehşetle çarptı. "Tommen'da kalmak istiyorum," dedim boğuk bir sesle.

"Biliyorum," diyerek onayladı. "Orada kalmanı sağlayacağım, tüm masrafları ben karşılayacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım ama içinde bulunduğumuz durumda beni desteklemene ihtiyacım var."

"Joey desteklemeyecek." Konuşurken ellerim titriyordu. "Onunla aynı çatı altında yaşamayacak, Darren. Onun için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Şakaklarını ovuşturarak, "Onun burada bir önemi yok," diye mırıldandı Darren. "On sekiz yaşını geçti."

"Bu durum onu *önemsiz* yapmıyor," dedim sertçe. Büyük ağabeyime ters ters baktım. "O hayatımızdaki en önemli şey, *Darren*."

Derin bir iç çekti. "Biliyorum, biliyorum. Öyle demek istememiştim..."

"Sean'ın ona iki yaşına kadar 'Ba-Ba' dediğini biliyor muydun?" diye sertçe kestim sözünü. Gözlerim kocaman açılmış ve akmayan yaşlarla dolmuştu, yumruk yaptığım ellerim iki yanımda titriyordu. "Sean aslında ağabeyinin onun *babası* olduğunu sanıyordu. Annem geceleri çalışırken ya da depresyonla boğuşurken Joey'nin çoğu gece uyanık kalıp ona yemek yedirdiğini ve bezlerini değiştirdiğini düşünürsek, bir bebeğin kolaylıkla yapılabileceği bir hataydı. Hadi durma! Sean'a onun ne kadar önemsiz olduğunu söyle. Ya da daha iyisi, Joey'nin babamızın peşlerine düşeceği korkusuyla Ollie ve Tadhg'ın kapısının önünde uyuduğu her anın önemsiz olduğunu onlara söyle. Ağabeylerinin onlar için yediği tüm dayakların ne kadar önemsiz olduğunu söyle. Açlıktan öldüğümüzde karnımızı doyuran, kimsemiz olmadığında bizi destekleyen, okul için paraya ihtiyacımız olduğunda bize harçlık veren ağabeylerinin ne kadar *önemsiz* olduğunu o çocuklara anlat." Sesim çatladığında, sözlerime devam etmeden önce birkaç derin nefes aldım. "*Bana* onun ne kadar önemsiz olduğunu anlat, Darren!" dedim boğuk bir sesle. Harcadığım güçle ciğerlerimin yanarak isyan ettiğini hissedebiliyordum. "Hadi, anlatsana!"

"Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun," dedi iç çekerek. "Tabii ki önemsiz biri değil. Söylediğim çok boktan bir şeydi."

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Göğsüm aldığım nefeslerle yükseliyordu. "Gerçekten öyleydi."

"Söylemeye çalıştığım şey, Joey'nin on sekiz yaşını geçtiği. Yasal olarak o bir yetişkin ve sosyal hizmet görevlileri onunla ilgilenmiyor. Reşit olmayan çocuklara odaklanmış durumdalar: Sen, Tadhg, Ollie ve Sean. Joey görevlilerin radarında değil."

"Sean'la tanıştın mı?" Soru dudaklarımdan dökülürken ses tonum tahmin ettiğimden daha sert çıkıyordu. "Ollie büyümüştür, değil mi? Tadhg de öyle. Onları en son gördüğünde kaç yaşındaydılar? Üç ve altı, değil mi?" Durup kendimi dizginlemem gerektiğini bilsem de yapamıyordum. Bu kadar küstahça konuşabildiği için çok öfkeliydim. Joey'ye *önemsiz* dediğini duymak canımı acıtmıştı çünkü ağabeyimin az önce öfkeyle dışarı çıktığında tam olarak böyle hissettiğini biliyordum. "Ben on yaşındaydım. Joey on iki yaşındaydı, Tadhg'ın şu anda olduğundan biraz daha büyüktü. Sence biz değişmiş gibi miyiz, Darren?"

"Çok şey değişmiş," diye fısıldadı.

"Evet, değişti," diye onayladım, sesim titriyordu. "*Sana* karşı çok iyi olan annen, *senin* hatırladığın anne, o evde bizimle yaşayan kişi değildi."

"O hâlâ senin annen."

"Gördün mü? Ona sürekli öyle hitap ediyorsun ama ben sadece bir kişinin anne gibi davrandığını hatırlıyorum."

"Shannon..."

"Adı Joey," diye bağırdım çarşafları yumruklayarak. "*Önemsiz* olan kişi. Gerçek annemiz gittiğinde *o* bizim annemiz oldu, Darren." Konuşurken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, içimi dökmek ve onun her şeyi duyması için kendimi zorluyordum. "Sen evi terk ettiğinde onun içinde bir şey *öldü*. Eskisi gibi değildi. Her şey kararadı. Bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Bilemezsin çünkü yaşananları görmedin..."

"Yeterince şey gördüm, Shannon," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. "İnan bana."

"Her ne gördüysen, onun da *yanımızda olduğu* bir zamanda gördün," dedim. Bunların hiçbirini onu incitmek için söylemiyordum. Sadece anlamasına ihtiyacım vardı. "Çok uzun zamandır yanımızda değil."

"Seni bir şeyler için zorlayacak değilim," diye cevap verdi sonunda. "Ne yapmak istediğini seçmek senin elinde."

Ama...

"Ama olay sadece seninle ilgili değil," diye devam etti. "Tadhg, Ollie ve Sean'ın gelecekleri de tehlikede."

Yani başka seçeneğin yok.

"Annem çabalıyor, Shan," diye fısıldadı. "Bunun işe yaraması için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

Kapana kısıldın.

"Sadece biraz rehberliğe ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Eğer bana güvenip bu konuda sözümü dinlersen size daha iyi bir hayat sunabileceğim konusunda söz veriyorum. O adamın geri dönmesi konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak çünkü bunun olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim. Görevliler ifadeni aldığında ve olay mahkemeye taşındığında, bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak..."

"N-ne? Mahkemeye gitmeyeceğim," dedim boğuk bir sesle. Kelimeleri aceleyle sıralıyordum. "Onunla karşı karşıya gelmeyeceğim, Darren." Başımı iki yana sallarken vücudum şiddetle titriyordu. "Asla olmaz."

"Shannon, artık sana zarar veremez," diye üsteledi Darren. "Yemin ederim ki bu sefer..."

"Az önce bana yaptıkları için tutuklanmadığını söyledin," diye bağırdım. "Bu onun dışarıda olduğu anlamına geliyor." Çığlık atma isteğimi bastırarak yatağı kavradım. "Bu çok kötü, Darren. Sen anlamıyorsun ama gerçeklerin farkındayım. Ben *anlıyorum*. Bunların hepsi geçecek, annemi geri alacak ve sonrasında da başını belaya soktuğum için her şeyi bana ödetecek." Burnumu çekip yanaklarımdaki yaşları sertçe sildim. "Joey haklı. Bizim gibi insanlar için adalet yok. Sadece hafif bir ceza alacak. Bu da ancak gerçekten şanslıysak gerçekleşecek. Hayır, onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Yaptıklarının bedelini ödemek zorunda, Shannon."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdim titreyerek. "Bedelini ödeyecek olan sen değilsin."

"Ne?" Darren kaşlarını çattı. "Shannon, bu hiç mantıklı değil."

"Her neyse, Darren. Sen anlayamazsın," diye burnumu çektim. "En çok sevdiği çocuğu hep sendin."

Darren az önce ağzımdan çıkan sözlere inanamamış gibi bakarak duraksadı. "Daha fazla yanılıyor olamazdın," dedi boğuk bir sesle. "Çok yanılıyorsun, Shannon."

"Sana sadece *hakaretler* edilmiş," diye tıslադım savunmacı bir şe-

kilde. "Zalimce sözler, korkunç laflar, sana asla söylenmemesi gereken şeyler. Bunun için çok üzgünüm ama bizim yaşadıklarımız gibi bir şeye maruz kalmadın..." Sözlerime devam etmeden önce biraz duraksadım. "Evdeyken her şeyin çok kötü olduğunu, çok tokat yediğini düşünebilirsin. Ama yemin ederim ki, sen gittikten sonra hepsi milyonlarca kat kötüleşti. Sana yemin ederim ki, Joey'le birlikte *çok daha fazlasını* gördük."

Darren soğukkanlılığını kaybederek, "Siz de benim çektiklerimi çekmediniz," diye hırladı. "Altı ay boyunca küçük ve güzel aileleriniz oldu. Dondurmalar yiyip kucaklaştınız. Benim yaşadıklarımı görmedin, Shannon! Buna çok mutlu olmalısın!"

Sözleri karşısında irkildim.

Darren başını ellerinin arasına aldı. "Üzgünüm."

"Evet," diye fısıldadım. "Ben de üzgünüm."

6
BEN YALANCI DEĞİLİM JOHNNY

Dün beni dünyaya getirenler tarafından sahte bir güvenlik duygusuyla, bir şeylere karşı eyleme geçme sözleriyle kandırılmıştım. Hastane yatağına geri yatırıldığımda ve hemşire odaya çağrıldığında tuzağa düştüğümü net bir şekilde anlamıştım. Yatağımda iyi bir gece uykusu almanın, zihnimdeki *çılgın düşünceleri ortadan kaldıracağı* hakkında bir şey söylediklerinde durum biraz daha da netleşmişti.

Şerefsizler.

Uyku zihnimdeki hiçbir şeyi rahatlatmamıştı. Bu sabah uyandığımda, Shannon'la ilgili düşünceler yüzünden midemde ülser yaratacağına emin olduğum bir öfkeyle uyanmıştım.

Dublin'den eve dönüş yolunda bedenim huzursuz, zihnim ise cehennem gibiydi. Sonunda sınırı geçip Cork'a tekrar girdiğimizde, bu asi şehre geri döndüğüm için daha önce hiç böylesine mutlu olmadığıma yemin edebilirdim. Son yedi yılımı buradan kurtulmak için planlar yaparak ve entrikalar çevirerek geçirdiğim düşünülürse, içinde bulunduğum durum ironinin de ötesinde bir şey oluyordu.

Artık her şey farklıydı.

Ben farklıydım.

Görmem gereken insanlar ve ilgilenmem gereken işler vardı.

Ama önceliğim Shannon'dı.

Son yirmi dört saat içinde Ballylaggin'deki yerel polis istasyonunu sayamayacağım kadar çok aramıştım. Yedinci ya da sekizinci aramadan sonra bana hiçbir bilgi gönderilmeyince Garda Daly'yle aram bozulmuştu. Ardından "ince buz üzerinde yürümeye başladığım" ve "geceyi karakolda geçirmek istiyorsam yalnızca bir kez daha aramam gerektiği" konusunda uyarı almıştım.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama ailem daha fazla sorun çıkmaması için Gibsie'nin ve benim telefonuma el koymuştu.

Kimse bana bir şey söylemiyordu ve asıl sorun da buydu. Onu kontrol ettiklerini ve durumunun iyi olduğunu söylemeleri yeterli olurdu. Hepsi bu kadardı. Duymak istediğim tek şey buydu, o sözler beni sakinleştirebilirdi. Ancak bunun yerine "araştırıyoruz" ve "size söyleme yetkimiz yok" gibi standart kalıplar içeren cevapları tekrar tekrar duymuştum.

Tam bir saçmalıktı.

"Bu saçmalık," dedim babam kontağı kapatmadan önce. *Mercedes* arabasını bana söz verdiği gibi Shannon'ın evine değil, mülkümüzün önüne getirmişti. Bir avukata güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Arkadaşımı eve bıraktıktan sonra kasabaya giden ana yol yerine evimize giden arka caddeden ilerlemeye başladığımızda durumu anlamam gerekirdi. "Onu görmeliyim."

"Hayır," diye cevap verdi annem. Yolcu koltuğunda dönüp bana sert bir bakış attı. "Uzanıp dinlenmen gerekiyor. Doktorun talimatı bu şekilde."

İçimdeki haykırma isteğine direnerek altımdaki deri döşemeyi kavrarken, "Ben iyiyim," diye tısladım.

"Biz de öyle kalmanı istiyoruz," diye onayladı annem. "Bu yüzden doğruca yatağa gidiyorsun."

"Beni dinlemiyorsunuz." Ellerimle yüzümü ovalayarak başımı salladım ve pencereden dışarıda yağan yağmura baktım. "Neden kimse beni dinlemiyor?"

Babam sakince, "Çünkü çok stres altındaydın, Johnny," diye açıklamaya çalıştı. "İlaç tedavisinden bahsetmiyorum bile."

"Kesinlikle." Annem bana anlayışlı bir şekilde gülümseyerek ekledi. "Ragbiyle ilgili korkunç bir aksilik yaşadın, tatlım. Şu anda kendini iyi hissetmemen sorun değil."

"Ne söylediğimi biliyorum," diye karşılık verdim öfkeyle. "O adamın Shannon'a zarar verdiğini biliyorum."

Annem yüksek sesle inlerken babam koltuğunda dönerek bana sert bir bakış attı. "Ortalığa çok fazla asılsız suçlama atıyorsun ve başını belaya sokmadan önce sakinleşmen gerekiyor, Johnny."

Ona ters ters bakarak, "Eğer ortada kanıt varsa suçlama değildir," diye çıkıştım. "Kanıtım var."

Babam gözlerini devirdi... Kelimenin tam anlamıyla bana gözlerini devirmişti. "Cuma gecesi, *Pat Kenny*'nin odada seninle birlikte olduğuna ikna olacak kadar sayıklıyordun. Cumartesi gecesi *Rocky* filmindeki *Rus*'la beraberdin."

"Pazar gecesi hemşireleri seni zehirlemeye çalışmakla suçladın," dedi annem yüzünü buruşturarak.

"Şimdi de Shannon'ın babasından mı bahsediyorsun?" Babam sözlerini bitirirken sinirli bir nefes verdi. "Neye inanmamız gerekiyor?"

"Bana *inanmanız* gerekiyor," diye homurdandım. "Çünkü kahrolası gerçeği söylüyorum, baba."

Babam inanmayarak bir kaşını kaldırdı.

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Açıkçası, *Pat Kenny* ve *Rus* konusunda yanılmışım... Ancak o hemşirenin beni zehirlemeye çalışması hâlâ tartışmaya açık." Başımı sallarken kendimi mantıklı düşünmeye zorladım. "Ama şimdi zihnim açık ve sana bu konuda haklı olduğumu söylüyorum... *Babası* konusunda haklıyım."

"Pekâlâ." Babam sertçe başını salladı. "Kanıtın olduğunu söylüyordun. Göster bana."

"Ah, evet," diye alay ettim. "Shannon'ın cesedini senin için bagajdan çıkarmama izin ver."

"Kabalaşma, Jonathon," diye uyardı annem. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

"Peki ona kim yardım ediyor?" diye sordum çatlayan sesimle. "*Shannon'a* kim yardım ediyor?"

"Johnny..."

"Beni oraya götürmezseniz yalnız gitmenin bir yolunu bulacağım."

"Sen..."

"Ben çocuk değilim," diye kükredim. Emniyet kemerimi çıkardıktan sonra arabanın kapısını iterek açtım. "Lanet olsun, neredeyse on sekiz yaşındayım! Beni köşeye sıkıştırmayı bırakın ya da bunu yaptığınızda karşılık vermememi beklemeyin." Koltuk değneklerimi kaptığım gibi beceriksizce arabadan çıktım. "Siz emin olmayabilirsiniz ama *gerçeği* biliyorum," diye üsteledim. "Biliyorum işte! Eğer bana yardım etmezseniz, bunu kendim halledeceğim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduklarını duydum. Beni takip ederek arabadan inmişlerdi.

Onları duymazdan gelip ağırlığımı koltuk değneklerime verirken telefonumu bulmak için cebimle boğuştum. Ardından telefonu çıkarıp ekran kilidini açtım ve Gibsie'nin numarasını çevirdim.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı annem. "Hiçbir yere gitmiyorsun..."

"Gelip beni alman gerekiyor," dedim telefon açıldığında. Gibsie'nin beni selamlamasına bile izin vermemiştim. "Lütfen?"

"Başka bir şey söylemene gerek yok," diye otomatik bir cevap verdi. "Zaten yoldayım."

"Teşekkürler, dostum." Aramayı sonlandırırken telefonumu gere-

ğinden fazla bir güçle kavradım ve şaşkınlıkla beni izleyen ebeveynlerime doğru döndüm. Bakışlarının ardındaki sebebi biliyordum. Bu ben değildim, asla böyle davranmazdım. Ailemle az önce yaptığım gibi konuşmazdım. "Ben yalancı değilim," diye devam ettim. "Asla olmadım, asla da olmayacağım." Vücudum titrerken devam ettim. "Ne gördüğümü, ne duyduğumu biliyorum. Bu konuda haklıyım ve siz de beni dinlemeyerek çok tehlikeli bir hata yapıyorsunuz."

"Senin yalancı olduğunu düşünmüyoruz, Johnny," dedi annem hıçkırarak. "Ama senin için *endişeleniyoruz.*"

"Ben de *onun* için endişeleniyorum," diye karşılık verdim. Sesim duygusallıktan yoğunlaşmıştı. Yağmur biraz daha hızlanmıştı ama ben hareket etmiyordum. Hareket *edemiyordum.* "Onun için çok korkuyorum."

"Peki, sana bir teklifte bulunacağım," dedi babam boğazını temizleyerek. "İçeri girip biraz dinlen. Ben de birkaç yeri arayıp ne öğrenebileceğime bir bakayım."

Rahatlayarak yere çöktüm. "Gerçekten mi?"

Babam başını sallayıp nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Eğer bu kadar endişeliysen, sonunda karakola kendim gidip bazı görüşmeler yaparım."

"Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sorarken aynı şekilde başımı salladım "Onu gerçekten kontrol edecek misin?"

Babam sertçe başını salladı. "Ama umarım yanılıyorsundur, oğlum."

"Umarım," diye mırıldandım. Annemin kolunu belime sardığını hissedebiliyordum. "Umarım yanılıyorumdur..."

Telefonumun zil sesi cümlemin ortasında duraksamama sebep oldu. Ekranda *Atıcı Joey* ismini görünce kanım kaynamaya başladı.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordum aramasını kabul ettiğim anda. "Seni günlerdir durmadan arıyorum, Joey. Tanrı aşkına!"

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi kısık bir ses tonuyla. "Burada o birkaç gün oldukça karmaşık geçti."

"*Karmaşık* mı?" dedim bocalayarak. Neredeyse elimdeki telefonu parçalayacaktım. "Bu kelime bana hiç mantıklı gelmiyor," diye hırladım. "*Karmaşıklık* kız kardeşinin vücudundaki izleri açıklamıyor ya da haklı çıkarmıyor." Arabaya doğru sendeleyerek yürürken, annemle babamın yüzlerine kazınmış dehşet dolu bakışları görmezden gelip konuşmaya devam ettim. "*Karmaşık* kelimesi, okulda başkalarına karşı çıkmaktan neden sürekli çekindiğini ve korktuğunu açıklamıyor. *Kar-*

maşık olması, onu kimin dövdüğünü sorduğumda *baba* demesini de açıklamıyor!"

"Johnny..."

"Onu evime bıraktığın gün kız kardeşine ailevi bir acil durum olduğunu söylememi istemiştin," diye sözünü keserek devam ettim. Öfkem beni tüketirken kendimi tutamıyordum. "Bunu hatırlıyor musun? Shannon'a babasının geri döndüğünü söylememi istemiştin. Sonrasında ne olduğunu biliyor musun, Joey? Onun ne yaptığını biliyor musun..." Devam etmeden önce sakinleşmek için birkaç nefes almak zorunda kaldım. "Haberi duyduğunda yıkıldı ve gözyaşlarını tutamadı. O kadar kötü titriyordu ki ne yapacağımı bilemedim! Onu nasıl teselli edeceğimi *bilemedim!* Çünkü bana yalan söyledin. Yüzüne karşı ona kimin zarar verdiğini sordum ve sen bana yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," diye kestirip atması beni daha da kızdırdı.

"Bana doğruyu söylemedin," diye hırladım öfkeyle. "Orada durmuş senden ona neler olduğunu anlatmanı istiyordum, sana *yalvarıyordum* ama hiçbir şey anlatmadın!"

"Yapamadım..."

"Benden ona göz kulak olmamı istedin ve sonrasında onu benden aldın! Onu *babana* geri götürdün," diye kükredim. Göğsüm aldığım nefesle yükselmişti.

"Çünkü başka seçeneğim yoktu," diye tısladı. "Neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu çok saçma bir cevap," dedim tükürürcesine. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Herkesin bir seçeneği vardır."

"Her şerefsizin de diğer şerefsizlerin sorunları için bir cevabı vardır... Sonunda o şey kendi sorunları olana kadar böyle devam eder ve işte o zaman boku yerler," dedi alayla. "Bildiğini sanıyorsun ama hiçbir fikrin yok."

"Bu yıllardır devam ediyor, değil mi?" diye sordum. "Hepiniz bunu... Örtbas ettiniz."

"Her gün olan bir şey değildi," diye hırladı Joey. "Bizim ihtiyarın içki sorunu var. Genelde bir şeyler olmasını engellemek için yanlarında olurum. Bunu yapmaya çalışıyorum! Siktir... Bunun için çabalıyorum, tamam mı? Ama cumartesi günü evde değildim. Antrenmanım vardı. Bilmiyordum, o gün bir şey olmasını beklemiyordum. Nereden bilebilirdim ki? Güvende olduğunu sanıyordum. Dublin'de seninle birlikte olduğunu sanıyordum! Onun kötü günleri çarşambadır..."

"*Özür dilerim*," dedim tersçe. Tekrar arabanın arka koltuğuna geçmiştim. "Onun bir dayak programı olduğunu bilmiyordum! Shannon'ı sadece çarşamba günleri mi dövmeyi seviyor? Onu salı günleri alıp perşembe günleri geri mi bırakmalıyım? Bu baban için uygun olur mu?"

"Beni dinle..."

"Shannon şimdi nerede?" diye sordum. "Onunla birlikte misin? Sizin evinizde mi? Baban da orada mı?" Bana yanlış bir cevap verirse aklımı kaçıracağımı biliyordum. Aklımda bu boktan sorunun tek bir cevabı vardı. Babalarının orada *olmaması* gerekiyordu. Shannon'dan mümkün olduğunca uzakta olmalıydı. Bunun düşüncesine bile katlanamıyordum. Ellerini onun üzerine koyduğunu ya da ona baktığını düşünemiyordum. *Ona dokunması...* "Shannon'ın yanında mı?" dedim boğuk bir sesle. "Ona dokundu mu?"

"Konuşmayı bırakıp dinler misin..."

"İçgüdülerime güvenmeliydim," diye bağırarak tekrar sözünü kestim. "Ailende bir terslik olduğunu biliyordum. Lanet olsun ki gerçekten bunu biliyordum. Gelip onu aldığın o gece var ya? İçimdeki her şey benimle kalmasını sağlamak için çığlık atıyordu. Kafamın içinde yükselen alarm seslerini dinlemek ve kahrolası gözlerimi açmak yerine onları bastırdım. Çünkü düşünmeye devam ettim. *Hayır... Hayır, bu çocuk kız kardeşini seviyor. Ona bir şey olmasına izin vermez.*" Yumruğumu babamın arabasının camına indirmemek için parmaklarımı ısırmak zorunda kaldım. "Beni daha fazla aptal yerine koyma!"

"Siktir git, zengin çocuğu!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Beni yargılamak senin için kolay. Gösterişli hayatında bir gün bile zorluk görmedin. Ben ailem için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Doğru olan şey dışında," diye karşılık verdim, öfkeyle. "Bu sayede senin üzerinde o kadar güç sahibi olduğunun farkındasın, değil mi?" Telefonu daha sıkı kavradım. "Sessiz kalmak senin için *hiçbir şeyi* çözmezken o adam için *her şeyi* çözüyor!"

Joey telefonun diğer ucundan, "Kız on altı yaşında, göt herif!" diye kükredi. "Koşarak polise gitseydim ona ne olurdu sanıyorsun? Bir çocuk esirgeme kurumuna atılırdı, işte bu kadar! Shannon düşünmem gereken tek kişi değil. Bakmam gereken üç kardeşim daha var."

İtiraz etmek için ağzımı açtıktan sonra duraksadım.

Joey haklıydı.

Başımı öne eğdim. "Siktir."

"Evet, siktir," diye homurdandı Joey. "Bu bir film değil, Kavanagh.

Bu bizim hayatımız. Gerçek, berbat ve sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Daha önce çocuk esirgeme kurumunda kaldık. Bunu bizzat biz yaşadık. Tanrı aşkına, ağabeyimiz..." Kısa bir süre durdu ve hırıltılı bir nefes verdi. "Sistemin içindeydik, işlerin nasıl olduğunu biliyoruz. Bu yüzden bir şey yapmadığım için beni suçlamadan önce, neden geri dönmek yerine onunla kalmayı tercih ettiğimizi kendine bir sor!"

Tekrar konuşmadan önce sözlerini anlamam biraz zaman aldı. "Bildiğim bir şey var. Şu anda evinize doğru gittiğimi biliyorum. Eğer babanı orada bulursam ve kız kardeşinin yakınlarında bir yerdeyse, o pisliğin kapısına dünya kadar sorun getireceğimi biliyorum..."

"Shannon evde değil, göt herif," diye kükredi Joey. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. O lanet olası hastanede!"

Kalbim atmayı bırakmıştı.

"Cumartesi akşamı onu hastaneye götürdüm..." dedi boğuk bir sesle. "Babamız *seninle* dolaştığı için onu öldüresiye dövdükten hemen sonra. Tommen'dan şerefsiz bir öğretmen evi aramış ve onu soyunma odasında seninle sevişirken bulduğunu söylemiş. O yüzden siktir git, Johnny Kavanagh! Eğer bu benim suçumsa, sen de benim kadar suçlusun!"

Telefon kapandığında uyuşmuş bir halde durdum. Milyonlarca farklı duygunun bedenimi istila ettiğini hissederken boş gözlerle elimdeki telefona baktım.

Ebeveynlerimin birbirleriyle hızlı bir şekilde konuştuklarını duyabiliyordum ama ne söylediklerine anlam veremiyordum. Birkaç saniye sonra babam sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

"Size söylemiştim." Araba garaj yolunda hızla ilerlerken bakışlarım babamın üstündeydi. "Ben yalancı değilim."

Duzenleme
Ny.Ozlem

7
BUGÜN DEĞİL SHANNON

Günün geri kalanını güçlükle kontrol altına aldığım bir panik halinde geçirdim. Gözlerimi açtığım andan beri varlığını koruyan baş ağrısı efsanevi boyutlara ulaşmış, yöneltilen sorularla biraz daha kötüleşmişti. Önce polis memurları, sonrasında da onu bir *arkadaş* olarak görmemi isteyen sosyal hizmet görevlisi Patricia tarafından soru yağmuruna tutulmuştum.

Evet, *tabii ki* arkadaşımdı. Onun arkadaşlığının bana ne getireceğini biliyordum. O kadar da *saf* değildim.

Darren polisin odada bulunduğu süre boyunca yanımda kalmıştı. Sessiz bir nöbetçi baykuş gibi sözlerimin üzerinde nöbet tutarak işi berbat etmediğimden emin olmuştu. Bu durum ilk kez başıma gelmiyordu, olaydaki rolümün ne olduğunu bildiğimden emin olmak isteyen bir aile üyesi yakınımda beklerken bir otoritenin tehdidiyle karşı karşıyaydım. Genellikle babam ya da annem uslu durduğumdan emin olmak için yanımda dururdu. Bugün ise yanımda büyük ağabeyim vardı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yıllar boyunca bu konuda mükemmelleşmiştim. Tüm doğru şeyleri söylemiş, her kötü detayı saklamış ve tuzak olduğunu bildiğim sorular karşısında sessiz kalmıştım.

Doktor ve hemşireler gün boyunca odama girip çıkıyorlardı. Sürekli beni dürtüp cevaplarını istemedikleri sorular soruyorlardı. Cesaretim kırılmıştı, annemi tehlikeden uzak tutmak için yapmam gerekeni yapmıştım. Artık tek istediğim yalnız kalmaktı. Sonunda beni sorgulamayı bitirdiklerinde ve hemşireler de beni incelemekten vazgeçtiğinde, kendimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar kötü hissetmeye başlamıştım.

Tüm bunlar olurken aklımda bir şey vardı, düşünebildiğim tek konu buydu. Tadhg, Ollie ve Sean'ın Paskalya için okul çantamdaki yumurtaları bulmuş olmalarını umuyordum. Başka türlü hediye alamayacaklarını biliyordum. Babam çocukların harçlıklarını ay başında harcamıştı. Yumurta için bile ayıracak paraları kalmamıştı.

Joey o akşam beni ziyaret etmese de annem hastaneye geldi.

Onu görünce kalbim sıkıştı.

Çünkü ne olacağını biliyordum.

"Merhaba, Shannon." Ağlamaklı gözlerle ve kızarmış bir yüzle yatağıma doğru yürüyüp kollarını etrafıma sardı. Sanki onun için önemli bir şeymişim gibi bana sarılıyordu. Bir yönden öyle olduğumu biliyordum çünkü sessizliğimin korunması gerekiyordu. Beni şımartıyordu çünkü yapabileceklerimden korkuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Sosyal hizmetler olaya karışırsa mahvolacak olan şey onun hayatı değildi. Bizim hayatımız darmadağın olurdu.

Ona karşılık vermediğimde ya da sarılmak için herhangi bir hamlede bulunmadığımda beni serbest bıraktı. Darren'ın bir saat önce ayrılmadan vakit geçirdiği koltuğa yerleşmişti. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona cevap vermek istemediğim için kaskatı ve hareketsiz bir şekilde durdum. Gözlerim zayıf yüzüne, elmacıkkemiğindeki silik morluğa takıldı. *"Bunu kendine neden yapıyorsun? Neden sana bu şekilde davranmasına izin veriyorsun?"* diye sormak istedim.

"Doktorlarınla konuştum," dedi titrek bir sesle. Büyük boy yağmurluğunun kollarıyla oynuyordu. "Yarından sonraki gün eve dönmene izin vermekten bahsediyorlar. Bir sonraki test sonuçların iyi çıkarsa yarın bile gidebilirmişsin."

"Eve mi?" diye sordum boş bakışlarla. "Yoksa çocuk esirgeme kurumuna mı?"

"Eve, Shannon." Hırıltılı bir nefes verirken başını salladı. "Eve geliyorsun." Konuşurken gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm, bebeğim. Tüm olanlar için."

Bakışlarımı indirip parmaklarıma baktım. Ne söylememi bekliyordu ki? Her şeyin yolunda olduğunu ve onu affettiğimi mi? Hayatımızla ilgili hiçbir şey *yolunda* değildi. "Peki ya babam?" Gözlerimi kesilmiş tırnaklarıma dikerek kendimi sormaya zorladım. "Şimdi ne olacak?"

"Baban geri gelmeyecek."

Yalan. "Evet," diye mırıldandım nefesimin altında. "Kesin öyledir."

"Bu doğru," diye ısrar etti annem. Sesi duygusallıkla boğuk bir hale gelmişti. "Mahkemeye gittim. Herhangi birimizle iletişime geçmesini engellemek için geçici bir koruma emri verildi. Üç hafta içinde tekrar mahkemeye gideceğim. Avukatım ona karşı kalıcı bir karar almakta sorun yaşamayacağımızı söyledi."

Daha fazla yalan. "Sen kalıcı bir mahkeme kararı istemediğine karar verene kadar," dedim içimde bir boşluk hissederek. "Her zaman

yaptığın gibi bunu da masanın altına süpürmeye karar verene kadar öyle olacak."

"Bu sefer ciddiyim," diye söz verirken sesi boğuk ve çatallıydı. "Onu bir daha kabul etmeyeceğim. Yapmayacağım. Tanrı aşkına, sana ne yaptığına baksana..."

"*Bana ne yaptığına mı?*" dedim öfkeyle boğuklaşan bir sesle. "*Bu sefer* bana ne yaptığına, anne." Görüşümü bulanıklaştıran hain gözyaşlarını uzaklaştırdım. "Sadece *bu sefer* bana ne yaptığına!"

"Bebeğim, gerçekten çok üzgünüm."

Cevap vermedim.

"Bundan sonra her şey farklı olacak." Sesi zayıf geliyordu, tıpkı kendisi gibiydi. Zayıf, kırık ve güvenilmezdi. "Darren artık evde, o yeniden ayağa kalkmamıza yardım edecek. Her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum."

Sözlerine öfkelenerek başımı salladım. "Senin kıymetli *Darren'ın* umurumda bile değil," diye bağırdım. Onun önünde ağladığım için kendimden nefret ediyordum. "O benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor."

"Öfken yüzünden böyle konuşuyorsun," dedi annem yutkunarak. "Sen değil."

"Öfkem yüzünden mi?" Gözyaşlarımı kırpıştırarak ona ters ters baktım. "Sen hangi gezegende yaşıyorsun, anne? Darren'ı tanımıyorum. Onunla hiçbir ilişkim yok ve olmasını da istemiyorum."

"Shannon," diye sızlandı annem. "Bu hiç adil değil."

"*Adil* değil mi? Joey'yi hiç kontrol ettin mi?" diye sordum titrek sesimle. Her zaman büyük oğluyla ilgileniyordu. *Darren şöyle, Darren böyle.* Joey'ye hiç önem vermemişti. Joey'ye kafayı takmış olan kişi babamızdı ama onun ilgisi de ancak büyük oğlu gittikten *sonra* alevlenmişti. Joey, en başta kendisi olmak üzere kimsenin oynamasını istemediği bir rolün içine atılmıştı. "Merak etmedin, değil mi?" diye devam ettim. "Onu bu işte de yalnız bıraktın. On yıldan uzun bir süredir hiçbirimizin haber almadığı Darren'la hayatlarımız hakkında kararlar aldınız. Bir kez bile bizi yetiştiren çocuğun ne düşündüğünü sormayı akıl etmediniz!" dedim hıçkırarak. Ardından elimin tersiyle burnumu silip devam etmek için kendimi zorladım. "Hastane yatağında yatan ben olabilirim, anne. Fakat babamla birlikte parçaladığınız kişi Joey."

"Benimle konuşmuyor," dedi burnunu çekerek. "Günlerdir eve gelmedi."

"Acaba neden?" diye cevap verdim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Benimle konuşmazsa durumu nasıl düzeltebilirim?"

"Bunu düzeltemezsin, anne," diye cevap verdim titreyerek. "*Humpty Dumpty*'nin* hikâyesi gibi. Hiçbir şey onu tekrar bir araya getiremez. Babam onu duvara fırlattı ve sen de onu tekrar bir araya getirecek parçaları kaybettin."

"Aman Tanrım." Başını ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. "Çok üzgünüm."

"Onu bugün görmeliydin." İçime bir acı saplandığında yüzümü buruşturdum. "Tamamen paramparça olmuştu."

"Shannon," diye hıçkırdı. *Güçsüz, güçsüz, kahrolası güçsüzdü.* "Bunu düzeltmem için bana bir şans ver, bebeğim. Lütfen..." *Düzeltemezsin. Bunu asla düzeltemezsin.* "Bunu hepimiz için düzeltebileceğimi biliyorum."

"Bak... şu anda konuşuyorsun. Tüm doğru şeyleri söylüyorsun ama bunlar sadece kelimelerden ibaret." Başımı sallayıp bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Sen her şeyi sözde bırakıyorsun," diye mırıldandım acıyla. "Daha önce milyonlarca kez duyduğum aynı sözleri, defalarca tutmadığın aynı sözleri veriyorsun."

"Peki, ne demek istiyorsun?" diye bağırdı. Buruşmuş bir mendille yanaklarını siliyordu. "Artık benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Ollie, Tadhg ve Sean için ne gerekiyorsa yapacağımı söylüyorum," dedim boğuk bir sesle. Artık duygularımın içinde boğuluyordum. "Onları güvende ve çocuk esirgemeden uzak tutmak için Darren'ın planına bir şans vereceğim. Umarım haklısındır, anne. Umarım bu kez doğruyu söylüyorsundur. Ama bunu kendim değil, çocukların iyiliği için umuyorum. Onlar için durumu tersine çevirebilmen ve hak ettikleri gibi bir anne olabilmen adına dua ediyorum. Ancak bizim için durumu tersine çevirmekte çok geç kaldın."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi hıçkırıklarının arasında. "Çok üzgünüm, Shannon. Bunu düzeltemeyeceğimi biliyorum ama ben... Tanrı aşkına, artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kötü bir insan olmadığını biliyorum, anne," diye fısıldadım. Onu rahatlatmak için kendi isteğiyle hareket eden hain elimi geri çektim. "Seni de anlamadığım şekillerde incittiğini biliyorum ve bunlar başına geldiği için *üzgünüm*. Korktuğunu biliyorum ve onca yıl korku için-

* İngiliz tekerlemelerinden birinde yer alan bir karakterdir. (ç.n.)

de yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm..." Kendime kızarak gözyaşlarımı öfkeyle sildim ve devam etmeden önce yavaşça nefes verdim. "Ama bu seni affedeceğimiz anlamına gelmiyor." Burnumu çekip elimin tersiyle hafifçe sildim. "Onun ne yaptığını *bildiğin, gördüğün ve hiçbir şey yapmadığın* için sen de suçlusun. Bizi öylece bıraktın, anne. Oradaydın ama aslında değildin. Joey sana bir hayalet olduğunu söylerken haklıydı. Bilmiyorum... Belki de hayatta kalmanın, her günü tek parça halinde atlatmanın yolu buydu ama bizden daha güçlüydün. Sen yetişkin bir insandın. Sen bizim *annemizdin.* Ancak sadece..." Çaresizce omuz silktim. "Bizi görmezden geldin."

"Zamanla beni affedebileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı annem. Gözyaşlarıyla dolu mavi gözleriyle bana bakıyordu. "Hiç affedebileceğini düşünüyor musun?"

"Belki?" Tekrar omuz silktim. "Ama şu anda seni affetmediğimi biliyorum."

8
BULDOZER JOHNNY

"Kafanı toplamanı istiyorum," diye emretti babam. Elini kolumun arkasına kenetlemişti, CÜH* koridorundan 1A bölümüne doğru yürüyorduk. "Sorun çıkarmak yok," diye ekledi alçak bir ses tonuyla. "Tanrı aşkına, kimseyi suçlamak da yok."

"Suçlayacak ne var ki?" diye homurdandım. Yanında koltuk değneklerimle topallayarak ilerliyordum. "İkimiz de ona ne olduğunu biliyoruz." Babama söylediğim gibi olmuştu. *Herkese* söylediğim gibi olmuştu. "Tanrı aşkına... Lanet olsun. Kızı hastanelik etmiş, baba!"

"Johnny..." Beni kalabalık bir koridorun ortasında durdururken kaşlarını çattı. Hemen sonrasında dönüp bakışlarını yüzüme çevirdi. "Üzgün olduğunu anlıyorum. Seni anlıyorum. Söylediklerinden şüphe ettiğim için özür dilerim, tamam mı? Sen haklıydın ve hatalı davrandım ama bu..." Eliyle durduğumuz yeri işaret etti. "Hassas bir durum... Senin hiç deneyiminin olmadığı bir durum. Bu bir aile içi şiddet meselesi, Jonathon. Polis ve sosyal hizmetler zaten bu işin peşinde olacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Müdahale edemeyeceğin bir soruşturma olacak. Duyguların böyle bir durumda sınıra ulaşacaktır ama yapman gereken son şey, içeriye tüm öfkenle akın etmek. Bu sana kendini doğru ve haklı hissettirebilir ancak Shannon'a uzun vadede yardımcı olmaz. Bu yüzden onu görmek istiyorsan fikirlerini ve duygularını kendine saklamanı, orada konuşma işini bana bırakmanı şiddetle tavsiye ediyorum."

Ona boş bakışlar attım. "Onu görmeye *gideceğim*. Buna şüphe yok." Babam pek ihtimal vermediğini gösteren bir bakış attı. "Onu görmeye gidiyorum, baba," diye tekrarladım öfkeyle.

Kolumu bırakıp yürümeye başlamadan önce, "O zaman aklını başına topla ve *buldozerlik* yapma," diye cevap verdi.

Arkasından bakarken koltuk değneklerimi düzelttim ve ona yetişmek için hızlandım. "Ben bir buldozer değilim."

Köşeyi dönüp başka bir kapıdan geçerek gözden kaybolurken babamın siluetini takip ettim.

* Cork Üniversite Hastanesi (ç.n.)

Aletimi ve lanet olası koltuk değneklerini sikeyim.

Özellikle benden hızlı yürüdüğü anlaşılıyordu, oraya benden önce ulaşmak istiyordu. Dik başlı oğlu araya girip işleri karıştırmadan önce soğukkanlı, duygusuz ve planlı haliyle durumu değerlendirmek istiyordu.

Sonunda onu tekrar gördüğümde uzun koridorun en ucundaki hemşire bankosunda duruyordu. Adımlarımı hızlandırdım, vücudumun üst kısmındaki gücü kullanarak metal çubukların üzerinde ilerledim ve geçerken kapıların cam pencerelerinden içeriye göz attım.

Soldaki altıncı kapıyı geçerken vücudum aniden durdu ve kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Shannon'ın gözleri kapalıydı, ellerini yanaklarının altına sıkıştırmış bir halde yatakta uzanıyordu.

Yüzü kapıya dönüktü. Onu gördüğümde durup nefesimi tutmak zorunda kalmıştım.

Gözlerim yüzünü kaplayan morluklara takılırken içim milyonlarca duyguyla doldu. Shannon'ın teni neredeyse tanınmayacak kadar siyah ve mor çürüklerle kaplanmıştı. *Neredeyse.* Bu yüzü nerede görsem tanırdım.

İşte şimdi hissediyordum, derin bir suçluluk duygusu beni boğuyordu. Shannon'ı o eve her bıraktığımda yüzündeki hüznü düşünüyordum. İlk kez kapısını çaldığımda gözlerindeki korkuyu, ikinci ve üçüncü kez devam eden tepkiyi hatırlıyordum. Her zaman çok ürkek, çekingen ve itaatkârdı. Neredeyse her şey için izin isterdi. Hiçbir yere gitmesine izin verilmezdi. Daha önce bunu söylemişti, ailesinin çok korumacı olduğundan bahsetmişti. Ama yine de benimle birlikte dışarı çıkmıştı.

"Beni kurtarabilir misin?"
"Seni kurtarmama ihtiyaç mı duyuyorsun?"
"Hı-hı."

"Buraya ne oldu? Bunu kim yaptı?"
"Babam."

İşaretler gözümün önündeydi, aylardır oradaydı ve bir buldozer gibi onları ezip geçmiştim. Gözlerim açıktı ama yanlış yöne bakıyordum. Onu duymamıştım, dinlememiştim, yeterince dikkat etmemiştim. Anlayamamıştım, ipuçlarını görmemiştim ve yardım çığlıklarını duyamamıştım. Ancak şimdi onları duyuyor ve açıkça görüyordum.

Peki ya şimdi? Onu öptüğüm için o hastane yatağında yatıyordu. Çünkü onu öpmüş ve başımızı belaya sokmuştum. Joey de böyle söylemişti. Babaları bunu benimle birlikte olduğu için yapmıştı.

Joey'yi tekrar düşündüm. Shannon'ın ağabeyiyle her karşılaştığımda yüzünde yeni bir morluk olurdu. Ancak bunun hakkında pek düşünmemiştim. Zihnimde sadece durumu onun *hurling*'de bir atıcı olmasına bağlar ve konuyu kapatırdım. Tanrı biliyordu ki, zamanımın çoğunu kendi yaralarımı sarmakla geçiriyordum. Ama bu... Babam haklıydı. Bunu asla anlayamazdım.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, elim kendiliğinden hareket ediyordu. Öne doğru uzanıp kapıyı tıklatarak açtım. Hâlâ hemşire bankosunda duran ve bölümün başhemşiresi olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuşan babama hızlıca bir bakış attıktan sonra kapıyı iterek açıp içeri girdim.

9
BENİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMA SHANNON

Yüksek sesle çınlayan metal sesi yerimden sıçrayarak uyanmama sebep oldu. Ardından bir sandalyenin karo zemine sürtündüğünü duydum. Birkaç saniye boyunca nerede olduğuma karar veremedim. Bir parçam evdeki mutfağa geri döndüğümü hissetmişti, o yüzden gözlerimi kapalı tutup gelecek darbeye hazırlandım. Ancak bir el benimkini sardığında başımı kaldırdım ve son derece tanıdık bir çift mavi gözle karşılaştım.

"Merhaba, Shannon."

Bu gerçek miydi?

Yoksa rüya mı görüyordum?

Kalbimin çılgın, düzensiz atışları ve ellerinin sıcaklığı uyanık olduğumu anlamamı sağlıyordu.

Sersemlemiş bir halde tenimin kablolarla bantlandığı, onun iki eliyle sıkıca sarıldığı yere baktım ve bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. "Merhaba, Johnny."

"Ne zaman aniden yer değiştirdik?" diye takıldı Johnny. Ses tonu hafifti ama gözleri karanlık ve fırtınalı görünüyordu. "Şimdi de beni gölgede bırakmaya mı çalışıyorsun, *nehir* gibi Shannon?"

Gülümsedim. "Sanırım o ilaçlardan biraz kullanmak istedim."

"O ilaçlardan uzak dur. Gerçekten aklını başından alırlar." Etrafına bakmadan önce bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Yani... burada tek başına mısın?" Sertçe kaşlarını çattı. "Yalnız mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Annem buralarda bir yerde. Dışarıda sigara içiyor olabilir."

Johnny öne doğru eğilip konuşmak için ağzını açsa da kendini kısa sürede durdurdu. Ardından bir nefes vererek altdudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Peki, buradan ne zaman çıkıyorsun?"

"Belki yarın," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Ertesi gün de olabilir."

Johnny sertçe başını salladı. Daha fazlasını söylemek istediğini biliyordum ama kendini dizginliyordu. "Burada olmamam gerekiyor," dedi bakışlarını tekrar bana çevirerek. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Burada olduğun için mutluyum," diye fısıldadım. Burada olması, onun sesini duymak ve yüzünü görmek içimdeki bir şeyleri tekrar yerine koymuştu. Bir şeyler yerine oturmuş, neredeyse rahatlatıcı bir his tenimde dalgalanmış ve içimdeki derin bir şeyi yatıştırmıştı. Kendimi evimdeymişim gibi hissediyordum. Bunun kulağa delice geldiğini biliyordum. Deliliğin de ötesindeydi. Düpedüz çılgıncaydı ama nasıl olduğunu hissediyordum. Gerçek ve saftı. Beni yakınlaşmaya, ona daha yakın olmaya, tenine dokunmaya itiyordu.

İşte o anda, vücudumun derinliklerindeki bir şeyin kendini hizaya soktuğunu hissettim ve hissettiğim ağırlık, kalbimdeki yük, omuzlarımdaki baskı aniden yok oldu.

"Ben de mutluyum," dedi alçak sesle.

"Eve ne zaman döndün peki?" Sesim kısık ve dengesiz bir şekilde çıkıyordu.

"Bu akşam." Elimi kaldırıp parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu. "Sana dönmem çok uzun sürdü."

Sözleriyle vücudumda bir ürperti dolaştı. "Bana döndüğün için mutluyum." Kendimi bir kalp kırıklığına doğru sürüklediğimi biliyordum. Beni tekrar reddetmesi halinde çekeceğim acıdan bahsetmiyordum bile ama bunu söylemek zorundaydım. "Seni gerçekten özledim, Johnny."

"Tanrı aşkına... Shannon, ne yapacağımı bilmiyorum..." Derin bir nefes verdikten sonra elimi yukarı kaldırdı. "İyisin," diye fısıldadı. Elimin üstüne bir öpücük kondurdu, oraya bağlı kabloları ve tenimdeki her noktayı öptü. Derin bir nefes alıp elimi yanağına koydu ve dokunuşuma doğru başını eğdi. "İyi olacaksın, değil mi?"

"Asıl sen *iyi* misin?" diye fısıldadım. Başımı iki yana sallarken yanağını avucumun içine aldım.

"Bana bunu sorma." Mavi gözleri içimde öyle derin çukurlar açıyordu ki, asla onarılamayacak kadar yaralandığımı hissediyordum. "Burada yatan sen olduğunda böyle bir şey sorma."

"Özür dilerim."

"Özür dileme." Gözlerini kapatarak başını eğdi, elimi yanağında tutmaya devam ediyordu. "Özür dilemesi gereken benim." Acı dolu bir inilti çıkarırken yanağını avucuma bastırıp dokunuşuma doğru eğildi. "Sadece iyi olmanı istiyorum," diye mırıldandı. Kirpikleri o kadar yoğun ve uzundu ki, göz altlarında gizlenen morluğu zorlukla görebiliyordum. "Ameliyattan sonra kendime geldiğimde tam bir baş belası

gibi davrandığımı biliyorum. Bunun için özür dilerim. Seni kendimden uzaklaştırdığım için çok özür dilerim. Sadece utandım, çok kötü hissettim... Seni korkutup kaçırmaktan korkuyordum ama gitmene engel olmam gerekiyordu. Kendimi daha iyi *kontrol etmem* gerekiyordu. Senden benimle kalmanı istemeliydim." Başını yana çevirerek avucuma bir öpücük kondurdu. "Benimle kalmanı istedim," diye fısıldadı.

Kalbim şiddetle atmaya başladı. "Öyle mi?"

"Her zaman benimle kalmanı istiyorum, Shannon," diye cevap verdi. Tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. "Eğer duygularım konusunda bir erkek gibi davranıp senden yanımda kalmanı isteseydim, tüm bunların olmasını engelleyebilirdim..."

"Hayır, engelleyemezdin," diye sözünü keserken titriyordum. "Bir noktada eve dönmek zorunda kalacaktım. Fazladan bir ya da iki gün kalmak her şeyi milyonlarca kat daha kötü hale getirebilirdi."

"Daha kötü mü?" Çenesini sıkıp bir anlığına tereddüt etti. "Shannon, nerede olduğuna bir bak. Daha *kötüsü* ne olabilir?"

"İşler her zaman daha kötüye gidebilir, Johnny," diye fısıldadım.

"*Bunu* sana o mu yaptı?" diye açıkça sordu. "Baban?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama benden önce davrandı.

"Bir şey söylemeden önce, Joey'nin beni aradığını ve öğrenmem gereken her şeyi anlattığını bilmeni istiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ancak onun söylemesine gerek yoktu. Her şeyi kendi başıma çözmüştüm." Elimi parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Okula geldiğin onca zaman boyunca morluklar içinde ve berbat haldeydin..." Sesi kısılırken boynundaki damarın kasılıp nabzının atışını izledim. "Bana yalan söylediğin onca zaman? Hepsi *onu* korumak için miydi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım. Hayatım boyunca öğrendiğim kaçma alışkanlığına geri dönmüştüm.

"Hayır, hayır. Bunu konuşacağız," diye karşı çıktı sert bir bakış atarak. "Beni dışarıda bırakamazsın, Shannon. Bunu bana bir daha yapamazsın çünkü bu sefer gitmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Buradayım, işin içindeyim ve önemsiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Darmadağın olmuş zihnimle söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum. Ne demek istiyordu? O şeyden mi bahsediyordu... "Önemsiyor musun?"

Boğazından acı dolu bir inilti koptu. "Evet, önemsiyorum." Biraz daha yakınlaşmak için eğildi. "O kadar önemsiyorum ki, nefes almakta zorlanıyorum."

Nefesim kesilmişti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bana şu anki sorunu söyleyerek başlamaya ne dersin?" diye öneride bulundu. Mavi gözlerini benimkilere kenetlemişti. "Ne kadar incindin?"

"Birkaç kesik ve çürük," diye itiraf ettim. "Ayrıca zarar görmüş bir akciğer."

"Aman Tanrım." Yüzü kan kırmızısı bir intikam duygusuna bürünmeden önce tüm renginin solmasını korkarak izledim. "Siktir."

Johnny elimi bırakıp sandalyesine yaslandı ve ellerini alnına bastırarak bedenlerimizle öfkesi arasında bir mesafe bıraktı. Hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca sadece oturup derin ve sert nefesler aldı. Şu anda duygularıyla mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

Koyu renk saçları kırk farklı yöne savruluyordu, çenesinde birkaç günlük kirli sakal vardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde dağınık görüntüsü onun işine yaramıştı. Üzerinde bol, gri bir eşofman altı ve lacivert bir kapüşonlu vardı. Onu son gördüğümde taktığı hastane giriş bandı hâlâ sol bileğindeydi ve ayaklarının dibinde bir çift metal koltuk değneği duruyordu.

"Bana gerçeği söylemeliydin," dedi sonunda. "Sana neler olduğunu anlatmalıydın." Ellerini yüzünden indirip öne doğru eğildi ve elimi tekrar tuttu. "Sana yardım edebilirdim."

"Edemezdin," diye fısıldadım. "Ben de söyleyemezdim."

"Edemez miydim?" Sesi hüzünlüydü, gözlerindeki bakışlara uyum sağlıyordu. "Neden?"

"Çünkü..." Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. "Çünkü..."

"Çünkü?" diye sordu Johnny. Dirseklerini yatağın kenarına yaslamak için daha yakına kayarken nazik ve ikna edici bir sesle konuşuyordu. "Sana inanmayacağımı mı düşündün?" Biraz daha yaklaşarak çenesini birleştirdiğimiz ellerimizin üzerine yerleştirdi. "Çünkü sana inanırdım. Her seferinde inanırdım."

"Çünkü o bir alkolik," diye mırıldandım. Aniden oksijensiz kalmış gibi hissetmeye başlamıştım. "Ailemi korumaya çalışıyordum."

"Korumaya mı?" diye sorgulamaya devam etti. Beni karşı konulmaz ikna ediciliğiyle, o *güvenlik hissinin* vaadiyle güvenli alana çekiyordu. "Ondan mı?"

Başımı iki yana salladım, gözlerim kocaman ve dile getirilmemiş bir korkuyla doluydu. "Koruyucu aile sistemi." Kalbim boğazımda dü-

gömlenmiş gibi hissediyordum, bir sonraki kısmı söylememi zorlaştırıyordu. "Daha önce yaşamıştım." Acı dolu bir nefes vererek elini tuttum ve güvende hissetmemi sağladığı için rahatladım. "Geri dönmek istemiyorum."

"Ne zaman?"

"Ben küçükken." Derin derin yutkundum, boğazımdaki bir yanma hissi oluşmuştu. "İyi... değildi."

Johnny başını salladığında gözlerindeki hararetli ilgi sözlerimi hafızasına kaydettiğini gösteriyordu. Bu çocukla ilgili her şey yoğun ve gerçek hayattan çok daha büyüktü. Onu daha fazla yalanla ya da sulandırılmış gerçeklerle aşağılayamayacağım kadar zekiydi. O yüzden bunu yapmadım.

Onun yerine gerçeği söyledim. "Bu konuyu kimseyle konuşmamı istemiyorlar." *Özellikle de seninle.*

"Kim onlar?"

"Annem," dedim kararsız ve temkinli bir sesle. "Ve Darren."

Johnny'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Darren... Yani artık Cork'ta yaşamayan ağabeyin mi?"

Başımı salladım. "Geri döndü."

Kaşları havaya kalktı. "Ne zamandan beri burada?"

"Bu olaydan sonra geldi." Utanmış hissederek kendimi işaret ettim. "Artık evde olduğunu ve anneme çocuklarla ve... babamla ilgili yardım edeceğini söylüyor." Son cümleme, yani babamın geçtiği kısma karşı sinirlenmiştim.

"Öyle mi diyor?" Johnny gözlerini kıstı. Kendi iyiliği için her şeyi fazla hissediyordu. "Yani ona inanmıyor musun?"

"Artık neye inandığımı bilmiyorum." Yorgun bir şekilde omuz silktim, aramıza bir engel koyamayacak kadar yorgundum. "Bir sürü yetişkin onlarca şey söylüyor, çevredeki herkes etrafımda ve tepemde konuşuyor. Ben sadece..."

"Saçmalıklardan bıktın mı?" diye sordu elimi sıkarak.

"Evet." Başımı sallayıp onayladım, sahip olduğu keskin yorumlama becerisi için minnettardım. "Saçmalıklardan o kadar bıktım ki."

"Baban şimdi nerede?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?" Sesi net çıkıyordu, öfkeli bile sayılabilirdi. "Tutuklanmadı mı?"

"Kayıp... Olaydan sonra kaçmış ve o zamandan beri görülmemiş,"

diye fısıldadım. Babamın dışarıda bir yerlerde olduğu düşüncesiyle paniğe kapılmıştım. "Darren bulunup cezasını çekeceğini söylüyor ama Joey o kadar da emin değil. Kimse bana bir şey söylemiyor... Joey dışında. Ağabeyim onun muhtemelen Waterford'daki arkadaşlarının yanında kaldığını, ortalık yatışana ve annem..." Güçsüz bir nefes verdim. "Onu eve geri alana kadar kafasını dinlediğini düşünüyor," diye mırıldandım.

"Eve geri almak mı?"

Uyuşmuş bir halde omuz silktim. "Bu konu hakkında gerçekten konuşmamam gerekiyor..."

"Karşındaki benim," dedi parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırarak. Gözlerimin içine bakıp, "Bana her şeyi anlatabilirsin, tamam mı?" diye devam etti.

Altdudağımı ısırırken, "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Eve gitmek istemiyorum."

"Annenle mi?"

Sertçe başımı salladım.

"Çünkü seni hayal kırıklığına uğrattı," dedi sessizce. "Çünkü ona güvenmiyorsun."

"Sözler verip duruyor ama hepsi tamamen *boş* sözler." Titreyerek kollarımı kendime sarmak için hamle yaptım ancak sonra vazgeçip onun sıcak koluna yapıştım. "Yaşadıkları yüzünden onun için *üzülmemiz* gerekiyor çünkü o da bir kurban ve bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum ama ben... Ben böyle hissetmeyi beceremiyorum." Ne zaman onun yanında olsam içimi kaplayan o olağan korku ve belirsizlik artık yoktu. Kendimi iliklerime kadar soyunmuş, bu çocuğun karşısında çırılçıplak kalmış gibi hissediyordum ve o hâlâ buradaydı. Aynı gözlerle bana bakmaya, *daha fazlasını* istemeye devam ediyordu. "Annem şu anda destek alıyor. Belli ki polis ve sosyal hizmetler onun bize ebeveynlik yapabileceği konusunda kararlı... Bu yüzden onunla çalışıyorlar. Annemize her türlü hizmeti ve danışmanlığı sağlıyorlar."

"Ama sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordu Johnny. "Yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bize asla zarar vermeyeceğini biliyorum," diye fısıldadım. "En azından bilerek değil. O şiddet yanlısı değil, Johnny. Zalim de değil. Sadece *güçsüz*. Darren sabırlı olmamız ve ona bir şans vermemiz gerektiğini söyleyip duruyor ama ben... Ben umutlanamıyorum." Kolunu iki elimle kavrayıp sıktım. "Çünkü bunların hepsini daha önce de yaşadım. Onu eve geri alacak... Alacağını biliyorum... Peki sonra ne

olacak? Sonrasında ne olacak?" Başımı sallayarak öfke içinde duygularımla savaştım, gözlerimi kırpıştırarak hain gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım. "*Hiçbir şey.* Her zamanki gibi hiçbir şey olmayacak ve tüm bunlardan bıktım, Johnny." Titrek bir nefes verdim. "Bu kasabadan uzaklaşmak, çok uzaklara gitmek ve bir daha *asla* geri dönmemek istiyorum."

"Onlara söyleyebilir misin?" diye sordu. "Annenle geri dönmek istemediğini?"

"Peki nereye gideceğim? Bunu yaparsam küçük kardeşlerime ne olur? Onunla kalmak *istiyorlar*."

"Emin misin?"

"Ollie ve Sean istiyor ama Tadhg'ı bilmiyorum, çok fazla konuşmuyor. Joey on sekiz yaşını geçti, yani yasal olarak istediği yerde yaşayabilir." Yenilgiyle bir iç çektim. "Eğer bu konuda geri adım atıp kendimi onun yanında güvende hissetmediğimi söylersem, hepimizi gözetim altına alırlar ve ailemiz dağılır." Kaşlarımı çatıp yüzümü buruştururken, "Yalan söylemek benim için o kadar kolay ki, nefes almak kadar kolay bir şekilde yapabiliyorum. Kendime karşı bile. Çoğu zaman doğru ve yanlış olan şeyleri bile ayırt edemiyorum. Aslında üstünde bir süre düşünmem gerekiyor çünkü bildiğim tek şey bu. O kadar uzun zamandır bazı şeylerin üstünü örtüyorum ki, artık sağlıklı düşünüp düşünmediğimden bile emin olamıyorum. Ayrıca şimdi kendimden şüphe ediyorum çünkü onun hakkında yanılma ihtimalimi düşünüp duruyorum. Onun hakkında kötü düşünmekle hata yapıyorsam ne olacak?" diye itiraf ettim.

Johnny uzun bir süre sessiz kaldı. Hiç ses çıkarmadı, sadece orada durdu, yanımda oldu, yükümü paylaştı ve sessiz bir destekle acıyı üstüne aldı. Sanırım o anda *söylemediği şeyler* için onu daha çok sevdim. Tutamayacağı sözler vermemişti. Verebileceğinden fazlasını teklif etmemişti. Sadece yanımda *kalmıştı*.

Tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Ne zaman başladı?"

"Böyle olmadığı bir zamanı hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. Kendimi savunmasız ve çaresiz kalmış gibi hissediyordum.

"Ya ben?" Johnny sertçe yutkundu. "Ne zaman benim yüzümden olmaya başladı?"

"Her zaman paranoyaktı," dedim kaybedecek bir şeyim kalmadığına karar vererek. "Ama o fotoğraf gazetede yayınlandıktan sonra kendince bir kanıt bulduğuna karar verdi."

Johnny başını öne eğdi. "Kahretsin, Shannon. Bu aylar önceydi."

"Biliyorum," dedim yorgunca iç çekerek.

"Durumu senin için daha da kötüleştirdim," dedi boğuk bir sesle.

"Katlanılabilir hale getirdin," diye fısıldadım.

"Başka nerede?" Bu iki kelime bedeninin derinlerinden kopup gelmiş gibiydi. Bakışları yavaşça -utanmadan- kararak üzerimde dolaştı ve sonunda tekrar yüzüme odaklandı. "Daha fazlası var mı?" Parmakları yanağımda gezindi. "Seni incittiği yerleri göster bana."

Cevap vermekte tereddüt ettim, temkinli ve kararsız hissediyordum.

"Bana güvenebilirsin," dedi zar zor duyulabilecek kadar alçak bir sesle. "Ben onun gibi değilim, Shannon. Seni asla incitmeyeceğim... İncitmem. Ne şekilde olursa olsun."

Bunu biliyordum.

Joey dışında güvendiğim tek kişi Johnny Kavanagh'ydı. Bu bilgiyle ağrıyan bedenimi yavaşça doğrultup oturmaya çalıştım.

Oturmama yardım etmek için eğilirken, "Acele etme," diye beni sakinleştirdi. "İyi misin?"

"Evet." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak ona doğru döndüm ve daha önce değiştirdiğim pijama bluzumun eteğine uzandım. Yavaşça kumaşı yukarı kaldırıp göğüs kafesimin siyah ve mor çürüklerle kaplanmış sol tarafını ortaya çıkardım.

Johnny görüntü karşısında hızlı bir nefes alıp, "Lanet olası piç," diye hırladı. Sonra kendini kontrol ediyormuş gibi göründü ve söylemek üzere olduğu her şeyi yutup çenesini sıktı. "Her şeyi görmem gerekiyor. Bana her şeyi göster. Hepsini görmem gerekiyor," diye fısıldadı

Ben de gösterdim.

Ona kollarımı, bacaklarımı, boynumu, uyluklarımı gösterdim. Açığa çıkardığım her çürük ve kesikle omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim.

"Burada bir delik açtılar," diye titrek bir sesle konuştum. Göğsüme ve yan tarafıma bağlanmış taze bandajı ortaya çıkarmak için pijama bluzumun düğmelerini beceriksizce açtım. Titreyerek küçük göğüslerimi avuçladım ve sargıyı ona göstermek için yana doğru döndüm. "Nefes almama yardımcı olması için."

Johnny'nin gözleri bandaja kaydığında tüm vücudunun kaskatı kesilmesini izledim. Bana cinsel arzularla bakmıyordu. Hayır... gözlerinde saf bir korku vardı. "Aman Tanrım." Bacaklarım dizlerinin arasına yerleşene kadar sandalyesini yatağa yaklaştırdı. "Acıyor mu?" Bir elini uyluğuma koyarak bandajı boştaki eliyle hafifçe sıyırdı. "Canın acıyor mu?"

Evet. "İyi olacağım," diye cevap verdim. Yüzümü ona doğru çevirmiştim. "Doktor bir ya da iki hafta içinde iyileşeceğini söyledi."

"Bunu sana benim yüzümden yaptı..." Johnny duraksayarak göğsümün iki yanındaki kumaşı tuttu ve düğmeleri tekrar iliklemeye başladı. Bu sırada gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Soyunma odasında olanlar yüzünden mi?" Bluzumu yeniden iliklemeyi bitirdiğinde başını iki yana salladı, yüz ifadesi darmadağın olmuştu. "Benimle olmaman gerektiği için mi?"

Çaresizce omuz silktim. Artık yalan söyleyemezdim. En azından ona karşı yapamazdım. Ancak o gözlerimdeki gerçeği görmüştü, göğsünden acı dolu bir inilti yükseldi. "Çok özür dilerim, Shannon." Alnını karnıma yaslayarak kocaman kollarını belime sararken, "Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Bedenim öylesine titriyordu ki, tek yapmak istediğim bu çocuğun içine gömülmek ve bir daha asla dışarı çıkmamaktı. Duygularımı bastırmak için kendimi zor dizginleyebiliyordum. Titreyerek onun yüzünü karnıma yaslarken kesik kesik hıçkırdım. "Bu senin hatan değil," dedim boğuk bir sesle. Yanaklarımdan süzülen sıcak, tuzlu gözyaşlarının acısını hissedebiliyordum. "Senin hatan değil. Eğer sen olmasaydın, sonunda benden nefret edecek başka bir şey bulurdu. Benim ailemde işler böyle yürüyor. Babamın yaptığı şeyleri yapmak için bir nedene ihtiyacı yok, Johnny. Sadece bir *fikre* ihtiyacı var." Titremeye devam ederken parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Kendimi dokunuşumu nazik tutmaya ve ona yapışıp çok arzuladığım gibi beni alıp götürmesi için yalvarmamaya zorluyordum. "Benim için üzülme."

"Üzülmek mi? Ben üzgün değilim, Shannon. Lanet olsun, perişan haldeyim," diye inledi başını kaldırarak. "Okuldan biri olduğundan emindim. Kahretsin... Bunu çözmeyi kafayı takmıştım ve tüm o süre boyunca yanlış yöne bakıyordum."

"Johnny..."

"Seni o eve ben götürdüm," diye inledi sıkıntıyla. "O lanet yere girmeni izledim. Sonrasında da eve, sıcak ve güvenli yatağıma gittim. İçten içe bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum ama bunu görecek kadar kafamı kullanamadım!" Başını sallayıp sinirli bir hırıltı çıkardı. "Çok özür dilerim. Başka birinin daha seni hayal kırıklığına uğratmasını hak etmedin."

"Sorun yok," diye mırıldandım.

"Hayır, sorun var. *Sorun var.*" Ağır bir nefes verirken fısıldadı.

"Shannon..." Bir nefes daha verdi ve tekrar denemeden önce başını salladı. "O..." İrkilerek gözlerini kapattı. "Sana zarar verdi mi?" Bu bir sorudan çok bir iddia gibiydi. "Fiziksel olarak." Gözlerini açıp bana bir kez daha baktı. "Sana başka bir şey yaptı mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun..." Kelimeleri çıkarmakta zorlanırken sesi acı doluydu. "Sana hiç... istemediğin şeyler yaptırdı mı?"

Panikleyip sesimi yükselterek, "Ne gibi?" diye sordum.

"Sana hiç dokundu mu?" Kelimeler ağzından aceleyle dökülmüştü. "Cinsel olarak." İçinden acı dolu bir inilti yükselirken gözlerini kapattı. "Sana bunu yaptı mı?" Gözlerini açarak bana baktı, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. "Sana tecavüz etti mi, bebeğim?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Kısa bir an için gözlerinden rahatlama ifadesi geçti. Ancak hemen sonra şüphe tekrar ortaya çıktı. "Bana yalan söyleyemezsin, tamam mı? Bu konuda olmaz. Bana doğruyu söylemeni istiyorum."

"Bana o şekilde dokunmadı," diye mırıldandım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Hiç *öyle* bir şey yaşamadım."

Johnny titrek bir nefes vermeden önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Tamam." Kendi kendine başını sallayıp omuzlarını indirirken birkaç kez daha, "Tamam," diye fısıldadı. "Sana bunu sorduğum için özür dilerim ama sormak *zorundaydım*."

"Sorun değil."

"Bu konuda tek başına olmadığını bilmeni istiyorum. Artık değilsin." Sesi artık kararlı ve güçlüydü. "Ben yanındayım."

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı. "Yanımda mısın?"

"Kesinlikle." Acı verici derecede yumuşak bir şekilde alnını benimkine yasladı ve mavi gözleriyle sessizce izin istedi. Ne yapmak için izin istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama benden istediği her şeyi kabul etmeye hazırdım. "Buradayım," diye fısıldarken burnunu hafifçe benimkine değdirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ah, Tanrım...

"Johnny?" Ellerim kendiliğinden hareket edip kapüşonuna tutundu. "Eğer beni hayal kırıklığına uğratacaksan..." Başımı eğerek gözlerimi kapattım ve çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi açmadan önce titrek nefesler aldım. "O zaman bunu şimdi yapmanı istiyorum, tamam mı? Çok geç olana kadar bekleme ve *lütfen*... Lütfen canımı yakma..."

Johnny dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Sersem-

lemiş bir halde ona doğru eğilmekten, tüm ağırlığımı ona vermekten ve beni kırmayacağına güvenmekten başka bir şey yapamadım.

Yumuşak, masum, neredeyse tüy gibi bir öpücüktü ama o anda her şeye değerdi. Benim için *her şey* demekti çünkü ondan geliyordu. Çünkü ilk defa *önce* o öpmüştü.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye fısıldadı Johnny. Kaşlarını çatmış halde konuşurken dudakları benimkilere sürtünüyordu. "Sana karşı her zaman dikkatli olacağım, *nehir gibi* Shannon." Titrek bir nefes vererek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Söz veriyorum."

"Ben de sana karşı dikkatli olacağım," dedim tüm vücudum titrerken.

Johnny gülümsedi. "Bunu bilmek güzel çünkü içimde bana ciddi zararlar verebileceğine dair bir his var..."

"Şu anda nerede olduğundan emin değilim. Aslında tam *arkamdaydı* ama onunla bir dakika geçirebilirse... Boş ver gitsin," dedi tanıdık bir ses. "Onu buldum."

"Kahretsin," diye mırıldandı Johnny. Uzaklaşıp sandalyesinde geriye yaslandı ve eliyle istemsizce selam verdi. "Merhaba, baba."

"Kulaklarının her zamanki gibi duymadığını görmek güzel, evlat," diye cevap verdi Bay Kavanagh. Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Shannon." Bana hüzünlü biçimde gülümsedi. "Koşullar pek ideal olmasa da seni yeniden görmek çok güzel."

"Merhaba, Bay Kavanagh," diye fısıldadım. Savunma duvarlarımın hızla yükseldiğini hissedebiliyordum. Bu tepkiye Johnny'nin yumuşak huylu babasının mı, yoksa onun yanında duran annemin yüzündeki öfkeli ifadenin mi neden olduğu konusunda kararsızdım.

"Pekâlâ," dedi annem boğuk bir sesle. Sinirli olduğu her halinden belli oluyordu. "Sanırım bir dakikadan fazla zaman geçirdi."

"Anne..." diye itiraz etmeye yeltendim ama Bay Kavanagh sözümü kesti.

"Anlaşıldı." Johnny'ye bakıp başını eğdi. "Gidelim, evlat."

"Ne?" Dehşet içinde anneme baktım. "*Neden?*"

Annem titreyen sesiyle, "Çünkü ben öyle söylüyorum," diye yanıt verdi.

"Hayır." Johnny'ye bakarken başımı iki yana salladım. "Hayır, hiçbir yere gitmek zorunda değilsin."

"Öyle yapmak zorunda, Shannon," diye araya girdi Bay Kavanagh. "Hadi gidelim, Johnny."

Johnny bakışlarını babasından bana doğru çevirirken aynı şeyleri hissettik, o da tamamen parçalanmıştı. Johnny sonunda yenilgiyle başını sallayana kadar gergin bir sessizlik içinde birkaç uzun dakika geçti. Koltuk değneklerini alıp dengesiz bir şekilde ayağa kalkmasını izlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. "Geri döneceğim, Shannon."

"Dönmemeni tercih ederim," dedi annem hızlıca. "Yani geri gelmemeni tercih ederim. En azından bir süreliğine böyle olmalı. Son derece özel bir dönemden geçiyoruz. Bu bir aile meselesi ve senin burada olmanı gerçekten uygun bulmuyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Anne!"

"Ah, öyle mi?" diye karşılık verdi Johnny. Konuşurken sesindeki öfkeyi gizlememişti. "*Duygularınızı* en uygun yerine sokmanızı *tercih ederim*..."

"Jonathon!" diye bağırdı Bay Kavanagh. "*Gitme* zamanı."

"Bu aileye yeterince zarar verdin zaten," diye bağırdı annem titreyerek. "Bunun farkında olman ya da olmaman önemli değil. Bir daha buralarda görünme. Seni yanımızda istemiyorum."

Bay Kavanagh sakince, "Bayan Lynch," diye araya girdi. "Sanırım hepimizin sakinleşmeye ihtiyacı var..."

"Oğlunu kızımdan uzak tut," diye tersledi annem. "Kızım on altı yaşında ve oğlunla takılmasını istemiyorum. Shannon onun yüzünden burada! Çünkü küçük kızımdan uzak duramıyor. *Bu yüzden onu uzak tut.* Beni anlıyor musun? O çocuğu kızımdan *uzak* tut!"

"Sen *neyden* bahsediyorsun?" dedim boğuk bir sesle. Kalbim başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde çarpıyordu. "O yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Kızınızı tekrar görmeye geleceğim," diye hırladı Johnny. Bakışları annemin üstüne sabitlenmişti. "Daha önce bir kez senin kurallarına göre oynadım. Şu anda onun nerede olduğuna bir bak! O yüzden bir daha o kurallara uymayacağımdan emin olabilirsin."

"Johnny, artık gidelim!" diye bağırdı Bay Kavanagh. "Hemen."

"Tanrı aşkına, baba!"

"Hemen dedim!"

Johnny öfkeli bakışlarını annemden ayırıp bana doğru döndü. Ebe-

veynlerimizi görmezden gelerek bana yaklaştı ve eliyle başımın arkasını kavrayıp eğildi. "Geri dönecceğim," diye fısıldadı alnıma uzun bir öpücük kondurmadan önce. Ardından doğrulup bana baktı ve göz kırptı. "Söz veriyorum."

Gözlerimi kocaman açıp ona bakarken, "Bekleyeceğim," diye fısıldadım.

Johnny tekrar anneme dönüp, "Gözüm üzerinizde," dedi dişlerinin arasından.

"Hadi." Bay Kavanagh yorgun bir şekilde içini çekti ve elini oğlunun ensesine koydu. "Ben koltuk değneğini alıp seni onunla dövmeden önce odadan çık."

"Güzel kelime seçimi, baba," diye homurdandı Johnny. En sonunda babasının onu odadan çıkarmasına izin vermişti. "Gerçekten çok naziksin."

"Tanrım," diye mırıldandı Bay Kavanagh. Kapı aralığında duraksayıp bize doğru döndü. "Tatsız sözlerim için en içten özürlerimi sunarım." Kapıyı kapatıp dışarı çıkarken yüzü kıpkırmızıydı.

"*Bu da* neydi?" diye sordu annem suçlayıcı bir ses tonuyla. Bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

Gözlerimle ona meydan okuyarak, "O Johnny'ydi," diye cevap verdim. "Asıl *bu da* neydi?" diye karşılık verdim ben de ona. "Neler oluyor, anne? Sadece beni görmeye gelmişti ve sen onu kovdun."

"Burada işi yok."

"Ne?" Ona bakakaldım. "O benim *arkadaşım!*"

"Peki *arkadaşın* seni öpmeyi alışkanlık haline getirmeyi mi planlıyor?" diye sordu. "Annenin önünde?"

Tanrım, umarım öyledir. Umursamazca omuz silktim.

"O senin için çok büyük."

"On yedi yaşında," diyerek ona meydan okudum. "Ben de on altı yaşındayım."

"Bundan hoşlanmıyorum, Shannon," diye mırıldandı. Konuşurken oldukça endişeli görünüyordu. "Ondan. Johnny'den hoşlanmıyorum. Onda bir şeyler var. O çok...O çok..."

"O çok ne, anne?",

"Senin için çok fazla," diye söze girdi. "Çok büyük, çok tecrübeli ve kesinlikle çok kibirli."

"Bu senin seçimin değil," diye yanıtladım. "Onu ben seçtim."

"O biliyor mu?" diye fısıldadı annem. Bana son derece temkinli bir şekilde bakıyordu. "Ailemiz hakkındakileri?"

"Her şeyi biliyor," diye usulca onayladım. İçimde yersiz bir suçluluk tsunamisinin yükseldiğini hissedebiliyordum. Mantığım bana kötü hissetmeme gerek olmadığını söylüyordu ama kalbim karmakarışık bir haldeydi. Kalbim hain olduğumu söylüyordu. "Ona söylemek zorundaydım," diye boğuk bir sesle kendimi açıkladım. "İzleri görmüştü."

"Tanrı aşkına, Shannon," dedi annem boğuk bir sesle. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bu hiç iyi değil."

"Nerede olduğuma bir bak." Yanaklarım kızarmıştı. "Ona yalan söylemeye devam edemezdim."

"Ondan bahsetmiyorum!" diye tersledi annem. "Sen ve onu kastediyordum." Tekrar başını iki yana salladı. "Hayır, olmaz. Sen savunmasızsın ve o da kötü bir durumdan faydalanıyor."

"Ne?" Ona boş gözlerle baktım. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Onunla yatıyor musun?"

"*Ne?*"

"O çocukla sevişiyor musun?"

"Aman Tanrım! İnanılmaz derecede aklını kaçırmışsın." Küçük bir çığlık attım. "Darren haklıydı. Senin *yardıma* ihtiyacın var."

"Sana *zarar* verdi, Shannon," dedi annem boğuk sesle. "Seni bayılttı... Hastaneye kaldırılmana sebep oldu."

"Kazara," diye çıkıştım. "Hayatımızdan çıkarmadığın, çocuklarını *bilerek* incitmeyi seven adamın aksine." Kendimi hiddetle işaret ettim. "Yine hastanedeyim, anne. Bunun için de Johnny'yi mi suçlayacaksın?"

Annem irkildi. "Eğer seni en başında rahat bırakmış olsaydı, babanın bunu yapmak için bir nedeni olmazdı..."

"Sakın!" diye uyardım çatlayan sesimle. "Sakın onun yaptıkları için beni suçlamaya kalkma."

"Suçlamıyorum," diye hıçkırdı. Karşımda yine ağlamaya başlamıştı. "Özür dilerim... Senin için çok *korkuyorum*." Bana doğru koşup yanımdaki yatağa uzandı. "Baban onu biliyor. Onun aracılığıyla seni bulmaya çalışırsa ne olacak? Ya seni onunla görürse ve işleri daha da kötüleştirirse?"

Yorgun bir şekilde iç çekerek, "Nerede yaşadığımızı zaten biliyor, anne," diye cevap verdim. "Babam beni bulmak isterse bulur."

"Shannon..." dedi yüksek sesle hıçkırarak. "Öyle söyleme."

"Gerçek bu," diye cevap verdim. Duygusal olarak tükenmiş gibi

hissediyordum. "Eğer bize zarar vermek istiyorsa, bunu yapmak için arkadaşlarımı bulmasına gerek yok. Tek yapması gereken kapıyı çalmak. Sen onu kollarını açarak karşılayacaksın."

"Hayır," dedi burnunu çekerek. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Göreceğiz."

Elime uzanırken, "Bunun olacağını biliyordum," diye fısıldadı.

"Neyin olacağını biliyordun?" Elimi kendime doğru çektim.

"O gün sana nasıl baktığını gördüm. Okulda seni almaya geldiğim zamanı hatırlıyor musun?" Kesik bir hıçkırıkla nefes verdi. "Başıma bela olacağını biliyordum."

"Johnny bir baş belası değil," diye çıkıştım. "O iyi bir insan, anne... Harika bir insan. Tanrı aşkına, profesyonel bir ragbi oyuncusu olmak için uğraşıyor. Zaten milli takımda *ülkesi* için oynuyor. Zeki, azimli ve nazik biri. O çok nazik biri, anne. Yaşıtları gibi uyuşturucu kullanmıyor ya da ortalıkta sürtmüyor. O senin kafanda kurduğun bir canavar değil."

"Böyle bir çocuğun başını döndürmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Baban da aynı onun gibi bunların hepsine sahipti. Onu ilk tanıdığımda kötü bir adam değildi. Harikaydı. Atıcılıkta kendi çapında bir yıldızdı. Herkes onu tanımak isterdi. Ona tapılırdı. Ballylaggin'in altın çocuğuydu."

"Aynı şey değil," dedim boğuk bir sesle. Bedenimin ısındığını ve panikle dolduğunu hissediyordum. "*Bunların* hiçbiri aynı şey değil."

"*Hepsi* aynı," diye karşılık verdi kısık bir sesle. "Şimdi halime bak, Shannon." Elini odanın içinde amaçsızca salladı. "Böyle oğlanların bizim gibi kızları nereden bulduğuna bir bak. Tek bir hata yeterli. Bir hata yaparsın ve tüm hayatın mahvolur. Başa çıkamayacağın kadar çok sorumluluk yüklenirsin, sonrasında her şey için seni suçlar. Geleceğini elinden aldığın için seni suçlayacak. Hayatının akışını değiştirdiğin, daha bir çocukken onu baba yaptığın için suçlanacaksın. Benim hatalarımı tekrarlarsan o çocuk seni suçlar, sana kızar ve incitecek hiçbir şeyin kalmayana kadar seni paramparça eder."

"Ben sen değilim," diye bağırdım. "O da babam değil."

"*Henüz*," diye cevap verdi üzüntüyle. "Henüz değil."

"Konuşmayı kes."

Annem kekeledi. "N-ne?"

"Bana bunu yapamazsın," dedim titreyerek. "Beni hayatımdaki tek *iyi* şeyden korkutup uzaklaştıramazsın."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum, Shannon. Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye yalvardı. "Seni *korumaya* çalışıyorum."

"Ama yanlış kişiden."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Benimle aynı hataları yapmaktan."

"Pekâlâ. Az önce seni affetme şansım olup olmadığını sormuştun ya?" Sertçe yutkunarak yatağın kenarına tutundum ve annemin gözlerinin içine baktım. "Onu benden uzaklaştırırsan cevabım seni bir daha *asla* affetmeyeceğim olacak," diye fısıldadım.

10
SUÇLAMALAR
JOHNNY

Arabayı evimizi arkasına doğru sürerken, "Özür dilerim, Johnny," dedi babam. *Audi*'min yanındaki park yerine ilerledi. "Seni dinlemem gerekirdi."

"Biliyorum, baba." Yorgun bir şekilde emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım. Beni dinlemesi gerekirdi ama şu anda bunun hakkında konuşacak durumda değildim. Hislerimle mücadele ediyordum, umutsuzca duygularıma tutunmaya ve onları kaybetmemeye çalışıyordum. Ancak hiç kolay olmuyordu. Shannon'ın o hastanede yattığını, vücuduna bırakılmış izleri düşündükçe uçurumun kenarına biraz daha yaklaşıyordum.

Onu aklımdan çıkaramıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu yeni bir şey değildi ama artık çok daha farklıydı. Kafam karışıktı, duygularım altüst olup gergin bir çaresizlikle birleşmişti. Shannon'ı orada bırakmak istemiyordum. Eğer yapabilseydim onu o korkunç aileden kaçırır ve tamamen kendime saklardım.

Babam yolcu koltuğundan inmeme yardım ettikten sonra kapıyı arkamdan kapatıp bir kolunu belime doladı. Yardım ettiği için minnettardım. Kafam darmadağın, vücudum yorgun ve ağrılar içindeydi. Depoda biraz bile enerjim kaldığını sanmıyordum. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım, evlat."

Verdiği destek için minnettar bir şekilde koltuk değneklerimi kullanmaktan vazgeçtim ve sağ kolumu omzuna atıp ona yaslandım. "Paramparça haldeyim, baba," diye itiraf ettim sıktığım dişlerimin arasından. Uyluklarımda ve karnımın alt kısmında şiddetli bir yanma hissediyordum. "Vücudum harap oldu."

"Aferin, oğlum." Koltuk değneklerimi bir kolunun altına sıkıştırıp beni kapıya doğru yönlendirdi. "İşte bu kadar... Basamağa dikkat et, evlat."

"Ben hallederim," dedim tersçe. Kapının eşiğinde çırpınırken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. "İyiyim ben."

Mutfağa girdiğimizde üzerinde önlüğü ve elinde tahta kaşığıyla ocağın yanında duran annemle karşılaştık. Bizi fark ettiği anda yemeği karıştırmayı bırakıp kaşığını güveç tenceresine koydu ve koşarak yanıma

geldi. "İyi misin, aşkım?" Yüzümü ellerinin arasına alırken kahverengi gözleri şefkat ve anne endişesiyle doluydu. "Ağrın var mı? Shannon'a ne olmuş? Onu gördün mü? Bu doğru mu? Onunla konuşabildin mi..."

"Edel, canım," diye araya girdi babam. Başını hafifçe iki yana salladı. "Bu gece değil. Çocuğun ayakta duracak hali yok."

Annemin yüzü düştü. "Aman Tanrım." Dehşet içindeki bakışlarını babamla benim aramda gezdirirken elleri bedeninin iki yanına doğru düştü. "Bu doğru, değil mi?"

"Doğru, canım," diye onayladı babam acıyla. "Johnny en başından beri haklıymış."

Annem elleriyle ağzını kapattı. "Babası mı?"

Babam sertçe başını salladı.

"Ah, John." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Zavallı çocuk."

"Sadece o değil ama, öyle değil mi?" diye tersledim sinirlenerek. "O evde bir okyanus dolusu çocuk var."

Annem irkildi. "Sen de düşünüyorsun ki..."

"Artık ne düşündüğümü bilmiyorum." Bu dünyada ergen olmanın ne kadar büyük bir adaletsizlik olduğuna dair içimde yükselen öfke dalgasını yutarak koltuk değneklerimi babamın elinden aldım. "Hiçbir fikrim yok," diye homurdandım. Onların yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye seslendi annem arkamdan. "Johnny?"

O tarafa bakmadan, "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Bu bok fırtınasını hazmetmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Johnny, aşkım..."

"Onu rahat bırak, Edel."

"Ama merdivenleri tek başına çıkamaz..."

"Edel, çocuğu rahat bırak."

Kendi aralarında tartışmalarını görmezden gelip salyangoz hızıyla koridordan merdivenlere doğru ilerledim. Vücudumu *hareket ettirmek* için harcadığım çaba yüzünden nefesim daralmıştı.

Sonunda merdivenlerin başına geldiğimde, koltuk değneklerimi üç basamak yukarıya bırakmıştım ve kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum. İçimdeki iradenin derinlerine inerken duruşumu dikleştirerek ilerlemeye devam ettim. Yatak odama girip kapıyı arkamdan kapatana kadar içimdekileri serbest bırakmadım.

Sendeleyerek yatağıma ilerledikten sonra kenarına oturdum. Lab-

rador cins köpeğim Sookie yatağımın uç kısmındaki yerinden kalktı ve oturduğum yere doğru hızla yaklaştı. Beni tekrar gördüğüne çok sevinmişti.

"Bebeğim nasılmış bakalım? Annem seni burada mı bıraktı? Aferin kızıma." Kemiklerimin ağrıdığını hissederek köpeğimin kulaklarını ve boynunu kaşırken dikkatim komodinin üzerinde açık duran gazeteye kaydı. Sookie'nin üzerinden eğilerek gazeteyi aldım ve açık olan sayfayı çevirdim.

Sookie yanıma biraz daha yaklaşmıştı. Shannon'ın gülümseyen, pürüzsüz yüzünü gördüğüm anda göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Her şeyi mahvettim, Sook." Bir kolumu köpeğime sarıp yüzümü boynuna gömerken acı dolu bir hırıltı çıkardım. Zihnim patlayacakmış gibi hissedene kadar Shannon'la ilgili sahip olduğum tüm kötü anıları çılgınca gözden geçirdim ve gözlerimi kırpıştırıp yaşların sızısını uzaklaştırdım. "Her şeyi çok fena mahvettim, kızım," diye tekrarladım. Göğsümden sert bir hıçkırık yükselirken gözlerimi kapattım. "Tanrım."

Yatak odamın kapısı usulca çalındı. "Johnny, içeri girebilir miyim?"

"Hayır," dedim gerilerek. Annemin hayatında ilk defa benden izin istemesine şaşırmıştım. "Sadece... Beni rahat bırak, anne. *Lütfen.*"

Uzun bir duraksama olduktan sonra geri çekilen ayak sesleri sessizliği doldurdu. Etraf giderek sessizleşti, ardından sesler geri dönüp tekrar yükseldi. Yatak odamın kapısı açıldı ve annem içeri girdi. "Üzgünüm, canım. Ama bunu yapamam."

Bir de bana buldozer derler.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi yaklaşıp yanıma otururken. "Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın. Ben de kendime kızgınım." Öne doğru uzanıp Sookie'nin kulaklarını okşadı, sonra onu aramızdan çekip bana yaklaştı. "Ama son birkaç gündür cehennemi yaşıyorsun." Elini omzuma koyarken, "*Yanında* olduğumu bilmeni istiyorum. Senin iyiliğin için *yanında olmalıyım*," diye ekledi.

"Yanımda olduğunu biliyorum, anne," diye mırıldandım. Bakışlarımı ebeveyn banyomun kapısına çevirmiştim. "Öyle olmadığını hiç düşünmemiştim."

Nazik bir sesle, "Shannon'a olanlar hakkında babanla konuştum," dedi omzumu sıkarak. "Şu anda kafanın karışık olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Öyle de denebilir."

"Bu konuda kendini dağılmış hissetmen *normal.*"

"Artık nasıl hissettiğimi bilmiyorum," diye mırıldandım burun kemerimi sıkarak. "Her şey... beni çok zorluyor." Başımı öne eğip sakinleşmek için birkaç derin nefes alırken hayatımın bu boktan rotaya nasıl sürüklendiğini merak ettim. "Yaşananların acısında boğuluyormuş gibi hissediyorum, anne," diye itiraf ettim kısık sesle. *Onun acılarında boğuluyormuş gibi hissediyorum.*

"Sen akıllı bir çocuksun, Johnny. Ama bu gece karşılaştığın şeylerle baş edebilecek duygusal güce tam olarak sahip değilsin ve bu tamamen *normal*."

"Bunların *hiçbiri* normal değil," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Yetişkin bir adam kızını dövüyor, *yıllarca* dehşet saçıyor, onu hastanelik ediyor. Sonra da kayıplara karışıyor, öyle mi?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sence *Shannon* duygusal olarak bununla başa çıkabilecek güce sahip mi? Çünkü açıkçası onun nasıl olduğunu anlayamıyorum." Başımı arkaya yasladım, duygusal olarak kaldırabileceğimden daha fazla üzgündüm. "Anlamıyorum, anne," dedim dişlerimin arasından. İçimdeki öfkenin bir kez daha yükseldiğini hissedebiliyordum. "Bir adamın çocuğuna bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum..." Çenemi sıkıp burnumdan nefes aldım, şu anda her şeyden çok soğukkanlılığımı korumaya ihtiyacım vardı. "Bir insan bunu *ona* nasıl yapabilir?"

"Bazen insanlar korkunç ve açıklanamaz şeyler yapabilir, canım," dedi annem usulca. "Deliliği anlamanın mantıklı bir yolu yoktur, aşkım. O yüzden anlamaya çalışarak kendini delirtme."

"Ama ben sadece..."

"Ona değer mi veriyorsun?" diye nazikçe araya girdi. "Johnny... Bunu biliyoruz, tatlım."

"Aylardır, anne," derken sesim kesildi. Çok endişeli hissediyordum. "Shannon'ı *aylardır* tanıyorum. Her gün okuldan eve, o... adama gittiğini biliyordum." Başımı iki yana salladım ve devam etmeden önce birkaç tane sakinleştirici nefes aldım. "Shannon'ı hayal kırıklığına uğrattım. Onu hayal kırıklığına uğratanların bulunduğu uzun listedeki insanlardan yalnızca biriyim."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın, Johnny. Sadece gerçeği bilmiyordun."

"*Bir şeylerin* ters gittiğini biliyordum," diye karşı çıktım. "O kadarını biliyordum!"

"Çünkü sen her zaman doğru ve yanlış olan şeyler konusunda iyi

bir sezgiye sahiptin," diye yanıtladı annem. "Seni özel yapan şey de bu, aşkım. Her zaman standartlara uymayan şekilde hareket ettin. Ezilenleri savundun. Hiçbir zaman sıraya girecek ya da sürüyü takip edecek biri olmadın. Küçükken bile kendi çizginde yürürdün, Johnny."

"Bu hiç de yardımcı olmuyor, anne," diye homurdandım.

"Söylemeye çalıştığım şey, Shannon'da bir şeyler gördüğün. Korumak istediğin bir şey gördün. Ama dünyayı kurtarmak senin işin değil, Johnny. Ona ne olduğunu bilmek senin görevin değil, o yüzden bu sorumluluğu kendi omuzlarına yükleme."

"Görünüşe göre, onun babası bir *alkolikmiş*," diye alay ettim. "Sanki bu çocuklarını kum torbası olarak kullanması için bir bahane olabilirmiş gibi."

"Bu bir bahane değil," diye onayladı annem. "Bir suç."

"Ondan *nefret ediyorum*," diye bağırırken neredeyse öfkemde boğulacaktım. "O sürüngeni yakalamak ve ona gerçekten zarar vermek istiyorum."

"Ama yapmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Bakışlarımı bacaklarıma doğru indirdim. "Çünkü şu anda tek başıma işeyemiyorum bile."

"Hayır," diye düzeltti annem sırtımı sıvazlayarak. "Çünkü tüm hayatın boyunca sahip olmak için çalıştığın bir kariyerin sınırındasın. O anda ne kadar tatmin edici hissettirirse hissettirsin, hayatını tek bir yumruk için bir kenara atmaya değmez."

"Biliyor musun, anne... Shannon'la tanıştığım ilk gün bir şeylerin ters gittiğini *anlamıştım*. Bir şeylerin yolunda gitmediğini, sırları olduğunu biliyordum ama sadece..." Sözlerimi yarıda bırakıp omuz silktim. "*Böyle* olduklarını düşünmemiştim."

"Nereden bilebilirdin ki, Johnny?"

"Ayrıca *ona*," diye devam ettim. Gözlerimi özellikle hiçbir şeye odaklamıyordum. "*O kadına* güvenmiyorum."

"O kadına mı?"

"Shannon'ın annesine," diye çıkıştım. "Onda ciddi bir *tuhaflık* var. Tanrı aşkına, *nasıl* olur da çocuklarının böyle bir evde yaşamasına izin verebilir?" Cevap vermesi için anneme baktım. "Nasıl, anne? Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum, Johnny."

"Onun da başının bir çeşit belada olması gerekmez mi?" Bu düşünce karşısında ellerimi yumruk yaptım. "Müdahale etmediği için?

Bu ihmal sayılmaz mı... siktiğimin bir defasında bile o adama karşı çıkmadığı için?"

"Laflarına dikkat et."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Onca zaman varken bana ders vermek için bu geceyi mi buldun? *Gerçekten mi?*"

Annem derin bir iç çekti. "Shannon bu konuda ne söyledi? Annesi hakkında?"

Bakışlarımı kucağıma indirerek, "Bir şeyler," diye mırıldandım.

"Bir şeyler mi?"

"Bana söylediklerinden bahsetmeyeceğim, anne," diye cevap verdim. "Bu özel bir konu. Ama o kadın hakkında içimde kötü bir his var." Elimi uyluğuma götürerek vücudumda biriken ağrıyı hafifletmeye çalıştım. "Shannon yarın ya da perşembe günü eve dönecek sanırım. Bu da oraya geri döneceği anlamına geliyor. O eve. O *kadınla* birlikte." Anneme bakıp, "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordum.

Annem sertleşen sesiyle, "Bilmiyorum, canım," diye cevap verdi. "Ama baban o kadının bu gece seninle nasıl konuştuğundan bahsetti. Seninle öyle konuşmaya hiç hakkı yok!"

"Tanrım," diye mırıldandım. Ona söylediği için babama içimden lanet okuyordum. "Önemli değil."

"Önemli," diye düzeltti öfkeyle. "*Oğluma* tepeden bakmaya hakkı yok."

"Tepeden bakmıyordu," diye mırıldandım. "Orada olduğum için kızgındı." Omuz silkerek devam ettim. "Kadın benden hoşlanmıyor. Hiçbir zaman da hoşlanmadı." Ağır bir şekilde nefes verip biraz rahatlamaya çalışarak yerimde kıpırdandım. "Shannon'a o lanet topla vurduğumdan beri..." Hâlâ kendimi suçlu hissettiğim için olayı hatırladıkça ürperiyordum. "Beni kızının yanında istemiyor."

"O zaman siktir olup oğlumdan uzak durması gerekiyor," diye homurdandı annem. Vücudu gözle görülür bir şekilde öfkeden titriyordu. "Buna izin vermeyeceğim, Johnny. Beni duyuyor musun? Buna *izin vermeyeceğim!* Bu gece yanında benim yerime baban olduğu için çok şanslı bir kadın!"

"*Siktir olup oğlumdan uzak durması gerekiyor* mu dedin sen?" Ağzım açık kalmıştı. "Kavga etmeyi mi düşünüyorsun, anne?"

"Ocak ayında okuldan uzaklaştırma almanı sağlamaya çalıştı," diye homurdanırken yanakları pembeleşmişti. "Reşit olmayan *çocuğuma* okul bahçesinde ellerini sürdü... Bay Twomey'yle bu konuda konuştu-

ğumda adamın söylemeyi unuttuğu bir şey yaptı." Konuşurken gözlerini kısmıştı. "Kimse benim çocuğuma bulaşamaz."

Kaşlarımı çattım. "Twomey'yle bu konuyu ne zaman konuştunuz?"

Annem giderek sinirleniyordu. "Shannon bana olanları anlatmıştı, Londra'ya geri dönmeden önce okul müdürünü aradım."

Ona bakakaldım. "*Neden?*"

"Çünkü ben senin annenim ve okulda çocuğumla ilgili herhangi bir sorundan haberdar edilmeye hakkım var," dedi ters bir sesle. "O kadının sana sorun çıkardığını biliyorum. Seni okuldan uzaklaştırmakla tehdit ettiklerini de biliyorum çünkü bunun için seni zorladı... Seni bir zorba gibi gösterdiler!" Annem küçük ellerini yumruk yaptı. "Ragbiden hoşlanmıyor olabilirim ama bir kaza yüzünden uğruna çalıştığın her şeyi tehlikeye atmaya nasıl cüret ederler? Bu kesinlikle kabul edilemez. Okulun sana bunu yapmaya hakkı yok... Ayrıca hiçbir gerekçesi de yok. Bunu müdürüne gayet açık bir şekilde ifade ettim." Ardından sırıtarak, "Hem seni hem de ailemizin cömert bağışlarını okuldan çekmekle tehdit etmeden hemen önce," diye ekledi.

"Ah... Tanrı aşkına, anne." Elimi öfkeyle saçlarımda gezdirirken tavana bakıp inledim. "Bilgin olması için söylüyorum, o kadın bana neredeyse hiç dokunmadı bile."

"*Sana dokunmuş*," diye tekrarladı öfkeyle. "Seni *itmiş*. Seni *tehdit* etmiş. Öfkeyle sana çıkışmış. Bu hareketler onun evinde işe yarayabilir, Jonathon. Ama benim evimde kesinlikle olmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu sürekli kulağımı çeken kadın söylüyor."

"Onlar sevgi makasları," diye düzeltti annem. "Ayrıca asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Pekâlâ." Yenilgiyle omuz silktim. "Asıl nokta neymiş?"

"Asıl mesele şu ki, oğluma o şekilde davranmaya hakkı yoktu. Senin olduğun yerlerde kuralları belirleme gibi bir hakkı yok. Bu benim işim. Benim evime taş atmadan önce kendi yuvasını çevreleyen cam duvarları gözden geçirmesi gerekiyor. Baban ona bunu söylemeliydi ama o çok politik davranıyor." Sonra nefesini tutarak, "İçindeki *culchie*'lik* yüzünden," diye ekledi.

Onun bu yorumuna sırıttım. "Bence içindeki avukat yüzünden, anne."

* İrlanda'da taşralı insanlara verilen isim. (ç.n.)

Annem yine ofladı. "Eğer baban otuz altı saatini sırtüstü yatıp üç kilo dokuz yüz gram ağırlığındaki seni bacaklarının arasından çıkarmaya çalışarak geçirseydi, duruma çok daha farklı tepki verirdi."

"Yüce Tanrım." Dünyaya gelişimin görkemli görüntüsü karşısında ürperdim. "Zihnimde canlandırdığın için teşekkürler."

Annem sırıttı. "Zorba ve sürekli söylenen biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bunu yapmamak elimde değil. Anneler böyledir. Sürekli söylenir, endişelenir ve toprağa girene kadar tepenizde dikiliriz." Eğilip yanağını omzuma yasladı. "Sen benim oğlumsun, Johnny." Devam etmeden önce derin bir iç çekti. "Şu anda benden çok daha büyük olabilirsin. Ancak ne olduğu ya da hayatta ne kadar ilerlediğin fark etmeksizin, sen her zaman benim bebeğim olacaksın."

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandım. Kendimi utanmış ve rahatsız olmuş gibi hissediyordum. "Çoğu gün beni delirtiyor olabilirsin ama sensiz yolumu kaybederim."

"Biliyorum, aşkım." Annem iç çekerek elimi okşadı. "Biliyorum."

"Lütfen bu yüzden Shannon'dan nefret etme," diye ekledim. Sesim bir mırıltıdan daha yüksek değildi. "Annesine kızgın olduğunu biliyorum ama bunu ona karşı kullanma."

"Tanrım... Shannon'dan nefret etmiyorum, canım," diye beni aceleyle yatıştırmaya çalıştı. "O harika bir kız ve asla bir çocuğu ebeveynlerine karşı hissettiklerime göre yargılamam." Bana doğru uzanarak elini sırtıma bastırdı. "Ne de olsa, büyükanne ve büyükbaba Kavanagh beni asla yargılamadılar. Sonuçta geldiğim yeri biliyorsun."

"Bu doğru."

Anne tarafım en hafif tabirle *rengârenk* bir aile olarak tanımlanabilirdi. Annem kelimenin tam anlamıyla oradan oraya sürüklenmiş ve on altı yaşında tahammül sınırını aşıp Dublin'den ayrılana kadar çeşitli akrabalar arasında el değiştirmişti. Cebinde tek kuruş olmadan, sadece aklını başına alıp hiçbir hedef belirlemeden bir Eireann otobüsüne kaçak binip Cork'a gelmişti. Ballylaggin'e otostop çekmiş, ciddi davranış bozuklukları ve hayatını kazanma isteğiyle büyük ebeveynlerimin çiftliğine gelmişti. Dört yıl sonrasında da Londra'ya taşınmış, üniversiteye gitmiş ve babamla evlenmişti.

"Ama şunu söyleyeceğim," diye ekledi omzuyla benimkini dürterek. "Marie Lynch sana sorun yaratmak istiyorsa, ilk önce beni geçmesi gerekecek."

"Anne..." Başımı sallayarak derin bir iç çektim. "Kadını savunmu-

yorum ama muhtemelen o da sadece duygularını yansıtıyor." Omuz silkerken, "Şu anda hepsi zor günler geçiriyor," diye ekledim.

"Bunu anlıyorum, Johnny," diye onayladı annem. "Anlıyorum, canım. Zavallı çocuklarının neler hissettiğini tahmin bile edemem." Ayağa kalkıp önlüğünü düzeltti. "Ama cesedimi çiğnemeden..." diye devam etti gözlerini kısarak. "Sorunlarını sana yansıtamaz."

"Yarın geri gitmem gerekiyor," dedim annem odamda dolaşıp yerdeki giysileri toplarken. "Hastaneye gitmeliyim."

Annem cevap vermedi.

"Anne..." diye üsteledim. "Geri dönmem gerekiyor."

Annem derin bir iç çekti. "O kadının yanına yaklaşmanı istemiyorum, Johnny. Senin hakkında suçlamalarda bulunurken olmaz."

"Onun için gitmiyorum," diye tersledim. "Shannon için gidiyorum. Bir saniye..." Gözlerimi kıstım. "Ne demek suçlama? Yine o lanet toptan mı bahsediyorsun? Çünkü onun lanet olası bir kaza olduğunu zaten açıklamıştım."

Annem başını salladı. "Hayır, aşkım."

"O zaman ne?" diye tersledim sinirlenerek. "Benim hakkımda ne diyor?"

"Babana bazı şeyler söylemiş," diye cevap verdi. "Oraya gitmene izin verme konusunda bizi rahatsız eden bazı şeylerden bahsetmiş."

"Ne gibi?"

"Bir süre uzak durman gerekiyor, Johnny," dedi sonunda. Daha fazla ayrıntıya girmiyordu. "Sonsuza kadar demiyorum ama etraf biraz sakinleşene kadar o aileyi biraz rahat bırakman en iyisi olur."

Lanet olsun, onlara benim hakkımda ne söylemiş? "Ben hiçbir şey yapmadım, anne," diye homurdandım. Kendimi savunmacı ve gergin hissediyordum. "Yani benim hakkımda her ne söylüyorsa, tamamen saçmalık."

"Sadece biraz uyu. Bu konuyu sabah konuşuruz," dedi annem gözlerime bakmadan. "Hâlâ dinlenmen gerekiyor, Johnny. Kendini tüketiyorsun."

Kendimi tükettiğim doğruydu, sabrım gittikçe azalıyordu. "Anne?" Kapıma doğru yürüyen onu izledim. "Anne, ne söylemiş?"

"Biraz uyu, aşkım," diye cevap verdi. Kapıyı arkasından kapatmak için hamle yaptı fakat sonra aniden duraksadı. "Ah, neredeyse unutuyordum..." Elini önlüğünün ön cebine sokarak küçük, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu Dublin'deki kıyafetlerini yıkarken bul-

dum." Tekrar yatağa doğru yürüyüp kâğıdı bana uzattı. "Sen tatlı bir çocuksun." Yüzündeki gülümsemeyle kapıya doğru dönmeden önce eliyle yanağımı okşadı. Yatak odamın kapısını arkasından kapatırken, "Seninle gurur duyuyorum," diye ekledi.

Kafam karışmış bir halde kâğıdı açıp baktığımda, göğsümün tam ortasına bir duygu dalgasının çarptığını hissettim.

NEHİR GİBİ SHANNON, LÜTFEN BENİM ARKADAŞIM OLUR MUSUN?

Arkadaşlık sözleşmesiydi.

Sikeyim.

Mektubu dikkatlice yeniden katlayıp başucumdaki komodinin içine koyduktan sonra derin bir nefes aldım.

İyi ol, diye dua ettim. *Lütfen iyi ol, nehir gibi Shannon.*

11
EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU
SHANNON

Hayatım boyunca hep belirsizlik içinde hissetmiştim. Hayatımın büyük çoğunluğunu karşılaşacağım bir sonraki kötü hamleyi, acı ve sefalet getirecek darbeyi tahmin etmeye çalışarak geçirmiştim. Sonucunda ise başaramayarak sürekli bir tedirginlik haline bürünmüştüm.

Perşembe günü öğleden sonra odamın kapısında dururken, kendimi her zamankinden daha tedirgin ve kuşkulu hissediyordum çünkü tehlikeyi tahmin edemiyordum. Sadece bir yerlerde gizlendiğini biliyordum.

Vücudum alarm halindeydi. Zihnimin içindeki hayatta kalma içgüdüsü bana güvende olmadığımı haykırıyordu. Kendimi güçsüz hissederek odamı gözden geçirdiğimde her zamanki gibi küçük, temiz ve düzenli olduğunu fark ettim.

Darren etrafımdan dolaşıp, "Sana yeni eşyalar getireceğim," derken hastane çantamı tek kişilik yatağımın ayak ucuna bıraktı. "Biraz yeni boya ve perde olabilir. Yeni bir yatak örtüsü seçebilirsin. Ne istersen, Shannon. Bana hangi renkleri sevdiğini söylersen her şeyi hızlıca hallederim."

Yeni bir hayata ne dersin? Yeni bir aileye? Sadece biraz huzur bulmaya?
"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Boğazım hâlâ kuruydu ve sesim boğuk çıkıyordu. "Bana bir şey almana ihtiyacım yok." Bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım. Evin kapısından içeri adım attığımdan beri zorlandığım bir şey yaparak yatağıma doğru yürüyüp üstüne oturdum.

Zihnim istemsizce Johnny'nin yatağıma yayıldığı, matematik öğrenmem için bana yardım ettiği anıya kaydığında dudaklarım kıvrıldı. Ancak sonra kapının yanındaki duvara bakma hatasını yaptım ve içinde yaşadığım evle ilgili tek güzel hatıram da yok olup gitti. Babamın beni duvara sertçe fırlattığı, darbeyle kafamın sıvada bir göçük oluşturduğu anı ortaya çıkmıştı. O zamanlar yedi yaşındaydım ve kutsal ayin paramı ona vermeyi reddetmiştim. Bir hataydı. Hem paramla hem de bedenimle bedelini ödediğim bir hataydı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Darren. Beni karanlık düşüncelerimden çıkarmıştı. "Shannon?"

"Herkes nerede?" derken anıları bastırmaya çalıştım.

"Çocuklar büyükannemizin yanında," diye açıkladı. "Seni almaya gelirken onları yanımda getiremedim. Annem de Patricia'nın ayarladığı kursa gitti."

Patricia ailemize atanan sosyal hizmet görevlisiydi. Kurs da bir ebeveynlik becerileri dersinden ibaretti.

Bu fikir karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim. Anneme orada ne öğreteceklerdi ki? Kocasının çocuklarını dövmesine izin vermemeyi mi? Günlerce evden kaçmamayı ve çocuklarını aç bırakmamayı mı? Haftalarca çocuklarını hiç yatağa yatırmadığını örnek gösterip, bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakmaması gerektiğini mi söyleyeceklerdi?

Bunları ona söylemesi gereken şey sağduyusuydu.

Elbette sosyal hizmet görevlileri tüm detayları bilmiyordu. Onlara büyük ağabeyimizin yüzümüz morarana kadar bize prova ettirdiği, çocuklarını güvende tutmak için çaresizce çabalayan zavallı ve hırpalanmış kadın profili anlatılıyordu. Bu repliği küçük kardeşlerime nasıl söylediğini düşününce içim sızladı. Kafaları çok karışmış olmalıydı.

O da en az bizim kadar kurban, demişti Darren. Bir noktaya kadar ona katılıyordum. En azından, eskiden o düşünceye katılıyordum. Ancak annem için bahane üretmeyi bıraktığım bir zaman olmuştu. Bundan aylar önce bahane aramayı kesmiştim.

Darren kapı aralığında beklerken, "Konuşmak ister misin?" diye sordu. "Babam hakkında?"

Başımı iki yana salladım.

"Emin misin?"

Ona boş gözlerle baktım. Benden ne yapmamı beklediğinden emin değildim. Ona güvenmemi mi bekliyordu? Bunun gerçekleşeceğini hiç sanmıyordum. Konuşmak zorunda kaldığım sayısız yetkili kişi kadar yabancıydı bana. *Yalan söylediğim insanlar kadar.*

"Peki ya Joey?" diye sordum. Benim için en önemli olan şeydi. "Nerede o?"

Darren derin bir iç çekti. "Bilmiyorum."

"Peki eve geldi mi?" diye sordum sesim öfkeyle sertleşirken. "Döndüğünden beri hiç burada kaldı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hastaneden beri onu görmedim."

"Kız arkadaşını aradın mı?" Kalbimin çılgınca attığını hissedebiliyordum. "Aoife'nın yanında olup olmadığını biliyor musun?"

"Joey kendi ayakları üzerinde durabilen biri," diye cevap verdi Darren. "O bir yetişkin. On sekiz yaşından büyük..."

"Daha yeni oldu," dedim boğuk bir sesle. Joey'nin evden gitmesi işlerine geliyordu. Joey olmadan evdeki her şey onlar için yoluna girecekti. Joey, annemin ve Darren'ın uğraşmak istemediği bir karmaşaydı. "Noel'de on sekiz yaşına girdi ve okula gitmeye devam ediyor. Bu onu bir yetişkin yapmaz."

"Eğer dışarıda bir yerde kalmak istiyorsa, bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Dışarıda bir yerde kalmak istemiyor, Darren," dedim tersçe. Hepimiz çevremizdeki insanların bir parçasıydık. Peki ya Joey? Şu anda *kızgındı*. "Annemle aynı evde kalmak istemiyor!"

"Hoşuna gitse de gitmese de o kadın onun annesi," diye tersledi Darren. "Eğer isterse, evde bir odası var. Kapı ona her zaman açık. Uyum sağlamayıp sorun çıkarmak istiyorsa da bu onun seçimi. Onu burada kalmaya zorlayamam."

"Sorun çıkarmak mı? Uyum sağlamamak mı?" Gözlerimi kısarken çığlık atma isteğimi bastırdım. "Böyle yapıyor çünkü acı çekiyor ve kimse onu duymuyor." *Özellikle de sen!*

"Öyleyse oturup nasıl hissettiğinden bahsetmesi gerekiyor," diye homurdandı. "Etrafta koşup yumruklarını lanet göğsüne vurması işe yaramaz." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi, sinirlenmiş olduğunu anlayabiliyordum. "Ona yardım etmek istiyorum, Shannon. Gerçekten istiyorum. Ama bana *izin vermezse* bunu yapamam."

Cevap vermek için ağzımı açsam da konuşmak yerine başımı iki yana salladım.

Bu konuşmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Darren anlamıyordu, durumu onun bakış açısından göremiyordu. Belki de asla öyle göremeyecekti. Enerjimi onu ikna etmeye çalışarak harcamayacaktım.

"Onu hayal kırıklığına uğratıyorsun," diye fısıldadım. Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyememiştim. "Tıpkı onlar gibi."

"Shannon." Darren ona fiziksel olarak bir darbe indirmişim gibi irkildi. Sanırım gerçekten indirmiştim... yüzüne gerçekleri söyleyerek. "Hepiniz için buradayım," dedi boğuk bir sesle. "Neye ihtiyacınız olursa olsun. Gece ya da gündüz."

Evet. Joey hariç hepimiz için.

"O zaman telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum. Vereceği cevabı kelimeler ağzımdan çıkmadan önce dahi biliyordum. Gözlerimi kısarak, "Neye ihtiyacım olursa yanımda olacağını söylemiştin. Şu anda bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye devam ettim.

Darren olduğu yerde kaskatı kesildi. "Eğer onu aramak için istiyordan cevabım hayır. Annemin söylediğini duydun."

Kimi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Johnny'den bahsettiğini ikimiz de biliyorduk. "O zaman kendi telefonumu alabilir miyim?"

Darren bıkkın bir şekilde iç çekti. "Şu anda ailemize odaklanmamız gerekiyor, Shannon. Sosyal hizmet görevlileri peşimizde, polis de kıçımızda dolaşıyor. Hayatımızda daha fazla sıkıntıya yer yok. Haksızlık ettiğimizi düşündüğünü biliyorum ama şimdilik bu şekilde olmak zorunda."

"O zaman senden hiçbir şey istemiyorum," diye cevap verdim soğuk bir şekilde. "Kapıyı arkandan kapatman dışında."

"Shannon..."

"Onun hakkında yanılıyor," diye tısladım. Bunların hepsini daha önce duymuştum. Johnny'yi son görüşümün üzerinden üç gün geçmişti. Beni görmek için hastaneye gelmesinin, ailemin de onun kötü bir fikir olduğuna karar vermesinin üzerinden üç gün geçmişti. Annem ondan hiç hoşlanmamıştı ve artık nedenini biliyordum. Johnny onu tedirgin ediyordu. Çok şey biliyor olması onu korkutmuştu. *Korkutmalıydı.* "Sen de onun sözünü dinliyorsun."

"Kimsenin sözünü dinlemiyorum," dedi bıkkın bir tavırla. "Çocuğu tanımıyorum bile."

"Aynen öyle," diye çıkıştım. "Onu tanımıyorsun."

"Annemin şu anda savunmasız bir ruh hali içinde olman konusunda haklı olduğunu biliyorum," diye araya girdi. "Ona bağlanman hiç sağlıklı değil."

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapattım ve uzanıp etraftaki bir şeyleri kırma isteğime karşı koydum. "İkiniz de iğrençsiniz." Gözlerimi açıp

ağabeyime ters ters baktım. "O benim *arkadaşım*, Darren. Biliyorsun ki arkadaş edinebilirim!"

"Öğretmenin tarafından bir soyunma odasında eteğin belindeyken birlikte yakalandığınız bir arkadaşın mı?"

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. *Lanet olsun sana, Bay Mulcahy.* "Sadece öpüşüyorduk," dedim boğuk bir sesle. "Hepsi bu kadar."

"Seni *yargılamıyorum*, Shannon. Sadece kararlarını sorguluyorum. Arada bir fark var," dedi hızlıca. "Senin konumunda olan, ağır travma ve ihmal yaşamış birinin duygusal olarak hazır olmadığı bir şeye yalnızca sevginin tadına baktığı için koşarak atlaması çok kolay olabilir. Ayrıca..." diye ekledi temkinli bir şekilde. "Birinin o ruh halindeki birinden faydalanması da çok kolay olabilir."

"Onun hakkında yanılıyorsun..."

"Sadece beni dinle, tamam mı?" diyerek tekrar sözümü kesti. "Bunu seni incitmek için söylemiyorum. Sadece seni *bilinçlendirmeye* çalışıyorum." Ses tonu yumuşak ve nazikti ama sözleriyle patronluk taslaması midemi bulandırıyordu. "On altı yaşındasın," diye devam etti. "Cehennemi yaşadın. Sonra aniden genç bir adam etrafta dolaşmaya, tüm doğru şeyleri söylemeye, sana istendiğini ve hayatta olduğunu hissettirmeye başladı. Bunu anlıyorum, Shannon. Gerçekten anlıyorum. Hepimiz benzer şeyler yaşadık. Ama geri dönemeyeceğin bir uçurumdan atlamadan önce bir adım geri atıp ne yaptığını ve *neden* böyle hissettiğini düşünmelisin. İleride pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadım.

"Anlıyorum. Dünya tarihindeki herkes anlıyor. Âşık olduğunu sanıyorsun. Bu çocuğun seni kurtaracak insan olacağına inanıyorsun. Ama bu gerçek değil. Hepsi hormonlar ve büyüme sancılarından kaynaklanıyor." Darren yorgun bir şekilde iç çekti. "Ergenlik çağındayken duyguların tavan yapar. Özellikle de yaşadıkların yüzünden seninkiler sınırda geziniyor."

"Bu kelimelerin gerçekten ağzından çıktığına inanamıyorum," diye bağırdım. Saldırıya uğramış gibi hissediyordum. "Özellikle onca insan arasında senden duyduğuma inanamıyorum."

"Bu travmadan kaynaklanan bir bağlanma," diye devam etti. "Belki tamamen değil ama kesinlikle kendini ona bağlıyorsun."

Soğukkanlılığımı kaybederek, "Çünkü onu seviyorum!" diye çıkıştım. Ne söylediğimi fark ettiğimde çılgınca gözlerimi kırpıştırdım, sözümü geri almayı düşündükten sonra kararlılığımı sağlamlaştırdım. "Onu seviyorum," diye tekrarladım. Bu sefer daha sert bir şekilde söylemiştim. "Ayrıca bunun travmayla ya da ailemle *hiçbir* ilgisi yok. Her şey *onunla* ilgili!"

Darren iç çekerek, "Sen bir bebeksin, Shannon," diye cevap verdi. Beni yine küçümsüyordu. "Daha aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun."

"Söyleyeceklerin bitti mi?" diye lafı kestirip attım. Gözyaşlarımın sıcak sızısını hissetmeye başlamıştım. "Çünkü artık gidebilirsin."

Darren bir dakika daha kapı aralığında durdu, bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baksa da konuşmadı. Sonunda başını sallayıp gitmek için arkasını döndü. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

12
YALNIZIM SHANNON

Hastaneden dönmemin üzerinden bir hafta bile geçmemiş olmasına rağmen yeni kurduğumuz aile birliğinde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Annem içine kapanık bir ruh haline sahipti. İşte olmadığı zamanlarda zamanının çoğunu yatak odasına kapanarak, mutfak masasında bir zombi gibi oturup sigara içerek ve boşluğa bakarak geçiriyordu. Bu bizim için yeni bir şey değildi ama Joey'nin yokluğunda ev anarşik bir ortama sürükleniyordu.

Darren'ın söylediği ya da yaptığı şeylerin hiçbir bir önemi yokmuş gibiydi. Ollie ve Tadhg evdeki değişimden pek etkilenmemişlerdi, dolayısıyla sürekli ona meydan okuyorlardı. Küçük Sean bile yeni düzenimize karşı direniyordu. Babam gittiğinden beri kimseyle konuşmamıştı. Darren'ın çabaladığını biliyordum ve bir yanım en büyük ağabeyim için üzülüyordu. Ama daha büyük bir yanım Joey'ye sonsuz bir bağlılık duyuyordu.

Joey günlerdir eve gelmemişti. Onun gözle görülür yokluğu, küçük kardeşlerimizin alışkın oldukları günlük rutinde kafa karışıklığı ve isyanı da beraberinde getirmişti. Darren'ın eve geldiğine pişman olduğunu hissediyordum, üstlendiği rolün baskısı bir çığ gibi giderek büyüyordu. Ebeveynlerimizin pervasızca biriktirdiği faturalar ve borçlar içinde boğuluyor, küçük kardeşlerine ve zayıf bir anneye bakıyor olmanın sorumluluğuyla boğuşuyordu.

Avukatlarla toplantılar, danışmanlarla seanslar, sosyal hizmetler ve polisin ev ziyaretlerinin yanı sıra; evdeki çocukların antrenmanları ve çoğu akşam da maçları oluyordu. Sürdürmeleri gereken bir rutinleri vardı. Büyükannem yardım etse bile, tek bir kişinin üstesinden gelmesi gereken çok şey vardı.

Üzerlerindeki baskı çok büyüktü. Joey hep yaptığı gibi her şeyi yumuşatmak ve Darren'a doğru yolu göstermek için etrafta olmadığından çatlaklar ortaya çıkıyordu. Evdeki sinirler giderek geriliyordu.

Bu karmaşanın tek iyi yanı babamızın hâlâ ortalıklarda olmamasıydı. Kötü tarafı ise annemin onun için yanıp tutuştuğunu içten içe

biliyor olmamdı. Hayatımızı cehenneme çeviren adamın özlemini çekiyordu. Bu durum, onsuz uzun vadeli bir gelecek için çok fazla umut beslememi sağlıyordu.

Telefon ya da ağabeyim olmadan dış dünyayla iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu. Eğer dört ay önce olsaydı, böyle bir şeyden hiç rahatsız olmazdım. Dört ay önce yorganımın altına kıvrılıp dışarıdaki büyük, kötü dünyadan saklandığım için duruma minnettar olurdum. Ama bu Tommen'dan önceydi. *Johnny'den önceydi.*

Bana bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Zihnimin derinliklerinde bir şeyler değişiyordu ve hayatımda ilk kez içimde bir *hareket* hissediyordum. Beni bu eve bağlayan zincirleri *kırıp kurtulmak* istediğimi hissediyordum. Bu düşüncenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oradaydı, gerçekti ve beni silkinip kendime gelerek *mücadele etmem* için cesaretlendiriyordu. Cesur olmam ve bu hayatı kendim için değiştirmem konusunda ısrar ediyordu.

Polisin babamı ararken beni evde kalmaya teşvik eden uyarıları ya da annem ve Darren'ın kulağıma sürekli bir şeyler fısıldaması bile kalbimin derinliklerindeki özgürlüğe duyduğum özlemi engelleyemiyordu.

Vücudumda her zamankinden daha fazla yaranın olduğu bir zamanda, içimde oluşmaya başlayan sınırları zorlama isteğini tuhaf buluyordum ama yaşanan şey tam olarak buydu.

"Joey'den haber aldın mı?" Tadhg'ın sesi düşüncelerimi bölerek bulunduğumuz ana geri gelmemi sağladı.

Arkamı döndüğümde banyo duvarına yaslandığını gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde beni izliyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. O dikkatimi dağıtmadan önce baktığım aynaya geri döndüm. "Hiç haber almadım." Boştaki elimi kullanarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve derimde bir acı hissettiğimde irkildim. "Onu hastaneden beri görmedim. Bunu biliyorsun."

"Bu seni hiç endişelendirmiyor mu?" diye sordu sertçe. "Yoksa sen de diğerleri gibi umursamıyor musun?"

"Umursadığımı biliyorsun, Tadhg." Elimi sabit tutmaya zorlayarak elimdeki makasa uzandım ve tekrar yapmayı denedim. "Çok fazla umursuyorum."

"Neden eve gelmiyor, Shan?"

"Annem burada olduğu için!" diye bağırmak istedim. Ama bu düşünceyi bastırıp onun yerine, "Bilmiyorum, Tadhg," demeye zorladım kendimi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dikkati dağılmış gibi.

Elimdeki makası lavabonun üzerine bırakırken arkamı döndüm ve dikkatimi ona yönelttim. "Saçımı düzeltmeye çalışıyorum."

Alaycı bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Keserek mi?"

"Kesmiyorum, Tadhg."

Meydan okuyan bir sesle, "O zaman ne yapıyorsun?" diye tekrarladı.

Ağır ağır iç çektim. "Ben kelim."

"Bunu nereden çıkardın?" Konuşurken kaşlarını çattı. "Saçların her zamanki gibi görünüyor."

Klozete doğru yürüyüp kapağı kapattım ve üstüne oturdum. "Buraya gel."

"Neden?"

"Sana gösterebilmem için."

Oldukça tereddütlü görünerek bana doğru yürüdü. "Pekâlâ. Göster bakalım."

"Bak." Başımı eğdim. "Yan kısmı görüyor musun?"

Kıpırdamadan önce parmaklarının saçlarıma dokunduğunu hissettim. "Saçında bir parça boşluk var," diye mırıldandı elini çekerken. "Yumruk büyüklüğünde."

"Biliyorum." Derince yutkunarak duygularımla savaştım ve başımın yan kısmını avucumun içine aldım. "Saçımı ayırdığım diğer taraftan biraz saç getirerek kapatmaya *çalışıyordum* ama çok yamuk duruyor."

Uzun süren sessizlikten sonra, "Tarağın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Lavabonun üstünde."

Tadhg tek kelime etmeden lavaboya doğru yürüyüp tarağı ve makası aldı.

"Hey, hey," dedim sıçrayarak. Elindeki makasa dikkatle bakıyordum. "N-ne yapıyorsun?"

"Düzeltiyorum," diye homurdandı. "Yardımımı istiyor musun, yoksa istemiyor musun?"

On bir yaşındaki kardeşimi saçım konusunda makasla serbest bırakmanın tehlikelerini kısa bir süre düşündükten sonra omuz silktim. "Yap hadi." Yapacağı herhangi bir şey, saçlarımın tamamını bir tarafa savurmuş halde dolaşmamdan daha kötü görünemezdi. "Sana güveniyorum."

Tadhg sözlerime, "*Hmm*," diyerek kısa bir yanıt verdi ama parmakları çalışırken son derece nazikti. "Sence annem onu eve geri alır mı?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. "Ortalık yatıştığında?"

Evet. "Hayır."

"Yalancı," demekle yetindi.

Yirmi dakika sonra aynaya baktığımda yaptığı işe hayran kalmıştım.

"Saçlarını diğer tarafa ayırdım," diye açıkladı. Kaşlarını çatmış bir halde arkamdan aynaya bakmaya devam ediyordu. "Sonra da aptal gibi görünmemen için iki taraftaki uçları eşitledim."

Dirseğime kadar gelen saçlarım her zaman olduğu gibi ortadan ayrılmak yerine sağdan ayrılıyordu. O tarafa geçen tutamlar babamın saçlarımı kopardığı yerdeki kel bölgeyi artık gizliyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. İçimdeki duyguların kabardığını hissederken yüzümü ona doğru çevirdim. "Sana borçlandım."

Tadhg rahatsız bir ifadeyle arkasını döndü. "Evet, borçlandın. Eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsan ağabeyimi bul."

"O geri dönecek, Tadhg." Kalbim parçalanıyordu. "Joey bizi asla terk etmez," dedim yaşlarla dolan gözlerimle.

"Yalnızız," diye fısıldadı. Bakışlarını ayaklarına indirmişti.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak ona yaklaştım. "Yalnız değiliz."

"Hâlâ anlamadın mı?" diye çıkıştı benden uzaklaşırken. "Şimdiye kadar anlayamadın mı? *Hepimiz* yalnızız." Bana ters ters bakarak başını iki yana salladı. "Hepimiz. Tek başımıza yaşıyoruz. Kendi başımızayız. Hepsi bu kadar."

"Bu doğru değil, Tadhg..."

"Kimsenin umurunda değil, Shannon," derken sesi donuk ve tüm duygulardan yoksundu. Öfkeyle uzaklaşmadan önce, "Bizi kimse umursamıyor. Umurlarında olsaydı şimdiye kadar gelirlerdi. Joey'nin de umurunda değil," diye bağırdı.

13
İYİLİKLERDEN FAYDALANMAK JOHNNY

Shannon'dan tek bir haber alamadan günler geçirmiştim ve endişeden aklımı yitirmek üzereydim.

Antrenmanlardan ve spor salonundan uzaklaştırılmam da işin içine girince ne yapacağımı şaşırmıştım. Gerçekten ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Fizyoterapi ve rehabilitasyon seanslarıma katılıyordum ama her zamanki yoğun programımın dikkat dağıtıcı etkisi olmadan ruh halim daha da kötüleşiyordu.

Ayrıca vücudumu bu şekilde riske attığım için akademideki antrenörlerimden telefonda büyük bir azar işitmiştim. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünen şey, en sonunda beni kıçımdan tekmelemek için geri dönmüştü. Doktorlarım ve koçlarım artık bana güvenmiyordu. Bir daha güvenmeleri için çok uzun bir süre geçmesi gerekeceğini biliyordum.

Bu düşünce içimi karartıyordu.

Dinlenme süremin tek iyi yanı -ki bunu istemeyerek de olsa kabul ediyordum- vücudumun dinlendikçe gelişiyormuş gibi görünmesi ve beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde iyileşiyor olmasıydı. Artık daha rahat hareket edebiliyordum. Cadılar Bayramı'ndan beri beni rahatsız eden, kasık bölgemdeki şişlik ve morluklar yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. İşemek de artık canımı acıtmıyordu. Hâlâ mastürbasyon gibi bir hata yapmaya çalışmıyordum ama sabahları yaşadığım sertleşme artık eskisi kadar rahatsızlık vermiyordu.

Bunların hiçbiri beni teselli etmiyordu çünkü tüm dikkatim *Shannon'ın* üzerindeydi.

Babam ve onun yasalara uyma konusundaki aksi tutumu yüzünden onu görememiştim. Anlaşılan Shannon'ın büyük ağabeyi ailemi aramış, onlara hastaneye gitmemem gerektiğini kesin bir dille ifade etmişti.

Babamın her gün bu tür şeylerle uğraştığını anlıyordum. O etrafında gelişen kargaşayı izlemeye alışkındı ama ben hiç de öyle değildim. Bu benim için kişisel bir konuydu, *o* benim için kişisel bir konuydu ve hiçbir haber alamamak beni çıldırtıyordu.

Taraf değiştiren annem, artık babamın tarafında yer alıyordu ama onun da kendi planları vardı. Bayan Lynch'in yanına gitmemi istemi-

yordu. Uzaklaştırma tehdidi yüzünden sinirliydi ve onun deyimiyle *böyle bir kadının* yanına ya da etrafına yaklaşmamı istemiyordu.

Ameliyatım yüzünden A noktasından B noktasına bile ilerleyemediğim için, ailem yardım etmediği sürece hiçbir yere gidemiyordum. Bu durum beni sinirli ve arabasız bir noktada bırakıyordu.

İhanete uğramış ve surat asan halimle haftanın büyük bir bölümünde yataktan çıkmadım. Annem beni kontrol etmek için kapıdan her kafasını uzattığında -ki bu her yirmi dakikada bir oluyordu- onu görmezden geldim ve kötü ruh halimle düşüncelere daldım.

Evin içinde boğuluyordum. Bedenimdeki huzursuzluk yüzünden aklımı kaybediyordum. Hareketsiz oturmaya, gün içerisinde hiçbir şey yapmamaya alışık değildim. Huysuz ve sinirliydim, Shannon'dan haber alamadığım her gün kendi zihnimin derinliklerine doğru sürükleniyordum.

Sonraki pazartesi geldiğinde, yenilgiyle kötü ruh halime teslim olmuştum.

Janice'le sabah yoğun bir fizyoterapi seansı yapmıştık. Havuzda iki saat daha geçirdikten sonra kendimi depresif ve tedirgin hissetmeye başlamıştım. Günün geri kalanını yanımda kıvrılan Sookie'yle sırtüstü yatarak geçirdim, ragbi topunu havaya atıp yakalamakla uğraştım ve aklımı kurcalayan en kötü senaryoları düşündüm.

Ya Shannon'ın babası geri gelirse ve hakkında dava açılmazsa?

Ya vücudum maçlar için zamanında iyileşmezse?

Ya Shannon'ın babası geri döndüyse ve annesi onu eve geri aldıysa?

Ya koçlar Galway'den Danny Miller için beni gözden çıkarırsa?

Ya Shannon gelecek hafta okula dönmezse?

Ya benim için yolun sonu geldiyse?

Ya çocuk esirgemeye verildiyse ve okul değiştirmek zorunda kaldıysa?

Ya Dublin'deki son maçımı oynadıysam?

Ya tekrar canı yanarsa?

Ya, ya, ya...

"Bu odada bizimle birlikte kalmasını sağlamalıydım, Sook," diye mırıldandım. "Onu yanımda tutmalıydım, nokta!"

Sadık Labrador'um yanıma sokulup usulca inleyerek cevap verdi.

"Evet, biliyorum. Biliyorum, bebeğim." Yavaşça nefes vererek topu odanın diğer ucuna fırlattım ve kolumu etrafına sardım. "İşleri çok kötü mahvettim."

"Johnny... Bir şey oldu ve baban Dublin'e geri dönmek zorunda

kaldı." Annemin sesi, kapıma gelmeden birkaç dakika öncesinde odayı doldurdu. "Cillian aradı. Onu hatırlıyorsun değil mi, aşkım? Cillian Moore?"

Babamın bünyesinde çalışan kana susamış avukatlardan biriydi. "Evet, onu hatırlıyorum." *Becerikli piç kurusu.*

"Bir müvekkilin kefalet duruşmasıyla ilgili bir sorun varmış ve babanın bunu çözmek için orada olması gerekiyormuş. Davaya Cillian bakıyordu ama bir şey olmuş ve baban Yargıç Ó Leary'yle daha iyi anlaşıyor."

Yüksek sesle homurdandım. "Önceliklerinin ne olduğunu öğrendiğime sevindim. Her zamanki gibi."

"Böyle yapma," dedi iç çekerek. "Dün gecenin yarısını telefonda geçirdi. *Yine.* Senin iyiliğin için tanıdıklarını aradı."

Kaşlarımı çatarak ona dik dik baktım. "Ve?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı annem. "Öğrendiği hiçbir şeyi bizimle paylaşmak gibi bir izne sahip değil... Eğer bir şey öğrendiyse bile." Tekrar iç çekti. "Bunların hepsini biliyorsun, Johnny."

Cevap verme zahmetine girmeden bakışlarımı tavana çevirdim.

"Çalışma odasında bazı evraklar bırakmış. Bunları ona götürmem gerekiyor," diye devam etti. "Sadece birkaç saatliğine gidip geleceğim... Bu gece kesin dönmüş olurum ama her ihtimale karşı Gerard'ı sana eşlik etmesi için aradım. Evden çıkmaman gerektiğini biliyor, canım. O yüzden sakın onu yanlış bir şey yapmaya ikna etmeye çalışma, yoksa ikiniz de sonuçlarına katlanırsınız."

Gibsie'nin adını duyunca anında dikkat kesilip kaçış planları yapmaya başladım.

Hayatımda sadece iki şeyi önemsiyordum. Ragbi ve Shannon. Şu anda ikisi de benden hiçbir uyarı olmadan alınmıştı. Kendi hayatımın dizginlerini kaybediyordum ve işlerin böyle ilerlemesi beni çıldırtıyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Yatağımda kalıp dinlenerek penisi kırılmış uslu bir çocuk gibi ilaçlarımı mı almalıydım? *Hiç sanmıyorum.*

"Yatağında kal," diye ekledi annem sertçe. "Gerard eve kendi başına girebilir. O yüzden merdivenlerle uğraşma, canım. Aç olmadığını söyledin ama ocakta bir tencere çorba ve masada da sonrasında acıkma ihtimaline karşı taze ekmekler var."

Annem hastaneden taburcu belgelerimle birlikte istediği bebek arabasını alamamış olabilirdi ancak hayatım üzerinde yıllardır sahip olmadığı kadar kontrol sahibi olmuştu. Bu yeni keşfettiği gücü kullanıyor-

du. Artık hiçbir şey yapamıyordum ve annem de beni sürekli gözetim altında tuttuğu için çok heyecanlıydı.

"Beni dinliyor musun, Johnny?" diye sordu. "Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

"Seni duydum," diye homurdandım. "Gibsie bana bakıcılık yapmaya geliyor çünkü görünüşe göre bir saat bile evde tek başıma kalamam." Gözlerimi devirdim. "Ebeveynlerimden biri yanımda olmadan aylarca kendi başımın çaresine bakmış olmama rağmen."

Annem aynı şekilde gözlerini devirerek karşılık verdi. "Bu kadar dramatik olma."

Çığlık atma ve onu haklı çıkarma isteğime direnirken yüzüne bakakaldım.

Ardından ona, "*Yolculuğun* tadını çıkar," demekle yetindim.

Annem kaşlarını kaldırdı. "*Dinlenmenin* tadını çıkar."

Tanrım, bana güç ver...

"Hoşça kal, anne," diye söylendim.

Annem sırıttı. "Görüşürüz, zıp zıp bebeğim."

Yüce İsa.

Örtüyü üzerimden atmadan önce annemin yatak odamın kapısını kapatmasını bekledim.

Yirmi dakika sonra duştan çıkmıştım ve yatak odamın kapısı içeri doğru hızla açılırken bir çift çorapla boğuşuyordum. "Çok sıkıldım," dedi Gibsie odama girdiğinde. "Paskalya tatilindeyiz. Peki ben bunu nasıl geçiriyorum? Odamda kilitli kalıyorum. Gelecek yıl girmek bir yana, ismini heceleyebileceğimden bile emin olmadığım bir sınava çalışıyorum. Ayrıca tüm bunlar senin aletini kırıp beni yalnız bırakmaya karar vermen yüzünden oldu." Çantasını yere bırakıp yatağıma uzanırken derin bir iç çekti. "Çok bencilsin."

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," diye homurdandım. Banyonun kapı çerçevesine yaslanıp kendime zarar vermeden yatmaya çalışıyordum. Dikişlerim hızlıca iyileşiyordu ama ağrılarım ve morluklar devam ediyordu. "Her şeyin seninle ilgili olduğunu unutmuşum, Gibs..."

Gibsie bir elini yüzüne götürerek, "*Vay be!* Ne büyük penisin varmış!" diye inledi. "Hepsi o kadar mı? Bundan emin miyiz, dostum?

Keşke şimdi gelmeseydim. Kendimi aciz hissediyorum. Ayrıca biraz da zor durumdayım. Belki de kapı çalmayı öğrenmeliyim..."

"Konuşmayı kes," diye mırıldanırken korseyi kalçalarıma yerleştirdim. "Yine her şeyi berbat ediyorsun. Bir saatliğine normal davranmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir saatliğine mi?"

"Gibs!" diye bağırdım sabırsızca.

"Tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Normal davranacağım."

"Güzel." İç çektim. "Çünkü beni bir yere götürmen gerekiyor."

"Ah... Hayır, hayır, hayır." Olduğu yerde dikleşip parmaklarıyla beni işaret etti. "Yatak istirahati, Johnny. Yediyle on gün arası dinlenmelisin, dostum."

"Evet. On gün oldu zaten," diye karşılık verdim.

Ayağa kalkıp yürümeye başlarken, "Aslında sadece dokuz gün oldu," diye homurdandı. "Annen beni aradığında özellikle on günlük yatak istirahatinden bahsetti. Evden çıkmana yardım ve yataklık etmeyi aklımdan bile geçirirsem bana vereceği ciddi fiziksel acıdan bahsetmiyorum bile!"

"Onu görmem gerekiyor." Dolabımdaki en bol eşofman altını üzerime geçirdikten sonra temiz bir tişörte uzanıp hızlıca giyindim. "En az bir hafta daha araba kullanamayacağım. Lanet arabamın anahtarlarını aldılar, o yüzden beni götürmen gerekiyor."

"Olmaz," diye karşılık verdi Gibs. Başını sertçe iki yana sallıyordu. "Anne Kavanagh testislerimi keser ve sonunda seninle aynı cerrahı paylaşmak zorunda kalırım." Hoşnutsuzluğunu vurgulamak için tekrar başını salladı. "Seni seviyorum, dostum. Ama o kadar da değil."

"Hadi ama, Gibs," diye çıkıştım sinirle. "*Bana yardım et.*"

"Sana hep yardım ediyorum," diye inledi.

"Evet," diye kestirip attım. "Çünkü ben de sana hep yardım ediyorum."

"Bu işi ailesine bırakmalısın, dostum," derken sesi ciddiydi. "Şaka yapmıyorum, Johnny. Burada bir adım geri atmalısın. Bana söylediklerini şeyleri anlattın... Annesinin seni uzak durman için nasıl uyardığını." Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Yani bir süreliğine uzak durmalısın. Belli ki bunu kendi başlarına halletmek istiyorlar. Shannon'ı biraz rahat bırak, okula döndüğümüzde onu görürsün."

"Peki ya onu göremezsem?" diye sordum. "Tommen'a geri dönmezse ne olacak?"

"Elbette dönecek."

"Nereden bilebilirsin ki?"

Gibsie gözlerini devirdi. "Belki de orası onun okulu olduğu içindir!"

Yatağa oturup acı dolu bir nefes verdim ve tekrar konuşmadan önce duygularımla boğuşmaya çalıştım. "Dinle..." diye söze girerken biraz daha sakinleşmiştim. "Senden beni spor salonuna götürmeni istemiyorum. Sikik ragbi topunun yanına yaklaşmayacağım. Ayrıca benim için yalan söylemeni de istemiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Senden beni ona götürmeni istiyorum çünkü oraya tek başıma gidemem. Benim ona... ve onun da bana ihtiyacı var..." derken sözlerim yarıda kesildi. Devam etmeden önce burun kemerimi sıktım. "Eğer bana yardım etmezsen ve ona bir şey olursa, yemin ederim ki seni asla affetmem." *Kendimi asla affetmem.*

"Bu tam olarak duygusal şantaj."

"Elimdeki tek koz bu," dedim kararlı bir şekilde.

"Beni öldürecek," diye cevap verdi. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Annen beni *öldürecek*."

"Tüm sorumluluğu üstleneceğim," diye karşı çıktım. "Bunu benim için yap, Gibs."

Ellerini havaya kaldırırken, "İyi," diyerek tersledi. "Sikik doktorlarını ara. Onlara bir kadının topuklu ayakkabısının birinin kıçından çıkarılmasını içeren bir ameliyata alışık olup olmadıklarını sor. Annenin bebeğini bu evden çıkardığımda başıma gelecek olan şey bu, Johnny. Benim *canımı yakacak*," diye ekledi inleyerek. "Bana lanet olası bir yatak ayarlamalarını söyle. Buna ihtiyacım olacak."

14
FİRAR
JOHNNY

"Pekâlâ... Bunu çok iyi planlamamız gerekiyor," diye bağırdı Gibsie. Evin yakınındaki ana yola çıkıyorduk. "Yanımızda bir çeşit saptırma görürmeliyiz. Bizi geri çevirmeleri ihtimaline karşı bir havuç almalıyız."

"Havuç mu?" Başımı çevirip ona ters ters baktım. "Sen neyden bahsediyorsun? Havuçlara ve saptırmalara ihtiyacımız yok, Gibs. Onun evine gideceğiz, arabayı park edeceğiz ve lanet olası kapıyı çalacağız."

Gibsie gözlerini devirdi. "Sende kibarlık namına hiçbir şey yok. Hadi, telefonumu çıkar. Cebimde duruyor."

"Kibarlığa ihtiyacım yok," diye homurdansam da söylediğini yaptım. Gibsie uzanıp telefonu elimden aldı. O rehberden birini ararken direksiyonun kontrolünü aldım. "Bunun için ehliyetinden puan düşürecekler," diye mırıldandım. Bir kez olsun, direksiyon da olsa bir şeyi kontrol edebildiğim için minnettardım.

Gibsie sırıtarak telefonu kulağına götürdü. "Eğer yakalanırsam... Hey, nasılsın, bebeğim? Beş dakika içinde dışarıda olmanı istiyorum. Evet, beş dakika. Neden? Çünkü seni alacağım, işte bu yüzden. Evet. Soru sorarak zaman kaybetme. Sadece montunu giy ve benimle garaj kapınızın önünde buluş. Hava soğuk, o yüzden kırmızı olanı giy." Daha sonra sırıtarak devam etti. "Evde olduğunu biliyorum çünkü az önce yatak odamın penceresinden beni izlediğini gördüm... Evet. Beni takip ettiğini de biliyorum. Evet, benden nefret ediyorsun. Biliyorum. Bunların hepsini daha önce de duydum, bebeğim. Ben de seni seviyorum."

"Claire'i de yanımızda mı götürüyoruz?" diye sordum telefonu kapattığında.

Gibsie başıyla onayladı. "İki erkeğin tek başına gitmesinden daha mantıklı." Omuz silkerek ekledi. "Shannon onun en iyi arkadaşı, dostum. Dublin'den beri onunla iletişime geçemedi. Claire bu yüzden çok gergin."

Omuz silktim. "Yeterince uygun."

Beş dakika sonra onun ve Hughie'nin ailesinin sokağına girdik. Claire evlerinin önündeki yolun kenarındaydı, mart sağanağından korunmak için elinde neon pembe bir şemsiye tutarken kaşlarını çatmış bir şekilde bizi karşıladı.

"Bu da neydi şimdi, Gerard? Bu kadar acil olan ne?" diye sordu hemen. Gibsie arabayı yaklaştırdığında arka koltuğa yerleşmişti. "Ah... Selam, Johnny," dedi ses tonunu biraz yumuşatarak. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur."

"Her şey yolunda," diye cevap verdim. Durumdan haberdar olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu.

"Beni Shannon'ın evine gitmeye zorladı," dedi Gibsie. "Gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"İsterim." Claire öne doğru eğilip başını koltukların arasından çıkardı. "Ama ön kapıdan girmemize izin vermiyorlar. Cuma günü onu görmek için Hughie'nin beni oraya götürmesini istedim ancak annesi bana uyuduğunu söyledi," dedi burnunu kırıştırarak. "Beni dinlemedi bile, çocuklar. Shan'ın ziyaretçi kabul edemeyecek kadar yorgun olduğunu söyleyip beni evden kovdu."

Öfke vücuduma yayılıyordu.

O kadın ya da ailesinin herhangi bir üyesi tarafından kovulmam imkânsızdı.

Gibsie sakince, "Sakin ol, kaptan," diye seslendi. Parmaklarımı sıkmaktan parmak eklemlerimin beyazlaştığını ancak o zaman fark ettim. "Onu göreceğiz."

"Aynen öyle. Shannnon'ı göreceğiz."

"Elk Sıra Evleri'nde oturduğunu biliyorum," dedi Gibsie. "Ama orası kocaman bir mahalle..."

Claire'le aynı anda, "95... 95'te yaşıyor," diye cevap verdik.

"Aynı şeyi söylemek uğursuzluk getirir," dedi Claire kıkırdayarak.

"Biliyorsun ki, Claireciğim. Uğursuzluktan kurtulmak istiyorsan her zaman odunuma dokunabilirsin," diye öneride bulundu Gibsie.

"Hayır, teşekkürler. Ben odunlardan hoşlanmam," diye karşılık verdi Claire. "Ya da penislerden."

"Bunu hatırlıyorum," diye kıkırdadı Gibsie. "Bekle... Penisin çoğulu bu mu? Penisler mi?"

Claire elini onun omzuna koyarken, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Yani vajinanın çoğulu vajinalardır. O da öyle olmak zorunda, değil mi?"

Gibsie duraksayarak, "Ben vajinanın çoğulunun vajinal olduğunu sanıyordum," dedi düşünceli bir şekilde. "Biliyor musun... Bence penisin çoğulu penisiler," diye ekledi.

"Aman Tanrım, Gerard, gerçekten kimse penisiler ya da vajinal demiyor," diye alay etti Claire. "Penisler ve vajinalar."

Gibsie düşünceli bir halde, "Hmm," diye mırıldandı. "Ama kulağa garip geliyor."

"Konu cinsel organlar olduğunda bence hepsi biraz garip geliyor, Gerard."

Shannon'ı düşünmekten onlarla birlikte gülmeye fırsat bulamadığım için konuşmalarını duymazdan geldim. Bunun yerine müzik çaları açıp arkadaşımın farklı CD'lerinden biriyle düşüncelerimi bastırdım. Büyük yokuşu geçip onun sokağına girene kadar gözlerimi ön cama sabitledim. Yolu izlerken gözümü asla kırpmıyor ve zorlukla nefes alıp veriyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Gibsie. Elk Sıra Evleri'ndeki eski püskü evin önüne gelmiştik. "Şanssızlığın bu kadarı, öyle mi?"

"Evet, dostum," diye mırıldandım. "Tahmin bile edemezsin."

"Müziğin sesini kıs, Gerard," diye azarladı Claire. Gibsie evin önüne arabayı yaklaştırmakla meşguldü.

"Müziğimin nesi varmış?" diye sordu Gibsie. Komik bir şekilde yaralanmış gibi görünüyordu.

"*Knockin' On Heaven's Door?*" Claire ters ters bakarak onun omzuna bir tokat attı. "Gerçekten mi? Kızın başına gelenlerden sonra mı?" Koltukların arasından uzanıp müziği kapattı. "Bu çok düşüncesizce."

"Ama... Ama o burada değil ki?" Gibsie motoru durdurduktan sonra dönüp ona baktı. "Ayrıca bu *Guns N' Roses*'ın şarkısı," derken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Kötü bir şarkı seçimi."

"Bir dakika, peki ya bu..." Müzik çaları tekrar açıp yedinci parçaya geçtiğinde sözleri kesildi. Hoparlörlerden *Thin Lizzy*'nin *Jailbreak* şarkısının gitar melodisi yükseldi. "Daha iyi mi?" diye sordu Gibsie kaşlarını kaldırarak. "Bu durum için daha mı uygun, tatlı bezelyem?"

Claire onaylayan bir ses tonuyla, "Hem de çok," diye yanıtladı. "İyi iş çıkardın, tavşancık."

"Teşekkürler, bebeğim."

"İkiniz de rezilsiniz." Başımı sallayıp arabanın kapısını açtım ve koltuk değneklerimi kullanarak kendimi dışarı attım. "Bu ciddi bir durum."

Gibsie kaldırımda yanıma doğru gelirken, "Biliyorum, dostum," diye cevap verdi. "Biliyorum."

Claire bizi takip ettiği sırada, "Peki plan ne?" diye sordu. "Biz sadece..." Çaresizce omuz silkti. "Doğruca oraya mı gideceğiz?"

"Ben oraya gidiyorum." Cevap vermelerini beklemeden bakımsız bahçeyle patikayı birbirinden ayıran duvarı geçtim ve beceriksizce zıplayarak kapıya doğru ilerledim. Koltuk değneklerimden birini bırakıp parmak eklemlerimle kapıya vurdum. Bedenimdeki gerginlik dalgalar halinde etrafa yayılıyordu.

Gibsie kulağıma, "Başını dik tut, kaptan," dedi sessizce. Arkasına doğru uzanarak Claire'i yakaladı ve ikimizin önüne geçmesi için itti. "Gülümse, Claireciğim," diye uyardı. Ardından elini onun beline yerleştirdi. "Kimse güneşe hayır diyemez."

Bir asır gibi gelen süreden sonra, nihayet ön kapı içeri doğru açıldı ve bizi Shannon'ın erkek versiyonu olarak tanımlayabileceğim bir şey karşıladı. Koyu kahverengi saçları, sırlarla dolu gece mavisi gözleri vardı. "Buyurun?" diye sordu kibarca. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz kimsiniz?" diye açık bir şekilde sormaya karar verdim. Darren olduğunu bilmeme rağmen teyit etmesini istiyordum.

"Kapımın önünde olan sizlersiniz," diye cevap verdi. "Asıl siz kimsiniz?"

Elimi uzatıp onu yolumdan çekme isteğimi bastırarak, "Shannon burada mı?" diye sordum.

Darren kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kim bilmek istiyor?"

"Ben."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki sen kimsin?"

"Ben onun..."

"Onun Johnny'si," diye ağzından kaçırdı Claire.

"Harika," diye kıkırdadı Gibsie. Onu kolunun altına almıştı. "Madem kendimizi tanıtıyoruz... Bu benim Claireciğim. Ben de onun kanat oyuncusuyum."

"Seni hatırlıyorum," dedi Darren. Claire'e şaşırmış bir halde bakıyordu. "Büyümüşsün."

"Shannon burada mı, değil mi?" diye tersçe sordum. Sabrımdaki son sınırları zorluyordu. "Onu görmem gerekiyor."

"Hayır."

Kahretsin! "Peki ne zaman geri döneceğini söyleyebilir misin?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Böylece arabada ne kadar bekleyeceğimi bilebilirim." *Çünkü hiçbir yere gitmiyorum, pislik herif.*

"Hayır."

Öfkeyle koltuk değneğime yaslanıp, "Nerede o, Darren?" diye bağırdım.

Başını iki yana sallayıp kapıya doğru uzandı. "Evine git, Johnny."

"Yapma, kaptan," diye uyardı Gibsie. Uzanıp elini omzuma yerleştirmişti. "Buldozer gibi saldırma."

Onu duymuştum. Duyuyordum. Ama zihnimde beni boğarak net düşünmemi zorlaştıran kızıl sisin ilerisindeki şeyleri göremiyordum.

"Hayır," diye homurdandım elini savuştururken. "Hiçbir yere gitmiyorum." Darren'ın kapıyı suratıma çarpmasını engellemek için kapı aralığına koltuk değneğimi sıkıştırdım. "Ailen hakkında her şeyi biliyorum." Arkasından ters ters baktım. "Bu evde olan biten her şeyi biliyorum. Eğer onu görmeden çekip gideceğimi sanıyorsan, şimdi başına bir bela daha alacaksın!"

"Olanlar hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırladı. "Bildiğini *sanıyorsun* ama hiçbir fikrin yok!"

"Johnny... Belki de artık gitmeliyiz..."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" diye kükredim. Ayakta durduğum için yorulmuştum ve öfkeyle dolup taşıyordum. "Beni içeri alana ya da onu buraya getirene kadar burada duracağım!" Doğrulurken gözlerinin içine baktım. "Sen karar ver. Her ikisi de bana uyar."

"Ailemin neler yaşadığı hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye sorarken soğukkanlı görüntüsü kaybolmuştu. "Şu anda hepimizin içinden geçtiği süreç hakkında? Üstesinden gelmeye çalıştığımız şeyler hakkında?" Devam etmeden önce bana ters ters baktı. "Burada ailemi son gücümle bir arada tutmaya çalışıyorum, çocuk. Haftanın büyük bölümünü kız kardeşimin hastanedeki yatağının başında geçirdim. Tekrar içine girdiğim bok fırtınasını idare etmeye çalıştım. Ailemin şu anda yeterince sorunu var, senin anlayabileceğinden çok daha karmaşık sorunlarımız var. O yüzden bizden uzak durmanı ve biraz nefes almamıza izin vermeni istiyorum."

"İhtiyacın olan tüm alanı sana vereceğim," diye karşılık verdim öfkeyle. "Shannon'ı gördükten *sonra*."

"Shannon'ın ihtiyacı olan son şey, aniden ortaya çıkıp *kafasını karıştırman*," diye sertçe çıkıştı. "O cehennemi yaşadı. Dinlenmeye ve huzur bulmaya ihtiyacı var. Ben de ona bunu vermeye çalışıyorum, kardeşimin hayatını *daha iyi hale* getirmeye çalışıyorum. İçeri girip onu

bir soru yağmuruna tutman daha da travmatize olmasından başka bir işe yaramayacak."

"Shannon bunları bana kendisi söyleyebilir," diye karşı çıktım. Bir santim bile geri adım atmak istemiyordum. "Karşımdayken."

Darren başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, Johnny! Annem bunu sana zaten açıkladı. Babanla konuştum ve durumu ona da açıkladım. Neyi anlamıyorsun? Ailemizde yaşanan şeylerin özel olduğunu ve sindirmek için zamana ihtiyacımız olduğunu neden anlayamıyorsun?"

"Neyden bu kadar korkuyorsun?" diye sordum. "Benimle konuşmasından mı? Bana güvenmesinden mi? Yetkililere anlatması *gereken* ama sen onu lanet bir mahkûm gibi kilit altında tuttuğun için anlatamadığı tüm saçmalıkları söylemesinden mi?" Onu detaylıca süzüp gülümsedim. "Evet, daha fazlası olduğunu biliyorum. İşin o kısmını biliyorum. Ayrıca onu kontrol edebileceğini biliyorum ama aynı şeyi bana yapamazsın. Senin küçük kirli sırlarını ortaya dökmekle ilgili bir sorunum yok. İşte yapamayacağın bir şey daha..." Omurgamı biraz daha dikleştirdim. "Beni kovamazsın."

"Sakinleşmen gerekiyor," diye söylendi. "Göğsünü şişirmeyi ve kavga aramayı bırak, Johnny. Kız kardeşimin durumu iyi. Senin de buradan gitmen gerekiyor."

"Kendi evinde ihmal ve istismara uğradı. Dışarıda ise işkence gördü. Onun hâlâ ayakta olması bir mucize. O yüzden hayır, *sakinleşmeyeceğim!*" diye hırladım. "Onu görmek istiyorum ve görene kadar da buradan gitmeyeceğim."

"Eğer gitmezsen polisi ararım," diye cevap verdi. "Bunu yapmak istemiyorum ama gitmezsen karakolu arayacağım."

"O zaman durma. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum, pislik herif!" diye kükredim kontrolümü kaybederek. "Hadi durma, o kahrolası polisleri ara! Açıkçası onlarla konuşmayı çok isterim."

"Tanrım... Annesi beni öldürecek," diye inledi Gibsie. "Ondan habersiz seni dışarı çıkarmış olmam yeterince kötüydü. Şimdi tutuklanacaksın, sonra ben de tutuklanacağım çünkü iyi bir arkadaşım ve kendi başına hapse girmene izin vermem çok kötü bir davranış olur. Ama annen durumu öyle algılamayacak. Hayır, bebeğini bir hücrede görecek. Ben de onun yanındaki ölü, testisleri kesilmiş bir aptal olacağım. Off!"

"Kapa çeneni, Gibs!" diye bağırdım.

"Dünyayı durdurun," diye inledi Gibsie. "İnmek istiyorum."

"Gerard, sakin ol. Kimse hapse girmeyecek. Johnny..." Claire elini koluma koydu. "Hadi. Hadi gidelim."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye ellinci kez bağırdım. Gözlerimi karşımdaki adam sabitlemiştim. "Onu görene kadar olmaz."

"*Gördünüz mü?*" diye mırıldandı Gibsie. "Onu duydunuz. O hiçbir yere gitmiyor. Ben de cennete gidiyorum."

"Ne saklıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Hiçbir şey."

"O zaman neden benimle görüşemiyor?" diye sordum. "Neden onu göremiyorum? Benimle derdin ne seni..."

Darren'ın kolunun altından küçük bir figürün fırlayıp bana doğru koşmasıyla sözlerim kesildi. Zihnim gördüğüm kişinin kim olduğunu ancak idrak edebilmişti ki, Shannon bana doğru atılıp kollarını boynuma doladı ve bir adım geriye sendelememe neden oldu.

"Merhaba, Johnny," diye fısıldadı. Bana sarılırken kapının eşiğinde düşecek gibi olmuştu. "Gelmişsin."

"Merhaba, Shannon." Kollarımı vücuduna sarıp onun dengesini sağlarken koltuk değneklerim yere düştü. "Geleceğime söz vermiştim," derken kıstığım gözlerimi ağabeyinin yüzüne sabitledim.

15

GÜZEL OĞLANLAR VE KALBİ KIRIK AĞABEYLER

SHANNON

En başta Darren ve Tadgh'ın yine alt katta kavga ettiklerini düşünerek yatak odamın sakin havasına nüfuz eden öfkeli sesleri duymazdan geldim. Ama sonra Tadhg ve Ollie'nin bir doğum günü partisinde olduğunu hatırladım. Sean büyükannemle birlikteydi, Joey ortalıkta yoktu ve annem de işteydi. Geriye sadece Darren ve...

Babam mı?

Nefesim boğazımda düğümlendi ve defterime tekrar notlarımı karalamak için kullandığım kalemi yere düşürdüm.

Bir anlığına yatağımda öylece oturdum. Nefesimi tutup yatak odamın kapısının içeri doğru çarparak açılmasını ve babamın girmesini bekledim. Bu gerçekleşmediğinde, içimdeki anksiyete azalarak uzuvlarımı hareket ettirmenin tekrar mümkün olduğu noktaya kadar indi.

Huzursuz bir şekilde yataktan kalktım ve öğrenmek için pencereme doğru yürüdüm. Pencereyi iterek açıp eğildim, dirseklerimi pervaza yasladım ve etrafta herhangi bir sorun olup olmadığına baktım.

Evimin önüne park etmiş tanıdık gümüş *Ford Focus*'u görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

O arabayı tanıyordum.

Gerard Gibson'a aitti.

Gibsie'nin olduğu yerde...

"O zaman durma. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum, pislik herif!" Acı verici derecede tanıdık gelen Dublin aksanlı sesin kükremesi kulaklarıma ulaştı. "Hadi durma, o kahrolası polisleri ara! Açıkçası onlarla konuşmayı çok isterim."

Johnny.

Penceremin altındaki veranda ön kapının manzarasını engellediği için onu göremiyordum ama söylediklerini duyabiliyordum ve Tanrı aşkına... sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Uzun bir süre orada öylece şaşkınlık içinde durdum. Onun sesini ve gerçekten *burada* olduğunun farkına varmayı sindirmeye çalışıyordum. Ardından beynimin devreye girmesiyle bacaklarım hareket etmeye başladı.

Vücudumun her santimi ağrıyordu. Yüzümdeki morluklar artık

daha koyu, mor ve belirgindi ama hiçbiri umurumda değildi. Acımı geride bırakıp güvensizliğimi bastırırken hızlıca giyindim. Üzerime geçirdiğim kot pantolon boldu, aslında bir kemere ihtiyacım vardı ancak gardırobumda bulamayacağımı biliyordum. Bu yüzden pantolonumu tutması için tokamı kullandım. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve Joey'nin kapüşonlu üstlerinden birini kapının arkasından alıp hızla aşağıya indim.

Ürkek bir tavırla tırabzana tutundum. Ona ulaşma telaşıyla merdivenlerden aşağı sendeleyerek indim. En alt basamağa ulaştığımda bir an için durup nefesimi tutmak zorunda kalmıştım, ciğerlerim vücudumun ani hareketliliğini reddediyordu.

Darren kapı aralığında durmuştu, tartıştıkları sırada onu görmemi engelliyordu.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek kapıya doğru koştum ve Darren'ın kolunun altından geçtim. Johnny'nin kaşları beni görünce şaşkınlıkla havaya kalktı ama ona bir şey söyleme fırsatı vermedim. Bunun yerine kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım, o hızla neredeyse kapının önündeki basamaktan aşağı düşecektim. Anlık bir rahatlama hissinin beni içine çeken sıcak bir kızarıklık gibi tenime yayıldığını hissettim. "Merhaba, Johnny." Gözlerimi sıkıca kapatıp onun bedenine canım pahasına tutundum. "Gelmişsin."

"Merhaba, Shannon." Kollarını bana sardığında koltuk değneklerinin yere çarptığını duydum. Hemen sonra tüm hayatım boyunca peşinde koştuğum sıcaklık ve güven duygusuyla sarmalandım. "Geleceğime söz vermiştim."

Bu senin için güvenli değil, diye karşı çıktı zihnim. *Bu çocuk için çok fazla şey hissediyorsun, duyguların çok derin. Ona bağlanmak kötü bir fikir...*

"Shan!" Claire'in sesi kulaklarımı doldurduğunda başımı kaldırdım. Gibsie'yle birlikte kapının biraz ilerisinde durduğunu yeni fark ediyordum. Yaşlarla dolu kahverengi gözleriyle bana bakıp beceriksizce el salladı. "Merhaba!"

Onu görünce içimde bir şeyler parçalandı ve boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Merhaba," dedim boğuk bir sesle. Johnny'den ayrılıp ona doğru yaklaştım.

"Tanrım!" Claire bana doğru yaklaşıp sıkıca sarıldığında irkildim. "İyi misin?" Konuşurken yüksek sesle burnunu çekiyordu. Beni serbest bıraktıktan sonra geri adım atıp bakışlarını vücudumda gezdirdi.

"Aman Tanrım, Shan! Neler oldu... ben... Ne yapacağımı bile bilmiyorum... Kızım, umarım iyisindir!" Kapüşonumu tutarak canavar gibi sarılmak için beni tekrar kendine çekti. "Sana çok kızgınım," diye tısladı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Kendime ve ona çok kızgınım." Hâlâ kapı aralığında duran büyük ağabeyime ters ters baktı. "Hatırladığım kadar iyi birisi değil."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım sırtını sıvazlayarak. "Sadece lütfen biraz nazik ol."

"Elbette," diye mırıldandı. Tutuşunu bir kez daha gevşetmişti. "Tanrım..." Sözleri yarım kaldığında yüzü acıyla buruştu. "Yüzün..."

"Ben *iyiyim*, Claire," diye nazikçe tekrarladım. "Karşındayım." *Yaşıyorum.*

"Seni çok seviyorum," dedi hıçkırıklarının arasında. "Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin!"

"Ben de bu hareketliliğe katılabilir miyim?" diye sordu Gibsie. Hemen sonra kollarını ikimizin etrafına sardı. "Grup kucaklaşması!" diye espri yaptı ve geri çekilip kot pantolonunun cebinden bir kutu sigara çıkarmadan önce saçlarımızı karıştırdı. "Ruha iyi gelir." Kendi kendine gülümseyerek bir sigarayı dudaklarının arasına yerleştirip yaktı.

"Merhaba, Gibsie," derken burnumu çektim. Kolumla gözlerimdeki yaşları siliyordum.

"Küçük Shannon," dedi göz kırparak. "İyi misin?"

Zayıfça başımı salladım.

"Tabii ki öylesin," dedi cesaretlendirici bir ses tonuyla. "Küçük savaşçı."

"Panda gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Claire. Gözlerimin altındaki koyu halkalara dokundu. "Uyuyabiliyor musun?"

Gözümü bile kırpmıyorum çünkü kâbuslarım bana işkence ediyor. "Sadece biraz morluk."

Claire irkildi. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diye fısıldadım. Ona acı bir gülümsemeyle baktım. "İyi olacağım."

"Şimdi sor ona," diye bağırdı Johnny. Hepimizin dikkatini hâlâ ağabeyimle bakıştığı noktaya çekmişti. "Kardeşine ne istediğini sor. Gitmemizi isteyip istemediğini sor. Sor hadi. Sorsana ona!"

"Sana zaten söyledim," diye hırladı Darren. "O..."

"Bir süre arkadaşlarımla kalmak istiyorum," diye mırıldandığımda herkesi şaşırttım. Dört çift gözün yüzüme dikildiğini hissederken ya-

naklarım kızardı. Duruşumu dikleştirerek ağabeyime baktım. "Arkadaşlarımla biraz vakit geçireceğim."

Darren yenilgiyle bana baktı. "Ameliyattan sonra dışarıda olmamalısın." Bir elini saçlarında gezdirirken homurtusunu bastırdı. "Ben ya da Joey olmadan hiçbir yere gitmemelisin." Bana anlamlı bir bakış attı. "Bunu biraz düşün."

Düşünmeme gerek yoktu. Neyi kastettiğini zaten biliyordum.

Babam.

Dışarıda bir yerlerdeydi. Darren onun bizden birini yakalamasından çok korkuyordu.

Eski dostum olan korku kükreyerek içime bir yumruk indirdiğinde vücudum sarsıldı.

Ya seni bulursa?

Ya geri gelirse?

Ya sen yokken annen onu geri alırsa ve sen eve döndüğünde içeride olursa?

Ya...

"Ben onu korurum," diye belirtti Johnny. Şüpheye yer bırakmayacak kadar içten bir ses tonuyla konuşuyordu. Darren ona cevap vermeyince hararetli bakışlarını bana çevirdi. "Seni koruyacağım," diye tekrarlarken mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Gerçekten."

Nefesimin kesildiğini hissederken başımı salladım. "Tamam."

Yüz hatları rahatlamıştı. "Tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadım. Ellerimi gergin bir şekilde birbirine kenetledim. "Seninle gelmek istiyorum." Bakışlarımı tekrar ağabeyime çevirdiğimde gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm ama sinirlerimi kontrol etmeyi başardım. "Onunla gidiyorum, Darren."

Darren başını iki yana sallayarak kısık sesle anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra dışarı çıktı. Johnny'nin koltuk değneklerini yerden alıp ona uzattı ve içeri girmeden önce, "Onu korusan iyi edersin çünkü bu bir oyun değil, çocuk," diye uyardı. "Ne söylediğimi unutma, Shannon," diye eklemeyi de unutmadı.

Evin kapısı arkasından kapandığında, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım.

Claire bana gülümsedi. "Kızım, gurur seviyem şu anda o kadar yüksek ki ölçülmesi mümkün değil." Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıktı. "Sonunda kendini savunmak ve mücadeleyi kazanmak nasıl bir duygu?"

Omuz silkerken kafam karışmıştı. "Sinir bozucu?"

"Bunun için uygun şarkıyı biliyorum," dedi Gibsie. Bir kolunu Claire'in omzuna atmıştı. Sigarasının izmaritini komşunun bahçesine fırlatıp elini öne doğru uzattı. "*Bon Jovi*'den *It's My Life*."

"Mükemmel!" diye neşeyle cıvıldadı Claire. Bahçe yolundan arabasına doğru yürürken bir kolunu onun beline dolamıştı. "Biliyor musun, Gerard? Aptalca davranmadığın zamanlarda oldukça zeki olabiliyorsun."

Gülerek onu kendine doğru çekti. "Biliyorum. Gerçekten öyleyim, değil mi?"

"Shannon... Johnny'nin derin sesi arkamdan geldiğinde vücudumda bir ürperti hissettim. "İyi misin?"

"Emin değilim," diye usulca itiraf ettim. Arkama yaslanıp bedenimi onunkine bastırma dürtüsüne direniyordum.

"Hâlâ benimle gelmek istiyor musun?" Bana o kadar yakın duruyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "İstemiyorsan sorun değil. Sadece seni görebildiğim için mutluyum."

Başımı sallarken dönüp ona baktım. "Şu anda emin olduğum tek şey bu."

Yüksek sesle gıcırdayan araba lastiklerinin sesi irkilmeme neden oldu ve anında paniğe kapılıp gerilerek kaskatı kesildim. Johnny bana yaklaştığında istemsizce onun yanma sokuldum. "Sorun yok," dedi yumuşak bir sesle. Başımın üzerindeki bir şeye kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım o senin *ağabeyin?*"

"Ağabeyim mi?" Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. Joey hareket halindeki bir arabanın arkasından yüzüstü tökezleyerek öne atıldı. "Joey?" diye seslendim ona doğru aceleyle koşarken. "Joe!"

Ağabeyimi bırakan araba, caddede aşağı doğru hızlanmadan önce iki kez korna çaldı. Gözlerimi kıstım ve görüş alanımdan çıkarken siyah, modifiyeli *Honda Civic*'e ters ters baktım.

Arabanın kime ait olduğunu ve o kişinin ağabeyim için ne anlama geldiğini fark ettiğimde soğuk, oldukça çirkin bir aydınlanma yaşadım.

İyi bir şey değildi.

Yanına ulaştığımda, "Shane Holland mıydı o?" diye sordum nefes nefese. "Neler oluyor, Joey? Bunu arkanda bıraktığını sanıyordum."

"Shan," diye ağzında geveledi Joey. Kendi kendine gülerek sırtüstü yere yuvarlanıp memnuniyetle iç çekti. "Nasıl gidiyor?"

"Yoldan çekil, seni aptal," diye bağırdım. İçimde rahatlama ve dehşet karışımı bir his vardı. "Joey! Hemen ayağa kalk!"

Dudaklarını birbirine yapıştırıp iç çekti. "Seni özledim."

"Kendini öldürteceksin," diye öfkeyle bağırdım. Ağabeyime ters ters bakmaya başlamıştım. "Biri seni ezmeden önce kalk!"

"Bırak ezsinler," dedi gülerek. "Artık sikimde değil."

Onun yanında dizlerimin üzerine çökerken, "Belli oluyor," diye homurdandım. "Aoife'nın bundan haberi var mı?"

"Şşşt!" İnlerken elleriyle yüzünü kapattı. "Sakın..."

"Hayır, tabii ki bilmiyor," diye hayıflandım. Ardından elimi uzatıp ceplerini kontrol ettim. "Cüzdanın yok," dedim çaresizce. "Telefonun da yok!"

"Her şeyi mahvettim, Shan," diye fısıldadı. "Her zaman mahvediyorum."

Kalbim göğsümde sıkıştı.

"Joe... Kenara çekilirsen sana yardım edebilirim, tamam mı?"

İnleyerek başını salladı. "Ben bittim."

Kulağına yaklaşarak, "Ne aldın?" diye sordum kısık bir sesle. "Neydi o Joe? Sana ne verdiler?"

"Kafası mı iyi?" Johnny üstümüzde dikiliyordu.

İnkâr edip yalan söylemeyi düşünsem de sonrasında vazgeçtim. Ne anlamı vardı ki? Kardeşim günün ortasında caddenin zemininde uzanıyordu. Bunu bir tesadüf olarak geçiştiremezdim. "Evet," dedim boğuk bir sesle. Omuzlarım hissettiğim yenilgiyle çökmüştü.

Johnny yavaşça iç geçirdi. Koltuk değneklerini bana uzattıktan sonra yere eğildi. "Bana yardım etmen gerekecek, dostum," diye homurdanırken ağabeyimin elini tuttu ve oturur pozisyona gelmesini sağladı. Ancak bu hareket yüksek sesle tıslayıp onun elini bırakmasına neden olduğunda, Joey tekrar asfalt zemine düştü. "Sikeyim!"

"Bay Ragbi," diye mırıldandı Joey.

"*Atıcı* Joey," diye karşılık verdi Johnny. Ağabeyimin eline tekrar uzanmıştı.

"Joey, ayağa kalk!" diye bağırdım. Kendimi çok telaşlanmış ve utanmış hissediyordum. Ailemizin içindeki kötülükleri saklamak için o kadar uğraşmıştım ki... İşte şimdi tüm çıplaklığıyla karşımda duruyorlardı. Bununla başa çıkamıyordum. Hepsi çok fazlaydı. Kendimi çıplak kalmışım gibi hissediyordum. "*Lütfen!*"

"Hadi, dostum," diye homurdandı Johnny. Joey'yi bir kez daha aya-

ğa kaldırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Hayatımın en kötü yanını görüyor, koltuk değnekleri ve diğer her şeyiyle kendini o karmaşanın içine atıyordu. "Bana yardımcı olman gerekiyor."

"Buralarda kimler varmış?" diye sordu Gibsie. Yanımda diz çökerek uzandı ve ağabeyimin göz kapaklarını açtı. "Vay be, senin kafan iyi. Öyle değil mi, Lynchy?" diye mırıldandıktan sonra göğsünü sıvazladı.

Joey bizden uzaklaşarak, "Ah, sikeyim," diye inledi. "O deli piç burada olmasın."

Gibsie güldü. "Böyle bir izlenim bıraktığımı görmek güzel."

"Onu buradan götürmeliyim," dedim panikle. "O adamlar geri gelebilir. Darren'ın polisi arayacağından korkuyorum..."

"Endişelenme, Küçük Shannon. Onu tuttum." Gibsie onu omuzlarından yakalayıp bir hamlede yerden kaldırdı. Joey'yi arabasına doğru götürüp, "Şimdi arabama kusmama sırası *sende*," derken onu arka koltuğa yatırdı.

Dehşete düşmüş bir halde kollarımı kendime sardım. Bir süreliğine orada öylece durdum. İliklerime kadar donup kalmıştım ve duygularımın içinde boğuluyordum.

Johnny yanıma gelirken, "Bunu sık sık yapar mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayarak koltuk değneklerini ona uzattım. "Genelde yapmaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Genelde yapmaz derken?"

Sertçe nefesimi verdim. "Uzun zamandır yapmıyordu."

Johnny sessiz bir şekilde başını sallayarak koltuk değneklerini düzeltti ve omzumu hafifçe okşadı. "Hadi gidelim, *nehir gibi* Shannon."

16
MALİKÂNEYE GERİ DÖNÜŞ
SHANNON

Kendimi tamamen savunmasız hissediyordum. Gibsie'nin arabasının arka koltuğuna oturduğumda Johnny onun yanına geçmişti, Claire ve Joey de benimle birlikte arkadaydı. Radyo kapalıydı, evden ayrıldığımızdan beri tek bir kelime bile edilmemişti. Eğer elimde bir bıçak olsaydı, beşimizi saran gerginliği kesebileceğimden oldukça emindim.

Joey arka koltuğa yayılmıştı. Bacakları Claire'in üzerinde, başı da benim kucağımdaydı. Claire bu durumdan yakınmıyor ya da onu üstünden itmiyordu. Bunun yerine ceketini çıkarıp onun titreyen bedeninin üzerine örterek dünyanın en nazik insanı olduğuna dair teorimi kanıtlıyordu.

Uyuşmuş bir halde gözlerimi ağabeyimin yüzüne dikmiştim. Gibsie çukura girdiğinde ya da keskin bir dönüş yaptığında yüz hatlarının kırışmasını izliyordum. "Çok aptalsın," diye fısıldadım, sarı saçlarını gözlerinden hafifçe çekerek. "Beni duyuyor musun? Shane Holland ve arkadaşlarıyla tekrar takılmaya mı başladın? Senin için tehlikeli olduklarını biliyorsun. Umurlarında bile değilsin, Joey. Hiçbir zaman seni umursamadılar. Onlar sadece senden ne koparabileceklerini düşünüyorlar. Senin kanını kurutacaklar." Yanağını okşadım, parmaklarım yüzündeki renk değişiminin izini sürdü. "Tanrı aşkına... Sana çok kızgınım, Joey."

"Shan." İnleyerek gözlerini kapatırken kaskatı kesildi. "Siktir."

"Evet, siktir," diye mırıldandım. Johnny'nin evine giden yola girdiğimizde kolumu ağabeyimin etrafına sardım. "Ne kullandın?" Sesimi alçak tutarak biraz daha yakınına gelmek için eğildim. "Kafanın iyi olduğunu biliyorum ve senden ot kokusu alabiliyorum. Ama daha fazlası var, değil mi? Neydi o? Sana ne verdiler?"

Tekrar inleyerek karnını tuttu. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak ve bana ne kullandığını söyle!" diye bağırdım. "Hap mıydı, yoksa başka bir şey mi? Joey! Lanet olsun, ne kullandığını söyle bana!"

"Lütfen benden nefret etme," diye cevap verdi. Kollarımda şiddetle titrerken kelimeleri boğuk bir mırıltı halinde dışarı çıkıyordu.

Yıkılmış bir halde arabanın içinde etrafa bakındım ve yanakları-

mın utançtan kızardığını hissettim. Gibsie ve Johnny doğruca karşıya bakıyordu, Claire de dikkatle camdan dışarıyı seyrediyordu ama bizi dinlediklerini biliyordum. Dinlememeleri mümkün *değildi.*

Kardeşime daha sıkı sarılıp yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım. Önümüze serilen kasvetli geleceği düşünürken beni ele geçirmekle tehdit eden duyguları dizginledim.

Parasızlık.

Boktan ebeveynler.

Acı dolu anılar.

Korku ve kızgınlık.

Her zaman korku.

Johnny'nin evinin önüne geldiğimizde tamamen cesaretim kırılmıştı ve ağabeyimin bir süreliğine unutmaya ihtiyacı olduğunu anlamaya başlamıştım. Bunu yapma sebebini artık biliyordum. *Kaçmak ve unutmak...*

Gibsie arabayı durdurup dışarı çıkarak arka kapıya geldi. "Claire'e kapının kilidini açması için anahtarlarını ver, Kav," diye talimat verirken Claire'in ağabeyimin bedeninin altından çıkmasına yardım ediyordu. "İyi misin, Claireciğim?"

"Her şey yolunda, Gerard."

Johnny arabanın dışında koltuk değnekleriyle boğuşuyordu. Elini cebine atıp bir dizi anahtar çıkardı ve kaputun üzerine doğru fırlatıp kapımı açtı. "Ortadaki gümüş renkli olan."

"Tamamdır." Claire anahtarları havada yakalayıp Gibsie'nin önünden koşarak kapının kilidini açtı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Arabadan dışarı çıkarken kapıyı arkamdan kapattım.

Johnny sessizce, "İyi misin?" diye sordu. Keskin ve zeki gözlerle her hareketimi izliyordu.

"Köpeklerin nerede?"

"Ha?"

"Bonnie ve Cupcake?"

"Ah... Evet, doğru. Dışarıda geziniyorlar." Koltuk değneklerini işaret ederek yüzünü buruşturdu. "Şu anda onlarla tam olarak baş edemiyorum."

Bir yanıt veremeden omuz silktim ve dikkatimi tekrar ağabeyime çevirdim.

"Tamam, dostum. Hadi yapalım şu işi." Gibsie içeri uzanıp ağabe-

yimi arabadan dışarı sürükledi. Onu omzuna attıktan sonra eve doğru taşıdı. "Sakın sırtıma..." Daha kelimeler ağzından çıkmamıştı ki, Joey kömürümsü bir madde olarak tanımlayabileceğim siyah bir şeyi bolca kusmaya başladı. "Kusma!" diye yenilgiyle inledi Gibsie. "Sakın *sırtıma* kusma."

"Bu iyi bir şey," dedi Johnny. Yüzümdeki dehşet ifadesini açıkça fark etmişti. "Dışarıda olması, içeride kalmasından daha iyidir."

"Bunun için çok üzgünüm." Başımı sallayarak kollarımı kendime sardım ve Johnny eve doğru topallayarak yürürken yanına sokuldum. "Görünüşe göre, senin hayatına sürekli bir sorun fırtınası getiriyorum."

"Bunun için endişelenme." Kapıyı açık tutmak için koltuk değneğini araya koyarak içeri girmemi işaret etti. "Senin sorunlarından hoşlanmaya başladım."

"Hoşlanmamalısın." İçimde hüzün filizleniyordu. Ağabeyimin içinde bulunduğu durumun soğuk ve sert gerçekliği, onu kapımda gördüğümde hissettiğim heyecanı gölgede bırakıyordu. "Bu iyi bir şey değil."

Johnny kaşlarını çatsa da itiraz etmedi. "Hadi," dedi onun yerine. Başıyla girişi işaret ediyordu.

Yağmurdan korunmak için aceleyle içeri girdim. Şu anda endişelenemeyecek ya da cevabını bilmediğim sorular soramayacak kadar yorgundum. Ailesinin evde olup olmaması önemli değildi. Kendime karşı hissettiğim güvensizliğin, onun gerçekten burada olmamı isteyip istemediğini sorgulamama sebep olması da önemli değildi.

Gerçek şuydu ki, ağabeyim bir tür yasadışı uyuşturucu kullanmıştı. Muhtemelen aşırı miktarda uyuşturucu almıştı ve şu anda Johnny'nin evinin merdivenlerinden yukarı taşınıyordu. Açıkçası ona kızgın olup olmamamın konuyla bir ilgisi yoktu. Bana ihtiyacı vardı, ağabeyimin yanında olmalıydım.

Tanrı biliyordu ki, ona bunu borçluydum.

"Bana anlatmak ister misin?" Johnny koltuk değneklerini bırakıp tırabzanlara tutundu ve merdivenleri salyangoz hızıyla tırmandı. "Joey konusunu yani?" dedi adımlarının ortasında duraksayarak. "Az önce ne yaşandı?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söyleme," dedi sessizce. "Bana karşı asla."

Burnumu kırıştırarak, "Geçen yıl kötü bir yola girmişti. Yanlış yerlerde, yanlış insanlarla takılıyor ve yanlış şeyler yapıyordu," dedim aniden.

"Geçen yıl mı?"

Başımı salladım. "Aoife gelmeden önce."

"Joey'yi o mu toparladı?"

Görünüşe göre toparlamamış. Çaresizce omuz silktim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne kullanıyordu?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. Bu kez doğruyu söylüyordum. "Arkadaşlarıyla içmeye gittiğinden eminim ve ot içtiğini biliyorum ama geri kalanından emin değilim. Belki hap almıştır? Ekstazi ya da bir çeşit tablet gibi? Bir keresinde ebeveynlerimin bundan bahsettiğini duymuştum ve böyle bir şeyi nasıl bulabileceğinden emin değilim. Genelde parası olmazdı." Ne yapacağımı bilemeyerek omuz silktim. "Ama teneffüslerde o arabaya binip gittiğini, son üç derse kan çanağına dönmüş gözlerle ve dalgın bakışlarla geldiğini biliyorum," diye açıkladım. "Sanırım kaçmaya çalışıyordu? Durumlar pek iyi değildi. Bu onun... şeyle... şeyle... Bilirsin işte, olanlarla başa çıkma şekliydi." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak omuzlarımın yenilgiyle çökmesine izin verdim. "Bu tür şeyleri konuşabileceğimiz kimse yoktu."

Johnny konuşurken beni dikkatle izledi, söylediğim her kelimeyi anlıyordu. "Bu sorun oluyor muydu?"

"Bilmiyorum," derken gerçekleri anlatmaya devam ediyordum. "Joey pek konuşmaz. Kimseyle konuşmaz. Benimle bile. Tek bildiğim her şeyin onun için kötü olduğu, her zamankinden daha kötü durumda olduğu ve okulda daha fazla kavgaya karıştığıydı." *Evde daha fazla kavga oluyordu.* "Antrenmanlarda sorun yaşıyordu. Babamız..." Boğazım düğümlendiğinde devam edebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Çok öfkeliydi çünkü ağabeyimin takımdan atılacağı konuşuluyordu. Ama sonra Aoife ortaya çıktı. Joey sonraki birkaç hafta içinde kendini toparladı. Etrafta kan çanağına dönmüş gözlerle dolaşmıyor ya da duvarlara çarpmıyordu. Okulda o kadar çok kavga etmiyordu. O sadece..." Tüm bunları açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken başımı salladım. "Aoife onun içine bir şeyler yerleştirdi. Sanki onu bir şekilde sakinleştirmiş gibiydi, ağabeyime şeyden... alamadığı bir şey verdi..." Sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

Bu cümleyi bitirmeme gerek yoktu. Johnny'nin gözleri benimkilere kilitlenmişti. Dile getirilmeyen, acı verici *ev* kelimesi aramızda ağır bir şekilde asılı duruyordu. Kendimi çıplak ve savunmasız hissederek gözlerimi kaçırırken merdivenlerin geri kalanını tırmandım.

Johnny'nin kalan basamakları çıkmaya çalışmasını izlerken içimde-

ki endişe kükreyerek uyandı. "Hey... *Sen* iyi misin?" diye sordum nihayet yanıma ulaştığında. Çenesi gergindi, omuzları kaskatı kesilmişti.

Johnny'nin vücudu kasıldı. Bir an için, ona ağrısını sorduğumda almaya alışkın olduğum soğuk azarlamayı duymayı bekledim. Ama o yüzünü bana çevirerek beni şaşırttı. "Ben iyiyim." Sesi yumuşak, gözlerindeki bakışlar nazikti. Korkuluklara yaslanarak ağır ağır iç çekti. Küçük, hassas bir omuz silkmeyle, "Ağrım var," diye cevap verdi. "Vücudum kasıldı ve yavaş olmasını hiç sevmiyorum ama iyileşiyorum, tamam mı?"

Yüzünü dikkatle inceledim, söylediklerinin doğruluğunu kontrol ettim ve bir şey bulamayınca başımı salladım. "Evet, tamam."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Evet, sen..." Elini uzatıp başparmağını elmacıkkemiğimin üzerinde gezdirdi. "*Sen* nasıl hissediyorsun?"

"Seninle aynı," dedim kısık bir sesle. Elleri tenime değdiğinde bedenimi saran ürpertiyi bastıramadım. "Kaskatı ve ağrılıyım ama iyileşiyorum." Duraksayarak söyleyecek olumlu bir şey düşündüm. "Tekrar nefes alabiliyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Ancak söyledikten sonra yüzüm buruştu. "Özür dilerim."

Mavi gözlerinde acı titreşiyordu. "Bu beni öldürüyor," diye itiraf ederken sesi kısık ve hırçındı. "Sana ne olduğunu bilmek, yüzüne her baktığımda o piçin ne yaptığını görmek ve bunu düzeltememek beni öldürüyor."

"Johnny..." Titrek bir nefes verdim.

"Günlerdir bunu bekliyorum," diye aceleyle devam etti. Kelimeleri hızla dökülüyor, aksanı konuştukça giderek yoğunlaşıyordu. "Seninle vakit geçirmek için, sadece seninle olmak için bekliyorum. Şimdi buradasın, değil mi?" Elini uzatıp benimkine sardı. "Güvende olduğunu bildiğim yerde. Tek yapmak istediğim..." Başını sallayarak beni kendine çekti. "Seni burada yanımdan ayırmayıp asla geri vermemek."

Tanrım... Ben de bunu istiyorum.

Beni yanından ayırmamanı istiyorum.

"Şu anda hayatında ailenle ilgili bir sürü şey yaşandığını ve etrafımızda bir fırtına koptuğunu biliyorum," diye ekledi sertçe. "Yapmamız gereken bir konuşma olduğunu biliyorum, Shannon. Önemli bir konuşma yapmalıyız ama sadece bilmeni istiyorum... Hayır, bilmene *ihtiyacım var* ki ben..."

"Biraz yardım, Kav!" Gibsie'nin sesi aralıkta gürledi. "Burada bir kusma durumu yaşıyoruz."

Johnny dişlerinin arasından, "Tanrım," diye tıslarken başını geriye attı. "Bir dakika bile mola veremiyorum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Claire. Karnını tutarak bize doğru geliyordu. "Ama ben kusmaya yatkın biriyim ve o çocuk bağırsaklarını dışarı kusuyor." Telaşla öğürdü. "Açıkçası yardım etmek isterdim. Bunu gerçekten isterdim ancak buraya gelmeden önce çok fazla yemek yedim ve eğer o odada kalırsam bir katliam yaşanacak," diye devam etti.

"Aman Tanrım." Dönüp ağabeyimi kontrol etmek için harekete geçtim ama Johnny elimi tutup beni kendisine çekti.

"Oraya gitme," dedi elimi bırakarak. "Kız kardeşinin onu böyle görmesini istemez."

Claire yanıma geldiğinde, "Evet, Shan," diye onayladı. "Bırak çocuklar onunla ilgilensin."

"O benim ağabeyim," dedim titreyerek.

"*Çıplak* ağabeyin," diye karşılık verdi Claire. "Gerard kıyafetlerini çıkarmak zorunda kaldı çünkü her tarafı..." Gözlerindeki boş bakışlarla duraksadı. "Çok kötü kokuyor. Duş alması gerekiyor ve bu haldeyken ona banyo yaptıramazsın."

Johnny bana doğru, "Alt kattaki odaların yerlerini hatırlıyor musun?" diye sordu. "Her şeyin nerede olduğunu?"

Telaşla başımı salladım. "Sanırım?"

"Claire'i de yanına al," diye sakin bir şekilde talimat verdi. "Mutfakta ne istersen yapabilir ya da oturma odasında dinlenebilirsin. Nasıl istersen. Gibs ve ben onunla ilgileniriz."

"Emin misin?" Bunu sorarken kendimi hiç de emin hissetmiyordum.

"Eminim." Johnny son bir kez daha baktıktan sonra sağlam adımlarla yatak odasına doğru yürüdü. "Bunu ben hallederim."

"Biliyor musun..." dedi Claire. "Bu firara katıldığımda kusacağımı tahmin etmemiştim." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni görkemli merdivenlerden girişe doğru götürdü. "Ya da penisler."

"Penisiler," diye düzelttim yenik bir iç çekişle.

"Ha?"

"Fen bilgisi öğretmenimiz Bayan O Leary o kelimenin böyle çoğullaştırıldığını söylüyor." Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu.

"Ah..." Söylediğim şeye karşı burnunu kıvırdı. "Şey... *penisler* hak-

kında hiçbir şey bilmiyorum. Derste uyuklamış olmalıyım ama bu ev inanılmaz. Sanki... Mucross Malikânesi gibi bir şey."

"Ben de aynısını söylemiştim," diye fısıldadım, onun yanımda olması beni rahatlatıyordu.

"O iyi olacak, Shan," diye ekledi sessizce. "İkiniz de iyi olacaksınız."

"Evet." *Umarım öyle olur.*

"Şimdi, hadi bakalım," dedi bana daha sıkı sarılarak. "Her şeyi bilmek istiyorum."

17
TEHLİKELİ VAJİNA JOHNNY

Hayatımın nasıl yarı komada, uyuşturulmuş bir atıcıyı yıkadığım noktaya geldiğine dair hiçbir açıklamam yoktu. Hayatında bir rubik küpten daha fazla katman ve karmaşıklık olan bir kıza âşık olmuştum.

Rubik küpü çözebilirdim.

Shannon Lynch'in hayatını çözebileceğimden o kadar da emin değildim.

"Kollarının altını temizledin mi?" diye sordu Gibsie. Duşta giyinik bir şekilde durmuştu, Joey'nin çırılçıplak bedenini tutuyordu. "Her yeri temizlediğinden emin ol."

"Bu noktaya nasıl geldik, Gibs?" diye sordum en yakın arkadaşıma. "Tommen için ragbi oynuyoruz, Biddies'de çocuklarla takılıyoruz ve antrenman yapıyoruz. Sonra bir anda kendimizi BDO'dan bir oyuncunun kusmuğunu temizlerken buluyoruz." Durumun saçmalığı karşısında başımı sallayarak Joey'nin göğsüne bir parça daha duş jeli sıktım. Duş başlığım morluklardan uzak tutmaya özen gösterdim. "Bu duruma nasıl düştük, dostum?"

"Sen onun kız kardeşini seviyorsun. Ben de o kız kardeşin en yakın arkadaşını seviyorum," diye cevap verdi Gibsie. Joey'nin vücudunu süngerle ovuyordu. "Bu işe bizi vajinanın bulaştırdığını söyleyebiliriz, Kav."

Sikik gerçek tam olarak bu değil miydi?

"İşte," dedi Gibs. Joey'nin vücudunu diğer tarafa çevirdi. "Tekrar sırtından tuttuğundan emin ol."

Vücudundaki morlukları ve üst üste gelen yara izlerini gördüğümde safra boğazıma kadar yükseldi.

Tüm sırtı lekeler, silik çizikler ve yara izlerinin karışımıyla *doluydu.*

Aman Tanrım.

Çıplak tenini soğukkanlı, hesaplı gözlerle inceledim. Bu izleri kimin bıraktığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Boktan babaları yapmıştı.

Belki kemer kullanmıştı, belki de daha kötü bir şeydi. Kahretsin, ne olduğunu bilmiyordum ama *her yerinde* yara izleri vardı.

Bu nasıl fark edilmemişti? Kız arkadaşı görmemiş miydi? Annesi? Antrenörleri?

Kimse *fark etmemiş* miydi?

"Bu çok kötü," diye homurdandı Gibsie. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmişti. Yüzünü bana doğru çevirdi ve onu tutmak için bir kolunu göğsünün altından geçirdi. "Çok kötü, Johnny."

"Evet, dostum," diye karşılık verdim. Joey'nin karnındaki taze morluklara değmemeye dikkat ediyordum. "Biliyorum."

"Dur," diye inledi Joey. Gibsie'nin kendisine sardığı kolu iterken şiddetle titriyordu. "Ben şimdi..."

Gibsie onu duvarı yeni bir kusmuk yağmuruna tutması için tam zamanında döndürdü. "Dostum..." dedi süngeri çocuğun yüzüne sürerken. "Uyuşturucuları hiç karıştırmamalısın."

"Sanki sen çok iyi biliyorsun da," dedim alayla.

"Sanırım bu içkini karıştırmaya benziyor," diye karşılık verdi Gibsie. "Büyük bir yasak!"

"Hepsini sisteminden atması daha iyi olur." Onların etrafından dolaşıp duvardaki kusmuğu duş başlığını tutarak temizledim ve Joey'den gelen sonsuz kusmuk akışını tekrar suya boğdum. "Sonuçta bunları hastanede çıkaracaklardı."

"Kesinlikle," diye onayladı Gibsie. Joey'nin yanağını eliyle okşadı. "Bunu kendi kişisel mide yıkama seansın olarak düşün, Gibsie tarzında."

"Siktir git, seni tuhaf piç kurusu," diye inledi Joey. Bedeni tepeden tırnağa titriyordu.

"Normalde buna gücenirdim," diye homurdandı Gibsie. "Ama birlikte duşta olduğumuzu ve çıplak kıçını sikime bastırdığını düşünerek yorumunu görmezden geleceğim. Ben de bu durumu biraz tuhaf buluyorum."

"Senin hayatını kurtarıyor," diye homurdandım. "İkimiz de kurtarıyoruz. O yüzden neden minnettarlığını çeneni kapatıp zehri kusarak göstermiyorsun?"

"Siktir git, Kav..."

Daha fazla kustu.

"İşte bu," diye mırıldandı Gibsie. Onun ağzını bir kez daha silmek için uğraştı. "Bütün pahalı, A sınıfı ilaçları kus. İyi iş çıkar. Suyun günahlarını ve paranı kanalizasyona akıtmasına izin ver."

Telefonum cebimde yüksek sesle çalmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Gözlerim arkadaşıma doğru kaydı. "Sen buradasın."

Gibsie gözlerini devirdi. "Numaranı bilen tek kişi ben değilim."

Elimi tişörtüme silip cebimden telefonumu çıkardım. "Kahretsin," diye inlerken ekranda yanıp sönen isme baktım. "Annem arıyor."

Gibsie bana katılarak, "Tanrım," diye inledi. "Biliyor, değil mi? Tabii ki biliyor." Joey'yi söylenerek ovalamaya devam etti. "Muhtemelen kıçında bir takip cihazı vardır."

"Çekil üstümden," diye homurdandı Joey. Gibsie'nin eline bir tane geçirdi. "Tanrım."

"Çenesini kapat," dedim uyarırcasına. Çağrı tuşuna basıp telefonu hoparlöre alırken arkadaşımı göz ucuyla süzdüm. "Anne, nasıl gidiyor?"

"Johnny, canım," diye iç geçirdi annem. "İyi misin? Telefona cevap vermen uzun sürdü."

"Çok iyiyim, anne. Ne oldu?"

"Ah, aşkım. Sana haber vermek için aramıştım..."

Joey yüksek sesle, "Dur!" diye inledi. "Yanıyor."

Gibsie'yle donup kalırken dehşet içinde birbirimize baktık.

"Ne yanıyor?" diye sordu annem. "Sen iyi misin?"

"Siktir git!" Joey irkilmeye ve tıslamaya devam etti. "Çok sıcak."

Gibsie'ye bakarak, "Sustur şunu," diye fısıldadım.

"Nasıl?" diye fısıldadı. Bana ters ters bakıyordu.

Bana güç ver... Duş başlığını yüzüne doğrulttum. "*Elinle, seni dâhi!*" diye sessizce dudaklarımı oynattım.

Gibsie dudaklarından sular süzülen çocuğun ağzını kapattı. Onu başımı sallayarak onayladım. Küvetin üzerine eğilip duşun ayarını değiştirdim ve suyun sıcaklığını ayarladım. Joey'yi hortumla yıkarken, "*Şimdi mutlu musun?*" diye dudaklarımı oynatıp ona ters ters baktım.

"Johnny? Gerard yine ocakla mı oynuyor?" diye sordu annem. Sesi oldukça telaşlı geliyordu. "O çocuğa söyle, evdeki kibritlere dokunmasa iyi olur. Yanıcı maddelerle yaptığı son macera yüzünden aspiratörde kocaman bir delik var."

Gibsie öfkeyle, "*O sendin!*" diye dudaklarını oynattı. "Hayır, anne. Gibsie yemek yapmıyor." Başımı sallayarak tavana baktım ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımda geveledim. "Televizyondaki bir adamın sesiydi."

"Televizyon mu?"

"Evet. Biz, ah..." Gözlerimi kısıp duş başlığını Jocy'nin omzundaki inatçı kusmuk parçasına doğrulttum. "Film izliyoruz."

"Ah, Johnny," diye homurdandı annem. "Şu pis filmlerden değildir umarım. Doktorlar dikişlerin tamamen iyileşene kadar kendine müdahale etmemen konusunda seni uyarmıştı."

Gibsie sessizce güldü.

Tanrı aşkına. Sessiz bir çaresizlik içinde başımı geriye attım. "Hayır, anne. Biz şey izliyoruz..."

"Neyi izliyorsunuz, Johnny?"

Gibsie yüksek sesle, "*My Left Foot!*" diye bağırdı. "Üçüncü sınıf sertifikası* için, Anne K!"

Ters ters bakarak, "*Benim Gatsby'yi izlemem gerekiyor, seni salak!*" diye dudaklarımı oynattım.

"Ah, bu çok hoş," dedi annem yumuşayarak. "Aferin, Gerard! Çok eğitici."

Gibsie kaşlarını kaldırıp sırıttı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Asıl konuya geri dönmüştüm. "Çünkü burada *Christy Brown* izlemeye çalışıyorum."

"Ah, doğru. Şey... durum şöyle ki, aşkım," dedi annem tereddütle. Sabırsızlıkla gözlerimi devirdim ve onun konuya girmesini bekledim. "Bu gece eve dönemeyebilirim."

Teşekkürler, Tanrım! "Üzüldüm."

"Buraya gelirken trafik berbattı ve diğer arabalarla tampon tampona yapışmış halde geri dönme düşüncesini kaldıramıyorum."

Gibsie onaylayarak gülümsedi.

"Öyleyse kesinlikle eski eve, babamın yanına uğramalısın." Konuşurken ses tonum sakinleşmişti. "Yorgunsun, anne... O yolculuğu yapmak için fazla yorgunsun."

*İrlanda'da çocuklar zorunlu eğitime dört yaşında başlayıp on altı yaşlarına kadar devam ederler. Çocuklarda dört ve on iki yaş arasını kapsayan anaokul-ilkokul dönemi, sekizinci sınıfta son bulur. Ardından öğrenciler dört yıllık Junior Secondary School'a (Küçükler Ortaokulu) geçer ve bunun sonrasında iki yıl boyunca Senior Secondary School (Büyükler Ortaokulu) ya da Vocational Secondary School (Mesleki Ortaokul) ismi verilen okullarda öğrenim görüp ortaokuldaki altıncı yıllarını tamamlayarak eğitimlerini sonlandırırlar. Bu iki farklı ortaokul arasında (dördüncü sınıf - beşinci sınıf) geçiş dönemine girerler. Alacakları geçiş sertifikası sonrasında eğitime devam etmeleri zorunlu değildir ancak bunu yapmayı tercih ederlerse son iki yılı kapsayan beşinci ve altıncı sınıfı da okuyarak ortaokulu bitirmiş olurlar. İki ortaokul dönemini de tamamladıklarında bir sınava girip bitirme sertifikası almaya hak kazanırlar. (e.n.)

"Karanlıkta tek başına," dedi Gibsie. "*Yalnız bir kadın olarak.*"

"Gibs!" diye uyardım.

"Bana sorarsan çok tehlikeli, Anne K," dedi uyarımı dikkate almayarak. "Dublin'de gece tek başına araba sürmek."

"Annem Ballymun'da büyümüş, seni ahmak," diye homurdandım. "Senin taşralı kıçını bir çırpıda yere indirir."

"Çocuklar!" diye bağırdı annem. Sonra derin bir iç çekerek konuştu. "Yarın öğle yemeğinden sonra seni fizyoterapi randevuna götürmek için evde olacağım... Eğer bensiz idare edebileceğinden eminsen..."

"Eminim," diye hızla araya girdim. Yıllarca onlar olmadan da gayet iyi idare ettiğimi söylemeyi aklımdan uzaklaştırdım. "Harika olacağım." Küvetin üzerinden uzanıp suyu kapattım. "İkimiz de iyi olacağız." Raftan havlu alıp birini arkadaşıma attım, diğerini de kolumun altına sıkıştırdım. "Endişelenme."

"Seni seviyorum, Johnny," dedi annem sonunda.

"Pekâlâ..." Telefonumu küvetin kenarında dengede tutuyordum. Havluyu Joey'nin omuzlarına örttükten sonra telefonu tekrar elime aldım. "Ben de seni seviyorum, anne."

"Ah, unutmadan..."

"Kapatmam gerekiyor, anne. Hoşça kal, görüşürüz..." Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonumu cebime atıp derin bir iç çektim. "Tanrıya şükürler olsun."

"Bence de," diye onayladı Gibsie. Joey'nin ağzından elini çekmişti. "Bence paçayı sıyırdık, dostum."

Joey dişlerini gıcırdatarak, "Tanrım!" diye tısladı. "Sen tam bir ana kuzususun, değil mi?"

"Tekrar susturulmak mı istiyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Çünkü bunu yapabilirim."

"İkinizin de canı cehenneme," diye mırıldandı Joey. Şu anda zorlukla nefes alıyordu. "Bana iyilik yapmayın."

Ağzım açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Joey?"

Gibsie neşeyle, "Sanırım, 'İkinize de *teşekkür ederim!*' demeye çalışıyordun," diyerek araya girdi. Bana anlamlı bir bakış atarken uyarırcasına başını salladı. "Ayrıca *rica ederim*, Joseph."

Dilimi tutup öfkemi dizginleyerek bir adım geri çekildim. Gibsie'nin onun küvetten çıkmasına yardım etmesini izliyordum.

"Sakın bana dokunma!" Joey arkadaşımı sertçe itip geriye doğru sendeledi ve yere yığıldı. "Yardımınıza ihtiyacım yok."

"Öyleyse şansına küsebilirsin çünkü sana yardım edeceğiz," diye tersledim. "İstesen de, istemesen de."

"Sen boku yemiş bir adamsın, Atıcı Joey," diye mırıldandı Gibsie. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, boku yedim," diye homurdandı Joey. Konuşurken tüm vücudu titriyordu. "Sen de kafadan çatlaksın."

Gibsie ciddiyetle, "Kesinlikle," diye onayladı.

Joey zorlukla nefes alıyordu, sonunda başını ellerinin arasına alıp saçlarını çekiştirdi. "Telefonum nerede?" Boğuk bir nefes vererek tısladı. "*Telefonuma* ihtiyacım var. Birini aramam lazım... Siktir!"

"Artık bir telefonun yok, dostum. Bir cüzdanın da yok," dedi arkadaşım sakince. "Kız kardeşin içinde bulunduğun o korkunç acı için onurunla birlikte onları da sattığını söyledi." Raftan bir havlu daha alıp havluyu onun kucağına atarak üzerini örttü. "Şu anda sisteminden dışarı atılan bütün o pislikler var ya? Vücudundan kustuğun her şey? Sana tam olarak bir cüzdana, telefona ve ruha mal oldu. Oldukça yüksek bir bedel, değil mi? Umarım buna değmiştir." Joey'nin omzunu sıvazladı. "Şimdi izin verirseniz, benim de bir duş almaya ihtiyacım var." Sırılsıklam gömleğini başından sıyırdı ve banyodan çıkmadan önce onu kapının yanındaki çamaşır sepetine attı.

Joey Lynch'in banyomun ortasında patlamasını bekliyordum ama o hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine kollarını dizlerine sarıp başını öne eğdi. "Siktir." Bir eliyle ensesini kavrayıp ileri geri sallanırken sürekli, "Siktir," diye mırıldanıyordu.

"Ne kullandın?"

Sessizlik.

"*Pekâlâ.*" Kendimi küvetin kenarına bırakıp bir elimle kalçamı ovuşturdum ve farklı bir yaklaşım denedim. "Bunu neden yaptın?"

"Beni yargılama," diye tısladı. Bakışlarını benimle buluşturmak için yukarı kaldırmıştı. "Sakın beni yargılamaya cüret etme..." Gözlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı ve vücudu şiddetle titrerken boğazından boğuk bir ses çıktı. "Benim yerime geçmedikçe, gördüklerimi görmedikçe ve duyduklarımı duymadıkça sebebini anlayamazsın."

Bir heykel gibi hareketsiz kaldım ve uzanıp ona destek olma isteğime karşı direndim. "Seni yargılamıyorum, dostum."

"Yargılamıyor musun?" Acı dolu yeşil gözleri benimkilere kilitlendi.

"Onu gördün. Ona ne yaptığını gördün. Ama ben yapmadım... Yapamadım..." Sözleri kesilirken başını ellerinin arasına aldı. "Siktir etsene. Ne anlamı var ki?"

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdim yavaşça. Konuşurken kaşlarımı çatmıştım. "Bunu anlamak zorundasın."

Yine bir sessizlik oldu.

"Öyle söylemek istemedim," diye tekrar denedim. "Telefonda söylediklerim var ya? Panik yüzünden böyle konuşuyordum, dostum."

Hiçbir şey söylemedi.

Yanıt vermemesi omurgamda bir huzursuzluğun kıpırdanmasına sebep olmuştu. "Babanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin," diye tekrarladım. Vücuduma dolan büyük anlayış dalgasıyla savaşıyordum. "Sorumlu değilsin, o yüzden öyle olduğunu düşünerek hayatını ve geleceğini mahvetme."

Bakışlarını dizlerine indirirken, "Onu koruyamadım," diye fısıldadı. Başını iki yana sallayarak kesik kesik hıçkırdı. "Hiçbirini koruyamadım."

"Bu senin işin değil." Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. *Tanrım.* Onun acısında boğuluyormuşum gibi hissediyordum. "Onları senin koruman gerekmiyor. *Ebeveynlerinin* onları koruması gerekiyor. Onların hepinizi koruması gerekiyor, dostum. Sen de dahil."

"Öldüğünü sanmıştım," diye itiraf etti. Zar zor duyulabilecek kadar alçak bir sesle konuşuyordu. "Bütün o kan? Yerdeki? Duvarlardaki? Kıyafetlerimdeki? Ağzından akanlar? Nefes alamadığı için çıkardığı o hırıltılı sesler? Lanet olsun ki kız kardeşim *ölüyordu!* Peki ya sonrasında gelen sessizlik? *Hiçliğin* sesi?" diye tıslarken avuçlarını gözlerine bastırdı. "O görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum... İnan bana, yapmayı çok denedim."

Yüce Tanrım.

Sersemlemiş, iliklerime kadar donmuş halde orada oturdum ve Joey'nin anlattıklarını dinledim.

"O adamı üzerimden atamadım," dedi boğuk bir sesle. Göğsü aldığı nefeslerle yükseliyordu. "Shannon'ın yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum ama onunla mücadele edemedim. Hiçbir şey yapamadım!" Başını tekrar iki yana salladı, gözyaşları yanaklarından süzülürken neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Sonra kar-

deşim, *on bir yaşındaki küçük kardeşim* onu üzerimden almak zorunda kaldı." Burnunu çekip elinin tersiyle burnunu sildi ve sert bir hıçkırıkla birlikte yutkundu. "*O da* tüm bunlar olurken *hiçbir şey* yapmadan öylece duruyordu."

"Annen mi?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Peki ya şimdi?" diye sormadan önce biraz düşünmeye çalıştım. Sesim duygusallıktan kalınlaşmıştı ama toparlanıp devam etmek için kendimi zorladım. "Şimdi ne olacak?"

"Her zaman olan şeyin aynısı," diye mırıldandı. "Hiçbir şey."

"Peki ya annene ne olacak?" dedim zorlukla. Titremesini engellemek için elimi dizime bastırmıştım. "Demek istediğim, polisler belli ki babanın size ne yaptığını biliyor ve onu bulduklarında tutuklayacaklar. Peki ya annen?" Başımı iki yana salladım, yaşanan her şeyi anlamaya çalışıyordum. "Engel olmamanın bir cezası yok mu? Öylece hiçbir şey olmamış gibi geri dönüp onunla yaşamanızı mı bekliyorlar?" Öfkemi dizginlerken, "O evde?" diye tısladım.

Joey omuz silkti. "Duymadın mı? O da bir kurbanmış. Onun *destek almaya* ihtiyacı varmış."

"Shannon bana söyledi," diye mırıldandım çenemi ovuşturarak. "Bu çok saçma, dostum."

"Evet. Artık Darren'ın sorumluluğunda," diye çıkışırken gözyaşlarını tutamadı. "Her şeyi o çözebilir çünkü benim için bitti. Yapamam, ben..." Sözleri kesildiğinde bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. Ardından burnunu çekerek, "Artık bunu yapamam," diye bitirdi sözlerini. "Yaşananları unutamıyorum ve onu *asla* affetmeyeceğim."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Bunların hiçbirine ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hayatımdaki hiçbir şey beni böyle bir konuşmaya hazırlamamıştı. Bu insanlara ve onların acılarına hazır değildim.

"Kız kardeşin seni seviyor." Bunu söyleme ihtiyacı hissetmiştim. Böylece dünyasında en azından bir kişinin onu önemsediğini bilecekti.

"Kız kardeşim asıl *seni* seviyor," dedi bitkin bir şekilde.

"Sana ihtiyacı var," diye ekledim. Kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasını umursamadım. "Duyduğuma göre küçük kardeşlerinin de sana ihtiyacı varmış, dostum."

"Çünkü ben bir vakıf gibiyim," dedi boğuk bir sesle. "İşte bu kadar. Onlar için tek olduğum şey bu."

"Vakıf mı?" Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Ailedeki diğer herkesin pisliğini temizleyen kişiyim demek." Başını eğip ensesini sıktı. "Yani evin sikik annesiyim."

"Pekâlâ," dedim derin bir nefes vererek. Kalçalarımdaki yanmayı hafifletmek için bacaklarımı uzattım. "Sen çok iyi bir annesin, Atıcı Joey."

Elini saçlarında gezdirirken, "Birinin olması gerekiyor," diye mırıldandı.

"İyi iş çıkardın," diye karşılık verdim. "Geçici bir öfkeyle her şeyi bir kenara atamayacak kadar çok yol kat ettin, dostum."

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye alay etti.

"Kaçmaya çalıştığını biliyorum," diye karşılık verdim. "Bu çok açık. Bir süreliğine tüm o saçmalıkları unutmak istiyorsun... Tanrı aşkına, seni suçlamıyorum ama bunların hepsi geçici. *Gerçek* değil, Joey. Hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Burnundan ne kadar toz çekersen çek ya da boğazından ne kadar hap atarsan at, tüm sorunların orada seni bekliyor olacak. İstediğin kadar ot içebilirsin, bir şişe viskide boğulabilirsin, insanoğlunun bildiği her türlü uyuşturucuyla kendini mahvedebilirsin. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hayat, kendine geldiğinde kıçına tekmeyi basmak için seni bekliyor olacak. Ayrıca bu yolda ilerlemeye devam edersen, geri dönüş yolunu bulamayacağın bir noktaya geleceğini de biliyorum."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verirken sesi sertti. "Hayatında hiç zorluklarla karşılaşmadın ki."

"Kesinlikle haklısın," diye kabul ettim. "Neler yaşadığını bilmiyorum. Senin yerinde olmanın nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve öyle olduğu için memnunum. Ama benim de kendi sorunlarım var, dostum. Vücudum tepeden tırnağa parçalanırken acıyı dindirmek için birkaç hap almanın ya da günde altı saat spor salonunda çalışmak yerine vücudumu geliştirmek için steroid kullanmanın çok daha kolay olacağı bir gerçekti. Ama sonunda zor tarafı seçtiğim kararlar vermek zorunda kaldım. Biliyorum, senin ailenle kıyaslandığında bunlar önemsiz şeyler gibi görünüyor. Ancak ben bunları yapmadım, Joey. Tek bir kez bile. Çünkü o pisliği vücuduma sokmanın bir süre sonra

tercih olmaktan çıkacağını, sonunda bir *zorunluluk* haline geleceğini *biliyordum.*"

"Kahretsin," dedi boğuk bir sesle. Sonra acı içinde güldü. "Ben on altı yaşındayken sen neredeydin, Kavanagh?" Burnunu çekerek gözlerini sildi ve hüzünlü bir şekilde iç geçirdi. "O zamanlar moral verici bir konuşma iyi gelirdi."

"Yanlış bir okulda," dedim gönülsüzce omuz silkerek.

"Yanlış bir hayatta," diye fısıldadı.

İç çektim. "Evet."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum sonunda. Kendimi bir pislik gibi hissediyordum. "*Senin* için bir şey yapabilir miyim?"

"Evet." Joey titreyen elleriyle lavaboyu kavrayarak ayağa kalktı. "Bana birkaç kıyafet ödünç verebilirsin."

İkimiz de kastettiğim şeyin *kıyafet* olmadığını biliyorduk ama onu zorlamadım... Kenara sıkışmış gibi görünürken yapamazdım.

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp odama geri döndüm. Dolabımdan rasgele giysiler çıkardıktan sonra banyoya doğru fırlattım ve onu kendi haline bıraktım.

Ardından şaşkın ve gergin hissederek pencereme doğru yürüdüm. Joey'nin geri gelmesini beklerken karanlığa baktım, yağmur damlacıklarının cam panele çarpmasını izledim.

Demek hayatları buymuş, diye düşündüm kendi kendime. *Senden sakladığı şey buymuş.*

Pencere pervazına tutunarak vücudumdaki acıyı görmezden geldim ve dönüp duran düşüncelerime odaklandım. Çözülebileceğinden tam olarak emin olmadığım bir şey için umutsuzca bir yol bulmaya çalıştım. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da kendimi bu kızdan asla kurtaramayacağımdı. Ayrıca bunu yapmayı zaten istemiyordum.

Bunun iyi olmadığını biliyordum. Tanrı aşkına, kör bir adam bile bu durumdan çok uzağa kaçmam gerektiğini görebilirdi ancak *yapamazdım.* Her şey ne kadar berbat görünse de tam burada, onun kişisel çöküşünün içinde kalmaktan oldukça memnundum. Bunun haricinde; araya girip ağabeyine yardım etmek için bir şeyler, işe yarayacak herhangi bir şey yapmak istiyordum. Bu artık benim için sadece Shannon'la ilgili bile değildi. Joey ve daha önce hiç görmediğim üç küçük

çocukla da ilgiliydi. Hepsine yardım etmek istiyordum. Vicdanımın benden istediği şey tam olarak buydu.

Joey banyo kapısını açıp girişte belirmeden önce birkaç dakika geçti. Benim gri eşofmanımla beyaz tişörtümü giymişti ve tam anlamıyla bok gibi görünüyordu. *Kusmuk ve koku hariç, temiz bir bok*, diye geçirdim aklımdan.

"Kıyafetler için teşekkürler," diye mırıldandı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, yüzü bir ölü gibi solgundu. "Kullanabileceğim bir telefonun var mı?"

Çenem kasıldı, bundan pek emin değildim. Buradan kaçmayı mı planlıyordu? "Ne yapacaksın?"

"Kız arkadaşımı aramam gerekiyor."

Ona dikkatle baktım. "Kız arkadaşın mı?"

"Evet, kız arkadaşım," diye tısladı. "Telefonunu kullanmama izin var mı, yok mu?"

Kararsız bir şekilde telefonumu çıkarıp ona uzattım. "Gitmek zorunda değilsin. Kalabilirsin, dostum. İstediğin kadar kalabilirsin."

Joey beni görmezden gelerek dolaba yaslandı. Titreyen parmağını telefonumun tuş takımına götürdü ve kafasını geriye atıp kükreyene kadar defalarca dokundu. "Hadi lanet olası!"

"Numarası ne?" dedim ona uzanarak. "Numarayı söyle. Ben senin için ararım."

"Shannon'ı senden uzak durması için uyarmıştım, biliyor musun?" derken telefonu bana geri verdi. "Shannon'a senin onu terk edeceğini söylemiştim... Senin için fazla umutlanmamasını söylemiştim."

Omuz silkerek cevap verdim. Ailesinin gözünde şu anki popülerlik durumuma bakılırsa buna hiç şaşırmamıştım. "Numarası ne?"

"Onu hayal kırıklığına uğratma," dedi bir dizi numara mırıldandıktan sonra. "Her ne yapıyorsan, Kavanagh. Sonunda kız kardeşimi yüzüstü bırakma."

Numarayı tuşlayıp arama tuşuna bastıktan sonra telefonu ona geri uzattım. "Bırakmayacağım."

Joey dikkatli ve güvensiz gözlerle telefonu kulağına götürürken vücudu titriyor, şiddetle sarsılıyordu. "Aoife?" diye fısıldadı birkaç saniye sonra. "Benim."

Kız arkadaşının söylediği şey her neyse, onun tekrar titremesine sebep oldu.

Gözle görülür bir şekilde *titremişti.*

"Biliyorum," diye fısıldadı gözlerini sıkıca kapatarak. "Biliyorum, tamam mı? Söz verdiğimi *biliyorum.* Her şeyi mahvettim." Bana sırtını dönerek elini saçlarında gezdirdi. "Çok özür dilerim, bebeğim," dedi boğuk bir sesle.

Kendimi rahatsız hissederek diğerlerini aramak için aşağı inmeye, Joey Lynch'i telefon görüşmesi/ağlaması sırasında yalnız bırakmaya karar verdim. Zaten anlatacaklarını duymak istediğimden emin değildim. Zihnim şimdiden sindirebileceğimden çok daha fazla bilgiyle dolmuşken olmazdı.

Oturma odasına girdiğimde, Gibsie'nin zaten iyice yanan ateşe kömür attığını ve kızların da kanepeye kıvrıldığını gördüm. Hayır, aslında... Claire bacaklarını altına alıp kanepeye kıvrılmıştı. Shannon ise arkadaşının yanındaki koltuğun kenarında demir bir çubuk gibi dimdik oturuyordu. Gibsie belli ki kanepeyi ateşin yanına sürüklemişti, hava kötü olduğunda hep yaptığımız bir şeydi. Bunun için ona minnettardım. Shannon'ın ısınmasını istiyordum. Huzura *ihtiyacım* vardı.

İçeri girmeden önce boğazımı temizledim, onu ürkütmemek için özen gösteriyordum. Yine de yerinden sıçrayıp kanepeden fırladı ama bana verdiği küçük gülümseme hoş bir sürpriz olduğumu gösteriyordu. "O iyi mi?" Gözleri açılmıştı ve oldukça paniklemiş görünüyordu.

İyi olmanın yakınından bile geçemezdi. Başımı sallayarak kendimi gülümsemeye zorladım.

"Ah, Tanrıya şükür." Küçük omuzları çökerken bir elini göğsüne bastırdı. "Emin misin?"

Hayır.

Gibsie benim yerime, "Emin," diye cevap verdi. Küreği kömür kovasına bırakarak ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine doğru uzatıp bana göz kırptı. "Dünyada tekrar her şey yolunda."

"Gördün mü?" diye ekledi Claire. Arkadaşına cesaretlendirici şekilde gülümsüyordu. "Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim."

Shannon pek ikna olmuş görünmüyordu. Bakışlarını onların arasında gezdirdikten sonra bana döndü. "*Emin misin?*" O büyüleyici mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Ona duymak istediği şeyi, her şeyin yolunda olduğunu ve endişe-

lenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Ancak sonra, "Hayır, emin değilim," derken buldum kendimi. "Aslında kötü bir halde," dedim işi daha da berbat ederek. "Gerçekten kötü bir durumda." Ardından, "Onun için endişeleniyorum," diye ekledim.

Shannon'ın yüzü düştüğünde Claire ve Gibsie aynı anda inledi.

"Aferin, kaptan," diye mırıldandı Gibsie. "Son bir saatimizi ona farklı şeyler anlatarak geçirmiştik."

Claire somurturken, "Evet. Çok rahatlatıcı, Johnny," diye ekledi.

"Ona *yalan söylemeyeceğim*," diye tersledim. Shannon'a bakıp hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda gezdirdim. "Bunu yapmayacağım, tamam mı?"

Shannon sertçe başını salladı. "Onu kontrol etmeliyim." Aceleyle yanımdan geçse de kapı aralığında duraksadı. "Yukarı çıkıp kontrol etmemin bir sakıncası var mı?"

"Git," dedim sözünü bitirmeden önce. "Benden izin isteme, Shannon. Buna gerek yok."

Odadan çıkmadan önce bir kez daha başını salladı.

Gibsie parmağını amaçsızca sallayarak, "Belki arada bir gerçeği çarpıtmaya çalışabilirsin," diye öneride bulundu. "Bilirsin ya, duyguları yatıştırmak ve gereksiz stresi azaltmak için durumu biraz romantize edebilirsin."

"Ona yalan söyleyerek mi?" Gözlerimi ona diktim. "Evet, dostum. Bu gerçekten sağlam bir tavsiyeye benziyor. Benim işime nasıl yarayacağını da söyler misin?"

Gibsie omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım, dostum. Ama o kız şu anda oldukça ağır sorunların ağırlığı altında eziliyor. Bu yüzden birkaç beyaz yalanı kabullenmenin, bariz gerçekle yüzleşmekten daha kolay olabileceğini düşünüyorum."

İtiraz etmek için ağzımı açsam da kendimi durdurdum. "Haklısın."

"Evet, biliyorum," diye dalga geçti Gibsie. "Genel görüşün aksine -çoğunlukla anneminki böyledir- bazen haklı olurum."

O sırada odada *Crazy Frog*'un *Axel F* şarkısı son sesle çalmaya başladı. O kadar gürültülü ve sinir bozucuydu ki, Gibsie'nin telefonuna uzanmasına ve benim de çaresizlik içinde inlememe neden olmuştu.

Claire telefonunu havaya kaldırarak, "Benimki çalıyor," diye bağırdı. Telefona bakıp yüzünü buruşturdu. "Yine annem arıyor."

"Ona benimle birlikte olduğunu söyleme," diye uyardı Gibsie. "Ne yaparsan yap, bebeğim. Ancak o kadına seninle birlikte olduğumu *söyleme*."

Claire ona ters ters baktı. "Başka kiminle birlikte olabilirim ki? Ayrıca beni arabana binerken gördüğüne göre bunun bir anlamı yok!"

Rahatsızca omuz silkti. "Seni öldürecek."

"Evet, Gerard. Bunu biliyorum," diye tıslarken telefonu kulağına götürdü. "Merhaba, anne. Evet, ne dediğini biliyorum... Evet. Biliyorum, anne. Ama düşündüğün gibi değil..." Claire başını eğerek hızla yanımdan geçti, o kadar alçak sesle ve hızlı konuşuyordu ki tek kelimesini bile anlayamamıştım.

"Claire'in annesi onu neden öldürecek?" diye sordum. Gibsie'ye şüpheyle bakıyordum. "Bana anlatmadığın ne yaptın?"

Gibsie yüzümden başka her yere bakıyordu. Onun peşinden koşmadan önce, *"Sikik büyük bir hata..."* diyormuş gibi bir şeyler mırıldandı.

Gibsie'nin iyiliği için *böyle* bir hatayı Claire'e karşı yapmamış olmasını umuyordum. Bunun düşüncesi bile Hughie Biggs'in öfkeden kudurmasına sebep oluyordu ve onların birbirlerini öldürmelerini engelleyecek durumda değildim.

Arkalarından bakarken, "Pekâlâ, kahretsin," diye mırıldandım. "Drama devam ediyor."

18
BENİMLE KAL SHANNON

Johnny'nin yatak odasına girdiğimde neyle karşılaşmayı beklediğimden emin değildim ama ağabeyim yatağında baygın yatıyordu. Johnny'nin kocaman yatağının ucunda çaprazlamasına uzanıyor olsa da ayakları hâlâ yerdeydi.

İçeri girip sessizce yatağa doğru ilerledim ve Joey'nin uykudaki haline baktım. Dudakları hafifçe aralanmıştı, düzgün nefesler alıyordu. Rahatlayarak gevşedim. Bir an için ölmüş olabileceğinden korkmuştum.

Johnny'nin telefonunu tuttuğu yere baktım. Elimi uzatıp onu uyandırmamaya dikkat ederek nazikçe telefonu aldım. Uyandığında olacaklardan çok korkuyordum. Nereye gidecekti? Eve mi gelecekti? Aoife'ya mı gidecekti? Shane Holland ve onun pislik arkadaşlarının yanına geri mi dönecekti?

Gerçekten ne olacağını bilmiyordum. Bu belirsizlik beni babamın kaybolmasından daha çok endişelendiriyordu. Çünkü ağabeyimi önemsiyordum. O benim için önemliydi. Hayatımın büyük bölümünde, sahip olduğum en önemli kişiydi. Ona bir şey olma düşüncesi bile dayanılmazdı, o düşünceye direnmek çok zordu. Açık konuşmak gerekirse, daha fazla bir şeye direnebileceğimi de sanmıyordum.

Geçen yıl nasıl olduğunu hatırladım. Evdeki kavgalar korkunçtu ve herkesin ruh hali son derece soğuktu. Babam tüm zamanını barda geçiriyor, annem ise yatak odasında kendini parçalamak ve çalışmak arasında gidip geliyordu.

Babamın bardaki kadınlardan biriyle ilişkisi vardı. Bu ilişki birkaç ay sonra görkemli bir şekilde ortaya çıkmıştı ve annem bunu biliyordu. Gerçeği bilmesine rağmen, onu evden kovmak yerine yatağına almıştı. Sean henüz iki yaşına basmamıştı, asla yerinde durmayan bir çocuktu. Diş çıkarması ve gece boyunca çığlık atması arasında hepimiz çok yorulmuştuk.

BDO'da işler benim için daha da kötüye gidiyordu. Joey daha sık öfkesine yenik düşüyordu. Öğretmenlere ters cevaplar veriyor, okulda kavgalara karışıyor ve evde daha da büyük kavgalara giriyordu. En sonunda yeni bir *arkadaş* grubu edindi. Bir okul çocuğuyla takılmak

için çok büyük sayılacak arkadaşları vardı. Bir çocuğu okul çıkışında almaya gelmemesi gereken insanlardı.

Sonrasında ağabeyim giderek içine kapanmaya başladı. Gizemli ve mesafeli biri haline geldi. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Okulu ya da atıcılığı umursamıyor, öylece ortadan kayboluyordu.

Ancak bir gün, sınıfındaki kızlardan biri -onu sürekli izleyen ama Joey'nin iki kelimeden fazla konuşmadığından emin olduğum güzel ve sarışın kız- ağabeyimi okul bahçesine kadar kovalayıp arabaya binmesini engelledi. Bunu biliyordum çünkü ben de onu uzaktan takip ediyordum. Kız otoparkta korkunç bir olay çıkarıp arabadaki büyük çocuklara telefonunu sallamış, ardından beni şok eden bir şey yapmıştı. Joey'nin okul kazağını iki eliyle tutup yüzünü kendi doğru çekmiş, yakalanmaları durumunda uzaklaştırma cezası alacaklarını düşünmeden onu öpmüştü.

Aoife'nın o gün ne söylediğini asla öğrenememiştim. Ama her ne söylediyse, Joey'nin o arabadan uzaklaşıp onun arabasına binmesine neden olmuştu.

Bundan sonra işler onun için yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Parça parça bize geri dönmeye başlamıştı. Aoife o gün ona bir şey vermişti, artık tutunacak bir şeye sahipti. Gelecek için bir umut doğmuştu.

Sonra babam o şeyi ondan tekrar aldı.

Umudunu aldı.

Hastanede beni ziyaret ettiğinde bunu gözlerinde görmüştüm. Aoife'nın içinde yaktığı ışık yavaş yavaş sönmüş ve ağabeyim karanlığa geri dönmüştü.

Eğer uyuyarak bunu atlatabilirse, vücuduna aldığı şeyi biraz olsun unutabilirse sonunda biraz berraklıkla uyanabilirdi. Net bir kafa ve sakin, mantıklı düşünme yeteneğiyle. Belki de...

"Shan? Annem aradı ve eve gitmem gerekiyor." Claire'in sesi düşüncelerimi böldü. Arkamı döndüğümde onu kapının girişinde dikilirken buldum. Parmağımı dudaklarıma bastırdım ve yavaşça odadan çıkarken ses çıkarmaması için gözlerimle ona yalvardım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Yatak odasının kapısını arkamızdan kapatıp koridora çıkmıştık. "Uyuduğunu fark etmemiştim."

Merdivenin başına gelip kapıdan uzaklaşana kadar cevap vermedim. "Sorun değil. Ben de fark etmedim." Bacaklarım titrerken merdivenlerden indim, vücudum hareket ettikçe ciğerlerimin yandığını hissediyordum. Hastaneden ayrıldığımdan beri zamanımın çoğunu

odama kapanarak geçirmiştim. Bugün yaptığım yürüyüşler ise bedenimi yormuştu. Ufak tefek ağrılar yeniden ortaya çıkıyordu ve evden çıkmadan önce almayı unuttuğum reçeteli ağrı kesici olmadan her birini hissediyordum. "Bana ne söyleyecektin?"

"Eve gitmem gerekiyor," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "Annem durmadan arıyor." Vurgulamak için gözlerini devirdi. "Gerard beni saat ona kadar eve bırakmazsa beni eve almayacağını söylüyor." Nefes nefese, "Saat ona çeyrek var," diye ekledi.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Gibsie kaşlarını sallayarak koridorda bize katıldı. "Hep benimle kalabilirsin."

Claire yine gözlerini devirdi. "Bu boş bir tehdit, annem beni asla dışarıda bırakmaz. Ama onun beni eve götürmesi gerekiyor." Gibsie'yle tartışmaya girmekten akıllıca kaçınmıştı. "Acaba bizde yatıya kalmak ister misin?"

"Yatıya kalmak mı?" diye mırıldandım.

"Evet." Claire başıyla onayladı. "Eve gitmeyi tercih edersen ya da başka bir şey yapmak istersen de sorun olmaz." Konuşurken burnunu kırıştırdı ve eve gitmemin hiç de *iyi* bir şey olmadığını düşündüğünü açıkça belli etti. "Ama annemden seninkini aramasını isteyebilirim... eğer bizde kalmak istersen."

"İzin vermezler," dedim iç çekerek. Eve gitmek şu anda yapmak istediğim en son şeydi ama gitmemek de tam olarak elimde değildi. "Geri dönmezsem ortalığı ayağa kaldırırlar." Yetkililerle yaşadığımız sorunları düşündüm. Kimse geceyi bir arkadaşımın evinde geçiremeyeceğimi söylememiş olsa da, böyle bir şeyin annemin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Ben dönene kadar bütün geceyi uyanık geçirecek, içindeki panik ve paranoyayla çırpınacaktı. "Eve gitsem muhtemelen herkes için daha iyi olur."

"Kusura bakma ama siktir et onları, Shan."

Gözlerim irileşti.

Claire'in küfrettiğini duymak nadir bir şeydi. Ayrıca asla ebeveynler hakkında küfretmezdi.

"*Siktir. Et. Onları*," diye ekledi anlamlı bir bakışla.

"Evet! Siktir et onları," diye bağırdı Gibsie. "Söyle ona, bebeğim."

"Sus, Gerard," dedi Claire dikkatini tekrar bana çevirmeden önce. "On altı yaşındasın ve Paskalya'nın son haftasındayız. Şu anda en iyi arkadaşının evinde kalmak gibi normal genç kız aktiviteleri yapıyor olman gerekirdi. Bunun yerine, tatilin ilk haftasını hastanede yatarak

ve bizim yaşımızdaki herhangi birinin yapması gerekenden daha fazla saçmalıkla uğraşarak geçirdin. Yani sen bilirsin, Shan. Eğer benimle kalmak istiyorsan... Onları siktir et ve yanımda kal."

"Darren buna sinirlenecek." Büyük ağabeyimin çoğu sözüne katılmıyordum ve bana emir verebileceğini düşünmesinden de hoşnut değildim ama iyi bir kalbe sahip olduğunu biliyordum. Onu incitmek istemiyordum. Kimseyi incitmek istemiyordum. Sorun da tam olarak buydu.

"Darren bunu atlatacaktır," dedi gözlerini devirerek. "O senin ağabeyin, koruyucu ebeveynlerinden biri değil. Koruyucu bir ebeveyne sahiptin. Bak seni nerelere getirdi.... Sana ne yaptığına bir bak!" Sözleriyle yüzümü buruşturduğumda irkildi. "Tamam," dedi sakince. "Belki yanlış ifade ettim. Koşullar göz önüne alındığında biraz duyarsız davranmış olabilirim ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bunu söylüyorum çünkü sana değer veriyorum. Çünkü seni seviyorum, Shan. İnsanların seni itip kakmasını izlemekten bıktım. Açıkçası senin de artık bıkman gerekiyor. Başkaları için endişelenmeyi bırak ve bir değişiklik yapıp kendini düşün. Hayatını *yaşa*."

Claire haklıydı ama ömür boyu süren bir alışkanlığı bırakmak zordu. Sonuçları her zaman acıyı beraberinde getirdiği için biraz daha zorlaşıyordu.

Bana söyleneni yapmaya programlanmıştım. Bu mükemmelleştirdiğim temel bir hayatta kalma becerisiydi.

Beni bu noktaya kadar hayatta tutan şey buydu.

"Peki ya Joey?" diye sordum arkamdaki merdivene endişeyle bakarak. İçimde kaygıyla karışık bir heyecan dalgası yükseliyordu. Bu gece eve gitmeme ihtimalim her geçen saniye biraz daha cazip geliyordu. "Şu an uyuyor ve onu bırakmamam gerektiğini düşünüyorum..."

"O burada kalabilir," diye seslendi Johnny. Koridorda ilerleyip yanımıza gelmişti. "İkiniz de kalabilirsiniz." Mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer sen de istersen?"

Claire elini havada sallayarak, "Dur bakalım, koca aygır," diye araya girdi. "Sakin ol. Normal ergenlik maceraları yaşaması gerektiğini söylemiş olabilirim ama öylece balıklama atlama."

Gibsie sessizce güldü. "Güm!"

"Balıklama falan atlamıyorum," dedi Johnny savunmacı bir tavırla.

"Ailem Dublin'de ve evde kimse yok. Ağabeyi zaten burada. Shannon da burada." Omuz silkerken yanakları pembenin koyu bir tonuna dönüştü. "Ben açıkça ortada olan bir çözüm öneriyorum."

"Çözüm." Claire başını kaldırdı. "Hı-hı. Evet, eğer öyle diyorsan."

"Öyle." Johnny kaşlarını çattı.

"Evet," diye alay etti Claire. "*Olayın ortasına atlıyordun.*"

"Hayır. Lanet olsun ki atlamıyordum." Johnny yardım etmem için bana baktı. "Yemin ederim, ortaya *atlamıyordum.*"

"Sana inanıyorum," diye karşılık verdim.

"Elbette," dedi Claire. "Kendini kandırmaya devam et."

"Neden hepimiz burada kalmıyoruz?" diye sordu Gibsie. "Buna bir çözüm, bir uzlaşma, bir pijama partisi ya da ne isterseniz diyebilirsiniz. Pizza da sipariş edebiliriz. Sadece daha fazla tartışarak beynimi yormaktan vazgeçin."

"Olmaz." Claire derin bir nefes aldı. "Annem seni öğrendiğinden beri..." Ağzını kapattı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve Gibsie'ye, "*Nedenini biliyorsun,*" der gibi bir bakış attı. "Yapamam işte," diye bitirdi cümlesini.

Gibsie'nin de gerçekten kızardığını görünce şaşırdım.

Johnny alaycı bir sesle, "Vay, vay, vay," diye dalga geçti. "Görünüşe göre başka biri..." Duraksayarak tırnak işareti yaptı. "Balıklama atlamış."

"Kesinlikle atlamadım," diye homurdandı Claire. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Atladığım tek şey ip, Johnny Kavanagh."

"Hı-hı." Johnny kaşlarını kaldırdı ve onun önceki sözlerini taklit ederek tekrarladı. "Kendini kandırmaya devam et."

"Hepimiz cinsel organlarımızla düşünmüyoruz," diye karşı çıktı Claire.

Johnny huysuzca, "*Cinsel organımın* kısa bir süre önce iğne ve iplikle dikildiğini düşünürsek, yorumunun çok doğru olduğunu söyleyebilirim," diye karşılık verdi.

"İğne ve iplik," diye alayla güldü Gibsie. "Güzel görüntü, dostum."

"Kapa çeneni, Gerard!" diye homurdandılar aynı anda.

"Biliyor musun... Eğer bir aygır arıyorsan, beni istediğin zaman eyerleyebilirsin," diye karşılık verdi Gibsie.

"*Kapa çeneni*, Gerard!"

"Çenemi kapatıyorum, Claireciğim."

"Sanırım ben burada kalacağım," dedim düşünmeden. Kısmen

durumu yatıştırmak, kısmen de arkadaşıma yardım etmek istemiştim. Gibsie'yle aralarında ne yaşandıysa, Claire söylememe konusunda son derece kararlı davranıyordu. İstediği zaman konuşurdu. O zamana kadar ısrar etmeyecektim. Ne de olsa, yıllarca bilgi almak için ısrarcı davranmadığı için ona borçluydum.

Johnny rahatlamış görünüyordu. "Kalacak mısın?"

Yavaşça başımı salladım. "Eğer kalmamı istiyorsan?"

"Yanımda kalmanı istiyorum," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Benimle kalmanı istiyorum."

Ah, Tanrım.

Kalbim.

Bu kelimeler.

Bu çocuk.

"Emin misin?" diye sordu Claire. Bana hem müdahalem için minnettar olduğunu hem de cevabımdan dolayı hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir bakış atmıştı.

"Joey'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Johnny'ye dönerken kalp atışlarım hızlandı. *Yalancı, yalancı. Onunla kalmak istiyorsun.* "Eğer sorun olmayacağından eminsen?"

Johnny arkadaşıma zaferle sırıtıyordu ama ona baktığımı fark edince yüz ifadesini hızla ciddileştirerek başını salladı. "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Seni istiyorum."

Gibsie sessizce güldü. "Güm, güm!"

Johnny hızlıca, "*Burada istiyorum,*" diye düzeltti. Gibsie'ye doğru uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra tekrar bana döndü. "Burada benimle olmanı istiyorum."

Kalp atışlarım Richter ölçeğini* aşıyordu. "Teşekkür ederim."

"Peki," diye homurdandı Claire. Ardından sarılmak için beni yanına çekti. "Ama ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdim. Artık bir telefonum olmadığını söyleme zahmetine girmemiştim. Claire'i biraz tanıyorsam yarın vakit kaybetmeden dışarı çıkar ve bebek bakıcılığından kazandığı tüm parayı bana yeni bir telefon almak için harcardı. Kimsenin böyle bir şey yapmasını istemiyordum.

Kulağa iç karartıcı geldiğini bilmeme rağmen, durumuma acıyan insanlarla birlikte olmaktansa yalnız vakit geçirmeyi tercih ederdim.

* Sismolojide kullanılan, dünya genelinde meydana gelen depremlerin aletsel büyüklüklerini ve sarsıntı oranını belirleyerek sınıflara ayıran uluslararası ölçüm birimidir. (ç.n.)

Henüz nasıl bir insan olduğumdan ya da dünyada nereye ait olduğumdan tam olarak emin değildim. Fakat arkadaşlarımın beni acıdıkları için değil, ben olduğum için sevmelerine ihtiyaç duyduğumu biliyordum.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" Beni serbest bıraktıktan sonra ön kapıda durup ona kapıyı açık tutan çocuğa doğru yürüdü. "Ayrıca sen..." Johnny'ye dönerek sert bir bakış attı. "İp atlayabilirsin, cinsel organın işe dahil olmadan."

Johnny alayla, "İp de atlamayacağım," diye cevap verdi. "İğne ve iplik, hatırladın mı?"

"Evet, şey... sadece penisini pantolonunun içinde tut," dedi arkadaşım telaşla. "Ayrıca hiçbir fikre kapılma... Tek söylediğim bu." Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve Gibsie'nin peşinden ilerleyip ön kapıdan adeta süzülerek çıktı. Kapı arkalarından kapandığında, Johnny Kavanagh'yla uzun süredir ilk kez yalnız kaldım.

"Merhaba, Shannon." Garip bir şekilde omuz silkip tüm dikkatini bana verdi.

Utanarak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve ona doğru gülümsedim. "Merhaba, Johnny."

"Eee..." Ellerini ceplerine sokarak benimle göz göze gelmeden önce kısa bir süre evin içine göz gezdirdi. Etrafımızdaki olayların farkındalığı beni tüketirken kalbim hızlanıyordu. Aramızda dolaşan elektrik akımını havada hissedebiliyordum. "Ne yapmak istersin?"

Her şeyi.

"Sen ne yapmak istersen." Johnny'nin telefonunu hâlâ elimde tuttuğumu hatırlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve telefonu onun göğsüne yasladım. "Ağabeyime yardım ettiğin için teşekkür ederim." Parmaklarını benimkilere değdirip elimi tutmak için uzandığında yanaklarım ısındı. "Ayrıca bana..." Bir adım geri çekilerek ellerimi önümde birleştirdim ve acı dolu bir iç çektim. "Bana yardım ettiğin için." Acı vericiydi çünkü sosyal açıdan o kadar acemiydim ki durumumla zor başa çıkabiliyordum. "Burada kalmamıza izin verdiğin için de," diye ekledim. Bu sefer yana doğru belirsiz bir adım daha atmıştım. "Yani, şey... Evet, teşekkürler."

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Sen iyi misin?"

Hevesle başımı salladım. "İyi."

Johnny sırıttı. "*İyi* mi?"

"Ben," diye düzelttim ağır bir iç çekişle. Sonra başımı öne eğdim. "Ben iyiyim."

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkip ayakkabılarıma baktım. "Bilmiyorum."

Johnny derin bir iç çekti. "Seninle ne yapacağım ben?" Elini uzatarak belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Başım istemsizce yukarı kalkarken nefesimin ciğerlerimden hızla uçup gittiğini hissettim. "O güzel kafanı dik tut, *nehir gibi* Shannon." Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Ne yaptığını anlayamadığım zamanlarda, ne yapacağıma karar vermek benim için biraz zorlaşıyor." Parmağım çenemde gezdirdi, ateşli mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bana bakmadığın sürece seni anlayamam."

"Tamam," diye onayladıktan sonra geri çekildim. "Bekle... Ne?"

"Gözlerin," dedi sert bir ses tonuyla. "Onlara ihtiyacım var."

Titrek bir nefes verdim. "Öyle mi?"

Johnny yavaşça başını sallayıp belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ne düşündüğünü başka nasıl bilebilirim ki?"

"Bilmiyorum," dedim yutkunurken. Göğsüm şimdi biraz daha hızlı yükselip alçalıyordu, onun yakınlığı iç dünyamı altüst ediyordu. Kendimi tutamayarak uzandım ve ellerimi göğsüne koydum. Parmaklarımı üstündeki *sweatshirt*'ün kumaşında gezdirme dürtüsüne direniyordum. "Bana sorabilirdin?"

"Sana *sordum* ama bana söylemedin," diye düzeltti yumuşak ve ikna edici bir ses tonuyla. "Sana ne yapmak istediğini sordum ama onu da söylemedin." Daha yakına eğilip alnını benimkine yasladığında nabzım çılgınca hızlandı. Tüy kadar hafif teması tek bir nefes için hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. "Burada senin öncülük etmene ihtiyacım var, Shannon," diye fısıldadı. "Benden ne istediğini söylemelisin." Kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissedebiliyordum. Ritmi benimkiyle eşleşiyormuş gibiydi. "Çünkü sana karşı hiçbir hata yapmak istemiyorum."

Öp beni, Johnny.

Öp beni.

Beni öpmeni istiyorum!

Kafamda oluşturduğum kelimeleri dile getiremediğim için cevap vermemiştim. Johnny gülümseyerek bir adım geri çekildi.

"Hadi bakalım," dedi başını alaycı bir şekilde hafifçe sallarken. Eli-

mi tutarak beni oturma odasına doğru götürdü. "Aceleye gerek yok." Koltuk değnekleri olmadan sert ve yavaş hareket ediyordu. "Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin." Oturma odasının kapısını açtığında önden ilerlemem için işaret verdi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Resmen başım dönüyordu, nefesim kesilmiş ve çokça hayal kırıklığına uğramış bir halde elini bırakıp içeri girdim. Dokunuşunun eksikliğini ayak parmaklarıma kadar hissediyordum.

Kanepenin yanında durduğumda, "Oturabilirsin, Shannon," dedi Johnny. Sert adımlarla pencereye doğru yürüdü ve televizyona ilerlemeden önce perdeleri çekerek bizi hafif karanlıkta bıraktı. "Sakıncası yok."

Hiç konuşmadan kanepeye uzandım. Bakışlarımı hararetle yanan şömineye dikerek sıcağı, huzuru ve sessizliği içime çektim.

"En sevdiğin pizza malzemesi ne?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"Pizza," diye tekrarladı cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokunurken. "En sevdiğin malzeme ne?" Şöminenin önünde durup devasa televizyonu açtıktan sonra telefonu kulağına götürerek bana döndü.

"Şey... ananas," diye mırıldandım. "Neden?"

Dehşete düşmüş gibi bana baktı. "Ciddi misin sen?"

"Ne?" Yüzüm kızardı. "Çok lezzetlidir."

Ürpertisini bastırarak telefonla konuşmaya başladı. "Merhaba, pizza sipariş edebilir miyim?"

"Ne... Bekle, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Bir film seç." Sehpanın üzerindeki kumandayı gösterdi. Bu sırada telefondaki kişiye yemek siparişini vermeye devam ediyordu.

Şaşırmış bir halde kumandayı elime aldım ve söylediği şeyi yaptım. Milyonlarca kanal arasında gezindikten sonra bulduğum ilk filmde karar kıldım.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde, "Yemek yarım saat içinde burada olur," diye seslendi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldadım utanarak. "Bana yemek ısmarlamana gerek yoktu."

Johnny uzun bir süre bana baktıktan sonra soluk verdi. "Evet... artık bunu yapmayacağız."

"Ha?" Gözlerim kocaman açıldı, şimdi donakalmış bir şekilde ona bakıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana yemek ısmarlayacağım, Shannon." Aramızdaki mesafeyi ka-

patarak kendini kanepeye bıraktı ve yüzünü bana doğru çevirdi. "Bazen burada yeriz. Bazen de dışarı çıkarız ama bu zamanla bizim için düzenli bir olay olacak. O yüzden üstüne fazla düşünme, tamam mı?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım. "Tamam."

"Bu gece boktan bir pizzayla idare edeceğiz," dedi iç geçirirken. "Çünkü araba kullanamıyorum ve şehirdeki tüm iyi yerler pazartesi günleri erkenden kapanıyor. Ama bir dahaki sefere çok daha iyisini bulabilirim."

"Daha iyisine ihtiyacım yok," dedim usulca. "Pizzayı severim." *Ama sana âşığım.*

"İhtiyacın olmayabilir ancak sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi sessizce.

"Sana karşılığında hiçbir şey veremem," diye ağzımdan kaçırdım. Sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissedebiliyordum. "Sana yemek ısmarlayamam ya da sinema biletini ödeyemem," dedim beni götürdüğü filmi düşünerek. "Bunu yapmak isterim..." Başımı eğdim, o anda bakışlarına karşılık veremeyecek kadar savunmasızdım. "Ama yapamam."

"Arka cebinde bir milyon sterlin bile olsa, benim için bir şeyleri ödemeni istemezdim," diye araya girdi. Parmaklarıyla çenemi tekrar yukarı kaldırmıştı. Konuşurken mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu "Buna cinsiyetçi ya da eski kafalı bir düşünce tarzı diyebilirsin. Ama dürüst olmak gerekirse pek umursamıyorum. Eğer birlikte yemek yiyorsak, sana o yemeği ısmarlıyorum demektir."

"Sanki biraz..." dedim sessizce. "Eski kafalı gibi."

"Öyle mi?" Johnny omuz silkti. "O zaman bunun için annemi suçlayabilirsin."

"Oldukça iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim," diye fısıldadım. Başparmağıyla çenemi hafifçe okşadığında titredim.

"Öyle mi?" Gülümseyerek biraz daha yaklaştı. "Ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirsin?"

"Ona tam not verirdim," diye fısıldadım. "Kesinlikle on üzerinden on alırdı."

Gözleri parladı. "Ben de *sana* tam not verirdim."

"Bana mı?"

"Her zaman sana," diye fısıldadı gözleri dudaklarıma kayarken. "Bunu seviyorum." Başparmağı çenemdeki küçük çukurda gezindi.

"Çok sevimli." Bakışları tekrar aşağıya kaydı ve altdudağını dişlerinin arasına alıp sertçe ısırdıktan sonra bir iniltiyle serbest bırakıp arkasına yaslandı.

Kendi iniltimi bastırdım. Onun dokunuşundan mahrum kaldığım için yıkılmıştım.

Johnny gözlerini benimkilerden ayırıp dikkatini şöminenin üzerine monte edilmiş televizyona çevirdi. "*Love, Actually?*" Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

"Karşıma çıkan ilk film buydu," dedim ellerimi gergin bir şekilde çırparak. "İstersen değiştirebilirsin." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Ardından kıyafetimin kollarını yukarı doğru kıvırdım ve tekrar aşağı inmelerini dehşetle izledim. "Benim için sorun olmaz."

Johnny koltuğa yerleşirken, "Hayır, bu harika," diye kıkırdadı. "Hiç izledin mi?"

"Hayır." Başımı salladım ve onun gibi koltuğa yaslandım. "Sen izledin mi?"

Johnny hâlâ sırıtırken başıyla onayladı. "Gibsie ilk gösterime girdiğinde onunla sinemaya gitmemi istemişti."

Bu sefer gülümsedim. "Ciddi misin sen?"

"Son derece. Etrafımız çiftlerle çevriliyken sinemada oturan iki serseriye benziyorduk." Arkamıza uzanarak kanepenin arkasından bir battaniye aldı ve bacaklarımın üzerine örttü. "O sırada *Keira Knightly* dönemini yaşıyordu. Onun bu filmde ne kadar az göründüğünü fark ettiğinde çok sinirlendi." Hafifçe güldü, eğlenceli bir şey düşündüğü belli oluyordu. "Kendini o kadar kaptırdı ki, filmin kolye sahnesinde ağladı..." diyemeden kendini durdurdu. "Özür dilerim." Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. "Az kalsın *spoiler* veriyordum."

"Neden onunla gittin?" Ona gülümseyerek ellerimi yün battaniyenin altına soktum ve koltuğa biraz daha gömüldüm. "Bu tür filmlerden hoşlanmıyorsan neden izlemeye gittin?"

"Çünkü o benim en yakın arkadaşım," diye cevap verdi. Bacaklarını sehpaya uzatırken kendi kendine kıkırdadı. "Ayrıca benim için daha kötülerini de yaptı."

"Ne gibi?"

"Gecenin bir yarısı beni görmeye gelmek için otel odalarından kaçmak gibi." Johnny dönüp bana baktı. "Bugün seni görmem için bana yardım etmek gibi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. İçimde bir şeylerin değiştiğini ve beni ona doğru çektiğini hissedebiliyordum. "Geldiğin için."

"Shannon, ben..." Kendini hemen durdurup derin bir iç çekti. "Buraya gel," dedi kolunu kaldırarak. "Seni ısıtmama izin ver."

Bu fiziksel temas için çaresiz bir şekilde aramızdaki boşluğu kapattım ve onun yanına yerleştim. Kolunu bana sarmıştı, dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettiğimde bir ürperti vücudumda gezindi. "Hadi izlemeye başlayalım," diye fısıldadı televizyonun sesini açarak.

Sonra başka bir şey konuşmadık.

19

BENİ ÖPECEK MİSİN, ÖPMEYECEK MİSİN?

JOHNNY

En yakın arkadaşa karşı erkek arkadaş savaşını kazanmıştım ve gerçekten harika hissettirmişti.

Birinci turu kazandım.

Ama onun erkek arkadaşı olduğumdan bile emin değildim.

Erkek arkadaş, çok aptalca bir kavramdı.

Tanrı aşkına, kendime hâkim olmam gerekiyordu.

Nihayet Shannon'la yalnız kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Az önce o kadar kararsız görünüyordu ki, geri çekildiğim ana kadar vicdanım paramparça olmuştu. Onu öpmek *istiyordum* ama onun bunu isteyip istemediğini bilmiyordum. Bu benim için bir sorundu. Çünkü Claire'in varsayımlarının aksine, balıklama atlamak *istemiyordum*. Duygularımı onun üzerine yıkmak ve ondan faydalanmak istemiyordum.

Shannon'ın hayatıyla ilgili her şey çok büyük ölçüde ve çok kısa bir süre içinde değişmişti. Ona karşı bir hata yapmak istemiyordum. En önemlisi, sonrasında benim yüzümden pişman olmasını istemiyordum.

Şimdi buradaydık, tekrar evimdeki kanepede oturuyorduk. Aramızda ne bir sır vardı ne de aceleyle gidilecek bir antrenman. Hayır... aramızda duran tek şey, gelecekteki bilinmeyenin korkusuydu.

Neredeyse on sekiz yıldır ilk kez, hayatımda çok önemli bir kavşakta durduğumu hissediyordum. Hangi yolu seçeceğimi kendime sormama gerek yoktu. Ayaklarım zaten ona doğru ilerliyordu ama bu yolun kısa olduğunu bildiğim için çelişkiler içindeydim. Babam ve doktorlar haklıysa, eğer haziran ayında takıma girmeyi başarırsam onunla geçireceğim yalnızca iki ayım vardı. İki ay sonra buradan gitmiş olacaktım. Haziran geldiğinde, önümdeki yoldan başka bir yöne sapacaktım.

U20'ler bir anda eskisi kadar cazip gelmemeye başlamıştı. Hayatım boyunca sadece ragbi oynamayı düşündüğüm bakış açım şimdi bulanıklaşıyordu. Geleceğim için doğru olanı yapmaya çalışırken, şimdiki zamanım için doğru olanı sürdürmek; işte bu kız yüzünden kendimi bu kadar yıpranmış hissetmemin sebebi buydu.

Sadece onunla *zaman* geçirmek istiyordum. Ailesinden ve ragbiden, diğer her şeyden uzakta. Sadece ikimiz varken. Hayatıma ara vermek ve

onun yanımda olmasını istiyordum. Bunlar benim yaşımdaki biri için ağır sözlerdi ama içgüdülerime ve sezgilerime güveniyordum. Bunların hepsi beni cesaretlendiriyordu. Doğru yolda olduğumu, bu kızın benim için doğru kız olduğunu söylüyorlardı. Kaçırmamam gereken bir kızdı. Birçok vajinanın olduğu ortamdan geçsem bile o kadınlar benim için hiçbir şey ifade etmezdi çünkü ona karşı bir şeyler hissediyordum.

"İyi misin?" Shannon'ın sesi düşüncelerimi böldüğünde bakışlarımı şöminede çıtırdayan alevlerden onun yüzüne çevirdim. Sırtını kanepenin koluna yaslamıştı, saatler önce üzerine örttüğüm battaniyenin altına gömülmüş bir halde oturuyordu. Kollarını dizlerine gevşekçe sarmıştı ve gözlerindeki beklentiyle bana bakıyordu.

Az önce bana söylediklerinin tek kelimesini bile hatırlayamayınca elimi saçlarımda gezdirerek gerindim. "Pardon, ne demiştin?"

"Bir saat önce ateşe kömür atmak için kalktın. O zamandan beri şömineye bakıp duruyorsun," dedi o yumuşak sesiyle. "Film bitti, Johnny. Televizyon da kapandı."

"Kahretsin, öyle mi?" Etrafıma bakındım ve karanlıkta oturduğumuzu, odayı sadece ateşin aydınlattığını fark ettim. "Özür dilerim. Dalıp gitmiş olmalıyım."

Shannon endişeyle kaşlarını çattı. Ayağının bacağımın yan tarafını okşadığını hissedebiliyordum. "Aldığın ilaçlar yüzünden mi?" Sesi anlayış doluydu, ayak parmaklarıyla bacağımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu. "Seni uyuşturuyor mu?"

"Hayır, ilaçlardan değil." *Günlerdir sana söylemek istediklerimi zihnimde tekrarlayıp duruyorum ve şimdi bu kelimeleri dile dökemiyorum.* "Bana ne olduğunu bilmiyorum." *Bana sen oldun ve artık tamamen boku yedim.* "Sanırım sadece enerjim tükendi." *Çünkü bütün gece burada oturmamıza rağmen bariz gerçekleri konuşmadık.* "Üzgünüm, Shan."

Söylediklerim gülümsemesine neden olduğunda kaşlarımı kaldırdım. "Bunda komik bir şey mi var?"

"Shan dedin," dedi sırıtarak.

"*Evet...*" Ben de ona sırıttım. "Yani?"

"Arkadaşlarım bana öyle seslenir," diye açıklama yaptı. "Şey... yani kızlar ve Joey."

"Ben senin arkadaşın değil miyim?" dedim ona bakarak. "Yoksa bu takma isim sadece *yakın çevren* için mi geçerli?"

"Hayır, hayır. Sen benim çevremsin," dedi aniden. Sonra yüzünü buruşturdu. "Benim yakın çevremdesin demek istedim. Benim yakın

çevremdesin, yani benim çevrem değilsin." Başını ellerinin arasına alıp inledi. "Off, insanlarla konuşmakta gerçekten kötüyüm."

Gülerek battaniyenin altına uzandım ve ayağını yakaladım. Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum ama artık lanet olası ayağı elimdeydi. *Gibsie haklıydı. Bana ait olmayan şeyleri almakla ilgili bir sorunum vardı.* "Sakin ol," dedim ayağını kucağıma yerleştirirken. "Ne demek istediğini biliyorum."

Shannon'ın gözleri ayağını kucağımda tuttuğum yere doğru kaydı. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledim.

Eğer geri çekerse, yapmasına izin verecektim. Ama geri *çekmedi.*

Bunun yerine diğer ayağını battaniyenin altından çıkardı ve diğeriyle birlikte kucağıma koydu. Gözleri tekrar benimkilere kaymıştı. Belli ki tepkimi ölçmek için bekliyordu.

Ben de kolumu bacaklarının arasından geçirip dizini hafifçe kavradım. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım ve şüphe gibi görünen en ufak bir ipucu belirtisi olup olmadığına dikkat ettim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" demek için cesaretimi topladım. Başını salladığında, kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Benim hakkımda... ne hissediyorsun?"

Gözleri irileşti. "Senin hakkında mı?"

"Evet." Derin derin yutkundum. "Benim hakkımda."

Shannon o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, soruma cevap vermeyeceğinden korktum. Ama sonra konuşmaya başladı.

"Bazen karaya vurmuş gibi hissediyorum," diye itiraf etti kısık bir sesle. Bakışlarını bacaklarını tuttuğum yere indirmişti. "Aynı yerde sıkışıp kalmışım ve boğuluyormuşum gibi." Ellerini birbirine kenetleyerek konuşmaya devam etti. Şimdi beni kendi gerçekleriyle yüzleştiriyordu. "Sanki suyun taşmasını izliyorum ve giderek yükseliyor. Bana yaklaştığını, beni içine çektiğini görebiliyorum." Titreyerek dudağını ısırdı. "Korkunç bir şey."

"Öyle olduğuna eminim," diye huysuzca cevap verdim. Parmak uçlarımı kot pantolonlu dizinde aşağı yukarı gezdiriyordum. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum, yanlış bir şey söylemekten korkuyordum.

"Sonra sen geliyorsun ve sular geri çekiliyor." Çenesini yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakarken titrek bir nefes verdi. "Sen ortaya çıkıyorsun. Tüm kötülükler bir süreliğine yok oluyor."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, içimde yavaş yavaş bir ate-

için yanmasına neden oluyordu. Tenim sıcaktı, bedenim hayal kırıklığı ve heyecanla sımsıkı sarılmıştı.

İşleri çok fena batırmıştım.

"Bana böyle hissettiriyorsun," diye fısıldadı. Mavi gözleri ruhumun derinliklerine işliyordu. "Daha iyi. Canlı. Özgür. Güvenli. Önemli. Günlerdir ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum. Bunun tek nedeni senin burada olman... çünkü seninleyim." Sonra yüzünü buruşturdu, aklına acı verici bir düşünce gelmiş gibiydi. "Ama senin hayatını raydan çıkarıyorum," diye ekledi kısık bir sesle. "Seni ailemin karmaşasına sürükledim ve bunun için çok üzgünüm."

Dikkatli ol, Johnny.

Şimdi sözlerine çok dikkat et, dostum.

Shannon mucizevi bir şekilde açmayı başardığım kapalı bir kitaptı. Bir hata yapıp sayfaların yüzüme kapanmasına izin veremezdim. "Bunun nasıl başladığını ya da ne zaman senin kederinde boğuluyormuşum gibi hissedecek kadar sana bağlandığımı hatırlamıyorum," dedim sonunda kelimeler beni tekrar bulduğunda. "Ama senden önceki halime asla geri dönmek istemediğimi biliyorum."

O kadar güçlü, öyle dirençliydi ki durumun farkında bile değildi. Onun yaşadıklarını yaşayıp tekrar ayağa kalkabilmeyi hayal bile edemezdim. Ama işte buradaydı, bana güvenmeye hazırdı, babası hâlâ etrafta olmasına rağmen gece için evinden ayrılıyordu. Bu onun kafasını karıştırmış olmalıydı, öyle değil mi? Ama bunun onu altüst etmesine izin vermemişti. Bu kız yedi kez düşüp sekizinci kez ayağa kalkmanın tanımıydı. Önüne ne çıkarsa çıksın her zaman üstünü başını toplar, ayağa kalkar ve tekrar yapmayı denerdi.

"Böyle olmaktan çok yoruldum," diye itiraf etti kısık bir sesle. "Biliyorsun ki deniyorum... Sadece yaşamaya devam edebilmek için. Üzerinde durmamaya ve minnettar olmaya çalışıyorum ama öyle *hissetmiyorum* ve hayatıma devam *edemiyorum*. Hâlâ kapana kısılmış gibi hissediyorum. Her geçen gün artık burada olmayacağım ana biraz daha yaklaşıyorum."

Ne demek istediğini anlamamıştım, o yüzden anlamış gibi davranmayacaktım. Neyle uğraştığı ya da nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. En sonunda, "Ben yanındayım," diyebilmeyi başardım. Onun yanında olacaktım.

"Bana kurallar koyuyor, Johnny." Shannon burnunu kırıştırıp birkaç sığ nefes aldı. "Daha fazla kural. Daha fazla kanun..." dedi aniden.

Ardından derin bir nefes verip, "İtaat edilecek daha fazla emir." diye ekledi.

İşte şimdi kendimi kaybedecektim.

Nefes al, Johnny.

Siktiğimin nefesini içine çek, dostum.

Söylediklerini anlamam biraz zaman almıştı. Duygularımı dizginlemem, içimdeki ani ve umutsuz saldırı ihtiyacını bastırmam ise çok daha uzun sürmüştü. "Darren mı?" diye sorabildim sonunda.

Zayıfça başını salladı. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama sadece... Kontrol edilmekten bıktım," diye ekledi titreyerek. "O hastane yatağında uyandığımda, tekrar hayattayken ve nefes alırken, kimsenin beni onun gibi kontrol etmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime *yemin ettim.*"

"En başta böyle bir şeyin olmasına zaten sen izin vermemiştin, Shan," dedim kısık sesle. "Bu senin kontrolün dışındaydı."

"Mesele de bu zaten," diye cevap verdi. "*Bir şeylerin* benim kontrolüm dışında olmasından bıktım, Johnny."

"Evet," dedim iç çekerek. "Anlayabiliyorum."

"Biliyor musun... Bu evde ilk kez duş aldığımda neler hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum," dedi kendi kendine usulca gülümseyerek. "Banyoda uzun süre öylece durdum ve dinledim."

"Neyi?"

"Sessizliği."

"Shan..."

"Açıklaması zor," diye tarif etmeye çalıştı. "Ama o banyodan hiç çıkmak istemedim çünkü kendimi güvende hissettim... Seninle birlikteyken kendimi güvende *hissediyorum.*" Başını iki yana sallayarak titrek bir nefes verdi. "Bu da çok kötü çünkü senin üzerinde baskı yaratıyor."

Sersemlemiş bir halde, onu rahatlatmak için ihtiyacım olduğunu bildiğim kelimeleri bulmak üzere zihnimi zorlamaya başladım. Onu tekrar bir bütün haline getirmem gerekiyordu. Bilmiyordum. Sadece içimde bir his vardı. Bağımlılık yaratan bir yıkım modelinde, hem boğazıma yapışan hem de beni suyun altında boğan devasa duygularla çarpışıyordum.

Duvarlarım yıkılmıştı. Beni altüst edeceğini *bildiğim* kızdan kendimi korumak için inşa ettiğim her şey parçalanmıştı. "Kimse bana zorla

bir şey yaptırmıyor," dedim sonunda. Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. "Şu anda evimdesin çünkü senin burada olmanı istiyorum."

"Öyle mi?"

"Yüzde yüz," diye cevapladım. "Bunun seni burada, yanımda *istediğim* gerçeğinden başka hiçbir şeyle ilgisi yok, Shannon."

"Emin misin?" diye fısıldadı.

"Dinle..." derken tüm dikkatimi ona vermek için vücudumu çevirdim. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, duygularımı anlık olarak yaşamıyorum. Ben geçici şeylerin peşinde koşmam, öyle biri değilim. Bu yüzden sana bir şey söylediğimde ya da yaptığımda ciddiyimdir, olabilecek her ayrıntıyı düşünmüşümdür. Şimdi de sana burada, benim yanımda olmanı *istediğimi* söylüyorum."

Shannon'm ağzı açık kaldı. Büzülmüş dudakları mükemmel bir *O* harfi oluşturuyordu.

"Evet," dedim sırıtarak. Uzanıp çenesini yukarı kaldırma isteğime karşı koydum. "Hmm..."

"Johnny?" dedi biraz daha yaklaşarak. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet..." derken sesim çok boğuk çıktı. Tekrar denemeden önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Evet, Shan. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Beni artık öpecek misin?"

Vay canına.

Sakin ol, Kav.

Sakin ol ve onu korkutma.

Onu geri getirdin, şimdi burada kalmasını sağla.

Hamle yapma, dostum. Kendini tut.

Konuşmadan önce sözlerini sindirmem birkaç saniye sürdü. "Seni öpmemi *istiyor* musun?"

"İlk hamleyi yapıp sonra da kaçmak zorunda kalmamak güzel olurdu." Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Bana bakmadan önce kısa bir süre için yüzünü eğmişti, o mavi gözler beni içine çekiyordu. "Beni panik yapmaktan kurtarırdı," dedi küçük bir omuz silkmeyle. Bir süre altdudağını ısırdıktan sonra, "Benim de istediğim bu... yani panik yapmak zorunda kalmamak," diye ekledi. "Seninle nerede durduğumu bilmek."

"Seni öpmek istiyorum, Shannon." Kasıklarımdaki acıyı görmezden geldim ve yüzümü ona doğru çevirmek için vücudumu döndür-

düm. "Seni *öpeceğim*," diye ekledim. Oldukça hararetli ve telaşlı hissediyordum. "Eğer istediğin buysa?"

Shannon titrek bir nefes verdi. "Tamam."

Ona endişeyle baktım. "Tamam."

Kıpırdamadan duruyordu, gözleri benimkilere kilitlenirken yanakları kızarmıştı. Yüz ifadesi *beklenti* içindeydi, değil mi?

"Ne... yani şu anda mı?" diye sordum. Kendimi zor durumda kalmış gibi hissettiğim için biraz paniklemiştim. "Şimdi mi öpmemi istiyorsun?" Tanrı aşkına, işi gerçekten berbat ediyordum. "Sadece biraz daha konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Daha fazla konuşmak istemiyorum, Johnny," diye fısıldadı. "Bir ömür boyu yetecek kadar konuştum zaten."

"Sadece sana baskı yapmak istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. Kendi lanet olası sesimdeki gerginliği duyuyordum. "Babanla ve Joey'yle yaşadığın onca boktan şey arasında. Annen ve onun dramıyla uğraşırken. Tanrım... Yüzün yaralar içinde, canın yanıyor ve vücudun..." Ne yapacağımı şaşırmış bir halde omuz silktim. "Ben sadece... Sanırım konuşmaya devam etmeliyiz? Lanet olsun, Shannon. Senden faydalandığımı düşünmeni istemiyorum..."

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Ben sadece... ben... ben deniyorum..." Sözlerim kesildi ve onun bana bakmasını izlerken acı dolu bir iç çektim. Ruhumu içine çeken mavi gözleri iri ve davetkârdı. "Siktir..."

Bir saniye daha dayanamayarak boynunun arkasını kavradım ve aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Ağzımın içinde inlerken elleri kazağımın önüne gitti. Parmakları kumaşı sıkıca kavradı, çekiştirdi ve beni biraz daha yaklaşmam için teşvik etti.

Ah, lanet olsun.

Ellerini kendi ellerimle yakalayarak içimdeki her boktan dürtüyü bastırdım. Sadece onu öptüm, umutsuzca sakinliğimi korumaya ve çok fazla zorlamamaya çalıştım. Tek yapmak istediğim onu kucağıma alıp vücudunu kendime sarmak, daha iyi bir açı oluşturmaktı ama bunların hiçbirini yapamıyordum.

Yavaş ol, diye uyardı hormonlar yüzünden bulanıklaşan beynim. *Bu anı mahvetme, dostum.*

Ancak dilinin benimkine karşı geçici bir hareket yaptığını hissettiğim anda tamamen mahvolduğumu anladım.

Dayanamıyordum.

Göğsümdeki baskıya *dayanamıyordum.* Kendimi kontrol etmeme yardımcı olan hayati bir devrenin çökmesine ve alev almasına neden oluyordu.

Beynim devre dışı kalırken vücudum kontrolü ele aldı.

Şoför koltuğunda aletim oturuyordu. Artık tamamen içgüdülerimle hareket ediyor, onu şehvetle öpüyor, durmam için bir neden olduğunu bilsem de frene basacak iradeyi kendimde bulamıyordum.

Ellerimi saçlarına dolamak için uzattığımda *onun elleri* belime ilerlemeye başladı. Bedenimi kendine doğru çekti ve sırtüstü düşerken onunla birlikte gelmem için beni cesaretlendirdi. Tanrı aşkına... Eğer tam orada onunla birlikte olmasaydım, dillerimiz hayatımın şüphesiz en iyi öpücüğü için savaşırken kahrolası bir manyak gibi onun tadı için çaresizce çırpınırdım.

Onu öpmek farklıydı çünkü bu sefer işin içinde duygular vardı.

Onun da hissettiğini bildiğim büyük, kocaman, dehşet verici duygular aramızda yükseliyordu.

Bu sefer farklıydı çünkü *önemliydi.* Çünkü *birbirimiz* için önemliydik.

Vücudum alev alev yanıyordu. Büyük bir kısmı, kalçalarımın onunkilere karşı pervasızca yaptığı hareketlerle daha da kötüleşen acı yüzündendi. Ama çoğunlukla ellerinin tenimde olmasının verdiği heyecan yüzünden yanıyordum.

Sanki göğsüme bir bıçak saplamış ve vücudumu ikiye ayırmıştı. Her bir parçam ona doğru kanıyormuş gibi hissediyordum.

Sertleşmiştim, acı verici bir şekilde uyarılmıştım. İyi bir şekilde rahatlamış sayılmazdım ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Parçalanmış olmam umurumda değildi.

Dikişlerim patlamış olsa bile umurumda değildi. Altımdaki kanepede inleyen ve kıvranan kızdan başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

20
DELİLER GİBİ
SHANNON

Johnny ona ne istediğimi söylememi istemişti. Kelimeleri ağzımdan çıkarmam ise tam dört saat sürmüştü. Ancak sonunda istediğim şeyi söylediğimde, açık sözlülüğümle ikimizi de şaşkına çevirmiştim.

Beni şehvetle öpüyordu. Dilinin her hamlesinde, alışılmadık açık sözlülüğüm için hissettiğim mahcubiyet biraz daha azalıyordu.

Zorlukla nefes alabiliyordum, ciğerlerim isyan çığlıkları atıyordu ama hava almak için yukarı çıkmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi biliyordum. Onun için açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyordum, devam etmemi söyleyen duygular çok baskındı.

O benden çok daha büyüktü, vücudu daha iriydi ve beni heyecanlandırıyordu. Vücudunun üzerimdeki ağırlığı aynı anda hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Ne zaman baskıya dayanamayacağımı düşünsem, ellerim onu biraz daha aşağı çekiyordu.

Öpüşmeyi keserek dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sen iyi misin? Çok mu ağırım?" Göğsü hızla inip kalkıyor, sert nefesleri benimkilere uyum sağlıyordu. "Canını yakıyor muyum?"

Uzanıp elimi ensesine yerleştirdim ve yüzünü tekrar kendime doğru çektim. Ellerim boynuna o kadar sıkı sarılmıştı ki, içeride bir yerlerde kan dolaşımını kestiğimden emindim ama onu bırakamıyordum.

Fiziksel olarak gitmesine izin *veremezdim.*

Korkmuştum, kuşku içindeydim ve *yorgundum.*

O anda bildiğim tek doğru bu çocuğa *güvendiğimdi.*

"Konuşma," diye yalvardım. "Sadece beni öpmeye devam et." Onu bir can simidi gibi kavrayarak bacaklarımı beline doladım. "Sadece benimle *kal,*" diye yalvardım.

"Siktir..." diye inledi boğazının derinliklerinde. "Buradayım." Titrek bir nefes vererek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seninle kalacağım." Konuşurken dudakları benimkilere dokunduğunda içimde bir zevk titremesi oluştu. "Seninle sevişeceğim," diye fısıldadı. Ağırlığını tekrar üzerime verip bacaklarımın arasına yavaşça yerleşirken bedenimi kanepenin minderlerine daha çok bastırdı.

Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdığında nefesim boğazımda

düğümlendi. Dudaklarını aralayıp maharetli diliyle aklımı başımdan alırken sıcak ve araştırıcı bir tavırla hareket ediyordu.

Gözlerimi kapatarak beline dolanan bacaklarımı sıkılaştırdım ve tüm gücümle ona sarıldım. Johnny'nin göğsünden acı dolu bir hırıltı çıktı. Onu incittiğimi ve bırakmam gerektiğini biliyordum ama fiziksel olarak kendimi ondan ayıramıyordum.

Vücudum sanki onunkine yapışmış gibiydi. Odada bir kasırga esmediği sürece hiçbir şeyin beni ondan koparabileceğini sanmıyordum.

Bir eli saçlarıma dolanırken diğerini kalçama yerleştirmişti. Onun ustaca hamlelerine karşılık verdiğim her anda parmakları tenime sürtünüyordu. Kalçaları kasıklarıma karşı yavaş ve uyuşturucu bir ritimle hareket ediyor, etrafımda dönüyor, kıvrılıyordu. Derinlerde saklı olan bir şeyi, dudaklarının her dokunuşu ve dilinin her darbesiyle ulaşabileceğim noktaya yaklaşan o hissi özleyip arzulamama neden oluyordu.

"Sadece bir konuşma yapmamız gerektiğini hissediyorum..." demeye çalıştı tekrar. Dudaklarıma karşı sertçe soluyordu. "Nerede durduğumuz hakkında." Alnını benimkine yaslayarak dudaklarımı tekrar hafifçe öperken, "Aynı fikirde olmamız için," diye bitirdi sözlerini.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Ellerimi tişörtünün eteklerinin altına kaydırıp o sıcak, gösterişli teniyle karşılaştığımda titredim. Dokunuşumun altında karın kaslarının gerildiğini ve kasıldığını hissettiğimde bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. "Ben, şey... sanırım..." Dikkatim dağılmış ve sıcaktan bunalmış hissediyordum, şehvet dolu düşüncelerimden sıyrılmaya çalışarak umutsuzca başımı salladım. "Emin misin?"

"Hayır," diye inlerken sesi acılı ve kararsız çıkıyordu. "Sadece... yapmamız gerekebilir diye düşünüyorum?" Konuşurken kendini bedenime doğru bastırmaya devam etti, o sihirli kalçalarını sinirlerime maksimum zarar verecek şekilde ayarlamıştı. "Yani... üstünde konuşmalıyız." Nefes vermeden önce uzun, gergin bir süre boyunca bana sertçe baktı. "Bizim hakkımızda." Güçlü bedeninde büyük bir titreme oldu. "Ah, siktir et..." Sonra devam etti; dudaklarımı öpüyor, bedenime sürtünüyor, beni ürpertiyor ve titretiyordu. Saatler boyunca bunu yapmaya devam ettik. Tamamen giyinik halde sadece öpüşüyor, sürtünüyor, dokunuyor ve fısıldaşıyorduk. Vücudumda bir zerre bile enerji kalmayana kadar bunu yaptık.

Burnunu yanağıma sürterek, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı sallayarak memnuniyetle iç çektim ve parmaklarımı beline

yerleştirdim. Onu sonsuza kadar yanımda tutmaktan başka bir şey istemiyordum. "Sadece yorgunum."

Johnny yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı ve geri çekilerek bacaklarımın arasına diz çöktü. Temasının aniden uzaklaşmasıyla içimi soğuk bir ürperti kapladı. Ateş neredeyse sönmüştü, geriye sadece turuncu bir kor kalmıştı ve gece havası iliklerime kadar işliyordu.

Yana doğru eğilip sehpanın üzerinden telefonunu alırken boş pizza kutusunu devirdi. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Ardından ekranı bana bakacak şekilde çevirdi. "Saat üç buçuk olmuş." Karanlıkta görebilmemiz için telefonunun fenerini yaktı, sonra tekrar masaya bırakıp sertçe koltuktan kalktı. "Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim."

Ayağa kalkıp güçlü kollarını başının üzerinde gerdikten sonra utanmadan eşofmanının içinden *kendini* düzeltmesini izlerken çok utandım.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye sordu uykulu bir şekilde esneyerek. "Yarım düzine kadar boş oda var. Sana birini hazırlayabilirim?"

Hayır, seninle kalmak istiyorum.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım, sürekli ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyordum. "Benim için sakıncası yok."

"Burada benimle kalmak ister misin?" diye sorarken sesi biraz daha sert çıkıyordu. "Joey yatak odamda. Ben de kanepeye uzanacaktım ama..."

"Seninle," diye mırıldandım. Bu sırada zaten başımı sallayarak teklifini onaylıyordum. "Seninle kalmayı tercih ederim."

"Sadece uyumak için," diye ekledi Johnny. Sesi gergin çıkıyordu. "Tamam mı?"

"Tamam."

"Pekâlâ." Kendi kendine başını sallayarak elini başının arkasına götürdü. Üstündeki *sweatshirt* ve tişörtü aynı anda çıkarmıştı.

Odanın karanlığından memnundum çünkü onu gördüğümde yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Öyle güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu.

İnce ince işlenmiş kaslar ve sıkı bir vücut...

"Aklıma kötü bir şey gelmiyor, söz veriyorum." Eşofmanını çıkardıktan sonra iç çamaşırıyla durup bekledi. "Kıyafetlerimle uyuyamam, yoksa gece bir fırına dönüşürüm."

"Ta-tamam." Hiç şikâyet etmeyecektim. "Anlıyorum."

Yerimden kıpırdamadan, telefonunu ve battaniyesini alıp becerik-

sizce kanepeye tırmanmasını izledim. Battaniyenin belini örteceği şekilde kanepeye uzanana kadar yaptığı her sert hareketle birlikte yüzünü buruşturmuştu.

"Geliyor musun?" Bir eliyle battaniyeyi tutarken diğeriyle de boş kısma vuruyordu.

Sırtım ona dönük olacak şekilde güçlükle kanepenin üstüne uzandım.

Johnny telefonundaki feneri kapattı ve battaniyeyi bedenlerimize sarmadan önce telefonu yere doğru attı. Belimin altından geçirdiği eliyle beni kendine çekerken, "Rahatla," diye fısıldadı. "Sadece uyuyacağız." Sonra diğer kolunu üstüme atıp beni bir koza gibi sıkıca sardı. "Güvendesin." Dudaklarının başımın arkasına değdiğini hissedince bedenimi bir ürperti kapladı. "Söz veriyorum."

İki elimi kolunun etrafına sardım, vücudunun benimkiyle aynı hizada olduğunu hissederken ona tutundum. Onun gücü, kokusu, dokunuşu, nefeslerinin sesi... Anın her saniyesini özümsedim ve zihnimin arkasındaki bir zaman kapsülüne kilitledim. Bu hazineyi de diğerleriyle birlikte güvenli bir yere aldıktan sonra, içine ekleyeceğim daha çok anıya sahip olmak için dua ettim. "Sakın bırakma, tamam mı?"

"Bırakmam," diye söz verirken bana daha sıkı sarıldı.

Yarın başımın belaya gireceğini biliyordum. Eve döndüğümde taş kadar donuk yüzler ve öfkeli nasihatlerle karşılaşacaktım ama şu anda onları umursamak aklıma bile gelmiyordu.

Johnny elini belimde gezdirdi. İleri ve geri hareketleri tekrarlarken dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Nasıl hissettin?" Konuşurken dudakları kulak mememe değiyordu. Parmakları vücudumda dolaşıyordu. "O gün?"

Tam olarak neyi kastettiğini biliyordum. *Mutfaktaki o gün.* "Şey..." Gözlerimi kapattım ve cevap vermeden önce uzun uzun düşündüm. "Adil değilmiş gibi hissettim."

"Adil değilmiş gibi mi?"

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarıldım. "Çünkü her şeyin bittiğini sanıyordum ve buna hazır değildim."

"Neyin bitmesine?"

"Hayatımın."

Keskin bir nefes aldı. "Henüz bitmedi, Shannon."

"Hayır." Gözlerimi sımsıkı yumarken içimdeki hüzün dalgasıyla savaştım, birbirine zıt şeyler düşündüğümüzü biliyordum. "Bitmedi."

"Bunları yaşadığın için üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Bu muhtemelen senin durumundaki birine söyleyebileceğim en kötü şey ama yine de üzgünüm." Yüzünü boynuma gömüp, "Sana o insanları ebeveyn olarak verdikleri için çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Yanağımdan hain bir gözyaşı süzüldü, ardından bir tane daha geldi ve diğeri onu takip etti. "Bütün bunlar olurken seni düşünüyordum," diye itiraf ettim. Dudağımı çok sert ısırmıştım, ağzımda aşina olduğum metalik tadı hissedebiliyordum.

"Beni mi?"

Başımı sallayarak yaşlarla lekelenmiş yanağımı onun koluna sildim. "Bana ne olduğunu, onu durduramayacağımı biliyordum. Bu yüzden en mutlu anımı düşündüm ve ona sıkıca tutundum."

"En mutlu anın neydi?"

"Sen ve ben," diye fısıldadım titreyerek. "Hastanede bana söylediğin o şeyler. Diğer tüm zamanlarda söylediklerin. Seni zihnimde canlandırdım, yüzüne konsantre oldum. Sesini içimde hayal ettim ve seni orada, aklımda tuttum. Benimle konuşuyordun. Beni sakinleştiriyordun. Kendimi..." Nefesim kesilmişti, sözlerimi bitirmeden önce sakin bir nefes almak zorunda kaldım. "Güvende hissetmemi sağladın."

"Tanrım, Shannon," dedi boğuk bir sesle. Beni kollarıyla biraz daha sıkı kavradı. "Orada olmayı ne kadar çok istediğimi asla bilemezsin."

O anda etrafımıza bir sessizlik çöktü ama gergin bir ortam yaratmıyordu.

Aksine rahatlatıcıydı.

Fazlasıyla rahatlatıcıydı.

Johnny ona söylediklerimi düşünmek için biraz bekledi. Beni soru yağmuruna tutmadı, sadece *yanımda* kaldı. Her seferinde tek bir şey sordu ve kendisine yanıtımı, bana da hayatımı değerlendirmek için zaman tanıdı.

Birkaç saat sonra çocukluğumu sorduğunda, "Tek hatırladığım bağırışmalar ve acının verdiği korku hissi," diye cevap verdim. Dışarıda şafak söküyor, odayı ürkütücü grimsi bir tonda aydınlatıyordu ve gözlerimizi hiç kapatmamıştık. Devasa pencerelerden yavaşça süzülen ışık; onun ön kolundaki çilleri, parmak eklemlerindeki yara izlerini ve güneşte kızarmış tenindeki kabarmış gibi görünen gergin damarları görmeme yardımcı oluyordu. "Karnımdaki o his, o korku... Yaşadığım en tanıdık his. Endişelenmediğim zaman iyi değilmişim gibi hissediyo-

rum. İyi hissetmek konusunda pek iyi değilim." Derin bir iç çekerek parmaklarına odaklandım. Uzun parmaklarının uç kısımları sert ve nasırlıydı, onlara dokunmadan duramıyordum. "Günün her anı diken üstündeyim, sürekli üzülmeyi bekliyorum çünkü alıştığım şey de bu... Hissetmeye, beklemeye ve bununla yaşamaya programlandığım şey." Yüzümü buruşturarak parmağımı başparmağının üzerinde gezdirdim. "En azından, Patricia ve Carmel böyle söylüyor."

"Patricia sosyal hizmet görevlisiydi," dedi Johnny. Daha önceki sorularından birinden onun adını hatırlamıştı. Elimi avucunun içine alıp parmaklarımızı birbirine dolayarak beni *yatıştırıyordu*. "Carmel da..."

"Hastanedeki danışman," diye tamamladım burnumu koluna dokundurarak. "Ama onunla sadece iki kez görüştüm ve yanına bir daha gitmeyeceğim."

Göğüs kafesimde yukarı aşağı hareket eden eli durdu. "Neden?"

"Sadece beni dinlemek üzere *para aldığı* için orada olan birine güvenmem mi gerekiyor? Saat akşam beşi geçtikten sonra beni ya da kardeşlerimi umursamayan birine?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayatta olmaz."

Johnny iç çekip parmaklarını gezdirmeye devam etti. "Bence o evde olanlar hakkında biriyle konuşmalısın," demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Az önce konuştum," diye fısıldadım.

"Hayır, Shan. Benimle değil," diye cevap verdi üzgün bir şekilde. "Hayatında bir fark yaratabilecek niteliklere sahip bir profesyonelle."

"Bir anlamı yok," diye fısıldadım.

"Bence var."

"Bence yanılıyorsun."

"Peki ya Joey?" dedi konuyu değiştirerek.

Bir anlığına donup kaldıktan sonra yüzüne bakmak için döndüm. "Ne dedin sen?"

"Joey ne olacak dedim? Ona kim yardım ediyor?" diye sordu Johnny. Başparmağını yanağımda gezdiriyordu. "Çocukların danışmanlık ve oyun terapisi aldıklarını söyledin. Annen kendi travma danışmanlığında, ayrıca boktan bir ebeveynlik kursuna gidiyor. Darren kendi bildiğini yapıyor ve lanet olası baban da kaçıyor. Peki ya Joey? Biriyle görüşüyor mu? Eğer öyleyse, o zaman çocuğa yeni bir terapist bulmaları gerekiyor çünkü daha birkaç saat önce çok berbat durumdaydı."

Joey ne olacak?

Joey'ye ne olacağını sormuştu!

Benim için şu anda söyleyebileceği her şeyden daha anlamlı olan üç kelimeyi söylemişti.

Dirseğimin üzerinde doğrulup yüzüne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ona bakmak için tekrar geri çekilmiştim.

Johnny şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Doğru soruları sorduğun için."

"Şey... sorun değil sanırım?"

O anda kafamda bir şey canlandı. Günlerdir bana işkence eden soru karşıma çıkmıştı. Yan dönerek kolunu tutmaya devam ettim, bir yandan da sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. "Sana başka bir soru sorabilir miyim?" Sesimdeki titremeyi duyabiliyordum ama geri adım atmamak için kendimi zorladım.

"Tabii ki." Johnny'nin arkamdan esnediğini duydum. Kollarını etrafıma sarıp biraz daha yaklaşırken nefesinin sıcaklığını boynumda hissedebiliyordum. "Sor bakalım."

Hadi bakalım... "Benden neden hoşlanıyorsun?"

Johnny arkamda kaskatı kesildi. "Neden... *Ne?*"

"Benden hoşlanıyorsun," diye tamamladım. Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Neden?"

Bunu bilmem gerekiyordu. Benim yardım edilecek biri olduğumu düşünmesini veya daha da kötüsü, acıdığı için benimle birlikte olmasını istemiyordum. Bu ihtimal ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu.

"Bu bir..." Sözleri yarıda kesildi ve arkamdan kayarak kanepede oturur pozisyona geçti. "Sen ciddi misin?"

Başımı onaylarcasına salladım. Ciddi olmamayı diliyordum, sorumu bir şaka gibi göstermeyi her şeyden çok istiyordum ama asla yapamayacağımı biliyordum. Alacağım cevap benim için çok önemliydi. "Evet." Kendimi dizlerimin üzerine çekerek ona doğru döndüm. "Bilmem gerekiyor."

"Senden sadece *hoşlanmıyorum*. Lanet olsun..." Bana bakmadan önce başını iki yana sallayıp çenesini ovuşturdu. "Seni seviyorum, Shannon."

Nefes almayı bıraktım. "Beni seviyor musun?"

Johnny yavaşça başını salladı, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Deliler gibi seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı. "Senden bunun için izin isterdim ama böyle hissederken kendime bile sormadım."

"Ah..." Titreyerek bir nefes verdim ve başımı salladım. "Tamam."

Johnny kaşlarını kaldırdı. "*Tamam* mı?"

"Ben sadece... O gece bunu söylediğinde kafanın iyi olduğunu düşünmüştüm," diye ağzımdan kaçırdım. Dizlerim çıplak bacaklarına değene kadar ona yaklaştım. "Bunu gerçekten kastettiğini düşünmemiştim."

"O gece kesinlikle kafam iyiydi," derken bana doğru döndü. "Ama söylediklerimde kesinlikle ciddiydim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Seni *seviyorum*," diye devam etti. Tekrar söyleyerek tüm dünyamı sarsmıştı. "Şimdiki zaman, yani şu an için söylüyorum. Belki de bunu söylememeliyim, belki de sen aile meselelerinin ortasındayken bunu söyleyerek her şeyi berbat ediyorum ama gerçek bu şekilde." Umutsuzca omuz silkti. "Sana *âşığım*. Sanırım bir süredir öyleyim. Tamamen dürüst olursak, uzun bir süredir öyle hissediyorum." Titreyerek nefesini verdi. "Bu U20'lere katılamama düşüncesinden bile daha çok korkmama sebep oluyor. Şimdiye kadar sahada karşılaştığım herkesten daha çok korkutuyorsun beni."

"Vay be." Titrek bir nefes verdim. "Tüm bunları söylediğine inanamıyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Alçakça bir hareket, değil mi?" derken biraz kötü görünüyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdığımda vücudumda bir sıcaklık dalgası hissettim. "Deliler gibi," diye ekledim sözlerini tekrarlayarak.

"Öyle mi?" Johnny'nin gülümsemesi nefes kesici, gamzeleriyle aydınlanan bir gülümsemeydi ve ciğerlerimdeki havayı alıp götürüyordu. "Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Evet, gerçekten."

Gülümsemeye devam ederken düşüncelerinden arınmak istercesine başını salladı. "Az önceki soruna dönecek olursak, senden hoşlanıyorum çünkü kendin oluyorsun, Shannon. Senin gibi başka bir kızla hiç tanışmadım."

Burnumu kırıştırdım. "Senin kadar berbat başka bir kız görmedim demek mi istiyorsun?"

"*Hayır. Senin kadar* nazik, sevecen, güvenilir ve *sadık* bir kızla hiç tanışmadığımdan bahsediyorum," diye sertçe karşı çıktı. "Peki ya güzelliğin? Tanrı aşkına, o kadar güzelsin ki sana bakarken *acı çekiyorum.* Hayatımda hiç senin gibi bir şey görmedim."

Kanepenin üzerinde eriyecekmişim gibi hissediyordum. "Johnny..."

Johnny aceleyle, "Hayır, hayır. Cesaretimi kaybetmeden önce konuşmama izin ver, tamam mı?" derken sesi telaşlı çıkıyordu.

Çenemi kapatıp başımı salladım.

Johnny titrek bir nefes daha vererek devam etti. "Sanki sen beni *anlıyorsun*, ben de seni. Tanrım... sanırım okulda sahaya çıktığım o ilk gün beni çözdün. O zamandan beri hiç eskisi gibi olamadım, Shannon. Rugbi umurunda bile değildi. Bu seni hiç etkilemedi ve öyle olması beni *şaşırtmıştı* çünkü buna alışkın değildim. Birinin beni yalnızca olduğum kişi için istemesine alışkın değildim ama sen istedin. Beni fark etmek için zaman harcadın. Kimsenin görmediği şeyleri gördün, kendime bile itiraf etmek istemediğim şeyleri." Elini saçlarının arasından geçirdiğinde geniş omuzları çöktü. "Çok korkuyordum, Shannon. Sana karşı hissettiklerimden korkuyordum. Bundan korkmaya devam ediyorum. Hâlâ tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı beni çok korkutuyorsun çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda bana neler olduğunu bilmiyorum. Aklım darmadağın ve konfor alanımın o kadar dışındayım ki, ince bir buzun üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Ama dünyada seninle olduğu gibi, *isteyerek* kendimi ortaya koyabileceğim başka bir insan daha olmadığını biliyorum." Çaresizce omuz silkti. "Şu anda yaptığım gibi."

"Johnny, ben..." *Bir şey*, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama konuşmayı başaramadım. Duygularımın içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. *Onun* içinde boğulduğumu biliyordum. "Ben..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye ekledi tedirgin bir sesle. "Baban yüzünden yanında olduğumu sanıyorsun. Senin için üzüldüğümü düşünüyorsun."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Hayır."

"Seni küçük yalancı." Eğilerek büyük eliyle yanağımı kavradı ve alnını benimkine yasladı. "Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

"Evet," diye itiraf ettim. "Sayılır."

"Pekâlâ... Ama çok yanılıyorsun." Konuşurken nefesi yüzümü ok-

şuyor, başım dönüyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu. "Seni istiyorum çünkü aklımı başımdan alıyorsun. Ayrıca evet, yalan söylemeyeceğim. Senin için üzülüyorum," diye ekledi hiddetle. "Üzülmeseydim taş kalpli bir piç olurdum ama bunun seninle neden birlikte olmak istediğimle hiçbir ilgisi yok. Seninle birlikteyim çünkü sana ihtiyacım var."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sonunda patlayacağından korkuyordum. "Bana ihtiyacın mı var?"

"Tam tersi olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil," dedi Johnny. "Benim de sana ihtiyacım var çünkü içimde bir şeyleri sakinleştiriyorsun. Bana *iyi* hissettiriyorsun. Sanki bir şey yapmak zorunda değilmişim gibi..." Ne söylemeye çalıştığını düşünürken sesi bir anlığına kesildi. "Bana olduğum insanın yeterli olduğunu hissettiriyorsun," diye itiraf etti sonunda. "Sanki gidebileceğim en son yer burasıymış gibi... Eğer takıma giremezsem, çok da büyük bir sorun olmazmış gibi."

"Sen *yeterlisin*," diye fısıldadım kolumu boynuna sararken. "Tıpkı şu anda olduğun gibi." Onu rahatlatmak için çaresizce bacağımı onunkinin üzerine attım ve kucağına tırmandım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, o hâlâ iyileşme aşamasındaydı ama bedenimi durduracak kadar kontrol edemiyordum. "O kadar iyisin ki..." Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu kendime çektim. "Sen çok *iyi* bir insansın, Johnny Kavanagh. Üstelik bunun farkında bile değilsin. Ragbinin senin çok özel biri olmanla ne kadar az ilgili olduğunu görmüyorsun. Ancak ben gerçeği biliyorum. Bunu anlıyorum ve gerçeği biliyorum."

"Gördün mü?" Ellerini kalçalarımda birleştirirken titrek bir nefes verdi. "Sen söylüyorsun ve ben de sana inanıyorum."

"Çünkü söylediklerim *doğru*," dedim boğuk bir sesle. Artık sert ve hızlı nefesler alıyordum. "Ben sadece... Tanrı aşkına, ne kadar çekici olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Shannon?" diye mırıldanırken sesi kalın ve boğuktu. "Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim, bebeğim." Başını sallayarak acı çekiyormuş gibi inledi. "Ben sadece... Seni mutlu etmek istiyorum."

"Seni," diye fısıldadım. "Sana dair her şeyi."

"Ben zaten seninim," diye inledi. Hemen sonra dudaklarımı onunkilerle buluşturdum.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve vücudum sızlayıp titriyordu. İçimde sadece onun geçirebileceği derin bir sızı vardı. Aslında onunla *birlikte olma* ihtiyacımı asla gideremeyeceğimden emindim. Gözlerimi

kapatırken kollarına tutundum ve onu öptüm, içimde kabaran hislerin içinde boğuluyordum.

Darren haklı olabilirdi. Belki de fazlasıyla derinlerdeydim ama bunu umursamıyordum.

İçimdeki her şey ona kapılmıştı. İleride neler olduğunu göremiyordum, ona karşı hissettiğim duygu dalgasının sonrasını düşünemiyordum. Dikkatli olması gereken beynim bile kalbimi dinleyip pervasız olmam için beni teşvik ediyordu. Zihnim her şeyi bu çocuğa bırakmamı ve beni asla kırmayacağına güvenmemi istiyordu.

Böylece kendimi kaptırdım.

21
GÖZYAŞLARI, TEHDİTLER VE DEMLİKLER
JOHNNY

Daha gözümü açmadan başımın belada olduğunu anlamıştım.

Annemin çatılardan yankı yapan haykırışlarının ses tonu bunun kanıtıydı. "Jonathon Kavanagh!" Bağırışı sessizliği böldü, ardından yüksek topuklu ayakkabılar fayanslara çarpmaya başladı. "Saklandığın yerden çıkıp neler olduğunu açıklasan iyi olur!"

Şaşkınlıkla ayağa fırladım. Yarı uyku halindeydim ve neler olduğunu anlamaya çalışırken hızla gözlerimi kırpıştırıyordum.

"İşte buradasın!" diye bağırdı annem. "Neden oturma odasında uyuyorsun?"

Oturma odasında mıydım?

Bir kolumu kanepenin arkasına yaslayarak ona baktım, gerçekten ne yapacağımı şaşırmıştım. "Ben, şey..." Yüksek sesle esneyip omuzlarımı gevşettim. "Ne?"

"Marie Lynch'in neden bu sabah ilk iş olarak babanın telefonuna kızını aradığını belirten bir mesaj bıraktığına dair bir fikrin var mı?" Annem ellerini beline koymuş bir şekilde kapı aralığında duruyordu.

"*Ne?*" derken göğsümü kaşıdım. "Marie de kim?"

"Marie Lynch!" diye çıkıştı annem. "Shannon'ın annesi."

Ah, sıçtık.

"Eee? Burada bir açıklama bekliyorum, Johnny!"

Yanımda duran küçük ısı topu kıpırdanmaya başladı. Bir çift gece mavisi göz battaniyenin altından dışarı bakıyordu.

Bir kez daha sıçtık.

Dün geceki olaylar bir anda gözümün önünden geçip gitti ve aletime doğru hızlı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"*Merhaba,*" diye dudaklarını oynattı Shannon. Battaniyeyi parmaklarının arasına alıp bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmış görünüyordu. "*Yardım et.*"

Annem durduğu yerden sadece kanepenin arkasını görebiliyordu. İçime dolan anlık rahatlama yüzünden ağlayabilirdim.

"*Ne yapacağım?*" diye dudaklarını oynattı. Zor nefes alıyordu. "*Kalkayım mı?*"

Tabii ki hayır!

"Bilmiyorum desem bana inanır mısın?" diye seslendim anneme. Shannon'ın başından battaniyeyi geçirip beceriksizce üzerine tırmanmıştım. Acı içime bir kurşun gibi saplandığında çığlık atma isteğimi bastırdım.

Ayağa kalkarken içimden, *Yerde kal, lütfen yerde kal,* diye yalvardım Shannon'a.

"Asla olmaz," diye karşılık verdi annem. Beni bir şahin gibi izliyordu. "Neden çıplaksın?"

Çoraplarıma baktım ve omuz silkerek umursamaz bir tavır takındım. "Çıplak değilim."

Gözlerini kıstı. "O zaman neden iç çamaşırlarınla benim güzel deri kanepemin üzerinde uzanıyorsun?"

"İç çamaşırı mı?" Ona kızgın bir bakış attım. "On yaşında mıyım ben?"

"Hayır, neredeyse on sekiz yaşındasın. Ayrıca kısmen çıplaksın," diye karşılık verdi öfkeyle. "Ortada hesabını veremediğim bir kız var, özellikle de hoşlandığın ve annesinin telefonumu sürekli meşgul ettiği bir kız."

Düşünürken kafamı kaşıdım. Tamamen boku yediğimi biliyor olsam da bir çıkış yolu arıyordum. "Babamı aradığını söylediğini sanıyordum."

"Baban da ona benim numaramı verdi," diye homurdandı. Yüzü artık sinirden mosmor olmuştu.

Tanrım, öyle bir sıçmıştım ki.

"Dublin'den buraya gelene kadar telefonda o kahrolası kadının on altı yaşındaki kızını geri vermemi, yoksa seni polise ihbar edeceğini söyleyip durmasını dinledim."

"Araba kullanırken telefonuna cevap vermemelisin, anne," dedim onu kışkırtarak. "Bu kötü bir davranış."

"Kablosuz kulaklıklarım var, Jonathon," diye homurdandı annem. "Onun nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim dişlerimin arasından. "Üzgünüm."

"Nerede olduğunu biliyorsan bana hemen söylemelisin," diye karşı çıktı annem. Yüzüme, "*Bana yalan söyleme!*" diyen bakışlarından birini atıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdim. "Üzgünüm."

"Reşit olmayanlara birlikte olmanın ne anlama geldiğini biliyor

musun, Johnny?" diye hırlarken sesi öfkeliydi. "Çünkü Marie Lynch telefonda bunu defalarca kez söyledi! Eğer Shannon'la birlikte olduysan... Eğer şu anda buradaysa ve bana yalan söylüyorsan, o zaman başın ciddi bir belaya girecek."

"*Ne alaka?*" diye bağırdım dehşete kapılarak. "Bunu o mu söyledi? Ciddi misin sen?"

"Evet, öyle söyledi. Bu ilk kez olmuyor," dedi titreyen sesiyle. "Böyle bir suçlamanın bir çocuğun geleceğine ne kadar zarar verebileceği hakkında bir fikrin var mı? Özellikle de senin konumunda olan birinin geleceğine?" Durumu vurgulamak için ellerini havaya kaldırdı. "Ragbi kariyerine veda edebilirsin, orası kesin!"

"Ben *hiçbir şey* yapmadım," diye çıkıştım.

"Kız *reşit* değil, Johnny," diye karşılık verdi. "Ağabeyi dün seninle birlikte evden çıktığına yemin etti, dün gece de nasıl olduysa eve dönmemiş." Ters bakışlarıyla, "Ailenin matematikçisi sensin, o yüzden şu lanet hesabı sen yap!" diye ekledi.

Öfkeyle bakışlarına karşılık verdim. "Yani ağabeyi benimle birlikte olduğunu düşündüğü için bir tecavüzcü mü oluyorum?"

"Yani evine geri dönmezse annesi polisi buraya gönderecek ve ilk şüpheli kişi sen olacaksın..."

"Polisleri çağırmasına izin vermeyin, Bayan Kavanagh."

Başımı öne eğdim.

Sikeyim. Böyle. İşi.

Shannon battaniyenin altından fırlayıp ayağa kalktı. "Ben buradayım." Normalden biraz daha zor nefes alırken yüzünü buruşturarak kaburgalarının yan tarafını tuttu. "Ayrıca çok özür dilerim. Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama sadece... Bunu yapmak istememiştim... Biz..."

Annemin ağzı dehşet içinde açık kaldı. "*Shannon?*"

"Göründüğü gibi değil," diyerek aceleyle durumu yatıştırmaya çalıştım. *Tabii bu mümkünse.* "Film izlerken uyuyakalmışız. Biz hiçbir şey yapmadık, anne..."

"Shannon..." dedi annem boğuk bir sesle. Bize doğru ilerlemeye başlamıştı.

Shannon'ın önüne geçerek, "Uyuyorduk," diye tekrarladım. "Sadece uyuyorduk. Ona dokunmadım. Yemin ederim, ona parmağımı bile sürmedim..."

"Kapa çeneni, Johnny!" diye bağırdı annem.

Hemen çenemi kapattım ve koltuğa yaklaşırken ona dikkatle baktım.

Annem titrek bacaklarıyla şömineye doğru yürüyüp eliyle üstünden destek aldı. Diğer elini hâlâ ağzına bastırıyordu ve gözleri yaşlarla doluydu.

Kaşlarımı çatıp, "Biz hiçbir şey yapmadık," diye bir kez daha tekrarladım. "Bak..." Shannon'ın üzerindeki mavi kot pantolonu ve biraz yamuk görünen beyaz bluzu işaret ettim. "Tamamen giyinik. O yüzden rahatla, tamam mı?" *Ayrıca beni daha fazla hırpalama.*

Annem başını iki yana sallayarak sehpaya doğru ilerledi ve ağırlığını aniden serbest bırakıp oturdu. "Tanrım," diye mırıldandı. Başını ellerinin arasına alırken sesi gergindi. "Aman Tanrım!"

Burada neler olduğunu ve annemin neden beni kulağımdan tutup sürükleyerek götürmediğini anlamam birkaç dakika sürdü. Shannon'ı saldırıdan beri ilk kez gördüğünü fark etmiştim. Evet, bunu bir saldırı olarak adlandırıyordum çünkü yaşanan şey tam olarak buydu. *Bir saldırı.*

Shannon'ın tüm yüzü morluklar ve farklı renklerle doluydu. Onu öyle görmek annemi çok etkilemişti.

Güzel, diye düşündüm kendi kendime. *Kendini benim yerime koy ve aynı durumda olsaydın ne yapacağını söyle. Söyle bana, onu evine nasıl geri gönderirdin?*

"Çok üzgünüm, Bayan Kavanagh," diye mırıldandı Shannon. Yanımda endişeyle çırpınıyordu.

"Hey..." Ellerinden birini elime aldım ve onu yatıştırmak için başparmağımı parmak boğumlarının üzerinde gezdirdim. "Şşşt. Sorun yok."

Shannon birleşmiş ellerimize baktıktan sonra başını kaldırıp bana doğru döndü. "Çok üzgünüm, Johnny."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim sertçe.

"Ben sadece... Dün gece eve gitmek istememiştim," diye devam etti. Anneme bakarken zor nefes alıyordu. "Sorun çıkardığım için çok özür dilerim, Bayan Kavanagh. Sizi kızdırmak istememiştim..."

"Sana kızgın değilim, canım," diye araya girdi annem. Ayağa kalkarken sesi kulağa biraz daha sakin geliyordu. "Endişelenme."

Shannon aceleyle, "Gidiyorum," diye açıkladı. "Hemen şimdi gideceğim, söz veriyorum."

Annem derin bir nefes aldı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, canım."

"Zorunda değil mi?"

"Değil miyim?"

"Önce bir fincan çay içelim." Annem elinin tersiyle yanaklarını sildikten sonra ona içtenlikle gülümsedi. "Sonra her şeyi yoluna koyarız. Tamam mı, canım?"

"Peki." Shannon titrek bir nefes verip başını salladı. "Tamam."

"Şimdi..." Annem yüzünü bana doğru çevirdi. "Benim için başka sürprizlerin var mı?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Evimde o kadının çocuklarından başka bir tane daha saklamıyorsun, değil mi?"

Garip bir şekilde hareketlendim. "Ah.... Belki bir ya da iki tane daha."

Annem güldü.

Şaka yapmıyordum.

"Yatak için teşekkürler, Kavanagh," diye seslendi tanıdık bir ses koridorun sonundan. Kış uykusundan uyanmak için mümkün olan en kötü zamanı seçmişti. "Senden bir *sweatshirt* alabilir miyim?"

Tanrı aşkına.

Annemin gözleri yuvalarından fırladı. "Peki ya bu kim?"

"Ah... Joey olmalı," diye mırıldandım çenemi ovuşturarak.

"Joey kim peki?"

"Ağabeyim," dedi Shannon zayıf bir sesle.

"Evimde başka Lynch çocuğu var mı, Jonathon?"

Onunla göz göze gelmeden, "Hayır," diye mırıldandım. "Sadece iki tane."

"Tanrı aşkına," diye feryat etti koridora doğru koşarken. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Kızgın mı?" diye sordu Shannon. Dikkatimi tekrar kendisine doğru çekmişti. Gözleri kocaman ve panik içindeydi, vücudu taş gibi sertleşmişti. "Benim yüzümden başın belaya mı girecek?"

Muhtemelen.

"Hayır," diye cevap verdim. Ses tonumu olabildiğince nazik tutuyordum. "Sadece endişelendi."

"Peki ya sen?" Uzun uzun yutkundu. "Kızgın mısın?"

Kaşlarım çatıldı. "Sana mı?"

Shannon başını sallarken kötü görünüyordu.

"Hayır, Shan," dedim yavaşça. "Sana kızgın değilim."

"Annemin sana bir şey yapmasına izin vermeyeceğim." Elimi iki eliyle sıkıca kavramıştı, konuşurken göğsü hızla inip kalkıyordu. İçim-

den bir ses kusacağını ya da panik atak geçireceğini söylüyordu. "O ne derse desin... Yemin ederim ki, onun başını belaya sokmasına izin vermeyeceğim... Bunu düzelteceğime söz veriyorum... Sadece lütfen benden nefret etme..."

Hissettiği paniği hafifletmenin başka bir yolunu bilmediğim için eğilip onu öptüm.

Shannon kollarımda eriyip gitti. Bedeni rahatlarken ve elleri belimde kenetlenirken vücudundaki gerginliğin uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Annenden korkmuyorum," dedim alnımı onunkine yaslayarak. "Ayrıca senden asla nefret edemem." Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. "Milyon yıllar geçse bile."

"Ama o..."

Onu daha sert bir şekilde tekrar öperek dilimle kendimi ifade etmeye çalıştım.

"Annen istediği şeyi söyleyebilir." Doğrulup bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdım ve ellerimi incecik omuzlarına yerleştirdim. "İstediği kadar tehdit edebilir. Yaptıkları benim için hiçbir şeyi değiştirmez." Çaresiz duruşuna bakarak iç geçirdim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona doğru eğildim. "Çünkü hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Shannon. O üzgün gözleriyle yüzüme bakıyordu. Parmakları belime öyle sert gömülmüştü ki, içimden bir ses iz bırakacaklarını söylüyordu. "Söz veriyor musun?"

Yine tutabileceğimden emin olmadığım sözler vermemi istiyordu. Ben de her şeye rağmen söz veriyordum.

"Evet, Shan," diye mırıldandım. "Söz veriyorum."

Dudaklarımız tekrar birbirine değdi, tenlerimiz hafifçe sürtündü ve o anda yandığımı anladım. Yumuşak, nazik ve masum bir öpücüktü ama bir ömür boyu sürecek bir etki yaratmıştı. Bu küçük temasla hormonlarım kontrolden çıkmış ve kalbim yerinden oynamıştı.

Hâlâ yapabiliyorken durmam gerektiğini biliyordum. Güçlükle bir nefes alarak öpücüğü sonlandırdım ve ağabeyinin karşısına bir pantolonla çıkmanın daha güvenli olacağına karar vererek kıyafetlerimi aradım.

"Hadi gidelim," derken giyinmiştim. Shannon'ın eline doğru uzandım ve yavaşça çekiştirerek onu oturma odasından çıkardım. Katliamımın gerçekleşeceği yere, evin mutfağına doğru ilerliyorduk. *Annemin çeşit çeşit bıçaklarının ve diğer keskin aletlerinin olduğu yere...*

Sikeyim.

Mutfak kapısına ulaştığımda, neredeyse kapalı olan kapının arkasından yankılanan seslerle duraksadım.

"Aman Tanrım. Annenle mi konuşuyor?" diye fısıldadı Shannon. Joey'nin sesini duyunca gözlerini kocaman açmıştı.

Joey yüksek sesle konuşmuyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü onun için ne kadar üzülsem de, annemle dün bizimle konuştuğu gibi iletişime geçmeye çalışsaydı gerçekten kafayı yerdim. Her erkeğin hayatında kimsenin geçemeyeceği bir çizgi olurdu. Benim için o çizgi annemdi. Kimse ona kötü davranamazdı.

Shannon elimi bir can simidi gibi tutarken mutfak kapısını iterek içeri girdim. Gözlerim hemen çamaşır odasının kapısına yaslanmış olan kişiye döndü. Joey köşeye sıkışmış gibiydi ve yabani görünüyordu ama yine de annemi neredeyse isteksiz bir merakla izliyordu.

Berbat bir durumda olduğu her halinden belliydi. Annem ise onun yanında lanet çörekleri ısıtıyor, çocukla kim bilir ne hakkında konuşuyordu.

En şok edici şey, Joey'nin onu gerçekten dinlediği izlenimine kapılmamdı.

Kaşlarımı çatarak onu daha dikkatle inceledim. Tanrı aşkına, annemi *kesinlikle* dinliyordu.

Annemin sırtı kapıya dönüktü. Henüz varlığımızı fark etmemişti ve ağzında bir şeyler geveliyordu. Joey ise annemin söylediklerine o kadar konsantre olmuştu ki, etrafındaki her şeyden habersizmiş gibi görünüyordu.

"Biliyor musun, canım... O tamirhanenin adını duyduğuma eminim," dedi annem bir tabak çöreği mikrodalgaya atarak. "Bir dahaki sefere arabamın bakıma ihtiyacı olduğunda kesinlikle oraya geleceğim."

"Gerçekten mi?" Joey'nin sesi alçak ve kuşkuluydu. Kıyafetinin kollarını çekiştirirken vücudu gergin bir şekilde titriyordu. "Gerçekten yapmak zorunda değilsiniz."

"Çok memnun olurum," diye cevap verdi annem. Başının üstündeki dolaptan çeşitli reçel kapları çıkarıyordu. "Ne zamandır orada çalışıyorsun?"

"On iki ya da on üç yaşımdan beri," diye mırıldandı Joey. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, dikkatli gözleri hâlâ annemin üzerindeydi. "Üçüncü sınıftan beri çalışıyorum."

Annem bir an için donup kaldıktan sonra hızla toparlandı. "Küçük bir çocukken mi başladın?"

Joey umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Paraya ihtiyacım vardı."

"Peki hoşuna gidiyor mu?" diye sordu annem çaydanlığa uzanarak. "Tamirci olmak? Okulu bitirdikten sonra devam etmek isteyebileceğin bir iş mi?"

Joey sertçe omuz silkti. "Para konusunda değil."

"Bence sen kendin için bir övünç kaynağısın, Joey Lynch," dedi annem. Çaydanlığın içine birkaç poşet çay attı. "Okuldan sonra saatlerce çalışmak." Çaydanlığı kaynar suyla doldurdu. "Hem de bitirme sertifikası yılında." Çaydanlığı bırakıp ona gülümsedi. "Kendinle gurur duymalısın."

Joey'nin kaşları öyle bir çatılmıştı ki, migren ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Neden?"

"Neyin nedenini soruyorsun, canım?" dedi annem kibarca.

"Hiç..." Joey tekrar kıpırdandı. Üstündeki kıyafeti dirseklerinden aşağı indirmişti ama birkaç dakika sonra tekrar kıvırdı. "Önemli değil."

"Bence önemli," dedi annem yumuşak bir sesle. "Ne söyleyeceksen söyle, canım. Seni dinliyorum."

"Ben, şey... ben..." Joey'nin vahşi yeşil gözleri hızla kardeşine dönmeden önce bana kaydı. Yüz hatlarını anında bir rahatlama kapladı. "İyi misin, Shan?" diye mırıldandı. Dünden beri gördüğüm ilk gerçek şefkat belirtisini gösteriyordu. "Nasıl gidiyor?" Onu izlerken gözleri yüzünde gezindi, gözlerinde suçluluk ve acı karışımı bir ifade belirmişti. "İyi misin?"

"Merhaba, Joe," dedi Shannon duygu yüklü bir ses tonuyla. "Sen iyi misin?" diye sormadan önce başını onaylarcasına salladı.

"İyiyim," diye cevap verdi Joey. Boktan bir cevaptı çünkü çocuk *iyi olmaktan* olabildiğince uzaktı. Ardından bana doğru, "Kavanagh..." dedi sert bir baş selamıyla. "Tekrar teşekkür ederim."

"Joey," diye karşılık verdim. "Her zaman."

Bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordum. Shannon'ın elini bırakıp anneme doğru yürüdüm ve yolda mikrodalgadan bir tabak çörek aldım. "Bunlar enfes kokuyor, anne."

Tabaktan bir tane alıp ağzıma attım, çöreğin dilimi haşlamasına aldırmadan ada tezgâha doğru ilerledim. Mutfak harika kokuyordu ama çöreklerden birini boğulurcasına yemeye çalışmamın nedeni bu değildi. Onların da bir şeyler yemesini istiyordum.

"Terbiyeli ol, Johnny," diye azarladı annem. Sonra çok daha yumuşak bir ses tonuyla, "Joey, Shannon.... neden oturup biraz kahvaltı etmiyorsunuz?" diye sordu.

İkisi de hareket etmedi.

Shannon'ın ürkek yüzünü inceledikten sonra ağabeyine doğru baktım. Kanım damarlarımda bir lav formuna geçecek kadar kaynıyordu.

Tanrı aşkına, o insanlar çocuklarına ne yapmıştı böyle?

Tabağı mermer adanın üzerine bırakıp bir tabure çıkararak dikkatlice oturdum. Yanımdaki tabureye hafifçe vurduktan sonra zihnimde beşten geriye doğru saydım.

Dört, üç, iki, bir...

Shannon ürkek bir yavru tay misali, yapmasını umduğum gibi bana doğru gelip yanımdaki tabureyi çekti. Tabureye oturmak için üç kere denemesi gerekmişti ama yalnız olduğumuz son seferin aksine, çok bariz iki nedenden dolayı onu kaldırmak için hareket etmedim.

Koşullar göz önüne alındığında, annem durumu inanılmaz derecede iyi karşılamıştı ve şansımı zorlamak istemiyordum.

Ayrıca ağabeyi bana güvenmek mi, yoksa beni boğmak mı istediğini bilemiyormuş gibi hareketlerimi izliyordu.

Shannon nihayet oturmayı başardığında ona sırıtarak baktım. Yanakları pembeleşti ve bakışlarını ada tezgâha çevirdi ancak otururken omuzları kasılmıştı.

Tanrım... yine o eski tedirgin haline dönmüştü.

Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibiydi. Eğer yanımda oturmuyor olsaydı, her şeyi kafamda kurduğumu düşünebilirdim.

Joey bir nefes alıp ada tezgâha doğru yürümeden önce bir dakika daha bekledi. Kız kardeşinin yanına bir tabure çekip oturdu ve dirseklerini tezgâha yaslayarak başını kendi kendine salladı. Bu sırada parmaklarını huzursuzca masaya vuruyordu.

"Şimdi..." Annem masaya bir demlik çay koyduktan sonra dolaba gidip fincanları ve tabakları önümüze dizdi. Mutfaktaki ada tezgâh lanet olası bir otelin ikindi çayı büfesine benzemeye başlamıştı. "Yiyin," derken karşımızdaki tabureye yerleşti.

Teşvike gerek duymadan, antrenman sırasında asla elimi sürmeyeceğim yiyeceklere boğulmak için mutlu bir şekilde ağzımı sonuna kadar doldurdum. Ancak yanımdaki kardeşler asla hareket etmiyordu.

"Hadi yiyin." Annem tabağı Shannon ve Joey'ye doğru iterek cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. "Eğer bir tane denemezseniz bana hakaret etmiş olursunuz."

Göz ucuyla kardeşlerin sessizce iletişim kurmasını izledim. Tek kelime konuşmamış olsalar bile aralarında bir şeyler geçtiğini biliyordum.

Sonra ikisi de aynı anda çöreklere uzandı.

Tanrıya şükürler olsun.

Fincanının kenarından onların çörekleri yiyip bitirmesini izlerken annemin gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirmişti. Gözyaşlarıyla dolu gözleri bana kaydığında, "*Biliyorum...*" der gibi bir bakış attım.

Annem başını hafifçe sallayarak neşeli bir şekilde gülümsedi ve en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı. Durmadan konuşuyor ve olabilecek her şeye burnunu sokuyordu. Çenesini gerçekten çok iyi kullanıyordu ve etraftaki her şeyden bir konuşma çıkarabiliyordu. Nerede hata yaptığıma ya da bu genin neden beni atladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama annemin onlarla sohbet etmesini izlerken minnettardım.

Burada olduğu için minnettardım.

Bir kızla birlikte uyumamın ardından bana kızmadığı için minnettardım.

Benim annem olduğu için *ona* minnettardım.

"Johnny," dedi annem. Son bir saattir boş konulardan bahsediyorduk. "Birazdan gitmemiz gerekecek. Bir saat sonra fizyoterapin var, canım."

Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ben..." Duraksayarak yanımdaki kıza baktıktan sonra tekrar ona doğru döndüm. "Gitmeme gerek yok."

Annemin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerek yok mu?"

Bir anlığına tereddüt ettim. Shannon'ın taburesinden fırlayıp, "Artık gitmeliyiz, Joe," demesi için tek gereken buydu.

"Evet," dedi Joey. Başını sallayarak ayağa kalktı. "Gitmeliyiz."

"Gitmek zorunda değilsiniz," dedim hızlıca. Shannon'ın yalnız kalma ihtimali karşısında paniğe kapılmıştım. "Fizyoterapiye gitmeme gerek yok. O kadar da önemli değil. Bir gün gitmesem de olur. Bu beni öldürmez."

"Hayır, gitmek zorundasın," diye cevap verdi Shannon. "Bizim de zaten eve gitmemiz gerekiyor." Başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Değil mi?"

Joey mutfağımın ortasında durmuştu. İçinde bir savaş veriyormuş

gibi görünürken tereddüt ediyordu. En sonunda, "Doğru," diye cevap verdi. Ses tonu gergindi. "Eve gitmemiz gerekiyor."

"Sizi ben bırakırım," diye araya girdi annem. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda başını bir işaret verir gibi salladı.

Bir elimi telaşla saçlarımın arasında gezdirdim. "Ama ben sadece..."

"Teşekkürler, Kavanagh." Joey bana anlamlı bir bakış attı. "Yeterince şey yaptın, dostum."

Hayır, yapmamıştım.

Daha yapmam gerekenlerin yarısına bile gelememiştim.

22
TARTIŞMA
JOHNNY

Elini gereğinden daha sıkı tuttuğumu biliyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. Onu oraya geri götürmek bana çok yanlış hissettiriyordu. Şu anda bile, annemin *Range Rover*'ının arkasında, yanımda Shannon ve önümde Joey'yle otururken beni hırpalayan duygularla başa çıkmakta zorlanıyordum. *Yanlış, yanlış, yanlış.* Annem onların evine giden tanıdık kavşaktan dönerken tek düşünebildiğim buydu.

Vücudum kelimenin tam anlamıyla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim kadar çok duyguyla dolup taşarken alnımdan ter damlıyordu. Patlayacak gibi hissediyordum. *"Geri dön!"* diye bağırmak istiyordum. Anneme bir şeyler yapması için yalvarmak istiyordum. Bunu *durdurmasını* istiyordum.

Mantığım bana fizyoterapime gitmemi, işimi halletmemi ve iyileşme planına sadık kalmamı söylüyordu. Kalbim ise tamamen başka bir plan için çığlık atıyordu. Oluşabilecek sonuçlar hakkında düşünmem gerekiyordu ama ihtimaller bir türlü aklıma gelmiyordu.

Kahretsin, bu aile beni mahvedecekti.

Joey tüm yol boyunca sessizdi, vücudu kaskatı kesilmişti. Eve gitmenin yapmak istediği en son şey olduğu yüzündeki burnu kadar ortadaydı.

Ama yine de gidiyordu.

Kız kardeşi için.

Shannon'ın tüm dikkati birleşmiş ellerimizdeydi. Elimi kucağına çekmişti ve tıpkı benim yaptığım gibi sıkıca tutuyordu.

Boştaki elinin ince parmaklarını elimin üstündeki, yıllar önce bir ragbi maçında aldığım yara izinin üzerinde gezdirdi. O yara izine tekrar tekrar dokunmaya devam etti; parmaklarını yukarı, aşağı ve üzerinde gezdirdi. Sonunda onu uzaklaştırmak istedim çünkü endişesi hissediliyordu ve yoğunluğu beni bunaltıyordu. Başını eğip yara izini incelerken saçları öne doğru düşüyor, küçük yüzü koyu renk buklelerinin ardına gizleniyordu.

Birkaç kez uzanıp elini durdurdum ama serbest bıraktığım anda tekrar başladı. Sonunda pes ettim ve bana istediği şeyi yapmasına izin verdim.

Annem arabayı evlerinin önüne park ettiğinde kimse hareket etmedi

Aracı durdurduktan sonra annem derin bir nefes aldı ve emniyet kemerini çıkardı. "Pekâlâ, siz ikiniz," diye seslendi. Mutlu görünmek için harcadığı çaba yüzünden sesi gergindi. "Hadi gidelim."

Anneme bağırmak, onun kontrolünde olmayan bir şeyi yapması için yalvarmak istedim. Shannon'ı bir daha görememe, iyi olup olmadığını bilememe ihtimalinin içimde yarattığı panik beni çıldırtıyordu.

"Bıraktığınız için teşekkürler, Bayan Kavanagh," dedi Shannon sonunda. Başıyla küçük bir selam vererek elimi bıraktı. Bana hafifçe gülümsedi ve sonra emniyet kemerini çıkarmak için harekete geçti. "Çörekler için de."

"Evet," diye alçak sesle ekledi Joey. Arabanın kapısını iterek açtı. "İkinize de teşekkür ederim."

"İkinize de kapımız her zaman açık," diye cevap verdi annem. Konuşurken sesi giderek boğuklaşıyordu. "Size kapıya kadar eşlik edeceğim. Annenizle biraz konuşmam gerekiyor."

"Bekle..." dedim boğuk bir sesle. Joey annemle birlikte dışarı çıkmıştı. Shannon'ın elini tutarak onu tekrar arabanın içine çektim. "Gitme."

"Gitmek zorundayım." Gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkın görünüyordu.

"Gitme," dedim yeniden. Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen istiyordum. Başımı iki yana sallarken hırıltımı bastırdım. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Sorun değil, Johnny," dedi küçük bir iç çekişle. "Ben iyiyim."

Hayır, hayır, hayır! "Sadece..." Acı dolu bir nefes vererek koltuğuma yaslandım. Bunu durdurmak için bir şeyler düşünmeye çalışsam da hiçbir şey bulamıyordum. "Babanın geri gelmeyeceğinden emin misin?" diye sordum sonunda. Shannon'ın elini tutmaya devam ediyordum. "Güvende olduğuna emin misin?" Oturduğum yerde dönüp ona doğru baktım. "Dayanamıyorum." Sesim giderek çatlıyordu. "Bunu bilmemeye dayanamıyorum."

"Ben..." Ağzını kapattı ve dikkatini tekrar bana vermeden önce elime baktı. "Güvende olacağım."

Bundan emin değildi.

İkimiz de emin değildik.

Lanet olsun.

"Al." Cebimi karıştırarak telefonumu çıkardım ve ona uzattım. "Bunu yanına al."

"N-ne yapıyorsun?" Elindeki telefona gözlerini kırpıştırarak bakarken, "Neden bana telefonunu veriyorsun?" diye fısıldadı.

"Beni arayabilmen için."

"Ama bu *senin* telefonun, Johnny." Kaşlarını çattı. "Ben nasıl..."

"Seni arayacağım, tamam mı?" Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. "Başka bir telefon bulup seni arayacağım."

Shannon başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bunu benim için yapmak zorunda değilsin..."

"Bunu *benim* için yapmanı istiyorum," diye sözünü kestim. "Telefonumu almanı istiyorum, Shannon." Gözlerimle ona istediğimi yapması için yalvardım. "*Lütfen.*"

"Tamam... Ama sana geri vereceğim," diye cevap verdi titreyerek. "Çünkü bunu kabul edemem, Johnny."

"Tamam, sorun değil." Telefonu bol kot pantolonunun cebine koymasını izlerken rahatlamıştım. "Nasıl istersen. Sadece şimdilik al."

"Bu ne cüret!" Tiz bir kadın sesi onun yerinden sıçramasına sebep oldu. "Kızım nerede?"

"Aman Tanrım..." Shannon'ın panik içindeki gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Johnny, çok üzgünüm," diye bağırdı arabadan fırlamadan önce.

Pencereden dışarı bakmak için arkamı döndüm. Shannon'ın annesinin parmağını annemin yüzüne doğrulttuğunu gördüğümde homurdanmamı bastırdım.

Bayan Lynch son gücüyle bağırıyor ve yüksek sesle feryat ediyordu. Bahçenin ortasındaydılar, Darren ellerini havaya kaldırmış aralarında duruyordu. Joey bahçelerini yan taraftaki evden ayıran duvara yaslanmış halde kıpırdamadan duruyordu.

Sesi sakin olmaktan uzak çıksa da, "Sakin olmanız gerekiyor," diye bağırdı annem. "Çocuklarınız sizi izliyor."

Joey'nin üç küçük versiyonunun verandalarının altında duygusuzca onları izlediğini ancak o zaman fark ettim.

"Sizin de oğlunuzu kontrol etmeniz gerekiyor!" diye karşı çıktı Bayan Lynch. Konuşurken vücudu şiddetle titriyordu. "Görünüşe göre, onun *hayır* kelimesiyle bir sorunu var."

"Ne dediniz siz?" diye çıkıştı annem. Shannon'ın annesine doğru bir adım atmıştı.

"Siktir," diye mırıldandım. Kapıyı açıp hasarlı kıçımı arabadan dışarı çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Shannon önümdeki patikadan aşağı doğru koşuyordu. "Anne!" diye bağırırken köşeyi dönüp belini tutarak hızla bahçeye girdi. "Dur, anne!"

"Shannon!" Bayan Lynch hıçkırarak ona sarılmak için hamle yaptı.

"Sakın!" diye bağırdı Shannon. Annesinin kollarından kurtulmaya çalıştı. "Sakın dokunma bana!"

Annesi onun sözleriyle irkildi. "Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi hıçkırarak. "Nasıl eve gelmezsin, Shannon?" Yüksek sesle hıçkırmaya devam ediyordu. "Nerede olduğunu nasıl bize haber vermezsin?"

Shannon ona bakarken, "Neden buraya geri dönmek *isteyeyim* ki?" dedi boğuk bir sesle. "Şuna bir bak." Eliyle onun olduğu yeri işaret etti. "Şu anda ne yaptığına bir bak!"

"Senin için endişelendim," dedi annesi ağlayarak. "Korkudan aklımı kaybediyordum."

Shannon vücudu titriyordu. "*İyiydim*," diye karşı çıktı. "İyiden bile daha iyiydim, anne. *Güvendeydim!*"

"Shannon... Sakin ol, tatlım," diye sakince uyardı annem. Bir eliyle onun kolunu okşuyordu. "Kendini fazla yorma, canım."

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Benim iznim olmadan iki çocuğumu evinize alıyorsunuz!" Bayan Lynch artık neredeyse çığlık atıyordu, yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. "Sakın kızıma dokunmaya çalışmayın." Shannon'ı annemin ulaşamayacağı bir yere çekti.

Ah, hayır.

Olamaz.

Yapma bunu, anne.

Doğru olan şeyi yap...

"Belki de bunu kocanıza söylemeliydiniz," dedi annem öfkeyle. "O kızı öldürene kadar döverken!"

Tanrım, o kadar ileri gitti ki...

"Bu ne cüret!" diye bağırdı Bayan Lynch. "Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikriniz yok. Hiçbir bok bilmiyorsunuz."

"Sakinleşmen gerekiyor, anne," diye sakin bir şekilde uyardı Darren. "Sizin de gitmeniz gerekiyor," dedi anneme. "Hemen şimdi."

"Çok özür dilerim." Shannon yüksek sesle hıçkırırken ellerini yüzüne bastırdı. "Çok, çok üzgünüm, Bayan Kavanagh."

Bahçeye doğru yürüdüğüm sırada, "Sakın benim evime adım atmaya cüret etme!" diye bağırdı Bayan Lynch. "Uzak dur."

"Sakin olun." Ellerimi bir suçlu gibi havaya kaldırsam da uyarı-

ya rağmen onlara doğru yürümeye devam ettim. Annemi tek başına bırakmam söz konusu bile olamazdı. "Ne yaptığımı düşündüğünüzü bilmiyorum, Bayan Lynch," diye ekledim temkinli bir şekilde. "Fakat yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım."

"Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim," diye homurdandı. "Sana uzak durmanı söyledim ve sen ne yaptın? On altı yaşındaki kızımı evimden aldın ve geceyi senin evinde geçirdiniz." Küçümseyici tavrıyla devam etti. "Seni polise ihbar etmeyi kafama koydum."

"Onu rahat bırak," diye bağırdı Shannon. Bana doğru bir adım atmıştı. "Tanrım... Johnny, çok üzgünüm."

"Ben bir şey yapmadım," diye tekrarladım yavaşça, Shannon bana doğru atıldığında kolumu ona sardım.

"Özür dilerim," diye tekrarlamaya devam etti. "Çok üzgünüm, Johnny."

"Sorun değil," diye fısıldarken ona daha sıkı sarıldım. "Endişelenme."

Göğsüme yaslanıp ağlamaya başladı, gözyaşları bir sel gibi akıyordu. Acısını, öfkesini, yıkımını ve korkusunu serbest bıraktığında onu tüm bunlardan kurtarmak istedim. Gözyaşları üzerime yağarken beni de onunla birlikte boğuyordu. İşte tam o anda değişimi hissettim... İçimdeki tatlı ve masum şeyden, sonsuza kadar sürecek bir ipucu içeren derin bir karmaşaya geçmiştim.

Başım çok büyük beladaydı.

"Endişelenme mi?" diye inledi Bayan Lynch. "Kızımı rahat bırakmazsan endişeleneceğin çok fazla şey olacak."

"Beni rahat bırakmasını istemiyorum!" diye bağırdı Shannon. Kelimenin tam anlamıyla avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Onu *seviyorum!*" Konuşurken sesi titremişti. "Ona âşığım, anne!"

Bir anlığına orada öylece durdum, saf bir şaşkınlık içinde ona baktım.

Tekrar söylemişti.

Tüm ailesinin önünde beni sevdiğini söylemişti.

Kahretsin...

"Senden faydalanıyor, Shannon," diye feryat etti Bayan Lynch. "Bunu neden göremiyorsun?"

Şaşırtıcı bir şekilde annesine kızmamıştım bile. Şu anda onun için hissettiğim tek şey acıma duygusuydu. Bu kadar zarar gördüğü için o kadına acıyordum. "Bunu asla yapmam, Bayan Lynch," derken ses

tonumu yumuşak ve ikna edici bir noktada tuttum. "Kızınıza asla zarar vermem."

"Oğlumu bir şeyle mi suçluyorsunuz?" diye sordu annem. "Eğer suçluyorsanız tam olarak yüzüme karşı söyleyin, hanımefendi."

Aman Tanrım...

"Anne, lütfen boş ver," diye seslendim.

"Hayır, Jonathon. Boş vermeyeceğim," dedi annem öfkeyle. "Eğer seni bir şeyle suçlamak istiyorsa yüzüme karşı da söyleyebilir!"

"Gitmen gerekiyor, Johnny," diye uyardı Darren. Bu kez gözleri bana kilitlenmişti. "Anneni de alıp buradan git."

"Eğer oğlunuz kızımla yattıysa, reşit olmayan birine tecavüz etmiştir," diye karşılık verdi Bayan Lynch. "Shannon reşit değil ve yasal olarak rıza gösteremez."

"Hayır, öyle olmadı!" diye çığlık attı Shannon. Artık aşağılanmış gibi görünüyordu. "Aman Tanrım! Sus artık!"

Darren sonunda onu, "Anne, dur..." diyerek uyarma nezaketini gösterdi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Burada çizgiyi aşıyorsun."

"Kahrolası büyük bir çizgiyi," diye tısladı annem. Bedeni gerginlikten titrerken sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Oğlunuzun kızıma el sürdüğünü öğrenirsem onu tutuklatırım," diye bağırdı Bayan Lynch. "Paranız ve kocanız bir avukat olduğu için kendinizi kanunların üstünde sanmayın." Burnunu çektikten sonra, "Çocuğumdan faydalandığını duyarsam, onun hakkında suç duyurusunda bulunurum," diye ekledi.

"Anne!" diye bağırdı Shannon. Aynı anda anneme doğru harekete geçtim.

"Anne, hayır!" Dikişlerim olsun ya da olmasın, bir mermi gibi hareket edip eli tam havadayken onu yakaladım. "Yapma," diye tıslarken iki elimle onu karnından tutup uzaklaştırdım. "Buna değmez."

"Seni kaltak!" diye bağırdı annem. Beni iterek elimden kurtulmaya çalışıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da oğlumu tehdit ediyorsun?" Kollarımın arasında çırpınarak, "O iyi bir çocuk! Senin gibiler için fazla iyi! Kendi ailene şöyle bir baksan iyi edersin, hanımefendi! Oğlumun başına bela açmayı aklından bile geçirirsen seni mahvederim. Duydun mu beni? Seni *mahvederim*, Marie. Ayrıca bunu benim

yerime yapması için kocama ya da başka bir erkeğe ihtiyacım olmaz," diye tısladı.

"Özür dilerim!" Shannon çaresizce çırpınarak ağlamaya devam etti. "Tanrım, çok üzgünüm!"

Annemi sürükleyerek bahçeden çıkarırken, "Sorun değil," diye seslendim. Kollarımda çırpınırken tekmeler savuruyor ve diğer kadına saldırmaya çalışıyordu. "Bu senin suçun değil."

"Johnny..." Sesi kısıktı, artık hıçkırarak ağlıyordu. "Ben... ben... özür dilerim."

Arabanın sürücü koltuğuna ulaşana kadar durmadım. Kapıyı açıp annemi içeri sokarken, "Yeter!" diye bağırdım. Yorgunluktan zorlukla nefes alıyordum. "Tanrı aşkına, anne! Sakin ol!"

Göğsü aldığı nefeslerle yükseliyordu, tepeden tırnağa titreyerek sürücü koltuğuna yığılmıştı. "Pekâlâ." Sertçe başını sallayıp koltuğa yerleşti ve emniyet kemerine uzandı. "Tamam."

"Tamam," diye iç çekerek onayladım. Kapıyı çarpıp arkamdan kapattım ve arabanın etrafında dolaştım. Acı vücudumu kavururken her adımda topallayarak ilerliyordum.

"Buraya geri gelme!" diye seslendi Bayan Lynch. Bahçede durup beni izlediği yerden titrek bir sesle bağırıyordu. "Yoksa sorun çıkar."

Başımı sallayarak içimdeki bir milyon kere, *"Siktir git!"* deme isteğini yuttum ve Joey'ye sarılan Shannon'a baktım. "Shannon Lynch?" diye ona seslendim. Boktan ailesinin geri kalanını görmezden geliyordum. "Ben de seni seviyorum."

Burnunu çekerek çenesini ağabeyinin göğsünden kaldırdı. Kızarmış ve buğulanmış gözlerini bana doğru çevirmişti. "H-hâlâ mı?"

"Hâlâ..." Başımı sallayarak onayladım. "Deliler gibi seviyorum."

Sonra arkamı döndüm ve annem bir kez daha kendini kaybetmeye karar vermeden önce arabaya bindim.

23
KİRLİ ÇAMAŞIRLAR
SHANNON

Dünyamı kasıp kavuran fırtınanın enkazı altında kalmış gibi hissediyordum. Yola nasıl devam edeceğimi bilemiyordum.

Sersemlemiş bir halde, hayatımın son on altı yılındaki olayları anlamlandırmaya çalıştım ama son yirmi dört saate odaklanıp duruyordum.

Annem, Darren, Joey, Johnny, Gibsie, Claire, Bayan Kavanagh... Babam.

Her zaman babam.

Bayan Kavanagh'nın mutfağında sesli bir şekilde yudumladığım çaylar arasında en rahatsız edici olanıyla karşı karşıyaydım. Joey yanımda oturmuştu, tabağındaki çörek ve kaymağa şaşkınlıkla bakarken cehennemden fırlamış gibi görünüyordu. Johnny'nin annesine ne diyeceğimi bilemiyordum. Bakışlarını bana ve oğluna her çevirdiğinde onu ele geçiren üzüntü nöbetleriyle durum daha da kötüleşiyordu.

Evimize dönüş de aynı derecede rahatsız ediciydi. Johnny'nin elini elimde hissetmek ve Bayan Kavanagh'yla ağabeyim arasındaki hafif sohbeti duymak yolculuğu biraz daha iyi hale getirmişti. Sanırım ağabeyim Bayan Kavanagh'nın onun üzerine titremesine çok şaşırmış ve gördüğü nezakete hazırlıksız yakalanmıştı. Bayan Kavanagh arabanın ön koltuğuna binmesini söylediğinde hiç tepki vermeden kabul etmişti.

Kadının ağabeyimin ağzından nasıl laf alabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama ne zaman ona bir soru sorsa, ağabeyim itaatkâr bir şekilde cevap veriyordu. Bay Kavanagh ses tonunu hafif tutmuş ve babamızla ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Sohbet için okul, atıcılık ve kız arkadaşlar gibi daha güvenli konuları seçmişti ve ağabeyim de hiç onluk olmayan, çok içten cevaplar vermişti.

Ama onun benimle birlikte eve gelmesinden duyduğum sevinç, evin önüne geldiğimiz anda çıkan tartışmayla yerle bir olmuştu. İki anne arasında medeni bir konuşma olacağını sandığım şey, Johnny'nin bir şekilde benden faydalandığına dair annemin aşağılayıcı bir iddiada bulunmasıyla aniden bir cehenneme dönüşmüştü.

Bayan Kavanagh kadar çabuk soğukkanlılığını kaybeden bir kadın daha önce hiç görmemiştim.

Tek gereken şey o iki kelimeydi. Johnny'nin annesi bir anda kafayı yemişti.

Genelde yumuşak huylu olan bir kadının, tam bir anne ayı moduna geçip saldırmaya başlamasını izlemek şok ediciydi.

Bir kadının çocuğunu onun kadar şiddetle savunduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Hiçbirimiz görmemiştik...

Darren ortamı sakinleştirmek konusunda becerikli görünmesine rağmen annelerimizi sakinleştirememişti. İşte tam o anda ön bahçemizde, küçük kardeşlerimin gözleri önünde kıyamet kopmuştu. Johnny sonunda annesini resmen bahçeden dışarı sürüklemek zorunda kalmıştı.

Korkunç şeyler söylenmişti, tüm kirli çamaşırlarımız yüksek sesle ortaya dökülmüştü. Joey olay boyunca kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bahçe duvarına yaslanıp her şeyi sessizce dinlemişti. Bir kez bile yaşanan dramayı engellemek için hamlede bulunmamıştı.

Bedenimde kabaran öfke, saatler sonra bile yabancı ve baskın hissettiriyordu. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli hissetmemiştim.

Reşit olmayan birine tecavüz. Kafamın içinde dönüp duran dört kelime, vücudumun işlevini yerine getirmesini zorlaştırıyordu.

Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Annem bunu nasıl *düşünebilirdi?*

Çok utanmıştım. Her şeyden tamamen soyutlanmıştım.

"Shannon Lynch? Ben de seni seviyorum..."

Kalbim göğüs kafesime çılgınca çarparken kontrolümü kaybettim.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye milyonuncu kez sordum. Mutfak masasında oturan, sigarası sıska parmaklarının arasında sallanan anneme ters ters bakıyordum.

Bana cevap vermedi.

Bir saatten fazla bir süredir hiçbir soruma cevap vermemişti ama böyle bir şeyin peşini bırakamazdım.

Bırakıp *gidemezdim.*

Bu sefer olmazdı.

"*Neden*, anne?" diye inledim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Benden *bu kadar* mı nefret ediyorsun?"

Bedeni titrerken zayıf omuzları şiddetle sarsıldı. Sigarasını kül tablasında söndürdükten sonra hızla bir tane daha yaktı.

Masaya uzanıp onu sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ce-

vap ver bana!" diye bağırdım. "Lanet olsun, bu kadarını bana borçlusun!"

"O senin için güvenli biri değil, Shannon," demekle yetindi. Sözleri bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Deliriyorsun," diye bağırdım, dehşet içinde başımı iki yana sallayarak. "Lanet olası aklını yitirmişsin!"

"Ben doğru olanı yaptım. Doğru olanı yaptım," diye fısıltıyla tekrarladı sigarasını içerken. "Seni korudum."

"O benim için bir problem yaratmıyor," diye inledim. "Johnny iyi bir insan." Boğazımdan kocaman bir hıçkırık yükseldi. O kadar çok acı ve kızgınlık hissediyordum ki, duygularımın arasında boğulduğumu hissettim. "*Sen* onu korkutup kaçırdın. Hayatımdaki tek iyi şeyi benden uzaklaştırdın." Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim. Kendime, anneme ve tüm lanet dünyaya öfkeliydim. "Benimle bir daha asla konuşmayacak," dedim boğuk bir sesle. Panik atak tehdidinin peşimden geldiğini hissediyordum. "Her şeyi mahvettin!"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Göreceksin. Ben doğru olanı yaptım."

Darren onun karşısında oturduğu yerden, "Anne," diyerek araya girdi. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Mantıklı *konuşamaz*," dedim boğuk bir sesle. Suçlayıcı bir tavırla parmağımı ona doğrulttum. "Çünkü haksız olduğunu biliyor."

"Haksız değilim," diye fısıldadı titreyerek. "O da tıpkı baban gibi."

"Anne!" diye tersledi Darren. "Böyle söyleme."

"Bu doğru," diye fısıldadı annem. Sigarasını kül tablasına silkip derin bir nefes daha çekti. "Tıpkı babası gibi olacak."

"Kes şunu!" diye çığlık attım. "Ona bunu yapmaktan vazgeç."

"Buna engel olduğum için minnettar olacaksın," diye fısıldadı. "Benim yaptığım hataları yapmanı engelledim."

"Yanılıyorsun," diye tısladım sıcaktan kavrulan gözyaşlarımı kırpıştırarak. "Sen sikik bir yalancısın! *Senden nefret ediyorum!*"

"Shannon! Bu kadar yeter!"

"Hayır, yetmez." Geri çekilerek bedenlerimiz arasına biraz mesafe koydum. Gerçekten de şu anda kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyordum. "Joey haklıydı." Gözyaşlarımı kırpıştırarak uzaklaştırdım. "Bize hiç iyi gelmiyorsun."

Darren çenesini ovuşturarak, "Hadi ama, Shannon," diye inledi. "Bağırmanın ve hakaret etmenin kimseye faydası yok..."

"Öyleyse orada oturmayı bırak ve bir şeyler yap!" diye yalvardım. O kadar çok titriyordum ki, bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun." Nefesim kesilirken boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu. "Yaptığı şeyin *korkunç* olduğunu biliyorsun ve yanına kâr kalmasını sağlıyorsun."

"Hayır, bırakmıyorum," diye karşı çıktı. "Yanıldığını biliyor. Öyle değil mi, anne?"

Bir sessizlik oldu.

"Anne," diye üsteledi Darren. Sesi şimdi daha sertti. "Shannon'a yanıldığını bildiğini söyle."

Hiçbir şey söylemedi.

"Anne!" diye bağırdı titreyen sesiyle. "Cevap ver bize."

"Zahmet etme." Joey'nin sesi taş gibi sessizliği delip geçti. Arkamı döndüğümde onun kapının pervazına yaslanıp kayıtsız bir tavırla durumu izlediğini gördüm. "Seni duyamaz," derken sesi duygusuzdu. "Çünkü o bozuk." Darren'm gözlerinin içine baktı. "Bunu yakında anlayacaksın."

"Joe..." Ağlayarak ona doğru hızla ilerledim, yüzüm göğsüne gömülene kadar durmadım. Johnny gibi kokuyordu, üstünde hâlâ onun kıyafetleri vardı. "Durdur şunu."

Joey garip bir sakinlikle, "İstediğin buydu, Darren," diyerek kolunu omzuma doladı. "Onun bizimle birlikte evde olmasını istiyordun. Büyük, mutlu bir aile." Başını yana eğerek annemizi işaret etti. "Umarım beklentilerini karşılamışızdır."

Bir yanım diğer ağabeyimin onu savunmak için bir şey söylemesini bekliyordu ama hiçbir şey yapmadı. Tek kelime bile etmedi.

Bunun yerine, kahve lekeli bardağını izleyen annemize bakıp keskin bir nefes verdi. Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan mutfaktan çıktı.

Birkaç saniye sonra ön kapının çarpma sesi havayı doldurdu.

Ellerimi havaya kaldırıp boğuk, neşesiz bir kahkaha attım. "Nedense artık hiç şaşırmıyorum."

Joey yavaşça nefesini dışarı verdi. Ardından beni bırakıp mutfağa girdi ve doğruca ocağa yöneldi. Sessizce işe koyulup bir tencereye su doldurmasını, bir poşet makarnayı içine boşaltmasını izledim. Tencereyi ocağın üzerine koydu, ateşi açtı ve başının üstündeki aspiratörü çalıştırdı.

İşi bittiğinde, annemize dönmeden önce ellerini bulaşıklığın üzerindeki kurulama bezine sildi. "Ayağa kalk ve bir duş al," diye emretti. Ses tonu tüm duygulardan arınmıştı. "Çocukların yemek yemesi gerekiyor ve seni böyle görmelerine gerek yok."

Annemiz kıpırdansa da ayağa kalkmadı.

Yıllar boyunca bu senaryonun gerçekleşmesini izlediğim milyonlarca seferde olduğu gibi, Joey masaya doğru yürüyerek sigarayı onun dudaklarından alıp söndürdü. Ardından annemizin yanına geri dönmeden önce kül tablasını ve kahve fincanını bulaşıklığın üzerine koydu. "Kalk," diye tekrarladı. "Sigara ve elma şarabı kokuyorsun."

Annem başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Joey üçüncü kez, "Kalk," diye emretti.

Annem yine ayağa kalkmak için hiçbir hamle yapmadı. Onun yerine bir elini uzatıp ağabeyimin elini yakaladı ve iki eliyle sıkıca kavradı. "Joey!" diye hıçkırarak ona sarıldı. "Joey..."

Joey yenilgiyle derin bir nefes alıp eğildi ve yavaşça onun oturduğu yerden kalkmasına yardım etti. Annem onun sert bedenine yaslanmıştı. O burnunu çekerek göğsüne doğru hıçkırırken ağabeyimin yüzünden binlerce farklı duygu okunuyordu.

"Yemeğe bak, Shan," dedi Joey. Annemi mutfaktan çıkarıp eski ahşap merdivene yönlendirmekle meşguldü.

İşte tekrar başa döndük, diye düşündüm kendi kendime.

Kendimi toparlamak için birkaç dakika bekledim. Ardından gözlerimi silip burnumu çektim ve makarnayı süzüp kavanozdaki sosla karıştırarak çocukları çağırdım. "Akşam yemeği hazır!"

Ollie ve Sean hiç konuşmadan masaya doğru ilerleyip her zamanki yerlerine oturdular. Tabaklarını hazırlayıp birer bardak suyla birlikte masaya koydum.

Kollarını göğsünde kavuşturup buzdolabına yaslanmış olan kardeşime dönmeden önce yemeklerini yemelerini bekledim. "Aç mısın?" diye sordum ona bir tabak uzatarak.

Tadhg uzun bir süre elimdeki makarnaya baktıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Onun sessizliği çok şey anlatıyordu, tam olarak hissettiklerimi yansıtıyordu. Öfkeli olduğunu biliyordum ve aynı şekilde öfkeliydim. Ama o kendini dizginliyordu çünkü evimizde ikimizin de elimizin tersiyle itmek istemediği bir şey vardı.

Bir parça makarna yiyecek kadar bile aç hissetmiyordum. Annemin

kalktığı sandalyeye oturdum ve çocuklar yemeklerini yedikten sonra masayı temizleyip bulaşıkları yıkadım.

Çocukların arkasından ortalığı toparlayıp Sean'ın pijamalarını giymesine yardım ettim. Uyuşmuş bir halde hayatımdaki eski yaşlılık düzenine geri dönmüştüm. Joey de üst kattaki annemizle ilgileniyordu.

Hem ön hem de arka kapıyı tekrar tekrar kontrol edip kilitli olduklarından emin oldum. Dışarıdan hızla geçen bir arabanın sesi kulaklarımı doldururken panik bedenimi ele geçirdi.

Nefes al, Shannon.

İyisin.

Her şey yoluna girecek.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra ağabeyim mutfağa geldi. "Uyudu," dedi onun için ayırdığım yemek tabağına doğru ilerlerken. "Ona birkaç sakinleştirici verdim."

Başımı sallayarak parmaklarımı çay bardağıma sarıp üfledim. Tabağını mikrodalgada ısıtan ağabeyimden gözlerimi bir an bile ayırmıyordum.

Masada bana eşlik ederek sessizce yemeğini yedi.

"Sen iyi misin?" dedim sonunda.

"Hayır," diye cevap verdi sakince. Çatalını boş tabağının içine bırakmıştı. "Sen iyi misin?"

"Hayır."

Joey başını kaldırıp bana baktı. "Her şey yoluna girecek, Shan."

"Hangi kısmı?" diye fısıldadım.

"Kavanagh kısmı," diye yanıtladı.

Titrek bir nefes verip başımı salladım. "Hayır, girmeyecek."

Dirseklerini masaya yaslarken parmaklarını birbirine vurdu. "Aoife bana çok kızgın."

Başımı kaldırdım. "Ne zamandan beri?"

Gözlerini ellerine dikti. "Her şeyi mahvettiğimden beri."

Kalbim sıkıştı.

Lanet olsun sana, Shane Holland...

"Seni seviyor," dedim eline uzanarak. "Seni affedecektir, Joe. Bunu bir şekilde çözeceksiniz."

Başını iki yana salladı. "Belki de affetmesini istemiyorumdur."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kahrolası bir bela olduğumu söylüyorum, Shannon." Saçlarını elleriyle geriye itip güçlükle nefes verdi. "O daha iyisini hak ediyor."

"Ayrıldınız mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman sorun yok," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Her şey yoluna *girecek*."

Joey omuz silkti. "Ben sadece... Onun benim... şeye dönüşmemi izlemesini istemiyorum."

Yüksek bir ses havada süzülerek ikimizi de irkiltti ve ağabeyimin sessizleşmesine neden oldu.

Kaşlarımı çatarak bir anlığına titreyen bacağıma dokununca hatırladım.

Johnny'nin telefonu.

Titreyerek telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. *Annem* ismiyle kaydedilmiş birinden gelen bir mesaj vardı.

Joey kaşlarını çatarak, "O da kimin?" diye sordu.

"Johnny'nin," diye fısıldadım elimdeki pahalı telefona bakarak. "Telefonunu bana verdi." Ağabeyime baktım. "Annesinden bir mesaj gelmiş."

"Oku."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Okuyamam."

Joey gözlerini devirdi. "Belli ki mesajı atan o."

"Gerçekten mi?"

Joey bana bilmiş bir bakış attı. "Şu sikik mesajı oku, Shannon."

Kalbim çılgınca çarparken mesaja tıkladım.

KAHROLASI DELİLER GİBİ. - x

"Haklısın." Titrek bir nefes verdim. "Bu o."

"Sana söylemiştim," diye cevap verdi Joey. "Senden kaçmıyor, Shan."

"Peki ya sen?" diye sordum ağabeyime bakarak. "Aoife'dan kaçıyor musun?"

Suçluluk duygusu gözlerini bulandırsa da cevap vermedi.

Tıpkı az önce Tadhg'la olduğu gibi, Joey'nin sessizliği de çok şey anlatıyordu.

24
TESTİSLERİNİ KULLAN JOHNNY

"Pantolonunu çıkar."

Bunlar son birkaç ayda hatırlamak istemediğim kadar çok duyduğum iki kelimeydi. Yataktan kayarak ayakkabılarımı çıkardım ve gri okul pantolonumun fermuarını açıp aşağı çektim.

"İç çamaşırını da."

Çenemi sıkarak bana söyleneni yaptım ve odanın ortasında testislerim açık bir şekilde durana kadar iç çamaşırlarımı çıkardım.

"Harika, Johnny," dedi Dr. Quirke. Gözlüklerini burnunun üzerinde yukarı doğru kaydırdı. "Şimdi lütfen yatağa geri çıkıp sırtüstü uzan."

Onurumu kapıda teslim etmiştim. İçimden yükselen bir iniltiyi bastırıp yatağa uzandım.

Bir an için her şey bitene kadar yüzümü kapatmayı düşünsem de bu fikirden hızla vazgeçtim. Eğer aşağıda bir şeyler yapacaklarsa, neler olduğunu görmem gerekiyordu. *Kahretsin.*

"Çok güzel," dedi sevgili doktor. Bunun kötü bir iltifat olmadığını düşünüyordum ama altmış yaşında bir kadın eldivenli elleriyle testislerimi avuçlarken söylediği için biraz takılmıştım. "Her iki dikiş seti de düşmüş. Her şey güzelce iyileşiyor gibi görünüyor."

Güzelce mi?

Homurdandım çünkü bunu yapmamam mümkün müydü ki? İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, gülmek ve ağlamak dışında bir seçeneğim yoktu. Testis torbamı yoklayan yaşlı bir kadın ve başımda dikilip beni cesaretlendirmek için gülümseyen aynı derecede yaşlı iki kadın hemşire vardı. Hatta bir tanesi başparmağıyla beni onaylıyordu.

Yüce İsa.

Kahrolası alacakaranlık kuşağının içindeyim sanki.

Doktor yan dönüp bacaklarımı yukarı doğru çekmemi söylediğinde gözlerimi kapattım. Başıma gelecekleri çok iyi biliyordum ve onurumu bir daha bulamama ihtimalimin yüksek olduğunun da farkındaydım.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Dr. Quirke. Tamamen giyinip karşısındaki sandalyeye oturmuştum. "Ama sormak zorundayım..."

Gözlüğünü çıkararak amaçsızca elinde salladı. "Neden kendini böyle bir riske attın, Johnny?"

Kendimi rahatsız hissederek omuz silktim. "Bilmiyorum." Yerimi kaybetmekten, takımda kadro dışı kalmaktan korkuyordum. On beş yaşında akademiye katıldığımdan beri, böyle durumların sayısız oyuncunun başına geldiğini görmüştüm. Başarılı olamayan çocuklara *ne olduğunu* biliyordum. Başarılı olup sakatlık nedeniyle kadro dışı kalanlara ne olduğunu da görmüştüm. Bu berbat bir şeydi ve onlardan biri olmamak için çok çabalamıştım. Sakat halimle oynamaya çalışmamın sebebi buydu. İnsanları etkilemek, gündemde kalmak ve akıllarda yer etmek için başka bir çarem yoktu. Daha genç, sakatlığı olmayan, yeni yetme bir çocuğun gelip yerimi çalacağını düşünmek uykularımı kaçırıyordu. "Düşünmedim," dedim en sonunda. "Sadece yaptım."

"Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Yedi gün daha koltuk değneği kullanmanı öneriyorum, iki tane yerine tek bir tanesi yeterli olacaktır. En az bir hafta daha araba kullanmaktan kaçınmanı istiyorum."

"Peki ya antrenman?" diye sordum. Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum. "Durum nedir?"

"Hmm..." Bakışlarını masasındaki notlara çevirdi ve birkaç dakikada bir dilini şaklatıp sayfaları karıştırdı. "Katıldığın fizyoterapi seansları," dedi dosyamdaki belirli bir sayfayı inceleyerek. "Tam bir hafta boyunca seanstaydın, değil mi? Nasıl geçti?"

"Verimsiz," diye söylendim çenemi sıkarak. "Daha fazlasını yapabilirim, daha fazlası için hazırım ama sınırları zorlamıyorlar."

"Her gün yüzüyorsun, değil mi?" derken cevabımı görmezden geldi. "Hidroterapi havuzunda?"

"Evet," diye yanıtladım. Parmaklarımla koltuğun kolçağına vuruyordum. "Ama daha *fazlasına* ihtiyacım var."

"İyileşme sürecini ağırdan almalısın," diye düzeltti. "Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır." Bir kalem alıp notlarımın üzerine bir şeyler karaladı. "Ağrı kesici?"

"Gerek yok," diye mırıldandım. "Ben iyiyim."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. Hiçbir şey anlamadığı açıkça belli oluyordu. "Esneme hareketlerini ve ev egzersizlerini yapıyor musun? Yönergeleri takip ediyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış bir halde sert bir nefes verip farklı bir yaklaşım denedim. "Dinleyin, doktor... Size karşı dürüst olacağım, yaz aylarında formda olmam *gereken* önemli bir uluslararası kampım var.

Benden istediğiniz her şeyi yapıyorum. Fizyoterapiyi yaptım. Dinleniyorum. Gereken her şeyi yaptım, o yüzden beni biraz rahat bırakmanızı istiyorum. Formdayım, güçlüyüm..." Dirseklerimi masaya yaslayarak öne doğru eğildim ve gözlerimle bana acıması için yalvardım. "Sahalara dönmek için bir ay daha bekleyemem."

"Geçirdiğin ameliyatın vücudunun alt kısmını ne kadar zorladığının farkında mısın?" Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından bana göz kırptı. "Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Kaslarının ve tendonlarının zamana ihtiyacı var..."

"Öyleyse iki hafta sonra tekrar kontrole gelmem için izin verin," diye araya girdim. "Bunu yapabilirim. İki hafta daha bekleyebilirim. Ama burada bana yardımcı olmalısınız. Sahalara geri dönmem gerekiyor, dok..."

"Dinlemiyorsun, Johnny," diye araya girdi sertçe. "Vücudunun iki ayrı bölgesinde geçirdiğin iki ameliyattan sonra iyileşme sürecindesin. Sabırlı olman gerekiyor."

"Sabredecek *zamanım* yok," derken çenem kasılmıştı. "Neden kimse bunu anlamıyor?"

"Oynamaya geri dönmeye hevesli olduğunu anlıyorum ama dikkatli olmalısın..."

"Bunun farkında, doktor," diye araya girdi babam. Odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyordu. "Sabır bir erdemdir." Bakışlarını incelediği bir yığın kâğıttan çekerek bana çevirdi. "Öyle değil mi, Johnny?"

Babama ters ters bakıp erdemin ne kadar umurumda olmadığını gözlerimle anlatmaya çalıştım. Ona sinirliydim ve sabahın erken saatlerinde yaptığı şakaları kaldıracak durumda değildim. Bunu biliyor olmasına rağmen beni kışkırtmaya devam ediyordu. *Ne kadar hoş.*

"Programa uymaya devam et," dedi Dr. Quirke. Bana ukala bir gülümsemeyle bakıyordu. "Kısa süre içinde sahalara geri döneceksin."

"Çok rahatlatıcı," diye homurdandım. "Çünkü *hiç* zamanım yok."

"Dört hafta daha," dedi doktor. "Bu büyük planın içinde hiçbir şey değil."

"Geleceğim dışında hiçbir şey," diye homurdandım. Kendimi tamamen yenilmiş hissediyordum.

"Sanırım burada işimiz bitti." Ellerini birbirine kenetleyerek bana neşeli bir şekilde gülümsedi. "Gelecek hafta kontrol randevun için görüşürüz."

"*Sabırsızlıkla* bekliyorum," dedim alaycı bir şekilde. Sonra babamın oturduğu yere doğru döndüm. "Artık gidebilir miyiz?"

"Bizi randevu zamanından önce kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz, doktor hanım," diye ekledi babam. Evraklarını çantasına geri yerleştiriyordu. "Paskalya'dan sonra döndüğü ilk gün ve okula gitmek için can atıyor." Babamın sesi neşe doluydu. "Anlaşılan annesi çok çalışkan bir çocuk yetiştirmiş."

Doktor ukala gülümsemesiyle, "Hiç sorun değil, Bay Kavanagh," diye cevap verdi. "Johnny'yle görüşmek benim için her zaman bir zevk. Ama okulda yapması gereken bazı acil işler olduğuna eminim."

"Eminim vardır," dedi babam sırıtarak.

Aman Tanrım...

Sert bir şekilde ayağa kalkarak kapıya doğru ilerlerken, "Unutmadan söyleyeyim, boşalmanın artık bir sakıncası yok, Jonathon," diye seslendi doktor.

Neler oluyor?

Arkamı dönüp ona boş boş baktım. "Pardon, anlayamadım?"

Doktor sırıtarak birkaç kez boğazını temizledi. Gerçekten bana sırıtıyordu.

Bana mı gülüyordu?

Gülmek istiyormuş gibi *görünüyordu.*

"Artık yaşadığın ağrılar sorun çıkarmayacak," derken güven verici bir şekilde gülümsedi. "Artık hazırsın."

"Ah..." Başımı kaşıdım, az önce yediğim aşağılanma tokadıyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. "Bu, şey... Teşekkürler?"

"Duydun mu, oğlum?" Babam gülerek omzuma vurdu. "Doktor testislerini tekrar kullanabileceğini söyledi."

Sikeyim.

Böyle.

Hayatı.

Bir saatten az bir süre sonra, "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu babam. Arabayı okulun ön girişine mümkün olduğu kadar çok yaklaştırmıştı. "Kitapların? Telefonun? Cüzdanın? Senin..."

"Testislerim mi?" diye sordum kinayeli bir şekilde. "Tanrı aşkına, bu saçma zorbalığı annemden beklerdim, baba. Ama senden?" Başımı iki yana sallayarak emniyet kemerimi çözdüm. "Bu çok çabuk eskiyor."

"Seni kontrole götürdüğüm ve okula bıraktığım için zorba mı oluyorum?" Ses tonuna neşe karışmıştı. "Vay be! Bu yeni bir şey."

"Hayır, *o* zorba," diye karşılık verdim. "*Sen* sadece onunla birlikte olduğun için kuklasısın."

"O benim karım," diye cevap verdi. "Annen beni istediği şekilde kukla yapab..."

"*Yeter* artık!" diye bağırdım dehşetle. Ters bir sesle, "Neyden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun," derken arabanın kapısını iterek açtım. "Hayatımı geri istiyorum. Beni duyuyor musun? Yakamdan düşüp biraz nefes almama izin vermenizi istiyorum."

Babam sırıttı. "Ah, işte bu! Yeniden genç ve yüksek hormonlara sahip olmak!"

"Neden güldüğünü anlamıyorum," diye tısladım. "Ben çok ciddiyim."

"Shannon Lynch'ten bahsediyorum," dedi yüz hatları sertleşirken. "Onun ailesinden uzak durmanın senin için daha iyi olacağı konusunda annenle hemfikiriz."

Tabii ki de onun hakkındaydı. Son zamanlarda hayatımdaki her şey onun etrafında dönüyormuş gibiydi. Shannon'ı aklımdan çıkaramıyor olmama rağmen onunla görüşemiyordum. Çünkü ailem bana ne yapacağımı söyleyebilecekleri gibi boktan bir fikre kapılmıştı.

Annem arkasını döndüğünde telefonundan gönderdiğim birkaç kısa mesaj ve cevapsız arama dışında, geçen haftadan beri onunla görüşmemiştim. Tam olarak yedi gün olmuştu, gerçekten aklımı kaçırmak üzereydim.

Onu orada bırakıp geri dönmediğim için kendimi piç gibi hissediyordum ama evimden onun evine kadar yirmi dört kilometre yürüyemezdim. Araba kullanamıyordum ve en başta beni oraya götürmesine neden olduğum için en yakın arkadaş ayrıcalığımı da kaybetmiştim.

Son bir haftadır evime hapsolmuştum, aklımı yitirmiştim ve endişe içinde boğuluyordum. Evden sadece fizyoterapi ve yüzme için çıkmıştım ama o da verimli olmamıştı. Arkamda bıraktığım kız dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

"Çünkü benim adıma size düşmeyen kararlar veriyorsunuz," diye karşı çıktım. Zihnimi bulunduğumuz ana geri döndürmeyi başarmıştım.

"Sana o kızı göremeyeceğini hiç söylemedik," dedi babam sakince. "Sadece onu evlerinde görmene izin yok."

"Bu bir şaka olmalı," diye çıkıştım. Geçen hafta *kanunları anlatmak* için beni karşılarına oturttuklarında hissettiğim kadar öfkelenmiştim. "Annesi tam bir baş belası olabilir ama sen ve annem de ona yakınsınız."

"Biz oğlumuzu korumaya çalışıyoruz," dedi aynı sakinlikle. "*Senin* için en iyisini düşünüyoruz. O da bu aileden uzak durman." Ardından sırıtarak, "Ayrıca anneni de hapishaneden uzak tutmaya çalışıyorum," diye ekledi.

Lynch evinin ön bahçesinde yaşanan o korkunç olayı ve annemin o kadını dövmeye nasıl bu kadar yaklaştığını hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Shannon'ın annesi birkaç boktan tehdit savurmuş, bana birkaç tane lakap takmıştı. Annemin kahrolası *Floyd Mayweather*'a dönüşmesi için tek gereken buydu.

"Konu sen olduğunda nasıl davrandığını biliyorsun," diye ekledi babam. "O bir havai fişek gibi, oğlum. İnan bana."

"Evet, öyle. Ama kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok," diye homurdandım.

"Bence var."

"Yanılıyorsun."

"Belki de yanılıyorumdur," diye devam etti. Her konuşmaya şeytanın avukatı gibi yaklaşarak beni çıldırtıyordu. "Ama böyle bir durumda riski göz önünde bulundurmak, sonucunda alacağın ödüle değer."

Bu durumda risk benim öfkemdi. "Peki ödül neymiş?"

"Beladan uzak durman."

Aman Tanrım...

Öfkeyle arabadan inip okul çantamı aldım. "Kendi kararlarımı verebilirim." Çantamı omzuma atarak koltuk değneğimi aldım. "Ve tam olarak öyle yapacağım."

25
TOMMEN'A GERİ DÖNÜŞ
SHANNON

Johnny'yi bir haftadan uzun bir zamandır görmüyordum.

Açıkçası evime geri gelmediği için onu suçlamıyordum. Kutsal bir mucize sonucu hâlâ beni görmek istiyor olsa bile, ailesinin ona izin vereceğinden şüpheliydim. Bay ve Bayan Kavanagh artık benden nefret ediyor olmalıydı. Eğer oğlum ailesi delirmiş olan bir kızla takılsaydı kendimden nefret ederdim. Oğlumun *benim gibi* birinden mümkün olduğunca uzak durmasını isterdim.

İlk gün telefonun şarjı bitene kadar bana gönderdiği dört mesajı defalarca okumuştum. Hiçbirimizde uyumlu bir şarj aleti olmadığı için bataryayı dolduramıyordum. Orada öylece oturup yorgunluğa yenik düşene kadar onun sözlerini düşündüm.

HİÇBİR YERE GİTMEYECEĞİM. CİDDİYİM. SÖZ VERİYORUM. -x

UYANDIĞINDA BANA MESAJ AT, İYİ OLDUĞUNU BİLEYİM. -x

SENİ ÖZLEDİM. -x

BENİ ARAYABİLİR MİSİN? SENİ ARAYABİLİR MİYİM? KONUŞMAK İÇİN MÜSAİT MİSİN? -x

Telefonum tam çalmaya başladığı anda şarjı bitmişti. Boş ekrana bakıp tekrar açılmasını dilerken göğsümden çok güçlü bir tsunami dalgası yayılıyordu.

Bir daha açılmamıştı. O zamandan beri, ondan tek bir kelime daha duymamıştım.

Bu altı gün önceydi.

Joey eve geri dönmüştü, bu yerde biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Darren'ı dehşete düşürecek şekilde hastane kontrolüme bile gelmişti. Çocuklar mutluydu, en azından öncesinden daha memnun görünüyorlardı. Sanırım onlar da benim gibi hissediyorlardı, Joey yan-

larındayken daha güvendeydiler. Ağabeyimiz buradaydı, varlığı hem bir lütuf hem de bir lanetti çünkü ondan yayılan gerginlik neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Dürüst olmak gerekirse, ben de kendi gerginliğimi etrafa yayıyordum. Sebebi de ağabeyimin yatmasına yardım ettiği geceden beri tek bir kelime bile konuşmadığım annemdi.

Açıkçası ona bakmaya bile tahammül edemiyordum. İçimde o kadar çok nefret ve hayal kırıklığı vardı ki, onun yanındayken ağzıma hâkim olamıyordum. Bu yüzden de herkesin iyiliği için ondan vebadan kaçar gibi kaçıyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Joey. BDO üniformasıyla yatak odamın kapısına yaslanmıştı, elimdeki fondöten tüpünün kapağıyla mücadele etmemi izliyordu. "Shan?"

Paskalya tatilinden sonra okulun ilk günüydü. Tommen üniformama bakınca tanıdık bir endişe dalgasının tenimde gezinip midemi ekşittiğini hissederek ürperdim.

"Hayır." İç çekerek tüpü örtülerin üzerine fırlattıktan sonra yatağıma oturdum. "Bunun için *hiç* hazır değilim."

Joey uzun bir süre dikkatle beni izledikten sonra derin bir nefes verdi. "Evet. O duyguyu bilirim."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ne söyleyeceklerinden." Yüzümde ve babamın yanağımı mutfak masasına çarptığı yerde duran, tam olarak iyileşmemiş kabuklu yara izini gizlemek için gösterdiğim zavallı çabayı gösteriyordum. "Bunun hakkında." Sonra tereddütle dudağımı ısırarak, "*Babam* hakkında," diye tereddütle ağzımdan kaçırdım. Sesim oldukça zayıf çıkıyordu. "Hepsi biliyor, Joe."

"Shan..." Başını iki yana sallayarak yatağıma yaklaşıp yanıma oturdu. "Hiçbir şey söylemeyecekler." Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine koydu ve sert bir nefes verdi. "Yüzün hemen hemen iyileşti sayılır. İyileşmeyen yerlerini de o savaş boyasıyla kaplamışsın."

"Savaş boyası mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Buna makyaj deniyor, Joe." Hem de pahalı bir makyajdı. "Claire'in malzemeleri."

"Savaş boyası, makyaj... Her neyse. Benim için hepsi aynı şey," diye karşılık verdi umursamazca omuz silkerken. "Okul müdürü olanları biliyor, değil mi?"

Başımı onaylarcasına salladım. Darren ve annemin tatil sırasında Bay Twomey'yle görüştüklerini biliyordum.

"O zaman bir şey olmayacak," dedi güven verici bir ses tonuyla. "Söz veriyorum."

"Biri bana babamı sorarsa ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir öğretmen sorarsa ne olacak?" Paniğe kapılarak başımı iki yana salladım. Kendimi zehirlenmiş gibi hissediyordum, sanki yaşadıklarımla lekelenmiştim. Okula geri dönmek, olayı bilen insanlar olduğunu bilmek korkunç hissettiriyordu. Ballylaggin çevresinde yaşayan herkes olanları biliyordu ve gerçekten kafayı yemek üzereydim. "Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Gerçekleri söyleyerek çıkacaksın," dedi ağabeyim sertçe. "Bu konuda konuşmak istemiyorsan da onlara defolup gitmelerini ve kendi işlerine bakmalarını söyleyeceksin. Ancak artık yalan söylemek yok, Shan. Beni anladın mı? O pisliği bir daha korumayacaksın çünkü sen yanlış bir şey yapmadın." Duruşunu dikleştirerek devam etti. "Eğer o pisliklerden biri ağzını açıp sana laf ederse, oraya gelip icabına bakacağım."

"Gerçekler zordur," dedim alçak bir sesle.

Sertçe başını salladı. "Özellikle de unutmaya alıştırılmışsan."

Bir an için onun sözlerini düşündüm. "Baksana, Joe?"

"Efendim, Shan?"

"Biri sana soracak olursa ne diyeceksin?"

"Onlara siktirip gitmelerini, işlerine bakmalarını söyleyeceğim."

İç çektim. "Keşke ben de bunu yapabilsem."

"Neyi?"

"Cesur olmayı," diye fısıldadım hüzünle.

"Sen zaten cesursun." Dönüp acı dolu yeşil gözleriyle bana baktı. "Lanet derecede cesursun."

"Öyle hissetmiyorum," diye mırıldandım titrek bir nefesle. "Sadece kaçmak iyi gelecekmiş gibi hissediyorum."

"Peki bunu istiyor musun?" Sesi hem biraz umutlu hem de biraz umutsuzdu. "Hemen şimdi bir otobüse binip öylece gidebiliriz."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başlarken içimde yükselen huzursuzluk dalgasıyla savaşmak zorunda kaldım. "Gidelim derken..." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan tepkisini ölçmeye çalıştım. "Bir günlük geziden bahsediyorsun, değil mi?"

Joey hemen cevap vermedi. Onun yerine öylece oturup bana baktı.

"Joe?" diye fısıldadım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Kastettiğin şey buydu, değil mi?"

Gözleriyle tam olarak örtüşmeyen bir şekilde gülümsedi, uzun zamandır böyle gülümsememişti. "Tabii ki."

"Beni bırakma," dedim boğuk bir sesle. Elimle onun okul kazağını kavradım. "Bir daha çekip gidemezsin."

"Buradayım, değil mi?" derken sesi gergindi.

"Peki ya Aoife?" diye sordum. Onu burada tutabileceğini bildiğim tek şeyi kullanmaya çalışıyordum. "Onunla nasıl gidiyor?" *Joe'nun kalması için bir sebepti...*

"İyi gidiyor."

"Peki ya Shane Holland ve arkadaşları?" Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Onlarla..."

"Hayır," derken sesi daha sert çıkıyordu. "Takılmayacağım."

Sana inanmıyorum...

"Kız arkadaşın arabasında seni bekliyor, Joey." Darren'ın sesi kulaklarımı doldurdu. Başımı kaldırdığımda onu kapıda durup ceketini silkelerken buldum. "Acele etsen iyi olur, yoksa onun da geç kalmasına sebep olacaksın."

Joey tek kelime etmeden ayağa kalktı ve onu kabaca kenara iterek odamdan çıktı.

"Sana da günaydın," diye homurdandı Darren.

"Sonra görüşürüz, Shan," diye seslendi Joey. Kendi odasına girip gözden kaybolduktan bir süre sonra okul çantası, elindeki kaskı ve atıcı sopasıyla geri döndü. "Başını dik tut, ufaklık."

"Joey," diye söze başladı Darren. "Bugün yaralı çocuk rolü yapmayıp medeni davransak olmaz mı?"

"Bokumu ye," diye alay etti Joey. Merdivenlerden aşağı inerken orta parmağını havaya kaldırmıştı.

Darren çenesini ovuşturarak, "Harika," diye mırıldandı. "Sabahları çok hoş biri oluyor."

"Yanında kim olduğuna bağlı," diye hatırlattım huysuz bir ses tonuyla. "Bana karşı çok *hoştu*."

"Tanrım, sen de mi?" diye homurdandı Darren. "Sabahın bu saatinde *iki* hormonlu ergenle başa çıkamam."

Öyleyse kendi hayatına geri dön. "Annem nerede?" diye sordum.

"İşe gitti. Şimdi çıkmaya hazır mısın?" dedi Darren. "Çocuklar arabada bekliyor."

"Beni götürmek zorunda değilsin." Parmaklarından sarkan araba anahtarlarına baktım. "Otobüse binebilirim."

"Hadi ama, Shannon," diye inledi. "Bu kadar üzerime gelme. Bu sizi okula ilk bırakışım olacak."

"Sadece her zaman yaptığım gibi otobüse binebileceğimi söylüyorum."

"Evet, pekâlâ. Kız kardeşimin sabahın altısında, sarhoşlar etrafta dolaşırken otobüs durağında beklemesini istemediğim için beni suçlayabilirsin," diye cevap verdi. "Bundan sonra seni okula ben götüreceğim."

"Johnny yüzünden mi?" Çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Annemle birlik olup onunla gidip gelmemi istemediğin için mi?"

"Hayır, Shannon. Babamız hâlâ dışarıda bir yerlerde ve kafayı çektiğinde arayacağı ilk kişi sensin," diye terslediğinde irkildim.

"Hatırlatma için teşekkürler."

"Özür dilerim." Sesi şimdi daha sakindi. "Seni üzmeye çalışmıyorum ama *farkında olmanı* ve *hatırlamanı* istiyorum."

"Pekâlâ, o zaman. *Senin de* haberin olsun, otobüs durağındaki sarhoşların hiçbiriyle bir sorun yaşamadım." Okul çantamı yerden aldım ve yanından geçmeden önce yavaşça omzuma attım. "Sadece evdeki sarhoşlarla yaşadım."

"Tanrım," diye inledi peşimden gelirken. "Ruh hali değişimleri içinde boğulacağım."

26

GÜM, GÜM. LANET OLASI GÜM, DOSTUM JOHNNY

"Şuna bakın! *Güm güm* herifin bizzat kendisi," diye bağırdı Hughie Biggs. Okul bahçesine girip ana binanın ön girişinin etrafında duran çocuklarla karşılaşmıştım.

Patrick Feely sırtımı sıvazlayarak, "*Vengaboy** nasılmış?" diye sordu. "Evlilik için tebrikler, yere bakan yürek yakansın."

"Öyle de diyebiliriz," dedi Hughie gülerek. "Bebeğin oldu mu, dostum? Teknelerini yüzdürdün mü?"

Kaşlarımı çatarak duvara yaslanmış olan arkadaşıma döndüm. Sigarasını elinin altına saklamıştı ama etrafını saran dumana bakınca bunun oldukça anlamsız olduğunu düşünüyordum. "Onlara *anlattın* mı?"

"Herkese anlattım," diye karşılık verdi Gibsie. Yüzünde hiç pişman görünmeyen bir sırıtış vardı. Boştaki elini okul kazağının altına sokup elini göğsüne vurmaya başladı. "*Güm, güm.* Lanet olası *güm*, dostum!"

Tanrım...

"Daha gelmedi mi?" Onların alaylarına aldırış etmeden gözlerimi en yakın arkadaşıma diktim. "Onu gördün mü?"

Feely kaşlarını çattı. "Kimi?"

"Shannon Lynch," diye araya girdi Hughie. Sesi alaycı geliyordu. "Ondan bahsettiğini tahmin ediyorum."

"Artık onunla birlikte misin?"

Patrick'e bakmak için döndüm. "*Ne?*"

"Shannon," diye tekrarladı. "Artık onunla birlikte misin?"

"Eh... Dublin'de onunla birlikteydi," diye söze girdi Gibsie. "Geçen hafta sonu da onun evindeydi."

"Olanları duydum," dedi Hughie. Gözleri anlayışla doluydu.

Elbette, duyduğundan emindim. Bu kasabadaki insanlar dedikodu konusunda inanılmazdı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum çünkü onu bir haftadır görmedim," diye haykırmak istedim ama sonra kendimi dizginledim. "Çok iyi."

"Anne K onun annesinin üzerine gittiğinden beri onu göremedi," dedi Gibsie gülerek.

* Burada *Vengaboys*'un *Boom Boom Boom Boom* şarkısına atıfta bulunulmuştur. (ç.n)

Feely kaşlarını çattı. "Kavga mı ettiler?"

"Shannon'ın annesinin üzerine yürümüş," diye kıkırdadı Gibsie. "Kav onu sürükleyerek götürmek zorunda kalmış."

Hughie etkilenmiş gibi, "Tanrım," diye fısıldadı. "Yürü be, Anne K."

"Sen pis bir sıçansın," diye homurdanırken gözlerimi en yakın arkadaşıma çevirdim. "Senin için sakladığım onca boktan sonra yaptığına bak."

"Sakin ol, seni koca vajina," diye güldü Gibsie. "Shannon okulda olacak, o yüzden sakinleş." Bir nefes çekip sigarasının izmaritini parmaklarının arasında yuvarladı. Kaşlarını çatarken bana tuhaf bir bakış atmıştı. "Çok..." demeden önce elini önünde sallayarak duraksadı. "Muhtaç gibi davranıyorsun."

Ona boş boş baktım. "*Muhtaç mı?*"

Gibsie ciddiyetle, "Muhtaç ve vıcık vıcık," diye onayladı. "Biraz daha sakin olabilirsin."

"Tavsiyen için sağ ol, Gibs," diye çıkıştım. "Dikkate alacağımdan emin olabilirsin."

"Rica ederim," diye karşılık verdi. "Takdir demişken, Twomey'yle başımı beladan kurtardığı için babana benim adıma tekrar teşekkür et." Ardından iç çekerek, "Geçen hafta yeterince kötüydü. Sensiz bir hafta daha geçirirsem evde perişan olurdum," diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. "Senin de uzaklaştırma almadığına sevindim, dostum."

"Eve dönmeme izin var mı?" diye sordu. "Gelebilir miyim?"

Feely kaşlarını kaldırdı. "Sizi ayırdılar mı?"

"Geçici olarak," diye yanıtladı Gibsie. Sesi savunmaya geçiyormuş gibi çıkıyordu. "Uzun sürmez."

Feely kıkırdadı. "Yine ne yaptınız?"

"Her zamanki şeyler." Gibsie omuz silkip elini amaçsızca salladı. "Kuralları çiğnedik, bir kızı kaçırdık ve başımızı belaya soktuk."

Feely başını salladı. "Sizi anlayamıyorum. Gerçekten sizi anlayamıyorum."

"Onu kaçırmadım," diye düzelttim sinirle. "Kendi isteğiyle geldi."

"Shannon mı?"

"Başka kim olabilir?" Gibsie alayla güldü.

"Seni yeniden ayaklarının üzerinde görmek güzel, kaptan," dedi Hughie. Ben kalp krizi geçirmeden önce konuyu akıllıca Shannon'dan

uzaklaştırmıştı. "Ama bir an önce antrenmanlara geri dönmen gerekiyor. Barrettsfield RFK* hafta sonu Ballylaggin'i yerle bir etti."

Böylece kötü ruh halim daha da kötüleşti. "Barrettsfield mı?" Sesime tiksinti karışmıştı ve içimdeki dehşeti gizleyemiyordum. "Tanrı aşkına... Onlar ikinci lig takımı, dostum."

"Endişelenmesine gerek yok," diye araya girdi Gibsie. Hayatında ilk kez ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bu sadece bir oyun, gençler."

"Ne diyebilirim ki?" dedi Hughie. Gibsie'nin sözlerini duymazdan gelmişti. "Defansta eksiklerimiz vardı, ayrıca kaptanımız sakatlandı."

Bedenim suçluluk duygusuyla dolup taştı. "Maçın skoru?"

Hughie yüzünü buruşturarak, "48-26," diye cevap verdi.

"Tanrım!" İçimde bir endişe çalkalanıyordu. "Vuruşların nasıldı?"

"On altı sayı," diye yanıtladı. "İkisi yerden üst direğe gitti ve dört penaltı attım."

"Aferin, dostum," diye omzuna vurdum. "Takımı oyunda tutmuşsun."

Hughie gülümsedi. "Denedim."

"Muayene nasıl geçti?" diye sordu Feely. Kapıyı benim için açık tutuyordu.

Gibsie sırıtarak, "Evet," diye destekledi. Bir duman bulutu çıkarmadan önce sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Doktor sonunda sahalara dönüş onayı verdi mi?"

"Hayır." Ona ciğerleri hakkında ders veremeyecek kadar sinirlenmiş bir halde içeri girdim. "Tahmin ettiğim gibi."

"Kötü şans, dostum," dedi Feely. Hughie'yle birlikte beni okula kadar takip ediyordu.

"Her şey o kadar da kötü değil." Gibsie sigarasından son bir nefes çekip izmariti atarak yanımıza geldi. "En azından bir koltuk değneğine düştün."

"Vay be!" diye çıkıştım. Her gülümsemeyi, el sallamayı, *"Hey, Kav!"* ve *"Nasıl gidiyor, Johnny?"* diyen insanları görmezden gelerek koridorda dolabıma doğru ilerledim.

Feely sakince, "Kendine biraz zaman tanı," diye cevap verdi. "Her şey yoluna girecek."

"Kesinlikle." Hughie omzumu sıvazladı. "Roma bir günde kurulmadı."

* Ragbi Futbol Kulübü. (ç.n.)

"O zaman Roma'nın acele etmesi gerekiyor, dostum," diye mırıldandım. Ağırlığımı sol elimdeki koltuk değneğine vermiştim. "Çünkü zamanım biraz kısıtlı."

"Hâlâ iki ayın var, kaptan."

"Kırk altı günüm var," diye düzelttim tedirgin bir şekilde. "Ayrıca saymaya devam ediyorum."

"En azından yeniden spor yapmana izin veriyorlar." Hughie iyimser bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Sadece üst vücut," diye mırıldandım. "Matkap çalıştırmam gerektiğinde işime yarayacak, değil mi?"

"Tanrım, çok huysuz bir piçsin," diye karşılık verdi Gibsie. "Seni memnun etmek mümkün değil."

"Baban odadayken sabahını üç yaşlı bebeğin seni okşamasıyla geçirseydin, gökkuşağı sıçıyor olmazdın."

Gibsie alay etti. "Eğer sabah üç kadın bana dokunsaydı, şu anda gökkuşağı gibi sıçacağımı garanti edebilirim."

Hughie ve Feely güldü. "İnan bana, öyle yapamazdın," diye homurdandım.

Gibs kaşlarını kaldırdı. "Yaşlı derken..."

"Gerçekten yaşlı demek istedim," diye bağırırken koridorun ortasında durup ona ters ters baktım. "*Bayan Lovell* gibi yaşlı."

Gibsie'nin rengi soldu. "Dostum."

Gözlerindeki üzüntüden cesaret alarak kederli söylevime devam ettim. "Aklına gelebilecek en iyi seksi hemşire fantezini düşün."

Gibsie sırıttı. "Düşündüm."

Başımla onayladım. "Şimdi o hemşireyi büyükannenle değiştir."

Üç arkadaşım da üzüntüyle inledi. "*Siktir.*"

Tekrar yürümeye başlarken, "Evet," diye onayladım suratsızca. "Aynen öyle. *Siktir.*"

"En azından boşalmak için onay aldın mı?" diye sessizce sordu Gibsie. Beşinci sınıfların soyunma odasına gelmiştik. "Şüphesiz ki sperm kartı onayını almışsındır..."

"Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" diye iç çekti Hughie. Hemen yanımdaki dolaba yaslanıyordu. "Her zaman aşırıya kaçmak zorundasın, Gibs."

"Endişeleniyorum," diye öfkeyle karşılık verdi Gibsie. "Burada *ilgili* bir arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Ucube gibi davranıyorsun," dedi Feely kuru bir sesle.

"Sperm kartını aldım, Gibs." Eğer o ahmağa söylemezsem bana bir dakika bile rahat vermeyeceğini biliyordum. "Her şey yolunda."

"Öyle mi?" dedi gözleri heyecanla ışıldarken. "O zaman okulda ne işin var, Johnny?"

"Aynen," diye karşılık verdim. "Çünkü okulum *var*."

Arkadaşım kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ gerçek bir neden bekliyorum, dostum."

"Çünkü kendimi becerebilmek için babama beni eve götürmesini söyleyemedim," diye alaycı bir tavır takındım. "Kendine gel."

Gibsie boş gözlerle bana baktı. "Bunda bir sorun görmüyorum."

"Onu gaza getirmeyin," diye tersledim. Sessizce gülen Hughie ve Feely'ye bakıyordum.

"Kendine *gelmesi* gereken sensin," diye karşı çıktı Gibsie. Hâlâ şaşkınlıkla beni izliyordu. "İki elinle."

Tanrım, bana güç ver...

Çenem titrerken dikkatimi tekrar dolabıma çevirdim. Metal kapağı çekerek açtım ama iğrenç bir kokuyla karşılaşınca öğürdüm.

Dördümüz de aynı anda sarsılarak dolaptan uzaklaştık.

"Tanrım," diye bağırdı Hughie.

"Ah, dostum," diye inledi Feely. "Bu çok kötü."

"Seni pislik herif!" diye boğuk bir ses çıkardı Gibsie. Eliyle hızla ağzını kapatmıştı. "Tanrı aşkına, Johnny." Dolabıma ezeli düşmanıymış gibi bakarken, "Hiç çöp kutusu diye bir şey duydun mu?" diye homurdandı.

"Orada olduğunu unutmuşum," dedim gülerek. Artık tüyleri çıkmaya başlayan plastik kabı aldım. "Tatil için giderken dolabımı temizleyecek zamanım olmadı." Kabı vücudumdan olabildiğince uzakta tutarak çöp kutusuna doğru yürüdüm ve içine fırlatıp çocuklara döndüm. Utangaç bir şekilde sırıtarak, "Sizce bir zamanlar neydi?" diye sordum.

"Tavuk," diye inlediler aynı anda.

"Hey, Johnny!" Varlığımın baş belasının sesi havaya karıştı. Her za-

manki gibi rahatsız edici ve istenmeyen bir şekilde ortaya çıkmış, etraftaki her türlü neşe kırıntısını yok etmeyi başarmıştı. Bella Wilkinson'ın kalçaları, göğüsleri ve sinir bozucu tavırlarıyla bana doğru yürümesini izlerken saf bir tiksintiyle ürperen bendim. "Nasılsın?"

"Yürümeye devam et," diye soğuk bir komut verdim. Tüylerim diken diken olmuştu. Şerefsizce bir hareket olup olmadığını umursamadım, sadece birlikten sığınak ve kuvvet doğacağını düşünerek arkadaşlarıma doğru bir adım attım. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Hadi ama, Johnny. Ben sadece..."

"Bunu seninle bir daha konuşmayacağım," diye homurdanarak sözünü kestim. "Bu konuşmayı milyonlarca kez yaptık. Aramızdaki her şey bitti, o yüzden *defol git.*"

"Ne yani, seninle konuşamayacak mıyım?" diye karşılık verdi. Sözlerim karşısında incinmiş gibi görünüyordu. "Nasıl hissettiğini soramaz mıyım?"

"İyiyim," diye kestirip attım. "Sorduğun için teşekkürler. Şimdi beni rahat bırak."

Boğazı düğümlendi. "Johnny..."

"Adamı duydun," diye emretti Gibsie. Parmağıyla koridoru işaret ederken keyfi kaçmıştı. "Yürümeye devam et."

Bella bana doğru dönmeden önce, "Siktir git, Gibsie," diye hırladı. Sonra mavi gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi, yüzünde umutlu bir ifade vardı. "Aramızdaki şeylerin kötü sonlandığını biliyorum ama senin için çok endişelendim."

"Eminim öyledir," diye söylendi Hughie. "Bahse girerim ki, Cormac endişelerini gerçekten hafifletmiştir."

"Kes şunu artık." Bu kızla aylarca didişmekten bitkin düşmüş halde yüzümü yorgunca ovaladım. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Benden bu kadar, tamam mı? O yüzden lütfen *defol git.*"

Bella arkadaşıma sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Sadece beş dakika konuşabileceğimizi umuyordum..."

"Ben de hafta sonu piyangoyu kazanmayı umuyordum," diye araya girdi Gibsie. Ardından duraksayıp kaşlarını çattı. "Ama öyle olmadı çünkü piyango bileti almayı unutmuşum."

Feely burnundan ses çıkararak güldü. "On sekiz yaşından küçüksün. Senin için kim alacak?"

Gibsie kaşlarını kaldırdı. "Tanıdıklarım var."

Feely gözlerini devirdi. "Dee mi?"

Gibsie göz kırptı. "Belki."

"Ne demek istiyorsun, Gibsie?" diye sordu Bella. En yakın arkadaşıma ters ters bakıyordu.

"Söylemek istediğim şey, yanımızdan siktirip gitmen," dedi Gibsie. "Teknik detaylara girmemi istersen, *hemen* siktir olup gitmeni söylüyorum. Çok, çok uzaklara seyahat et. Johnny'nin seninle birlikte olmak istemediği topraklara ilerle ve kendine bir hayat kur."

Bella sinirle titrerken, "Benimle böyle konuşamazsın," diye meydan okudu.

Gibsie kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü!" diye bağırdı telaşlanarak. "Çünkü..."

"Benim bir penisim ve senin de bir vajinan olduğu için mi?" dedi arkadaşım bilmiş bir şekilde. "Ah, lütfen. Ben yirmi birinci yüzyıl adamıyım. Herkesin eşit haklara sahip olmasını destekliyorum. Buna bir penis sahibi olan benim, senin gibi sapık bir kadına *'Siktir git!'* deme hakkı olması da dahil!"

"Bu etkileyiciydi," diye söylendi Hughie.

Gibs sırıtarak, "Ben etkileyici bir adamım," diye karşılık verdi.

"Tanrım," diye mırıldandım, Bella'nın gözleri yaşla dolunca ürpermiştim.

"Sekiz ay, Johnny," diye hıçkırarak bana baktı. "Böyle mi bitiyor?"

Parmak eklemlerimi ısırarak çığlık atma isteğime direndim. En sonunda, "Dinle..." dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Bu çok gereksiz. Benim sana söyleyecek bir şeyim yok, sen de benim duymak istediğim bir şey söylemeyeceksin. Seninle ilgilenmiyorum. İlgilenmem *gerektiğinde* bile ilgilenmiyordum. O yüzden sadece... *Lütfen!* Beni rahat bırakman için sana yalvarıyorum, Bella. *Lütfen.*"

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

"Yani istediğin bu mu? Öylece çekip gitmemi mi istiyorsun?"

Yüce Tanrım... "Evet!"

"İyi!" diye bağırdı. Timsah gözyaşları mucizevi bir şekilde kaybolurken ters ters bakmaya başlamıştı. "Hayatından çıkmamı mı istiyorsun, Johnny Kavanagh? Öyle olsun. Benden kurtuldun!"

Derin bir iç çektim ve vücudum rahatlayarak gevşedi. "*Teşekkür ederim.*" Belli ki ona istediği tepkiyi vermemiştim çünkü gözlerini kısıp elimdeki değneği tekmeleyerek geriye doğru sendelememe neden oldu. "Bunun için de teşekkürler," diye mırıldandım. Dengede durabilmek için Feely'ye tutunmuştum.

"Umarım sakat kalırsın," diye bağırdı. "Umarım akademiden atılırsın ve bir daha asla ragbi oynayamazsın!" Sonra tiksintiyle, "Umarım yüzünü bir daha görmem," diye ekledi.

Çok hoş.

Feely kısık bir sesle,"Pek olası değil," diye cevapladı. "Bir gerçeği unutuyorsun..."

"Aynı okula gittiğiniz gerçeğini," diye ekledi Gibsie. Açıkça ortada olan bir şeyi söylemişti.

"Evet, Gibs," dedi Feely iç geçirerek. "Okul dışında onu yazın tekrar göreceğinden eminim." Omuz silkerek, "Bilirsin işte, o televizyonda ülkesini temsil ederken sen de evde oturup koltuğundan izlersin," diye ekledi.

Hughie hafifçe, "Cormac'le birlikte," diye devam etti.

"Ah, evet," diye ekledi Gibsie. "O yahudi pislik nasıl?"

Bella sinirle, "Canınız cehenneme!" diye bağırdıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı. "Şerefsizler."

"Orada görüşürüz, Şeytani Vajina!" diye seslendi Gibsie. Ardından eğilip koltuk değneğimi aldı ve dolaba yasladı. "Cehennemde görüşürüz."

"Tanrım," diye ıslık çaldı Robbie Mac. Bella onun, Pierce'ın ve takımın yarısının yanından hızla geçerken kenara çekildi. "Acelesi ne?"

"Güneş doğmadan önce eve gitmesi gerekiyor," dedi Gibsie yüksek sesle. "Vampirlerin gün ışığına temas ettiğinde nasıl küle dönüştüklerini bilirsin."

Bella omzunun üzerinden, "Sikeyim seni, Gerard Gibson!" diye bağırdı.

"Hayatta olmaz, *prenses*," diye kükredi Gibsie. "Sana McGarry'nin penisiyle bile dokunmam!"

"Yeter," diye inledim elimi ona doğru kaldırarak. "Bırak gitsin, dostum."

"Piçin tekisin," diye kıkırdadı Feely. "Bu vahşiceydi, Gibs."

Gibsie omuz silkti. "Bazen kötü bir sürtükle uğraşırken kötü bir piç olmak zorunda kalırsın."

Robbie, Pierce ve ekipteki diğer çocuklar etrafımızı sarmıştı. Her biri sırayla sırtımı sıvazlayıp hoş geldin dileklerini iletiyor ve rüyalarımda bile onlara gerçek cevaplar veremeyeceğim sorular soruyorlardı.

"Kaptanın talihsizliği, düzgün memelerin ardında gizlenen tehlikeler konusunda hepimize bir uyarı olsun," diye açıklama yaptı Gibsie. "Şüpheye düştüğünüzde ikisinden birini ovalayın."

Sözlerine hepimiz güldük.

Pierce bir ürpertiyle, "Şanslı bir çocuksun," diye onayladı.

"Tehlikeli bir vajina," diye devam etti Robbie.

"Bilmez miyim!" diye mırıldanırken şakaklarımı ovdum.

"Bir de ikinci sınıfta Katie'yle birlikte olduğum için bana bok atıyordunuz," diye mırıldandı Hughie. Dolapları itip göğsünü şişirirken sesi son derece kendini beğenmiş çıkıyordu. "İstikrarlı ve mantıklı olmak şimdi o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?"

"O patlamadan sonra, *sen* o kadar da kötü görünmüyorsun," diye söze girdi Gibsie.

Hughie sırıtırken takımın geri kalanıyla birlikte derin bir iç çektim.

Oltaya gelme, Hughie...

Kendini bu işe bulaştırıyorsun...

"Penisimi istediğini mi söylüyorsun, Gibs?" diye alay etti Hughie.

"Kız kardeşinin vajinasını istediğimi söylüyorum," dedi arkadaşım kaşlarını kaldırarak.

İşte başlıyoruz...

"Sikimin etrafında," diye devam etti Gibsie.

"Gibs," diye uyardım.

"Yüzümde."

"Gibsie!" diye inledi Feely.

"Her yerimde."

Hughie'nin yüzündeki gülümseme kaybolurken öfkeyle kaşlarını çattı. "O lafını geri al."

"Hayır."

"*Geri al*, göt herif."

"Hayır."

"O siktiğimin lafını geri al!"

"Kabul et," dedi Gibsie gülerek. Hughie ona bir yumruk attığında ayağa fırladı. "Bu bir gün olacak, *kayınbiraderim*."

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye hırladı Hughie. "O senin için fazla iyi..."

"Aptallık etme, Gibs," dedim tersçe. Hughie'nin kazağının arkasından tutup onu kendime doğru çektim. "Aldırma ona, Hugh. Sadece seninle dalga geçiyor."

"Dalga geçmiyor," dedi öfkeyle. Gibs'e ters ters bakmakla meşguldü. "Küçüklüğünden beri ona kafayı takmış!"

"Ona dalga geçtiğini söyle," diye homurdandım. "Hadi söyle ona, Gibs."

"Dalga geçtiğim falan yok," diye güldü Gibsie. "Ayrıca istediğim sadece vajinası değil, tabii listenin başında o var. Onun her şeyini istiyorum, dostum. O da beni istiyor," dedi şeytani bir şekilde sırıtarak. "*Hem de çok fena bir şekilde.*"

"Kız kardeşim seni *istemiyor*," diye alay etti Hughie. "Claire sana katlanamıyor. Sadece benimle arkadaş olduğun için sana tahammül ediyor."

Gibsie hiç istifini bozmadan, "Dün gece öyle demiyordu," diye cevap verdi. "Ben..."

"Sansürle kendini, Gibs!" diye bağırdım. "Tanrı aşkına, dostum! Kelimelerini sansürle."

"O pis aletini kendi sınırlarında tutsan iyi edersin," diye tısladı Hughie. Parmağını ona doğru uzatmıştı. "Kız kardeş sikici."

"Henüz değil," dedi arkadaşım sessizce gülerek. Hughie'nin rahatsızlığının tadını çıkarıyordu. "Ama yakında bu unvanı alacağım."

"Seni öldüreceğim..."

"Kesin şunu, ikiniz de!" dedim sertçe. En yakın arkadaşıma alaycı bir bakış atarken Hughie'yi de kazağından tutarak çekiştiriyordum. "Konuşmadan önce o lanet beynini kullan, Gibs. O boktan kafanda düşündüğün her şeyin söze dökülmesi gerekmiyor."

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," diye güldü Gibsie. Hughie

elimden kurtulup onu yere sermişti. Ama arkadaşım sırtüstü dönüp ellerini havaya kaldırırken hâlâ gülüyordu. "Ona dokunmadım."

Hughie ona tokat atarak, "Dokunmamış olsan iyi edersin," diye hırladı. "Bozmaman gereken bir kural var! Arkadaşlarının kız kardeşlerine bulaşamazsın!"

"O kuralın annelerimizle ilgili olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi Gibsie. Artık kendini savunamayacak kadar çok gülüyordu. "Bu doğru değil mi, Kav?"

"Düzgün konuş," diye uyarırken ona ters tes baktım.

Feely düşünceli bir şekilde, "Ah... o kıyafetler," diye iç geçirdi.

"Ayrıca o saçlar," diye katıldı Pierce.

"En iyi yemekleri de o yapar," diye devam etti Gibs.

"Her zaman harika kokar," diye araya girdi Robbie. "Ayrıca o vücudu..."

"O benim annem, sizi hasta piç kuruları!" diye çıkıştım. "Hiçbirinizin annesi hakkında böyle konuştuğumu duyamazsınız!"

"Çünkü *hiçbirimizin* annesi *seninkine* benzemiyor," dedi Gibsie alayla gülerek. "Anne K." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Mmm."

"Tanrım, evet." Hughie boğuşmanın ortasında duraksadı. "Dürüst olmak gerekirse, annen saf bir..."

"O cümleyi bitirirsen koltuk değneğimi kıçının en derin yerine sokarım." Gibsie'ye doğru döndüm. "Biliyor musun? Böyle devam et ve hepsinin kız kardeşlerini becer, Gibs. Aslında hazır başlamışken gidip birbirinizi de becerin."

"Alınmayın ama kız kardeşlerinizi istemiyorum, beyler. Eminim hepsi çok güzel kızlardır," diye sessizce güldü. "Ben sadece *Hughie'nin* kız kardeşini istiyorum."

"Gördün mü?" diye hırladı Hughie. Sonra dikkatini tekrar ona doğru çevirdi. "Ben sadece annenle dalga geçiyordum. Bu herif kız kardeşim konusunda ciddi!"

"Bence olaya tamamen yanlış taraftan bakıyorsun, dostum," diye kışkırtmaya devam etti Gibsie, Hughie onun boğazını sıkmaya devam ediyordu. "Ben sadık biriyim. Yakışıklıyım. On numara oral yaptığım söylenir. Sağlam bir adamım."

"Sen sağlam bir orospusun!" diye hırladı Hughie. "Seni doğduğun-

dan beri tanıdığımı unutma, göt herif. Bu da demek oluyor ki, o aletin nerelere girdiğini biliyorum!"

"Sadece zamanımı bekliyordum. Ayrıca pratik yapmak mükemmelleştirir," dedi arkadaşım gülerek. Hughie çenesine yumruk attığında inledi. "Dostum, yüzüme vurma. Kız kardeşin beni güzelken seviyor."

Hughie'nin yüzü morun koyu bir tonuna dönüştü. "O masum, iyi ve saf. Lanet olsun! Kahrolası ellerini ondan uzak tut!"

Feely omzuma dokunarak, "Ah, Johnny?" diye mırıldandı. "Misafirimiz var."

Gözlerimi yerde yuvarlanan iki ahmağın üzerinden ayırıp Robbie ve Pierce'ın başlarının üzerinden baktım. Shannon hızla koridorun diğer ucuna doğru uzaklaşıyordu.

Benden mi kaçıyordu?

Ah, kahretsin. Hayır.

Çocukları önümden iterek onu takip ettim. Hareket ettikçe kasıklarımdaki yanmayı hissediyordum ama yavaşlayamayacak ya da koltuk değneğimi almak için geri dönemeyecek kadar heyecanlıydım.

"Shannon?" Arkasından seslenirken kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu, sonunda dışarıdan görülebilecek bir morluk bırakacağını düşündüm. "Buraya gel, *Nehir gibi* Shannon!"

Duzenleme
Ny.Ozlem

27
BENİMLE MİSİN?
SHANNON

Darren dokuza on kala Tommen'daki otoparka girdiğinde, kendimi ürkütücü bir sapık gibi hissederek tanıdık bir *Audi A3*'ü sinsi bakışlarla aramış ama etrafta görememiştim. Kalbim sıkışırken vücudum koltukta büzülüyormuş gibi hissettim. Ortadan kaybolmak, uçup gitmekten başka bir şey istemiyordum.

"Tadhg doğum günü için ne ister sence?" Arabasıyla daireler çizerek park yeri arıyordu. "Önümüzdeki cuma doğum günü. Ancak ona ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ben de bilmiyorum." Uyuşmuş bir halde pencereden dışarı baktım ve ana binaya giren her öğrenciyle birlikte endişemin arttığını hissettim. "Tadhg'a sor."

"Sana soruyorum," diye cevap verdi sakince.

"Krampon," diye mırıldandım. Midem konuya dikkatimi veremeyeceğim kadar bulanıyordu. "Bir şey beklemiyordur zaten." Midem altüst olmuştu, avuçlarım nemliydi ve enseme bir buz küpü tutuluyormuş gibi hissediyordum.

"İyi fikir."

Nefes al, Shannon.

Nefes almaya devam et...

"Seninle okula yürümemi ister misin?" Darren sonunda labirentte bir park yeri bulmuştu. Arabayı durdurup emniyet kemerini çözdükten sonra dönüp bana baktı. "Çünkü seninle gelebilirim. Bu hiç sorun olmaz."

Gözlerim dehşetle büyürken başımı tekrar ona çevirdim. "Ortaokul zamanını hatırlıyor musun?"

"O kadar da yaşlı değilim," diye dalga geçti.

"Öyleyse birinin en son isteyeceği şeyin ağabeyinin onunla birlikte okula kadar yürümesi olduğunu biliyorsundur," diye mırıldandım. "Hiçbir zaman istenmez."

Darren gülümsedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Ne?"

"Bana ağabey dedin."

"Evet, şey..." Bir iç çekip başımı arkaya yasladım. "Öylesin işte."

"Söylediğini duymak güzeldi."

Sözleri havada ağır bir şekilde asılı kaldı, omuzlarımdaki bir yük gibi hissettiriyordu. Bunu onunla yapamazdım. Bu sabah olmazdı. Arabayı geri çevirip beni eve götürmesi için ona yalvarmaya bu kadar yaklaşmışken imkânsızdı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım pes ettiğimi hissederek. Gözlerim hâlâ çeşitli binalara yığılmış öğrenci sürüsüne takılı kalmıştı.

Bunu yapabilirsin.

Bunu kesinlikle yapabilirsin!

"Saat dörtte burada olacağım." Arabanın kapısını itip yağmura adım atmıştım. "Buraya yakın bir park yeri bulmaya çalışacağım, tamam mı?"

Ona başımı sallayarak çantamı aldım. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Shannon?"

"Evet?"

"İyi şanslar."

Buna ihtiyacım olacaktı.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra çantamı omzuma attım. Vücudum kaskatı kesilmiş, zihnim altüst olmuş durumdayken okul bahçesine doğru ilerliyordum. Ana binaya yaklaştıkça nefesimi düzenli ve dengeli tutmak daha da zorlaşıyordu. Çok endişeliydim, attığım her adımda panik atak geçirecekmiş gibi hissediyordum.

İçimden kendime küçük olumlu şeyler söyleyerek başımı öne eğdim, tüm bakışları ve fısıltıları görmezden gelerek aceleyle içeri girdim. Claire ve Lizzie'yi bulmaya çalışarak koridorda hızlı adımlarla ilerlerken ana binanın ısıtıcılarından yayılan sıcaklık bile damarlarımdaki buzu eritemiyordu.

"Merhaba, Shan," diye seslendi tanıdık bir ses arkamdan.

Arkamı döndüğümde sınıfımdaki kızlardan biri olan Shelly'nin tuvaletin kapısından bana el salladığını gördüm. Gözleri benimkilere takılınca yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı yüzümü işaret ederek. "Söylenenler gerçekten doğru, değil mi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım. İçimdeki endişe giderek artıyordu.

"Ben sadece düşünmüştüm ki... Yani kızların tuvalette bu konu hakkında konuştuklarını duyduğumda sadece tahmin..." Ağzını kapatıp uzun bir süre bana baktı. "Kahretsin, kızım," diye fısıldadı sonunda. "Çok üzgünüm."

"Claire'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum alçak sesle. "Ya da Lizzie'nin?"

"Bay Twomey'nin ofisindeler. Geldiklerinde ikisini de odasına çağırdı, uzun zamandır oradalar." Shelly yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen seninle ilgilidir."

"Ah..." Buna ne cevap vereceğimi düşünerek birkaç dakika orada durduktan sonra *söyleyecek* bir şey olmadığına karar verip aceleyle uzaklaştım.

Üçüncü sınıfların koridoruna kaçmayı ve ilk ders başlayana kadar orada saklanmayı planlıyordum ama ayaklarım beni başka bir yere götürmüştü. Alışılmışın dışında, normalde hiç kullanmadığım koridorlardan geçerek okulun beşinci sınıflar kanadına doğru ilerlerken nabzım hızla atıyordu.

Gelen kişiyi görmeden önce sesini duydum. "Çekil yolumdan, sürtük!"

Bella beni sertçe itip koridorda hızla ilerledi. O güne kadar gördüğüm en yüksek topuklu ayakkabılarla koşmaya en çok yaklaşan kız olmuştu.

Çarpmanın etkisiyle yana doğru sendeleyerek elimle duvara tutundum. Sonra derin bir nefes alıp arkasından baktım.

"Bunların hepsi senin suçun!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve başka bir koridorda kayboldu. "Hayatımı mahvettin."

Hastalıklı ve son derece normal olmayan bir şekilde, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi neredeyse daha *iyi* hissediyordum. En azından geçici olarak iyiydim. Çünkü bu kavganın gerçekleşeceğini *biliyordum*. Onun bana bir şey yapacağını biliyordum.

Bella Wilkinson gibi kızların hepsi aynıydı. Dünyaya karşı kin ve öfke doluydular, asla bir şeyin peşini bırakmazlardı. Bella'nın takıntısı Johnny'ydi ve o gün otobüste bana attığı bakış ateş hattında olduğumu gösteriyordu.

Huysuz bir kızdan çok daha kötülerini atlattın, diye hatırlattı kafamın arkasındaki küçük bir ses. *Üç yıl içinde, o senin radarındaki bir nokta olacak.*

Bu düşünceyle sırtımı dikleştirdim ve beşinci sınıflar koridoruna doğru ilerledim. Bütün konuşmamı düşünmüştüm ama *onu* gördüğüm anda aklımdan uçup gitti. Kollarını göğsünde kavuşturup dolabına yaslanmıştı ve etrafı küçük bir öğrenci ordusuyla çevriliydi. Yanındaki dolaba yaslanmış tek bir koltuk değneği vardı. Etrafındaki çocuklar-

dan dördünü hemen tanıdım: Gibsie, Patrick Feely, Pierce Ó Neill ve Hughie Biggs. Diğerlerini de otobüsten tanıyordum, takım arkadaşları olduğunu fark etmiştim.

Gibsie'nin söylediği bir şeye gülüyorlardı. Johnny'nin yüzünde kocaman, gamzelerini gösteren bir gülümseme vardı. Gibsie ellerini her zamanki tarzıyla havada sallarken ondan bu tepkiyi almak için ne söylediğini ancak hayal edebilirdim.

Koyu renk saçları, sabahları uyandığında ortaya çıktığından emin olduğum *-öyle olduğunu bildiğim-* o nefis dağınık görünümle şekillendirilmişti. Gözleri eğlenceyle ışıldıyordu.

Gibsie ve Hughie kavga etmeye başlamıştı, Hughie arkadaşını yere düşürüp yuvarlanırken diğerleri de onlara bakıp gülüyordu.

Olduğum yerde durup onu izledim. Takım arkadaşları ve dostlarıyla ne kadar kaygısız olduğunu görmüştüm ve bu farkındalık beni üzmüştü.

Seninleyken asla öyle görünmüyor çünkü onu mutlu etmiyorsun. Asla mutlu edemezsin. Sen sadece bir karmaşasın, dedi şüphe dolu bir ses. *Onu uzaktan izlemeye alış, Shannon. Çünkü yakında gidecek. Bir yıldız olacak. Ona bir bak, şimdiden o kadar parlıyor ki resmen göz kamaştırıyor...*

Cesaretim titrek bir nefesle beni terk ederken hızla topuklarımın üzerinde döndüm. Kalbimle ona sahip olan çocuk arasına çok ihtiyaç duyduğum bir boşluk koymaya ve oradan kaçmaya kararlıydım.

Her şey üstüme geliyordu. Duygularım, kalabalık, bu okul, hayatım...

"Shannon?"

Devam et, o olmayabilir.

"Buraya gel, *nehir gibi* Shannon!"

Yakalanmıştım.

Koridorun ortasında sırtım ona dönük bir şekilde donup kalmışken seçeneklerimi tarttım. İlk seferinde onu duymamış gibi mi davranacaktım, yoksa kaçmaya devam mı edecektim? İçimdeki korkak ikinci seçeneği tercih etmişti ama orada kalıp nefes almak ve bunu iyice düşünmek için kendimi zorladım.

Johnny'den kaçmak istemiyorsun, diye sessizce emrettim kendime. *Bu aptalca. Ondan korkmuyorsun.*

"Beni görmezden mi gelecektin?" Sesi şimdi daha yakından geliyordu, acı verici bir şekilde daha yakındı. Parmaklarının kürekkemiğime değdiğini hissettiğimde, içimden istemsiz bir ürperti geçti. "Ha?"

Sakin bir nefes alarak arkamı döndüm ve yüzüme yapabildiğim en parlak gülümsemeyi yerleştirdim. "Merhaba, Johnny."

Johnny kaşlarını sertçe çattı, mavi gözleri beni süzerken şaşkınlıkla doluydu. Tanrım, o çok güzeldi. Gözlerim sürekli ağzına, çok yakından tanıdığım dudaklarına kayarken odaklanmak zordu.

"Merhaba, Shannon," dedi gülümsemeden.

Gergin bir tavırla, "N-Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim..." Gülümsemem yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyle birlikte kayboldu. "Sorun ne?"

"Kaçıyordun," diye yanıtladı Johnny. Gerçekten incinmiş gibi görünüyordu. "Benden kaçıyordun."

"Ah, hayır. Ben sadece... ben...Yani evet... Bunu yapmam gerektiğini düşündüm ama..." Düzensiz bir nefesi serbest bırakıp omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Evet."

Bakışları yumuşadı. "Yani *kaçıyor muydun*, yoksa kaçmıyor muydun?"

"Ben..." Yüzümü buruşturdum, o anda kendimi çok açıkta hissediyordum. Johnny doğrudan yaptığı sorguyla beni zor duruma sokuyordu. "Gerçekten emin değilim."

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Neyden emin değilsin?"

"Tam oradayken yanına gelmemi istediğinden emin olamadım. Yani beni görmek ya da konuşmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Annemle olanlardan sonra artık benimle konuşmak istiyor musun bilmiyordum," diye titrek bir nefes verdim. Kelimeleri söylerken kekelediğim için kendimden nefret ediyordum. "Ne istediğini bilmiyordum." Ağır bir şekilde nefes vererek başımı öne eğdim. "*Bilmiyorum*," diye düzelttim usulca. Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ne istediğini."

"Sor bana."

Kaçıp saklanma isteğimi bastırıp çenemi kaldırarak ona baktım. "Ne?"

"Ne istediğimi bilmek istiyorsan, o zaman sor bana," diye tekrarladı biraz daha yaklaşarak. "Tek yapman gereken bana sormak." Eli nazikçe aşağı inip dirseğimi kavradı. "Böylece sana cevap verebilirim."

"Ne istiyorsun, Johnny?" diye mırıldandım. Başımın döndüğünü hissedebiliyordum.

"Öncelikle benimle konuşurken gözlerimin içine bakmanı istiyo-

rum." Mavi gözleri içimde öyle derin çukurlar açıyordu ki onarılabileceklerinden şüpheliydim. "Ayrıca büyük ağabeyin ve annen gibi kontrol edemeyeceğin şeyler için endişelenmeyi bırakmanı istiyorum."

"Ama sen geri dönmedin," dedim hızlıca. Sonra utancımdan kızararak hızla geri adım attım. Kalbim çılgınca çarpıyor, vücudum endişe ve heyecan karışımıyla titriyordu. "Özür dilerim. Geri dönmek zorunda olduğunu falan kastetmemiştim. Benim için hayatındaki her şeyi bırakmanı beklemiyordum. Meşgul olduğunu ve bir sürü rehabilitasyon seansın olduğunu biliyorum..."

"Dönemediğim için geri dönmedim, Shannon. Annen dönmememi söylediği ya da seni görmek istemediğim için değil," diye açıkladı üzgün sesiyle. "Geri gelmedim çünkü fiziksel olarak sana *ulaşamadım.* Hâlâ araba kullanamıyorum ve annem gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Tanrı aşkına, Gibsie'yi bile benden aldılar. Ama yanına gelmek istedim." Titrek bir nefes verdi. "Seni *gerçekten* görmek istedim."

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Son bir haftadır hiç uyumamıştım, neredeyse hiçbir şey yememiştim. Tüm bunların nedeni duygularımın ve belirsizliklerin içinde boğuluyor olmamdı. Bilinmezlik benim için korkunç bir şeydi. Johnny'yle aramızda neler olacağını bilmemek daha da kötüydü. "Ah..."

"Seni aramaya çalıştım," dedi huysuz bir şekilde. "Sana her gün mesaj attım."

"Telefonunun şarjı bitmişti." Bedenimin sersemlediğini hissedebiliyordum. "Şarj edemedim."

"Şarjı bitti demek," diye iç çekerken rahatlamış gibiydi. "Mantıklı."

"Benden nefret mi ediyor?" Sersemlemiş hissetmeye devam ediyordum. "Annen?"

"Hayır, Shan. Senden nefret etmiyor," diye cevap verdi titreyen sesiyle. "Bu gezegende senden nefret edebilecek bir insan olduğunu sanmıyorum."

"Ama?"

Yüzünü buruşturdu. "Annem sadece..."

"O sadece ne?" Bir sonraki söyleyeceği şeyi korku içinde beklerken nabzım hızlanmıştı.

"Endişeli," diye yanıtladı sonunda. "Ailem senin evine gitmemi istemiyor. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorlar."

Kalbim parçalanmıştı.

Ah, Tanrım. Sen kötü bir fikirsin.

Adam senin onun için kötü bir fikir olduğunu düşünüyor, Shannon.

Aldırdığımı endişeyle ısırdım, çok sert ısırmama rağmen kan tadı almadığıma şaşırmıştım. "Özür dilerim." Ne yapacağımı bilemediğimi hissederek ellerimi gergin bir şekilde birbirine kenetledim ve derin bir nefes aldım. "Her şey için."

Johnny uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Başımı onaylarcasına sallarken yanağımı eline yaslamamak için kendimi zor tuttum. "Elbette."

"Birkaç gün birlikte olmadığımız her seferde kabuğuna geri dönmeyi bırakır mısın?"

Sertçe yutkundum. Gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Kabuğum mu?"

"Evet, kabuğun," diye onayladı. "Bunu bana yapma, Shannon. Beni kendinden uzaklaştırma. Bana geçen hafta sonu olduğun *kişiyi* gösterip sonra eski haline geri dönme. Ben evimde geçirdiğimiz gece olduğum kişiyim, birlikte olduğumuz diğer tüm zamanlardaki halimle karşındayım. O yüzden aramıza tekrar bir duvar örme, üstünden adamama izin verdikten sonra bunu yapma."

"Ben... bunu yaptığımın farkında değildim," diye itiraf ettim.

"Şimdi de yapıyorsun," diye doğruladı sinirle. "Bunu her zaman yapıyorsun."

"Ben..." Omuz silkerek çaresizce başımı salladım. "Özür dilerim?"

"Özür dileme," dedi Johnny. "Sadece biraz olsun bana güvenmeye başla, tamam mı?"

"Sana güveniyorum, Johnny," dedim boğuk bir sesle. Başımı hevesle sallıyordum çünkü bunu bilmesini çok istiyordum. "Ama muhtemelen haklılar," diye devam ettim. İçimi bir belirsizlik dalgasının kapladığını hissedebiliyordum. "Ailen yani." Nefesimi dışarı verip alnıma dokunurken, "Benim kötü bir fikir olduğum konusunda," diye mırıldandım.

"Yanılıyorlar," diye düzeltti Johnny. Sesi o kadar özgüvenli ve sağlam çıkıyordu ki, böyle söylediğini duymak rahatlatıcıydı. "Ben haklıyım."

"Hangi konuda?"

"Seninle ilgili konularda haklıyım."

Ah, Tanrım.

"Ama senin için kötü bir *seçeneğim*, Johnny," diye cevap verdim titreyerek. Beni anlamasını istiyordum, eğer mantıklı davranırsa kabul edebileceği bir çıkış önermeliydim. "Ben bir baş belasıyım."

"Senin bela olmanı seviyorum," dedi bir adım daha yaklaşarak.

"Benim hayatım *karmaşık*."

"Karmaşanı istiyorum."

Aceleyle bir nefes verdim. "Öyle mi?"

Johnny yavaşça başını salladı. "Bana ne istediğimi sormuştun ya? Pek çok şey var ama özetlemek gerekirse, sadece seni istiyorum." Omuz silkerek, "Senin de beni istediğini söylemeni umuyorum?" diye gergin gülüşle. "Yoksa okul koridorunun ortasında kendimi tamamen rezil etmiş olurum..."

"Ben de seni..." diye ağzımdan kaçırırken utançla doldum. "Yani istiyorum." Başımı sallayarak derin bir nefes verip tekrar denedim. "Ben de seni istiyorum."

"Öyle mi?" dedi bir gülümsemeyle. Şimdi omuzları gevşemişti. "Şükürler olsun."

"Ayrıca ben de seni özledim." Kelimeleri boğuk bir sesle söyleyerek zihnimden çıkardım çünkü en azından onu özlediğimi bilmesine ihtiyacım vardı. "Korkunç derecede," diye ekledim ona bir parça daha güven duygusu aşılamak için. "Hem de çok."

"Pekâlâ." Johnny dirseğimdeki tutuşunu sıkılaştırdı, tamamen ona yaslanana kadar bedenimi kendine doğru çekti. "Ne kadar çok?"

"Deliler gibi," diye fısıldadım.

"Deliler gibi mi?" dedi sırıtarak başını yana eğerken. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Öyle." Hevesle başımı salladım. "Hem de çok."

Johnny sırıtarak eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sanırım şansımı deneyeceğim," diye fısıldayıp dudaklarını benimkilere değdirdi.

Bir kez, tüy kadar hafif öptü. İkincisi biraz daha sertti. Ancak sonra... *Ah, Tanrım.*

Dili ağzımın içine girip benimkini okşarken nefesim kesildi, göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Ellerim kendiliğinden harekete geçmişti. Parmaklarım lacivert okul kazağına kenetlenirken içimdeki bütün duyguyla onu öptüm. Şu anda sahip olduğum ne varsa hepsini ona verdim. İçimden fışkıran ve sadece

onu hedef alan duyguları hem kontrol edemiyor hem de kontrol etmek istemiyordum.

İnsanların bizi görebildiğini biliyordum, koridorun ortasında duruyorduk ve takım arkadaşları bir metreden daha az mesafe uzaklıktaydı. Ama artık hiçbiri umurumda değildi. Ders zilinin çaldığını duyabiliyordum, etrafımızdaki seslerin farkındaydım, insanlar onun adını söylüyor ve ıslık çalıyordu ama kendimi dudaklarından ayırmak için gereken iradeyi kendimde bulamıyordum. İçimde *endişelenecek* bir şey varmış gibi hissetmiyordum.

Johnny bir elini dirseğime koyup beni sertçe göğsüne yaslamıştı. Diğer eli saçlarımdaydı, beni olduğum yere sabitliyor ve dilinin her darbesiyle başıma açtığı beladan gerçekten hoşlandığını belli ediyordu.

Ah, Tanrım...

Zil tekrar çaldıktan sonra ani bir sessizliğe gömüldük.

Titreyerek ona sarıldım, içimde yükselen sıcaklıkla başa çıkmaya çalışıyordum. Göğsümdeki baskı çok fazla gelmeye başlamıştı. Hem daha fazlasına ihtiyaç duyarak hem de tek bir nefeste durmasını isteyerek dudaklarına doğru soludum. İçimde patlayan duyguyu kontrol edemiyordum. Kalbimin raydan çıkıp doğruca ona doğru hücum etmesine engel olamıyordum.

"Bekle, bekle, bekle..." Öpüşmemizi sonlandırarak bana baktı, zorlukla nefes alıyordu. "Artık benim kız arkadaşımsın, değil mi?"

Kendimi biraz sersemlemiş hissederek kafamı eğip ona baktım. "Ha?"

"Kız arkadaşım," diye tekrarlarken gergin görünüyordu. "Öyle misin?"

"Şey, ben... Ben..."

"Çünkü bunu daha önce hiç yapmadım." Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce boş koridora göz gezdirdi. "Seninle hangi noktada olduğumuzu bilmem gerekiyor."

"Ah..." dedim çaresizce omuz silkerek. "Ben de öyle."

"Kahretsin, evet... Üzgünüm." Gergin bir nefes daha verirken çok savunmasız görünüyordu. "Eee, öyle misin?"

Benden kız arkadaşı olduğumu *onaylamamı* mı istiyordu, kız arkadaşı *olmamı* mı teklif ediyordu? Yoksa bana öyle olduğumu *düşünüp düşünmediğimi* mi soruyordu? Tanrı aşkına, neyi sorduğunu bilmiyordum ve zihnim altüst olmuştu. Kalbim ise her şeyi yanlış anladığım korkusuyla varsayımda bulunamayacak kadar temkinliydi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Öyle miyim?"

Johnny yanağıma dokundu, parmakları tüy kadar hafif bir dokunuşla tenimi okşadı. "Umarım öyledir."

"Öyle mi?" İçimi derin bir rahatlama duygusu kaplamıştı. "Bence de," diye fısıldadım.

"Ben de senin erkek arkadaşınım," dedi sırıtarak. Eli dirseğimden kalçalarıma doğru kaydı ve geri çekilip beni bırakmadan önce hafifçe kıçımı sıktı. "Hangi noktada *olduğunu* bilmen için söylüyorum."

Kalbim göğsüme o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse bayılacaktım. "Ah, tamam."

Daha sonra gri okul pantolonundaki belirgin şişkinliği gizlemek için tişörtünü çekiştirmeye başladı. "Doyle'la çifte muhasebe dersinde olmam gerekiyordu ancak hesap tablolarına nasıl konsantre olacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı yüzünü buruşturarak. "Sen hangi derse geç kaldın?"

"Ben, şey..." Başımı sallayarak düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım ama bakışlarım onun belirgin ereksiyonuna kaymaya devam ediyordu. "Matematik dersinde olmam gerekiyordu."

Johnny ona baktığımı fark edince utangaç bir şekilde omuz silkti. "Muhtemelen seninleyken *bu* çok sık olacak," diye açıkladı başını hafifçe sallayarak. "Ama hiçbir düşünceye kapılmadığımı bilmeni istiyorum, tamam mı? Sadece görmezden gel ve hepsi geçip gitsin."

Peki ya görmezden gelmek istemiyorsam?

"Tamam," derken nefes nefeseydim. "Anlıyorum."

Dünyam bir kez daha altımdan kaymış gibi hissediyordum. Johnny'nin sert adımlarla dolabına doğru yürümesini, çantasını omzuna atmasını ve geri dönmeden önce koltuk değneğini almasını izledim.

"Ona yaslanman gerekmiyor mu?" Kolunu omzuma atıp beni üçüncü sınıfların olduğu bölüme doğru ilerletiyordu. Elindeki metal çubuğu bir baton ustası gibi amaçsızca çevirmekle meşguldü.

"Beni yavaşlatıyor," dedi beni yanına çekerken.

"İyiliğin için," diye cevap verdim sessizce. Sınıf kapısının önünde duruyorduk. "Çünkü yavaşlaman *gerekiyor*, Johnny."

"Yani bir kız arkadaşa sahip olmak böyle bir şey mi?" diye alay etse de beni dinleyip elindeki değneğe yaslanmıştı. "Bana patronluk taslayıp ne yapacağımı mı söyleyeceksin?"

"Hayır," dedim kızararak. "Sadece sana iyiliğin için koltuk değneği verildiğini söylüyorum."

"Evet, biliyorum," dedi iç çekerek. Ardından kolunu omzumdan çekip yüzüme baktı. "Sana evde işlerin nasıl gittiğini sormak istiyordum ama kendimi o ana kaptırmışım."

Evden bahsedince içimdeki gerginliğin yeniden arttığını hissettim. "Babam hâlâ görünürlerde yok," dedim sessizce. "Eğer kastettiğin buysa."

"Onu hiç görmedin mi?"

Omuz silktim. "Polis tarafından bulunamadı."

"Kahretsin," diye homurdandı Johnny. "İki haftadan fazla oldu. Şimdiye kadar onu nasıl bulamadılar?"

"Sorun değil," dedim omuz silkerek. Babamı düşündükçe vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyordum. "Bir mucizenin gerçekleşmesini beklemiyordum zaten."

"Hayır, aslında *bu* bir sorun," dedi tutkulu bir ses tonuyla. "Ama iyi *olacaksın*."

"Evet." Titreyerek ona sarılıp alnımı göğsüne bastırdım. "Belki de olurum."

"Bugün okuldan sonra bir şeyler yapabilir miyiz?" diye sordu yanağını saçlarıma sürterek. "Benimle eve gelebilir misin?"

Tanrım, keşke yapabilseydim. "Hayır."

"Hayır mı?" dedi gözlerini bana çevirirken. "Eğer nedeni ailemin seni evde istemediğini düşünmense çok yanılıyorsun, Shan."

"Darren beni okuldan almaya gelecek," dedim gönülsüzce. "Anlaşılan bundan sonra beni okula getirip götürme görevini üstlendi."

Hırlayarak elini belime atıp beni kendine çekti. "Bundan nefret ediyorum."

Gözlerimi kapatarak ona doğru yaslandım, vücudum gerginlikle kasılmıştı. "Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi elini sırtımda gezdirerek. "Her şey yoluna girecek. Gittikçe güçleniyorum. Tüm fizyoterapi egzersizlerini ve diğer çalışmaları yerine getiriyorum. Önümüzdeki hafta arabamı geri alıp yollara döndüğümde her şey daha kolay olacak." Ardından, "En kötü kâbusları gibi enselerinde soluyor olacağım," diye homurdandı.

"Seninle öyle konuştukları için özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok yanlıştı."

"Shan," diye iç geçirdi. "Bunun için endişelenme bile."

"Ama endişeleniyorum."

"Korktuğunu biliyorum ancak ben korkmuyor ya da endişelenmiyorum," diye sertçe cevap verdi. "Ailenin beni sevmemesi umurumda değil. Bırak sevmesinler. Ben sadece senin beni sevmenle ilgileniyorum çünkü sadece seni önemsiyorum."

"Joey seni seviyor," diye mırıldandım.

Johnny sırıttı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Normalde kimseyi sevmez."

"Ağabeyinin onayını aldığımı bilmek güzel," diye kıkırdadı. "Ah, evet. Neredeyse unutuyordum..." Bir elini cebine sokarak pahalı görünümlü bir cep telefonu çıkardı; pembe renkli olması dışında onun telefonuyla aynı görünüyordu. "Telefonum yanında mı?" diye sordu elindeki pembe telefonun ekranına dokunarak.

"Ah..." Elimi okul ceketimin altına sokarak kazağımın göğüs cebinden şarjı bitmiş telefonunu çıkardım ve ona doğru uzattım. "Evet, üzgünüm... Kullanmama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim."

Johnny telefonunu alıp cebine koydu ve diğer pembe telefonu elime tutuşturdu.

Boş gözlerle telefona baktım. "Bu ne?"

"Senin telefonun," diye cevap verdi. Okul çantasını omzundan indirip ön cebinden bir şarj aleti çıkardıktan sonra çantama koymak için harekete geçti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu sana ait," diye tekrarladı. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "İçinde dahili bir MP3 var, senin için bir sürü şarkı ve kontör yükledim. Benim, Claire'in, Joey'nin ve Gibsie'nin numaralarını kaydettim ama geri kalan kişileri rehberine eklemen gerekecek."

Ona bakarken ağzım açık kaldı.

"Bana telefon mu aldın?"

"Bir telefona ihtiyacın vardı ve doğum gününü kaçırdım." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Gayet mantıklı."

"Doğum günümde bana yemek ısmarladın," diye fısıldadım utanarak.

"Sana aldığım şey lanet olası *Cheerios*'tu," diye homurdandı. Kendine bunun için kızıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir de tost," diye ekledim aceleyle.

"Hiç hatırlatma," diye homurdandı.

"Ne zaman aldın?"

"Geçen gün, fizyoterapi seansından sonra," diye cevap verdi. Beni temkinli bir şekilde izliyordu. "Bunun için bana kızdın mı?"

"Hayır, kızgın değilim," dedim boğuk bir sesle. Yalnızca sersemlemiş hissediyordum. "Ama bunu kabul edemem." Bakışlarımı en az birkaç yüz *euro* edeceğini çok iyi bildiğim telefona indirdim. "Bu çok fazla," dedim titrek bir nefesle. "Çok pahalı."

"Bu senin," dedi Johnny. "O yüzden cebine koy ve beni eve pembe bir telefonla göndermeye çalışma." Sırıtarak son bir şey daha eklemeyi unutmadı. "Gibs bunun hakkında dalga geçmeyi asla bırakmaz."

"Ama bunu benim için yapmak zorunda değildin..."

"Senin için daha pek çok şey yapacağım, Shannon." Johnny hediyemi elimden alıp kazağımın içine uzandı ve telefonu iç çebime yerleştirdi. Parmakları göğsümü sıyırdığında ürperdim. "Ayrıca sana bir sürü şey alacağım." Gözlerini benden ayırmadan bir adım geri çekildi ve kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Önceden açıkça uyarıyorum."

"Ama benim hediyeye *ihtiyacım* yok." Bir elimi alnıma bastırdım, cebimdeki telefonun varlığı vicdanıma ağır gelirken kendimi telaşlı ve stresli hissediyordum. "Ben senden alabilecekleri şeylerin peşinde olan kızlardan değilim, Johnny. Bella gibi biri değilim," derken gözlerimle bana inanması için yalvardım. *Sadece sana ihtiyacım var.*

"Bunu biliyorum, Shannon," dedi kaşlarını çatarak. "Tanrım, sakın böyle düşünme."

"Sana hiçbir şeyi geri veremem," dedim boğuk bir sesle. Geçen hafta ona söylediğim şeyi tekrarlarken beni anlaması için dua ettim. "Karşılığında sana verecek *hiçbir şeyim* yok."

"Beni arayabilirsin."

"Aramak mı?"

Johnny sırıttı. "Bana mesaj da atabilirsin."

"Ciddi ol," diye yalvardım.

"Ciddiyim." Bir adım daha yaklaştı. "Senin hakkında çok ciddiyim."

Ah, Tanrım...

"Seninle konuşabilmeliyim." Bir elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. "İyi olduğunu bilmeliyim." Titrek bir nefes verirken parmaklarını esnetti ve alışkın olmadığım bir arzuyla yanmama neden

oldu. "Hayatında... evinizde neler olduğunu bilmeden öylece evde kalamam," dediğinde gözleri karardı.

"Johnny..."

"Bununla başa çıkamıyorum, Shannon," diye fısıldadı. "Onun geri dönüp dönmediğini ya da senin güvende olup olmadığını bilmemek... Bunun beni ne kadar mahvettiğini anlayamazsın. Seni o evde her düşündüğümde içim panikle doluyor. Seni tekrar görene kadar en kötü senaryoları düşünüp kendimi delirtiyorum."

"Ama şu anda iyiyim," diye yatıştırmaya çalıştım. "Ben iyiyim."

"Belki de," diye cevap verdi sessizce. "Ancak hâlâ o bağlantıya ihtiyacım var."

"Bir telefonla," diye ekledim.

"Evet." Rahatsız görünerek kıpırdandı. "Sanırım şimdi sana sevdiğim şeylere biraz takıntılı olduğumu söylemek için iyi bir zaman, ne dersin?"

İşte yine o kelime.

"Sorun yok," dedim boğuk bir sesle.

"Hayır, sorun var," diye karşı çıktı. "Çünkü daha önce, onunla mücadele ederken bile yeterince kötüydü ama şimdi sadece..." Acı dolu bir iç çekti. "Sadece seninle birlikte olmak istiyorum." Umutsuzca omuz silkti. "Lanet olası her zaman."

"Bu değişebilir," diye fısıldadım. Sözlerinin etkisiyle titriyordum.

"Yerinde olsam boşa ümitlenmezdim," diye cevap verdi.

Merak etme, ümitlenmiyorum.

"Arabamı geri aldığımda, okul dışında birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz. Belki de o zaman bu kadar paranoyak olmam," diye devam etti. "Bana gelip *PlayStation*'da kıçımı tekmeleyebilirsin ya da Biddies'e gidebiliriz. Her ne yapmak istersen."

Dudağımı sertçe ısırarak, "Ailenin senin evine gitmemi isteyeceğini hiç sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Aksini düşündüğünü biliyorum ama açık konuşmak gerekirse, benimle takılmanı isteyeceklerini hiç sanmıyorum," diye iç geçirdim. "Ayrıca onları suçlamıyorum, Johnny."

"Seninle takılmıyorum, Shannon. Ben seninle birlikteyim," dedi sertçe. "Yemin ederim ki, ailemin seninle bir sorunu yok."

Tabii, kesin öyledir...

"Ciddiyim, Shan." Çenemi kaldırıp gözlerine bakmamı sağladı. "Seni gerçekten seviyorlar."

Bunun tek kelimesine bile inanmıyor olsam da ona söylemedim. Bunun yerine yarım ağızla, "Onlar iyi insanlar," diye mırıldandım.

"*Sen de* iyi birisin," diye karşılık verdi. Mavi gözleri beni alevler içinde bırakıyordu. "Sen *iyi* birisin, ailem ve diğer herkes bunu biliyor. Özellikle de ben nasıl biri olduğunu biliyorum. O yüzden zihninin sana farklı şeyler söylemesine izin verme."

İçimden bir ürperti geçti. "Tanrım, keşke yapabilseydik, Johnny..."

"Hadi, *Shaggy!*" Gibsie'nin sesi havayı delip geçerek beni ürküttü ve irkilmeme neden oldu. Saniyeler sonra alt kattaki merdivenlerde ortaya çıktı. Aşırı heyecanlı bir Labrador gibi basamakları hızla tırmanıyordu. "Ah, merhaba Küçük Shannon."

Johnny'ye bakmadan önce utangaç bir sesle, "Merhaba, Gibs," diye cevap verdim. "*Shaggy* mi?"

Johnny yorgun bir şekilde iç çekti. "Hiç sorma."

"Ah..." dedim kaşlarımı çatarak. "Tamam."

"İyi görünüyorsun, canım," dedi Gibsie. Yüzünde dostça bir gülümseme vardı ve Johnny'nin çantasını omzundan hızla alıp kendi çantasına sıkıştırmakla meşguldü. "Buluşmayı kısa kesmek istemem ama senin oğlanın kıçını kaldırıp sınıfa gitmesi gerekiyor." Ardından ışıltılı gözlerle arkadaşına doğru baktı. "Dostum, asla inanmayacaksın ama Bayan Moore önerimi kabul etti!"

Johnny uzun bir süre ona baktı. Sonunda ne demek istediğini anladığında ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Çok ciddiyim." Gibsie kelimenin tam anlamıyla ayaklarının üzerinde sıçradı. "Bunu aylar önce istemiştim. Noel'den önceki o boktan öğrenci konuşması yüzünden beni görmezden geldiklerini sanıyordum ama çok yanılmışım. Beni dinlediler, dostum. Her şey ayarlandı! Yemin ederim ki bugün çok güzel bir gün olacak!"

"Cidden onları meslek hayatlarını anlatmaları için mi getirdiler?" diye sordu Johnny.

"Rica ederim." Gibsie hevesle başını salladı.

"Tanrım," diye inledi Johnny. "Okulun boku çıkacak."

"Ne önerisi?" diye sordum.

Johnny endişeyle bana baktı. "Ah, bilmesen daha iyi."

"Üç tane, dostum," diye ekledi Gibsie. Yüzünde memnun olduğunu açıkça belli eden bir ifade vardı. "Üç, Johnny! Lanet olası üç!"

"Üç ne?" diye sordum merakla.

Johnny çenesini ovuşturarak, "Hemşire," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Hemşire mi?"

Johnny cevap vermek için ağzını açtı ama Gibsie önce davrandı. "Sıradan hemşireler değil. Seks hemşireleri." Göz kırparak, "Üstelik sabah testislerine dokunanlara hiç benzemiyorlar," diye ekledi.

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Tanrı aşkına, durum göründüğü gibi değil." Johnny'nin şaşkın ifadesi benimkini yansıtıyordu. "Ayrıca onlar seks hemşiresi değil, seni aptal," diye ekledi telaşla. Bir elini saçlarının arasında gezdirerek gözlerini kıstı. "Onlar sadece cinsel sağlık kliniğinde çalışan sıradan hemşireler."

"*Biliyorum*," dedi Gibsie neşeyle. "Yine de çok daha iyi."

Johnny kaşlarını kaldırdı. "Cinsel sağlık kliniğinin *ne* için kullanıldığını biliyor musun ki?"

"*Bedava* prezervatif, lolipop ve kayganlaştırıcı dağıttıklarını biliyorum," dedi arkadaşımız neşeyle. "Bilmem gereken tek şey bu." Johnny'nin omzuna bir kez vurup aceleyle merdivene doğru döndü. "Hadi gidelim, okul çantamı çoktan boşalttım. Bugün bir servet kazanacağız."

Bakışlarımı Johnny'ye doğru çevirdim. Yüzünde hafif bir dehşet ifadesiyle arkadaşının sınıfa ilerlemesini izliyordu. "Sence kafasında nasıl bir şey var?"

"Mutlu bir yer?" diye sordum zayıf bir omuz silkmeyle.

"Hmm." Johnny kaşlarını çatarak bana döndü. "Söylediklerimin geri kalanını unutmak ister misin..."

Gibsie son gücüyle, "Hadi, Johnny!" diye bağırdı. "Lanet olsun, tüm sunumu kaçırıyorsun!"

"Tanrım." Johnny yüzünü buruşturup eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gidip onu... dizginlesem iyi olacak."

"Elbette." Başımı onaylarcasına salladım, arkadaşının peşinden koşmasını izlerken yanaklarım kızarmıştı. "Hoşça kal, Johnny."

"Hoşça kal, Shannon," diye seslendi omzunun üzerinden. Merdivenlerden çıkmak için mücadele ediyordu. "Öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Görüşürüz."

"Bu arada ben yapmayacağım." Merdivenin ortasında durup arkasını döndü. "O yüzden endişelenme."

"Ne yapmayacaksın?"

"Okul çantamı doldurmayacağım."

Bir şey söylemek için hazırlandım ama sonrasında çenem açık kaldı. Johnny kendi kendine kıkırdayarak merdivenlerden inip gözden

kayboldu. Beni şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımla orada öylece bırakmıştı.

Orada bir heykel gibi hareketsiz durup beş dakika boyunca ona bakmış olmalıydım. Sonunda kendime geldiğimde vücudum kaskatı kesilmiş, bacaklarım da jöle gibi olmuştu.

İsteksizce topuklarımın üzerinde döndüm, okul çantamın askılarını kavradım ve kendimi sınıfa doğru yürümeye zorladım.

28
SADEDE GEL JOHNNY

"Bize katılmanız ne kadar güzel, gençler," diye bağırdı Koç Mulcahy. Gibsie'yle birlikte beşinci ve altıncı sınıf öğrencileriyle dolu sınıfa girmiştik. "Sadece on beş dakika geç kaldınız." Odanın önündeki sıraya yaslanarak kollarını kavuşturdu ve sert bir baş hareketiyle selam verdi. "Boş olan herhangi bir sandalye bulmak için hızlı davranın. Ziyaretçilerimiz sunumun başlamasını istiyor."

"Merhaba," diye mırıldandı Gibsie. Koçun yanında duran son derece çekici üç kadına göz kırptı. "Siz güzel hanımların bilmesini isterim ki; on yedi yaşındayım, bekârım ve her türlü uygulamalı gösteri için kobay olmaya yüzde yüz hazırım..."

"Kadınlardan uzak dur, Gibsie," diye tersledi koç. Etrafımızdaki gülüşmelere hiç aldırmamıştı. "Sınıfın en arkasına git. Kavanagh, Biggs ya da Feely'yle oturmayacaksın. Başka birinin yanına geç."

Başımı sallayarak beş sıra geride, sol tarafta boş bir masa olduğunu gördüm ve meraklı bakışları görmezden gelerek oraya doğru ilerledim. *Siktiğimin ahmakları. Hayatlarında hiç koltuk değneği görmediklerine yemin edebilirdim.*

"Ben herkesle konuşurum, efendim," dedi arkadaşım kıkırdayarak. "Üstelik arka sıra dolu." Kaşlarını oynatarak, "Görünüşe göre, sizinle önde oturmak zorunda kalacağım," diye ekledi.

"Çok beklersin." Koç arka sıradaki masalara bakarak parmağıyla işaret etti. "Bella, Kavanagh'nın yanma beşinci sıraya geç. Sen de onun yerine otur, Gibsie."

Hayır...

Neden Tanrım, neden?

"Peki," dedi arkadaşım somurtarak. "Ama bunları alıyorum." Sıranın üzerinden bir kutu kâğıt mendil alarak sınıfın arkasına doğru yürüdü ve oturmadan önce sandalyeyi sildi. "Bugünlerde çok dikkatli olmak gerekiyor."

"İyi misin, Kavanagh?" diye sordu Koç Mulcahy. Lanet olası masamda oturan kıza aldırmadan sıraların oluşturduğu dar koridorlarda manevralar yaparak ilerlemeye çalışıyordum. "Oturmak için bir minder ihtiyacın var mı?"

"Hayır, efendim," diye söylendim. Yanımda oturan *kıza* sürtünmemeye dikkat ederek kendimi yavaşça sırama bıraktım. "Kıçım harika."

"Emin misin?" Koç beni temkinli bir şekilde izliyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sınıfın en arkasında tünemiş olan Hughie ve Feely'den yüksek sesli gülüşmeler duyuldu. Onların iki sıra arkasındaki Gibsie de sırasının üzerine eğilmiş halde gülüyordu. Etrafımda dönüp çok da gizli olmayan bir şekilde arkadaşıma ortaparmağımı gösterdim.

Gibsie de elini sırasının altına sokup mastürbasyon yapıyormuş gibi davranarak bana karşılık verdi. Aşırı hevesli performansıyla bir yığın kitabı sıranın üzerine devirmişti.

Harika.

Gerçekten çok harika.

"Ya da bir ağza?" Tanıdık bir ses kulağıma alaycı bir şekilde seslendi.

Bella'ya tiksinerek baktım. "Bana ne dedin sen?"

Gözlerini devirdi. "Sadece şakaydı, Johnny."

"Kız olduğun için bana böyle saçma sapan şeyler söylemenin normal olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladım.

"Sakin ol," diye homurdanırken uzun tırnaklarını masaya vurdu. "Ben sadece sohbet et..."

"Sohbet mi?" diye kestirip attım. "Evet, anladım." *Lanet olası çifte standartlar.* "Al sana sohbet, asla benimle konuşma."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıp dirseğiyle beni dürttü. Beni incitmek istediğini tahmin ediyordum ama hareketleri sadece sinir bozucuydu. "Lynch denen kızla aranızda neler oluyor?"

Çenemi sıkarak sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onu görmezden geldim.

Deliyle tartışmaya girme

Deliyle tartışmaya girme.

"Cevap ver bana," diye fısıldadı.

Tanrım, bana sabır ver...

"Bana cevap versen iyi olur çünkü ben..."

"O benim kız arkadaşım," diye çıkıştım soğukkanlılığımı kaybederek. "Şimdi benimle konuşmayı kes."

Bella'nın yüzü düştü. "Kız arkadaşın mı?"

Sertçe başımı salladım. Ardından dikkatimi sınıfın tepesindeki projektör makinesinden cinsel yolla bulaşan hastalık türlerini sıralayan hemşireye çevirdim.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye homurdandı Bella. "Bir kız arkadaşla ne yapacaksın? Birkaç ay içinde gidiyorsun."

Kızlarla kavga edemezsin.

Kızlarla kavga edemezsin.

"Ah, şimdi anlıyorum," dedi düşünceli bir tavırla. "Ona acıyorsun."

Söylediği şey dikkatimi çektiğinde ona dönüp ters ters baktım. "Affedersin?"

"Shannon," diye cevap verdi sırıtarak. "Her şeyi mahvolmuş, dağılmış bir evi ve kötü bir babası var. Sen de acıklı hikâyelere bayılırsın," diye ekledi. "Gibs'e bir bakman yeterli..."

Ellerim yumruk haline gelmişti. "Sakın o konuya girme," dedim uyarırcasına.

"Bu konuda kendini kötü hissediyorsun. O yüzden bu saçmalığı sürdürüyorsun," diye devam etti. "Bu işte başka bir sorun olduğunu biliyordum. Onun gibi birine bakmanın mantıklı hiçbir yanı yoktu..."

"Biri benimle yer değiştirsin!" diye bağırdım. Sınıfa hitap eden hemşirenin yerinden sıçramasına ve herkesin dönüp bana bakmasına sebep olmuştum. "Ben bir sanat eseri miyim?" diye tersledim sertçe ayağa kalkarak. "Bana bakmayı kesin ve yer değiştirmeye koyulun. Hemen şimdi!"

"Kavanagh!" Koç şaşkın görünüyordu. "Sorun ne?"

"Bu kızı benden uzaklaştırın ya da bana başka bir sandalye bulun," diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "Çünkü kendimi kaybedeceğim."

Koç belli ki beni ciddiye almıştı. Hiç tereddüt etmeden harekete geçti. "Bella, Gibsie'yle yer değiştir."

Gibsie sınıfın arka tarafından, "Hoo-hoo," diye kükredi.

"Neden ben yer değiştirmek zorundaymışım?" diye homurdandı Bella. "Sorunu olan o."

Koç sertçe, "Çünkü ben öyle söylüyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi kalk!"

"Johnny senin yıldız çocuğun olduğu için ayrıcalıklı muamele ediyorsun," diye alay etti Bella. Sırayı geriye itip hışımla ayağa kalktı. "Acınası ilişkinin tadını çıkar," diye kulağıma tıslarken sandalyesini sertçe bacağıma doğru tekmeledi. "Seni sakat."

"Hadi," diye uyardı koç. "Şimdi dedim, Bella."

Bacağımda bir acı dalgası yükselirken hırıltımı bastırdım. Etrafım-

dan dolaşırken ona patlamamak konusunda kendime güvenmediğim için kayıtsızca sessiz kaldım.

"Adamı duydun," diye alay etti Gibsie. Yanımdaki masaya yaslanmıştı. "Yürü bakalım, Şeytani Vajina."

Bella sınıfın arkasına yürürken, "Siktir git, Gibsie," diye hırladı.

"İyi misin, dostum?" Arkadaşım omzuma vurup etrafımdan dolaştı ve sıranın iç tarafındaki sandalyeye oturdu. "Canını yaktı mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Tekrar sandalyeye otururak bacaklarımı uzattım ve sınıfa girdiğimden beri ilk kez rahat bir nefes aldım. "O tam bir deli."

"Öyle," diye söylendi. "Şimdi beni dinle. Bir planım var..." Dirseklerini sıranın üzerine koyarak ellerini birbirine kenetledi ve dikkatle sınıfın önüne baktı. "Eşantiyonlarla geldiklerinde, çantayı açık tutacağım ve sen de kutunun hepsini içine dökeceksin, tamam mı?"

"Sen bir delisin," diye kıkırdadım.

"Ciddiyim," diye karşılık verdi. Gözlerini masanın üzerindeki büyük prezervatif kutusuna dikmişti.

Arkadaşımın yüzünü inceledim. "Tanrım, sen ciddisin."

"Onlar benim," dedi şeytanca sırıtarak. "Hepsini alacağım."

"Sende hiç utanma duygusu yok," diye homurdandım. Öğle yemeği masasının karşısındaki en yakın arkadaşıma bakıyordum. Gibsie'nin istemeden de olsa düzenlediği cinsel sağlık konuşması, iriyarı sarışın bir herifin soru sormayı bırakmaması nedeniyle üç derse ve küçük bir teneffüse yayılmıştı. Hemen ardından Fransızca ve Tarih derslerim vardı. Yemek yemediğim için kan şekerimin düştüğüne yemin edebilirdim. "Benim patavatsız olduğumu söylüyorsun. Peki ya sen?" Bakışlarımı önümdeki plastik kaba dikerek çatalımı tavuk göğsüne saplayıp parçaladım. "Sen başlı başına kendi ligindesin, dostum."

Kaşları havaya kalktı. "*Ben mi?*"

"Evet, sen," diye karşılık verdim. Öğle yemeğine oturur oturmaz masaya boşalttığı *erzak* çantasını başımla işaret ediyordum. Sözlerime devam etmeden önce beslenme çantamdaki her bir et ve sebze parçasını yutmayı ihmal etmedim. "Tüm bunlarla ne yapmayı planlıyorsun? Su balonu mu yapacaksın? Çünkü hepsini kullanmayacaksın. Bu fizyolojik olarak *imkânsız*."

"*Fizyolojik* olarak mı?" diye alay etti. "Kafanı o kitaplardan kaldırmalısın, dostum." En azından ben öyle söylediğini varsaymıştım. Ağzından yarım düzine lolipop sarkarken ne dediğini anlamak biraz zordu.

"Aynı anda kaç tane takmayı planlıyorsun?" Su şişemin kapağını açarak karşılık verdim. "Yarım düzine mi? Çünkü çantanı ağzına kadar doldurman için başka bir neden yok, Gibs." Başımı sallayarak şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içindekileri dört büyük yudumda bitirdim. "Bir yıl içinde son kullanma tarihleri geçecek. Peki sonra ne olacak?"

"Ne istersen söyleyebilirsin. Ben sağlayacağı faydaya bakıyorum." Lolipoplarını yüksek sesle höpürdeterek gururla bedava ürünlerini inceledi. "Ayrıca çok akıllıcaydı." En az seksen farklı renkte prezervatif ambalajını eleyerek sandviçinin solunda düzgün bir yığın oluşturdu. "Birimiz öyle olmak zorunda."

"*Birimiz öyle olmak zorunda mı?*" Gözlerimi kıstım. "Ciddi misin sen? Gerçekten bu ilişkide akıllı olanın sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Senin* prezervatiflerin nerede, Johnny?"

Gözlerimi kıstım. "Seks yapmıyorum, o yüzden ihtiyacım yok."

"Elbette." Gözlerini yukarı doğru devirdi. "Ünlü son sözler, dostum."

"Tam bir ahmak gibi görünüyorsun," diye cevap verdim. "Topla şunları, olur mu?"

"Neden?"

"Çünkü herkes seni görebiliyor."

"Ben de onları umursuyorum çünkü?" derken pek etkilenmemişti. "Hepsinin canı cehenneme." Sırıtarak kaşlarını oynattı. "Sadece *kız arkadaşının* görmesinden korkuyorsun." Alayla gülerek başını salladı ve küçük yığınlar yapmaya devam etti. "Kendi kendine bu sevgililik işlerine adım attığına inanamıyorum, dostum." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sanırım artık her şey ben ve Feely'ye kaldı... Hugh'la kendi kendinizi bitirdiğinize göre."

Yüce İsa, lütfen bugün onun deliliğiyle başa çıkabilmem için bana kuvvet ver...

Sandalyemde arkama yaslanarak su şişemi kavradım ve en yakın arkadaşımı boğarak öldürmeme sanatını öğrenmeye çalıştım. Kendimi tekrar konuşabilecek kadar sakin hissettiğimde, "Bu pislikleri ortadan

kaldırmalısın," diye homurdandım. Shannon'ı bulmak için etrafa baksam da onu göremiyordum. "Ben ciddiyim, Gibs."

"Hepsi yabancı dilde," diye söylendi etiketi incelerken. "Talimatları okuyamıyorum."

"Açıklanacak ne var?" diye karşılık verdim. "Hazır olduğunda aletine yerleştir ve işin bittiğinde çıkar. Tüm sürecin oldukça açık olduğunu söyleyebilirim, dostum."

"Pekâlâ. Bu yığın senin için," diye teklif etti. "Kendininkini alamayacak kadar korkak olduğun için."

"Sana prezervatife ihtiyacım *olmadığını* söyledim zaten," diye çıkıştım sinirlenerek. *Baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok.* "Eğer ihtiyacım olursa, onları satın alırım. İnanıp inanmamak sana kalmış ama kendim için boktan şeyler elde etmekten çok daha fazlasını yapabilirim, Gibs. Yıllardır kendimi beladan uzak tutuyorum."

"Doğru." Omuz silkerken şaşırmış görünmüyordu. "Ama bu durum sen kendine bir yuva kurmadan önceydi."

Bu sabah etrafı buldozerle yıktığımı söylemek yanlış olmazdı ama hiç pişmanlık duymamıştım. Aylardır ilk kez duygularım üzerinde biraz netlik kazandığımı hissediyordum. Sanki hayatımdaki bir şeyler yerli yerine oturuyordu.

Onu çok mu zorlamıştım? Muhtemelen. Daha yavaş mı davranmalıydım? Büyük ihtimalle.

Her iki durumda da davranışımı geri alacak değildim.

"Onunla öyle değil," dedim sertçe. Kendimi düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım. "O yüzden buraya gelip onu korkutmadan önce prezervatifleri yerine koy."

"Hayır, Shannon'la öyle değil," diyerek kabul etti. "Bu çok daha kötü ve tehlikeli. Gidip kendine kocaman bir aşk duygusu kaptın, değil mi, âşık çocuk? Şimdi sana söylüyorum; kendini o anın içinde, çırılçıplak ve daracık, bakire bir vajinanın içinde boğulurken bulduğunda bu cesur hareketin hiçbir anlamı olmayacak. Bizim yaşımızdaki, kucağında bebeği olan ya da Dunnes Mağazaları'nda aşerme için yemek peşinde koşan her zavallıya sorabilirsin." Poker fişi satar gibi bir yığın prezervatifi bana doğru iterek, "Ben sadece seni düşünüyorum. Al bunları, sana büyük olanlardan," diye ekledi.

"Bugün seninle uğraşamam, Gibs," diye homurdandım. Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırmıştım. "Gerçekten yapamam."

"Al onları."

"Hayır."

"Al onları."

"Hayır."

"Evet."

"İlaçlarının dozunu artırdılar mı?"

"Son zamanlarda değil, şimdi al onları."

"Tanrım, Gibs..."

"Prezervatifleri al, yoksa içeride olay çıkarırım."

"Tamam!" İki avuç dolusu folyo paketi kaptığım gibi ceplerime soktum ve ona ters ters baktım. "Şimdi mutlu musun?"

Gibsie kocaman sırıttı. "Sen olacaksın... Hazırlıksız yakalanmadığın *zaman*."

"Pekâlâ. Aletimi koruduğun için teşekkürler, Gibs. Şimdi diğerlerini ortadan kaldırır mısın?" diye resmen yalvardım.

Başını sallayıp her şeyi çantasına geri koymaya başladığında rahatladım. İhtiyacım olan son şey, Pokémon kartları gibi prezervatif takası yaptığımız sırada kız arkadaşımın içeri girmesiydi.

"Eee," diye söze girdi. Sesi şimdi biraz daha ciddiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Çenemi sıktım. "İyiyim."

"Acı çekiyorsun, değil mi?" Gözleri endişe dolu bir şekilde benimkilere dikildi. "Dostum, eve gitmen gerekiyorsa, sorun değil."

"Sadece gerginim, Gibs," diye mırıldandım. "Her şey üzerime geliyor."

Bir avuç prezervatifi eline aldı. "Okuldan sonra yüzmeye gitmeliyiz."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Biliyorum."

"Ama gitmeyeceksin, değil mi? "Sırıtarak paketleri tekrar yere bıraktı ve öne doğru eğildi. "Başka planların olduğu için mi?" Kaşlarını oynattı. "*Shannon'la* planların mı var?"

"Bilmiyorum, dostum." Derin bir nefes vererek öne doğru eğildim ve dirseklerimi masanın üzerine koydum. "Her şey berbat oldu."

"Şimdiden mi?" Kaşları havaya kalktı. "Tanrım, Johnny. Bu işi çok kısa sürede becerdin, dostum."

"Shannon değil," diye mırıldandım vücudumun öfkeyle ısındığını hissederek. "Ama ailesi benden *nefret ediyor*." Başımı ellerimin arasına alıp hırıltımı bastırdım. "Durum çok karmakarışık, Gibs."

"Karmakarışık mı?"

"Karmakarışık," diye onayladım acımasızca. Bakışlarımı tekrar ona doğru çevirmiştim. "Geçen hafta ağabeyinin bana nasıl tepki verdiğini gördün mü? Sana söylüyorum, annesinin bana gösterdiği tepkinin yanında o *hiçbir şey* sayılırdı."

"Atıcı Joey'nin seninle bir sorunu yok," diye ekledi. "Dünyanın geri kalanına da neredeyse aynı davranıyor."

"Yedide bir, dostum," diye mırıldandım. "Çok seviliyorum, değil mi?"

"Anlamıyorum," diye mırıldandı çenesini tutarak. "Gerçekten anlamıyorum."

"Ben de aynı durumdayım, dostum."

"Belki de seni tehdit olarak görüyorlardır?"

"Eğer bir tehdit olsaydım, benden korkarlardı," diye karşı çıktım. "Korkmuyorlar, dostum. Sadece kan istiyorlar... *Benim* kanımı." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Lanet olası bir mola bile veremiyorum."

"Eninde sonunda dengelenecektir," dedi Gibsie. "Hayatın kendine özgü bir terazisi var." Omuz silkti. "Her zaman her şey kötü olamaz, tıpkı her şeyin iyi olamayacağı gibi. Mutlaka bir şeyler değişecektir."

"Öyle mi? dedim yüzümü buruşturarak. "Umarım haklısındır, dostum."

"Saçmalıyorsun," dedi Hughie. Feely'yle birlikte masamıza oturup sohbetimize aniden son vermişti. Folyo kaplı sandviçini masaya bıraktıktan sonra her zamanki gibi sağımdaki sandalyeye çöktü ve Gibsie'den gözlerini ayırmadan sandalyesinin ayaklarını kabaca öne doğru sürükledi. "Katie gelmeden kaldır şu pisliği."

Gibsie önce ona, sonra da bana bakıp dramatik bir şekilde iç geçirdi. "İkiniz konusunda nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum." Son malzemelerini de toplayıp okul çantasını yere fırlattı ve yüksek sesle ofladı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Boş ver, Hugh." Feely en yakın arkadaşımın yanına otururken iç geçirdi. "Sadece bir şakaydı."

"*Kız kardeşim* hakkında," dedi Hughie öfkeyle.

Merak içinde dönüp onun yüzüne baktım. Kahretsin, hâlâ bu sabahki olaya sinirliydi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" dedi Gibsie. Sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Bu saatler önceydi, dostum."

"Tabii ki de sana hâlâ kızgınım," dedi Hughie öfkeyle.

"Selam, Johnny," dedi Katie Horgan. Hughie'nin ufak tefek, kızıl saçlı kız arkadaşı sandalyemin arkasından dolaştı.

"Merhaba, Katie," dedim başımı sallayarak.

"Umarım daha iyisindir." Arkadaşına doğru ilerlemeden önce omzumu hafifçe sıktı.

"Abartıyorsun," dedi Gibsie. Hughie'ye yüzünde bir gülümsemeyle bakıyordu. "Önce kız kardeşin, şimdi de prezervatifler." İç çekerek devam etti. "Böyle devam edersen bir çift meme görmediğini açıklamana gerek kalmayacak."

"Eğer bir çift meme görmek istiyorsan, Gibs..." Hughie konuşmasının ortasında duraksayıp kız arkadaşına, "Selam, bebeğim," diye mırıldandı. Katie'yi kucağına çekerek yanağına hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra gözlerini tekrar arkadaşımıza çevirdi. "Sadece aynaya bakman yeterli."

"Sorun ne?" diye sordu Katie. Bir kolunu onun boynuna sarmıştı. "Bebeğim?"

"İşte o." Hughie bir kolunu Katie'nin beline dolayarak onu göğsüne yaklaştırdı ve masanın karşısındaki çocuğu işaret etti. "Şu küçük piç kurusu."

"Dostum." Gibsie başını geriye attı ve onu dehşete düşürecek şekilde güldü. "Senden beş santim daha uzunum." Sandalyesini geriye iterek kazağıyla tişörtünü yukarı çekti ve çıplak göğsünü açıp sırıttı. "Bahsettiğin memeler bunlar mı?" diye alay etti göğüslerini esneterek. "Güzel bir çift meme, değil mi?"

"Sen bir ahmaksın," diye mırıldandım bıkkınlıkla.

"Görünüşe göre, gerçekten harika memeleri olan bir ahmak," dedi göz kırparak.

Katie eliyle ağzını kapatırken, "Göğüs uçlarını deldirdiğine inanamıyorum," diye kıkırdadı. "Ya bir maçta parçalanırlarsa?"

"*Onun* meme uçlarına bakma, bebeğim," diye homurdandı Hughie. "Benim lanet olası meme uçlarıma bak."

Etrafımda kopan fırtınadan kendimi uzaklaştırmaya karar vererek sandalyemde arkama yaslandım. Onların konuşmalarından uzaklaşıp Shannon'ı beklemeye başladım.

Son on beş dakika içinde saatimi ellinci kez kontrol ederken içimde bir tedirginlik oluştu.

Neredeydi acaba?

Öğle yemeği için sadece bir saatimiz vardı. Bu altmış dakikayı onunla geçirmek istiyordum çünkü kabul etmeliydim ki, onunla birlikte geçirebileceğim tek zaman buydu.

Tekrar etrafıma baktığımda, tavandaki cam pencerenin yansımasında iki sarışın kafa gördüm. Oturduğum yerde dönüp dururken gözlerim koridorun giriş kapısının hemen ötesindeki Claire ve Lizzie'ye takıldı. Belli ki birbirleriyle tartışıyorlardı ve aralarında, yere birkaç santim yakın duran kız da Shannon'dı.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Bir anlığına onu izlemeye kendimi kaptırdım. Kollarından çekiştirerek arkadaşlarını giriş kapısından uzaklaştırıyor, telaşlı ve iri gözlerle etrafına bakıyordu. Gözden kaybolduğu anda beynimin harekete geçtiğini hissederek hızla ayaklandım.

29
RAGBİ MASASI
SHANNON

"Shannon?" Lizzie Young'ın sesi kulağıma çalındı. Spor salonundaki soyunma odasının tuvalet kabinlerinden birinde, kucağımdaki yenmemiş sandviçle oturuyordum. "Burada mısın?"

Matematik dersine girmemiştim. Aslında öğle yemeğinden önceki altı derse de girmemiştim. Bu sabah sınıfın kapısına kadar gelmiş, elimi kapının koluna bile koymuştum. Ancak içeri girip herkesin karşısına çıkmak için kendimi zorlayamamıştım.

Bunu *başaramamıştım.*

İlk başta okulu tamamen terk edip eve gitmeyi düşünmüştüm ancak ana giriş kapısına geldiğimde, babamın yüzünün ıstırabımın baş köşesinde olduğu acımasız bir panik atak geçirmiştim. Topuklarımın üzerinde dönerek aceleyle yağmurdan kaçmış, spor salonuna girmiş ve o zamandan beri oradan ayrılmamıştım.

"Hey," dedi tepemden bir ses. Neredeyse yerimden sıçramama neden olacaktı.

"Aman Tanrım!" Kafamı kaldırdığımda yüzünde hafifçe eğlenmiş bir ifadeyle bölmenin üst kısmından eğilen arkadaşımı gördüm. "Neredeyse bana kalp krizi geçirtecektin, Lizzie."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Orada rahat mısın?"

"Shan!" Bölmenin diğer tarafından Claire'in yüzü belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Saklanıyorum," diye itiraf ederken yüzüm kızardı.

"Neyden?"

"Okuldan," dedim yorgun bir iç çekişle. Ayağa kalkıp kapının kilidini açtım. "İçindeki insanlardan." Kabinden çıkıp lavabolara doğru yürüdüm, soğuk porselen lavabolardan birine yaslanıp iç çektim. "Hayattan."

"Bu yapılacak en boktan şey," diye karşılık verdi Lizzie. Üzerinde dengede durduğu klozetten zıplayarak indi, ellerini okul eteğine sildi ve yanıma doğru yürüdü. Koyu sarı saçları sert bir topuzla arkaya toplanmıştı ve dudakları kızıla boyanmıştı. Bu da onun normalden daha güzel görünmesini sağlıyordu. "Senin için çok endişelendik," dedi beni kucaklamadan önce. "Seni küçük aptal."

"Bu doğru," dedi Claire. Üzerine çıktığı klozetten aşağı inmişti. "Aptal kısmı değil tabii ki," derken bize sarılmak için yanımıza geldi. "Bu çok kaba ve gereksizdi, Lizzie... Bunu konuşmuştuk. Ama sadece ölümüne endişelenme kısmını." Başını iki yana salladı. "Kesinlikle yolu yarılamıştık."

"Kusura bakmayın, kızlar," diye fısıldadım. Arkadaşlarımın arasında boğuluyormuş gibi hissediyordum. Her ikisi de uzun boyluydu, sarışınlardı ve tüm sorularının cevabını biliyormuşum gibi bana bakıyorlardı. Belki de biliyordum ama bu onlara asla söyleyebileceğim anlamına gelmiyordu. "Benim sadece birkaç dakikaya..."

"İhtiyacın mı vardı?" diye söze girdi Lizzie. Yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Derslerime girmediğim için başım belada mı?"

Claire başını sertçe sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Bay Twomey sadece senin için endişeleniyor. Aslında bizi seni aramaya gönderdi. Bütün gün derslere girmedik, yalnızca seni bulmak için okulda dolaştık."

"Burası büyük bir okul," dedi diğer arkadaşım kuru bir sesle. "Sen de küçücük bir insansın."

"Buradaydım," diye itiraf ettim. Şimdi kendimi berbat hissediyordum.

"Evet, spor salonu?" dedi Lizzie usulca gülerek. "Açıkçası ikimizin de olmanı beklediği son yer burasıydı."

"Müdür bizi sabah ilk iş olarak ofise çağırdı," diye ekledi Claire. "Hepsi sana yardım etmek istiyor, Shan."

"Onunla ya da öğretmenlerden herhangi biriyle konuşmak istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Darren'a onlara konuşmak istemediğimi iletmesini söylemiştim." Başımı iki yana salladım, bu düşünceyle bayılacakmış gibi olmuştum. "Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum," diye beni yatıştırdı Claire. "Konuşmak zorunda da değilsin."

"Bizi bu yüzden çağırdı," dedi Lizzie sakince.

"Evet," dedi Claire. Onu başını sallayarak onayladı. "Senin yanında olduğumuzdan emin olmak istedi."

"Sanki sormasına gerek varmış gibi," diye alay etti Lizzie.

"Hadi," dedi Claire. Okul çantamı kaygan fayansların üzerinden alıp omzuna attı. "Öğle yemeğine gidiyoruz."

Lizzie beni tuvaletten dışarı iterken, "Sonra da derse gideceğiz," diye ekledi. "Birlikte."

"Korkuyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Koridordan çıkıp dik merdivenlerden aşağı inerken o tanıdık panik duygusunun boğazımı tırmaladığını hissedebiliyordum.

"Biliyoruz," diye cevap verdi Claire. Avluya doğru ilerlerken bir kolunu etrafıma sardı. "Ama her şey yoluna girecek."

Lizzie bir tutam saçı kulağının arkasına atarken, "Evet, öyle," diye onayladı. "Çünkü bu işte yalnız değilsin."

"Özür dilerim, kızlar," diye mırıldandım. Kendimi berbat hissediyordum. "Tam bir baş belasıyım."

"Evet ama bizim baş belamızsın," diye karşı çıktı Lizzie. "Biz de seni birazcık seviyoruz."

"Teşekkürler," diye kıkırdadım. "Sanırım?"

"Bu arada," Lizzie adımlarının ortasında durup bana baktı. "Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Emin misin?"

"Sadece... Sadece bana karşı normal davranın, Liz," diye kısık bir sesle yalvardım. "Tek ihtiyacım olan şey bu."

"Gayet uygun," dedi Lizzie. Başını sallayıp ana binaya doğru ilerledi. "Sadece yanında olduğumuzu bilmelisin."

"Normalden bahsetmişken," diye araya girdi Claire. Neyse ki konuyu hızlıca değiştirmişti. "Burada normal davranacak mısın?" diye sordu Lizzie'ye. Cam kapıyı çekerek açtı ve içeri girmemizi işaret etti. "Tartışmak yok, tamam mı?" Binaya girdiğimizde arkamızdan hızlı adımlarla bizi takip etti. "Gerard'a ya da diğer çocuklara laf atmak yok."

Lizzie kayıtsızca omuz silkerek yemekhaneye doğru yürümeye başladı. "*Thor* ve serseri çetesi bizim masadan uzak durursa bir sorunumuz olmaz."

"Hey... Benim ağabeyim de o serseriler çetesinde," diye homurdandı Claire.

"Ne derler bilirsin, Claire... Körle yatan şaşı kalkar."

"O zaman sen de şaşı olmalısın," diye karşılık verdi Claire. "Son zamanlarda tek yaptığın Pierce Ó Neill'ın altına yatmak olduğuna göre." Lizzie'nin yanakları pembeleştiğinde, Claire mükemmel kaşlarını havaya kaldırdı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Hı-hı. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Kızlar, kavga etmeyin," diye bağırdım. Onların uzun adımlarına

yetişmek için acele ediyordum. Ancak girişe ulaştığımızda tam o ölümcül noktada donup kaldım. Gözlerim Johnny'ye takıldığında kalbim göğsümde şiddetle attı.

Ziyafet masasına benzeyen masanın sonunda her zamanki yerinde oturuyordu ve sırtı bana dönüktü. Ayaklarını bir sandalyeye yaslamış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Saçları karmakarışıktı, sabahtan beri ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi görünüyordu.

Yakın masalarda oturan kızlardan birkaç tanesi, daha önce koridorlardaki kızları kışkırttığını gördüğüm aç ifadeyle ona bakıyordu.

İçimde uyandırdığı açlık gibi...

Kızlara ya da başka birine ilgi göstermiyordu. Doğruca ileriye bakıyordu, dikkati daha çok kızlarla durduğum yere odaklanmıştı.

"Ah," dedim boğazımı temizleyerek. İçimde biraz gerginlik hissediyordum. "Size söylemem gereken bir şey var." Kollarından tutarak kızları girişten uzaklaştırdım ve bakışlarım onu içine çekerken kalbimin saatte bir milyon kilometre hızla attığını hissettim. "Johnny hakkında," diye ekledim bakışlarımı ondan ayırarak. "Bir de ben."

"Aman Tanrım." Lizzie gözlerini kısarak bana baktı. "Kaptan Fantastik'le ne yaptın?"

"Evet?" Claire'in gözleri heyecanla açılmıştı. "Ne yaptınız?"

"Ben..." Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Şey... Bakın, o benim... Ben de onun..." Telaşla sözümü yarıda kesip elimi alnıma bastırdım. "Bana kız arkadaşı olmamı teklif etti ve ben de kabul ettim."

"İnanamıyorum!" diye cıyakladı Claire. Heyecanla el çırparken zıplamaya başlamıştı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Ona zayıfça gülümsedim. "Evet."

"Sen onun kız arkadaşı mısın yani?" Lizzie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ama o kız arkadaş olayını pek beceremez."

"Artık becerecek," diye bağırdı Claire. Hâlâ oyuncu bir kedi yavrusu gibi zıplıyordu. "Yemin ederim ki, bugün çok güzel bir gün!"

"Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum," diye homurdandı Lizzie. "Bunu aylardır bekliyordum."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Claire. Başını onaylarcasına sallarken sırıtmaya devam etti. "Aylardır, aylardır!"

"Tam anlamıyla daha bugün oldu," diye açıkladım.

"Evet, tabii. Johnny Kavanagh da zaten okuldaki her kız için gemileri yakar," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Lizzie. "Paskalya tatilin-

den önceki gün okuldan kaçtığında, Johnny avluda kafayı yediği için aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım. Onun öncesinde bile seni bir sapık gibi sürekli izliyordu."

"*Öpüşüyorlardı!*" diye araya girdi Claire. "Onun yatak odasında."

"Claire!" diye tısladım.

"Dublin'deyken de oldu."

Gözlerimi kıstım. "Çok teşekkürler."

"Ama öpüşüyordunuz," dedi gülerek. "Çünkü o seni seviyooooor."

"Kes şunu." Kıpkırmızı kesilmiştim.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Lizzie beni dikkatle izliyordu. "Bunu gerçekten istiyor musun, Shan?"

"Onu istediğimden eminim," diye itiraf ettim hüzünlü bir iç çekişle. "Hem de çok."

"Ah, Tanrım. Ben sadece... Ben yapamam. Şu anda çok mutluyum." Claire hızlı koşan bir tavşan gibi kıpırdanarak beni sıkıca kucakladı. Sarılmanın baskısıyla ciğerlerim yandığını hissedebiliyordum.

"Tanrım," diye inledi Lizzie. "Johnny'den daha kötüsünü de bulabilirdin." Claire'e yan gözle bir bakış attı. "En azından diğerinden daha iyi."

"Claire..." Çırpınarak omuzlarını iterken keskin bir acı göğüs kafesime saplanınca irkildim. "Biraz... Gevşet..."

"Ayy, özür dilerim!" Beni hemen bırakarak bir adım geri çekildi ve mahcup bir şekilde sırıttı. "Hislerim beni biraz kendimden geçirdi."

"Hisler mi?" Lizzie kaşlarını kaldırdı. "Kızım, sen tek bir kişiye göre fazla umut dolusun."

"Sen de çok karamsarsın," diye takıldı Claire. Ardından bana doğru döndü. "Shan ise bizim güzel, küçük umut ışığımız."

Lizzie başını sallayıp dikkatini tekrar bana çevirdi. "Tamam, Shan. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, sonrasında ne istersen yapabilirsin."

Claire gözlerini devirdi. "İşte başlıyoruz."

"*Acele etme*," diyen arkadaşım ciddiydi. "Aceleye gerek yok, tamam mı? Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan, bu gerçekten harika. Seni mutlu edecekse hepsini siktir et. Ben yanındayım ama sakın hazır olmadığın bir şeyi yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Senden daha büyük ve dünyayla ilgili çok daha fazla deneyimi var. Bu yüzden ilişkide onun değil, kendi hızında ilerleyerek adım at. Eğer sana birazcık bile baskı yaparsa, o zaman onun aptal ragbi kıçına tekmeyi bas çünkü..."

"Çünkü?" dedi tanıdık bir ses arkamdan.

İrkilerek heyecanla arkamı döndüğümde onunla göz göze geldim.

Bir kez daha koltuk değneği yanında yoktu ama bu sefer okul kazağını çıkarmıştı. Kırmızı kravatı, iri vücuduyla gerilen beyaz gömleğinin üzerinde yarım yamalak bir düğümle gevşekçe bağlanmış halde asılı duruyordu.

Kaslı kollarını -*her şeyi kaslıydı*- gördüğümde omurgamdan bir korku dalgası geçti.

Tanrı aşkına, çocuk gerçekten de *her şeyiyle* ortadaydı.

"Merhaba, kızlar," diye selam verdi huysuzca. Ardından ateşli bakışlarını bana çevirdi. "Merhaba, Shannon."

"Merhaba, Johnny," diye mırıldandım. Kalbim çılgınca atarken, telaşla ellerimi iki yanımda yumruk yaptım, ilk hamleyi yapacak kadar kendime güvenemiyordum.

Geri çekilme, Shannon.

Cesur ol.

Bir şeyler yap!

Neşeyle gülümseyerek, "Nasılsın?" diye sordum.

Ahhh, hiç yoktan iyidir.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İyiyim."

"Ben de iyiyim, teşekkürler," dedim aniden. Sonra sormadığını fark edip irkildim. "Yani..."

"Gel buraya." Kıkırdayarak elimi tutup beni göğsüne doğru çekti. "Seni özledim," diye fısıldarken yüzünü benimkine yaklaştırdı.

Ellerinin belime dolandığını hissettim, sonra dudakları dudaklarıma değdi. Kollarına tutunarak parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Gerçekten ciddi bir boy dezavantajım vardı, ona ulaşmakta zorlanıyordum.

Dudaklarıma doğru gülümseyip bir kolunu sırtıma koymak için eğildi ve sonra ben... Tanrım, doğrulduğunda resmen havaya uçtum.

Kollarımı boynuna dolayarak öpücüğün içinde eridim. Bedenim onunkinin içinde gevşeyip uysallaştıkça gerginliğin her zerresinin akıp gittiğini hissettim.

"Ben de seni özledim," diye dudaklarına doğru soludum.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu."

Yumuşak, şefkatli bir öpücüktü. Neredeyse başlamadan bitmişti ama içimi sızlatan bir yakınlık hissetmem ve tüm bedenimin karıncalanması için yeterliydi.

"Eğer ağabeyini bırakıp benimle eve gelirsen, etrafta seyirciler olmadan da yapabiliriz," dedi Johnny. Beni tekrar yere bırakırken ses tonu eğleniyor gibiydi.

"Ha?"

Şaşkınlıkla bizi izleyen arkadaşlarıma doğru başını eğdi.

"Şey..." dedi Lizzie. İlk toparlanan kişi oydu. "Hemen konunun içine girmek zorundaydın, değil mi?"

Claire iki eliyle göğsünü tutarak, "Ayy!" diye bağırdı. "Birlikte olmalarını seviyorum." Ardından bayılacakmış gibi yaptı. "Sanki bir *Danua* ve *Chihuahua* çiftleşmeye çalışıyor ama sonunda bir şekilde başarıyorlar."

Lizzie onun koluna vurup, "Tanrım," diye homurdandı. "Çok düşüncesizsin, Claire."

"Onu kucağına aldı, Liz," diye cıyakladı Claire. Lizzie onu sürükleyerek yanımızdan uzaklaştırıyordu. "Bunu gördün mü?"

"Evet, gördüm. Şimdi gidelim, sürtük." Lizzie ellerini onun omuzlarına koyarak ofise doğru itti. "Bay Twomey'ye onu bulduğumuzu söylemeliyiz."

"Ama onu öpmek için kucağına aldı!"

"Evet, Claire. Bunu biliyorum. Benim de gözlerim var. Bu kadar tuhaf olmayı bırak."

Mahcup bir şekilde, yemekhanede gözden kaybolana kadar onların arkasından baktım. Sonra yüksek sesle inleyerek yüzümü erkek arkadaşımın göğsüne gömdüm. "Çok utandım."

"Seni bulmak mı?" Johnny çenemi yukarı kaldırdı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Bulunman mı *gerekiyordu?*"

"Ben... Ah, dersleri biraz ekmiştim."

Kaşlarını çattı. "Bütün gün mü?"

"Evet, şey... Daha olanlarla yüzleşemedim," diye sessizce itiraf ettim. Sakinliğimi yeniden kazanmak için bir adım geri çekilmiştim.

"Artık bununla yüzleşebileceğini düşünüyor musun?"

Omuz silktim. "Artık yüzleşmek zorundayım, değil mi?"

"Hazır olmak *zorunda* olmak ve *hazır* olmak çok farklı iki şey," dedi usulca. "Müdürün odasına gittin mi? Twomey'yle konuşmak için."

"Hayır." Derin bir nefes verdim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyorum."

"Bunu istemediğini biliyorum ama yakın zamanda halledersen endişelenecek bir şey kalmayacak."

"Bana olanlarla ilgili soru sorarlarsa ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim. Kendimi güçsüz ve savunmasız hissediyordum. "Bu konuda konuşmaya alışık değilim."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu aklımı başımdan alarak. "Şimdi gidebiliriz? Bitirelim şu işi."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette yaparım," dedi huysuzca.

"Benimle oraya girmene izin var mı?"

"Beni durdurmayı denemelerini görmek isterim," diye karşılık verdi. Ardından yüzünde bir sırıtış belirdi. "Eğer sana konuşmak istemediğin bir şey sorarsa babamın kitabından kopya çekip, *'Müvekkilim bu soruya cevap vermeme hakkını saklı tutar,'* diye araya girerim."

Gülümseyerek ellerimi beline sardım ve başımı salladım. "Peki, tamam. Öğle yemeğinden sonra hallederim."

"Öyle mi?" Gözleri şefkatle parlıyordu. "Kahretsin, istediğim zaman ikna edici olabiliyorum."

Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordum kendimden emin olamayarak. "O zaman benimle gelebilir misin? Yani derslerine engel olmaz..."

"Orada olacağım," diye sözümü kesti. "Bunun için endişelenme bile."

"Ama ben sadece..."

"Endişelenmeyi *bırak*." Elimi avucunun içine alarak parmaklarımızı birbirine doladı ve beni kemere doğru çekti. "Arkandayım."

Ah, Tanrım.

Kalbim.

Sakinleştirici bir nefes alıp omurgamı dikleştirdim ve onunla birlikte yemekhaneye doğru yürüdüm. Elini hayatım pahasına tutmuştum, işe yaramayacağını bilsem de biraz görünmezlik için dua ediyordum. Gözden kaybolmak isteyen biri olarak çok yanlış bir çocuğun elini tutuyordum. Ancak onu bırakmayacaktım, dünyaları verseler bile.

Bu her neyse, elimden geldiğince uzun süre iki elimle tutunacağımı biliyordum. Hayatımdaki her şeyle başa çıkma ve onu dört gözle beklememe ihtimali benim için şu anda imkânsız bir şeydi. Her şey çok taze, yeni ve bilinmezdi. Genelde bilinmeyenden korkardım ama onunla birlikteyken içimde yakıcı bir merak oluşuyordu. Heyecanlıydım, çok korkuyordum ama heyecanlıydım.

Yemekhaneye adımımızı attığımız anda bizi sessizlik karşıladı. Binlerce meraklı göz üzerimize dikilmiş gibi hissederken vücudum korkuyla sarsıldı.

Johnny hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. İnsanların baktığını fark etmemişti ya da cidden umursamıyordu çünkü duruşu çok rahattı. Bizi masasına götürürken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"Johnny," dedim boğuk bir sesle. Elini sıkıca tutuyordum. "Herkes bize bakıyor."

"Bırak baksınlar." Parmaklarımı güven verici bir şekilde sıktı. "Eninde sonunda sıkılacaklar."

Peki ya sen sıkılacak mısın?

Kelimeler dilimin ucundaydı ama onları yuttum ve şimdilik sosyal şeytanımla savaşmaya karar verdim.

Gece uyuyana kadar özgüvensizlik şeytanım için endişelenebilirdim.

Bella'nın ragbi masasının en üst köşesinde, Cormac Ryan'ın kucağında oturduğu yerden beni izlediğini göz ucuyla fark ettim. Gözlerimiz buluştuğu anda tehditkâr bakışları ortaya çıktı. Öfkesinin ağırlığını anında hissetmiştim; keskin, güçlü ve tamamen bana yönelikti.

Bakışlarımı ayakkabılarıma indirdim. Johnny'nin elini bir anlığına bırakmayı düşündüm ama hemen sonra o düşünceyi bastırdım.

Hayır, diye uyardım kendimi. *Ondan korkmuyorsun.*

Kimi kandırıyorsun? diye alay etti bir başka ses. *Ondan korkuyorsun.*

"Kenara geçin," diye emretti Johnny. Masaya ulaştığımızda beni çılgınca düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. Kendimi havalanmış hissederek kaslarımı kilitledim, ayaklarımı yere sağlam basmak için zorladım ve Hughie Biggs'le başlayan bir sıra çocuğun sıradaki koltuklara oturmasını izledim.

"Dinleyin." Johnny arkadaşlarının dikkatini üstüne çekti. "Bu Shannon, benim kız arkadaşım. Şu andan itibaren burada oturacak, o yüzden onu buralarda görmeye alışın." Oturmak için hamle yaptı ama sonra duraksayıp tekrar doğruldu. "Ah, ayrıca ona bulaşırsanız hepinizi yerin dibine gömerim..." Masadakilere bir bakış atarak, "Anlaştık mı?" diye ekledi.

Aman Tanrım!

"Evet, dostum. Sorun yok."

"Biz zaten biliyoruz, kaptan."

"Hepsini daha önce duymuştuk, Kav."

"Güzel." Johnny beni şaşırtarak Hughie'yle kız arkadaşının boşalttı-

ğı koltuğa oturdu ve benim için sıranın sonundaki her zamanki sandalyesini çekti. "Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim." Yanındaki koltuğa hafifçe vurduğunda masanın altına saklanmaktan başka bir şey istemediğim için oraya adeta yığıldım.

Tommen bir orman ve buradaki öğrenciler de hayvanlar olsaydı, oturduğum masa aslanın ini olurdu. Ben başıboş bir ceylandım, etrafım yırtıcı hayvanların en tehlikelileriyle çevriliydi ve merakla beni izliyorlardı. Bu ormanın kralı ve sürünün lideri olan kişinin gözüne kestirdiği bir ceylan olduğum için şanslıydım. Beni yemeyeceklerdi. En azından şimdilik bir av değildim.

Öyle olduğunu umuyordum.

Johnny'nin kolu etrafıma dolandı, sağduyumun bana güvensiz ve geçici olduğunu söylediği bir rahatlık battaniyesiyle bedenimi bir koza gibi sarmaladı. "Sadece rahatla, tamam mı?" diye fısıldarken dudakları kulağıma değdi. "Benimle güvendesin."

Temastan ürpererek başımı salladım ve kendimi bu çocuğun içine gömüp bir daha asla çıkmama isteğimi bastırdım. Çok sert çakılıyor, fazla bağlanıyor ve ona tamamen kendimi kaptırıyordum. Etrafımda tehlike bayrakları yükseliyordu ama ben yine de tam olarak olduğum yerde, olmak *istediğim* noktada kalmaya devam ettim. Onun yanındaydım.

Ellerimi masanın altında kucağıma koydum, çenemi aşağıya doğru eğdim ve parmak eklemlerimi çıtlattım. Başımı kaldırıp tekrar baktığımda bana bakmaya devem eden tek kişinin devasa masada tam karşımda oturan Gibsie olduğunu fark ettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Merhaba, Küçük Shannon."

"Merhaba, Gibsie." Kendimi göz teması kurmak için zorladım. "Nasılsın?"

"Çok iyiyim." Ağzından bir lolipop çıkardı, yaramaz gözleri ben ve Johnny arasında gezinirken amaçsızca şekeri etrafında döndürdü. "Senin de iyi olduğunu görebiliyorum."

Yüzüm kızardığında Johnny başını ona doğru çevirdi. "Kendini dizginle, Gibs," dedi uyarırcasına. "Ne söylemeyi düşünüyorsun? Sakın aklındakini söyleme."

"Bir şey söylemeyecektim." Gibsie güzel bir kahkaha attı. "*Kız arkadaşınla* dostça sohbet ediyordum."

"Hı-hı." Johnny kaşlarını kaldırdı, gözleri en yakın arkadaşına kilitlenmişti. "Öyle yapmaya devam et."

"Ağabeyin nasıl?" diye sordu Gibsie. Dikkatini tekrar bana çevirmişti. "Durumu daha iyi mi?"

"Evet," diye mırıldandım saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Eve döndü ve bugün okula tekrar başladı." *Öyle yaptığını umuyorum.* "Yani durumu çok daha iyi."

Gibsie bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Güzel."

O sırada arkadaşlarım masanın yanına geldi, oldukça belirgin bir şekilde rahatlamıştım.

Lizzie burnunu havaya kaldırarak çocukların yanından geçti. Gibsie'nin kafasının arkasına vurmayı ihmal etmemişti. Masanın yarısına gelene kadar yavaşlamadı ve en sonunda sürekli ayrılıp barıştığı erkek arkadaşı Pierce'ın yanındaki boş sandalyeye yerleşti.

Gibsie arkasından, "Hey... Bu ne içindi?" diye seslendi.

"Çünkü sen bir sik kafalısın," diye karşılık verdi Lizzie.

"Sen de bir engerek yılanısın," diye mırıldandı Gibsie. Başının arkasını ovuşturuyordu. "Tanrım."

Claire ağabeyinin dehşete düşmesine neden olacak şekilde Gibsie'nin yanındaki sandalyeye yığıldı. Çocuk kıpkırmızı olmuş yüzüyle onları izliyordu.

"Selam, Claireciğim," dedi Gibsie tekrar gülümseyerek. "Nasıl gidiyor?"

"Selam, Gerard," diye iç geçirdi. Sesi üzgün geliyordu ve birkaç dakika önceki enerji yığınına hiç benzemiyordu. Üniformasının kollarını yukarı kıvırıp dirseklerini masaya koyarken başını ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm."

"Neden?" Gibsie kaskatı kesilerek gözlerini kıstı. "Ne oldu? Sana sataşan biri mi oldu?"

"Dee," diye homurdandı. "*Yine.*"

Gibsie'nin ağzı açık kaldı. Johnny'nin bana yaklaşmadan önce nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Dee?" Kaşlarımı çattım. "Okul sekreteri mi?"

"Evet, o sekreter," diye yanıtladı Claire. Hemen sonra acı dolu bir nefes verdi. "Yemin ederim ki, o kadın benden sebepsiz yere nefret ediyor, Shan."

Gibsie lolipopunu boğazına kaçırdığında masanın etrafında oturan birkaç çocuk sessizce güldü. Johnny gözlerini arkadaşımdan uzak tutarak dikkatli bir şekilde pencereden dışarı bakarken, Hughie de kötü bakışlarıyla Gibsie'yi izliyordu.

Masanın üzerinden eğilip dikkatini çekmek için bileğine hafifçe dokundum. "Ne yaptı sana?"

"Yarın Thurles'de bir hokey maçım var," diye açıklamaya başladı. Kahverengi gözleri hüzün doluydu. "Bir şekilde formlarım ortadan kayboldu ve Bay Twomey gidemeyeceğimi söylüyor." Suratını asarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dee ona formları vermem gereken zamanda ofise teslim etmediğimi söylemiş. Bu tamamen yalan, tatile çıkmadan önceki salı günü formları ona verdiğimi hatırlıyorum."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum.

"Evet..." Hughie sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Ben de bunu neden yaptığını merak ediyorum."

"Lolipop?" Gibsie ağzından bir lolipop çubuğu çıkarıp Claire'e uzattı.

Claire bir anlığına şekere baktıktan sonra omuz silkip çocuğun elinden aldı ve ağzına attı. "Karışık meyveli mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu aromadan nefret edersin."

Gibsie göz kırparak, "Senin için aldım," diye karşılık verdi. "En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

"Onu ağzına sokma!" Hughie artık resmen kükrüyordu. "Onun nerelere girdiğini bilmiyorsun, Claire."

"Hmm." Claire sanki karşısındaki çocukla lolipop takas etmek normal bir şeymiş gibi tekrar omuz silkti. "Gerçekten iyi."

"Tanrım," diye tısladı ağabeyi çaresizlik içinde. "Neden hâlâ çabaladığımı bilmiyorum."

"Her neyse, yarın oynayamayacağım," diye devam etti Claire. "Jenny Kelleher sakat olduğu ve Saoirse Doyle da hâlâ Fransa'daki ailesinin yanında olduğu için bu tam bir felaket. Tommen için gerçekten önemli bir maçtı." Derin bir iç çekti ve lolipopu ağzından çıkarıp sahibine geri uzattı. "Al, benim işim bitti."

"Evet, benim de bitti," diye mırıldandı Gibsie. Lolipopu tekrar ağzına atarken ayağa kalktı. "Gidip bir şeyler yapmam gerekiyor."

Hughie tükürürcesine, "Evet, yapmalısın," diye cevap verdi. "Gidip hallet bakalım."

"Ha?" Claire kaşlarını çatarak onun arkasından baktı. "Gerard, nereye gidiyorsun? Öğle yemeğin ne olacak?"

"Sadece benim..." Giriş kapısını işaret ederken sözlerini yarım bıraktı ve sonra odadan dışarı fırladı.

Johnny aralarındaki etkileşimi izliyordu. Eliyle yüzünü ovalamadan önce dehşet içinde başını iki yana salladı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım yüzümü boynuna doğru çevirerek. Parfümünün kokusu burnuma dolduğunda ürperdim. Her zaman çok güzel kokuyordu. "Nereye gidiyor?" Odaklanabilmek için geri çekildim.

Johnny derin bir nefes aldıktan sonra elini kalçama atıp hafifçe sıktı. "Güven bana, Shan," dedi kulağıma yaklaşarak. "Gibs söz konusu olduğunda, gerçeği bilmesen daha iyi olur."

Aynı sözleri bugün ikinci kez söylüyordu ve ikinci kez haklı olabileceğini düşünüyordum.

30
YANLIŞ ANLAŞILMALAR
SHANNON

Öğle yemeğinden sonra, Müdür Twomey ve sınıf sorumlusu Bayan Nyhan'la konuşmak için müdür odasına gittim.

Johnny de sözüne sadık kalarak benimle geldi. Tabii ki, Bay Twomey onun orada bulunmasını istemeyerek müdür odasından kovmaya çalıştı. Ama erkek arkadaşım asla yerinden kıpırdamadı. Saçları dökülmüş, yetişkin göbeği ortaya çıkmış, 1.70 boyundaki yaşlı müdürümüzün 1.90'lık bir ragbi oyuncusunu *kovma* çabası oldukça komikti. Daha da komik olan şey, müdürümüz onun göğsüne vurduğunda Johnny'nin durumu anlayamayan yüz ifadesiydi. Aslında adamın onun göğsünü okşamaktan ziyade ittiğinden emindim ama Johnny üzerindeki etkisi o kadar az olmuştu ki, durumu ayının etrafında vızıldayan bir sivrisinekle bağdaştırmıştım.

Bay Twomey sonunda kabul edip oturmamızı işaret ettiğinde Johnny yanıma geldi. Elimi tutmasa da yanıma oturması bile bana garip bir cesaret vermişti.

Bunu açıklayamıyordum ancak onun yanındayken kendimi daha cesur hissediyordum. Belki de sadece daha güvende hissediyordum? Onunla birlikteyken daha önce hiç olmadığım kadar dengesiz davrandığım düşünüldüğünde biraz garip sayılırdı ama iyi türden bir dengesizlikti. Heyecanlıydım, midem bulanıyordu, yere yığılmak üzereydim fakat bana dokunmayı asla bırakmamasını istiyordum. Kalbim göğsümde patlamak üzereydi, onu her yerde hissetmem gerekiyordu yoksa patlayacaktım. İşte böyle bir dengesizlik hissediyordum.

Bay Twomey ve Bayan Nyhan tarafından yöneltilen tüm standart, zorunlu soruları yanıtladım. Ardından "*Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm*" ve "*Bizimle konuşmaktan çekinme*" gibi kısa dileklerini dinledim. En sonunda da kendimi son üç derse girmeye zorlayarak hayatıma devam ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde sınıf arkadaşlarımın bakışları ve sessiz fısıltılarıyla, öğretmenlerimin anlayışlı bakışlarıyla çok iyi başa çıkmıştım. Lizzie'nin benim tarafımda yer alması ve çok ciddi bir şekilde etrafa "onunla uğraşan olursa kalbinizi sökerim" gibi hissettiren bir hava yaymaması da buna yardımcı olmuştu.

Saat dörtte son zil çalıp okul günümüzün sona erdiğini duyurdu. Kendimi aşırı iyimser hissediyordum.

Her şeye rağmen bunu *başarabilirmişim* gibi hissediyordum.

Belki de hayatımı yeniden bir düzene kavuşturabilirdim.

"Bize gelmek ister misin?" diye sordu Claire. Sırama yaslanmıştı, son dersin ardından kitaplarımı çantama yerleştirmemi izliyordu. Masasında oturan Bayan Moore'u saymazsak, sınıftaki son iki kişi bizdik. Bütün öğrenciler zil çaldığı anda ortadan kaybolmuştu, Pierce'la buluşmak için koşturan arkadaşımız da buna dahildi ve özel bir sorunla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. "Bir saatliğine bile olmaz mı?"

"Çok isterdim." Ayağa kalkmadan önce çantamın fermuarını kapattım. "Ama Darren muhtemelen çoktan dışarıda beni bekliyordur." Sandalyemi kaptığım gibi masanın üzerine çektim ve ona doğru döndüm. "Gözetleniyorum."

"Iyy." Claire tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Ailen berbat ötesi."

"Evet." Çantamı sırtıma atarak ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Bu söze daha fazla katılamazdım."

"Yine de gelmek ister misin?" diye sordu sınıftan çıkıp koridora doğru yürürken.

"Darren'ı ekmekten mi bahsediyorsun?"

Yaramazca sırıtarak, ana girişe doğru ilerlerken benimle birlikte adım attı. "Gerard'ın arabası var ve istersem bizi eve bırakacağını biliyorum."

"Teneffüste neler yaşandı öyle?" diye sordum merakla. Omuz askılarımı sıkıca kavrayarak ona yetişmek için hızlı adımlarla yürüdüm. "Öğle yemeğinde kaçtı ve bir daha geri dönmedi."

"Bilmiyorum, Shan. Bazen böyle daha iyi olduğumu düşünüyorum." Devam etmeden önce bir iç çekti. "İçimden bir ses bilmenin acı verici olacağını söylüyor."

"*Claire.*" Yüzündeki üzgün ifadeye baktım. "İyi misin?"

Başını sallayıp ağlamaklı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ben iyiyim."

"Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?" diye sordum nazikçe. "Belli ki o da aynı şekilde hissediyor."

"Hissetmiyor," diye mırıldandı. "Onun için her şey kovalamacayla ilgili. Eğer şimdi pes edersem sıkılacak."

"Belki de seni şaşırtır?" dedim bir süre söylediklerini düşündükten sonra.

"Ben de onu hayal kırıklığına uğratabilirim," diye mırıldandı.

Yürümeyi bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünü bana çevirse de cevap vermedi.

Yüzündeki acı dolu ifadeyi inceleyerek derin bir nefes verdim. "Claire, denesen bile kimseyi hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Evet."

"Ciddiyim," diye üsteledim. "En azından Gibsie'yi. O sana tapıyor. Senin için deli olduğu yüzünden okunuyor."

"Bana sahip olamadığı için," diye mırıldandı. "Çünkü ona teslim olmayan tek kız benim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim yavaşça. "Birazcık bile."

"Bu yeni bir şey değil, Shan. Bunu sen de biliyorsun. Gerard'la hatırlayabildiğim en eski anılarda bile böyleyiz. O her zaman 'beni istedi' ve ben de her zaman bunu görmezden geldim..." Sözleri yarıda kesilirken bunun hakkında konuşmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi inledi. "Çünkü ona inanmıyorum."

"İnanmıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum." Konuşurken kahverengi gözleri incinmişlikle parlıyordu. "Gerard Gibson'ı bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorum... Hatta onu kendinden bile daha iyi tanıyorum. İnan bana, o çocuk hiçbir şeye bir günden fazla dikkatini veremiyor. Kızlarla nasıl olduğunu gördüm. Bir kıza o gün boyunca her şeyini verir, ardından bir sonrakine geçer. Bu durumun onun elinde olduğunu bile sanmıyorum. Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum." Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ama onun için sıradan bir gün, sıradan bir kız olamam. Ona kalbimi açmak istemiyorum, sadece arkasını dönüp kovalamanın yakalamaktan daha eğlenceli olduğunu fark etmesi için bunu yapmak istemiyorum." Çaresizce omuz silkerek, "Sanırım bu beni mahveder," diye devam etti.

"Lizzie'yle bu konuyu konuştun mu?" diye sordum. "O ne dedi?"

"Kimseye söylemedim," diye fısıldadı. "Sadece sana anlatıyorum."

Kalbim parçalandı. "Aman Tanrım, Claire..."

"Sorun yok," dedi aceleyle. Yüzüne canlı bir gülümseme yerleştirdi. "Ben iyiyim." Uyum sağlamak için koştuğum tempolu bir yürüyüşe başlayıp ana binanın cam kapısını çekerek açtı ve önden geçmem için işaret verdi. "Her şey yolunda."

Belli ki yolunda değildi.

"Geleceğim," diye nefes nefese mırıldandım. Avluda ilerlerken

uzun adımlarına uyum sağlamaya çalışıyordum. "Eğer ailen için sorun olmayacağını düşünüyorsan?"

"Gelecek misin?" Arkadaşımın tüm yüzü aydınlandı. "Tabii ki! Ailem seni seviyor."

Başımı onaylarcasına salladım ve paytak adımlarla koşmaya devam ettim. "Darren'a söylememe izin ver ve biraz yavaşla. Ben bir yarış atı değilim."

"Özür dilerim." Kıkırdayarak benim tempolu bir yürüyüş olarak gördüğüm hızını yavaşlattı. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Darren'la yüzleşme düşüncesiyle içimden yükselen iniltiyi bastırdım. "Ne zaman istersen."

Otoparka vardığımızda gözlerim ağabeyimin mavi *Volvo*'suna takılınca ayaklarım birbirine dolandı ve biraz tökezledim. Üç sıra yukarıda park etmiş gümüş renkli *Ford Focus*'u fark ettiğimde biraz daha tökezledim. *Focus*'un yan tarafına yaslanmış, başları öne eğik halde derin bir sohbete dalmış dört çocuktan bahsetmiyordum bile.

Yüzümü çakıllara çarpmadan önce omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve arabaya doğru yürüdüm. Ağabeyimin yüzündeki gülümseme, arabanın yolcu tarafı yerine sürücü tarafına doğru ilerlediğimi fark ettiğinde yavaşça kayboldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu tıklattığım camı indirerek. "İçeriye gel, çocukları antrenman için eve götürmem gerekiyor."

Arka koltuğa bakıp üç küçük kardeşime gülümsedim. "Merhaba, çocuklar." Ollie ve Sean bana gülümsedi ama Tadhg beni görmezden geldi. Öfkeli bakışlarla sürücü koltuğuna bakıyordu.

"Neler oluyor?" Darren dikkatimi tekrar üzerine çekti.

"Bir saatliğine Claire'in evine gideceğim," derken *"Eğer sorun değilse,"* diye eklememek için kendimi zor tuttum. O benim ağabeyimdi. Onun iznine ihtiyacım yoktu. *İhtiyacım yoktu.* "Sonra eve geleceğim, tamam mı?"

"Bunu konuşmuştuk, Shannon." Darren'ın ifadesi değişti. "Okuldan sonra hemen eve gelmelisin."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Okul çantamın omuz askılarını sıkıca kavradım. "Annemle bunu konuşmuştunuz. Günün her anında evde kalmayı asla kabul etmedim."

"Eve gelmezsen kalp krizi geçirecek," diye çıkıştı. "Annemizin nasıl olduğunu biliyorsun. Onunla bu şekilde başa çıkamam, o yüzden eve gelip bana *yardım etmene* ihtiyacım var."

"Umurumda değil," diye karşılık verdim. Şaşırtıcı bir şekilde ciddiydim. Umurumda değildi, artık böyle şeyleri önemsemiyordum. "Normal bir genç gibi arkadaşımla biraz vakit geçireceğim ve sonrasında eve geleceğim."

"Şu anda normal koşullarla karşı karşıya değiliz," derken çenesi kasıldı.

Ah, bilmez miyim... "İstediğin şeyi söyleyebilirsin. Ben yine de Claire'le birlikte gideceğim."

Gözlerini kıstı. "Arabaya bin."

Kararlılığımı korudum. "Hayır."

"Şu. Lanet. Olası. Arabaya. Bin."

İçimdeki endişe alevlendi. "Hayır."

Emniyet kemerini çözüp arabanın kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. "Bin şu lanet arabaya." Beyaz parmaklarıyla kapıyı kavrarken, "Hemen şimdi, Shannon," diye tısladı.

Claire yanıma gelerek, "Geri çekil, dostum," diye uyardı. "Bir silahım var..." Darren'ın omzunun üzerinden bir yeri işaret etti. "Hemen şurada ve onu çağırmaktan korkmuyorum."

"Ona zarar vermeyeceğim," diye karşılık verdi Darren. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Sadece arabaya binip eve gelmesini istiyorum."

"Hiçbir sorun yok, Darren," diye karşılık verdi Claire. "Shannon benim evime gelecek. Biraz atıştırmalık yiyeceğiz ve televizyon izleyeceğiz. Ardından annem ya da Hughie onu eve bırakacak. Hiçbir zararı yok."

"Seni eve benim bırakmam gerekiyor," dedi Darren. Claire'in söylediklerini görmezden geliyordu. "Arkadaşının evine başka bir gün, ben ailesiyle konuştuktan sonra gidebilirsin." Başını sallarken bir elini omzuma koydu ve adımlarımı arabanın yolcu tarafına doğru yönlendirdi. "Bana biraz yardımcı ol ve arabaya bin..."

"Hayır," dedim yutkunarak. Ayaklarımı yere sabitledim. "Eve gitmiyorum."

"Shannon..." Derin bir nefes alıp ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve bana baktı. "Dışarıda olman güvenli değil."

Claire son gücüyle, "Seninle gitmek istemiyor!" diye bağırdı. "*İstemiyorum dedi!*"

Şaşkınlıkla bir halde arkadaşıma baktım, neden aniden sesini yükseltiğini merak ediyordum. Darren bana zarar vermemişti, en azından

fiziksel olarak. Ama Johnny, Gibsie, Hughie ve Feely'nin sinirle bizi izlediğini gördüğümde nedenini hemen anladım.

Takviye çağırıyordu.

Ah, Tanrım...

"Yapma bunu," diye bağırıyordu Gibsie. "Lanet olsun. Yapma bunu, kaptan..."

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Johnny. Arkadaşlarının yanından hızla geçerken, "O lanet ellerini kızın üstünden çek!" diye kükredi. "*Şimdi.*"

"Bugün hiç rahat edemiyorum." Gibsie acı dolu bir inilti çıkararak başını arkaya eğerken olası katliamı durdurmaya çalışmadı. "Yıkmaya devam et, buldozer. Sakın koltuk değneğini unutma."

"Ona değneğini verme," diye tersledi Feely. Johnny'den önce onun elindeki metal sopayı aldı. "Bu bir silah."

Hughie karamsar bir şekilde, "Onun büyüklüğünü gördün mü?" diye iç geçirdi. "Johnny lanet olası bir silah."

"Tanrım," diye homurdandı Darren. Arkasını dönüp çocukların olduğu yere baktı. "Sen karışma, Kavanagh."

"Kolunu kaybetmek istemiyorsan arkadaşımı dinle," diye seslendi Gibsie. Johnny bize ulaşmadan önünü kesti. İki eliyle arkadaşının göğsüne vurarak onu arabadan uzaklaştırmaya çalıştı. "Çünkü şu anda biraz sinirli ve serbest kalırsa seni hayatta tutmaya gönülden bağlı sayılmam." Omuz silkerek devam etti. "Sadece söylüyorum..."

"Sorun yok!" Hayatımda bir kez olsun harekete geçerek ağabeyimin kolunun altından kaydım ve geri çekildim. "O hiçbir şey yapmıyordu."

"Sana *dokunuyordu*," diye hırladı Johnny. Yüzünde vahşetin sınırındaymış gibi görünen bir ifadeyle ağabeyime bakıyordu. "Seni arabaya *zorla* bindirmeye çalışıyordu."

"O da hayır dedi!" diye ekledi Claire üstüne giderek. "Milyonlarca kez."

"Ona *zarar* vermiyordum," diye tersledi Darren. "Ben o adam değilim."

"Değil," diye savunmaya geçtim. "Bana öyle davranmaz."

Johnny öfkeyle, "Sana inanmıyorum, Shannon," diye karşılık verdi. "Bana daha önce de yalan söyledin." Gözlerini ağabeyime dikti. "Ona da inanmıyorum."

"Beni kız kardeşimi istismar etmekle mi suçluyorsun?" diye sordu Darren. Artık sesi ölüm kadar soğuktu. "Çünkü her şeyi yanlış anladın."

Johnny hiç vakit kaybetmeden, "Tıpkı annenin beni tecavüzcü olmakla suçlarken her şeyi yanlış anlaması gibi mi?" diye karşılık verdi. "Aradaki fark çok açık. Ben ona dokunduğunu gördüm, Darren." Ardından gözlerini kısarak, "Yerinde olsam, hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan önce o arabaya geri biner ve buradan defolup giderdim," diye homurdandı.

Darren ona uzun bir süre sertçe baktıktan sonra ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun, Shannon?" dedi histerik bir şekilde gülerek. "Annem kafayı sıyırmış olabilir ama Johnny'nin bizim ihtiyara benzediği konusunda çok haklı." Arabanın sürücü tarafına doğru ilerleyerek kapısını açtı. "Ne bok yemek istiyorsan onu yap."

Bu sözlerle birlikte arabaya binip kapıyı çarparak kapattı, hızla park yerinden çıktı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Araba gözden kaybolana kadar arka camdan dışarı bakan üç küçük yüzü izledim.

"Pekâlâ." Gibsie neşeli bir ses tonuyla soğuk sessizliği bozdu. "İşler çabuk kızıştı."

"Evet," derken bir nefes verdim.

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

31
TAVSİYEMİ DİNLE, YOKSA...
JOHNNY

Yine buldozerlik yapmıştım.

Gibsie'nin ya da başka birinin bana zaten bildiğim bir şeyi söylemesine ihtiyacım yoktu. Shannon en yakın arkadaşının evine giderken soğuk bir sessizlik içindeydi. Aramızda tam bir koltuk boşluğu bırakarak, gerçekten de her şeyi berbat ettiğimi bana kesin bir dille anlatıyordu. Kendime kızgındım, Claire'in evine girmesini izlerken tek kelime etmedim. Kötü bir durumu daha da kötüleştirmekten korkuyordum.

Gibsie'nin ebeveyn banyosunun kapısına yerleştirilmiş barfiks çubuğunun üzerinde vücudumu yukarı aşağı sallarken rahatlayamıyordum. Rahat nefes alamıyordum çünkü kalbimin derinliklerinde onun için işleri milyonlarca kat daha kötü hale getirdiğimi biliyordum. Shannon sadece caddenin karşısındaydı ama sanki milyonlarca kilometre uzakta olsaydı daha iyi olurdu. Kendime o kadar kızgındım ki, öfkenin tadını alabiliyordum.

"Oraya gitmeliyim," dedim iki saat içinde ellinci kez. Gibsie de ellinci kez, "Hayır, gitmemelisin," diye karşılık verdi.

Elinde bir kalem ve cetvelle yatak odasının zeminine yayılmıştı. Etrafında yarım düzine ders kitabı vardı, yazdıklarına odaklanmasına ve anlamlandırmasına yardımcı olan o tuhaf sarı kâğıdı kullanırken derin bir konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyordu.

"O kelime neydi?" Tarih ders kitabını bana doğru kaldırdı. "Rezonans mıydı?"

Kollarımı yerine sabitleyip sayfadaki metne gözlerimi kısarak baktım. "Hayır, dostum. Rönesans."

"Rönesans." Kelimeyi birkaç kez tekrarladı. "Ne kadar aptalca bir kelime."

Omuz silkip vücudumu yukarı çekmeye devam ettim, yanan kaslarımdaki acıdan besleniyordum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sana zaten tarih dersinin notlarını vermeyeceğimi söylemiştim, dostum," diye cevap verdim. "Tekrar tekrar sormana gerek yok."

"Hayır, soracağım soru okulla ilgili değil," diye cevap verdi. "Ragbi hakkında."

"Ah," diye tepki verdim şaşırarak. "Ragbi hakkında ne soracaksın?"

"Akademiye girme şansım konusunda ne düşünüyorsun?"

Çenemi yukarı kaldırmıştım, kollarım göğsümde sıkı bir şekilde bağlıyken onu inceledim. "Sen ciddi misin, dostum?" Gibsie *ciddi* görünüyordu. "Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Klasik yoldan üniversite okumayacağım, Johnny. Bu haliyle bile okulla zar zor başa çıkabiliyorum." Omuz silkti. "Annem sürekli olarak okuldan sonra ne yapacağım konusunda sorular soruyor ve ragbiyi seviyorum." Derin bir iç çekti. "Eğer bir plan yapmazsam onunla birlikte pastanede çalışacağım."

"Sen iyi bir ragbi oyuncususun," diye onu destekledim. "Sen de hatırlıyorsundur, akademi birkaç sene önce seninle ilgileniyordu."

Gibsie tekrar iç çekti. "Evet, hatırlıyorum. O şansı resmen mahvettim."

"Şu anda hâlâ beşinci sınıftasın," diye hatırlattım. "Bu olayı düzeltebilmek için hâlâ bir senen var."

"Sence yapabilir miyim?" Griye çalan gözlerini yüzüme kilitlemişti.

"Bence sen aklını koyduğun her şeyi yapabilecek kapasiteye sahipsin," dedim. "Yeteneklisin ve başarı için yüzde onluk dilime sahipsin."

"Geri kalan kısmı ne?"

"Kararlılık, kendini adama ve istikrar," diye yanıtladım. "30/30/30 Kuralı."

"O konuda biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye mırıldandı.

"Ne gibi bir yardıma ihtiyacın var?"

"Beni hizaya getirmeni istiyorum," diye kabullendi. "Bence bunu başarabilirim, Johnny."

"Başarabileceğini biliyorum," diye karşılık verdim. "Bunu her zaman sana söylüyorum."

"Biliyorum ama bunu söylemeni hiç istememiştim."

"Şimdi istiyor musun?"

"Hayatımı heba ediyorum," dedi Gibsie. "Karşıma çıkan fırsatları parmaklarımın arasından kaçırıyorum."

"Bunu yıllardır sana söylemeye çalışıyorum."

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Sigarayı bırak, alkolü azalt ve yarın beş buçukta bizim eve gel."

"Akşam beş buçuk, antrenman için biraz geç gibi."

"Akşam olduğunu kim söyledi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Sabah beş buçuk, Gibs. Erken kalkan yol alır."

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı. "Beni öldüreceksin, değil mi?"

Omuz silktim. "Eğer gerçekten ciddiysen ve başarılı olmak istiyorsan sabah kıçını o yataktan kaldıracaksın."

"Bacaklarını kapat," derken dikkatini tekrar kitaba verdi.

"Yapamıyorum." Zar zor nefes alıyordum. "Çok ağrım var."

"Eğer eve gidip uzansaydın daha iyi hissederdin," diye cevap verdi hemen. "Ayrıca bacaklarını kapatabilirdin."

"Peki ya sen ne yapardın, Gibs?" Dalga geçmesini duymazdan geldim. "Eğer benim yerimde olsaydın?"

"Ailesi hakkında bildiklerini göze alarak ne yapacağımı mı soruyorsun?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Tam olarak aynı şeyi yapardım" Sözleriyle yaşadığım delilik konusunda yalnız olmadığımı doğrulamıştı. "Ancak şiddet yanlısı tehditlerimi kendime saklardım." Kalemini kenara atıp doğruldu. "Darren o kızın ağabeyi, dostum."

Tek kaşımı kaldırıp, "*Bana masal anlatma*," der gibi baktım.

"Tamam, pekâlâ," diye kıkırdadı. "Onu öldürürdüm."

Sertçe kafamı salladım. "Teşekkür ederim."

"Ama bu doğru şeyi yaptığını söylediğim anlamına gelmiyor," dedi ayağa kalkarken.

"Sence Shannon hâlâ bana kızgın mıdır?" Gözlerim yatak odasının camına kaymıştı. "Başım belada mı?"

"Senin başın her zaman belada," diye dalga geçti. "Bu durum sana özgü bir şey."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun," diye homurdandım.

"Bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. "Daha önce hiç sevgilim olmadı ve ilişki sözlüğünde bu durumun nasıl bir anlamı olduğuna dair en küçük bir fikrim bile yok." Ardından sırıtarak ekledi. "Ben genelde sorunlarımı dilimle çözerim."

"Gibs..."

"Ciddiyim," diye konuşmaya devam etti. "Birisi bana kızgın mı? Hemen bir dille problemi çözerim. Canını mı sıktım? Hemen sevişelim," dedi omuz silkerek. "Tek bildiğim şey bu, dostum,"

"Bugün yaptığın şey de bu muydu yani?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Claire'le olan problemi dilinle mi çözdün?"

Bana boş gözlerle baktı.

Sıkıntıyla inledim. "Öyle yapmadığını söyle."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum," diye bağırdı. "Bugün sadece *senin* sıçtıların hakkında konuşalım."

Haklıydı.

"Bir gün," diye inledim başımı öne eğerek. "Sadece bir gün oldu ve her şeyi mahvettim."

"Evet," diye güldü. "Senin için en uzun rekor."

"Sikeyim böyle işi..." Kollarımdan güç alıp kaslarımı çalıştırarak kalkmaya çalıştım. "Onun yanına gidiyorum."

"Aferin," diye bana katıldı. "Sonunda aklın başına geldi."

Ağzım açık kaldı. "Ama sen yapmamamı söyledin..."

"Hey..." Gibsie ellerini yukarı kaldırıp inledi. "Tavsiye alacağın en son kişi olmalıyım," dedi omuz silkerek. "Senin sözünü dinliyorum, dostum."

"Tanrım, öyleyse sıçtık," diye mırıldandım.

"Kesinlikle sıçtık, ahbap," dedi sırtıma vurarak. "Ama gerçekten de bildiğin gibi, sürekli kendimi içinden çıkamayacağım bir çukura sokturum için tavsiyelerimi ciddiye almamalısın."

"O konu nasıl gidiyor, dostum?" diye sordum. "Dee'nin seninle bir sorunu mu var?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Sırtımda bir huzursuzluk hissi gezindi. "Eğer başın beladaysa bana anlatabilirsin, Gibs."

"Endişeni anlıyorum ama kız arkadaşı sokağın diğer tarafında olan sensin," diye kıkırdadı. "Ayrıca, bir planım var."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl bir plan?"

"Penisimi pantolonumun içinde nasıl tutacağım hakkında bir plan."

"Ne yani... okul sekreterinin dışında mı?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Şu anda sakatım. Önümüzdeki altı ve sekiz hafta boyunca sahalardan uzak kalacağım." Hevesle iki başparmağını yukarı kaldırdı. "Artık bana dokunamaz."

"Yaralandın mı? Nereden? Nasıl? Ne..." Başımı sallayarak ona bakakaldım. "Bana biraz daha detay vermen gerekecek, dostum. Eğer benim resmimi kullanıp senin aletinmiş gibi davranıyorsan..." Pantolonunu indirdiğinde hızlı bir nefes aldım. "Lanet olsun!" Dehşet içinde ağzım açık kalırken, elim istemsizce kendi aletimi avuçlamak için hamle yaptı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Aletimi okul sekreterinden uzak tutmak için bir yola ihtiyacım olduğunu düşünüyordum," dedi elinde tutmaya devam ederken.

"Bunu kendine ne zaman yaptın?" diye sordum öfkeyle.

"Paskalya tatili sırasında," diye cevap verdi. "Sana sıkıldığımı söylemiştim."

Duraksadım. "Yani dışarı çıkıp aletini mi deldirdin?"

Omuz silkti. "Aslında düşünürsen dâhice bir şey."

"Kendi isteğinle birinin penisine iğne batırmasına izin vermişsin, Gibs." Penis gövdesinin alt tarafındaki *piercing*'e ağzım açık bakıyordum. "Bu dâhilik değil, dostum. Bu tam bir delilik."

"O kadar da kötü değil," dedi neşeli bir tonda. Aletinin üst kısmına dokundu. "Neredeyse iyileşti ve sertleştiğimde çok daha iyi görünüyor..."

"Sakın benim önümde aletini sertleştireyim deme!" diye onu uyardım. "Senin derdin ne? Seni sertleşmiş halde görmek istemiyorum!"

"Planımı öğrenmek istiyordun," diye homurdandı iç çamaşırını giyerken. "Ben de sana bir *frenum piercing** gösterdim."

Başımı sallayarak, "*Frenum* mu?" diye tısladım.

"Evet," dedi hevesle başını sallayarak. "*Jacob's ladder piercing*'in biraz değişik olan versiyonu."

"Ne... Nasıl..." dedim ona bakakalırken. "Buna bir şey *eklemeyi* düşünüyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı. "En azından bir süre için."

"Sen kafayı yemişsin," diye mırıldandım. "Tam bir dengesizsin. Gerçekten ödümü kopardın."

"*Senin* mi ödünü kopardım? *Evet. Kesin öyledir*," diye alay etti. "Ben sana vücut sanatının bir parçasını gösterdim, dostum. Sen bana kangren olmuş testis keseni göstermiştin."

"Son kez söylüyorum, kangren falan olmadım," diye tersledim. "Uyluğumda küçük bir yırtık vardı..."

"Sen nasıl dersen, dostum." Gibsie gülerek odasından çıktı, görsel olarak travma geçirmiş bir halde peşinden gittim. "Ama onlar hayatımda gördüğüm en renksiz testislerdi."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandım. Peşinden merdivenlerden inerken topallıyordum. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Ben de seni seviyorum," diye sessizce güldü.

* Penis gövdesinin alt tarafında bulunan bir tür vücut *piercing*'i. (ç.n.)

"Acıyor mu?" Bu düşününce hâlâ yüzümü buruşturmama neden oluyordu.

"Hayır. Sadece daha ağırlaştı. Alışmak biraz zaman alıyor."

"Ah, kahretsin..."

"Çocuklar, biraz saygılı olun," diye seslendi annesi. Ona veda etmek için oturma odasına girmiştik. "*Angelus** başladı."

Gibsie'yle yüzümüzü buruşturarak kendimizi kutsadık ve tanıdık kilise çanı televizyonda yüksek sesle çalarken doğduğumuzdan beri içimize işlemiş olan duaları mırıldandık. Sadhbh Allen dindar bir kadındı. Bir dakika boyunca Gibsonların evinde hiç konuşulmayacak, başımızı öne eğilmiş bir şekilde akşam haberlerinin gelmesini bekleyecektik.

"Şimdi," dedi Bayan Allen. Haberler başladığında televizyonun sesini kapattı. Kucağında devasa, beyaz İran kedisiyle bize doğru yürürken ışıl ışıl gülümsedi. "Okul nasıldı?"

"İyiydi," dedik aynı anda.

"Johnny." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Dublin'den sonra kendini nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Çok iyiyim, teşekkürler," diye yanıtladım gülümseyerek. Gibsie kediden uzaklaşırken Brian'ı okşamak için öne çıktım. "İyileşmeye devam ediyorum."

"Zavallı annen endişeden deliye dönmüş olmalı."

"Evet." Yüzümü buruşturarak kedinin çenesini hafifçe kaşıdım. "Öyle de denebilir."

"Ba nerede?" diye sordu Gibsie. Üvey babası Keith Allen'ın takma adını kullanmıştı. Sekiz yaşından beri onun hayatındaydı. Baba kelimesinin kısaltmasıydı, onu yetiştiren adama karşı bir sevgi ve saygı ifadesiydi. Tam olarak babası sayılmasa da yalnızca ismiyle hitap edilmekten de çok daha fazlası olan bir adamdı. Ba orta çizgiydi ve Gibsie onu tanıdığımdan beri ona böyle sesleniyordu. "Şimdiye kadar döneceğini düşünmüştüm?"

"Hâlâ şantiyede, tatlım. Bir teslimatta gecikme oldu ama gece evde olacak." Bayan Allen ona bir adım daha yaklaşınca arkadaşım komik bir şekilde geriye doğru sıçradı.

"O canavarı benden uzak tut," dedi boğuk bir sesle. Brian'a temkinli bakışlar atıyordu. "Ona güvenmiyorum, anne."

"Ah, o zararsızdır," diye güldü Bayan Allen. "Sen bir sineği bile incitmezsin. Öyle değil mi, Brian?"

* Hazreti İsa'nın tekrardan dirileceği haberini veren kilise çanı. (ç.n.)

"Hayır, sineklerle bir derdi yok çünkü onun sorunu benim," diye homurdandı Gibsie. "Öyle değil mi, Brian?" Kedi tısladığında arkama saklandı. "Onun davranışları konusunda bir şeyler yapman gerekecek," diye annesini uyardı. "Artık evimde kendimi güvende hissetmiyorum."

"Her neyse, şimdi gitsem iyi olacak," dedim boğazımı temizleyerek. Gibsie'nin annesini çok severdim. Kedisinin de arkadaşımı parçalamasını izlemekten her zaman keyif alırdım ama Shannon'ın sokağın tam karşısında olduğunu bilmek beni tedirgin ediyordu. "Beni ağırladığınız için teşekkürler, Bayan Allen."

Bana el sallayarak, "Ne zaman istersen, Johnny," diye cevap verdi. "Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Ben de onunla gidiyorum, anne," dedi Gibsie. Kedilerinin pençe darbesinden kıl payı kurtulup peşimden koştu. "Daha sonra eve gelirim."

"Tabii ki geleceksin," diye seslendi annesi. "Uslu dur, Bubba."

Gibsie dışarı çıktığımızda, "Aklını başına topla," diye uyardı ve evin kapısını arkasından çekti. "Sadece onunla konuş... Daha önce yaptığın gibi silahlarını kuşanıp gitme."

"Aklımı başıma toplayacağım," diye homurdandım.

"Ciddiyim," diye karşılık verdi. "Ağabeyi hakkında konuşmak yok."

"Öyle bir şey yapmam," diye tersledim. İçimde bir telaş hissetmeye başlamıştım. "Ama yemin ederim ki, eğer onda bir morluk daha görmek zorunda kalırsam Cork hapishanesine girecek kişi babası değil ben olacağım. İkisinden biri ona bir daha elini sürerse, yanında oğluyla birlikte lanet olası bir mezarlıkta olacak."

32
İÇ ÇAMAŞIRIMDAKİ YIRTIK SHANNON

"Batı cephesinde hareketlenme var," diye bağırdı Claire. Yatak odasının pencere pervazına tünemişti. "Ön kapı yavaşça açılıyor. Hayır, tekrar kapanıyor. Bekle... yine açılıyor. Bir karar ver, kahrolası! Ah, genç bir erkek görüyorum... Hayır, iki tane oldu. İkisi de birlikte, şaşırtıcı bir şey yok. E2 ön kapıyı kilitliyor. E1'e bir şeyler söylüyor ve birbirlerini itiyorlar. Tartışıyormuş gibi görünüyorlar... Ah, şimdi arabasına doğru yürüyorlar... Hayır, hayır, rotalarını değiştirdiler. Yolun karşısına geçiyorlar. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor..."

"Claire!" diye bağırdım panikleyerek.

"Şşşt..." Elini kaldırıp yatak odasının kapısını işaret etti. "Sadece bekle."

Ding-dong.

Claire sırıttı. "Görünüşe göre oyuncaklarla oynamaya gelmişler."

"*Bananas in Pajamas*[*] göndermesi mi?" diye güldüm kendimi tutamayarak. "Gerçekten mi?"

"Hey..." Omuz silkerek sırıttı. "Yarası olan gocunur."

"Ne yapacağım?" diye sordum dudağımı ısırarak. Okulun otoparkında her şey cehenneme dönmüştü ve Johnny yolculuk boyunca benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Gibsie arabayı park ettiğinde Claire'le birlikte yolun karşısındaki evine doğru yürümüştüm, Johnny ise Gibsie'nin yanında kalmıştı. Ne yapacağımı ya da ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Bu tür şeylerle başa çıkma konusunda hiç deneyimim yoktu. "Sence kızgın mıdır?"

"Hayır." Claire gözlerini devirdi. "Bence *senin* kızgın olduğunu düşünüyor." Başını bir yana eğerek beni dikkatle inceledi. "Sen kızgın mısın?"

Omuz silktim. "Nasıl hissettiğimi bilmiyorum."

"Eğer öyleysen sorun değil. Bugün ağabeyin konusunda hepimiz seni zor durumda bıraktık." Claire burnunu kıvırarak pijamasının üzerindeki bir tüy parçasını eliyle aldı. "Ama sana dokundu. Bu bizim için bir tür tehlike çanı meselesi."

[*] 1992 yılında Avusturalya'da yayınlanmaya başlayan okul öncesi çocuk televizyon şovu. (ç.n.)

"Darren bana zarar vermez," dedim birkaç saat içinde milyonuncu kez. "O şekilde değil. O sadece... Babam yüzünden annem ve çocuklar için endişeli." *Çünkü o hâlâ dışarıda bir yerlerde.*

"Evet, biliyorum." Ayaklarını pencere pervazından yere indirip ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. Bir tokayla yüzünden uzak tuttuğu açık renkli bukleleri, altın rengi canlı bir güneş ışığı gibi sırtından aşağıya doğru süzülüyordu. Uzun bacakları ve biçimli kıvrımlarıyla o kadar güzeldi ki kendimi onun yanında küçük bir çocuk gibi hissediyordum. "Seni 'incitmeyeceğini' biliyorum ve olay çıkardığım için çok özür dilerim," dedi suçluluk dolu bir ses tonuyla. "Ama neden böyle davrandığımızı anlamalısın. Her şeyi o kadar süre boyunca içinde tuttun. Evde olup bitenlerle ilgili çok fazla sır sakladın ve artık sana güvenmek çok zor."

Onun sözleri karşısında irkildiğimde gözleri irice açıldı. "Kötü anlamda söylemedim," diye telaşla beni yatıştırmaya çalıştı. "Tüm sırlarım ve diğer her şey konusunda sana yüzde bir milyon güveniyorum, yemin ederim. Sadece konu ailen olduğunda biraz temkinli davrandığımızı söylüyorum."

"Anlıyorum." Bağdaş kurup yüzümü ona dönecek şekilde yatağının üzerinde kaydım ve yenilgiyle derin bir nefes aldım. "Tam bir karmaşa."

"Darren'la mı?" Sözleri sıcak ve anlayışla doluydu. "Yoksa genel olarak mı?"

"Söylediklerinin hepsiyle," diye itiraf ettim. "Darren'ın eve dönmekle başa çıkabildiğini sanmıyorum." İçimde suçluluk duygusu çalkalandı. "Joey'nin hayatla ne kadar iyi 'başa çıktığını' gördün, Tadhg ise yürüyen bir hormona dönüştü. Sean kelimeleri zar zor bir araya getirebiliyor ve geceleri yatağını ıslatıyor. Annem şey... Tam anlamıyla darmadağın oldu ve babam da..." Tiksintiyle, "Başa çıkabiliyormuş gibi görünen tek kişi Ollie ve o da *dokuz* yaşında," diye ekledim.

"Üzgünüm, Shan." Bana empatiyle baktı. "Bu berbat bir şey."

"Evet," dedim iç geçirerek. "Darren için çaba göstermem gerektiğini biliyorum ama bu çok *zor*. O sadece... Bizi terk etmişti, anlıyor musun? *Yıllardır* ortalıkta yoktu. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Şimdiyse aniden geri döndü, sorumluluk sahibi oldu ve annemin tarafını seçti..." Sesim kesilirken endişeyle tırnaklarımı kemirdim. "Tüm bunları nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Çok şey oldu ve kendimi..."

"Nasıl hissediyorsun, Shan?"

"Boğuluyormuşum gibi," dedim sessizce.

"Benim yüzümden mi?" diye sordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Tabii ki de senin yüzünden değil."

"Her zaman yanındayım." Yatağında oturduğum yere doğru koşarak gelip üzerime atladı ve sırtüstü düşmemi sağladı. "Sen benim en yakın arkadaşımsın," diye fısıldarken bana sıkıca sarıldı. "Seni sıkmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil çünkü..." Sesi çatallaştığında yüzünü omzuma yasladı. "Gerard beni aradığında ve sana ne olduğunu öğrendiğimde, seni bir daha asla göremeyeceğimden çok korktum," diye fısıldadı. Burnunu çekerek bana daha da sıkı sarıldı. "Kendimi çok suçlu hissettim."

"Hâlâ buradayım," diye mırıldandım ona sıkıca sarılarak. Saçları yüzüme saçılırken çilekli şampuanının kokusunda boğuluyordum. "Sen asla yaşananların suçlusu değilsin."

"Suçlusu değil miyim?" diye mırıldandı. "Sana bir şeyler olduğunu bilmeme rağmen hiçbir şey yapmadım."

"Sen tam da ihtiyacım olan türden bir arkadaşsın," diye cevap verdim. "Sen olmasaydın bunların hiçbirini atlatamazdım. Bu yüzden ihtiyaç duyduğum kişi olduğun için kendini asla kötü hissetme."

"Her zaman kötü hissedeceğim, Shan," dedi Claire. "Bunun hemen geçeceğini sanmıyorum."

"Tanrım, saçını kestirmen gerekiyor." Bir ağız dolusu sarı bukleyi dışarı tükürmeye çalıştım.

"Ne?"

"Saçların diyorum, Claire," dedim boğuk bir sesle. Bir yığın bukle beni boğarken ağzımı boşaltmak için uğraşıyordum. "Ağzımın içindeler." Onu omuzlarından iterek uzaklaştırdım. "*Rapunzel*'e dönüşüyorsun."

"Bunu kıçına kadar saçları olan kız söylüyor," diye kıkırdarken üzerimden kalktı. "Saçlarım kalın telli ve çok fazla..." Duraksayıp beni de kaldırdı. "Ama saçları uzun olan kişi sensin."

"Çünkü uzayan tek parçam o," dedim şakayla. Ona dönük bir şekilde bağdaş kurarak oturdum. Başımın arkasına uzanıp tokamı çıkardım ve kahverengi saçlarımı sol omzumun üzerinden savurdum. "Sahip olduğum tek şey bu," derken saçlarımı örmeye başladım. "O yüzden yargılama..."

"Benim de uzayan bir şeyim var," dedi tanıdık bir erkek sesi. "Şu anda uzuyor."

"Kapıyı çalman gerekiyordu, unuttun mu?" dedi Claire. Omzunun üzerinden yatak odasına giren Gibsie'ye baktı. "Kuralları biliyorsun."

Johnny kapı aralığında duruyordu. Bacaklarını birbirine kenetlemişti ve son derece tedirgin görünüyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda bana küçük bir tebessüm sundu.

Ben de gülümsedim.

Yüz hatları rahatlarken derin bir nefes verdi.

"Şu anda konuştuğunu biliyorum, bebeğim," dedi Gibsie. Dikkatimi tekrar kendi üzerine çekmişti. "Dikkatimi vermek için gerçekten çok uğraşıyorum. Ama tek gördüğüm yatağında saçlarını ören, seksi kıçı şortlarından taşmış kızlar olunca bu imkânsız gibi bir şey," diye ekledi sırıtarak. "Çabuk ol, başka bir şey yap."

Claire bir yastık kapıp ona fırlatmadan önce, "Bunun gibi bir şey," dedi tatlı tatlı.

"Lanet olsun, mükemmel oldu." Gibsie, yastığı havada yakaladı. "Yastık kavgalarını da ekleyince bedava porno izliyormuşum gibi hissettiriyor."

"Sen bir sapıksın."

"Hokey olayını senin için ayarlayan bir sapık."

"Sen mi yaptın?" Claire'in gözleri büyüdü. "Nasıl?"

Gibsie omuz silkti.

"Benim de kendi yöntemlerim var." Başını yana eğerek onun kalçalarına dikkatlice baktı. "Vay be! Tanga mı giyiyorsun?"

"Gerard," diye iç geçirdi Claire.

"Kırmızı mı?" Gözlerini kısarak inledi. "Kahretsin! Kırmızı, değil mi?"

Claire gözlerini devirip yataktan kalktı ve onun yanına doğru yürüdü. "Sen bir aptalsın," diye azarlayarak onun koluna vurdu. "Hadi gel, annem işten gelmeden önce mutfağı temizlememe yardım et. Onlara da konuşmak için biraz zaman vermiş oluruz." Johnny'ye gülümseyerek, "İçeri gel, Johnny," diye ekledi.

"Ah, tabii." Johnny ellerini ceplerine sokarak onun odasına girdi. "Teşekkürler."

"Bana o tangayı gösterirsen istediğin her yere gelirim," diye yalvardı Gibsie. Ellerini onun beline indirmişti. "Bütün tencereleri temizlerim. Her şeyi yaparım. Sadece bir kere kısacık bakmama izin ver. Tek istediğim bu."

"Her şekilde geleceksin," diye homurdandı Claire. Gibsie'nin okul kravatını yakaladı ve odasından dışarı sürükledi.

"Bu konuda haklısın," dedi Gibsie. Peşine takılmış yavru bir köpek gibi arkadaşımı takip ediyordu. "Sutyenin de kırmızı mı?"

"Sutyen takmıyorum."

"Yüce İsa."

Gibsie kapıyı çekip bizi Claire'in sakız pembesi yatak odasında yalnız bıraktı.

"Çok fazla pembe var." Johnny beceriksizce kıpırdanarak elini cebinden çıkarıp amaçsızca havada salladı. "Hayatımda hiç bu kadar çok oyuncak ayı ve bebek görmedim."

"Artık onlarla oynamıyor," diye açıklama yaptım. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kahkahama engel olamamıştım. "Sadece onlardan koleksiyon yapıyor." Ne yapacağımı bilemeyerek yatağının üstündeki kocaman, beyaz kutup ayısını alıp ona doğru uzattım. "Gibsie on üçüncü yaş günü için almış ve ona kendi adını vermesini istemiş," diye devam ettim. "Sonunda bir anlaşma yapmışlar. Daha sonra adını Gerry koymuş."

"Hatırlıyorum," diye iç geçirdi Johnny. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyordu. "Lanet şey ona seksen *euro*'ya mal olmuştu. Parasını ödemek için bütün yaz boyunca çim biçmişti."

Gözlerim büyüdü. "Bir oyuncak ayı için seksen *euro* mu?"

Johnny omuz silkti. "Claire'in istediği buydu."

"Ah," diye fısıldadım. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Aramız iyi mi?" dedi olduğu yerde kalarak. "İkimiz yani?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Johnny sert bir nefes vererek bana doğru ilerledi. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı?" diye mırıldandı. Claire'in yatağının kenarına oturup gözleri benimkilere kilitlenene kadar durmadı. "Aşırı tepki verdim. Ama ellerinin senin üzerinde olduğunu gördüm. *Panikledim.*" Başını sallayarak elime uzandı. "Kan beynime sıçradı, Shan. Sağlıklı düşünemedim ve aniden saldırıya geçtim."

"Anlıyorum," diye fısıldarken ona biraz daha yaklaştım. "Sana kızgın değilim."

"Ama işleri senin için daha da kötüleştirdim." Elimi kucağına çekerek inledi ve yüzündeki ifadeyle bana baktı. "Her şeyi mahvettim, bebeğim."

Bebeğim mi?

Aman Tanrım.

"Şimdi eve gidip onların saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmak zorunda kalacaksın," diye devam etti. Sesi kulağa çok üzgün geliyordu. "Hepsi kendimi kontrol edemediğim için..."

"Johnny?" diye mırıldandım. Kalbim çılgınca çarpıyordu.

Derin bir nefes aldı ve duygularımı ölçmeye çalışıyormuş gibi temkinli bir ifadeyle bana baktı. "Evet, Shan?"

"Seni seviyorum." Bunu neden söyleme ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama onu her gördüğümde kelimeler boğazıma diziliyordu.

Gözlerinin mavisi içindeki sıcaklıkla parlıyordu. "Ben de seni seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Ondan sonra ilk hamleyi hangimizin yaptığını bilmiyordum... Ortada sadece birbirine çarpan uzuvlardan oluşan bir bulanıklık vardı. Johnny'ye doğru hamle yaptığımda o çoktan bana doğru gelmeye başlamıştı. Dudaklarımız birbirine çarptı, aynı anda sırtüstü yere yığıldım ve iri vücudu ağır bir şekilde üstüme kapandı.

Şaşkınlıkla boynuna sarıldım ve bacaklarımın aralanmasına izin verdim. Kaba bir hareketle bacaklarımın arasına yerleşti.

Bu temasla ikimiz de yüksek sesle inledik.

Parmaklarımı saçlarına geçirip bacaklarımı beline dolarken deliliğe varan bir arzuyla onu öptüm. Baldırlarımı sıkarak kalçalarımı yukarı doğru ittim ve saçlarını sertçe aşağı çektim. Kendimi bu çocuğa kaptırmaktan başka bir şey istemiyordum. Dilimi ağzına iterek onu sertçe öptüm ancak yeterli değildi. Johnny bu hareketimi derin, yüksek bir onay hırıltısıyla ödüllendirdi. Çıkardığı ses çok *seksiydi.*

Onu bacaklarımın arasında çelik gibi sert hissedebiliyordum. En özel bölgelerime sürtünüyor, okşuyordu ve sonrasında inleyerek ona yaklaştım. Daha sert hareket etmesini her şeyden çok istiyordum.

"Tanrım." Dokunuşları bedenimin her noktasında geziniyordu. "Çok iyi hissettiriyorsun." Elleri tişörtümün altına kaydığında karnımı okşadı. "Çok tatlısın."

Elleri her yerimde geziniyordu; bacaklarımda, baldırlarımda ve saçlarımda. İhtiyacım olan yerler *dışında* her yerime dokunuyordu ve beni biraz daha çıldırtıyordu. *Onu* daha da çok istememe neden oluyordu.

Aklını kaçırmış bir manyak gibi davranıyordum ama kendimi bir saniye daha tutamazdım. Ona duyduğum şiddetli arzuyu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bu sınırları daha fazla zorlamam için teşvik olmamı sağlıyordu. İçimde bir ısı dalgası birikmişti. Derin, rahatsız edici, zonklayan bir ağrı hissediyordum.

Dili ve parmakları sadece o zonklamayı yoğunlaştırıyormuş gibiydi. Sonra *nabzım* tam anlamıyla orada atmaya başladı. Kalbim saatte yüz kilometre hızla atıyordu. Bedenim içgüdüsel olarak sadece onun vücudunun sağlayabileceği yabancı bir hissin peşinden koşuyor, tutkuyla büyüyen ihtiyaç hissi hareketlerimi pervasız ve beceriksiz hale getiriyordu.

Bakireydim ama seks hakkında bilgisiz değildim. Erkek vücudu ve orgazm hakkında her şeyi bilmek için yeterince kitap okumuş, film izleyip hikâye dinlemiştim. Daha önce hiç hissetmemiş olsam bile, Johnny kalçasını bana doğru her ittiğinde içimde dalgalanan karıncalanma sarsıntılarının küçük zevk çığlıkları attığının farkındaydım.

Aman Tanrım, şimdi boşalabilirim. Ani bir düşünce zihnimde canlanarak ağzına doğru inlememe ve kalçalarımı biraz daha desteklememe neden oldu. *Sanırım beni boşaltacak.*

Ağırlığının altında sıkışıp kalmanın ve şehvetin etkisiyle elimi bedenlerimizin arasına götürdüm. Okul pantolonunun ön kısmına dokunurken elim ereksiyonuyla temas edince titredim.

"Yapma, bebeğim," diye inledi ağzımın içine. Elimi oradan çekip başımın üstünde sabitledi. "Yoksa kontrolümü kaybedeceğim."

"Ağrın mı var?" Dudaklarına doğru soludum. "Acıyor mu?"

"Beni öldürüyorsun, Shan," diye inledi Johnny. Yüzünü boynuma gömmüştü. "Lanet olsun, bebeğim." Dilini bir kez daha ağzıma itmeden önce köprücükkemiğimden dudaklarıma doğru bir iz bırakarak öptü.

Dayanamıyordum.

Gerçekten dayanamıyordum.

Daha fazlası için çaresizce ellerimi okul gömleğinin altına kaydırdım ve altındaki gergin teni okşadım. Ancak parmaklarım ona bir şeyler yapmış olmalıydı. Hemen sonra beni yatağa iyice bastırdı ve daha sert hamleler yapmaya başladı. Benimkini sabitlemek için kullandığı eli bacağıma gitmişti.

Kalçamı kavrayarak bacağımı yukarı kaldırdı ve vücudunu sertçe bana bastırdı. Parmakları tenime o kadar sert batıyordu ki, çorabımın

yırtıldığını hissettim ama asla umursamıyordum. Kıyafetlerimi parçalara ayırabilirdi, onu durdurmayacaktım. Yukarı çıkan parmak uçlarının iç çamaşırımın kenarında gezindiğini hissettim. Tereddüt ettiğinde neredeyse ağlıyordum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde parmaklarını kemerine geçirip onu sertçe çektim. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Eli arkaya kayarak kıçımı avuçladı, sertçe sıktı ve sürtünmeye devam ederken beni kendisine doğru çekti.

Aklımın bir köşesinde, en yakın arkadaşımın yatağında erkek arkadaşımla oynaşmanın hiç de uygun olmadığını biliyordum. Ancak beynim sadece *erkek arkadaş* kelimesine odaklanabiliyordu. O anda diğer her şey önemsizdi çünkü Johnny benim erkek arkadaşımdı ve beni sırtüstü yatırıp titremelerle sarsılmamı sağlıyordu. Bu şimdiye kadar hoş karşıladığım tek erkek dokunuşuydu. İri ve erkeksiydi, tüm gücünü beni *iyi* hissettirmek için kullanıyordu.

O anda ailem ya da zorba arkadaşlarım umurumda değildi. Bilinmeyenden korkmuyordum ve endişelenmiyordum. Tek düşünebildiğim şey, onunla mümkün olan her şekilde bağ kurmak için hissettiğim şiddetli ihtiyaçtı.

Naylon paket çıtırtılarının sesi şehvet dolu düşüncelerimi böldü ve keskin bir şey kalçama saplandığında sarsıldım. "Bu da ne?" Dudaklarımı onunkilerden ayırırken nefesim kesilmiş gibi hissediyordum. Kalçamı hareket ettirdiğimde acıyı tekrar hissettim. "*Ah.*"

"İyi misin?" Johnny'nin gözlerinde arzuyu bastıran bir endişe parıldadı ve hızla geri çekilerek bacaklarımın arasına diz çöktü. "Kahretsin, canını mı yaktım?"

"Hayır, sen değildin..." Elimi yatakta gezdirirken birkaç sivri uçlu paket buldum. Küçük kare paketlerden birini incelemek için havaya kaldırarak, "İşte buydu," diye soludum. Elimde tuttuğum şeyin ne olduğunu fark ettiğimde vücudumu ateş bastı. "Bu cebinden düşmüş olmalı," diye mırıldandım. Belimin iki yanına yığılmış prezervatiflere bakıyordum. "*Bunlar* cebinden düşmüş olmalı," diye düzelttim. On altı prezervatif saymıştım, elimdekiyle birlikte on yedi oluyordu.

Johnny elimdeki prezervatife bakıp birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Ardından onu sahada hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde yataktan fırladı. "Aman Tanrım," dedi boğuk bir sesle. Elini saçlarında gezdirmeye başlamıştı. "Göründüğü gibi değil, yemin ederim." Bir dizi küfür mırıldanarak odada volta atmaya başladı. "Lanet olası, Gibsie," diye mırıldanırken çenesi kasılmıştı. "Hayatımı mahvedecek."

"Gibsie mi?"

"Onlar Gibsie'nin," dedi boğuk bir sesle. "Benim değil."

"Ah." Dirseklerimin üzerinde doğrularak onun odada deli gibi dolaşmasını izledim. "Tamam."

"Sadece onun için saklıyorum," diye aceleyle ekledi. Hâlâ odanın içinde volta atıyordu. "Onları sadece cebimde unutmuşum. Başka bir sebepten dolayı buraya *getirmedim.*"

"Sorun değil."

"Tanrı aşkına," diye inledi. Başının arkasını kavrayarak duraksadı. "Ben... yani ben... Seninle seks yapmayı beklemiyordum."

"Beklemiyor muydun?"

"Ne?" Bana boş gözlerle baktı. "Hayır, Shannon. Tabii ki beklemiyordum."

"Ah." Ona dönmeden önce prezervatiflere baktım. "Neden?"

"Çünkü ben..." Ağzı açık kalmıştı. Kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. "Bekle... *Ne?*"

"Ah, boş ver," diye mırıldanırken utanmıştım. "Önemli değil."

"Seks yapmak istiyor musun?" diye üsteledi. Beni temkinli bakışlarla izliyordu. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Gergin bir şekilde yatağın diğer tarafında durdum. Sırtım pencereye dönüktü ve aynı temkinli ifadeyle onu izliyordum. "Yani eğer istersen, yaparım?"

"Bu bir numara mı... Ne... sen... siktir!" Johnny bir elini havaya kaldırarak diğerini başının üstüne yerleştirdi ve sakinleştirici nefesler aldı. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp bana bakarken patlayacakmış gibi görünüyordu. "Bana bir dakika ver."

Başımı salladım. "Tamam."

"Seninle seks yapmayacağım," dedi kelimeleri tekrar bulduğunda. Sesi kısık, yüz ifadesi acılıydı. "Seks yapmayacağız, Shannon," derken sesi gergindi. "Böyle bir şey olmayacak."

Ah, Tanrım.

"Özür dilerim." İnanamayacağım kadar telaşlanmış ve utanmış bir halde tişörtümü hızla aşağı indirdim. "Aptalca bir şeydi... Ne düşündüğümü bile bilmiyorum... Yani, tabii ki istemiyorsun... Ah, unut gitsin..."

"*İstiyorum,*" diye düzeltti hemen. "İnan bana, istiyorum. Yemin ederim. *Ama yapamam.*"

"Ah..." Bakışlarım gri okul pantolonunun içine kurduğu çadıra kaydı. "Hâlâ ağrın olduğu için mi?"

"Hayır, bebeğim," dedi elini kaldırarak. "Çünkü hazır değilsin."

"Ama istersen yapacağımı söyledim," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," diye inledi yüksek sesle. "Eğer istersen dedin, kendin istediğin için söylemedin." Başını iki yana sallayarak yatağa doğru yürüyüp oturdu. "Daha çok erken."

"Ama sen Bella'yla birlikteyken..." Sözlerimi yarıda kesip pencerenin yanından onu izledim. "Boş ver."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı başını ellerinin arasına alarak. "İstediğimi düşündüğün şey bu mu?" Cevap vermediğimde doğrulup bana baktı. "Buraya gel." Yanındaki yatağa hafifçe vurdu. "Biraz yanıma otur."

Omuzlarımın çökmesine izin vermeden ve yatağa gidip oturmadan önce bir an için dikkatle onu izledim.

"Konuş benimle," dedi sessizce. "Kafanın içinde neler olup bittiğini anlat bana."

"Ben sadece..." Kısa bir anlığına durdum. Hissettiğim gerginlik yüzünden kelimeleri ağzımdan çıkaramıyordum.

"Sadece ne, Shannon?"

"Hiçbir şey."

"*Konuş* benimle."

"Sadece onu *istediğin* her şekilde beni de *istemeni* istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. Hemen sonra utançla alev aldığımı hissettim.

"Hayır." Johnny başını salladı. "Bunu istemezsin."

"Ama gerçekten istiyorum," diye itiraf ettim asık suratla.

"Yani sadece seni becermek *istememi* mi istiyorsun?" Ses tonu öfkeliydi. "Senden *sadece* seks istememi mi istiyorsun? Seni becermemi ve tüm zamanımı senden ne kadar hızlı kaçabileceğimi düşünerek geçirmemi mi bekliyorsun?" Bana sertçe baktı, sözlerini onaylamam için bana meydan okuyordu. "Seninle sevişmeyi bıraktıktan sonra ortalıkta dolaşmak için ne kadar süre geçmesi gerektiğini düşünmemi mi istiyorsun? Beş dakika mı? Yarım saat mi? Seni öpmek ve sarılmak zorunda mıyım, yoksa çekip gitmeyi ve duş alıp kokunu vücudumdan atmalı mıyım? Çünkü onunla her şey tam olarak böyleydi." Bir elini saçlarında gezdirerek homurdandı. "İşin içinde duygu falan yoktu. Sadece seksti, aramızda başka hiçbir şey yoktu."

"Hayır, bunu istemiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Ben sadece istediğin şey olmak istiyorum."

"*Öylesin*," dedi ısrarla. "Bella'yla yaşadığım şeyi istemiyorum. *Seninle* sahip olduğum şeyi istiyorum."

"Söz mü?"

"Tabii ki söz veriyorum, Shannon!" Öne doğru eğilerek dirseklerini bacaklarına yasladı ve derin bir nefes verdi. "Beni dinle... Bella bir hataydı." Onun adını söylerken yüzünü buruşturdu. "Sanırım onunla sevişirken bile bir hata olduğunu biliyordum... Ah, yani hata yaptığımı," diye çabucak düzeltti. Bu sırada bana suçlu gözlerle bakıyordu. "Dış dünyayla bağlantım kopmuştu ve kısa bir süre için bir şeyler hissetmek istedim." Tekrar iç çekti. "Arkadaşlarımı ve takımdaki diğer çocukları kız arkadaşlarıyla görüyordum. Hughie ve Katie'yi. Tanrı aşkına, Gibs ve Claire'i bile. Bilmiyorum, Shan. Hepsi o kadar kaygısız, o kadar umursamaz görünüyordu ki onları kıskanıyordum." Bakışlarını bana odakladı. "Bir yolda ilerlerken tüm arkadaşların birlikte başka bir yere gittiğinde insan yalnızlaşıyor. Sanırım ragbi dışında bir şeyle ya da biriyle bağlantı kurmayı arzuluyordum. Ama böyle bir şey benim için hiç gerçekleşmedi." Doğrularak bir elini yatağın üzerine koydu ve bana doğru döndü. "*Yapamadım* işte, anlıyor musun? Hiç kimseyle böyle bir bağ kuramadım." Çaresizce omuz silkerken mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Her şey böyle devam etti, sonunda bir gün başımı kaldırıp hayatıma baktığımda seni görene kadar. Sırlarla dolu masmavi gözlerinle karşılaştım." Boğazını temizledi "Kendimi hiç bu kadar bağlanmış hissetmemiştim."

"Johnny..."

"Hayır. Beni dinle, Shan," dedi hızlıca. Bir elini benimkinin üzerine koymuştu. "Sana sadece bildiklerimi anlatabilirim," derken sesi kısık ve gözleri kararlıydı. "Hayatıma girdiğin ilk günden itibaren beni *değiştirdiğini* biliyorum. Seni ilk gördüğüm o anı hatırlıyor musun? İçimdeki bir şeye hayat verdin." Ağır bir iç çekerek omuz silkerken gözleri benimkilere kilitlendi. "O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadım."

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. "Gerçekten mi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirirken yavaşça başını salladı. "*Güm.*"

Titrek bir nefes verdim. "*Güm.*"

"O güzel kafandaki berbat düşüncelere cevap vermek gerekirse, Bella'yı ya da onunla yaşadıklarıma herhangi bir şekilde benzeyen bir şeyi istemiyorum," diye devam etti. "Birlikte sahip olduğumuz şeyi istiyorum. Arkadaşlığımızı istiyorum. Dostluğumuzu istiyorum. Sohbetlerimizi istiyorum. Sadece seninle zaman geçirmek istiyorum. Ayrıca hiç acelem yok. Bunun nereye gittiğini bilmiyormuşsun gibi hissetmeni istemiyorum ya da seni öperken vermeye hazır olduğundan daha fazla-

sını arzuladığımı düşünmeni istemiyorum. Sana bunu yapmayacağım. Veremeyeceğin bir şeyi istemeyeceğim ve seni *zorlamayacağım*, tamam mı?" Bir elini saçlarında gezdirerek iç çekti. "Seks önemli bile değil. Bu ilişkinin sadece lanet olası bir parçası, sen istediğin sürece bekleyebilecek bir şey."

Haklıydı.

Tanrım, tamamen haklıydı.

Utancımdan yerin dibine girmiştim.

"Hazır olduğumu sanmıyorum, Johnny," diye fısıldadım. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi sırıtarak. "Bu bir *sorun* değil."

Sesinde hiç tereddüt yoktu, onun kendinden emin haline tutunmaya çalıştım. "Tamam," diye mırıldandım biraz daha yaklaşarak.

"Beni mutlu ediyorsun," diye fısıldadı. "Buna bağlı kalmak istiyorum. *Sana* bağlı kalmak istiyorum."

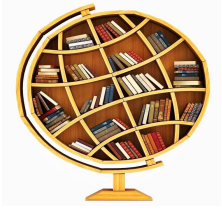
"Johnny..." Az önce söylediği şeyin önemini düşünürken sesim giderek kısıldı. "Beni mutlu ediyorsun."

"Sanırım sana bir çorap daha borçluyum." Çorabımın kaçan yerini gösterip utangaç bir tavırla omuz silkti. "Özür dilerim."

Gülümsedim. "Önemli değil."

Gülümseyerek kolunu kaldırdığında açtığı boşluğa doğru kaydım. "Olduğumuz yeri seviyorum, Shan." Sözleri rahatlatıcı bir battaniye gibi kalbimin etrafını sardı. "Zamanı geldiğinde her şey olacak," dedi hoşnut bir sessizlikten sonra. "Acelem yok." Dudaklarının başımın üstünü okşadığını hissettim. "Konu sen olduğunda."

Kitap Kurdu

33
ŞÜKÜRLER OLSUN TANRIM JOHNNY

Ben bir azizdim.

Şaka yapmıyordum.

Biraz önce Claire'in yatak odasında sergilediğim irade için bir madalyayı hak ettiğimden oldukça emindim. Shannon'a karşı hissettiklerime benzer duygulara sahip, benim yaşımda başka bir çocuğun (Shannon gibi *görünen* bir kıza karşı) bunun daha ileri gitmesini engelleyebileceğinden şüpheliydim.

Saatler geçmiş olmasına rağmen, yaptığım en iyi ve en kötü şeyle yüzleşmeye çalışıyordum. Çünkü o kızın içine girmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Bekâretini burnumun önünde bir *Grand Slam** madalyası gibi sallaması baştan çıkarmanın en kötü türüydü. Ama lanet olsun ki *doğru* olanı yapmıştım. Onu durdurmuştum. *Onun* ihtiyaçlarını kendi isteklerimin önüne koymuştum ve bunu düşünmek beni biraz olsun rahatlatıyordu. Sonunda işleri yoluna koyup aşağıya indiğimizde arkadaşıyla sıcak çikolata içmiş, gündelik şeylerden konuşmuş ve benden beklediğini bildiğim güveni ortaya koymuştum. Gibsie'yi elimden geldiğince dizginlemeyi de başarmıştım. Tüm bunları insanoğlunun bildiği en kötü testis ağrısına katlanırken yapmıştım.

Sinead Biggs saat dokuzu biraz geçerken işten gelip Gibs ve bana emir yağdırdığında sevinçten ağlayabilirdim. Kulağa ne kadar berbat gelse de, o kadının gelip bizi kovması beni rahatlatmıştı çünkü ara vermeye ihtiyacım vardı.

Eve gitmem gerekiyordu. Hızlı olmalıydım çünkü artık dayanamıyordum.

Beş aydan fazla olmuştu, sonunda acı çeksem bile boşalacaktım.

Kahretsin, beni öldürse bile bunu yapacaktım.

Evime dönerken yol boyunca hiçbir şey söylemedim. Beklenti beni öldürüyordu ve sinirden çatlamak üzereydim. Shannon'ı sırtüstü yatırdığımda beni bacaklarının arasına aldığını düşündükçe korku, heyecan ve şehvet vücudumda baskın bir hale geliyordu.

Neyse ki arkadaşım sürücü koltuğunda sessizce düşünüyordu. Evi-

* Uluslararası Tenis Federasyonu tarafından düzenlenen dört büyük tenis turnuvasına verilen ortak isimdir. (ç.n.)

min önüne geldiğinde motoru kapatmamıştı. Bunun yerine yarım ağızla, "Seni sabah alırım, ahbap," diyerek ön camdan dışarı bakmaya devam etmişti.

Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Claire'in annesi tarafından kovulduğu için somurttuğunu tahmin ediyordum ama şu anda bunu dert edemezdim. Lanet olsun ki birazdan kendimi becerecektim ve onun sorunları benim önceliğim değildi.

Evimden içeri adımımı attığımda, Yüce İsa bana tepeden bakıyormuş gibi bir hisse kapıldım çünkü annem iş görüşmesindeydi. Elindeki dosyayla mutfakta volta atarken kulaklığına emirler yağdırıyordu. Bu manzara karşısında dizlerimin üzerine çöküp dua edebilirdim. Benimle göz teması kurmaya çalıştığında, koltuk değneğimi kendimden çok onun iyiliği için kullanarak hızla yukarı çıktım.

Sookie'yi geçici olarak odamdan çıkararak kapıyı kapattım ve soyunmaya başladım. Neden çırılçıplak soyunma ihtiyacı hissettiğimi asla anlayamayacaktım ama cehennem gibi yanıyordum. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Heyecan ve korkunun berbat bir karışımının vücuduma hücum ettiğini hissedebiliyordum. Yatağımın kenarında bir heykel gibi hareketsiz otururken tamamen uyarılmış olan aletime baktım.

İşte başlıyor...

Tüm vücudum gerginlikle sarmalanmışken, elimi indirip nefesimi tuttum ve hissetmeye çok alışkın olduğum acıyı bekledim. Aletimle ilişkilendirdiğim acıyı düşündüm.

Bir darbe...

İki darbe...

Üç dengesiz darbe...

Acı gelmediğinde tuttuğum nefesi serbest bıraktım ve sırtüstü uzanıp tavana baktım. "Şükürler olsun, Yüce İsa."

Gözlerimi kapattım, Shannon'a dair aklımda kalan tüm ahlaksız imgeleri canlandırdım ve son gücümle aletimi kavradım.

34

YANIP SÖNEN IŞIKLAR VE YENİ BİLGİLER

SHANNON

Vücudum eve dönüş süreci boyunca gerginlikle sarılmıştı. Tanıdık korku hissi, günümün iyi yanlarını boğma görevine yeniden başlamıştı. Tüm duyguları uyuşturup hayatta kalma moduna geçtiğimde, Johnny'ye dair tüm düşünceler onu güvende tuttuğum zihnimdeki kutuya geri çekilmişti. Bu güneş ışığını örümcek ağlarıyla kaplı eski bir sandığa kilitlemek gibiydi, etrafımdaki karanlığın onu kirletmeyeceğine güvenemiyordum.

İçimde derinlere gömülmüş altıncı his gibi, bir şeyleri görmeden önce bile bir sorun olduğunu biliyordum. Vücut ısımın kutup noktasına kadar düştüğünü, kanımın damarlarımda buza dönüştüğünü hissedebiliyordum. Vücudumdaki her kas korku dolu bir bekleyişle gerilmişti.

Bu sefer her şeyin yolunda olduğuna kendimi inandırmaya çalışacak kadar saf değildim. Evim bir Noel ağacı gibi aydınlatılmıştı. Her penceresinden sarı ışık kürelerinin süzüldüğü manzaradan, genellikle ıssız olan patikanın yanına park etmiş mavi ve sarı polis arabasından bahsetmiyordum bile. Bunlar sessiz onaylamalarımın gerçekten de sonuçsuz kalacağına dair yeterli işaretlerdi.

Bayan Biggs evimin önüne yanaşırken, "Shannon, tatlım," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Her şey yolunda mı?"

"Muhtemelen yolundadır," diye mırıldandım. Paniğin sivri pençeleri içimi parçalarken emniyet kemerimi hızla çözdüm. "Beni bıraktığınız için teşekkür ederim, Bayan Biggs," dedim kapı koluna uzanırken.

"Bekle... seninle gelmemi ister misin?" dedi şefkatle elini omzuma koyarken. "Park edebilirim, tatlım. Seninle içeri kadar yürüyebilirim..."

"Hayır, hayır. Hiç sorun değil," diye mırıldanarak yolcu kapısını açtım. Claire arabayla gelmek yerine evinde kaldığı için şans yıldızlarıma şükrediyordum. "Artık içeri girsem iyi olacak."

Bayan Biggs kızına çok benziyordu. Endişeli olduğu her halinden belli olurken uzun bir süre boyunca dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Benim kadar olamaz...

"Claire'i daha sonra arayacak mısın?" diye sordu sonunda. Gözlerini tekrar bana çevirmişti. "Sadece haber vermek için?"

Başımı salladım, ona küçük bir gülümseme sundum ve aceleyle dışarı çıktım.

Derin nefesler al. Patikadan ön kapıma kadar olan yürüyüş boyunca kendi kendime söylendim. *Her ne olduysa, bununla başa çıkabilirsin. Sadece nefes almaya devam et, Shannon.*

Ön kapıya ulaştığımda korkunç bir dejavu hissi içimi kapladı. Bir an için öylece durdum, parmaklarım kapının kolunda kıvrılmıştı ve vücudum kontrolden çıkıyordu.

O içeride, diye tısladı beynim. *Kaç, Shannon. Hemen kaç!*

Kapı içeri doğru açıldığında ve gözlerim ağabeyime takıldığında seçeneklerim elimden alındı. İçimi büyük bir ürperti kaplamadan önce onun kan lekesi olmayan yüzünü bir anlığına seyrettim.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, "Şşşt," diye fısıldadı. Beni eve sokmak yerine dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Neler oluyor, Joe?" dedim panikleyerek.

"Bir şey yok." Kolumdan tutarak beni nazikçe yan bahçeye, pencerelerin ve kapıların görmediği bir noktaya çekti. "Ama konuşmamız gerekiyor."

"Konuşmak mı?" Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne hakkında?" Telaşla elimi evin dışına park etmiş arabalara doğru salladım. "Neler oluyor? Polisler neden burada, Joe? Patricia'nın arabası neden burada?"

"Buraya gel..." Beni uzamış otların arasından ilerletti. Bahçe kulübesiyle duvar arasındaki küçük boşluğa, birçok geceyi saklanarak geçirdiğimiz eski sığınağa girdik. Görünürde bir şey yoktu; sadece kulübenin arkasında, kullanılmayan yağ tankı tarafından korunan birkaç metrelik çimenlik bir alan vardı. Ama buraya ulaşmak için kullanılan aralık babamızın geçemeyeceği kadar dardı. Küçükken burada battaniyeler, meşaleler ve küçük bir kutu bisküvi bulundururduk ama buraya son gelişimizin üzerinden çok zaman geçmişti. "Teslim oldu, Shan." Joey arkamıza bakıp titrek bir nefes verdi. "Polisler onu yakaladı."

"Babam mı?" dedim sıkkınlıkla. Kelimeyi ağzımdan mı, yoksa dudaklarımdan mı çıkardığımdan emin değildim. Kalbim saatte yüz kilometre hızla çarpıyor, ciğerlerimdeki havayı hızla boşaltmam için beni zorluyordu. "Ciddi misin sen?"

Joey başını sallarken bedenimin zayıfladığını hissettim.

Zayıf, çok zayıf ve biraz daha zayıf. Ağır çekimde yere düşmeye başladım.

"Tuttum seni." Joey'nin kolları bana sarıldı. "Geçti artık." İkimizi de ıslak çimlerin üzerine bırakarak yanıma çöktü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Şşşt... Güvendesin."

Hareketsiz bir şekilde arkamdaki beton duvara yaslandım, okul eteğimden sızan nemi hissediyordum ama beynim aşırı hızlı çalışırken tek bir kasımı bile oynatamıyordum.

Onu yakalamışlar mıydı?

Teslim mi olmuştu?

Babam?

"Kusacağım..." demeye çalıştığım anda yan tarafa döndüm ve midemdekileri çimlerin üzerine çıkardım.

"Aferin kızıma." Joey saçlarımdan bir tutamı yakalayarak yüzümden geriye doğru çekti ve sırtımı sıvazladı. "İçindekileri çıkar. Çok daha iyi hissedeceksin."

Hayır, hissetmeyecektim.

Bir daha asla daha iyi hissetmeyecektim çünkü bu tamamen *yanlıştı.*

Midem biraz daha şişti. İçimde boşaltabileceğim hiçbir şey kalmayana kadar yere boş bakışlar attım.

Kelimeler nihayet beni bulduğunda, "Neden?" diye mırıldandım. Göğsüm aldığım nefeslerle yükselirken elimin tersiyle ağzımı sildim ve yenilgiyle çöktüğümü hissettim. "Teslim mi oldu?" Bu fikri reddederek başımı salladım. Hayır, her şeyi yanlış anlamış olmalıydı. "O bunu yapmaz, Joe." Babamız *asla*, dünyadaki hiçbir şey için kendi isteğiyle teslim olmazdı. "Bu gerçek olamaz."

"Biliyorum," diye onayladı fısıltıyla. "Ben de inanmıyorum." Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirdi. "Bir terslik var."

"Başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Senden biraz önce işten dönüp kapıdan içeri girdim ve herkesi mutfakta buldum." Üzerindeki yağlı tulumu işaret ederek çaresizce omuz silkti. "Polisler, Patricia, daha önce hiç görmediğim birkaç kadın ve Darren annemizle birlikte içerideydi."

"Ne konuşuyorlar?"

"Bilmiyorum, Shan." Başını iki yana salladı. "Kalmama izin vermediler, beni mutfaktan kovdular ama kapı yüzüme kapanmadan önce polislerden birinin babamın teslim olduğunu söylediğini duydum. Arabanın geldiğini duyunca sana haber vermek için hemen dışarı çıktım."

Midemin düğümlendiğini hissedebiliyordum. "Eh... uyardığın için teşekkürler."

"Burada neler olduğunu anlamıyorum," dedi teşekkürümü görmezden gelerek. "Bir avukata falan gitmiş olmalı. Bazı tavsiyeler almış..." Öfkeyle homurdandı. "Öylece karakola gidip teslim olması *hiç* mantıklı değil."

"Belki de kendini suçlu hissetmiştir?" diye tahminde bulundum. Ancak bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu biliyordum.

"Suçluluk hissetmek için bir vicdana sahip olman gerekir," diye karşılık verdi Joey. "O adamda vicdandan eser yok."

Çok haklıydı.

"Bu saçmalık," dedi tanıdık bir ses. Karanlıkta bir gölge yaklaşırken o tarafa doğru döndük. "İçeride hayatlarımız hakkında konuşuyorlar, *bizim* adımıza kararlar veriyorlar ve bunları duymamıza izin yok."

"Tadhg," diye bağırdım elimi kalbime bastırarak. Küçük aralıktan dışarı fırlarken yüzü evimizin karşısındaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanmıştı.

"Ollie ve Sean nerede?" Joey'nin tek sorduğu şey buydu.

"Yataktalar. İkisi de uyuyor," diye yanıtladı Tadhg. Oturduğumuz yere doğru yürüyüp çimlerde yanımıza yerleşti. Sırtını yanımdaki duvara yaslayarak kollarını dizlerine saraken, "Sean yine yatağa işedi," diye mırıldandı.

Joey bitkin bir şekilde iç çekti. "Gitsem iyi olacak..."

"Ben hallettim," diye araya girdi Tadhg. "Sorun çözüldü."

Kalbim kırılmıştı.

Bebekler, bebeklerin bakımını üstleniyor.

"Ollie daha fazla kâbus görmeye başladı. Sürekli ağlayarak uyanıyor ve gecenin bir yarısı onun geri gelip bizi alacağını söylüyor," derken sesi sertti. "Bu siktiğimin ağlak bebeği yüzünden gözüme uyku girmiyor."

"Tadhg," dedim bıkkınlıkla. "Lütfen küfretme."

"Neden?" dedi bana ters ters bakarak. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Çünkü on bir yaşındasın ve küfretmek için çok küçüksün," dedim üzülerek. "Ayrıca bu konuda hiçbir şey yapmayacağım. Sadece böyle *olmamalı*."

"Siktir git, Shannon," diye alay etti. "Cuma günü on iki yaşıma gireceğim ve hayatımda olmaması gereken pek çok şey var."

Joey otoriter bir ses tonuyla, "Kendine gel," derken bakışlarını küçük kardeşimize çevirdi. "Ebeveynlerimize, bütün dünyaya kızgın ol-

mak mı istiyorsun? O zaman öyle yapmaya devam et. Bunu hisset. Bu gerçek ve haklı bir tavır. *Öfkelenmelisin.* Bunlar *adil* değil. Ama hıncını ondan, benden ya da üst kattaki o iki çocuktan çıkarmayı aklından bile geçirme. Biz sana hiçbir bok yapmadık, ufaklık. Biz de senin gibi bu hayatı hak etmek için hiçbir şey yapmadık. Buraya gelip acını bize yöneltmeden önce bunu hatırla."

Tadhg uzun bir süre ona dik dik baktıktan sonra titredi. "Onun geri gelmesini istemiyorum," dedi çatlayan sesiyle. Dizlerinin üzerine çöküp ağabeyimizin üzerine atıldı. "Bunu istemiyorum," diye bağırırken kollarını onun boynuna doladı. "Gitmesini istiyorum. Sadece bitmesini istiyorum!"

Joey boğuk bir sesle, "Biliyorum, ufaklık," derken ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum."

"Sen beni terk ettin," diye hıçkırarak ağladı. "Beni terk edemezsin. Benimle *kalmana* ihtiyacım var."

"Ben buradayım," diye fısıldadı Joey. O da titremeye başlamıştı, gözleri ıstırap doluydu ve tamamen benimkilere kilitlenmişti. "Ben buradayım."

"Ben de buradayım," diye mırıldandım. Kollarımı kardeşlerimin etrafına sardım. "Biz bir takımız, çocuklar." Küçük kardeşimin iyiliği için olabildiğince coşkulu konuşuyordum. "Bunu da atlatacağız."

"Kesinlikle," diye onayladı Joey. Ancak sesi gergin çıkıyordu. "Bunu başaracağız."

"Birlikte mi?" Tadhg burnunu çekti.

Gözlerimi ağabeyime çevirip, "*Birlikte mi?*" diye dudaklarımı oynattım.

"Elbette, ufaklık." Joey gözlerini sıkıca yumdu. "Birlikte."

Yağmur çiselerken sırılsıklam çimenlerin üzerinde öylece oturduk. Yüksek sesler ve uğultular sessizliği bozana kadar beklemeye devam ettik.

"Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkürler," Darren'ın boğuk sesi kulaklarımızı doldurduğunda aniden kaskatı kesildik. "Gelişmeler için minnettarım."

Tadhg ayağa kalkmak için hamle yaptı ama onu pijamasının üstünden tutup onu geri çektik.

Joey sessizce, "Kıpırdama," diye tembihledi.

Tadhg kaşlarını çattı. "Ama onlar..."

"Sadece dinle," diye ısrar etti Joey.

Daha öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Sorun değil, Bay Lynch." Polislerden birine ait olduğunu tahmin ettiğim bir erkek sesi konuşmaya dahil olmuştu. "Beklediğiniz haber gelmediği için üzgünüm."

Kalbim sıkıştı.

Aslında... Hayır, sıkışmamıştı.

Tam olarak olduğu yerde duruyordu, midemin çukurunda.

Tıpkı yanımda duran kardeşlerim gibi, ben de iyi bir şey olmayacağını biliyordum.

Konu babamız olduğunda, hiçbir zaman *iyi* bir şey olmazdı.

"O adam sorumluluklarını kabul ettiği için anneniz biraz teselli bulmalı," diye devam etti polis. "En azından bu bir gelişme sayılır."

"Beklediğim türden bir gelişme değil," diye cevap verdi Darren. Sesi normalden biraz daha sertti. "Kız ve erkek kardeşlerimin beklediği bir gelişme değil."

"Evet... Bizim elimizde olan bir şey değil," dedi bir kadın sesi soğukkanlılıkla.

"Kanun oldukça açık ve ne yazık ki yasaları biz koyamıyoruz. Biz sadece onları uygulamak için buradayız."

Joey ve Tadhg, "Kanunlar kahrolası bir şaka," diye mırıldandılar aynı anda.

"Cips kola kilit," diye fısıldadı Tadhg. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Joey gözlerini devirip kolunu onun etrafına sardı. Küçük kardeşimizi kucağına çekerek parmak eklemlerini başına sürttü. "İşte tahtaya dokundum."

"Şşşt," diye uyardım onları. Daha fazla şey duymak için çabaladım.

"Daha fazla vaktinizi almayacağız," dedi erkek polis. "İyi geceler, Bay Lynch."

"İyi geceler," diye cevap verdi Darren. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra kükreyen bir motor sesi duyuldu ve yavaşça uzaklarda kayboldu.

"Ben içeri giriyorum..." dedi Tadhg tekrar ayağa kalkarak. Ancak ağabeyimiz tarafından bir kez daha geri çekildi. "Cevap istiyorum, çocuklar!"

"Olduğun yerde kal," dedi Joey sakince. "İşleri daha bitmedi."

Tadhg nefes nefese kalmış bir halde kollarını göğsünde kavuşturup suratını astı.

Joey başını iki yana salladı. "Öğrenmen gereken çok şey var, ufaklık."

Joey ayağa kalkmadan önce Patricia ve diğer kadınların evden çıkıp arabalarına binerek uzaklaşmalarını bekledik. "Pekâlâ," dedi başıyla evi işaret ederek. "*Şimdi* gidip cevapları alalım."

Tadhg önümüzden hızla geçti. Joey'yle daha ön kapıdan içeri adımımızı atmadan mutfağa ulaştığında, "Neler haltlar dönüyor?" diye bağırdı.

"Bırak ben halledeyim," dedi Joey alçak bir ses tonuyla. Omzumu hafifçe sıkarak benden önce mutfağa girdi.

Kapı aralığında dururken gözlerim her zamanki yerinde oturan, önünde bir kül tablası ve çelimsiz parmaklarının arasında bir sigara tutan annemizi buldu. *Burada şaşılacak bir şey yoktu.* Önünde votka ya da o gece için seçtiği sıvı ilaçla dolu her zamanki kahve fincanı duruyordu. Sigarasını içerken bir yandan da sessizce ağlıyordu. *Yine şaşırtıcı bir şey yoktu.*

Yanındaki masanın üzerinde küçük bir beyaz zarf yığını vardı. Zarflardan biri açılmıştı ve kâğıt parçası masanın üzerindeki kül tablasının yanında duruyordu.

"Neler oluyor?" Tadhg mutfağın ortasında durdu. Büyük ağabeyimize dik dik bakarken annemizi tamamen görmezden geliyordu. "Bilmek istiyorum!"

"Sessiz ol, Tadhg," diye tersledi Darren. "Düşünmeye çalışıyorum..." İçeride volta atıyor, beyaz bir zarfı avucunun içinde sıkıca kavrıyordu. "Düşünemiyorum!"

"Bana neler olduğunu açıklarsan düşünmeye geri dönebilirsin," diye çıkıştı kardeşim hiç vakit kaybetmeden.

Kapı aralığında durdum. Joey'nin tek kelime etmeden ağabeyimizin yanından geçip masanın üzerindeki kâğıt parçasını almasını izledim.

Okumasını izlerken kalbim göğsümde duruyormuş gibi hissettim. Joey'nin kaşları daha da çatıldı, sonunda gözlerini tamamen kapatıp kâğıdı sertçe buruşturarak duvara fırlattı. "Siktir!"

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye sessizce uyardı Darren.

"Hayır, olmuyor. Başka ne yardımcı olmuyor biliyor musun?" diye karşılık verdi Joey. "Sen, Darren. Hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı ona öfkeyle bakarak. "*Bunu* istediğimi düşünüyorsan kafayı yemişsin."

"Aman Tanrım." Annemiz yüksek sesle hıçkırdı. "Buna dayanamıyorum."

"Kes ağlamayı!" diye bağırdı Tadhg. Hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiştiriyordu. "Hepimiz senin sızlanmalarını dinlemekten bıktık!"

"Kendine gel, Tadhg," diye bağırdı Darren. "Onunla böyle konuşma."

"Ona ne yapması gerektiğini söyleme," diye savunmaya geçti Joey. "Çocuk haklı. Hepimiz onu dinlemekten bıktık, sen de dahil. Sadece onun bunu söyleyecek cesareti var."

"Neler oluyor?" diye sordum. Ön kapı arkamdaydı ve gerekirse kaçabilecek bir konumdaydım.

"Onlara neler olduğunu anlat, Darren," dedi ağabeyim tehditkâr bir ifadeyle. "Hadi durma. Shan ve Tadhg'a iyi haberi ver. Ya da daha iyisi..." Joey duraksayarak masaya doğru yürüdü ve bir yığın zarfı aldı. Zarfları eledikten sonra iki tanesini tekrar masaya fırlattı ve bize doğru yürüdü. "Bırak okusunlar." Bir zarfı Tadhg'm eline tutuşturduktan sonra üstünde *Shannon* yazanı bana uzattı ve elindeki son zarfı da mavi tulumunun cebine soktu. "Keyifli bir okuma olacak, çocuklar," diye ekledi alaycı bir tonla. "Şimdiye kadar okuduğum en iyi sikik kurgu. Öyle değil mi, anne?"

Elimdeki mektubu açmaya cesaret edemedim. Zihnim dağınık karalamaların babamın el yazısı olduğunu fark etmişken yapamazdım.

"Hepimize ayrı ayrı mektup yazmış," diye alay etti Joey. Ses tonundan zehir ve iğneleme akıyordu. "Ne kadar şanslıyız."

Darren başını iki yana salladı. "Joey..."

"O öldü mü?" dedim boğuk bir sesle. Kalbim şiddetle atıyordu. "Bu kadar mı?" Mektubu havaya kaldırdım. "O kendini...?" Nefesim boğazımda düğümlendi ve geri kalanını ağzımdan zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Kendini mi öldürdü?"

"Öyle bir şans yok," diye tısladı Joey. "Bir papatya kadar taze. Brickley Konağı'nda yaşıyor."

"Brickley Konağı mı?"

"Şehrin öbür ucunda bir tedavi merkezi," diye açıkladı Darren. "Babam iki hafta önce kaydını yaptırmış, Shannon. Sen hastaneye yattıktan bir gün sonra. Bunca zaman oradaymış, o yüzden kimse tarafından bulunmamış."

Bir an için gözlerimi kapattım. Duygularımı kontrol etmeye ve duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum ancak sadece tek bir şey söyleyebildim. "*Ne?*"

"Bu ne anlama geliyor?" Tadhg soluk soluğa kalmıştı. Kimse cevap vermeyince, "Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Babamızın yüksek mevkilerde arkadaşları ve bazı kurnaz hukuki

tavsiyelere erişimi olan zeki bir orospu çocuğu olduğu anlamına geliyor," diye alay etti Joey. Konuşurken ellerini beline yerleştirdi. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi, parmaklıklar ardında bir gün bile geçirmeyecek. Hepinize söylediğim gibi!"

"Hayır," diye hemen araya girdi Darren. "Mahkemeye çıkmak zorunda kalacak."

"Neden *şu anda* hapiste değil?" Vücudumun şiddetle titrediğini hissedebiliyordum. Bakışlarımı büyük ağabeyime çevirerek, "Sen de öyle söylemiştin, Darren. Babamı buldukları anda tutuklayacaklarını söylemiştin," diye fısıldadım. Boğazımdan sert bir hıçkırık koptuğunda içgüdüsel olarak yan tarafımı tuttum. O adamın eve son gelişinde mutfakta neler yaşandığını çok iyi hatırlıyordum. Vücudum panikle kasıldı. Boğuk bir sesle, "Böyle söylemiştin," derken bayılmak üzereydim. "*Söz vermiştin.*"

Darren irkildi. "Ne söylediğimi biliyorum..."

"*İşbirliği* yapıyor," diye öfkeyle araya girdi Joey.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tadhg.

"Brickley Konağı'na kabul edilmesi, yargıca yaptıklarından pişmanlık duyduğunu ve bağımlılıkları için yardım almaya istekli olduğunu göstermek için yeterli oldu," diye açıkladı Darren. "Yargıç otuz günlük bir tedavi planını tamamlaması, verilen uzaklaştırma kararına uyması ve kasım ayında mahkemeye gelmesi şartıyla kefaletle serbest bırakılmasına izin verdi."

"Kasım mı?" Gözlerim korkuyla irileşti. "Daha aylar var."

Joey ellerini birbirine vururken, "Yani birkaç hafta içinde özgür bir adam olacak," diye ekledi. "Aferin sana, lanet olası." Öfkesini anneme yöneltti. "Artık ağlamayı bırakabilirsin. Yakında sana geri dönecek."

"Hayır, dönmeyecek," diye tersledi Darren. "Yaptığı şey yüzünden hapse girecek."

"Onlara yalan söyleme, Darren!" diye bağırdı Joey. Soğukkanlılığını tamamen kaybetmişti. "Onlara sikik yalanlar söylemeyi bırak." Yüzünü bize doğru çevirdi. "Otuz günü dolduracak, pişmanlık ve vicdan azabıyla dolu değişmiş bir adam olarak dışarı çıkacak, mahkemeye şerefsiz arkadaşlarından birinin ona ayarladığı güzel bir takım elbiseyle gelecek ve yargıç da onun ayık yaşamak için gösterdiği çabayı takdir edecek. Sonra da, *'Herkes ikinci bir şansı hak eder!'* gibi sözler duyacağız. Ardından onu hafif bir cezayla serbest bırakacaklar."

"Joey!" diye tersledi Darren. "Bu kadar yeter."

Joey onu görmezden gelerek, "Birkaç ay geçecek, sosyal hizmet görevlileri bizi saf dışı bırakacak çünkü kabul edelim, uğraşmaları gereken bizim gibi bir sürü pislik var," diye devam etti. "Beslendiğimiz, giyindiğimiz, nispeten zarar görmediğimiz ve okula devam ettiğimiz sürece onların radarından çıkacağız. Bizi unutacaklar, tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Bu kadar yeter dedim!" diye kükredi Darren. "Onları korkutuyorsun!"

"Sonra da hiçbir şey olmamış gibi onun yatağına geri dönecek," diye ekledi Joey. Yeşil gözlerini ağabeyimize kilitlemişti. "Yaşanacak olan şey *bu*. Eğer aksini düşünüyorsanız hepiniz aptalsınız."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Tadhg. Elindeki açılmamış mektubu anneme fırlattıktan sonra odadan fırladı ve beni kenara iterek koşmaya başladı. Merdivenlerde çıkardığı gürültülü ayak sesleri, geri çekilmesinin ardından etrafımıza çöken gergin sessizliği dolduruyordu.

Ağabeylerimi ve annemi dikkatle izlemeye devam ettim. Bir yandan da içimde bir şeyler hissetmeyi diliyordum. Her şey hissiz ve soğuktu, zamanda donup kalmış gibiydim. Hiçbir şey yoktu. *Bir boşluktaydım.*

Tüm inancım, umudum, geleceğim... Hepsi uçup gitmişti.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi ağabeyim sonunda. Eliyle yüzünü ovuşturarak acı dolu bir inilti çıkardı. "Şu anda burada *olmamam* gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Darren. "Saat neredeyse on bir buçuk..."

"Seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştı Joey. Mutfaktan çıkarken bedenime temas etmekten ya da göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyordu.

"Joey," diye seslendim titreyen sesimle. "Lütfen gitme..."

Ön kapı çarparak kapandığında annem ve büyük ağabeyimle yalnız kaldım.

"Her şey yoluna girecek." Darren bana doğru döndü. "Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme, Darren," diye karşılık verdim tir tir titreyerek.

"Ağabeyin haklı," dedi annem burnunu çekerek. Ardından dönüp bana doğru baktı. "Çünkü buraya geri dönmesine izin vermeyeceğim."

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadım. Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde dönüp babamın mektubuyla birlikte odama

doğru yürüdüm. Keşke son iki haftalık uykumun kıymetini bilseydim, içten içe bir daha asla rahat uyuyamayacağımı biliyordum.

O geri dönecek. Yorganın altına girip olabilecek en küçük şekilde kıvrılırken düşünebildiğim tek şey buydu. *O eve dönecek, sadece bekle ve gör.*

Bu evde birileri ölecek.

Er ya da geç...

Gece gözümü bile kırpmadım.

35
MENDİLLER VE BOŞALMA SORUNLARI
JOHNNY

"Öldün mü sen?"

Gibsie'nin sesi son yılların en iyi uykusunu böldüğünde isteksizce gözlerimi kırpıştırarak uyandım.

"Ha?" Sesim uykudan dolayı kısık ve boğuktu. "Neler oluyor?" Dirseğimin üzerinde doğrulup etrafıma bakındım ve odamın kapısında duran en yakın arkadaşımı gördüm. "Ne yapıyorsun?"

"Dün gece seni okula bırakacağımı söylemiştim." Bana meraklı bir bakış attı. "Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok." Yüksek sesle esneyerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Beni uyandırdın."

"Şimdiye kadar çoktan kalkmış olurdun," dedi gözlerini bana dikerek. "Hasta mısın?"

"Hasta gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdim. Beni aylardır uyuduğum ilk düzgün ve ağrısız uykudan uyandırdığı için çok kızmıştım. "Saat kaç?"

"Beş buçuk," diye yanıtladı kaşlarını çatarak. "Ayrıca hayır, hasta görünmüyorsun ama kesinlikle *farklı* görünüyorsun." Lacivert okul kazağının kollarını sıvayarak yatağa yaklaşırken şüpheyle beni izliyordu. "Huzurlusun," diye belirtti. "Rahat görünüyorsun." Sonra gözleri büyüdü. "Boşaldın, değil mi?"

"Saat senin için çok erken, dostum." Yatağa uzanıp bir yastık aldım, göğsüme yaslayıp tekrar uyumak için yan tarafıma döndüm. "Bana birkaç saat ver. Dokuzu on geçeye kadar okulda olmamıza gerek yok."

"Ama antrenman yapmaya hazırım," diye ısrar etti. "Bana yardım edeceğini söylemiştin. Bir hayat amacına ihtiyacım var."

"Edeceğim de," diye inleyerek yastığıma daha sıkı sarıldım. "Sadece... bugün uyumama izin ver, tamam mı?"

"O yastığın kız arkadaşın olduğunu mu hayal ediyorsun?" diye sordu Gibsie. "*Küçük Shannon?*"

"Siktir git, Gibs," diye homurdandım gözlerimi kapatarak. "Yorgunum."

"Evet, tabii ki. Hayalarına asılmaktan yorgun düştün," diye karşılık verdi. "Bu yüzden kalkıp bana antrenman yaptırmıyorsun."

"Bu sabah bensiz git," diye mırıldandım. "Yarın birlikte gideceğiz... Söz veriyorum."

"Siktir oradan," diye üsteledi. "Ben hiç bu kadar erken kalkmam..."

"Şşşt," diye yalvardım kapalı gözlerimle. "Uyu."

"Jonathon."

"Gerard."

"Baygın düşene kadar kendini becerdin, değil mi?" diye suçladı. "Tanrım!"

"Bunu seninle konuşmayacağım."

"Sana aldığım kayganlaştırıcı tüpünü kullandın mı?"

"Siktir git. Bırak uyuyayım."

"Hassas mıydı?"

"Gibs!"

"Aşındırdın mı?"

"Yüce İsa..." Gözlerimi kırpıştırarak açıp karşımdaki duvara baktım. İçimden ona kadar sayarken sabırlı davranmaya çalıştım. "Sadece *git* buradan."

"Bana naz yapma," diye alay etti yanıma uzanırken. "Bizim sırrımız yok."

"Belki de bazı sırlara ihtiyacımız vardır." Sırtüstü dönüp ona ters ters baktım.

"Tanrım."

"Bana söyleyene kadar durmayacağım, o yüzden bu işi bitirebilirsin." Kollarını başının arkasında kavuşturup yüksek sesle iç çekti. "Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım, Johnny."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra yüzüme pis bir sırıtış yayıldığını hissettim.

Sırıtışımı fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı. "Lanet olsun." Heyecanla parlayan bakışlarla sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Çalışıyor," dedim memnuniyetle iç çekerek.

"Nasıldı?" Benim adıma gerçekten sevinmiş gibi görünüyordu. "Öncekiyle aynı mı? Daha mı iyi? Daha mı kötüydü?"

"Tatmin ediciydi," diye açıkladım. "Ama seni uyarmam gerekiyor. Kaygan zeminde duruyorsun, dostum."

"Tanrım, Johnny!" diye tısladı yataktan fırlarken. "Hiç züppe mastürbasyonu diye bir şey duydun mu? Sana bir yığın prezervatif verdim."

"Ben züppe değilim," derken sessizce güldüm. "Ayrıca daha yeni çalışmaya başladı. Zavallı piçi boğmayacağım."

"Kıçıma bak!" diye haykırdı Gibsie. Kahkahalarımı bastırmak için elimdeki yastığı yüzüme bastırmak zorunda kaldım. "Bana ne yaptığına bak!" diye bağırırken pantolonunun arkasına yapışmış mendili işaret etti. "Çıkar şunu," diye emretti. "O siktiğimin spermlerini hemen şimdi kıçımdan çek!"

"Hayır," dedim kahkaha krizleri arasında.

"Benim kıçıma boşaldın!" diye kükredi. "Spermlerin vücuduma değiyor."

"Dur yoksa gülmekten dikişlerimi patlatacağım!"

"Kalk ayağa," diye bağırdı öfkeyle. "Kalk oradan ve bana yardım et!"

"Yapamam." Kahkaha krizleri arasında boğuk bir sesle konuşmaya çalıştım. "Güçsüzüm."

"Evet, güçsüzsün," diye hırladı üniformasını çıkarmaya başlarken. "Çünkü vücut ağırlığının yarısını lanet olası yatağın üzerine boşalttın." Kazağını ve gömleğini parçalarcasına çıkardı, ayakkabılarını tekmeledikten sonra pantolonunu aşağı indirdi. "Seni hasta piç kurusu!" Homurdanarak pantolonunu yerden alıp bana doğru fırlattı. "Sen tam bir... bir... bir otuz bircisin!"

Ona güldüm çünkü dürüst olmak gerekirse başka ne yapabilirdim ki?

"Üzerimdeymiş gibi hissediyorum," diye inledi. "Üzerimde mi?" Öğürerek etrafında döndü, arkasını daha iyi görebilmek için uğraştı. "Tenime değiyormuş gibi hissediyorum!" diye çıkıştı bana ters ters bakarak. "Kendimi *tecavüze uğramış* gibi hissediyorum, Johnny!"

"Sana değmiyor," dedim boğuk bir sesle. Pantolonunu ona geri fırlatırken güçlükle nefes alabiliyordum. "Sen harikasın, yemin ederim..."

"Üniformamı yıka," diye bağırdı önümden çekilerek. "Kendini ve koca, şişkin aletini yataktan çıkarıp kahrolası kıyafetlerimi yıka!" Gözlerini kısarak dişlerinin arasından konuştu. "Merdivenlerden ellerin ve

dizlerin üzerinde sürünerek inmek zorunda kalman umurumda değil. Kıyafetlerimi aşağı indirip yıkasan iyi edersin! Yoksa okul üniformanı alırım, sen de kendi dölünü giyersin!"

"Hatırlamak istemediğim kadar çok vücut sıvını temizledim," diye karşılık verdim sırıtarak.

"Bence kıçımdaki canlı spermin, çarşafındaki kusmuğumdan daha ağır basıyor, sikik herif!" diye kükredi. Tepeden tırnağa titriyordu.

"Sperm dışarı atıldıktan sonra ölür, Gibs."

"*Yetmiş iki saat* boyunca değil," diye karşılık verdi titreyerek. "Dün seks hemşirelerini dinliyordum."

"Onlar seks hemşiresi değildi," dedim gülmeye devam ederek. "Ayrıca en azından hamile kalman mümkün değil."

"Hamile mi?" diye bağırdı. Sesi öfkeyle giderek yükseliyordu. "Lanet olası hamileyim! *Umutsuzluğa* hamileyim, Johnny! Şu anda karnımda lanet bir tiksinti var."

"Çocuklar?" Annemin sesi havayı doldurdu. "Ne oldu... Ah, Gerard! Neden iç çamaşırınla geziyorsun?"

"Oğlun yüzünden!" Gibsie suçlayıcı bir tavırla parmağını bana doğrulttu. "Üzerime boşaldı."

"Öyle mi yaptı?" diye sordu annem umutlu bir ifadeyle.

"Evet, boşaldı!" Gibsie tepeden tırnağa titreyerek inledi.

"Siktir git, senin üzerine boşalmadım," diye karşılık verdim. Gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordum. "Ben boşaldım ve sen de üzerine *oturdun*."

"Aynı kapıya çıkıyor," diye bağırdı öfkeyle. "Aynı lanet sonuç, Johnny!"

"Ah, aşkım! Tekrar çalışmaya başlamasına çok sevindim," dedi annem rahatlayarak. "Ama arkadaşların buradayken kendine dokunmaya kalkmamalısın."

"*Ne?*" Ona boş bakışlar attım. "Bu sözler gerçekten senin ağzından mı çıkıyor?"

"Üniformamın her tarafına bulaştı, Anne K," dedi Gibsie. "Beni mahvetti."

Annem teselli edercesine, "Biliyorum, aşkım," diyerek koca piçin yanağını okşadı. "Gidip bir duş al. Ben de senin için üniformanı yıkayayım. Yeni gibi olur."

"Ayrıca acıktım." Gibsie ona köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu.

"Senin için kızartma yapacağım tatlım," diye cevap verdi annem. "Şimdi içeri girip temizlen."

Gibsie ürpererek başını salladı ve tuvalete doğru yürüdü. Giderken bana orta parmağını göstermeyi unutmamıştı.

"Şimdi," dedi annem yorgun bir iç çekişle. Eğilip kirli üniformayı yerden aldı. "Çağın gerisinde kalmış olabileceğimi biliyorum. Bunu sana söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama lütfen arkadaşının üzerine boşalma, Johnny."

"*Boşalmadım*," dedim boğuk bir sesle. Utançla dolup taşıyordum. "Neden *yapayım* ki?"

Annem başını iki yana sallarken, *"Günümüz gençlerini kim bilebilir ki?"* diyormuş gibi bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Anne," dedim telaş içinde. "Mastürbasyon yaptım. Gibsie de mendilin üzerine oturdu ve öfke nöbeti geçirdi. Üzerine boşalmadım."

"İsa aşkına," diye sızlandı annem. Bir elini alnına bastırmıştı. "Bir kızım olabilirdi. Bir kızı anlayabilirdim..."

"Eh, sana ben kaldım," diye homurdanarak tekrar yatağa uzandım. "Aletim ve diğer her şeyimle."

"Jonathon!"

"Her neyse, anne. Memnun olman gerekir," diye çıkıştım. Asaletimi çoktan kaybetmiştim. "Belki bir gün sana torun verebilirim."

"Gerard'la olmaz. Onunla bunu yapamazsın."

Ağzım açık kaldı. "Ben eşcinsel değilim!"

"Olsaydın da sorun olmazdı," diye karşılık verdi.

"Teşekkürler. Buna katılıyorum ama yine de eşcinsel değilim," diye cevap verdim. "Benim bir kız arkadaşım var." Bu itirafı ağzımdan kaçırdığım için kendi kıçımı tekmeleyebilirdim.

Annem donup kaldı. "Shannon mı?"

Sikerler. Bu yoldan dönüş yok... "Evet, o benim kız arkadaşım," diye cevap verdim doğrulurken. "Artık birlikteyiz. Söze başlamadan önce bilmeni istediğim bir şey var, senin ya da babamın onun hakkında söyleyeceği hiçbir şey benim için zerre kadar fark yaratmayacak."

"Shannon hakkında *hiçbir şey* söylemeyecektim," dedi annem uzun bir aradan sonra. "Bence o çok tatlı bir kız, canım." Beni dikkatle iz-

lerken kaşlarını çatmış, kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ama ailesi..."

"Bunu duymak istemiyorum," diye sözünü kestim. "Ailesiyle birlikte değilim, anne. Onunla birlikteyim."

"Kız daha on altı yaşında, Johnny," diye fısıldadı annem. Yüzünün rengi solmuştu.

"Halime bak." Yatağı ve kollarındaki giysi yığınını işaret ettim. "Burada ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum..." Annem dudağını sıktı. "Bunu istemiyorum..."

"Büyümemi mi?" diye sordum. "Bunun için biraz geç kaldın, anne. Gelecek ay on sekiz olacağım."

"Ciddi bir şey mi?"

"Onun hakkında ciddiyim," dedim hiç vakit kaybetmeden.

"Ne kadar ciddi?"

"Ona âşık olacak kadar ciddi." Annemin gözlerine damarlarımdaki çelik kadar sert bir şekilde baktım. "Korkup kaçmayacağım kadar ciddi."

"Sen..." Sözü yarıda kesilirken iniltisini bastırdı. "Ağırdan mı alıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyoruz," diye cevap verdim. "Ben aptal değilim, tamam mı? O yüzden endişelenme."

Rahat bir nefes alırken küçük omuzları çöktü. "Onu seviyorum, Johnny," diye ekledi. "Bence *harika* bir kız ve senin için iyi biri. Bence senin üzerinde harika bir etkisi var, tatlım. Ben sadece..." Tekrar iç çekti. "Sen *benim* bebeğimsin ve geleceğini etkileyebilecek bir şeye bulaşmanı istemiyorum." Bana anlayışlı bir bakış attı. "Hata yapmanı istemiyorum."

"Aklım başımda, anne," diye karşılık verdim. "Nereye gittiğimi ve oraya ulaşmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kendimi mahvetmeyeceğim."

"Peki o zaman..." Bir kez daha derin bir iç çektikten sonra kocaman gülümsedi. "Onu yakında akşam yemeğine getirmelisin."

Gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Ben sandım ki..."

"Oraya gitmen yasak demiştim ama Shannon *evimize* her zaman gelebilir," diye açıkladı. "Gözetim altında."

"Ben, şey..." Göğsümü kaşıyarak dikkatle annemi izledikten sonra başımı salladım. "Tabii, onu getiririm."

"Çok güzel." Annem ışıl ışıl gülümsedi. "Ağabeyini de davet etmelisin. Harika bir çocuk ama çok yalnız görünüyor. Gerard'la birlikte onun için biraz çaba gösterebilirsiniz. Belki de bir ara onu spor salonuna götürebilirsiniz?"

"Şey, olur... tamam?" *Joey Lynch'in beni fark etmesi kadar üzerime bir halter düşürmesi de muhtemel ama durumu iyi karşılıyorsun, o yüzden bunu kabul edeceğim...* "Bunu yapacağım."

"Aferin, oğlum. Kahvaltıya inerken çarşaflarını da aşağıya getir," derken arkadaşımın üniformasını alarak uzaklaştı. "Bir dahaki sefere daha temiz ol. Baban klozetin üstünü kullanıyordu, çok daha az pislik oluyordu."

Hayatımı. Sikeyim.

36
DUVARLARI VE SAHİLLERİ AŞMAK
JOHNNY

"Kondomlarla beni gerçekten mahvedebilirdin, dostum. Buna rağmen seni affettim, o yüzden kibrini kenara bırak ve bu meseleyi kapat," diye hatırlattım Gibsie'ye. Tommen'ın otoparkına giriş yapmıştık. Evimden okula kadar tüm yolu üniforması hakkında söylenerek geçirmişti. Ben de tüm yolu ona yıllar boyunca başıma bela olduğu *pek çok şeyi* hatırlatarak geçirmiştim. "Shannon benden korkmadığı için şanslısın, yoksa bu konuşma farklı bir yerde geçiyor olacaktı," dedim arabanın kapısını iterek açıp dışarı çıkarken. "Hastane ya da bir mezarının üstü olabilir."

"Ben de seni bu sabah için asla affetmeyeceğim," diye homurdandı, arabanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "Üzerime *boşaldın*, Johnny."

"Eğer bu meseleyi bir kenara bırakmazsan çok daha kötü bir şekilde üzerine boşalacağım," diye tersledim.

Yüksek sesle oflayıp puflayarak kazağının önünü tuttu ve burnuna götürdü. "Annen çamaşırları neyle yıkıyor?" diye sordu derin bir nefes alarak. "Cennet gibi kokuyor."

"Hiçbir fikrim yok, dostum. Kadın bir çamaşır için makineye bir ton farklı şey koyuyor." Omuz silkerek, "Sanırım giysilerin böyle kokmasını sağlayan şey mavi şişe," diye ekledim.

"Hmm," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Sence ben bir..."

Yorgun bir iç çekişle, "Hayır, Gibs," diye kestim sözünü. Okulun avlusuna giriş yapmıştık. "Kıyafetlerini senin için yıkamayacak, o yüzden sakın bu konuya girme."

"Gayet uygun, sadece soruyordum ki... Ah, kahretsin!" Gibsie kazağımın arkasını sıkıca kavrayarak beni aniden durdurdu. Sonra ifadesiz bir suratla yüzüme dik dik bakarak beni olduğu yere doğru sürükledi.

"Neler oluyor, dostum?" diye bağırdım. Beklenmedik yön değişimi yüzünden bacaklarımda bir ağrı hissedince irkilmiştim.

"Bak," diye homurdandı başıyla ön binayı göstererek. "Şu küçük pislik."

Gözlerim Claire'e takılana kadar kafa karışıklığıyla onun bakışlarını takip ettim. Ana binanın cam kapılarının önünde durmuştu, Gib-

sie'nin geçen yıl okul diskosunda kavga ettiğini hayal meyal hatırladığım biriyle konuşuyordu. Gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim. "Bu..."

"Jamie Kelleher mı?" diye sordu. "Evet."

"Ondan yine nefret ediyoruz çünkü..."

"Çünkü o bir pislik," diye tısladı öfkeyle. "Onu istiyor."

"Eski erkek arkadaşı mı?" Çocuğu görebilmek için gözlerimi biraz daha kıstım. "İki haftalık ilişkisi?"

"İki hafta çok fazla," dedi gerginlikten titreyerek. "Ondan nefret ediyorum. Kıza sikini dokundurmaya çalıştı, dostum. Diskoda olmuştu." Ardından hırlayarak, "O çocukla konuşarak ne yapmaya çalışıyor yine?" dedi dişlerinin arasından.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Claire muhtemelen sadece arkadaşça davranıyor."

"Ama davranmamalı," diye tersledi.

"Hadi ama, dostum. Sakinleşmen gerekiyor."

"Siktir git," diye karşılık verdi. "Senin için söylemesi kolay."

Jamie belli ki o sırada komik bir şey söylemişti. Claire başını geriye atıp güldüğünde çocuk ona gülümseyerek bir adım daha yaklaştı. Claire elini havaya kaldırıp onun koluna yerleştirdi.

"Yeter artık!" diye tısladı Gibsie. "Onu öldüreceğim..."

"Hayır, öldürmeyeceksin," diye tembihledim. Kazağını sıkıca tutup onu kendime doğru çekerek iyiliğinin karşılığını verdim. "Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü buna hakkın yok."

"Buna *hakkım* mı yok?" dedi öfkeden kudurmuş bir halde. "Sen neyden *bahsediyorsun?*"

"Az önce söylediğim gibi, bunu yapmaya hakkın yok." Kazağını sıkıca tutmaya devam ettim. "Onunla birlikte değilsin, ahbap. O yüzden kızların gözyaşlarına ve dramaya sebep olacak aptalca bir şey yapmadan önce geri çekil."

"Onu elime geçirdiğimde ağlayan taraf o çocuk olacak," diye tıslarken çenesi titriyordu. "O bir ucube, Johnny. *Onun* için yeterince *iyi* değil."

"Belki," diye sakince kabul ettim. "Ama yanlarına o şekilde gidersen, Twomey'nin ofisindeki aptal sen olursun."

"Öyleyse eve gidiyorum," diye tersleyerek elimi sertçe sıktı. "Sikerim böyle işi."

"Gibs!" diye seslendim arkasından. "Hadi ama! Kalın kafalı olma."

"Bunu izlemeyeceğim," diye kükredi omzunun üzerinden. Otoparka doğru yürümeye başlamıştı. "Bu lanet şeyi bir daha izlemeyeceğim."

Tanrım, bana güç ver...

"Biliyor musun? Tek yapman gereken kıza çıkma teklif etmek." Topallama ve koşma arasında kalmış bir tempoyla onu takip ediyordum. "Kabul edecektir."

"Biliyorum," diye hırladı. Artık sesi daha da öfkeli çıkıyordu.

"Eğer biliyorsan, şimdiye kadar neden yapmadın?" diye sordum sinirle.

"Çünkü..."

"Çünkü?" diye üsteledim. Sırtına atlayıp onu yere serme isteğime direniyordum. "Sen ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sorun ne?"

Arabasına ulaştığımızda dönüp bana baktı, göğsü hızla inip kalkarken arabanın anahtarlarını sıkıca kavradı. "Çocukluk döneminde kurulan ilişki istatistiklerinin ne olduğunu biliyor musun?"

Nefes nefese kalmış bir halde başımı iki yana salladım. "*Ne?*"

"İstatistikler düşük, Johnny," diye tısladı. "Hem de çok düşük. Bundan yirmi yıl sonra çocukluk aşkınla birlikte olma ihtimalin yüzde on beşten az."

Ona boş bakışlar attım. "Tekrar soruyorum, *ne?*"

"Başka bir istatistik olmaya hazır değilim." Sesi ölümcül derecede ciddiydi. "Onunla olmaz. Bu yüzden yapmam gerekeni yapacağım, acele etmeyeceğim ve bir ilişkiyle onun özgürlüğünü kısıtlamayacağım. O hazır hissedene kadar olmaz. İkimiz de önce biraz hayatımızı yaşayana kadar olmaz." Başını eğip acı dolu bir inilti çıkardı. "Ama *bunu* izlemeyeceğim." Tekrar hırladı. "Siktir, bir daha asla yapamam."

"Lanet olsun." Kaşlarımı çattım. "Bunun kulağa mantıklı mı, yoksa delice mi geldiğini bilmiyorum."

"Muhtemelen ikisi de," diye onayladı sertçe.

Muhtemelen...

Merakla ona bakarak, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. Gibsie cevap vermedi. "Sorunun bu mu? Seni tanıdığımdan beri neden o kız için kendini deli ediyorsun? Uzun sürmeyeceğinden mi korkuyorsun?" Başımı yana doğru eğdim. "Korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," diye mırıldandı. "Sadece böyle olması gerektiğini biliyorum."

"Ailen yüzünden mi?" diye sordum temkinli bir şekilde. Bu soru için çeneme bir yumruk yemeyi bekliyordum. Anladığım kadarıyla

ebeveynlerinin boşanması tam olarak Efkaristiya'ya* katılacağı sırada patlak veren epik boyutlardaki bir fırtınaydı. Gibs neredeyse yedi yıllık arkadaşlığımız boyunca benimle bu konu hakkında sadece bir kez konuşmuştu. Ebeveynlerinin boşanması hakkında asla konuşmamak ve babasıyla Bethany'den asla ama *asla* söz etmemek bizim çevremizde dile getirilmemiş bir kanundu. Ancak bugün o konuya girecektim çünkü arkadaşımın kafa karışıklığı yaşadığı çok açıktı. "Çünkü onların yaşadığı bu mu? Sana ve Claire'e de böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Siktir git," diye homurdandı Gibsie. "Bunu öngörmüyorum. Buna engel oluyorum."

Kesinlikle ikisini de yapıyordu.

"Hey... Seni yargılamıyorum, dostum," dedim ellerimi kaldırarak. "Ama sana şunu söyleyeyim, düşünce şeklin bence çok karışık."

Çenesi titrese de cevap vermedi.

"İstatistikleri siktir et," diye üsteledim. "Onunla birlikte olmak istiyorsan, *yap* gitsin."

"Bunu küçücük bir kızdan aylarca kaçan adam söylüyor," diye tersledi. "Üstelik bana korkak diyecek kadar küstahsın."

Yaptığı yorumun havada asılı kalmasına izin verdim, asıl meseleye odaklanıyordum çünkü kendimi savunacak bir şeyim yoktu. Küçücük bir kızdan aylarca *kaçmıştım*, ondan kahrolası canım pahasına kaçmıştım ama artık hiçbir yere kaçmıyordum. "Yani Jamie gibi bir salakla tekrar çıkmasının senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun?" diye sordum onu zorlayarak. "Bunu hiç dert etmeyecek misin?" Omuz silktim. "Çünkü kulağa öyle geliyor."

"Edeceğimi biliyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Geçen sefer az kalsın beni öldürüyordu."

Anlayışla yüzümü buruşturdum. "En azından, her şey boka sardığında kafasına bir tane geçirme şansın oldu."

"Evet." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu tatmin ediciydi."

"Eminim öyledir," diye kabul ettim. Ardından kaçmaması için anahtarları elinden kapma fırsatını değerlendirip cebime attım. "Şimdi o küçük, sıska herifin seni alt etmesine izin verecek misin?"

"Hayatta olmaz." Homurdanarak elini sarı saçlarının arasından geçirdi.

* Hristiyanlıkta İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki gece havarileriyle yediği Son Akşam Yemeği'nin anıldığı ayindir. (ç.n.)

"Kesinlikle öyle, izin vermeyeceksin," dedim coşkuyla. "Öyleyse kafanı kıçından çıkar ve oraya git."

"Biliyor musun, Kav?" Başka bir teşvike ihtiyaç duymayarak kollarını sıvadı. "Tam olarak yapacağım şey bu."

"Dövüşmek için değil," diye hatırlattım. Beni geçmeye çalıştığında hızla önüne atlamıştım. "Onu *büyülemek* için."

Kaşlarını çatarken afallamış görünüyordu. "Büyülemek mi?"

"Büyülemek," diye onayladım başımı sallayarak. "İnanıp inanmamak sana kalmış ama kovalar dolusu büyüleyiciliğe sahipsin, dostum. Oraya git ve kızı ondan uzaklaştır."

"Büyülemek," diye tekrarladı yavaşça. Kelimenin üstüne düşünürken gümüşi gözleri benimkilere kaydı ve başını onaylarcasına salladı. "Bunu yapabilirim."

"Bu iş sende," diye cevap verdim omuzlarını sıkarak. "Şimdi gidip o küçük çakalın canına oku."

Arabanın kaputuna yaslanarak onun uzaklaşmasını izledim. Giderken kendi kendine tekrar tekrar, "Büyüle, zarar verme," diye mırıldanıyordu.

Başımı iki yana sallayarak çantamı tekrar omzuma attım ve Shannon'ı bulmak için okula doğru yola koyuldum. Koltuk değneğimi arabanın arka koltuğuna bırakmıştım çünkü bir gün daha o kahrolası şeyle dolaşmaya dayanamazdım. Ayrıca artık ona ihtiyacım yoktu. Neredeyse hiç topallamıyordum ve şans yanımda olursa, Koç Mulcahy hareketli ve istekli halimi görüp bir anlaşma yapabilirdi. Etraftaki birinin bana acımasına kesinlikle ihtiyaç duyuyordum.

Spor salonunun önündeki korkuluklara yaslanan kişiyi gördüğümde adımlarım duraksadı. Kışlık montuna sarınmış, başına yünlü bir şapka geçirmiş ve boynuna bir atkı sarmıştı. Hafifçe yağmur çiselemeye başlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, giydiği kat kat kıyafetin altında onu neredeyse tanıyamayacaktım. Ancak o beni fark etti ve usulca gülümseyerek elini kaldırdı.

Anında rotamdan saparak ona doğru ilerledim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Bir terslik var, diye tısladı beynim. Yaklaşırken gözlerinin altında koyu halkalar görmeye başlamıştım. *Kötü bir şey.*

Aklına hâkim ol.

Buldozer gibi saldırma!

"Merhaba, Shannon," dedim beni duyabileceği kadar yaklaştığım-

da. Ardından kaşlarımı çatarak, "Beni burada mı bekliyordun?" diye sordum.

"Merhaba, Johnny," dedi ince sesiyle. "Evet, şey... Ben de dersten önce seni görmeyi umuyordum." Dudağını çiğneyerek beni dikkatle izledi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Evet." Hemen önünde durup tüm dikkatimi ona verdim. "Tabii ki."

Bana gülümsedi ancak sonra tüm ifadesi değişti. Başka bir şey söylemeden okul çantasını omuzlarından indirdi ve doğruca kollarıma atıldı.

"Sorun ne?" Kollarımı ona sarıp göğsüme yaslarken kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpmaya başladı. Shannon çok küçüktü. Lanet olsun, o kadar minikti ki tek yapmak istediğim onu kucağıma alıp eve götürmekti. Onu güvende tutabileceğim, bir daha kimse tarafından ağlatılamayacağı bir yere saklamak istiyordum. "Ne oldu?" *Sana ne yaptılar?*

"Onlar, şey... Babamı bulmuşlar," dedi boğuk bir sesle. Yüzünü göğsüme yaslarken konuşmaya devam etti. "Dün gece öğrendim."

"Buldular mı?" *Tanrım, şükürler olsun.* Kollarımı ona sımsıkı sardım. "Neredeymiş?"

"Brickley Konağı."

Kaşlarımı çattım. "Rehabilitasyon merkezi mi?"

"Evet." Başını sallayarak burnunu çekti ve yaşlarla dolu kocaman gözleriyle bana baktı.

"Ama şey... O hapse girmeyecek, Johnny."

Nasıl yani?

Nefes al, Kav. Nefes al.

Kafayı yeme.

"Nereden biliyorsun?" Shannon'ı o kadar sıkı tutuyordum ki, şu anda canını yaktığımdan emindim. Buna rağmen tutuşumu gevşetemeyecekmişim gibi hissediyordum ve o da bana aynı şekilde sıkı sıkı sarıldığı için şikâyet etmiyordu. "Emin misin?"

"Eminim," diye fısıldadı. "Brickley Konağı'nda sadece otuz günlük bir tedavi planını tamamlaması gerekiyor. Sonra tekrar dışarı çıkmasına izin verilecek ve mahkeme kasım ayında gerçekleşecek. Yani, o..." Gözlerini kapatarak yanağını göğsüme yasladı ve kesik kesik hıçkırarak nefes verdi. "Tanrım, Joey haklıydı."

"Joey mi?"

Sertçe başını sallarken vücudu kaskatı kesilmişti. "Bunun olacağını söylemişti. Joey bize onun hapse girmeyeceğini söyledi ama Darren o kadar ikna olmuş görünüyordu ki ..." İçini parçalayan bir hıçkırıkla nefesini serbest bıraktı. "Bir süreliğine umutlanmak için kendime izin verdim. Belki de gerçekten *bitmiştir* diye düşündüm." Ardından burnunu çekerek devam etti. "Ama bitmedi ve Joey dün gece yine gitti, sabah beşe kadar eve gelmedi. Yaşadıklarımız sona ermedi ve her şey yine kötüye gidiyor."

"Joey nereye gitti?"

"İyi bir yere değil," dedi boğuk bir sesle.

Kahretsin.

"Neden beni aramadın?" diye mırıldanırken sesim tok ve hırçındı. "Yanına gelirdim."

"Denedim," diye fısıldadı. "Ama telefonun kapalıydı."

"Gece boyunca şarjda bıraktım," diye itiraf ettim. Kendimi gezegendeki en boktan şey gibi hissediyordum. "Sabaha kadar açmayı unuttum."

"Sorun yok."

Hayır, sorun var. "Bir daha olmayacak," diye cevap verdim. "Bir dahaki sefere beni aradığında cevap vereceğim."

"Çok korkuyorum, Johnny," diye mırıldandı.

"Korkma," dedim aceleyle. Lanet olası bir teselli vermek için çabalıyordum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Duygularım beni ele geçirirken sesim de tüm vücudum gibi titriyordu. "Bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğime yemin ederim."

Söylediklerimi onaylamadı.

Çünkü bana inanmıyordu.

Kalbim parçalandı.

"Artık böyle hissetmek istemiyorum," dedi elinin tersiyle yanağını silerek. "Böyle bir hayat istemiyorum. Bu *halimi* istemiyorum."

"Senin bu halini seviyorum." Başka ne söyleyebileceğimi bilememiştim. Ona böyle hissetmemesi gerektiğini söyleyemezdim, tek yapabildiğim ona güven vermekti. "Tüm hallerini seviyorum."

"Sadece çok yoruldum," diye fısıldadı. Sözlerimi duymazdan gelerek ikimizi de acısında boğmuştu. "Korkmaktan yoruldum. Bilmemekten yoruldum. Kafayı yemekten yoruldum!"

"Tanrım, Shan," diye inlerken çenemi onun başına yasladım. "Ka-

fayı yemiş falan *değilsin.*" Kollarımı onun etrafında kenetledim. "Beni duyuyor musun? Bu sen değilsin. Onlar. Kafayı yemiş olan onlar."

"Bundan nefret ediyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Evet." Titrek bir şekilde nefes verdim. "Ben de."

Bana sarılması, can simidiymişim gibi bana yapışması içimde hissedecek kadar büyüdüğünden emin olmadığım duygular uyandırıyordu. Kastettiğim şey cinsellikle alakalı değildi. Çok daha derindi. İçimin derinliklerine işleyen ve ona ulaşan bir bağ vardı. Umarım beni hiç terk etmezdi çünkü onu asla unutamazdım.

"Bana ne yapacağımı söyle?" diye yalvardım. Ona sıkıca sarılırken vücudundan kopan her çaresiz titreme ve hıçkırıkla daha da çılgına dönüyordum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sana onu vereyim." Saçlarına bir öpücük kondurdum, sorunları onun için ortadan kaldırmaktan başka bir şey istemiyordum. "Sadece benden ne istediğini söyle."

"Sadece gitmek istiyorum," dedi burnunu çekerek. "Buradan gitmek ve asla geri dönmemek istiyorum."

"Ama bunu yapmayacaksın." Panikleyerek çenesini yukarı kaldırdım ve bana bakması için onu zorladım. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Ben senin için i-iyi değilim," diye hıçkırdı. "Bunu an-anlayacaksın."

"Saçmalık." Yüzünü ellerimle kavrayarak yaklaştım ve alnımı onunkine bastırdım. "Bu saçmalık, Shannon," diye tekrarladım. Ses tonum sertti, gözlerimi ondan asla ayırmıyordum. "Bunu bir daha *söylemeni* istemiyorum, tamam mı?"

Burnunu çekerek başını sallarken belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Tamam."

İçimde şiddetli bir korumacılık hissi canlandı. Sahip olduğum her içgüdü tam olarak bunu yapmamı istiyordu. *Onu korumak istiyordum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Herhangi bir şey...*

Etrafımıza hızlıca bir göz attım ve pes etmeden önce bir sonraki hamlemi düşündüm. "Hadi gidelim," derken elini tuttum. Gibsie'nin anahtarlarının hâlâ cebimde olduğunu hatırlayarak onu gümüş renkli arabaya doğru götürdüm. Shannon yanımda sessizce yürürken soru sormuyordu. *Sadece beni takip ediyordu.* Bu onun savunmasızlığının açık bir göstergesiydi ve beni dehşete düşürüyordu. Onu herhangi bir yere götürebilirdim. Arabanın kilidini açtığımda tek kelime etmeden ya da soru sormadan yolcu koltuğuna oturdu.

Sersemlemiş bir halde kapısını kapattım ve arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna yerleştim. Kemerimi bağladım, koltuğu gidebildiği kadar geriye ayarladım ve ayaklarımı pedalların üzerine yerleştirdim. Ardından pedalları yavaşça aşağı doğru iterek bacaklarımdaki basıncı test ettim.

Fena değildi.

Kontak anahtarını çevirerek motoru çalıştırdım, silecekleri açtım ve arkadaşımın sabah aceleyle girdiği park yerinden yavaşça geri geri çıktım.

"Tutuklanacak mıyız?" diye sordu sessizliği bozarak. Uzun, ağaçlıklı yolda ilerlemeye başlamıştık. "Arabasını aldığımız için?"

"Hayır, Shan. Tutuklanmayacağız," diye kıkırdarken ana girişte durdum. Sinyal lambamı yakarak direksiyonun üzerine eğildim ve yolu kontrol ettim. "Daha sonra ona mesaj atıp haber veririm."

"Ah..." Başını sallayarak ellerini kucağında birleştirdi. "Tamam."

Ana yola çıkarken elimi vites koluna attım ve üçüncüye, ardından da dördüncüye geçtim. Hız göstergesi özgürlük hissimle birlikte yükselirken beşinci viteste sabitledim.

Haftalardır ilk kez kontrolün bende olduğunu hissederek gaz pedalına bastım ve Gibsie'nin *Focus*'unu gidebildiği kadar hızlı sürdüm. Bir yandan da *Audi*'mde olmayı diliyordum.

Öncekinin aksine, Shannon sürüşümden hiç şikâyet etmedi. Bunun yerine camı indirip yanağını kapıya yasladı ve rüzgâr yüzüne çarptığında usulca gülümsedi.

Shannon'ın evine geri dönemezdik çünkü oraya adım atmamın yasak olması bir yana, ağabeyine ağır fiziksel hasar verme ihtimalim vardı. Benim evime de dönemezdik çünkü araba yoluna direksiyon başında girersem annemin *bana* ağır fiziksel hasar verme ihtimali vardı.

İrlanda'nın güney kıyısında yaşamanın en iyi yanlarından biri suya asla uzak olmamaktı. Bu yüzden Ballylaggin'i tamamen terk ederek sahil yoluna saptım. Saat sabahın dokuz buçuğuydu, köpek gezdiren birkaç kişi dışında biraz huzur ve sessizlik bulabilirdik.

"Bana nereye gittiğimizi sormayacak mısın?" Önümdeki dar, çukurlu yola yeniden odaklanmadan önce ona hızlı bir bakış attım.

"Hayır," diye cevap verdi usulca.

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Neden?"

Gözlerini açıp bana baktı. "Çünkü sana güveniyorum."

Lanet olsun.

Uzanıp sağ elini avucumun içine aldım ve kucağıma doğru çektim.

Birkaç saat sonra, sahilde yüzüncü turumuzu atıyorduk ve ben midemi çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Bu sabah park ettikten kısa bir süre sonra o günkü öğle yemeğimin tamamını (protein karışımları ve diğer her şeyi) yemiş olmama rağmen *açlıktan ölüyordum.* Bu doyumsuzluğu deniz havasına bağlıyordum. Shannon yakmımdayken başımı dik tutmaya çalışmak yorucu bir aktivite sayılmadığı sürece, et yemek için yeterince enerji yakmadığım konusunda emindim. Kalbim kesinlikle sayıldığını düşünüyordu, göğsümde turlar atıyor, kahrolası bir basınçlı delgi gibi sekiyordu. Belki de gerginlikten acıkmıştım? Hiçbir zaman gerginlikten yemek yiyen biri olmamıştım ama Tanrım... Bu kız sistemime garip şeyler yapıyordu.

Shannon'ın yanma düşüp bacaklarımı hareket etmeye zorladım, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve sadece hareket etmeye odaklandım. Onun yanında beceriksizce ayak sürüyüp gergin kaslarımı serbest bırakırken hızım ya da ne kadar acınası göründüğüm hakkında herhangi bir yorum yapmadı.

Bazen kendimi ondan biraz geride tutuyor ya da göze çarpmadan dokunma mesafesinden birkaç adım uzaklaşıyordum. Nefesimi tutup bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için beklerken orada olmayan bir şeye bakıyormuş gibi yaparak nabzını yokluyordum. Her seferinde ürkek bir şekilde aradaki mesafeyi kapatıyor, tekrar yanıma sokulana kadar giderek yaklaşıyordu. Bunu en az dört kere yapmıştım; sadece burada, yanımda olmak istediğinden emin olmaya çalışıyordum. Bazen kafasının içinde neler olup bittiğini bilmemek beni korkutuyordu.

Arada sırada, *o* kumdaki bir deniz kabuğunu incelemek ya da çorabını düzeltiyormuş gibi yapmak için birkaç dakikalığına duruyordu. Ama bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Durmam için bana fırsat veriyordu. Ben dinlenebilmem için duraksıyordu.

Üzerimize yağmur çiseliyordu ancak bundan rahatsız olmuyormuş gibi görünüyordu. Burada benimle vakit geçirmekten son derece memnun görünüyordu.

Tekrar konuşmaya başlamıştı. Kayaların ve ıslak kumların üzerinde yan yana dolaşırken aklıma gelen her aptalca soruyu yanıtlıyordu.

Sorularım ne kadar gelişigüzel ve anlamsız olursa, Shannon da o kadar rahatlıyordu. Ben de ona *Nike* ve *Adidas* arasındaki tercihinden Büyük Patlama Teorisi hakkındaki görüşlerine kadar her şeyi soruyordum. O gülmeye ve rahatça konuşmaya başlayana kadar bunu yapmaya devam ettim. Yüzündeki gülümsemeyi korumak için aklıma gelen her türlü berbat düşünceyi ve anıyı anlattım ancak babasını bir kez bile konuşmaya dahil etmedim. Ailesi hakkında konuşmak istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de istemiyordum.

Kötü günlerini telafi etmek için ona iyi bir gün yaşatmak ya da en azından gününü biraz daha iyi hale getirmek istiyordum.

"Sen iyi misin?" Shannon bir kayanın dibinde durmuş, kumların üzerinde yanına çıkmamı bekliyordu. Yüzü benimkiyle aynı şekilde rüzgâr yanığından kızarmıştı ve Gibsie'nin arabasının bagajında bulduğumuz ragbi topunu ellerinin arasında sektiriyordu.

"Her şey yolunda." Vücudumun her santimi yanıyordu ve tırmanmanın sakatlığıma zarar verdiğini biliyordum. Buna rağmen kıçımın üzerine oturup lanet bir kız gibi aşağıya doğru kayma dürtüsüne karşı koyup, "Bana bir saniye ver," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

"Yapabilirsin, Johnny," diye cesaretlendirdi ışıl ışıl gülümseyerek. "Bunu başarabilirsin."

Gerçekten bunu *yapabileceğimden* pek emin değildim ama yine de bacaklarımı hareket ettirdim. Salyangoz hızıyla kayalardan aşağı inerken dik durmak için ihtiyacım olan güç için dua ettim. Sonunda kaslarımdaki her ağrıyı ve yanmayı hissederek, ayaklarım kuma sıkıca gömülmüş halde onun önünde durmayı başardım.

"Hazır mısın?" diye sordu Shannon. Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirirken sesi biraz nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu.

"Evet." Başımı sallarken gözlerinin üzerimde olmasının tenimde oluşturduğu yanmayı hissediyordum. "Devam et."

Topu almam için uzattı ama hamle yaptığımda birkaç adım geri çekildi.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken başımı eğerek onun muzip ifadesini inceledim. "Ah, demek böyle olacak?"

Shannon yüksek sesle güldü. Lanet olsun, gerçek bir *kahkaha* atarak başını onaylarcasına sallıyordu. "Gelin ve alın, Bay Ragbi."

Başımı sallayarak peşinden yürüdüm. Hareketlerim kaskatı ve çok beceriksizdi ama fark etmemiş gibiydi ya da umursamıyordu. Sadece cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ve topu kapmak için yeterince

yaklaştığım her anda elimden birkaç metre uzağa sıçrayarak onu takip etmem için başını sallıyordu.

Küçük ellerinde ragbi topuyla sahilde birkaç metre koşarken çok sevimli görünüyordu. Yün şapkası ve atkısı yüzünü kaplamıştı, simsiyah saçları etrafında uçuşurken ıslak tutamlar pembe yanaklarına yapışıyordu. Montundan yağmur damlıyordu, sırılsıklam okul eteği çıplak bacaklarına yapışmıştı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğime yemin edebilirdim.

Özgürlük ona yakışıyordu.

"Shannon, yapamam," diye seslendim arkasından. Milyonuncu kez önümden uzaklara koşup gitmişti. "Çok kasıldım." *Ayrıca utanıyorum...*

"Hayır, kasılmadın," dedi cesaretlendirir gibi. Nefes nefese kalmıştı ve bana gülümsüyordu. "Sadece pratik yapmıyorsun." Arkasını dönüp bana bakarak geri geri yürürken, "Sadece biz varız, Johnny. Sadece sen ve ben. Bunu *yapabilirsin*," diye tekrarladı Shannon. Daha önce hiç görmediğim kadar kendinden emin davranıyordu. "Söz veriyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Ellerinde topum ve arka cebindeki kalbimle önümden sekerek geçti. Tanrı aşkına, beni tuzağa düşürmüştü. Elindeki olta içimdeki bir şeye bağlıymış gibi onun peşinden gidiyordum.

Endişemi bastırarak istediğini yaptım. Savunmamı indirip bacaklarımı hareket ettirdim.

Bir süre sonra sahilin ilerisinden, "Vay, Vay, Vay," diye alay etti Shannon. Elindeki topu sektirerek bana bakıyordu. "Görünüşe göre, *yine* ben kazandım."

"Sanırım güç aklını başından alıyor," diye karşılık verdim sırıtarak. "Ver şu topu bana."

"Asla," dedi gülerek. "O benim. Onu bana verdin. Ben de geri vermeyeceğim."

Lanet olası kalbim gibi mi?

"At onu," diye teşvik ettim.

Gözleri büyüdü. "Ha?"

"Topu," diye karşılık verdim. "At onu, ben de sana geri pas vereyim."

Bana temkinli bir ifadeyle baktı. "Söz mü?"

"Evet, Shannon." Gözlerimi devirdim. "Kahrolası topu sana geri vereceğime söz veriyorum."

"Tamam." Shannon bir çocuk gibi topu bacaklarının arasına aldı ve kaşlarını derin bir konsantrasyonla çatarak havaya fırlattı. Top yaklaşık on metre yanlış yöne gitti.

"Alt ligden biriyle oynadığımı fark etmemiştim," dedim gülerek topu almaya giderken. "Hatırlat da seni bowlinge götürdüğümde şu çocuk kaydıraklarından bir tane alayım."

"Hey! Elinde sadece ben varım, on üç numara," dedi sırıtarak. "O yüzden benimle alay etme."

Şu anda elimde *gerçekten* sadece o vardı, formda olmadığım için beni yargılamayacağına güvenebileceğim tek kişiydi.

Bunu çocuklarla yapamazdım.

Çok utanırdım.

Ama onunla durum farklıydı.

Söz konusu o olduğunda her şey farklıydı.

37
SENİ KORUYACAĞIM SHANNON

"Sence yağmur hiç dinmeyecek mi?" diye sesli bir şekilde düşündüm. Şiddetli sağanak yağmuru ön camdan seyrediyordum.

Bütün gün aralıksız yağmur yağmıştı. İrlanda için yeni bir şey değildi ama nisan ayında olduğumuzu düşünürsek, artık güneş yüzü görmeyi umuyordum.

Rüzgâr arabanın dışında uğulduyor, gürültülü bir vızıltıyla camları sarsıyordu. Titreyerek yanımdaki sürücü koltuğunda miskince oturan çocuğa bakmak için olduğum yerde döndüm.

Johnny koltuğunu neredeyse yatay bir açıyla yatırmıştı. Bir aslan gibi yayılıp arkadaşının iPod'unu karıştırırken diğer eliyle de benim elimi tutuyordu. Koyu renk saçları başına yapışmıştı ve okul gömleği o kadar ıslaktı ki, kocaman vücuduna yapıştığı için ikinci bir deri tabakası gibi görünüyordu. Sırılsıklam olmuş ceketini ve kazağını çoktan çıkarıp benimkilerle birlikte arka koltuğa atmıştı. Bu kadar çok katman üstümüzde olmadan daha hızlı kuruyacağımızı düşünüyordu.

Arabayı tekrar çalıştırdı, camların buğulanmasını önlemek ve arabayı ısıtmak için her yarım saatte bir yaptığı bir şeydi. Kalorifer sonuna kadar açıktı, nemli tenime nefis bir sıcak hava üflüyordu. *Jim McCann*'in *Grace* şarkısının son unutulmaz kısmıysa müzik setinden usulca arabaya yayılıyordu.

"Uzun bir kış oldu," diye onayladı Johnny. Şarkılar arasında gezindikten sonra *Coldplay*'in *Yellow* şarkısında karar kıldı. "Hey... Şu çalma listesinin adına bak." Sessizce gülerek iPod'un ekranını bana doğru çevirdi. "Bu çocuk kafayı yemiş."

"*Becer beni, em beni, benimle birlikte kendini yok et*," diye okudum ekrandaki çalma listesinin adını. "Kulağa çok..."

"Gibsie gibi mi geliyor?" dedi başını sallayarak. "Evet, kesinlikle o."

"En azından özgün biri," diye ekledim. "Daha önce onun gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum."

"Çünkü dünya sadece bir tane Gerard Gibson'ı kaldırabilir," dedi kıkırdayarak. Elini neredeyse dalgın bir şekilde uyluğuna götürdü ve ağrıdığını bildiğim yerini ovdu.

"Acıyor mu?" Benim için bagajda bulduğu battaniyeye sıkıca sarıldım. "İyi misin?"

"Hayır, Shan." iPod'u gösterge panelinin üstüne fırlattıktan sonra tüm dikkatini bana verdi. "Aslında harika hissediyorum." Dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi ve yanaklarındaki gamzeler derinleşti. "Aylardır olmadığım kadar iyiyim."

"Gerçekten mi?" Ben de ona gülümsedim. "Yani ben iyi bir koç muyum?"

Sırıtarak elimi yukarı kaldırıp dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sen türünün tek örneğisin." Parmaklarımı nazikçe sıkarak birleşen ellerimizi tekrar kucağına koydu.

Tüm vücudumu saran bir ürpertiyi bastırarak pencereden dışarı baktım ve yükselen, köpüren, kayalıklara çarpan dalgaları izlerken memnuniyetle iç çektim.

Bugün...

Tanrı aşkına, bugün hayatımın *en güzel* günüydü.

Bu sabah uyandığımda bir daha asla gülümseyemeyeceğimden emindim. Babamın özgürlüğüne kavuşmasına yaklaşık iki hafta kaldığını bilmek içimdeki bir şeyleri mahvetmişti. Onsuz bir hayata alışmaya çalıştığım son birkaç hafta boyunca tutunduğum küçük umut kırıntılarını da söndürmüştü. Bana yazdığı mektubu hâlâ açmamıştım ve okul çantamın yan cebine koymuştum. Onu okuyup okumayacağımdan emin değildim ama şu anda okumak istemediğimi biliyordum. Gardımı düşürdüğüm, onsuz bir hayat olasılığını düşünmeme izin verdiğim için kendime çok kızgındım.

Bu sabah okula geldiğimde Johnny'yi aramayı planlamamıştım. Bir anda gerçekleşmişti. Beynimin izni olmadan, ayaklarım beni doğruca ona götürmüştü. Arabanın kapısını açtığında, arabaya binmeden önce herhangi bir soru sormama gerek yoktu çünkü onunla her yere gidebileceğimi biliyordum. Farkında olsun ya da olmasın, geçici bir can simidi haline gelmişti ve ben de iki elimle ona tutunmuştum.

Şimdiyse sahildeydik, okulu ekmek ve oturduğumuz yerden kaçmak için en yakın arkadaşının arabasını çalmıştık. Günü kesinlikle hiçbir şey yapmadan geçirmiştik ama benim için kesinlikle *çok fazla* anlam ifade ediyordu.

"Başın belaya girecek mi?" diye sordum. "Ailen okulu ektiğini öğrendiğinde?" Akşamın etkileri, kararan gökyüzünü ve soğuk gece havasının yakıcı ısırığını da beraberinde getirerek içeri süzülüyordu. Çıplak bacaklarımda karıncalı bir ürperti dans ediyordu ve yakında gitmek zo-

runda kalacağımızı biliyordum. Bu düşünce iç karartıcıydı ama hayatımın en güzel gününü lekelemek istemediğim için onu geri itiyordum.

Johnny umursamazca omuz silkti. "Her zaman başım bir şeylerle belada."

Ona sırıttım. "Benim de."

"Ne çiftiz ama," diye kıkırdadı.

"Evet." Bir sonraki cümlemi nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için uzun uzun düşündüm ve nazik davranmaktan tamamen vazgeçip doğrudan konuya girdim. "Haziran ayında ne olacak?" Joey onun kariyerinden bahsettiğinden beri, her geçen gün beni deli eden soru buydu. Onun gideceğini her düşündüğümde felç geçiriyormuş gibi hissetmeme neden olan soru buydu. "Ragbi konusunda," diye fısıldadım. Ona bakmak için döndüğümde altdudağımı ısırdım. O kadar sert ısırmıştım ki, artık dilimde kan tadı alabiliyordum. "Sen gidince ne olacak?"

Johnny bakışları yüzümle direksiyon arasında gidip gelirken uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda bana bakmak için geri döndü. "Daha çok var, Shan," diye dürüstçe itiraf etti, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Kadroya girip giremeyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Başaracaksın," diye araya girdim sessizce. Sesimde biraz bile tereddüt yoktu. "Bundan eminim."

Bakışlarını kaçırıp arabanın tavanına odaklanmadan önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Keşke ben de o kadar emin olabilseydim."

"Ben ikimiz için de yeterince eminim," dedim elini sıkarak. "Kadroya gireceksin." *Buradan gideceksin.* "Parlayacaksın."

Başını sallarken kaşları çatılmıştı. "Bunu o kadar çok istiyorum ki." Acı dolu bir iç çekip elini yağmurdan ıslanmış saçlarında gezdirerek homurdandı. "En başından beri yapmak istediğim tek şey, anlıyor musun?"

"Bunu başaracaksın." Bana her gün verdiği desteğin bir parçasını ona sunmaya çalıştım.

"Kendimi büyük ölçüde mahvettim," diye mırıldandı. "Kimseyi dinlemedim. Aşırı antrenman yaptım. Neredeyse kendimi öldürüyordum. Eğer başarırsam..." Duraksayıp bana baktı. "Bu bir mucize olacak."

"Hayır," diye düzelttim. "*Başardığında* yıllarca süren sıkı çalışmanın karşılığını almış olacaksın."

"Yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Yapabileceğini biliyorum."

Titrek bir nefes verdi. "Ben sadece... Biri *olmak* istiyorum, anlıyor musun? Sıradan olmak hiç çaba gerektirmiyor." Sözleri hızlı ve Dublin aksanıyla dudaklarından dökülüyordu. "Ben sıradan olmak istemiyorum, Shannon. Olağanüstü olmak istiyorum. *Mükemmel* olmak istiyorum. Ama tüm bunlar, antrenmanlar ve kahrolası aşırı çalışmalar yakında sahaya geri dönmezsem hiçbir şey ifade etmeyecek." Bakışlarını birleştirdiğimiz ellerimize çevirerek, "Hepsi boşa gitmiş olacak," diye mırıldandı.

"Ben ne yapabilirim?" Ona yardım etmek için çırpınıyordum. "Yardım edebilir miyim?"

Johnny sırıttı. "Ah... Bana tekrar koçluk yapmak gibi mi?"

"Eğer istersen?" Çaresizce omuz silktim. "Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Benimle kalabilirsin," diye cevap verdi. Sesi alçak ve mavi gözleri acıyla hassaslaşmıştı. "Söz söylemek bana düşmese bile."

Göğsüm onun için o kadar çok sızladı ki, şu anda fiziksel olarak acı çekiyordum.

"Ah, Johnny..." Kendimi durduramayıp eteğimi yukarı çektim ve konsolun üzerinden tırmanmayı başardım. Kucağına çıkıp dizlerimi vücudunun iki yanına yerleştirdim ve onu incitmemeye dikkat ederek kendimi yavaşça aşağıya bıraktım. Beni kalın, sert bir kas duvarı karşılamıştı. Bu çocukta yumuşak olan hiçbir şey yoktu. Yüzü hariç her yeri çok sertti.

Johnny doğruldu, elleri istemsizce kalçalarıma gitti ve beni daha yakına çekti. Derince yutkundu, âdemelması boğazında hareket ederken elleri çıplak kalçalarıma gitti. Her nefes alışında parmakları tenime değiyordu. Nasırlı parmak uçlarıyla çıplak tenimin üzerinde yumuşak daireler çizdi, ellerinin sıcaklığı içimde nefis bir ürperti yaratmıştı. "Shan?"

"*Çocuk* Johnny için buradayım," dedim titreyen ellerimle yüzünü kavrayarak. "*Ragbi oyuncusu* Johnny için değil." Titrek bir nefes vererek ona yaklaştım ve gözlerine bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum. "İkisi için de kalırım ama sadece birine âşığım."

Ürpererek gözlerini kapattı. "Sen ciddisin." Bu bir soru değildi. "Gerçekten umurunda değil."

Başımı yavaşça salladım, onun bakışlarını üstümde tutmak için kendimi zorladım. "Sana baktığımda gördüğüm şey o değil, gördüğüm

şey *hiçbir zaman* o değildi. Bunu senin için istiyorum çünkü sen bunu kendin için istiyorsun," diye ekledim boğuk bir sesle. "Ama her şekilde buradayım, ragbi olsun ya da olmasın... Eğer yanında olmamı istiyorsan?"

"Tanrım... Beni öldürüyorsun, Shan," diye inledi Johnny. Kalçalarımdan çekerek göğüslerimizin birbirine yaslanmasını sağladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, göğsünün benimkine doğru yükselip alçalması dayanılmayacak kadar fazlaydı. "Eğer başarırsam bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Alçak bir hırıltı çıkararak yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve derin bir nefes aldı. "*Beni* değiştirmeyecek." Parmakları göğüs kafesimde aşağı yukarı gezinirken sesi boğuklaşmıştı. "Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Ellerimi geniş omuzlarında dinlendirmek için kaldırdım. "Büyük bir yıldız olduğunda beni unutmayacağına söz veriyor musun?"

Yüzünü benimkine doğru yaklaştırarak yavaşça başını salladı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Vücudumdaki ağrılı ihtiyaca bir saniye daha dayanamayarak saçlarını kavradım, yüzünü kendime çektiğimde istekle bana yaklaştı. Dudaklarımız birbirine çarparak bacaklarımın arasında bir ateş yaktı. Johnny alçak bir onay hırıltısıyla ellerini kalçalarıma yerleştirdi, dilini aralık dudaklarımın arasına sokarak ciğerlerimdeki havayı aldı ve tüm bedenimi *ateşe* verdi.

Okul pantolonunun kumaşını zorlayan ereksiyonunun sert baskısını hissedebiliyordum. Daha fazla temas için çaresizce sırtımı dikleştirdim ve kalçalarımı onunkilere doğru hareket ettirdim. "Çok mükemmelsin," diye homurdandı. Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyordu. "Tenin o kadar pürüzsüz ki." Boynuma sokularak sıcak ve ıslak öpücüklerini tenime bıraktı, elleri bacaklarımın üzerinde dolaşırken dili beni tatmak için uzandı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum." İnleyerek ona doğru uzandım, kalçalarımı kıvırdım ve boynumu yüzüne doğru eğdim. Ürperdiğimde vücudumun her noktası titredi. "Siktir!"

Saçlarını kavrayıp onu daha da yakınıma çektim. İçimdeki arzu kabarıp alevlenirken tırnaklarım bir kedi yavrusu gibi tenini pençeliyor ve geri çekiliyordu. Tanrım, saçlarını çok seviyordum. Yanlardan ve arkadan kesilmişti; tepesinde dağınık, düzensiz, kahverengi bir saç yığını bırakıyordu. Genellikle harika biçimlendirilmiş olurdu. Ancak şimdi

ıslaktı ve parmaklarımı yarım düzine kez içinden geçirdikten sonra daha da iyi görünmeye başlamıştı.

Johnny dudaklarıma tekrar yapışıp koltuğunda geriye doğru yaslandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Çılgınca bir uyum içinde vücutlarımızı birbirine sürterken okul eteğim karnıma doğru yükselmişti ama umurumda değildi. Hem de hiç. Şu anda tek önemsediğim şey onu yanımda tutmaktı.

Geleceğin benim için ne getireceğini bilmiyordum ve onunla geçireceğim her anı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. İki ay içinde buradan gitmiş olacaktı. İki hafta içinde, ben de gitmiş olabilirdim. Bilinmeyenin teğet geçme korkusu beni harekete geçiren şeydi. Eğer babam geri gelirse... *Hayır!*

Bunu düşünme, Shannon.

Sadece şu anda burada onun yanında ol.

Onu hisset.

Dudakları yumuşaktı, kokusu bağımlılık yapıyordu ve vücudunun tüm doğru noktalarda benimkine sürtünme hissi inanılmaz derecede pervasız hissetmeme sebep oluyordu. Nerede başladığımı ve onun nerede bittiğini bilmediğim bir noktadaymışım gibi hissediyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, birbirine bastırdığımız bedenlerimiz sayesinde onun da bunu hissedebileceğinden emindim. Kalbim göğsümde çılgınca çarparken ve endişe beni boğmakla tehdit ederken gömleğinin düğmelerine uzandım.

"Bekle, bekle, bekle..." Nefes nefese kalırken bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. Gözleri o kadar koyuydu ki artık mavi renginden eser yoktu. Düğmeleri açan elimi tutup göğsüne doğru çekmişti. "Ne yapıyorsun?"

Bilmiyorum.

Hiçbir fikrim yok.

"Lütfen izin ver," diye fısıldadım. Kendi cüretim karşısında şok olsam da sözümü geri almadım.

"Shan..." Cümlesi yarıda kesilirken inledi. "Bunun hakkında konuşmuştuk..."

"Biliyorum," diye kabul ettim. Artık sert ve hızlı nefesler alıyordum. "Ama ben sadece... görmek istiyorum."

"Sadece görmek mi?" Sertçe kısa nefesler alırken kalbi neredeyse vahşice göğsüne çarpıyordu. "İstediğin bu mu?"

Başımı sallayarak doğruldum ve ellerimi karnının üzerine koydum. "Sadece görmek istiyorum."

Titreyen ellerimle gömleğime uzanıp endişeyle düğmeleri çözdüm. "*Sen de* görmek istiyor musun?" Kendimi ürkek hissederek gömleğimin üstteki üç düğmesini açtım. "Ben de sana göstereceğim..."

"Tabii ki *görmek* istiyorum," diye inleyerek elimi gömleğimden çekti. "Ama görürsem duramam," dedi boğuk bir sesle. Çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Bunu yapamam, bebeğim. O yüzden lanet olsun, lütfen bana gösterme."

"Sorun değil," diye fısıldadım. Kalbim şiddetle atıyordu. "Ben görmeni istiyorum."

"Siktir!" Burnundan birkaç sakinleştirici nefes alırken ellerimi bıraktı ve ellerini kalçalarıma götürdü. "Devam et." Sert bir baş hareketiyle, "İhtiyacın olanı al," diye ekledi.

Nefes nefese gömleğini açmak için hamle yaptım ama ilk düğmede takıldım.

Johnny altımda kıpırdamadan duruyordu. Alev alev yanan bakışlarıyla üstümde delikler açıyor, göğsü parmak uçlarımda yükselip alçalıyordu.

Kararlılığımı sağlamlaştırarak derin bir nefes aldım, ellerimi havada salladım ve tekrar denedim. Gömleğini açıp kenara çekene kadar durmadım.

"Sen çok..." Sözlerim yarıda kesildi ve derin bir nefes verdim, gözlerim kaslı karnına yapışıp kalmıştı. Ona dokunmak, parmak uçlarımı karın kaslarının sert yüzeylerinde gezdirmek için tamamen iznim vardı. Onun *her yerinde* kaslar vardı. Kaya gibi yapılıydı. Parmaklarımı karnında gezdirirken dokunuşumla kaslarının gerilmesini hayranlıkla izledim.

"Ben çok neyim, Shan?" diye sordu gür ve hırçın bir sesle. Ellerini kalçalarımın üstünde birleştirmişti, geriye yatırılmış koltukta ve bedenimin altında uzanıyordu. Kalçaları yavaş, kışkırtıcı bir ritimle yukarı doğru kalkarken onun vücudunu izlememe odaklanmıştı. "Hmm?" Parmak uçları külotumun kenarlarında gezindi, pamuklu bel çizgisinin altından kayarak kalçakemiklerimin üzerinde yumuşak daireler çizdi. "Neyim ben?"

Bakışlarım göğüs kaslarına, sonra da pantolonunun kemerinin altında kaybolan göbek deliğindeki koyu renkli tüylere kaydı. Kaslar ve ten. Et ve sıcaklık. Görebildiğim tek şey buydu. *Hissedebildiğim* tek şeydi. O kadar büyüktü ki. *Her şeydi.* "Güzel," diye fısıldadım sonunda. Bakışlarım tekrar onunla buluştu. "Sen çok güzelsin."

"Bunu benim için zorlaştırıyorsun, Shan." Diliyle altdudağını ıslatarak parmaklarını iç çamaşırımın beline geçirdi ve beni göğsüne doğru çekti. "Bana öyle *bakmaman* gerekiyor." Johnny yüzünü saçlarıma gömüp boynumu emerken boğazımdan kesik bir nefes firar etti. "Burada iyi davranmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim," diye soludum ona doğru eğilerek. O keşfetmeden, tanımadan ve sahiplenmeden önce vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım kısımları onun için sızlıyordu. "Ben sadece..." Ne istediğimden emin değildim. Tek bildiğim bu çocuğun her şeyi daha iyi hale getirdiğiydi, zihnimin içinde dönen düşünce kasırgasını durduruyordu. Bunu yapmaya devam etmesine ihtiyacım vardı.

Belki ona bağımlıydım, belki de bu sağlıklı değildi. Ona olan hislerim kesinlikle takıntı sınırındaydı ama kalçalarının her kıvrılışı ve dilinin her darbesiyle beni cesaretlendiriyor, bunu en az benim kadar çok istediğini gösteriyordu.

Eğer bir şeyleri yanlış yapıyorsam bile hiç şikâyet etmiyordu. Bunun yerine, onaylarcasına ağzımın içinde inliyordu.

Bana dokunmaya başladı, yavaş hareketleri daha kendinden emin bir hale gelirken başparmaklarını çıplak tenimin üzerinde gezdirdi. Ellerinin külotumun altından kaydığını hissettiğimde, içimde bir heyecan kıpırtısı oldu. Bu hamlesi yüzünden hareketlerim daha çılgın ve beceriksiz olmaya başlamıştı. "Böyle iyi mi?" Kıçımı avuçlayıp sertçe sıktı. "Durmamı ister misin?"

"Durma." Onun büyüklüğünün acı verici bir şekilde farkındaydım. Onun kollarında çok küçüktüm. Bu çocuğa göre kolayca kırılabilirdim, çok rahatsız edici bir düşünceydi. Beni birden fazla şekilde yok edebilirdi. Ama kalbimi sağlam bıraktığı sürece bedenime ne yaptığı umurumda değildi. Benden ne isterse alabilirdi, ona her şeyi seve seve verirdim. Beni asla onaramayacağım kadar kötü incitmeyeceğine dair bir ant içtiği sürece hepsine sahip olabilirdi. Çünkü bunu atlatamayacağımı biliyordum. *Onu.* Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırırken, "Sakın durma," dedim boğuk bir sesle.

Zorlukla nefes alarak doğruldu ve beni sert bir hareketle kendine doğru çekti. Vücutlarımız mümkün olan en iyi şekilde hizalandığında birlikte inledik. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ayrıca seni istiyorum. *Hem de çok.* Sadece... bunu berbat edecek bir şey yapmak istemiyorum," derken sesi derin ve boğuktu. "Bunu berbat edemem, Shan.

Buna ihtiyacım var." Düzensiz bir nefes vererek alnını benimkine bastırdı. "Sana ihtiyacım olduğunu söylediğimde ciddiydim."

"Bunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Hatırlıyorum."

Hava ciğerlerimi ani bir telaşla terk etti. "Güzel."

"Seni saklayacağım," diye fısıldadı. Sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Eğer sorun olmazsa?"

"Kesinlikle sorun yok," diye fısıldarken elimi yanağına bastırdım. "Beni saklamanı istiyorum."

Gülümsediğinde gamzeleri derinleşti. "Bunun için teşekkür ederim."

Şişmiş dudaklarının kıvrımına bir öpücük bırakarak, "Ben de seni saklayacağım," diye fısıldadım.

"Yüce İsa." Titreyerek başını boynumun kıvrımına yaslayıp inledi.

"İşte böyle öleceğim," diye boğuk bir yanıt verdiğinde güldüm. "Komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay etti. Başını kaldırıp bana sırıtarak baktı. "Seni de yanımda götüreceğim."

Tanrı aşkına, umarım gerçekten götürürsün...

"Ama şimdilik seni eve götürsem iyi olacak," dedi teslim olmuş bir iç çekişle. "Yoksa annen polislere bizi aratır."

"Ah..." Kalbim sıkıştı ve boynuna sıkıca sarıldım. "Tamam."

"Her şey yoluna girecek," dedi yatıştıran bir sesle. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Babana ne olursa olsun, *sen* iyi olacaksın."

Hayır, iyi olmayacaktım. Ancak onun için kendimi gülümsemeye zorladım. "Biliyorum."

"Çünkü artık tek başına değilsin," diye fısıldadı. Beni kollarıyla sıkıca sardı, nefes alamıyor olmak umurumda bile değildi. Dünyanın durmasını ve ikimizi de rahat bırakmasını istedim çünkü burası, tam bu nokta, olmak istediğim yerdi. *Kalmak* istediğim yerdeydim. "Arkadaşların var," diye fısıldadı. "Ben varım."

Sözleri beni ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar rahatlattı. İri, kuvvetli ve tehlikeli derecede güçlüydü. Bir fırsat anında vücuduma ciddi fiziksel zararlar verebilirdi. Yine de ondan korkmuyordum. *Temkinli* değildim. Vücudumda en ufak bir korku belirtisi yoktu.

"Ben senin takımındayım," diye ekledi boğuk bir sesle. "Bunu anlıyor musun? Tamamen seninleyim, Shannon Lynch. Tek yapman gereken bir telefon etmek, yanına hemen gelirim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu konuda seni yalnız bırakmayacağım. Söz veriyorum."

"Bu benim için garip çünkü daha önce hiç benim tarafımda biri olmamıştı." Vücudumdan bir titreme geçti. "Senin gibi biri değil."

"Ben senin tarafında değilim, Shannon," dedi sert bir ses tonuyla. "Tam yanında duruyorum."

Aman Tanrım.

Sözleri beni derinden etkilemişti.

Yüzümü göğsüne gömüp kendimi olabildiğince küçük bir top haline getirdim ve zamanın bir süreliğine durması için dua ettim. "Eminim normal bir kız arkadaşın olmasını isterdin."

"Normal sıkıcıdır," diye cevap verdi. "Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim." Omuz silkti. "Pek normal bir erkek arkadaş sayılmam."

"Sadece senin için daha kolay olacağını söylüyorum..."

"Eh, kolay olanı değil, *seni* istiyorum," diye sözümü kesti. "Tam olduğun gibi."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı hiç vakit kaybetmeden. "Her zerreni ve her parçanı."

Yüzümü buruşturdum. "Kırık parçaları bile mi?"

Göz kırptı. "Özellikle kırık parçaları."

Hemen sonra duraksadım, müzik setinde çalan şarkıyı dinlerken boğazımdan küçük bir kahkaha koptu.

Johnny sırıttı. "Komik bir şey mi var?"

"*Proud Mary*?" diye sordum müzik setini işaret ederek. "*Grace*'den *Yellow*'a, oradan da *Proud Mary*'ye nasıl geçiyor?"

"Fark ettim." Kıkırdayarak müzik setini kapattı ve tekrar sırtüstü uzandı. "Bence çalma listesi zihninden geçenlerin iyi bir temsili." İçini çekerek belimi okşadı. "Kafası sürekli dönüyor."

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Kucağından inip yolcu koltuğuna tekrar yerleştim. "Bu..." Sözlerimi yarıda kesip ayağımın dibindeki okul çantama uzandım ve içinden katlanmış bir zarf çıkardım.

"Bu da ne?" Johnny gömleğinin düğmelerini yeniden iliklerken kaşlarını çattı. "Shan?"

"Bu, şey..." Titreyen ellerimde tutarak zarfı açtım ve dağınık el yazısına bakıp keskin bir nefes verdim. "Babamdan geldi," dedim zarfı eline tutuşturmadan önce.

Gözleri zarfla yüzüm arasında gidip gelirken kaşlarını çattı. "Sana bir mektup mu yazdı?"

Başımı salladım. "Hepimiz için bir mektup yazmış ama bana gönderdiğini okuyamıyorum."

Johnny tekrar kaşlarını çattı, yüz ifadesi bu kez daha sertti. "Benim okumamı... mı istiyorsun?"

"Bilmek istediğimi sanmıyorum," dedim kendimi çaresiz hissederek. "Ben sadece... belki sen okursan, sadece kontrol etmek için?"

Johnny hiç tereddüt etmedi. Parmaklarıyla zarfı açtı ve kararlı elleriyle kâğıdı yüzüne doğru tutarak dikkatle babamın yazdığı şeye odaklandı.

Omuzlarının kaskatı kesilmesini ve yanaklarının kızarmasını izledim. "Kötü bir şey mi?" dedim zorlukla. "Bana kızgın mı?"

"*Üzgün* olduğunu söylemiş," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Hasta olduğunu, hatasını anladığını ve işleri yoluna koymaya çalıştığını söylemiş." Çenesi titriyordu, kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını esnetti. "Zamanla onu affedebileceğini ve hepinizin yeniden bir aile olabileceğinizi umduğunu söylemiş."

Kalbim sıkıştı. "Ah."

"Evet." Öfkeli görünerek mektubu yeniden katladı ve bana geri uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Onu istemiyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim boğuk bir sesle. "Kurtul ondan."

Johnny sertçe başını sallayarak torpido gözüne uzandı ve bir çakmak çıkardı. Mektubu yaktıktan sonra camı açıp rüzgârın külleri süpürmesine izin vererek dışarı fırlattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. *O adamın* parçası benden gittiği için rahatlamıştım. "Yalan söylüyor," dedim paniğe kapılarak. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Johnny başını salladı. "Biliyorum, bebeğim."

"Bunların hiçbirinde ciddi değil," dediğimi duydum. Çaresizce durumu anlamasını istiyordum. "Bu bir oyun... ona yapması söylenen bir şey." Kendimi perişan ve hüsrana uğramış hissederek başımı salladım. "O üzgün değil, Johnny..." Sesim çatallaştı. "O *asla* üzgün olmaz."

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Shannon." Koltuğunda dimdik oturuyordu, gözlerini ön cama dikmişti. Direksiyonu çok sert bir şekilde kavradığı için eklemleri bembeyaz olmuştu. "Söz veriyorum."

İçimi çektim. "Tutamayacağın sözler verme."

Dönüp bana baktı. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Başımı salladım. "Ha-hayır."

Sertçe başını sallarken gözleri ateşle parlıyordu. "O zaman sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylediğimde bana güven," dedi her bir kelimeyi yavaşça tekrarlayarak. "Bir daha asla." Emniyet kemerini bağladığında hareketlerini takip ettim. "Senden tek istediğim benimle konuşmaya devam etmen," diye ekledi motoru çalıştırırken. "Sadece beni içeri almaya devam et." Sonra dönüp bana baktı. "Seni koruyacağım."

"Tamam," diye fısıldadım. Bizi sahilden uzaklaştırırken onu dikkatle izliyordum. "Yapacağım."

38
GERİ PÜSKÜRTME
SHANNON

Bir sonraki cumartesi öğleden sonra, "Shan, bunun sende kalmasını ister misin?" diye sordu Darren. Merdivenin üzerine çıkmıştı, perişan görünümlü bir oyuncak ayıyı bana doğru uzatıyordu. "Yoksa atacak mıyız?"

"Atalım." Ayıyı alıp sahanlıktaki tıka basa dolu siyah çöp poşetlerinden birine tıkıştırdım.

"Eskiden bu şeyi çok severdin." Sesi biraz üzgün geliyordu. Artık dolu olan poşete bir düğüm atıp rulodan bir tane daha kopardım. "Her yere yanında götürürdün."

"Pek çok şeyi severdim, Darren," diye kabul ettim yeni torbayı açarken. "Fakat artık büyüdüm."

"Eskiden beni severdin," diye mırıldandı sessizce.

"Eğer beni bu eve tıkmasaydın seni yine severdim," diye tersledim telaş içinde. "Bugün cumartesi."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Ama tavan arasını temizlemek için yardımına ihtiyacım var. Daha fazla alana ihtiyacımız var. Eğer o bölümü temizlersek, oraya taşınabilir ve Joey'ye odasını geri verebilirim."

"Bu bir şaka olmalı," diye mırıldandım sessizce. "Bütün ailemiz tam bir şaka."

"Bu onunla mı ilgili?" diye sordu Darren. "Bu öfke nöbeti onunla çıkmana izin verilmediği için mi?"

Evet. Johnny'yi dün okuldan beri görmemiştim ve giderek sinirleniyordum. Bütün hafta boyunca onunla sadece öğle yemeği yiyebilmiştim, bunun yeterli olmadığını hızla öğreniyordum. Konu o olunca hiçbir şey yeterli gelmiyordu. "Hayır," dedim ters bir sesle. Düşüncelerimi bulunduğumuz ana geri getirmiştim. "Çünkü bu evde tutsak olmaktan bıktım." Ağır ağır iç çekti. "Kendimi duvarlara zincirlenmiş gibi hissediyorum, Darren. Artık buna dayanamıyorum."

"Onunla takılmak için okulu asmanın sana hiçbir faydası olmayacak," diye karşılık verdi ağabeyim. "Şanslısın ki müdürün çağrısını annem yerine cevapladım," diye ekledi. "Seni ben korudum, unuttun mu? Sen onunla kırlarda gezip tozarken hasta olduğunu söyledim." Açıkçası hiçbir mazeretim olmadığı için yanıt vermediğimde derin bir

nefes aldı. "Hadi ama, Shannon. Bu senin üçüncü sınıf sertifika yılın. Haziran ayındaki sınavlara çalışman gerektiğini biliyorsun. Ayrıca o senin koltuk değneğin olmamalı. O çocuğa bu kadar bağlanman sağlıklı değil, ne kadar çekici olursa olsun."

"O benim koltuk değneğim değil," dedim boğuk bir sesle. "O benim erkek arkadaşım ve onunla biraz zaman geçirmek istememde yanlış bir şey yok."

"*Biraz* zaman," diyerek kabul etti. "*Tüm* zamanını değil."

"Öyle değil," diye çıkıştım. "Onu sadece öğle yemeklerinde görebiliyorum."

"Erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, çantaları toplamaya yardım etmelisin çünkü hepsini tek başıma temizleyemem," dedi küçümseyici bir tonda. "Gününü genç bir adamın peşinden koşarak harcayacağına işe yarar bir şeyler yap."

"Son altı yıldır her cumartesi günümü nasıl geçirdiğimi biliyor musun?" Onun cevap vermesine izin vermeden hızla devam ettim. "*Temizlik yaparak*, Darren. Bütün cumartesi günlerimi böyle geçirdim. Bu evdeki herkesin arkasını temizledim."

Bir iç çekti. "Hadi ama, Shan."

"Hayır." Acı içinde bir nefes verdim ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Bu hiç adil değil. Hastaneden eve döndüğümde her şeyin farklı olacağına söz vermiştin ama öyle olmadı. Hiçbir şey değişmedi. O hâlâ orada..." Arkasındaki kapalı yatak odası kapısını işaret ettim. "Sorumluluklarından kaçıyor, ben de burada herkesin arkasını toplamaya devam ediyorum. Joey hâlâ çocukları antrenmanlarına ve maçlarına götürüyor. Aradaki tek fark, şu anda bir misafirim olması." Ona anlamlı bir bakış attım ve misafirin kendisi olduğunu belirttim. "Burada görebildiğim tek fark bu, Darren."

"Gerçekten mi? Çünkü ben her şeyi biraz farklı görüyorum," diye homurdandı merdivenden inerken. "Öncelikle, o adam burada değil. İkincisi, buzdolabı ve dolaplar dolu. Üçüncüsü, hiçbiriniz etrafta morluklarla dolaşmıyorsunuz..."

"O adam hâlâ burada, Darren," dedim titreyerek. "Sadece başka bir şekle bürünmüş durumda."

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Shannon?" diye sordu soğuk bir tavırla. "Ha?" Öfkeli bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Benim babamız gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

Omuz silktim, ima ettiğim şey için kendimi suçlu hissediyordum ama geri adım atmak istemiyordum.

Darren neşesiz bir kahkaha attı. "Ne var biliyor musun? Ne istiyorsan onu yap. Git ve kendini hamile bırak, umurumda değil. Seninle ve çocuklarla aramı düzeltmeye çalışmaktan bıktım. Aslına bakarsan, en başından beri neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum."

Yanımdan geçip merdivenlerden öfkeyle inerken sessiz kaldım. Sonunda ön kapının çarpma sesi kulaklarımı doldurduğunda içimde tuttuğum nefesi serbest bıraktım.

Kendime ve genel olarak hayata öfkeliydim. Giriş kat temizlenene kadar tavan arasındaki eski oyuncakları, giysileri ve ıvır zıvırları toplamaya devam ettim.

Tüm çantaları düzgünce merdivenlerin başına yığdıktan sonra beni şaşırtan bir şey yaptım. Yatak odama girip kapının arkasından montumu alarak üzerime geçirdim.

Kalbim ağzımda merdivenlerden inip koridorda koşturdum, yolumun üzerindeki oyuncakların ve *Lego* parçalarının üzerine düştüm. Bu evde boğuluyordum. Kendi hayatımın içinde boğuluyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Bir şeye ihtiyacım vardı. Sadece... *kapıyı açmam* gerekiyordu.

Ön kapıyı açıp dışarı fırladım. Durmadan koşmaya başladım, vücudumun sınırlarını zorlayarak tanıdık evlerin yanından hızla geçtim. Ardından sağa keskin bir dönüş yaptım ve önüme çıkan karanlık sokaktan aşağıya indim. Aklımda hiçbir hedef olmadan ceketimin kapüşonunu kafama geçirdim ve her geçen gün özlemini çektiğim, o bağımlılık yapan özgürlük tadını umutsuzca arayarak yoluma devam ettim.

Üç saat sonra, giysilerimi değiştirmiş halde arkadaşımın yatağına kıvrılmıştım. Ellerimin arasında bir fincan sıcak çikolata duruyordu ve televizyonda *Dirty Dancing* filminin son jeneriği oynuyordu.

Claire yanımdaki tüneğinden, "Onu seviyorum," diye iç geçirdi. "Yemin ederim, yaşadığım sürece o adamı asla unutamayacağım."

"*Johnny Depp*'i sevdiğini sanıyordum." Lizzie yatağın ucunda uzanmıştı, bir dergiyi karıştırmakla meşguldü. "Kararını ver, kızım."

"İkisini de seviyorum," diye iç geçirdi Claire. "Ama Patrick benim

ilk aşkımdı ve ilk aşkın tatlı ateşinin nasıl sonsuza dek yandığını bilirsin."

Lizzie gözlerini devirerek göklere baktı, onun sözlerinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "On bir yıllık arkadaşlığımızı nasıl sürdürebildiğimizi bilmiyorum."

"Bunu özlemişim." Memnuniyetle içimi çektim ve kupamdan bir yudum aldım. "Sizi özledim, çocuklar."

"Biz de seni özledik," diye cevap verdi Lizzie. "En son geldiğimde Thor ve kedisinin maceralarına tek başıma katlanmak zorunda kaldım."

"Gerard'ı rahat bırak," diye homurdandı Claire. "Kedisini seviyor işte. Ne var bunda?"

"Kedisini *yürüyüşe* çıkarıyor." Lizzie yan dönerek ona doğru baktı. "Parıltılı, mücevherlerle kaplı bir tasma ve kordonla." Sonra gözlerini kıstı. "Lütfen bana bunun normal olduğunu düşündüğünü söyleme."

Claire omuz silkti. "Bence çok sevimli."

"Tabii ki öyle düşüneceksin, o koca aptalın yaptığı her şeyin sevimli olduğunu düşünüyorsun," dedi arkadaşım başını sallayarak. "Peki ya sen, Shan? *Gerard* hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ben, şey..." Onlara baktıktan sonra mahcup bir şekilde sırıttım. "Bence o harika biri," dedim gülerek. "Kedisini de seviyorum."

Claire gülümserken Lizzie inledi.

"Shannon ondan hoşlanıyor olmalı," diye mırıldandı Lizzie. "*Erkek arkadaşının* diğer yarısı. Lafı açılmışken, Kaptan Fantastik nasıl?"

"O iyi," dedim pancar gibi kızararak.

"*O iyi*," dediler alaycı bir şekilde.

"Aman Tanrım!" diye cıyakladı Claire. "Aklıma bir şey geldi." Ayağa fırlayarak televizyonun yanına gitti ve bize doğru dönmeden önce televizyonu kapattı. "Ben iki *Johnny*'yi seviyorum ve Shannon başka bir tanesini seviyor!" Gözleri muziplikle ışıldadı. "Eğer bu kader değilse, hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyor musun, Claire?" diye söylendi Lizzie. "Sen ve Thor'un kötü bir fikir olduğu konusunda söylediğim her şeyi geri alıyorum. Bence kesinlikle onunla birlikte olmalısın. Siz cennette yapılmış bir eşleşmesiniz."

Claire sırıtarak, "Biliyorum, öyle değil mi?" diye karşılık verdi.

"Iyy." Lizzie bir ürpertiyle dergisinin sayfalarını çevirdi. "Bu birliktelikten doğacak çocukları hayal edebiliyorum, kıvırcık ve sarışın tek boynuzlu at bebekleri."

"Tek boynuzlu atları severim," dedi Claire.

"Hı-hı," dedi Lizzie. "Gördün mü? Şimdiden yolu yarılamışsın."

"Şey olacağınızı nasıl anlıyorsunuz..." Bana ağızları açık kalmış bir şekilde baktıklarını görünce sözlerimin yarım kalmasına izin verdim. "Ah, boş verin."

"Tamamla hadi," diye bağırdı Claire. Olduğu yerde zıplamaya başlamıştı. "Orrrrr..."

"...gazm," diye fısıldadım. Yüzümün yandığını hissediyordum.

"*Orgazm* mı oldun?" Claire'in gözleri büyüdü. "İnanamıyorum!"

"Vay be," diye mırıldandı Lizzie. İstemsizce etkilenmiş görünüyordu. "Adam acayip düzgün."

"Pipisini gördün mü?" diye sordu Claire. "Aman Tanrım! Büyük müydü? Büyük, öyle değil mi? Ah, bahse girerim o kocaman ve sen de çok küçüksün..." Claire derin derin yutkunarak elini dehşet içinde yüzünün önünde salladı. "Tanrım... Eminim acımıştır, değil mi? Nasıl hâlâ tek parça olabiliyorsun?"

"Sakin olun, Bayan S'den Korkuyorum," diye karşılık verdi Lizzie. Ardından bakışlarını bana doğru çevirdi. "Onunla seks yaptınız mı?" Daha öncekinin aksine, artık konuşma ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Aman Tanrım... İlk seferinde seni boşalttı mı? Bu çok etkileyici."

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır, hayır, yapmadım... Yani *biz* yapmadık..."

"Sana oral seks yaptı mı?" diye sordu Lizzie. "Parmaklarını kullandı mı?"

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Sadece beni öptü."

Yanıtım karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

"Sadece seni öptü," dedi kesin bir ifadeyle. "Vay be. Kulağa heyecan verici geliyor."

"Kaltaklık etme, Liz," diye araya girdi Claire. "Hepimiz hızlı hareket eden insanlar değiliz." Işıl ışıl gülümseyerek başıyla beni işaret etti. "Hadi devam et, Shan. Bize öpücük orgazmını anlat."

Geçen gün Johnny'yle onun yatağındayken ve arabadayken neler hissettiğimi telaşla anlatmaya başladım. Lizzie'nin göz devirmelerini umursamıyordum. Bu hafta öğle yemeği saatlerinde erkek arkadaşımla oturmuştum, okuldan önce ve sonra birçok kez öpüşmüş olsak da bunlar diğer zamanlara hiç benzemiyordu. Açıklamam bittiğinde tavsiye almak için arkadaşlarıma baktım. "Bu normal mi?"

"Kulağa yakınmışsınız gibi geliyor," dedi Lizzie. Tekrar konuyla ilgilenmeye başlamıştı. "Ayrıca tam bir canavar gibi hissettiriyor."

Ben kızarırken diğer arkadaşım sessizce güldü. "Canavar."

"O kıyafetler olmadan neler yapabileceğini bir düşünsene," diye takıldı Lizzie. Bu kez konuşurken gülümsüyordu. Gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Bugünlerde çok nadir görülen bir şeydi ama böyle zamanlarda gerçekten de harika görünüyordu. "Bence bir sonraki ön sevişme seansında kıyafetlerden kurtulmalısın," diye ekledi. "Ardından gelip bize rapor ver."

"Evet." Claire hevesle başını salladı. "Lizzie böylece sana tecrübelerinden biraz daha bahsedebilir. Ben de meraklı olduğum için dinlerim."

"Ben fahişe değilim, Claire," diye homurdandı Lizzie. "Tanrı aşkına."

"Bunu biliyorum." Claire aceleyle onu ikna etmeye çalıştı. "Ama Pierce'la milyonlarca kez birlikte oldun." Sonra omuz silkti. "Bunu öğrenmek istiyoruz."

"Bize anlatmak zorunda değilsin, Liz," diye mırıldandım.

"Evet, zorunda." Claire beni susturup kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bize bildiklerini anlat, usta."

Lizzie gülerek, "Senin bir erkek arkadaşın bile yok," diye cevap verdi.

"Yani?" Claire ona sırıtarak baktı. "Mükemmel bir hayal gücüm ve bilgiye karşı inanılmaz bir açlığım var."

"İyi, öyle olsun." Lizzie oturur pozisyona geçip başını sallayarak sırıttı. "Claire'in ilkokul altıncı sınıfta hareketlerini öğrenmemiz için bize eziyet ettiği *Shakira* klibini hatırlıyor musun?"

"Çok net," diye cevap verdim. Bunu hatırladıkça içim ürperiyordu.

"Harika bir şarkıydı," diye cevap verdi Claire. Gözleri ışıl ışıldı ve o bitmek tükenmek bilmeyen iyimserlikle doluydu.

"İşte zirvede olduğun zaman da tıpkı buna benziyor." Lizzie'nin yanakları pembeleşti. "Kalçalarını sallarsın ve kıvrılırsın."

"Vay be," diye mırıldandı Claire. "Bu hoşuma gider miydi bilmiyorum." Burnunu kırıştırarak ekledi. "Sanırım ben altta olmak isterdim."

"Nelerden hoşlandığını görünce şaşıracaksın," diye cevap verdi Lizzie.

Derin bir iç çektim. "Johnny benimle seks yapmak istemediğini söyledi."

"Ne?" İkisi de şaşkınlıkla bana baktı.

"Benimle seks yapmak istemediğini söyledi," diye tekrarladım utanç içinde.

"Kim seninle seks yapmak istemiyor?" Claire'in ağabeyi koridorda durup kaşlarını kaldırdı. Sonra gözleri büyüdü. "Lanet olsun! Kaptandan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," dedim aniden dehşete kapılarak. "Yani ben... Ben yapmadım..."

"Kahretsin, Claire," diye tersledi Lizzie. "Sıcak çikolataları getirdiğinde sana kapıyı kapatmanı söylemiştim."

"Sapıkların etrafta dolanmasını beklemiyordum," diye homurdandı Claire. Gözlerini ağabeyine dikmişti. "Defol git, ucube."

"Bu tür konuşmalar için çok küçüksünüz," dedi Hughie. Kız kardeşine anlamlı bir bakış attı. "Özellikle de *sen*."

"Aman Tanrım! Biz on altı yaşındayız!" diye güldü Claire. "Yatak başlığını odamın bitişiğindeki duvara yaslamış olan çocuktan böyle bir şey duymak çok hoş." Claire şifoniyerine doğru yürüyerek avuçlarını sert bir ritimle mobilyanın yüzeyine vurmaya başladı. "Ah, evet! Ver onu bana, bebeğim," diyerek erkek sesini taklit etti. "Ah, Katie! Dilinle yaptıklarına bayılıyorum..."

"Claire," diye tısladı ağabeyi uyarırcasına. "Kendine gel."

Claire hiç istifini bozmadan onun sesini taklit etmeye devam etti ve vuruşlarını hızlandırdı. "Evet, bebeğim. Şimdi, şimdi, çekilmem lazım yoksa boooo..."

Hughie yatak odasının kapısını çarparak kapattı. Claire tam o sırada, "Boşalacağım!" diye bağırdı ve aynı anda kahkahalara boğulduk.

"Siktir git," diye kükredi Hughie. Hemen sonra yatak odasının kapısının çarpma sesi kulaklarımızı doldurdu.

"Ağabeyler neden her şeyi bildiklerini sanıyorlar?" Claire alayla gülerek yatağa uzandı. "Ahmaklar."

Başımı salladım. "Doğru söze ne denir."

"Bence ona mesaj atmalısın," diye kıkırdadı Lizzie. Şaşkınlıkla ona baktığımızda, "Johnny'ye," diye ekledi. "Sana aldığı o iğrenç pembe telefonla ona mesaj at," diye teşvik etti. "Bak bakalım... *takılmak* istiyor mu?"

"Ah, evet. Bu güzel olur." Claire kaşlarını oynattı. "*Takılmak.*"

İçimi bir heyecan kapladı. "Bilemiyorum." Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp ekrana baktıktan sonra arkadaşlarıma döndüm. "Burada bile olmamam gerekiyordu, çocuklar."

"Boktan bir hafta geçirdin," diye karşılık verdi Lizzie. "Hepimizin kaldırabileceğinden *çok* daha fazla dramla dolu bir haftaydı. Bence

erkek arkadaşına mesaj atmalı ve cumartesi gecesini birlikte takılarak geçirmelisin."

"Bugün çok mantıklı konuşuyor, Shan," diye sırıtarak onayladı Claire. "Zaten dışarıdasın. Bu da başının çoktan belada olduğu anlamına geliyor." Omuz silkerek devam etti. "En azından buna değecek bir şey yap."

"Peki ya meşgulse?" diye fısıldadım dudağımı ısırarak.

"Meşgul değil," diye araya girdi Claire. "Gerard'la birlikte spor salonunda."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biraz önce konuştuğumuzda oradaydılar," diye yanıtladı Claire. "Ayrıca kapanana kadar oradan çıkmayacaklar."

Ağzım açık kaldı. "Bütün gün mü?"

Claire gözlerini devirdi. "O senin erkek arkadaşın, Shan. Uyanık olduğu her saati spor yaparak geçirdiğini biliyor olman gerekir." Kol kaslarını esnetip öptü. "Johnny kasların peşinde."

"Çok aptalsın," diye kıkırdadı Lizzie.

"Doğru," dedi arkadaşım gülerek.

"Ona mesaj at," dediler aniden.

Derin bir nefes alarak mesaj kutumu açtım ve bir mesaj yazmaya başladım.

"Ona bu akşam ne yapacağını sor," dedi Lizzie.

"Ahh... Sor bakalım randevuya çıkmak istiyor mu?" diye ekledi Claire. "Ayrıca burada giyinebilirsin."

"Gönderdim," diye mırıldanarak telefonumu yatağın üzerine bıraktım.

Lizzie telefonumu eline alıp mesajlarımı okuduktan sonra gözlerini bana dikti. "*MERHABA, JOHNNY*," diye tersledi. "Bunu mu gönderdin?"

Omuz silkip ellerimi birbirine kenetledim. "Bu iyi bir mesaj, değil mi?"

"Eğer dört yaşındaysan," diye homurdandı Lizzie. "Sonunda öpücük yok mu?"

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde omuz silktim. "Kötü mü?"

"Ağabeyine mesaj atıyorsan değil," dedi Claire anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Aman Tanrım! Kapat şunu," diye inledim mide bulantısıyla. "Kapat şu telefonu."

Bip.

"Ah, sana mesaj attı," diye bağırdı Claire. Lizzie'nin elinden alıp yataktan kalktı.

"*MERHABA, BEBEĞİM,*" diye okumaya başladı ama sonra durup göğsünü tuttu. "Aman Tanrım! Ona *bebeğim* demiş!" Tekrar yatağa uzanarak, "Ayrıca sonunda ona iki tane öpücük bırakmış," diye ekledi. Memnuniyetle iç çekti. "Sanırım az önce *ben* orgazm oldum."

Lizzie telefonu ondan geri alırken, "Ver şunu bana," diye homurdandı. "*MERHABA, BEBEĞİM. NASILSIN? SENİ BU GECE DAHA SONRA ARAYABİLİR MİYİM? ÖPÜCÜK, ÖPÜCÜK.*"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Ona beni arayabileceğini söyle." Arkadaşımın mesaj yazmasını izledim. Sonunda telefonu uyluğunun üzerine bıraktığında, "Ona arayabileceğini söyledin mi?" diye sordum. "Liz?"

Lizzie cevap vermek için ağzını açtı ama o açıklama yapamadan telefondan tekrar bir bildirim sesi yükseldi. Arkadaşım ekrana bakarak sinsice sırıttı.

"Aman Tanrım." İçimi bir tedirginlik kapladı. "Ne yaptın sen?"

"Bu gece aramak yerine, seni buradan alabileceğini söyledim." Göz kırptıktan sonra, "Saat sekizde burada olacak, çabuk hazırlansan iyi olur," diye ekledi.

"Bekle!" Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak kendimi yavaşça nefes almaya ve panik yapmamaya zorladım. "Sadece... bana bir dakika ver." Sakinleştirici derin nefesler aldıktan sonra, "Bu bir randevu mu?" diye sordum.

Claire başını hararetle salladı. Lizzie bana yeni bir insan türüymüşüm gibi bakıyordu. "Seni anlamıyorum, Shan," diye iç geçirdi. "O senin erkek arkadaşın. Her gün öğle yemeğinin yarısını onun dili boğazındayken geçiriyorsun. Cumartesi gecesi onunla buluşacaksın. *Tabii ki* bir randevu."

"Ona... bir şey götürmeli miyim?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum.

"Hayır," diye karşılık verdi Lizzie. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Neden götüresin ki?"

"Bilmiyorum!" Endişeyle çırpındım. "Sadece panikliyorum, tamam mı? Beni bir yere götürürse ne olacak? Hiç param yok."

"Önemli değil."

"Önemli," dedim boğuk bir sesle. "Benim için önemli."

"Ona bir karışık kaset hazırlayabilirsin?" diye öneride bulundu Claire. "Eğer ona bir şey vermek istiyorsan arabası için karışık bir CD de olabilir."

"Bu iyi bir fikir," dedi Lizzie. "İçine ne koyacaksın?"

"Bilmiyorum." Yastıklara yaslanıp iç çektim. "Belki de kötü bir fikirdir?"

"Hayır." Claire masasına doğru yürüyüp dizüstü bilgisayarını aldı. "Bu harika bir fikir," diye beni temin etti. Ardından laptopun yan tarafındaki bölmeye bir disk yerleştirdi. "Hemen yap."

"Erkekler bu tür şeylerden hoşlanır mı?" Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi. "Aoife sürekli ağabeyim için karışık CD'ler hazırlıyor ve Joey onları hiç dinlemiyor."

"Gerard benim için hazırlıyor ve o şarkılara bayılıyorum," diye cevap verdi Claire. "Ona düşüncelerini söyle, Shan. Duygularını şarkılarda bul ve ona göster."

"Sen böyle mi yapıyorsun?" diye açıkça sordu Lizzie.

"Her zaman," diye inledi Claire. "Ayrıca onları dinlediğini biliyorum." Sonra derin bir iç çekti. "Sadece onları *duymamayı* seçiyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lizzie. "Bu çocuk tam bir eşek."

"Johnny öyle biri değil. O dinler, Shan. O seni *her zaman* duyar. İşte, al şunu..." Claire bana siyah renkli bir silinmeyen kalem fırlatarak gülümsedi. "İşin bittiğinde diskin üzerine bir şeyler yaz ki, Gerard'ın yaptığı şeylerden biriyle karıştırmasın."

Bir saat sonra, "O kadar küçüksün ki, bunu düşünmek mide bulandırıcı," diye inledi Lizzie. "Önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca bir lokma bile yemek yemesem, yine de senin ölçülerinde olamam."

Açlıktan olabilir, diye düşündüm istemsizce. *Bu tür acıları hiç hissetmediğine şükret.* "Kötü mü görünüyorum?" diye mırıldandım. Kıyafetime bakarken gergin hissediyordum. "İyi görünüyor muyum?"

"Hayır." İçini çekerek beni Biggs evinin aile banyosundaki boy aynasına doğru yönlendirdi. "Harika ve mükemmel görünüyorsun. Şu anda seni iğrenç bir şekilde kıskanıyorum."

"Ta da!" diye cıyakladı Claire. Elindeki fondöten fırçasını sallıyordu. "Sen... seksi bir... sürtük gibi... görünüyorsun!"

Bakışlarımı önümdeki aynaya çevirerek görünüşümü inceledim ve titrek bir nefes verdim. "Vay be."

Claire ukala bir tavırla, "Biliyorum," diye onayladı. "Seksi şey."

"Donacağım," diye fısıldadım, Claire'in beni neredeyse güreşerek

içine soktuğu halter yakalı kırmızı elbiseye bakıyordum. Bana bunun bir elbise olduğunu söylemişti ama yalan söylediğini biliyordum çünkü geçen ay *kot pantolonla* giydiği aynı kırmızı halter yaka bluze hayran olduğumu çok net hatırlıyordum. Dürüst olmak gerekirse, üzerimde *gerçekten* bir elbise gibi duruyordu ve uyluğumun ortasına kadar uzanıyordu. İyi tarafından bakarsak, çok rahattı ve giydiğim çoğu şey gibi vücudumda eğreti durmuyordu.

"Ceket seni sıcak tutar," diye düzeltti Lizzie. Üzerimdeki siyah deri ceketi gösteriyordu.

"Etek de daha kolay ulaşmak için." Claire sessizce güldü. "Sadece şaka yapıyorum. Hey... kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

"35.5," dedim aynada kendimi dikkatle izlerken. Dudaklarım elbiseme uyumlu olacak şekilde kan kırmızısıydı ve gözlerime buğulu bir makyaj yapılmıştı. Saçlarım kasıtlı olarak dağınık bir şekilde atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, uzunluğu sayesinde hâlâ dirseğime kadar geliyordu.

"Tanrı aşkına, ne kadar adaletsiz bir durum!" diye homurdandı Lizzie. "Küçük ayaklarım olması için adam öldürürdüm."

Claire banyodan çıkmadan önce, "Annem 37 numara. Hmm. Bana bir saniye ver," diye mırıldandı. Birkaç dakika sonra elinde bir çift siyah topuklu ayakkabıyla döndü. "Mükemmel."

On beş santimlik topuklara dikkatle baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"*Harika* bir fikir," diyerek beni ikna etti ve itiraz etmeme fırsat vermeden dizlerinin üzerine çöküp ayakkabıları ayağıma geçirdi. "Aman Tanrım! O kocaman gözlerin ve saçlarınla bir *Bratz Bebek* gibisin," dedi heyecanla. Ayağa kalkıp görünüşümü inceledi. "O kadar tatlısın ki, güzelliğinle canımı acıtıyorsun."

"Pekâlâ. O bir oyuncak bebek değil, Claire," diye hatırlattı Lizzie. "O bir insan ve öyle görünüyor, kes şunu!" Claire'in bana doğru yaklaştırdığı saç fırçasını tokatlayarak uzaklaştırıp gülümsedi. "Muhteşem görünüyorsun, Shan."

"Sutyen takmamam gerektiğine emin misin?" diye sordum kendimi mahcup hissederek.

"Hayır," diye homurdandı Claire. "Kesinlikle sutyen *takmamalısın!* Bütün kıyafetini mahveder."

"Eğer sutyen takmama şansım olsaydı, etrafta tamamen özgürce dolaşırdım." Lizzie omzumu sıktı.

"Ben de," diye destek verdi Claire. "O minicik göğüslerini göster, kızım."

"Sizce de biraz kısa değil mi?" diye sordu Hughie. Tek kaşını kaldırıp banyonun kapısına doğru eğildi. "Kazağımı çıkarıp sana giydirmem gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi çatılmış kaşlarıyla.

"Kapa çeneni, Hugh!" diye homurdandı Claire. "Onu rahat bırak."

"Öyle olsun." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdım. "Artık banyoyu boşaltın, olur mu? Hazırlanmam gerekiyor. Katie'yi almak için yarım saatim var."

Claire kirpiklerini kırpıştırarak, "*Katie...*" diye alay etti. "Katie için pipini yıkadığından emin ol."

"Senin ciddi sorunların var," diye cevap verdi Hughie. Kız kardeşine kaşlarını çatarak bakıyordu. "Annem ve babam hastaneden eve yanlış bebeği getirmişler." Ardından bana doğru döndü. "Bu arada, Johnny dışarıda seni bekliyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Ö-öyle mi?"

"Yaşasın, hadi gidelim!" Claire el çırparak bir kalça darbesiyle ağabeyini yolundan çekti. "Çok heyecanlıyım."

"Sakin ol," diye homurdandı Lizzie. "Sen gitmiyorsun."

"Ben temsil ruhuyum," diye cevap verdi Claire. "Böyle şeyler için yaşıyorum."

39
RANDEVU GECESİ
JOHNNY

Yarı yarıya soyunmuş bir şekilde insanlık tarihinde bilinen en hızlı duşu alarak kendimi temizledikten sonra, giyecek bir forma ve kapüşonludan başka bir şey bulmak için gardırobumu darmadağın ettim. Tanrı aşkına... Shannon'dan aldığım mesajdan beri kalbim hiç durmayacak gibi atıyordu.

S: BUNUN YERİNE GELİP BENİ ALABİLİRSİN. CLAIRE'İN EVİNDEYİM. SENİ BEKLEYECEĞİM. XX

Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi çünkü kız arkadaşımla okul dışında vakit geçirme fikri başımı döndürüyordu. Bütün hafta boyunca onu koridorlarda ve öğle yemeğinde birkaç dakika görmekle yetinmek zorunda kalıyordum. Peki ya şimdi? Onu bir geceliğine kendime saklayabilecektim. Bugün annem arabamın anahtarlarını bana geri vermeye karar verdiği için İsa'ya şükrederek ağzımdan sarkan diş fırçası ve çenemden damlayan macunla yatak odamda döndüm. Giyecek düzgün bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Bu bir randevu muydu?
Onu dışarı çıkarmamı mı istiyordu?
Çıkarmalı mıydım?
Ne bok yiyecektim ben?
Prezervatif peki?
Kullanmalı mıydım?
Hayır!
Kes şunu!
Kendini sakın kışkırtma.
Siktir...

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi annem. Hazırlanıp beş dakika içinde anahtarlarımı ve cüzdanımı almak için mutfağa girmiştim.

"Gerçekten de öyle." Adadaki bir tabureye tünemiş olan arkadaşım yüksek sesle güldü. "Çok yakışıklısın, Jonathon."

Ona, "*Sakın o lanet ağzını açayım deme!*" diyen bir bakış attım ve

sporda sonra onu doğruca eve bırakmadığıma pişman oldum. Bırakmam gerekirdi ama o kadar dengem bozulmuştu ki, o koca aptalı da yanımda eve getirmiştim. Ayrıca ona planlarımdan da bahsetmiştim, çok acemice bir hataydı ancak o mesaj yüzünden afallamıştım. Dürüst olmak gerekirse, Shannon'a mesaj atmak için ona desteğimi çektiğim sırada spor salonunda neredeyse kafasını koparıyordum. Bu yüzden ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissetmiştim.

Gibsie sırıtarak dudaklarının mühürlü olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

Bu bir ilk olacaktı.

"Her zamanki gibi görünüyorum, anne," diye homurdandım. Bu kadın bana İspanyol Engizisyonu'nun annelik versiyonunu uygulamadan önce mutfaktan çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum. "Bu gece eve geç geleceğim," dedim olabildiğince rahat bir ses tonuyla. Cüzdanımı ve anahtarlarımı arka cebime attım. "O yüzden panik yapma, tamam mı?" *Kahrolası telefonumu da aramalarınla patlatma.*

"Bu yeni bir gömlek mi?" diye sordu söylediklerimi duymazdan gelerek. Şimdi bakışları vücudumda geziniyordu.

Ahhh.

Lanet olsun, artık çok geç...

"Hayır." Kendimden utanarak göğsüme yapışmış olan siyah kumaşı çekiştirip omuz silktim. "Dolabımdaydı."

Annem sırıttı. "Peki ya yeni tıraş losyonu?"

"Noel'de aldığım şişe." Rahatsızca kıpırdandım. "Neden?"

"Sebebi yok, canım," diye cevap verdi bilmiş bir sırıtışla. "Bugün saçını mı kestirdin?"

"Evet," dedim sabırsızca. Kendimi tam anlamıyla açık etmiştim. "Spor salonundan sonra kuaföre uğrayıp saçımı kestirdim."

Gözleri muzip bir tavırla parladı. "Jöle de mi sürdün?"

"Tanrı aşkına, anne," diye mırıldandım saçımı düzelterek. "Yaptıysam ne olmuş yani?"

"Görünüşün için çok uğraşmışsın," dedi tek kaşını kaldırarak. "Bu gece özel bir yere gidiyor olmalısın."

"Çok özel *biriyle*," diye ekledi Gibsie. Lanet olası pislik ateşe benzin döküyordu.

"Sen de saçını kestirdin," diye hatırlattım.

"Bu doğru ama randevusu olan ben değilim."

Gibsie'ye ters ters baktım.

Ellerini kaldırıp mahcup bir ifadeyle sırıttı.

"Pantolonunu çıkar, aşkım," dedi annem dikkatimi tekrar üzerine çekerek. "Kumaşın önünde bir kırışıklık var." Taburesinden atlayıp ütü masasına doğru ilerledi. "Pantolonunu çıkar da ütüyle üzerinden geçeyim."

"Ne?" Ona boş bir bakış attım. "Gayet iyi, anne. Gitmem gerekiyor."

"Kot pantolonunu çıkar," diye sertçe emretti ütüyü fişe takarken. "Benim çocuğum ön kapıdan buruşuk kıyafetlerle çıkamaz."

"Aman Tanrım." Bir dizi küfür mırıldanarak botlarımı tekmeleyerek çıkardım ve kot pantolonumu aşağı indirdim. "Gitmem gerekiyor," diye mırıldandım. Kot pantolonumu çıkarıp ona doğru uzattım. "Hemen şimdi, anne."

"İyi görünüyorsun," dedi Gibsie. Ses tonu ciddiydi ve kasıklarımdan aşağı inen yara izine bakıyordu. Kalan kısmı neyse ki iç çamaşırımın altında gizleniyordu. "Gerçekten iyileşiyor."

"Teşekkürler?" Ağırlığımı diğer ayağıma verip kot pantolonumu beklerken ona tuhaf bir bakış attım. "Acele eder misin, anne?" diye yalvardım. "Gitmem gerekiyor."

"Shannon'ı filme mi götürüyorsun, canım?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle.

"Oraya sinema deniyor, anne," diye homurdanırken elimi çenemde gezdirdim. "Artık kimse ama hiç kimse oraya film demiyor."

"Ben öyle diyorum," diye neşeyle karşılık verdi. "Peki onu oraya mı götürüyorsun?"

"Henüz karar vermedim," diye mırıldandım. "Kararı ona bırakacaktım."

"Ah, bu çok hoş." Gibs'e doğru dönerek gülümsedi. "Ne kadar hoş bir davranış. Öyle değil mi, Gerard?"

"Kesinlikle öyle." Gibsie sessizce güldü.

"Sen de şu genç kızı sinemaya götürmelisin," diye ekledi annem. "Adı neydi.... Biggs ailesinin kızından bahsediyorum."

Gibsie'nin yüzü kızardığında sırıttım.

Ha-ha-ha, lanet olası.

"Claire," dedi boğazını temizleyerek.

"Ah, evet. Hughie'nin kız kardeşi." Annem ütüyü kot pantolonumun üzerinde gezdirirken kendi kendine gülümsedi. "Johnny seni

küçük, sarışın ve tombul bir melek gibi göründüğün zamanlarda eve getirdiğinden beri o kızın peşinden koşuyorsun."

Kıkırdadığımda ters ters bakma sırası arkadaşıma geçti.

"Çok güzel bir çocuktun." Ütüyü yerine koyan annem kot pantolonumu eline alarak silkeledi. Ardından -şükürler olsun ki- yaptığı işi kontrol edip bana geri verdi. "İlkokuldayken bir dönümlük arazide kamp yaptığınız yazı hatırlıyor musun? Komşunun boğasından korktuğu için Claire'i elektrikli çitin üzerinden geçirmeye çalışırken o ısırgan otu çalısının içine düşmüştün." Annem kendi kendine hafifçe güldü. "Her tarafına dikenler batmıştı ama yine de onu tarladan çıkarmayı başarmıştın."

"Ah, evet," diye kıkırdadı Gibsie. Düşünürken eliyle çenesini kaşıdı. "Bunu unutmuşum."

"O zamanlar Sadhbh ve Sinead'a ikinize göz kulak olmaları gerektiğini söylemiştim," diye, takıldı annem. "Senin Hughie'nin arkadaşı olman gerekiyordu ama o genç kızla her zaman ayrılmaz bir ikili oldunuz. Birbirinize çok bağlıydınız."

"Şey... anılarımı tazelediğin için teşekkürler, anne." Sabırsızlıkla kot pantolonumu giyip botlarımı ayağıma geçirdim. "Ama şimdi gitmemiz gerekiyor." Ellerimi arkadaşımın omuzlarına koyarak onu arka kapıya doğru yönlendirdim. "İyi geceler."

"Uslu dur, Johnny," diye arkamdan seslendi.

"Bu bir şarkı*," dedim omzumun üzerinden.

"Ayrıca bir uyarı," diye karşılık verdi. "Onu pantolonunun içinde tut."

Tanrım.

On beş dakika sonra Gibsie'yi bırakmıştım. Terli avuçlarım ve kot pantolonumun içindeki sert kısmımla, Biggs ailesinin evinin önünde park etmiş halde bekliyordum. Tanrı aşkına, Shannon'ı *görme* beklentisi bile deli olmam için yetiyordu. Heyecan ve gerginlik damarlarımda dolaşıyor, kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu ama Shannon'ın içimde uyandırdığı şey de buydu. Gözlerimi kapatarak birkaç dakika boyunca derin ve yavaş nefesler aldım, dışarı çıkmadan önce duygularımı dizginlemeye çalıştım.

* *Chuck Berry*'nin *Johhny B. Goodie* şarkısına atıfta bulunulmaktadır. (ç.n.)

Biraz daha sakinleştiğimi hissettiğimde dışarı çıkıp araba yoluna doğru yürüdüm. Sonunda ön kapıya ulaştığımda ne yapmam gerektiğine dair içsel bir savaş vermeye devam ediyordum. Kapıyı çalmalı mıydım? Her zaman yaptığım gibi öylece içeri mi girmeliydim? Tanrı aşkına, cevabı bilmiyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki, evin bahçe yolunun yarısına geldiğimde ön kapı açıldı. Shannon iki sarışın tarafından dışarıya itildi ve kapı arkasından hızla çarparak kapandı.

Lanet olsun.

Gözlerimle onu iyice süzerken tökezledim. Kırmızı mini bir elbise, siyah deri bir ceket ve bacaklarını uzun gösterecek siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Saçları atkuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı ve sağ omzundan aşağı dökülüyordu. Peki ya yüzü? Yüce Tanrım, o dudaklar... Onun gözleri... Siktir, başım büyük beladaydı.

Önünde bir çanta tutarken utangaç bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Johnny."

Başımı hafifçe sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba, Shannon," dedim hırıltılı bir sesle. "Çok güzel görünüyorsun."

"Spor salonu nasıldı?" diye sordu gülümseyerek. "Dikkatli davrandın mı?"

Az önce söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamamıştım çünkü tüm odağım dolgun, kırmızı ve en ahlaksız sahneleri düşünmeme neden olan dolgun dudaklarına odaklanmıştı.

Kendine gel, göt herif.

"Evet," dedikten sonra sertçe boğazımı temizledim. "İyiydi." Elini tutup onu arabama giden yola doğru yönlendirdim. "Çok güzel görünüyorsun." *Bunu zaten söylemiştin, ahbap.* "Cidden muhteşemsin." *Kapa çeneni, Johnny.*

"Ah, teşekkürler." Sokak lambalarının altında yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Kıyafetler ve makyaj yüzünden."

"Asıl olay kızda," diye düzeltirken elini sıktım.

Shannon yüzünü diğer tarafa çevirdiğinde yanağımın içini ısırdım.

"Hey... arabanı geri mi aldın?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu harika."

"Evet." Başımı sallayarak yolcu kapısını açtım ve ona binmesini işa-

ret ettim. "Bu sabah geri aldım." Shannon bindikten sonra kapısını kapatıp arabanın etrafından dolaştım. "Eee, nasıl çıktın?" diye sordum sürücü koltuğuna otururken. "Darren devriyedeyken?"

Shannon emniyet kemerini bağlayarak yüzünü buruşturdu. "Kavga ettik ve evden sinirle çıktı. Annem yataktaydı, ben de öylece çıktım." Omuz silkti. "O zamandan beri aramadı, sanırım henüz eve de dönmedi."

Sikik herif.

"Dışarıda olmana sevindim," dedim kemerimi bağlarken. "Bana mesaj attığın için de çok mutluyum."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi?"

"Elbette."

"Ah... İşte bunu al..." Poşete uzanarak bir CD kutusu çıkardı ve ellerime tutuşturdu. "Bunu senin için hazırladım."

"Ah, tamam?" CD kutusuna baktım. "Teşekkürler?"

"Rica ederim. Bu bir karışık kaset," diye açıklarken yüzü kıpkırmızıydı. "Ya da karışık CD."

Kutunun üzerindeki el yazısına baktım.

Shannon'dan Johnny'ye şarkılar.

Sikeyim.

"Çok hoş görünüyorsun." Shannon kıyafetlerimi işaret etti. Yanakları o kadar sıcaktı ki, üzerinden yayılan ısıyı net bir şekilde hissedebiliyordum. "Ayrıca harika kokuyorsun."

"Ah, teşekkürler." Koltuğumda kıpırdanırken büyük bir rahatlama hissettim.

"Saç kesimine bayıldım." Uzanıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Tepedeki uzunluğu kestirmemişsin." Tereddüt ederek elini geri çekmek için hamle yaptı ama sonra parmakları yanağıma dokundu. "Çok güzelsin."

İçimi bir ürperti kapladı, sözleri beni derinden sarsınca yolcu koltuğuna doğru uzandım. *Yüce İsa.* "Buraya gel." Bir elimi saçlarına dolayarak yüzünü kendime çektim. Rujla kaplanmak üzere olduğumu biliyordum ama yine de umurumda değildi.

Dudaklarım onunkilerle birleştiği anda işim bitmişti. Bu gece için sahip olduğum her tutarlı düşünce, plan ve kavram dilinin benimkiy-

le düello yapmak üzere uzandığını hissettiğimde ortadan kayboldu. Shannon ağzımın içinde inlerken dudaklarımdaki titreşim, yarı sertleşen aletimin tamamen uyanmasına sebep oldu. Emniyet kemerinin açılma sesini duydum. İşte tam oradaydı, koltukların üzerinden kucağıma atlamak için uğraşıyordu.

Yüce Tanrım, bu kız beni mahvedecekti.

Ellerim kendiliğinden hareket etti, vücudunu sabit tutmak için kalçalarını sıkıca kavrayıp kendimi ona doğru bastırdım. Aletimi bu kızın içine gömmek ve bir daha asla nefes almamak için duyduğum ihtiyaçla kendimi bir acı noktasına sürüklemiştim.

"Johnny?" diye fısıldadı. Dudaklarıma karşı sertçe soluyordu. "Bu gece ne yapmak istersin?"

Tanrı aşkına, sonsuz olasılıkları olan çok ağır bir soruydu. Aklıma herhangi bir fikir sokmasına gerek yoktu. Şu anda yalnızca basit talimatlara ihtiyacım vardı çünkü bilmediğim bir bölgedeydim. Yapmak istediğim tek şey *oydu.*

"Bilmem." Kendimi kontrol etmeye çalışarak ona bakmak için arkama yaslandım. "Senin ne yapmak istediğini öğrenmek istiyordum."

"Sadece seninle olmak istiyorum," diye basitçe cevap verdi. Küçük ellerini göğsüme yerleştirip bedenimi *ateşe* verdi. "Bütün gece arabada otursak bile umurumda değil."

"Sinemaya gitmek ister misin?" diye önerdim. Bütün gece arabada kalmanın tehlikeli bir fikir olduğunu biliyordum, cazip görünse de çok tehlikeliydi. "Bilardo oynamak için Biddies'e de gidebiliriz? Akşam yemeği için Spizzico'ya?" Telaşlanmış hissederek omuz silktim. "Sen ne istersen."

"Ben..." Göğsüme baktı, sonra çenesini tekrar yukarı kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum?"

Bu bir soru muydu? "İstemiyor musun?" diye sordum emin olamayarak. "Eve gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır." Shannon başını iki yana salladı. "Olmaz..." Sözleri yarıda kesilirken tekrar yüzünü eğdi.

"Ne olmaz, bebeğim?" diye sordum. "Eğer bana söylemezsen bilemem."

Kısık gözlerle bana bakarken, "Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadı. "Anladın mı?"

Anlamıştım.

Ama bunun berbat bir fikir olduğunu da biliyordum.

"Benim evime mi gitmek istiyorsun?" Bunu ağırdan almanın verdiği baskıyla vücudumun sızladığını hissedebiliyordum. Ağırdan almam gerektiğini biliyordum ama Tanrı aşkına, gerçekten de işimi hiç kolaylaştırmıyordu. "Benim odama?"

Başını onaylarcasına salladı. "Eğer istersen?"

Siktir.

40
GELİYORUM!
SHANNON

Johnny evinin açık kapısından girdiği anda arabanın ışıklarını söndürdü ve bizi tamamen karanlıkta bıraktı. Kendimi heyecanlı ve gergin hissediyordum. Gözlerimi yüzünden ayırmadım ve vites değiştirip uzun, dar yolun yarısında yavaşlayıp tamamen durana kadar ellerimi onunkilerin üstünden çekmedim.

Motoru durdurduktan sonra dönüp bana baktı. "Seni odama götüreceğim ama ön taraftan gizlice girmemiz gerekecek, tamam mı?"

Hevesle başımı sallayarak, "Tamam," diye fısıldadım.

"Evde hoş karşılanmadığın için değil," diye ekledi aceleyle. "Aksi takdirde annem bir dakika bile rahat etmemize izin vermez." Kemerini çözüp arabanın kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Sonra kapısını yavaşça çekip arabanın etrafında dolaştı. "Hazır mısın?" Dışarı çıktığımda elime uzandı ve arabanın kapısını arkamdan kapattı.

"Evet," dedim kısık sesle. Yine sağanak yağmur yağıyordu, soğuk damlacıklar çıplak tenime çarparak içimde bir ürperti oluşmasına sebep oluyordu.

"Bonnie ve Cupcake gece uyudukları yerdedir," diye açıkladı zifiri karanlık yolda ilerlerken. "Evin arka tarafında kalıyor. O yüzden sorun olmaz."

"Peki ya Sookie?"

"Sookie bana havlamaz," dedi kendinden emin bir tavırla.

"Sen olduğunu nasıl anlayacak?"

"O anlar." Araba yoluna vardığımızda anahtarlarını eline sıkıştırdı ve beni çakılların üzerinde neredeyse sürükleyerek eve doğru ilerletti. "İyi misin?"

"Bunu yapmalı mıyız?" Zorlukla nefes alıyordum.

"Dürüst bir cevap ister misin? Muhtemelen hayır. Ama yine de yapacağız."

"Tamam." Başımı salladım. "Yapıyor muyuz?"

"Bilmiyorum." Johnny tereddüt etti. "Yapıyor muyuz?"

"Şey... sanırım?"

"Sikerler..." Başını sallayarak dudaklarımı sertçe öptükten sonra beni ön kapıya doğru sürüklemeye devam etti. Ardından elimi bırakıp

bir parmağını dudaklarına götürdü ve anahtarı çevirdi. Kapı bir gıcırtıyla açılırken irkilerek başıyla koridoru işaret etti. "Hadi gidelim."

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve eğilip onları aldıktan sonra içeri girdim. Johnny arkamızdan sessizce kapıyı kapattı. Birkaç dakika boyunca giriş koridorunda birbirine kenetlenmiş gözlerimizle öylece durduk.

Bir dakika kadar süren sessizlikten sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılınca ben de ona sırıttım.

"Bingo," diye mırıldandı. Sonra kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

Şehvet ve adrenalinle başımın döndüğünü hissediyordum. Bir çığlığı bastırıp ayakkabılarımla birlikte üstüne atlayarak kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime çektim.

Öpüşmemiz ılık, beceriksizce ve *daha fazlasına* duyulan ezici bir ihtiyaçla doluydu. Johnny boğazından derin, hırıltılı bir ses çıkardı. Ardından koridorda körlemesine tökezleyerek ilerlemeye başladık.

"Erken döndün, aşkım. Araban mı bozuldu?" Bayan Kavanagh'nın sesi şehvet dolu düşüncelerimi böldüğünde kaynar suyla haşlanmış gibi aniden uzaklaştım.

Mahcup bir şekilde arkamı dönüp etkileyici merdivenlerinin en alt basamağında oturan annesine baktım. Ayaklarının dibinde bir çamaşır sepeti vardı ve çorapları eşleştiriyordu. Johnny'nin yaşlı, siyah köpeği sepetin yanına uzanmıştı. Sookie onu görür görmez dengesizce ayağa fırlayıp bize doğru koşmaya başladı.

"Tanrım," diye mırıldandı Johnny. İki eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra bir elini köpeğini sevmek için indirdi. "Orada olduğunu görmedim, anne."

Bayan Kavanagh sırıtarak, "Sorun değil, Johnny. Ben seni gördüm," diye cevap verdi. "Yine de büyük bir çaba gösterdin." Dikkatini bana çevirerek içtenlikle gülümsedi. "Merhaba, Shannon. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Merhaba, Bayan Kavanagh," dedim boğuk bir sesle. İnanılmaz derecede utanmıştım. "Na-nasılsınız?"

"Harikayım, canım." Eşleştirdiği bir çift çorabı sepete koyduktan sonra ayağa kalktı ve kot pantolonunun arkasını silkeledi. Gülümsemesi hâlâ yerinde duruyordu. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

"Şey... teşekkürler?" Tenimde bir sıcaklık hissettim. *Burada olduğum için özür dilemeli miydim? Kızmış mıydı? Annemin davranışı için*

tekrar özür dilemeli miydim? Sadece gitmeli miydim? "Siz de öyle," diye mırıldandım. Midem bulanmaya başlamıştı. *Ne yapmam gerekiyordu?*

Johnny ikimiz adına karar vererek elimi tutup beni merdivenlere doğru çekti. "Film izlemeye gidiyoruz," diye açıkladı. Yanından geçerken büyük bir dikkatle annesini izliyordu.

"Öyle mi?" dedi annesi kaşlarını çatarak. "Sinemada iyi bir şey yok muydu?"

"Odamda izlemek istediğimiz bir film var," diye karşılık verdi Johnny. Beni peşinden sürüklercesine merdivenlerden yukarı çıkarıyordu. "Yani evet. Yapacağımız şey bu."

"Ne filmi?"

"Tanrı aşkına, film işte anne!" diye inledi Johnny. Merdivenin başında durup annesine baktı. "Ne fark eder ki?"

"*Love Actually*," diye aklıma gelen ilk ismi ağzımdan kaçırdım.

Johnny hevesle başını salladı. "Bu doğru."

"Gibsie ödünç verdi," diye ekledim yalanlarıma. Otoriter bir figür tarafından baskı altında olduğum zamanlarda erkek arkadaşımdan çok daha iyi bir yalancı olduğumu fark etmiştim. *Yılların pratiği.* "En sevdiği film olduğundan bahsetti ve okulda bütün hafta boyunca bunu izlememiz gerektiğini söyleyip durdu."

"Aynen öyle." Elimi hafifçe sıkarak beni son iki basamağa kadar çekip yanına getirdi. " Shannon hiç izlememiş."

"Neden DVD'yi aşağıya getirmiyorsunuz? Hep birlikte oturma odasında izleyebiliriz?" diye seslendi annesi arkamızdan.

"*Ne?*" Johnny şaşkın şaşkın baktı. "Anne, *olmaz!*"

Bayan Kavanagh derin bir iç çekip başını sallamadan önce uzun bir süre birbirlerine sertçe baktılar. "Pekâlâ, odaya gidip filminizi izleyin ama kapıyı açık tutun," dedi alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla. "Tamamen açık, Jonathon."

Başka bir şey söylemeden koridordan odasına doğru yürüdük. Johnny içeri girince kapıyı arkamızdan kapattı ve kilidi ustalıkla çevirip ahşaba yaslandı. "Onun için çok üzgünüm," diye mırıldandı burun kemiğini sıkarak. "O..."

"Sadece seni düşünüyor," diye fısıldadım. "Sorun yok."

"Beni boğuyor," diye düzeltti. Omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Artık hareket edemiyorum, bir şahin gibi izliyor."

Dudağımı gerginlikle ısırarak, "Burada olmamı istediğini sanmıyorum, Johnny," diye itiraf ettim. "Belki de gitmeliyim?"

"Ne?" Başını iki yana sallayarak bir iniltiyi bastırdı. "Hayır, Shan. Öyle değil." Bana doğru adım atarak elimi tuttu ve yatağına doğru ilerlememizi sağladı. "Annem seni gerçekten seviyor. Yemin ederim. O sadece..." Yatağına uzanıp derin bir iç çekti. "Bunun senin burada olmanla hiçbir ilgisi yok. Her şey senin burada benimle yalnız olmanla ilgili." Omuz silkerek bana baktı. "Sadece aramızda bir şey olmasından korkuyor."

Yanına oturdum. "Bir şey olmasından mı?"

Vücudunu bana doğru kaydırarak, "Seks yapmamızdan," diye huysuzca cevap verdi.

Nefesim kesildi. "Ah..." Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Tamam."

"Ama burada olan şey bu değil," dedi aceleyle. Buna rağmen biraz daha yakına gelmişti.

Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. "Tamam," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz," dedi kalın ve hırçın sesiyle. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "İstersen film izleyebiliriz?"

"Hayır." Ona daha çok yaklaştım. "Film izlemek istemiyorum."

"Emin misin?" Gözleri karardı. "*PlayStation* oynayabiliriz?"

"Johnny?"

"Evet, Shan?"

Öne doğru eğilip dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum ve tepkisini ölçmek için yavaşça geri çekildim.

"Shan." Karanlık bir ifadeyle beni izliyordu. "Shan..."

Cesaretimi toplayarak tekrar öptüm.

Bir saniye geçti.

Gözbebekleri daha da karardı.

Kalbim daha çok çarpmaya başladı.

"Ah, sikerler," diye homurdandı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Kollarımı boynuna sarıp onu da yanıma çekerek yatağa uzandım. Sırtüstü düşerken dudaklarımdan hiç ayrılmadı, ağırlığı üzerime sertçe çökerek beni lüks yatağının derinliklerine bastırdı. Bedenimi onunkinden ayırmak istemediğim için bacaklarımı beline doladım.

"Bunu yapmamalıyız," diye tekrar tekrar fısıldadı dudaklarıma. Ama hareketlerine ara vermiyordu ve ben de kendi çaresiz açlığımla dudaklarına saldırırken asla durmayacağını biliyordum. Beni öpüş şekli, dudaklarım ve ağzım şu anda onun için önemli olan tek şeymiş gibiydi... Bağımlılık ve sarhoş edici bir etkiye sahipti.

Ellerimi boynundan göğsüne doğru kaydırarak siyah gömleğinin düğmelerini çözdüm, çıplak teninin sıcaklığını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Kalçalarını bana doğru iterek, "Shan," diye inledi ağzımın içine. "Ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Lütfen," diye yalvardım. Kumaş Kızıldeniz gibi açılana kadar beceriksizce düğmeleri çekiştirdim. "Sadece... *çıkar* şunu."

"Siktir..." Öpüşmemizi keserek dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini kısa bir süre içinde vücudundan çekip çıkardı. Bunu ceketimi çıkarmak için bir fırsat olarak değerlendirdim. Ceketimi bir kenara fırlatıp gömleğiyle birlikte yatak odasının zeminine bıraktım, elbisem belimde toplanmış halde tekrar uzandım ve gözlerimle *devam etmesi* için ona yalvardım. Hormonlar zihnimi işgal ediyor, sağduyum uçup gidiyordu. Beynimin kontrolünü ele geçiren zevk, bekâretimin bu gece ciddi bir şekilde buharlaşma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bana haber veriyordu.

Johnny bacaklarımın arasında diz çökmüştü, üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve saçları yaptığımız yaramazlıklar yüzünden kırk farklı yöne savrulmuştu. Yastıklarının üzerine yığılmış bedenime bakıp keskin bir nefes verdi. "Seni saklayacağım, Shannon Lynch."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Şişmiş dudaklarına bakıyor ve sadece bir kez daha tatmak istiyordum.

"Gerçekten," diye onaylarken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Neredeyse çaresiz bir tavırla omuz silkerek bana çarpık bir şekilde sırıttı. Bana küçük bir savunmasızlık belirtisi göstererek ona daha derinden bağlanmamı sağladı. Bu çocukla bilinmezliğin karanlık uçurumuna doğru tökezliyordum ve düşüşümü engelleyecek hiçbir güvenlik ağı yoktu. Frene basmak en ufak bir fark yaratmayacaktı çünkü kalbim sürücü koltuğundaydı ve sonuçlarını düşünmeden ilerliyordu.

"*GTA* oynamak istemediğine emin misin?" diye teklif etti Johnny. Konuşurken sesi tok ve boğuktu, parmaklarını muzipçe çıplak uyluğumda gezdirerek külotumun kenarına sürtüyordu. "Bu sefer seni yenebilirim." Tam parmaklarını daha yukarı kaldıracağını düşünürken, içimdeki her şey parmaklarını daha yukarı kaldırması için *haykırırken*, elini geri çekip tekrar uyluğumun üzerine koydu. "Ne diyorsun? Hmm? Rövanş ister misin, *nehir gibi* Shannon?"

Başımı iki yana sallarken nefesim sert ve düzensizdi. "Hayır."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı, sırıtışı hâlâ yerindeydi. "O zaman benden ne istiyorsun?"

Sadece o yanımdayken sahip olduğum cesareti göstererek dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Başladığın şeyi bitirmeni istiyorum," diye fısıldadım.

Kalçalarımdan tutup bedenimi kendine yaklaştırırken gözlerinin mavisi koyulaştı ve yüzündeki gülümseme giderek vahşileşti. "Ben her zaman başladığım işi bitiririm." Ağırlığını bir dirseğine vererek bedenimin üzerinde durdu, dudakları nefesini hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. "Ama o noktaya gelmeyeceğiz." Dudaklarıma uyuşturucu bir öpücük kondurduktan sonra yüzünü boynuma gömdü. "Henüz değil." Boynuma sokulup sıcak ve ıslak öpücükler kondururken dili beni tatmak için uzandı. Vücudumdaki her sinir ucunda hissettiğim yavaş hareketlerle beni sahipleniyordu. Bacaklarımın arasına yerleşse de başka bir hamle yapmadı, sadece dilinin sıcak dokunuşlarıyla beni öpmeye devam etti. Sadece ağırlığıyla bile yok oluyordum.

"Gerçekten mi?" Parmaklarım belinin sert çıkıntılarına gömülürken neredeyse ağlayacaktım. "Emin misin?"

Johnny inleyerek başını salladı. "Eminim." Eli saçlarımdan kalçama doğru hareket ederek vücutlarımızı mükemmel bir hizaya getirdi. Bu hareket boğazımdan bir inilti kopmasına neden oldu. Benim zevk dolu şaşkın iniltime, onay verdiğini belirten alçak bir hırıltıyla karşılık verdi. "Ama senin için başka şeyler de yapabilirim." Tepkimi ölçmek için geri çekilmeden önce dudaklarını adeta sevgiyle dudaklarıma değdirdi. "Eğer yapmamı istersen?"

Nabzım yükseklere fırladı ve ona başımla onay vererek kesik kesik bir nefes aldım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözleri ateşle parlıyordu. "Seni iyi hissettireceğime söz veriyorum," diye fısıldadı öpücüklerinin arasında. "İstemiyorsan ya da çok hızlı hareket ediyorsam söyle. Hemen dururum, tamam mı?"

"Durma," dedim boğuk bir sesle. Ellerim omuzlarını kavramak için yukarı kalktı. "Lütfen."

Johnny usulca kıkırdadı. "Henüz başlamadım."

"Umurumda değil," diye fısıldadım. "Asla durma."

Johnny bir kez daha dizlerinin üzerinde doğrulup bana baktı. Sert ve hızlı nefesler alarak sırtüstü uzandım, adrenalin ve şehvetle dolduğumu hissederken uzun bir süre beni izlemesini seyrettim. Bilinmeyenin beklentisi bayılacakmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu. Tek yapmak istediğim onu tekrar üstüme çekmekti ama kendimi durdurdum. Buradan nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir ipucum olmadığını, sadece umutsuzca onu istediğimi biliyordum.

"Siktir. Çok güzelsin," diye fısıldadı başını hafifçe sallayarak. "Tanrım." Bir parmağını yanağımda gezdirdikten sonra eğilip beni öptü. Eli boynumdan aşağıya indi, başparmağı göğüs ucuma değene kadar gittikçe aşağıya kaydı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Göğsümü avucunun içine aldı ve meme uçlarım acı verecek kadar sertleşirken elbisemin kumaşı üzerinden nazikçe beni okşadı. "Böyle iyi mi?" diye sordu dudaklarıma doğru. Bana dokunmaya devam ediyordu.

"Johnny..." Şiddetle titreyerek ellerine doğru eğildim ve onu deli gibi öptüm. "Çok iyi."

Elini aşağı indirip parmaklarını kalça kemiğimin üzerinde gezdirdi. Hemen sonra eli iç çamaşırımın ön kısmına yerleşti. "Buna ne dersin?" Burnunu benimkine sürterken eli kumaşın içine sızdı ve *beni* kavradı. "Böyle iyi mi?"

Vücudum onun altında sarsıldı, kalçalarım titredi ve deli gibi başımı salladım. "Durma."

Düzensiz bir nefes vererek dilini ağzımın içine itti, aynı anda bir parmağını da içime kaydırıyordu.

Çok yüksek sesle inleyip annesini yatak odasında neler yaptığımız konusunda uyarmamaya dikkat ederek bacaklarımı açtım. Dokunuşunu memnuniyetle karşıladım, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve altında titrerken geniş omuzlarına tüm gücümle yapıştım.

"Seni istiyorum," diye hırladı ağzımın içinde. Parmağını içime yavaşça sokup çıkarıyor, derin ve uyuşturucu hareketler yapıyordu. "Hayatım boyunca kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum." Beni sertçe öperken, geri çekilip ikinci parmağını da içime itti. "Siktir! Çok ıslaksın, bebeğim." Titreyerek ona sarılırken kalçalarımı heyecanla kıvırdım. "Lanet olsun, çok sıkı... Kahretsin, böyle iyi mi?"

"İyi, Johnny. Çok iyi," diye haykırdım. Dudaklarını tekrar kendime

çekip bedenimi cesurca hareket ettirdim. "Sadece aptalca sorular sormayı bırak ve yapmaya devam et!"

Johnny dudaklarıma doğru kıkırdayarak parmaklarını büktü ve vücudumda hiç alışık olmadığım ama *çok hoşuma giden* bir şey yaptı. Vücudumda akkor halinde bir ısı patlaması yükselirken içimde bir sıkışma hissettim. Bu peşinden gitmek istediğim bir duyguydu. İçimdeki bazı ilkel içgüdüler bunu yapmamı emrediyordu.

Kalçalarımı kıvırarak eline doğru hamle yaptım ve o hissin peşine düştüm. Parmaklarını içimde daha hızlı hareket ettirerek beni uç noktalara taşıdı. Vücudumu geri dönüşü olmayan bir yere doğru iterken dudakları benimkilerin üzerine kapanıp çığlıklarımı boğdu.

Çaresizce hissetme arzusuyla geniş omuzlarını kavradım ve ona sıkıca sarıldım. Her zerremle ona güveniyordum. Dilini ağzıma itip parmaklarıyla aynı ritimde hareket ettiğinde daha fazla kendimi tutamadım ya da geri çekilemedim. Bu şey her neyse, sanki bir uçurumdan aşağı düşüyormuşum gibi hissediyordum. Bunu açıklayamıyordum. Vücudum aniden gevşedi ve sadece coşku dalgaları olarak tanımlayabileceğim bir şey içimden geçerken onun altında şiddetle sarsıldım.

"Tanrım," diye haykırdım. Tüm vücudum şiddetle sarsıldığında dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Neler oluyor... Aman Tanrım!"

"Şşşt." Boynumu öperek beni sakinleştirdi. "Sadece devam et." Tenimi hafifçe emdi. "Keyfini çıkar."

"Ah!" Gözlerimi kapatırken hissettiklerimi sindirmek için kendime izin verdim. "*Tamam...*"

"Hoşuna gitti mi, Shan?" diye fısıldadı kulağıma. Parmaklarını içimde hareket ettirerek bedenimi mahveden krizin getirdiği zevki uzattı. "Parmaklarıma boşalmak?" Bu kez daha sert bir şekilde tekrar öptü. "Çünkü lanet olsun ki buna bayıldım."

Aman Tanrım...

Sonunda titrememem durduğunda parmaklarını içimden çıkardı. Üzerimden kalkacağını sandım ama kalkmadı. Bunun yerine kalçalarımı kavrayıp bir kez daha bacaklarımın arasına yerleşti, kalçalarını bana doğru savurarak içimde başka bir karıncalanma patlamasına neden oldu. Ereksiyonunun bana doğru bastırdığını hissedebiliyordum, o kadar sertti ki biraz korkutucu sayılırdı. Vücudunu benimkine yaslarken

koi pantolonunun sürtünmesi çok fazla geliyordu. Küçük bir çığlık atarak ellerimi pantolonun kemerine geçirdim ve onu daha yakına çektim. Sahip olduğum her şeyle bu çocuğun içine düşüp bir daha asla geri çıkmamayı istiyordum.

Johnny ellerimi tutup başımın üzerine doğru sürükledi ve üstünde yattığım yastığa sabitledi. Boşta kalan eli kalçama doğru ilerlerken bana sürtünmeye devam etti. Dudaklarını sıkıca bastırıyor; dili neredeyse vahşi, kontrolsüz ve şehvet dolu hamlelerle benimkine masaj yapıyordu. Dudaklarına doğru soluyarak bacaklarımı beline doladım ve kalçalarının her hamlesinde içgüdüsel olarak onunla birlikte hareket ettim.

Güm, güm, güm...

"Johnny!" Bayan Kavanagh'nın sesi kapının diğer tarafından bir kez daha yüksek sesle çınladı. "Sana bu kapıyı açık tutmanı söylediğimi sanıyordum."

Gözlerim dehşetle açıldığında donup kaldım. "Aman Tanrım."

"Yüce İsa," diye inledi Johnny. Nefes nefese kalmış halde öpüşmeyi kesti. Sertçe boğazını temizleyerek, "Kahrolası filmi izliyoruz, anne!" diye seslendi.

"Artık buradayım, kapıyı açıp sizi görmeme izin verebilirsiniz," diye seslendi annesi.

"Bana bir dakika ver!" Johnny üzerimden kalkıp yüzüstü yattı ve yorgana doğru bir dizi küfür mırıldanarak yataktan kalktı. "Onun için üzgünüm," diye homurdandı yataktan kalkıp kıyafetlerimi düzeltmemi izlerken.

"Sorun değil," diye mırıldandım. Elbisemi aşağı itip atkuyruğumu düzeltirken çok utanıyordum. "Bunun için endişelenme."

"Hey, sen iyi misin?" Beni endişeli bakışlar attı. "Shan?"

"Ben sadece..." Odasına bakarak çaresizce omuz silktim. "Şu anda nasıl davranacağımı bilmiyorum." Ellerimi birbirine kenetleyip yatağını işaret ederken iç çektim. "Ben... utanıyorum."

Johnny yüzündeki sırıtışla aramızdaki mesafeyi kapattı. "İyi miydi?" Sesi kısık ve boğuk çıkıyordu, elini saçlarımda gezdirip çenemi yukarı kaldırmıştı. "Yaptığım şey... hoşuna gitti mi?"

Başımı sallarken yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Evet."

"O zaman bana karşı çekingen olma," diye fısıldadı başparmağıyla çenemi okşayarak. "Ayrıca sakın utanma. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım yüzümü göğsüne gömerek.

"Kapı, Jonathon!" diye bağırdı Bayan Kavanagh. Kapının diğer tarafına tekrar tekrar vurdu. "Şimdi!"

"Pekâlâ," diye bağırdı Johnny. "Tanrı aşkına. Geliyorum, anne!"

"Ben de bundan korkuyorum," diye karşılık verdi annesi. "Şimdi aç kapıyı!"

41
ÇARPILAN KAPILAR
JOHNNY

Evet, başım dertteydi. Arabamın yolcu koltuğunda oturan kız da bunun kanıtıydı.

Shannon'ın telefonu susmak bilmiyordu, son yirmi dakikadır durmaksızın çalıyordu. Onu gece dışarı çıkardığım için suçlanacağımı ve tehdit edileceğimi biliyordum. Onun sokağına girdiğimde beni milyonlarca başka felaketin beklediğinin farkındaydım ama endişelenecek bir şey bulamıyordum. Endişeyi siktir etmiştim, şu anda halimden *çok memnundum.*

Olaysız geçen cumartesi günüm bir şekilde kız arkadaşımın sırtüstü yattığı ve parmaklarımın içinde olduğu bir geceye dönüşmüştü. Tanrı aşkına, elime boşalırken çıkardığı sesler aklımdan çıkmıyordu.

Onu geri götürmek istemiyordum ama aynı zamanda annem yüzünden üçüncü derece acı çekmesini de istemiyordum. Bu gece çok ileri gitmiştim. Bunu biliyordum ancak pişman olamazdım çünkü o sadece... aklımı başımdan alıyordu. Tanrı şahidim olsun, ona kendimi o kadar kaptırmıştım ki eninde sonunda boğulacağımı biliyordum. Artık beni hapse atmaları iyi olurdu çünkü işim tamamen bitmişti.

Shannon arabanın ön camından dışarı bakıp yanımızdan hızla geçen araçları izlerken dizleri huzursuzca titriyordu. Onu rahatlatmak istiyordum ama bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu. Onu kapıya kadar geçirdiğimde çay ve bisküvi için içeri davet edilecek değildim. *Bunun yerine daha çok tehdit ve kelepçe olacaktı.*

"Umarım ağabeyim evdedir," dedi Shannon. Beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı.

"Ne?"

"Joey," diye tekrarladı parmaklarını çıtlatarak. "Umarım evdedir."

Ona doğru uzanarak ellerinden birini tuttum ve güven verici bir şekilde sıktım. Bedeni titriyor, ölümcül hisler beslememe sebep oluyordu. "Orada olacak," derken haklı çıkmak için deli gibi dua ettim. Asla tam olarak anlayamayacağım nedenlerden dolayı ağabeyine çok yakındı. Onun gözünde ağabeyi bir tanrı kadar iyiydi. Bu konuda çok fazla soru sormamıştım çünkü vereceği cevaplardan korkuyordum. Bana çocukluğuyla ilgili anlattığı bazı şeyler dehşete düşmeme neden olmuştu.

Neler yaşadıklarını duymak istemiyordum çünkü vereceğim tepkilere güvenmiyordum. Çaresiz hissetmek dünyanın en kötü duygusuydu ve bununla başa çıkmayı pek beceremezdim. Shannon'ın hayatının büyük bölümünde *tam olarak* böyle yaşadığını düşündükçe boğulduğumu hissediyordum.

Korku evinin önüne yanaşıp motoru durdurduğum anda çığlık sesleri kulaklarımı doldurdu. Tanrı aşkına, çevredeki komşularının nesi vardı? Bahçe duvarının arkasından bile evde yaşanan katliamı duyabiliyordum.

"Şey..." Shannon derin derin yutkunarak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve emniyet kemerini açmak için hamle yaptı. "Bu harika akşam için teşekkürler." Bana ışıl ışıl gülümsedi ve daha önce arabama bıraktığı çantaya uzandı. "Çok iyi vakit geçirdim, Johnny."

"Hey, dur..." Uzanıp onun açtığı araba kapısını kapattım. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"İkimiz de sağırmışız ve evin içinde neler olup bittiğini duyamıyormuşuz gibi davranma."

Shannon koltuğuna çöktü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bir elini alnına bastırdı. "Bu bizim için alışılmışın dışında bir şey değil." Derin bir iç çekerek, "Muhtemelen benim yüzümden," diye ekledi. Eve baktıktan sonra gözlerini tekrar kucağına doğru indirdi. "Çünkü dışarı çıktım."

Tabii ya, siktir etsene.

Emniyet kemerimi açıp arabadan çıktım ve onun tarafına doğru yürüdüm. "Ne yapıyorsun?" diye sordu incecik sesiyle. Küçük elinde sıkıca tuttuğu çantasıyla arabadan çıkarken paniklemiş görünüyordu. "Johnny?"

"Seni kapıya kadar geçireceğim," dedim sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak. "İyi olduğundan emin olacağım."

"Ben iyiyim," dedi aceleyle.

"Öyle kaldığından emin olmak istiyorum," dedim elini tutarken. "O yüzden gidelim."

Evine doğru yürürken sinirleri gergindi. Ön kapıya geldiğimizde gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Beklediğin için teşekkürler," dedi alçak sesle. Sonra kapıyı içeri doğru iterek açtı.

"Her zaman," diye yanıt verdim huysuzca. Ancak sözlerim bizi karşılayan yüksek sesli bağırışlar tarafından yutuldu.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu Darren. Mutfaktan bize doğru yürürken gözleri kardeşinden bana doğru kaydığında sendeledi.

Kapı çerçevesine yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım.

Evet. Tam buradayım, sikik herif.

"Claire'e gittim," diye açıkladı Shannon. İçeri girip elindeki çantayı yere bıraktı. "Neden hepiniz bağırıyorsunuz?"

Annesi mutfaktan koşarak çıkarken, "Shannon!" diye bağırdı. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yaptım?" diye karşılık verdi Shannon. Sesi duymaya alışık olduğumdan daha sertti. "Arkadaşımın evine doğru yürüyüşe çıktım. Bunu engelleyen bir kanun yok, anne."

Gurur içimde kükreyerek canlandı.

Devam et, bebeğim. Seni sindirmelerine izin verme.

"Peki o çocuk yürüyüşün neresinde?" diye sordu annesi. Kelimeleri ağzında biraz geveleyerek konuşuyordu. "Ya bu kıyafetler?"

Kaşlarımı kaldırdım ve onu daha dikkatli inceledim. Gözleri kan çanağına dönmüştü, olduğu yerde sallanırken kelimeleri geveliyordu. *Tanrım, sarhoş gibiydi.* Onu ölçüp biçmek için gözlerimi kıstım. *Yoksa kafası mı güzeldi?*

"Sarhoş musun?" diye sordu Shannon. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmişti.

"Hayır," dedi annesi boğuk bir sesle. "İlaçlarımın etkisindeyim."

Kafası güzel, diye onayladım zihnimden. *Görünüşe bakılırsa valium ya da başka bir sakinleştirici almış, uçurtma gibi süzülüyor.*

"Çocukların nerede?" Sözcükleri filtreleme fırsatı bulamadan ağzımdan çıkmıştı. Üç çift göz yüzüme dikildi ve cezalandırılmaktan hoşlanan bir açgözlü olduğum için bunu yapmaya karar verdim. "Tadhg, Ollie ve Sean."

"*Çocuklarım* yataklarında," diye tısladı Bayan Lynch. Bana hançer gibi keskin bakışlar attı. "Shannon'ın tam da olması gereken yerde."

"Shannon bir çocuk değil," diye cevap verdim. Kendimi konuşmak ve bu kadına çok istediğim gibi kükrememek için zorluyordum. Hepimizle aynı frekansta olmadığını, ona ulaşmanın tek yolunun bağırmak olduğunu hissediyordum ama kendimi dizginledim. "On yedi yaşına giriyor. Arkadaşları ve aklı olan, kendi başına bir insan. *Senin* geri çekilmen, asıl ihtiyacı olduğu zamanlarda kızını koruyamamanın acısını çıkarmak için onu boğmaya çalışmaktan vazgeçmen gerekiyor."

"Pardon?" dedi boğuk bir sesle. Bir elini göğsüne bastırmıştı.

"Beni duydun," diye cevap verdim. "O kadar yüksek sesle bağırıp çağırıyordunuz ki, sizi sokaktan bile duyabiliyorduk. Üst katta üç küçük çocuğun varken, içtiğin haplarla kafayı bulmuşken ona suç atmaya nasıl cüret edersin?" Başımı iki yana salladım. "Tam bir yüz karasısın."

"Siktir git, Johnny!" diye hırladı Darren. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sandığından çok daha fazlasını biliyorum," diye alay ettim. "Hiçbiriniz suç atacak konumda değilken beni yargılamakta gecikmiyorsunuz."

"Johnny," diye mırıldandı Shannon. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Sorun yok."

"Sorun var, Shan," dedim sertçe. "Bunun söylenmesi gerekiyordu."

"Evimden defol, yoksa izinsiz girdiğin için seni tutuklatırım," diye uyardı annesi. Ardından gözyaşlarına boğulup mutfağa doğru koşturdu. İçimde bir parça suçluluk hissediyordum ama söylediklerimi geri alacak kadar çok değildi. Gerçekler bazen acı verici olabiliyordu.

"Onu duydun," dedi Darren soğuk bir ifadeyle. Bana ters ters bakmakla meşguldü. "Bir daha buralara gelme, Johnny."

"Darren." Shannon boğuk sesiyle araya girdi. "Öyle söyleme."

O sırada bir Lynch daha duyuldu ama ses bu sefer arkamdan geliyordu. "Kav," dedi Joey yeterince dostça bir ses tonuyla. Yüzü yağ içindeydi, elinde plastik bir saklama kabı sallıyordu. Bir tamirci tulumu içinde aşırı uzamış otlarla kaplı patikadan yukarı doğru yürüdü ve yanımdan geçerken elini omzuma vurdu. "Daha fazla belaya mı sebep oluyorsun?"

"Her zamanki kadar," diye cevap verdim.

"Eminim öyledir," diye söylendi. "Pekâlâ, Shan." Joey kız kardeşinin atkuyruğuyla oynayarak ağabeyini kabaca yolundan itti. "İçeri geliyor musun, yoksa orada öylece durup soğukta mı bekleyeceksin?"

"Dışarıda hava sıcak," diye mırıldandım.

"Belki evinde öyledir," diye karşılık verdi Joey. Sonra mutfağa doğru yürüyüp gözden kayboldu.

"Buraya gelmeyecek." Mutfaktan annesinin bağırdığını duydum. "Ona gitmesini söyle!"

"Tanrı aşkına, ağlamaya başlamadan önce beş dakika dinlenmeme izin verebilir misin?" Bir dolap kapağı çarptı ve Joey'nin sesi tekrar kulaklarımı doldurdu. "Yorgunum, açım ve işten *yeni* geldim."

"Evine git." Darren kapıyı yüzüme kapatmıştı.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı ve Shannon kafasını dışarı çıkardı. "Çok özür dilerim," diye fısıldarken gözleri acı doluydu. "Seni seviyorum..."

"Shannon, buraya gel!"

"Hoşça kal, Johnny."

Sonra kapı tekrar suratıma kapandı.

42
KRİZ ÖNLENDİ. HERKES NEFES ALSIN
SHANNON

"Bunu neden yaptınız?" dedim öfkeyle. Anneme ve büyük ağabeyime ters bakışlar attım. "O sadece beni eve bırakıyordu."

"Şu haline bak," dedi annem boğuk bir sesle. "Dışarı bu kıyafetlerle çıkıyorsun."

"Kıyafetlerimde hiçbir sorun yok."

Annemin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir... şey gibi görünüyorsun."

"Fahişe mi?" diye tahmin yürüttüm. "Teşekkürler, *baba*."

Annem irkilerek başını ellerinin arasına aldı.

Gözlerimi devirdim, şu anda onun gözyaşlarıyla uğraşamayacak kadar öfkeliydim. "İkiniz de korkunçtunuz," diye tısladım ağabeyime odaklanarak. "Kapıyı yüzüne kapattın!"

"Beni suçlayabilir misin?" diye homurdandı Darren. "Annemle nasıl konuştuğunu duydun."

"Gerçekleri söylüyordu," diye çıkıştım. Gözlerimde biriken hain gözyaşlarını kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Sen de bunu biliyorsun!"

"Bir de ailenin neden kötü bir itibarı olduğunu merak ediyorsun." Joey jambonlu sandviçini ısırdı. "Shan haklı." Sonra kutu kolasından bir yudum aldı. "Bu acayip kabaydı."

"Ailemizin kötü bir itibarı var çünkü sen kendini beladan uzak tutamıyorsun. Bu yüzden bana bok atmaya kalkma," diye öfkeyle karşılık verdi Darren. "Dün yine kavga ettiğin için okuldan uzaklaştırıldığını biliyorum. Müdürün beni *aradı*, Joey. Bu sefer ne oldu? Çocuğun biri hoşuna gitmeyen bir şey söylediği için gidip kafasını mı patlattın?"

Joey hiç etkilenmemiş gibi omuz silkti. "Onun gibi bir şey."

"Eğer kendine çekidüzen vermez ve öfkeni kontrol etmeyi öğrenmezsen, en sonunda kendini hapse attıracaksın," diye uyardı Darren. "Bu sözümü unutma."

"Kavanagh'yla ilgili konuştuğumuzu sanıyordum?" dedi ağabeyim çenesini kaşıyarak. "Bu konu nasıl oldu da aniden bana döndü?"

"Konu o değil," diye tısladım. Öfkeli bakışlarımı Darren'ın üstünde sabitlemiştim. "Bu senin *hayatını* nasıl kontrol etmeye çalıştığınla ilgili."

"O hâlâ kapının önünde, biliyorsun değil mi?" diye ekledi Joey.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öyle mi?"

"Olduğun yerde kal, Shannon," diye uyardı Darren. Ardından koridora doğru yürüyüp kapıyı açtı. Alçak sesle bir dizi küfür mırıldanarak kapıyı çarpıp kapattı ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle geri döndü. "Hâlâ orada duruyor."

"Söylemiştim," diye cevap verdi Joey. Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Yanına git, Shan," diye ekledi lokmasının ortasında. "Bu ikisini boş ver."

"Bunu aklından bile geçirme, Shannon," diye bağırdı annem. "O çocuğun yanına yaklaşmanı istemiyorum."

"Tanrım," diye homurdandı ağabeyim. Yarısı yenmiş sandviçini tezgâha fırlattı. "Ortada hiçbir sebep yokken kahrolası büyük bir olay yaratıyorsun. Bırak dışarı çıkıp onunla konuşsun, çocuk onun canının yanmadığını görsün ya da sinirlerini yatıştırmak için ne istiyorsa onu yapsın. Sonra da kız kardeşim tekrar içeri gelsin. Kimseye zararı yok."

"Zararı yok mu?" Annemin sesi boğuklaştı. "*Epey* zarar görebilir, Joey."

"Ona biraz şans ver," diye tısladı ağabeyim tiksintiyle. "O senin gibi değil."

Annem sızlanarak çığlık attığında gözlerini devirdi.

"Bu işte zekânın bir rolü yok," diye çıkıştı Darren. "Bu işte rol oynayan tek şey *hormonlar*."

"Pekâlâ, o *hormonlara* karşı mükemmel bir panzehirim var." Joey elini cebine atıp cüzdanını çıkararak bir prezervatif aldı ve havada salladı. "*Senin* bunlardan daha önce hiç görmediğini biliyorum," dedi annemizle alay ederek. "El ele tutuştuklarından bile şüpheliyim ama ne olur ne olmaz... İşte al, Shan. Takarken ucundan tut." Prezervatifi bana fırlatıp göz kırptı. "Şimdi..." Sandviçini tekrar eline alıp büyükçe ısırarak çiğnedi. "Kriz önlendi. Herkes nefes alsın."

"Senin kahrolası derdin ne, Joey?" diye homurdandı Darren. Prezervatifi elimden alıp hızla cebine attı. "Shannon daha on altı yaşında."

Joey kolasından bir yudum daha alarak onayladı. "Bunun farkındayım."

"O çocuk onun için çok büyük," diye yakındı annem.

"Hayır, değil," diye alay etti Joey. "Johnny on yedi yaşında, yetmiş değil. Sakin ol, kadın."

"Evet, kesinlikle çok büyük," dedi annem titreyerek.

"Eh, sana göre öyle," diye karşılık verdi Joey.

"Gerçek bu," dedi annem boğuk bir sesle. "Sen de onu cesaretlendirmemelisin."

"Dinleyin," diye tersledi Joey. Yağlı parmaklarını tulumunun üstüne sildi. "İkinizin de bu işte *yeni* olduğunuzu biliyorum. İşte size faydalı bir ebeveynlik tavsiyesi, ya gururunuzu bir kenara bırakıp onunla birlikte olmasına izin verirsiniz ya da tüm bunlar elinizde patlar. Bence artık o çocuğun hiçbir yere gitmeyeceği çok açık, o yüzden duruma ayak uydurabilirsiniz." Omuz silkerek devam etti. "Shannon'ın bir erkek arkadaşı var. Ne büyük mesele. O artık bir bebek değil ve ona bebekmiş gibi davranmayı bırakmanızın zamanı geldi."

"Bu çok saçma."

"Asıl saçma olan şey, o kadının berbat düşünce yapısına ayak uydurup yaşananlardan sonra kardeşini evde tutmaya çalışman," diye karşı çıktı Joey. "Eğer böyle devam edip onları ayrılmaya zorlarsan, o çocuk kendini *kaybedecek*. Eğer araya bir savaş çizgisi çekersen seninle savaşır." Sonra anneme dönerek, "Yerinde olsam tehditler savurmayı bırakırdım. Eğer babası *seni* iftira atmaktan içeri attırmaya karar verirse, sonunda kaybedeceğin çok fazla şey ve ortaya çıkacak daha fazla kirli çamaşır var," diye ekledi.

Annem başını ellerinin arasına alırken büyük ağabeyim de bana sırtını dönmüştü. Joey yüzüme bakıyordu ve mutfak kapısına yaklaştığımı fark edince sırıtarak göz kırptı.

"Sen ne..." Darren sözünü yarıda kesip arkasını döndüğünde suçüstü yakalandım. "Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı.

Koridorda hızla ilerleyerek ön kapıyı açtım.

"Shannon, dalga geçmiyorum..."

Durup onu dinlemeye çalışmadım. Bunun yerine hızla ön kapıdan çıktım.

Gözlerim arabasının yan tarafına yaslanmış, sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi evime kaşlarını çatarak bakan çocuğa takıldığında heyecanla koşmaya başladım. Gözleri benimkileri bulduğunda yüz hatlarını bir rahatlama kapladı. "Sen iyi misin?"

Başımı sallayarak çıplak ayakla bahçeden geçtim ve son hızla patikayı dönüp karşısına geçene kadar durmadım. "Eve gitmemişsin," dedim nefes nefese. Başımı kaldırıp ona baktım. "Beni bırakmamışsın."

"Yapamadım," dedi tok bir sesle. Elleri kalçalarıma inerken beni kendisine doğru çekti. "Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu."

Kalbim göğsümde patlayacak gibi çarptı, içimdeki duygu selinde boğulduğumu hissediyordum. "Güvendeyim."

"Emin misin?" Savunmasız görünüyordu. "Sanırım bir söz vermen gerekecek."

Ah, Tanrım...

Uzanıp bir elimi saçlarının arasına daldırıp yüzünü kendime doğru çektim. "İyi geceler öpücüğü yeterli olur mu?"

"Yalnızca sabah hâlâ burada olacağına dair söz verirsen," dedi dudaklarını benimkilere sürterek. "Eee, söz veriyor musun?"

Kesik bir nefes verdim. "Burada olacağım."

"Eğer ihtiyacın olursa, beni ara," diye fısıldadı. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra yanağımı okşadı. "Saatin kaç olduğunun hiçbir önemi yok. Sadece ara ve yanına geleyim, tamam mı?"

Kendime engel olamayarak onun dokunuşuna yaslandım. "Tamam."

"Seni yarın arayacağım," diye ekledi huysuzca. Başparmağını gezdirmeye devam ediyordu. "Pazartesi günü de seni okuldan alırım."

"Hayır, hayır, hayır. Benim için bunu yapmak zorunda değilsin," dedim aceleyle. "Ben..."

"Seni ben almak istiyorum," diye araya girdi. "Eğer sen de istersen?"

Güçsüzce başımı salladım. "Seni istiyorum." *Almanı. Almanı da ekle, Shannon.* "Almanı" diye mırıldandım. "Yani beni almanı istiyorum."

"Ben de seni istiyorum," dedi sırıtarak. "Her şekilde."

Tüm bedenim ısınmaya ve sızlamaya başladı. "Ben, şey... ben..."

Johnny cevap vermemi beklemeden dudaklarını bu kez daha sert bir şekilde dudaklarıma bastırdı. *Daha derin.*

Kollarına sarılarak onu var gücümle öptüm, çaresizce benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalıştım.

Yakınlarda bir yerden, "Eğer el ele tutuşmak dediğin buysa, diğer boktan şeyleri nasıl tanımladığını gerçekten bilmek isterim," dediğini duydum Darren'ın.

"Belki de el ele tutuşmanın ötesine geçmişlerdir," diye söylendi Joey. "Her zaman haklı olamam."

43
TEDBİRLİ OLMAK ÜZÜLMEKTEN İYİDİR JOHNNY

"Ne demek bana *anlatmıyorsun?*" Gibsie topun ellerinde dönmesine izin verdi. Pazar akşamıydı ve sahanın aşağısında top çevirmeye çalışıyorduk. Şey... *ben* topu çevirmeye çalışıyordum. Gibs de en iyi Müfettiş Kahrolası Gadget taklidini yapıyor, Shannon'la geçirdiğim gece hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu.

"Aynen öyle söyledim." Alt tarafımdaki yanmayı görmezden gelerek kollarımı uzattım ve onun kötü atışını karşılamak için zıpladım. "Sana anlatmayacağım."

"Bunu konuşabiliriz." Topu yakalamak için kollarını açtı. "En iyi arkadaşına anlatabilirsin."

"Onun hakkında konuşmayacağım."

"Bir şeyleri içinde tutmak kimseye iyi gelmez."

"Ne söylememi istiyorsun?" diye tersledim topu geri fırlatarak.

"Senden..." Cümlesi yarıda kesildi, gürültülü bir oflamayla topu yakaladı ve çimlere fırlattıktan sonra devam etti. "Odanda neler yaptığınızı anlatmanı istiyorum." Kaşlarını oynattı. "Küçük Shannon'ı gizlice içeri soktuğun gece."

"Tanrım." Normal bir konuşma yapmaktan vazgeçerek çimlerin üzerinden su şişemi aldım ve otoparka doğru ilerlemeye başladım. "Bugünlük yeterince çalıştık."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Yorgunum."

"Geç saatlere kadar kız arkadaşınla seviştiğin için mi?" diye alay etti yanıma gelirken. "Ah, evet. Bu bir adamı çileden çıkarabilir." Omzunu oyuncu bir tavırla benimkine çarptı. "Peki burada tam olarak neyden bahsediyoruz? Tam bir penetrasyon mu, yoksa sadece ağır bir sevişme mi? Ya da *girmek ve çıkmak* mı? Eski tarz *sürtünme ve çarpışma* mı? *'Sadece biraz daha'* ve *'Burada duracağız ama asla durmayacağız'* mı?" Sonra gözleri parladı. "Lanet olsun, eyersiz mi gittin?"

"Neyden *bahsediyorsun* sen?"

"Seks," diye yanıtladı basitçe.

"Seks yapmadık," diye mırıldandım. Cebimden araba anahtarlarımı çıkardım. "Bu öyle bir şey değil."

"*Öyle* bir şey değil mi?" dedi inanamıyormuş gibi. "Sakın sırtıma işeyip yağmur yağdığını söyleme."

Telaşlı hissederek, "Gibs," diye tersledim onu. "Yağmur falan yağmıyor, tamam mı? Bunu onunla yapmayacağım."

Anahtarın düğmesine basarak arabamın kilidini açtım ve sürücü tarafına doğru yürüdüm. "Daha çok erken."

"Shannon mı söyledi bunu?"

"Ben söyledim," diye homurdandım. Kapıyı çekip açtıktan sonra arabaya bindim. "Ben, Gibs. *Ben* çok erken olduğunu söylüyorum."

"Ama seni baştan çıkardı, değil mi?" Yanımdaki yolcu koltuğuna yerleşti. "Kimse o kadar da aziz değildir."

Sesini bastırmak için müzik setini açmayı düşündüm. Yapmam *gereken* şey buydu. Ancak onun yerine, "Yapmak istedim," dediğimi duydum. "Hem de çok," diye ekledim iç çekerek.

"Ama?"

"Ama o hazır değil," dedim boğuk bir sesle. Bu konu hakkında konuştuğum için kendime kızıyordum. "Lanet olsun ki, henüz *ben de* hazır değilim."

"Sen daha önce seviştin, dostum," dedi kaşlarını çatarak. "Uzun zaman olduğunu biliyorum ama ameliyattan çıktığında bakire olarak yeniden doğmadın."

"Onunla işler farklı."

"Nasıl?"

"Hisler, Gibs," diye çıkıştım. "Kocaman siktiğimin hisleri."

"Ahh." Bedeninden bir titreme geçti. "Kulağa korkunç geliyor."

"Onunla her şey daha *fazlası*," diye açıklarken dizlerim huzursuzca titriyordu. Parmaklarımı direksiyona vurarak ne söylemek istediğimi düşündüm, durumu ifade etmenin hassas bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Sonra her şeyi siktir ederek doğrudan söze girdim. "Hayatım üzerindeki kontrolümü kaybediyorum. Bir anda içeri girdi ve tüm irademi altüst etti. Kelimenin tam anlamıyla çırpınıyorum, her şeyi bir araya getirmeye ve yeni bir plan yapmaya çalışıyorum. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve onun üzerine çok fazla, çok hızlı gidip her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Sanırım onu o şekilde *isteme-*

diğimi düşünüyor. Bu tam bir delilik çünkü onu gördün. Tanrı aşkına, onu kim *istemez* ki? Ama sorun da bu. Onu sadece *istemiyorum*. Benimle *kalmasını* istiyorum. Ya ona zarar verirsem? O çok küçük, Gibs. Sadece on altı yaşında. Ayrıca annesi beni tehdit ediyor. Tek bir yanlış yaparsam her şey bitecekmiş gibi hissediyorum ve bunu mahvetmekten çok korkuyorum, Gibs. Mahvetmek istemiyorum. Onun yanındayken zor nefes alıyorum. Her şey bulanıklaşıyor ve *duygular*... siktiğimin duyguları beni *ele geçiriyor!*" İçimi döktüğüm için rahatlamış hissederek derin bir nefes verdim. "Tamamen boku yedim, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye onayladı Gibsie.

"Evet." Bir iç çektim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Zihnin korkutucu bir yer," dedi çenesini kaşıyarak. "Her şeyi fazla düşünmesen olmaz mı?" Başını bir yana eğmiş, yüzündeki tuhaf ifadeyle beni inceliyordu. "Cidden, o koca sünger beynini kapatıp rahatlayamaz mısın?"

"Hayır." Çaresizce omuz silktim. "Ben buyum işte."

"Peki o zaman..." Şakağına vurdu. "Basit bir zihne sahip olduğum için söylenecek çok şey var."

"Sen *basit* birisin," diye mırıldandım sıkıntıyla. "Ben de seni dinlediğim için basit biriyim."

"O prezervatifler hâlâ sende mi?" diye sordu sonra.

Ona ters ters baktım. "Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Seni duydum," diye cevap verdi sakince. "Şimdi soruya cevap ver."

"Hayır," diye mırıldanırken omuzlarım çökmüştü. "Claire'in odasında yatağın üzerine düştüklerinde paniğe kapılıp çöp kutusuna attım."

"Çok yazık," diye mırıldandı yumruğunu ısırarak. "Ah... doğru. Yani eczaneye gitmen gerekiyor. Hem de acilen."

Ona boş bakışlar attım. "Ama sana az önce söyledim..."

"Bana ne söylediğini biliyorum," diye sözümü kesti elini sallayarak. "Ben de *sana* babalığa giden yolun iyi niyetlerle döşendiğini söylüyorum."

"O söz doğru değil, Gibs. *Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir.*"

"Bir erkeğin cehenneme gitmesindeki en önemli etkenlerden bi-

rinin vajina olduğu düşünülürse, her iki ifadenin de oldukça yerinde olduğunu söyleyebilirim, dostum."

"*Ne?*"

"Sadece bir paket prezervatif al. Bir tanesini cüzdanına koy. Kullanmasan bile orada durur."

"Kendimi yoldan çıkarmak istemiyorum."

"*Bu* ilk hatan işte," dedi Gibsie. "Seni günaha sokacak olan şey cüzdanındaki prezervatif değil. Altında uzanan çıplak kız olacak." Kaşlarını oynatarak alaycı bir tonda, "Seni o *duygularla* dolduran kız," diye ekledi.

Tanrı aşkına, şu anda mantıklı konuşuyordu.

Nasıl mantıklı olabilirdi ki?

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, dostum," diye ekledi omuz silkerek.

"Haklısın," diye mırıldandım.

Göz kırptı. "Biliyorum."

"Geri çekilsene, Gibs," diye homurdandım. Eczanedeki prezervatif reyonunda dikilirken gerginlikten tüylerim diken diken olmuştu. Sırtıma o kadar yakın duruyordu ki, çenesinin omzuma değdiğini hissedebiliyordum. "Kahrolası ensemde soluyorsun!"

"Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu hiç istifini bozmadan. Etrafımda dolanarak uzandı ve alt raftan dikdörtgen, pembe bir kutu aldı. "Neden prezervatiflerin yanına hamilelik testi koyarlar ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Ama her yerde aynı şeyi yapıyorlar."

"Ürünlerine pek de güvendiklerini göstermiyor, değil mi?" diye devam etti testi amaçsızca havada sallayarak. "Sanki, *'Hey aletinizi sarın, biraz kayganlaştırıcı alın, hatta eğlencesine bir de penis yüzüğü takın ve harika vakit geçirin ama başarısız olma ihtimaline karşı hayatınızın sonunu teyit etmek için nereye döneceğinizi biliyorsunuz!'* der gibi." Gözlerini devirdi. "Bence bu berbat bir pazarlama fikri."

"Bu bir pazarlama fikri değil, dostum," diye mırıldandım bıkkınlıkla. "Kolaylık sağlamak için."

"Al sana daha fazlası," diye homurdandı. Üst raftan bir kutu ovülasyon test çubuğu aldı. "Bebekleri önlüyor muyuz, doğruluyor muyuz, yoksa planlıyor muyuz?" Sesi öfkesiyle birlikte yükseldi. "Hangisi? Üçü de mi? Ne oluyor, Johnny?"

"*Biz* bebekleri önlüyoruz," diye homurdandım on iki paket ekstra güvenli prezervatif alırken. "Bu saçmalığın geri kalanı bizlik değil. O yüzden testleri bırak gitsin, seni ahmak!"

"Bir öneride bulunmam gerekiyor," diye homurdandı. "Erkek müşterilerini nasıl travmatize *etmeyecekleri* konusunda."

"Tabii ki yap, Gibs," diye cevap verdim yorgun bir ifadeyle. Elimde prezervatiflerle mağazanın ön tarafına doğru ilerlerken bacaklarına küçük çocuklar doluşmuş bir kadının yanından geçtim. "Eminim seni dinlerler."

Gibsie benimle birlikte yürüyerek, "Umarım," diye homurdandı.

"Merhaba, Jonathon," dedi kadın. "Merhaba, Gerard."

Sese doğru döndüm ve onu tanıdığımı fark edince içimden inledim.

Yüce İsa... Neden ben?

"Nasıl gidiyor, efendim," diye mırıldandım. Prezervatif kutusunu gizlice arkama saklamıştım.

"Merhaba, Bayan Moore," diye mırıldandı Gibsie. Flört etmek için kullandığı ses tonuyla konuşarak içimdeki ürpertiyi bastırmama neden olmuştu. *Yaşlı kadınlara karşı kahrolası bir zaafı vardı.* "Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsunuz."

"Şey... Teşekkür ederim, Gerard," diye cevap verdi rehber öğretmenimiz. "Sizinle pazar akşamı eczanede karşılaşmak ne kadar hoş." Bize gülümsedi. "Futbol topuyla bir yerlerde koşturuyor olacağınızı sanıyordum."

"Bir ragbi topu," diye düzelttim sessizce. "Ayrıca koşuyorduk da. Biz sadece..."

Gibsie beni dehşete düşürerek, "Prezervatif almaya geldik," diye ağzından kaçırdı. Sonra bir adım daha ileri giderek beş küçük çocuğunu işaret etti. "Belli ki kocanızın pek sık almadığı bir şey."

"*Dostum*," diye tısladım mahcup bir şekilde. "Onun adına özür dilerim, efendim," dedim aceleyle. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Filtresi yok."

Bayan Moore minnetle gülümseyerek, "Gayet iyi farkındayım,"

diye cevap verdi. "Her neyse, sizi yalnız bırakayım. Yarın ikinizle de okulda görüşürüz."

"Evet, okulda görüşürüz." Utanarak arkadaşımı ensesinden tuttum, birbirinin aynısı kızıl saçlı iki kızın etrafından dolaşıp onu kasaya doğru çektim. "Yürü, sikik herif," diye tısladım kulağına. "Daha fazla zarar vermeden önce."

"Ah... Bu arada çocuklar?" diye seslendi Bayan Moore arkamızdan.

"Evet?"

"Eğer konuşacak birine ihtiyacınız olursa..." Kaşlarını çatarak Gibs'in hâlâ elinde tuttuğu gebelik testini işaret ettikten sonra, "Kapım her zaman açık," diye devam etti.

"Ah, sorun değil." Gergin bir şekilde güldüm ve arkadaşımın kaburgalarına dirsek attım. "Böyle iyiyiz."

Gibsie inleyerek, "Neler oluyor?" dedi yan tarafını ovuşturarak.

"Bırak onu," diye tısladım. Öğretmenimize bir manyak gibi gülümsemeye devam ediyordum.

"Ah, hamile değiliz," dedi Gibsie gülerek. Sonunda durumun farkına varmıştı.

Kaygısız bir omuz silkme hareketiyle testi yanındaki makyaj malzemesi sepetine attı. "Ah, kahretsin. Ben özür dilerim..." Geri çıkarıp öğretmenimize uzattı. "İstiyor muydunuz?"

Ahhh.

"Aman Tanrım." Elimle çenemi ovuşturarak arkamı döndüm ve onun yanından uzaklaştım. Kasaya doğru ilerlerken tek bir hedefim vardı, ödeme yapıp o deliden olabildiğince uzağa gitmeliydim.

Prezervatifleri önündeki tezgâha bıraktığımda, "İyi günler," dedi orta yaşlı eczacı.

"Size de," diye mırıldandım. Birkaç adım geriden arkadaşımın öğretmenimizle hararetli bir şekilde konuştuğunu duyunca utançla doldum. "Bir poşet alabilir miyim lütfen?"

"Poşet istediğinize emin misiniz?" diye sordu prezervatifleri kasadan geçirirken. "Fazladan on beş sent."

"Öderim," diye mırıldandım. "Lütfen poşeti verin."

"Peki, tamam," dedi bana plastik bir poşet uzatarak. "13,14 *euro* lütfen."

"Teşekkürler." Cüzdanımı çıkarıp ona bir yirmilik uzattım ve poşeti aldım.

Yaklaşık bir buçuk dakikalık bir mücadeleden sonra, "Sorun nedir?" diye sordu eczacı kadın. "Bir şey yok."

Plastik poşeti açamıyordum.

Lanet olası poşeti bir türlü açamıyordum!

Ellerim terliyordu, terden sırılsıklam olmuştum ama çok saçmaydı çünkü daha önce de sık sık prezervatif alıyordum. Kabul ediyordum, gerekli plastik alışverişini yapmayalı epey olmuştu ancak yine de...

Altı uzun siktiğimin ayı.

Ah, Tanrım. Umarım bu benim için yeni bir şey olmazdı. Yeteneğimi mi kaybediyordum?

Siktiğimin plastik poşetinin ağzını bile bulamamıştım.

Siktir.

Her şeyde başıma bu mu gelecekti?

"Yardım ister misin?" diye sordu kadın üçüncü kez.

"Kendim yapabilirim, hanımefendi," diye tersledim. Çok telaşlanmıştım ve muhtemelen zavallı eczacıyı korkutuyordum. "*Yapabilirim*," diye tekrarladım daha sakin bir sesle. "Sadece alışkın değilim."

"*Alışverişe* mi alışkın değilsin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bir sürü kahrolası şeye," diye mırıldandım nefesimin altından. Nihayet poşeti açmayı başarmıştım. "Bak!" Bir elimle on iki paketi tutarken diğer elimle de lanet olası poşeti açıp zafer dolu bir edayla sırıttım. "*Yapabilirim.*"

Cesaret verici bir şekilde başparmağını kaldırarak, "Evet, yapabilirsin," diye cevap verdi eczacı.

Yüce İsa...

44
TARTIŞMALAR VE YÜKSELİŞLER
SHANNON

Her şeyin ışık hızıyla değiştiği bir dünyada, tek bir şeyin aynı kalacağına güvenebilirdim. Bu da Lizzie ve Gibsie'nin birbirlerinden bariz bir şekilde hoşlanmıyor olmasıydı. Okula döndükten sonraki yaklaşık iki hafta boyunca her gün öğle yemeğinde birbirlerine iğneleyici yorumlar ve laflar atıp durmuşlardı. Zalimce ve komik olanlar vardı ama bazıları düpedüz iğrençti.

Aralarındaki sorunun ne olduğunu anlayamıyordum. Lizzie en iyi arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen, tartışmaların sorumlusunun o olduğunu kabul etmek zorundaydım. Gibsie'nin yaptığı her şeyde bir sorun buluyormuş gibiydi. Çocuk onun için çok ağır nefes alıyor, çok yüksek sesle çiğniyor ya da masada çok fazla yer kaplıyordu. Gibsie'nin ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değildi, Lizzie *her zaman* onda bir kusur buluyordu.

Perşembe günü öğle yemeği vakti geldiğinde, aralarındaki gerginlik kırılma noktasına ulaşmıştı. Gerçekten de oturma düzenimizi yeniden düşünmeye başlamıştım, eski masamızda oturmamızın daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. En azından birbirlerinden uzakta olurlardı. Beni ragbi masasında tutan tek şey şu anda kolunu omzuma atmış olan çocuktu.

Johnny'ye çok sık bakamıyordum, zavallı kalbime iyi gelmiyordu. Sadece nefes almaya ve normal olmaya, ondan başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. İri vücudunun bana yaslanmasının ne kadar iyi hissettirdiğini, kulağıma bir şey fısıldamak için yaklaştığında beni nasıl titrettiğini ya da arkadaşlarıyla gülüp şakalaşırken başparmağının dalgınca kolumu okşamasını çok fazla düşünürsem alevler içinde kalacağımı biliyordum.

Johnny'nin babası Dublin'e geri dönmüştü ve annesi de onunla birlikteydi. Geç saatlere kadar evde olmayacaklardı, o yüzden bugün okuldan sonra beni evine davet etmişti. Gitmeyi her şeyden çok istiyordum ama akşam eve döndüğümde karşılaşacağım fırtınayı düşündükçe geriliyordum. Onunla okula gidip geldiğim için bana zaten kızgınlardı. Babamın Brickley Konağı'ndan her an taburcu edilebileceği gerçeğiyle daha da şiddetlenen bir savaşın içine gireceğimi biliyordum.

Babamı çok fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü onu düşünmenin vücudumda felç edici panik ataklar oluşturduğunu biliyordum. Bunun yerine hayatımdaki olumlu şeylere odaklanıyordum. Arkadaşlarıma ve kardeşlerime. Ama en çok da yanımdaki çocuğa odaklanıyordum. Annemin öfkesi ya da babamın korkusu beni onun evine gitmekten alıkoymuyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyin bunu engelleyebileceğini sanmıyordum. Onunla yalnız vakit geçirmek için yanıp tutuşuyordum. Bana güvende olduğumu ve istendiğimi hissettiriyordu. Bu duyguya tutkal gibi yapışmıştım.

"Cidden bu kadar aptal mısın?" Lizzie'nin tiz hırlaması düşüncelerimi bölerek yerimden sıçramama neden oldu.

Johnny dönüp bana bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Elimi göğsüme bastırma isteğime direndim. "Sadece bunu beklemiyordum."

"Boş ver onları," diye fısıldadı başparmağını omzumda gezdirirken.

"Ciddi misin sen?" Arkadaşım karşımda oturan Gibsie'ye hançer gibi keskin bakışlar atarak tıslamaya devam etti. "Yoksa bu da senin için aptalca bir şaka mı?"

Gibsie kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sakinleş biraz," diye homurdandı. "Sadece bir soru soruyordum."

"Öyleyse iyi sorular sor," diye karşı çıktı Lizzie. Ardından ağzına bir çatal dolusu salata tıkıştırdı. "Seni olduğundan daha da salak gösteren aptalca sorular değil."

"Aptalca diye bir kelime yok," diye alay etti Gibsie. Sonra hemen en yakın arkadaşından destek istedi. "Değil mi, kaptan?"

"Türemiş sözcük, dostum," diye cevap verdi Johnny. Yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Gibsie ona boş gözlerle baktı.

Johnny derin bir nefes verdi. "Bu bir kelime, Gibs."

"*Aptalca* diye bir kelime mi olur?" diye sordu Gibsie. "Kulağa çok aptal geliyor."

Johnny omuz silkti. "Kuralları ben koymadım."

"Belki de seni tanımlamak için sözlüğe konmuştur," dedi arkadaşım kuru bir sesle. "Gerard Gibson'ın şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha aptalca davrandığı gibi."

"Yeter..." Gibsie sandalyesini geriye iterek hızla ayağa kalktı. "Sana müdahale etmesi için Peder McCarthy'yi çağırıyorum. Şeytan çıkarma ayinine ve İsa'ya ihtiyacın var."

"Senin de akıl hastanesine yatırılman gerekiyor," diye karşılık verdi Lizzie. Burun delikleri sinirle genişlemişti. "Salak."

Gibsie öfkeyle, "Bu siktiğimin dünyası senin kum torban değil," diye kükredi. "Kim sana aksini söyledi bilmiyorum ama sana gerçekten kötü bir tavsiye vermiş."

"Gerard..." Claire yanından söze karışmaya çalıştı ama Gibsie'nin dikkati asla orada değildi.

"Hayır, Claire. Onun saçmalıklarını dinlemekten bıktım," diye homurdandı okul çantasını alırken. "Sen kötü bir kızsın, Lizzie Young. Seninle arkadaş olacak iki düzgün kızı tavlamayı başarmış olman beni hayrete düşürüyor."

"Hayrete mi düşürüyor?" diye alaycı bir tonda karşılık verdi Lizzie. "Vay be. Büyük laflar ediyorsun, Gibs. Bunu da heceleyebilir misin?"

"Biliyor musun?" Çantasını omzuna atarak ona saf bir tiksintiyle baktı. "Siktir git, Lizzie." Gibsie bunu söyledikten sonra kıpkırmızı suratıyla ve öfkeyle yemekhaneden çıktı.

Johnny ters ters bakarak, "Mutlu musun?" diye sordu Lizzie'ye. "Bu sana kendini iyi hissettirdi mi? Onu böyle aşağılamak?"

"O büyük bir çocuk," dedi arkadaşım savunmaya geçerek. "Bunu kaldırabilir."

"O disleksik!" diye tersledi Johnny. "Sen de az önce okulun yarısının önünde bir metre boyunda bir çocuk gibi hissetmesine sebep oldun."

Lizzie'nin gözlerinde şaşkınlık parıldarken yanakları kızardı. "Bunu bilmiyordum."

"Eh, artık biliyorsun!" Johnny yanağıma hızlı bir öpücük kondurup sandalyesini geriye itti. "Sonra görüşürüz, Shan," Gibsie'nin gittiği yöne doğru hızla ilerleyerek uzaklaştı.

"Bunu ona yapmak zorunda mıydın?" diye tısladı Claire. "Bu çok acımasızcaydı."

"O da bana yapıyor," diye kendini savundu Lizzie. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. "Ayrıca onun disleksik olduğunu bilmiyordum."

"Bunun bir önemi olmamalı," diye tersledi Claire. "Bu herhangi birine söylenmeyecek kadar korkunç bir şeydi." Sandalyesinden kalkarak sözlerine devam etti. "Onun hakkında bilmediğin çok şey var, o yüzden çocuğu bu kadar çabuk yargılama!"

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Lizzie, Claire gittikten sonra bana doğru dönmüştü.

"Sana inanıyorum," dedim. Ona gerçekten inanıyordum. "Ama..."

"Ama?"

"Gibsie'yle anlaşamadığınızı biliyorum. Bu sorun değil ama sadece... sadece birbirinizden uzak durun ve ona bu kadar kaba davranma," diye ağzımdan kaçırdım. "Bence onun duygularını gerçekten incittin."

"Olabilir ama onun başkalarını incittiğinden daha fazla değil," diye tısladı Lizzie. Sözlerini bitirdikten sonra masadan uzaklaşan dördüncü kişi olmuştu.

"Evet, şey... olay çok çabuk büyüdü," dedi Hughie sakince.

Titrek bir nefes verdim. "Katılıyorum." Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve okul çantamı aldım. "Sonra görüşürüz, çocuklar."

"Hoşça kal, Shan!" Ben masadan hızla uzaklaşırken koro halinde bağırdıklarını duydum. Claire, Lizzie ya da Johnny olmadan yanlarında oturamayacak kadar utangaç hissediyordum.

Çantamı iki omzuma atarak askılarını kavradım. Kalabalık koridorda tuvalete doğru ilerlemeye başladım ama gözlerim tuvalet kapısının önünde duran kıza takılınca olduğum yerde durdum.

Bella gözlerini üstüme dikerek, "Kaşar," diye tısladı.

Bir grup çocuğun arasından sıyrılarak onu görmezden geldim ve tuvaletten aceleyle uzaklaşarak üçüncü sınıfların güvenli ortak salonunu tercih ettim. İçeri girdiğimde odanın boş olduğunu görüp rahatlamıştım. Çantamı masanın yanındaki yere bırakıp mutfağa doğru yürüdüm ve su ısıtıcısını çalıştırdım. Ama koltuktan gelen yüksek sesli bir burun çekme sesi beni korkutunca hızla arkamı döndüm.

"Lizzie?" Onu sandalyeye yığılmış görünce şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Su ısıtıcısını bırakıp ona doğru ilerledim. "İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadı. Elinin tersiyle yanaklarını siliyordu.

İyi olmadığı her halinden belliydi.

Karşısındaki sandalyeye oturup dirseklerimi dizlerime yasladım ve ona hafifçe gülümsedim. "Konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ben..." Tereddüt ederek uzandım ve elini tuttum. "Emin misin?"

"İyi olacağım, Shan," dedi boğuk bir sesle. Başını yere eğerek ağladığını görmemi engelledi. "Gerçekten. Ben iyi olacağım."

"Biliyorum," diye onaylayarak elini hafifçe sıktım. "Ama şu anda iyi hissetmesen de sorun değil."

"Sadece hep çok sinirliyim," diye itiraf etti. Başını tekrar öne doğru eğmişti. "Bu hiç bitmeyecek."

Anlatmak istediğinden daha fazlası için zorlamamaya dikkat ederek sessiz kaldım ve elini tutmaya devam ettim. Dünyaya neden kızgın olduğunu biliyordum ve onu suçlamıyordum. "Yaklaşıyor, değil mi?" diye sorma cesaretini nihayet bulabildim. "Kız kardeşinin yıldönümü?"

Elini çekip sandalyesine çöktü ve sertçe başını salladı. "Bu ayın sonunda."

Titrek bir nefes verdim. "Bu çok zor."

"Dünyada adalet yok," diye çıkıştı.

"Hayır," diye üzülerek kabul ettim. "Yok."

"Bu okuldan nefret ediyorum, Shannon," diye tısladı. "O takımdan ve temsil ettikleri her şeyden nefret ediyorum."

Kalbim sıkıştı. "Gibsie sana onu mu hatırlatıyor?"

Lizzie irkildi. "Elimde değil. O çocuğa her baktığımda *onu* görüyorum."

"Onlar aynı kişi değil, Liz," diye sessizce ekledim. "Gibsie, Mark değil."

"Her neyse, Shan," dedi yorgun bir sesle. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Ellerimi birbirine kenetleyerek yüzündeki donuk ifadeyi inceledim. "En azından Pierce'la aranız iyi mi?"

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. Gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu. "Her şey karmakarışık."

"Neden?"

"Çünkü bunu *atlatamıyorum*," dedi burnunu çekerek. "Geleceği göremiyorum ve üstesinden gelemiyorum. Sıkıştım kaldım ve onu kendimden *uzaklaştırmaya* devam ediyorum." Öfkeli bir hırıltı çıkarıp gözlerini sildi ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Bunun bir önemi yok. Eğer bunu istiyorsa siktirip gidebilir. Onu tutup kalmaya zorlamayacağım. Bitirmek istiyorsa bitiririz."

"Lizzie..."

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," diye sözümü kesti. "*Konuşamam.*"

"Tamam." Ayağa kalkarak yüzüme parlak bir gülümseme kondurdum. "Konuşmayacağız."

Rahatlayarak kendini bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Ailen eve ne zaman dönecek?" diye sordum nefes nefese.

"Bu gece geç saatlere kadar dönmezler," diye homurdandı Johnny. Alnından ter damlaları süzülürken onu izledim. "Tekrar gidecek miyiz?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Burada olmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Yüzde yüz." Altımda kıpırdanarak ellerini daha iyi bir pozisyona sokru. "Senin için böyle iyi mi?"

Titreyerek başımı salladım. "Böyle iyi."

"Dümdüz dur," diye talimat verdi. "Eğilme."

"Eğilmeyeceğim," diye cevap verdim. Ancak parmakları kalçamın özellikle gıdıklanan bir kısmına dokunduğunda güldüm.

"Hadi ama, bebeğim," diye homurdandı. Altımda nefessiz kalmıştı, kolları vücudumda mengene gibi sıkıca sarılmış durumdaydı.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ama yaptığımız şeyin önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden oyun oynamak için zorlamadım. "Özür dilerim, özür dilerim," diyerek kıkırdadım. İçimdeki kahkahayı dizginlemeyi başarmıştım. Sakinleştirici bir nefes alarak vücudumu pozisyona tam olarak yerleştirdim. "Tamam, kaslı adam. Yapmaya devam et."

"Bir, iki, üç..." Sözleri kesildiği anda havaya kaldırıldım, uzun bir süre orada tutuldum ve sonra tekrar aşağı indirildim. Bu hareketi defalarca tekrarlarken hiç çaba sarf etmiyordu.

"İyi misin?" Vücudumu indirip kaldırmaya devam ederken sesi kısık ve biraz da nefes nefese duyuluyordu.

"Her şey yolunda," diye güvence verdim. Vücudumu tamamen hareketsiz tuttum.

"Daha hızlı yapacağım," diye uyardı sıkıca tutarak. "Senin için çok hızlıysa söyle."

"Bununla başa çıkabilirim," diye söz verdim. Biraz dengesiz ve sersemlemiş hissediyordum.

"Ne bok yiyorsun lan?" Gibsie'nin sesi homurtular ve ağır nefesler arasında yankılandı.

İrkilerek bakışlarımı yüzünde kocaman bir sırıtışla birkaç adım uzakta duran çocuğa çevirdim.

Johnny ritmini bozmadan, "Sakıncası var mı?" diye homurdandı. "Burada bir şey yapıyoruz."

"Ev eşyalarını derme çatma ağırlık olarak kullanan adamlar duymuştum," diye söylendi Gibsie. Bakışları üzerimizde gezinirken çene-

sini kaşıdı. "Ama Küçük Shannon'ı halter olarak kullanmak? Bu senin için yeni bir şey, Johnny."

"Ebeveynleri burada değil ve garajı kilitlemişler," diye açıklama yaptım. Yüzümün utançtan alev alev yandığını hissedebiliyordum. "Sadece doğaçlama yapıyorduk."

"Yani evin boş ve ağırlık antrenmanı mı yapıyorsun?" Gibsie eğlenen bir ses tonuyla yanıt verdi. "İnsanlar da benim tuhaf olduğumu söylüyor." Kapıyı iterek odaya adım attı. "Dikkatli ol. Henüz tehlikeyi atlatmadın, kaptan."

"Vücudun üst kısmı," diye mırıldandı Johnny. Beni kaldırmaya devam ederken çenesi konsantrasyonla kilitlenmişti.

"Evet," diye açıkladım aceleyle. "Belden aşağısına dokunmuyoruz ve bunun için iznimiz var."

Gibsie'nin kaşları havaya kalkarken gülümsemesi genişledi. "Öyle mi?"

Johnny acı dolu bir hırıltıya benzer bir ses çıkardı.

Başımı sallamaya çalıştım ama hâlâ havada hareket ettiğim düşünülürse imkânsız bir şeydi.

"Siktir... Biraz *ambiyans* müziği açmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Gibsie. Aynı anda ona doğru baktık.

Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Ah, sizin için değil," diye açıkladı. "Benim için. Bunu izlerken sertleşiyorum."

"Tanrı aşkına, Gibs," diye bağırdı Johnny. Beni göğsüne doğru indirerek üzerine uzanmamı sağladı. "Senin neyin var böyle?"

"Bilmiyorum," diye inledi koltuğa gömülürken. "Şu anda kafam çok karışık. Ama lütfen devam edin. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

"Ben, şey... tuvalete gideceğim," diye mırıldandım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geriye doğru döndüm.

Johnny'nin üzerinde olduğum düşünülürse, böyle hareket etmek pek de iyi bir fikir değildi. Ancak bir savunma gerekirse, o da benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Kendini oturma pozisyonuna getirirken elleri kendiliğinden kalçalarıma doğru hareket etti. "Sana danışmanlık hizmeti vereceğim," dedi Gibsie'ye. Ellerini kalçalarımın üstünde birleştirmişti. "Ciddiyim, dostum. Kontrolden çıkıyorsun."

"Gidebilir miyim?" diye söylenirken beni bırakması için ellerine vurdum. "Gerçekten işemem gerekiyor."

Gibsie sessizce gülerken Johnny bacaklarımı sıkıp beni bıraktı. "Acele etme," dedi gözlerini arkadaşından ayırmadan. "Dostumla konuşmam gerekiyor."

Dengesiz bir şekilde ayağa fırlayarak kapıya doğru koştum ancak sonra tereddüt edip geri döndüm. "Hey, Gibs?"

"Evet, Küçük Shannon?" dedi bana sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Bunu neden yapıyorsun?" Aklım tamamen başka bir yerdeydi.

"Neyi?"

"Bana neden *Küçük Shannon* diyorsun?"

"Küçük olduğun için?" dedi gülerek. "Ayrıca sen Shannon'sın." Sırıtarak omuz silkti. "Küçük Shannon."

Gayet uygun. "Şey... sadece iyi olup olmadığını sormak istemiştim." Rahatsızca kıpırdanarak ellerimi birbirine kenetledim. "Bugün öğle yemeğinde olanlardan sonra?"

"Her şey yolunda," derken gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Endişelenme."

"Pekâlâ." Çaresizce omuz silkerek, "Ama bilgin olsun, senin gerçekten zeki olduğunu düşünüyorum," diye ekledim.

Kaşları havaya kalktı. "Ben mi?"

"Sen." Odadan çıkmadan önce sessizce onayladım.

45
GAZA GELMEK
JOHNNY

"Dostum, sanırım kız arkadaşını seviyorum," dedi Gibsie. Shannon oturma odasından hızla çıkmıştı. "Bu garip, değil mi?"

"Asıl garip olan senin bana kız arkadaşımı sevdiğini *söylemen*," dedim ayağa kalkarak. "Bu çok tehlikeli."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun." Kıkırdayarak ellerini havaya kaldırdı. "Sadece gerçekten iyi bir kız olduğunu ve ondan hoşlandığımı söylüyorum." Çenesini kaşıyarak uzun bir süre düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra, "İyi iş çıkardın," diye ekledi.

"Evet, öyle." Kaşlarımı çatarak sehpanın üzerindeki su şişeme uzandım. "Teşekkürler... yani sanırım?"

"Hâlâ Bella'dan Shannon'a nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyorum." Sonra omuz silkti. "Gece ve gündüz gibiler, dostum."

Hiç hatırlatma. Şişemin kapağını açıp suyu kafama diktim. "Eee, sabahki olaydan sonra gerçekten iyi misin?"

"Evet, harikayım," diye homurdandı maskesini düşürerek. "Sadece o kızın benimle ne sorunu olduğunu anlamıyorum, dostum."

"Onu hiç kırdın mı?" Bu konuda kendimi en az onun kadar bilgisiz hissediyordum. "Ona bir isim falan mı taktın?"

"*Hayatta* olmam onu rahatsız ediyor, Johnny," diye karşı çıktı. "Yani evet, her sabah uyanarak onu kırdığımı söyleyebilirim."

"Onun sorununun ne olduğunu ben de anlamıyorum, dostum," dedim omuz silkerek. "Bence bazı ciddi sorunları var."

"Hepimizin sorunları var," diye karşı çıktı. "Bu sorunları başkalarından çıkarmayız."

"Doğru."

"Onun saçmalıklarına katlanmaktan bıktım," diye ekledi sonra. "Bu konuda ciddiyim. Claire'in arkadaşı olması umurumda değil. Artık ona izin vermeyeceğim."

"Kiminle arkadaş olduğu fark etmez, ona hiçbir şekilde izin vermemeliydin," diye karşılık verdim. "İnsanlara sana nasıl davranacaklarını

sınırlar koyarak öğretirsin, dostum. Eğer birinin seni ezip geçmesine izin verirsen, o da bunun normal olduğunu düşünür."

"Sadece birkaç yıl önce kız kardeşiyle yaşadığı şeyler yüzünden onun için üzüldüm," diye mırıldandı. "Ama bunu daha fazla sineye çekemem."

"Lizzie'nin bir kız kardeşi mi var?" Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmiyordum." Ardından merakla, "Kız kardeşine ne oldu?" diye sordum.

Gibsie hızla gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır." Gözlerimi kıstım. "Neyi bilmiyormuşum?"

"Bu konuda hiçbir şey söylememem gerekiyor," diye mırıldandı. "Kelimenin tam anlamıyla gizlilik yemini ettim."

"Hadi ama, dostum. Söz konusu olan benim. Kime söyleyeceğim?"

"Bu olay sen buraya taşınmadan önce oldu," dedi Gibsie. "Tek söyleyebileceğim bu."

"Gibs..."

"İnan bana, o konu hakkında hiçbir şey bilmek istemezsin," dedi aceleyle. "Yemin ederim."

Bir anlığına düşünüp kendi hayatımda ne kadar boktan şeyler olduğunu, Shannon'ın ailesi söz konusu olduğunda yaşadığım dramı gözden geçirdim. Gibsie'nin haklı olduğuna karar vermiştim. Lizzie Young, onun hayatını kurcalayacağım kadar umurumda olan biri değildi. Benim halletmem gereken kendi sorunlarım vardı ve o da kız arkadaşımın zar zor tahammül ettiğim huysuz arkadaşıydı. "Haklısın," diye kabul ettim. "Bilmek istemiyorum."

Gibsie başıyla onayladı. "Güzel." Kaşları kısa bir an için çatıldı, sonra tekrar düzeldi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Shannon'la egzersiz yapıyordunuz, öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdim ona temkinli bir şekilde bakarken. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordum ama her neyse iyi olmayacağını biliyordum. "Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," diye düşündü. "Bariz olan dışında."

"Neymiş o?"

"İçinde kız arkadaşının olduğu boş bir evin var. Ancak fırsatı iyi kullanmak yerine onu bir kum torbası gibi sağa sola savuruyorsun."

"Nedenini biliyorsun," diye çıkıştım. "Acele etmeyeceğim."

"Hmm..." Başını yana doğru eğdi. "Ameliyat ederken içgüdülerini mi bozdular? Hani bir köpeği kısırlaştırırlar da artık kokusunu alamaz

ya? Çünkü eskiden nasıl olduğunu hatırladığım o çocuk böyle nadir bir fırsatı asla boşa harcamazdı."

"Ben kısırlaştırılmadım, seni duyarsız pislik," diye tersledim öfkeyle. "Ayrıca spermlerim gayet iyi yüzüyor. Kontrol ettiler!" *İki kez.*

"O zaman sende bir sorun var," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Çünkü o kız delicesine seksi ve sen yalnızca ragbi düşünüyorsun."

"Hey," diye uyardım sinirlenerek. "Kız arkadaşımın seksi olduğunu söyleme."

"Neden?" diye alay etti. "*Sence de* seksi değil mi?"

"Tabii ki seksi olduğunu düşünüyorum," diye çıkıştım. "Bence lanet derecede seksi."

Gibsie muzipçe kaşlarını oynattı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama konumuz bu değil." Telaşla başımı sallayarak onu işaret ettim. "*Sen* onun seksi olduğunu söyleyemezsin." Gözlerimi kısım. "*Sen* gözlerini ondan uzak tutacaksın."

"Şey... bu bir gerçek," dedi gülerek. "Ben de kör değilim, dostum."

"Ona mı *bakıyorsun?*" diye sordum dehşete düşerek. "*Benim Shannon'ıma?*"

"*Senin Shannon'ın,*" dedi kıs kıs gülerek. "Evet, bakıyorum. Ayrıca bunu sadece ben yapmıyorum. Hepimiz ona bakıyoruz ve görünüşe göre, senin de tek yaptığın ona *bakmak.*"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum öfkeyle.

"Hayır."

"Siz kimsiniz?"

Gibsie omuz silkti. "Ben, Feely, Hugh, Danny Mac, Luke, Pierce, Donal..."

"Pekâlâ, ona öyle bakmayı kesin!" diye kükredim öfkeyle. "Yüce İsa!"

"Sadece söylüyorum, o muhteşem ve hepimizin gözleri var," dedi sessizce gülerek. "Ama bu kendimi onun üstünde çıplak hayal ettiğim anlamına..."

"Eğer o cümleyi bitirirsen kafanı koparırım," dedim öfkeyle. "Akıllıca bir uyarı."

"Sinirleniyor musun, Johnny?" Kıkırdayarak kaşlarını havaya kaldırdı. "Hmm? Gaza mı geliyorsun, ahbap?"

"Neye benziyor?" diye hırladım. İnkâr etme zahmetine hiç girmemiştim.

"Mükemmel." Sandalyeden fırlayarak sırıttı. "Testosteronun kanın-

da pompalanmaya devam ettiğini kanıtladığımıza göre, artık gidip kız arkadaşınla verimli bir şeyler yap." Kapıya doğru yürüdü. "O el tutma saçmalıklarından hiçbirini yapma," diye ekledi. "Sen on iki yaşında değilsin, dostum. Shannon da değil."

"Defol git buradan," diye çıkıştım dişlerimi sıkarak.

"Ah... Eğer hâlâ tam penetrasyon konusunda kararsızsan, o zaman ağızdan vajinaya canlandırma yoluna gitmeni şiddetle tavsiye ederim."

"Tanrım, Gibs!"

"Güzel bir manzara ve çok tatmin edici." Göz kırparak devam etti. "Bu iki tarafın da kazancı, dostum."

"Evine git." Kapıyı işaret ettim. "Hemen şimdi. Aksi takdirde canlandırılması gereken kişi sen olacaksın."

"Baş üstüne, kaptan!" Odadan çıkmadan önce selam verdi.

"Evet, kaçsan iyi olur, pislik herif!" diye kükredim göğsüm kabarırken. "Çünkü yüzde yüz kendime geldiğimde seni boğacağım..."

"İyi misin?" diye sordu Shannon. Kapı aralığında belirmişti, yüzü kızarmıştı ve oldukça kararsız görünüyordu.

"Hayır," diye çıkıştım. Gözlerim vücudunda gezinirken öfke ve şehvet karışımı bir duyguyla göğsüm kabarıyordu. Kız arkadaşımı doyasıya seyrediyordum. Siyah taytı, tüylü çorapları ve okuldan sonra giydiği büyük beyaz tişörtüyle orada öyle güzel duruyordu ki... Saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı, yüzünde makyaj yoktu ve morluklar vardı ama daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Mahvolmuştum.

Olağanüstü bir şekilde her şeyi batırmıştım ve bu durumdan kurtulamıyordum. Tamamen kendimi kaptırmıştım; kalbim, kafam, vücudum, hayalarım... *Her* parçam tüm içtenliğiyle bu kıza aitti. En başından beri hayatımdaymış gibi hissediyordum. Sanki ondan başka bir şey bilmiyordum. O benim ilk aşkımdı ve benim için çok korkutucuydu. Onunla birlikte olmak beni her gün tüketmekle tehdit eden bir saplantıydı. Zihnimi kontrol altında tutmak için kıçımı yırtmak zorundaydım. Ama tek bakışıyla beni kıçımın üstüne deviren bir kıza sahip olduğumda, ayaklarımı yere basmayı ve kafamı bulutlardan uzak tutmayı hatırlamak yalnızca söylemesi kolay bir şey oluyordu. Beni

çocukça, mantıksız, saçma sapan düğümlerle sarmalamıştı. Her geçen gün kalbime yeni bir düğüm atıyordu. Kontrolümü tamamen kaybediyordum ve bu benim için bir sorundu. Ona karşı hissettiklerim ciddi bir sorundu çünkü dizginlenemeyecek kadar güçlüydüler, kaldırılamayacak kadar fazlaydılar ve kalıcılık kokuyorlardı. Başka bir deyişle, işim gerçekten bitmişti.

"İyi değilim," dedim boğuk bir sesle. Elimi hayal kırıklığıyla saçlarımda gezdirdim.

"Ne-neyin var?" diye fısıldadı iri gözlerle bana bakarak. "Ağrın mı var?"

"Hayır, yok..." Kendimi dizginleyip acı dolu bir hırıltı çıkardım. Gözleri içimde öyle derin çukurlar açıyordu ki, tamamen ona kapılmadan önce başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bu çok fazlaydı. Lanet olsun ki, *o* çok fazlaydı.

"Ne oldu?" Temkinli bir şekilde bana doğru yaklaştı. "Sorun ne, Johnny?" Küçük eli çekingen bir dokunuşla koluma sarıldı, tenini hissetmek bedenimi ateşe vermişti. "Benimle konuşabilirsin," dedi alçak sesle. Parfümünün kokusunun duyularıma dolduğunu hissedebiliyordum. *Tanrı yardımcım olsun.* "Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Benden ne istiyorsun, Shannon?" Hayatımda âşık olduğum tek kıza bakarken kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissederek mırıldandım. Bana ne yapacağımı söylemesine ihtiyacım vardı. Tempoyu onun ayarlaması gerekiyordu çünkü onun yanında zayıf düşüyordum. Onun hazır olmamasından korktuğum şeylere ihtiyaç duyuyordum. Gibsie zihnimi kurcalamıştı ve şimdi aklım sikik bir canavar modunda takılıp kalmıştı. Shannon'ı o kadar çok istiyordum ki artık doğru düzgün düşünemiyordum. Yalnız olduğumuzu bilmek, içimdeki arzuyu milyonlarca kat daha yoğun hale getiriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" derken korkmuş gibi görünüyordu.

"Benden," diye cevap verdim. Kalbim hızla çarpıyordu. "Bundan?" Çaresiz hissederek omuz silktim. "İlişkimizden. *Benden* ne istiyorsun?"

"Dürüstçe söylememi ister misin?"

Başımı salladım. "Her zaman."

"Her şeyi," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Özellikle de kırık parçaları."

Ah, kahretsin.

Sözlerimi bana karşı kullandığında mahvoldum.

Lanet olsun, tamamen bitmiştim.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptığı anda anlamıştım. Onu kaldırdığımda ve bacaklarının belimi bir mengene gibi sardığını hissettiğimde biliyordum. Özellikle de onu üst kattaki yatak odama taşıdığımda, beni aynı şiddetle öperken teşvik edici inlemeleriyle cesaretlendiğimde biliyordum. Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtığımda hiç acı hissetmedim. Onunla temas etmek için duyduğum çaresiz dürtü acıyı bastırmıştı. Dizlerim yatağın tabanına çarparak bizi örtülerin üzerine devirdi.

"Kahretsin," diye homurdandım. Onu boğmamak için dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışıyordum. "Canını yaktım mı?"

"Konuşma," diye yalvardı Shannon. Etrafımı sarmaşık gibi sararak bedenimi tekrar onunkine doğru çekti. "Sakın durma."

İstesem de durabileceğimi sanmıyordum. Bunu kesinlikle *istemiyordum.*

"Emin misin?" diye sormaya zorladım kendimi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun da bunu hissedebileceğinden emindim. "Durabiliriz..."

Yüzümü kendi yüzüne doğru çekip beni sertçe öptüğünde sözlerim kesildi. "Belki de durmayız," diye soludum. Öpücüğümüzün daha derinlerine daldım, onun daha derinlerine ilerledim. Küçük elleriyle boynumu kavramıştı, pençelerini çıkarıp sonra geri çeken bir kedi yavrusu gibi üstümde günlerce kalacak izler bırakmasını çok seviyordum.

Shannon'ın elleri tişörtüme uzanıp uçlarını çekiştirdi. Dudaklarına doğru gülümseyerek ağırlığımı bir elime verdim ve diğerini de omzumun üzerinden uzanmak için kullandım. Tişörtümün kumaşını yakalayarak başımın üzerine çektim, ona dönmeden önce tişörtümü fırlatmak için geçen milisaniye boyunca dudaklarımızı ayırdım. Hemen ardından ellerini üzerime koydu, çıplak tenimi çekiştirip tırnaklarını etime geçirdi ve vücudunu benimkine doğru adeta hırsla itti.

Hiç olmadığım kadar sert bir şekilde kendimi ona doğru bastırdım ve her seferinde beni yarı yolda karşılayan kalçalarının temasıyla inledim. Teni sıcak ve kızarıktı, vücudu benimkinin altında titreyerek ihtiyaçla çıldırmama sebep oluyordu.

"Johnny?" dedi boğuk bir sesle. Ellerini göğsüme bastırmıştı. "Bir saniyeliğine üzerimden çekilir misin?"

"Kahretsin." Hareket eden bir mermiden daha hızlı bir şekilde geri sıçradım. "Çok mu ileri gittim?" diye sordum nefes nefese. Hızla bacaklarının arasında diz çöktüm. "Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Shannon başını iki yana sallayarak doğrulup tişörtünün eteklerine uzandı. "Durmak istemiyorum."

Kalbim şiddetle çarpıyor ve aletim sınırlarını zorluyordu. "Yapmak zorunda değilsin, Shan..."

Tişörtünü kafasının üzerinden çıkardığı anda gözlerim göğsüne kaydı. Âdemelmam boğazımda titrerken, arkasına uzanıp sutyenini çözmesini izledim. Acı verici bir yavaşlıkla ellerini kayışlardan geçirdi ve sutyenini yere attı. "Merhaba," diye fısıldadı. Ellerini serbest bırakarak göğüslerini ortaya çıkarmıştı.

"Merhaba." Derin derin yutkundum, umutsuzca onunla göz teması kurmaya ve bakışlarımın onun mükemmel göğüslerine kaymasına izin vermemeye çalıştım. Tanrım, o kadar diriydiler ki... Küçük gül tomurcukları gibi görünen meme uçları büzülmüş ve gerilmişti. "Çok güzelsin." Sonunda mücadeleyi etmeyi bırakıp onu seyretmeye başladım. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Kaburgalarının yan tarafıyla sağ göğsü arasında kalan taze görünümlü yara dikkatimi çektiğinde başımdan aşağı soğuk su dökülmüş gibi donup kaldım.

"Ne?" diye sordu geri çekildiğimi hissederek. "Sorun ne?"

Bir öfke tsunamisiyle savaşarak uzanıp parmak uçlarımı yara izinin üzerinde gezdirdim. "Acıyor mu?"

"Artık acımıyor." Başını iki yana salladı. "Artık hissetmiyorum bile."

Ama ben hissediyordum, mümkün olduğunu düşündüğümden daha derin ve sert bir şekilde etkilerini hissediyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu böyle kurtarmışlardı. O piç kurusu neredeyse canını alacakken doktorlar nefes almasına böyle yardım etmişti. "Bunu düşünme, Johnny" diye mırıldandı. "Bana bakıp babamı görme."

"Görmüyorum," dedim boğuk bir sesle. Duygularımı dizginlemeye çalıştım.

"Görüyorsun," diye karşı çıktı titreyerek. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Bunu bilerek yapmıyorum," diye itiraf ederken omuzlarım çöktü. "Sadece sana ne yaptığını, her an tekrar dışarı çıkabileceğini ve senin için bu durumu düzeltemeyeceğimi bilmek benim için çok zor."

"Benim durumumu düzeltmeni istemiyorum," diye fısıldadı titreyerek. "Senden benimle birlikte olmanı istiyorum."

"Seninleyim."

"Bana acımadan," dedi titreyen dudaklarıyla. "Ya da bana kırılmışım gibi bakmadan."

"Shannon, böyle bir şey yapmıyorum," dedim aceleyle ama çok geç kalmıştım. Shannon hızla yataktan kalkıp tişörtüne uzanmıştı.

"Önemli değil," diye mırıldandı.

Kahretsin...

"Hey, hey, hey..." Hızla yataktan fırlayarak ondan önce tişörtünü yakaladım. "İlk önce beni dinle, sonra tişörtünü giyebilirsin," derken ses tonum kalın ve sertti. "Lütfen?"

Titreyerek elleriyle göğsünü kapattı ve onaylarcasına başını salladı.

Rahatlayarak devam ettim. "Sana âşığım..."

"Johnny..."

"Hayır, hayır. Lütfen sadece dinle," dedim ikna edici bir sesle. "Ben sana âşığım, Shannon. Tamamen sana bağlıyım, o yüzden senin canın yandığında ben de etkileniyorum. *Benim de canım yanıyor.* Öyle değilmiş gibi davranamam." Shannon ürpererek bana bir adım daha yaklaştı. "Ama bu *acıdığım* için seninle birlikte olduğum anlamına gelmiyor..." Bir kolumu çıplak sırtına sardım ve tamamen bana yaslanana kadar onu kendime çektim. "Bu sadece sen üzüldüğünde benim de üzüleceğim ve seni inciten birine ciddi bir zarar vermek isteyeceğim anlamına geliyor. Ben varım, Shannon. Yara izleri ve diğer her şeyle. Boktan bir baba ve diğer her şeyle. Yüzde yüz elli olarak buradayım." Atkuyruğunu omzunun üzerinden geçirip ucundan hafifçe çekiştirdim ve onu bana bakması için zorladım. "Senin için her şeyi hissediyorum," diye itiraf ettim. Gözlerini bana her diktiğinde göğsümde oluşan basınç yüzünden bedenimin titrediğini hissediyordum. "Ayrıca tüm bunları sen burada durmuş, gerçek hayatta gördüğüm en seksi şey gibi görünürken ve beni bırakıp gitmemen için dua ederken söylüyorum. Çünkü sana karşı şiddetli bir ereksiyon yaşıyorum ve peşinden koşabilmem için kendimi sakinleştirmem birkaç dakikamı alacak."

Nefesi kesildi. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bana bir bak, Shannon..." Geri çekilirken sesimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak eşofmanımdaki bariz şişkinliği işaret ettim. "Bana ne yaptığına bir bak. Bunu görmüyor musun? O kadar seksisin ki, sana ne derecede seksi olduğunu anlatamam."

Shannon kızardı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onaylarken onu kendime çektim. "Gerçekten. Lanet olsun ki gerçekten, Shan."

"Eğer bende de onlardan bir tane olsaydı, o da dik dururdu," diye ağzından kaçırdı. Konuşurken yanakları pembeleşmişti. "Senin için yani. Çünkü ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Şey... *teşekkürler?*" Başımı iki yana sallayarak kıkırdadım. "Bu hiç hayal etmek istediğim bir görsel değil. Ama duygularını paylaştığın için mutluyum, bebeğim."

"Başka bir şey söyle," dedi nefes nefese. "Lütfen?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkerek ellerini iki yanına bıraktı, yanakları biraz daha kızarmıştı. "Belki ameliyat izimle ilgili olmayan bir şey?"

İşte o anda ne olduğunu fark ederek iniltimi bastırdım. Tanrı aşkına, ne kadar da geç idrak etmiştim. Kız arkadaşım burada neredeyse çıplak bir şekilde duruyordu ve onun güvensiz hissetmesine sebep olmuştum.

"Bunu yapabilirim." Bir kolumu etrafına sararak onu yatağıma doğru götürdüm ve tekrar örtülerin üzerine yatırdım. "Beni deli ediyorsun," diye mırıldandım. Yatağa çıkıp bacaklarının arasına yerleştim. "Lanet derecede seksisin." Dudaklarına bir öpücük kondurarak çenesinin kıvrımlarında gezindim ve göğüslerine ulaşana kadar boynuna öpücükler kondurdum. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüslere sahipsin."

Altındaki yorganı çekiştirirken vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. "Küçükler."

"Mükemmeller," diye düzelttim boğuk bir sesle. Dilimi meme ucunda gezdirmeye başlamıştım. "*Sen mükemmelsin.*"

"Johnny..." Nefesi boğazında düğümlenirken sırtını dikleştirerek kendini bana doğru bastırdı.

"Hoşuna gitti mi?" dedim usulca. Meme ucunu öpüp emmeye devam ettim. "Hmm?"

"Sakın durma." Altımda arzuyla titredi ve küçük ellerinden birini saçlarımın arasından geçirip çekiştirdi. "Bu... Ah, Tanrım..."

"Eee, affedildim mi?" diye sordum dikkatimi diğer göğsüne çevirerek. "Yapmam gerektiği gibi göğüslerine bakmak yerine yara izine baktığım için?"

"Evet..." Shannon sertçe başını salladı. "Hepsi... Hmmm... affe... şey... dildi..."

Göğüslerinden kaburgalarına, oradan da göbek deliğine doğru bir yol izledim. Taytının bel kıvrımına ulaşana kadar tenini yalayıp ısırıklar bıraktım.

Dur artık, diye emrettim kendime. *Bir gün için bu kadar yeter, sikik herif.*

Sahip olduğumu sandığımdan daha fazla iradeyle dilimi kullanarak son bir tur attım ve dudaklarımız tekrar buluşana kadar vücudunun üst kısmına geri çıktım.

"Neden durdun?" Shannon kollarını boynuma sararken dudaklarıma doğru soludu.

Tanrım...

"Çünkü..." Şişmiş dudaklarına ve onun bağımlılık yaratan tadına yoğunlaşırken sözlerimin yarım kalmasına izin verdim. "Böyle olmamız hoşuma gidiyor." Bu sefer daha yumuşak bir şekilde onu tekrar öptüm. "Kronometreye bağlı hareket etmek istemiyorum."

"Kronometre mi?"

"Evet, Shan." Başımı sallayarak burnuna bir öpücük kondurdum. "Bunu seninle aceleye getirmek istemiyorum. Ağırdan almak istiyorum, önemli anların kıymetini bilmeliyiz." Ayağa kalkarak onu kucağıma aldım. "Seni istiyorum, tamam mı?" Kolumu sırtına doğru atıp onu kendime doğru çektim. "Hem de çok. Bundan asla şüphe etme." Saçlarını omzunun üzerinden tekrar düzelterek onu usulca öptüm. "Sadece beş yıl sonra geriye dönüp baktığımda sabırlı olamadığım için önemli anları mahvettiğimi görmek istemiyorum."

Shannon'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne?" Gülümsemesine karşılık verdim. "Bu kadar komik olan ne?"

"Beş yıl sonra dedin," diye fısıldadı kollarını boynuma dolayarak.

"Daha önce de söyledim, sana ihtiyacım var," diye karşılık verdim sertçe. "Bizim aramızda son kullanma tarihi yok."

"Vay be." Shannon titrek bir nefes vererek bana gülümsedi. "Çok güzel şeyler söylüyorsun, Johnny Kavanagh."

Ona sırıtarak karşılık verdim. "Başka bir şey duymak ister misin?"

Hevesle başını salladı.

"Bir fikrim var."

Shannon başını bir yana eğdi. Temkinli gözlerle beni inceliyordu. "Nasıl bir fikir?"

Gülümsedim. "Hadi gel..." Onu yatağa yatırdıktan sonra tişörtünü uzatıp kendi tişörtüme uzandım. "Sana göstereceğim."

"Neler oluyor?" Tişörtünü başından geçirerek ayağa kalktı ve gülümseyerek bana baktı. "Kaybedecek bir şeyim yok."

Benim vardı.

O.

Shannon yarım saat sonra, "Bu iyi bir fikir değil," diye bağırdı. Bahçedeki arabamın şoför koltuğunda oturmuştu, önündeki direksiyona saldırmak üzere olan zehirli bir yılan gibi bakıyordu. "Bu hiç de *iyi bir fikir* değil, Johnny."

Kahkahamı bastırıp emniyet kemerimi bağladım. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemi sağlayan şeyin ne olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Fakat artık buradaydık ve tam olarak bunu yapacaktım. Ayrıca onun bunu yapabileceğini biliyordum. Sadece biraz özgüvene ihtiyacı vardı. "Bunu yapabilirsin."

"Hayır." Ellerini havaya kaldırarak çaresizce çırpındı. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin," dedim onu cesaretlendirmek için. "Sana her şeyi anlattım. Vitesleri biliyorsun, bebeğim. Etrafta kimsenin olmadığı büyük, boş bir avludayız. Bu iş sende."

"Hayır, olmaz. Gerçekten yapamam! Bu benlik bir şey değil!" Bana dönüp bakarken gözleri irice açıldı. "Ehliyetim bile yok. Traktör ehliyetim bile yok. On altı yaşındayım, Johnny. Ayrıca bu pahalı bir araba. Ah, Tanrım... ikimizi de öldüreceğim!"

"Hayır, öldürmeyeceksin," diye ısrar ettim. "Bunu ezip geçeceksin."

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Bir *ağaca* çarparak, Johnny!"

Sırıtarak konsolun üzerine eğildim, arabanın vitesini değiştirdim ve anahtarı çevirdim. "Hadi gidelim."

"Ah, Tanrım! Lütfen bana yardım et!" diye bağırdı Shannon. Motor altımızda kükreyerek canlandığında inledi. "Bu çok kötü." Direksiyonu tutarken gözleri kocaman açılmıştı, oldukça paniklemiş görünüyordu. "Peki ya kaza yaparsam?"

"Kaza yapma," diye karşılık verdim. "Şimdi ayağını debriyaja koy. Ben de senin için vitesleri değiştireyim."

"Ölmeme izin verme," diye yalvardı arabayı birinci vitese geçirirken.

"Vermeyeceğim," dedim gülerek. "Gözlerini kapatma, bebeğim." Uzanıp elini yüzünden çektim. "Doğruca karşıya bak."

"Bakıyorum, Johnny," diye feryat etti. "*Öleceğim!*"

"Hayır, Shan. *Yaşayacaksın*," dedim gülerek. "Şimdi debriyajı yavaşça bırak ve gaza yavaşça bas..."

"Bozdum!" diye haykırdı araba istop ettiğinde. "Çok özür dilerim."

"Hiçbir şeyi bozmadın." Arabanın vitesini değiştirip kontak anahtarını çevirmek için eğildim. "Baştan başlayacağız." Motor bir kez daha kükrediğinde aynı talimatları tekrarlayarak onun yerine vites değiştirdim. "Aferin!" dedim övgüyle, aracı istop ettirmeden sürmeye başlamıştı. "İşte bu, Shan. Bunu yapıyorsun, bebeğim."

"Pek sanmıyorum, Johnny," diye mırıldandı. Direksiyona o kadar yakın oturuyordu ki, araba ilerlerken burnu ön cama değiyordu. "*GTA*'ya hiç benzemiyor."

Bir saat sonra, birkaç ay önce yatak odamda tanıştığım canavarı uyandırdığımı biliyordum. "Yapıyorum!" diye haykırdı Shannon. Gözleri heyecandan ışıl ışıldı, evin arkasından dolaşırken araba yolumu kendi kişisel yarış pistiymiş gibi kullanıyordu.

"Yavaşla," diye yalvardım. Evin köşesini gereğinden fazla hızla dönüyorduk. "Tanrı aşkına... Lütfen yavaşla, Shannon."

"Sorun ne, sert çocuk?" diye alay etti. "*Korktun* mu?"

Lanet olsun, dehşete düşmüştüm...

"Aman Tanrım... Bunu gördün mü?" diye sevinçle çığlık attı. "Kendi kendime beşinci vitese geçtiğimi gördün mü?"

"Gördüm," dedim boğuk bir sesle. Elimdeki tüm güçle *güvenlik* koluna tutundum. "Artık bitirebilir miyiz?"

"Lütfen... sadece bir kez daha?" diye yalvardı yüzüncü kez geçide yönelirken. "Söz veriyorum sonra bitireceğim."

"Son kez," dedim boğuk bir sesle. Gözlerimi sıkıca kapatsam da sonra vazgeçtim.

"Dikkat et..." Sözlerim kesildi ve araba yoldan çıkarken nefesimi tuttum. "Orada çukur var," diye bitirdim titrek bir nefes vererek.

"Bu aynı *GTA* gibi," dedi gülerek.

"Yeniden başlatma tuşu olmaması dışında," diye homurdandım. "O yüzden lütfen bizi öldürme."

"Aynen dediğin gibi," dedi kıkırdayarak. Sonra tekrar gaza bastı. "Bu iş bende."

46
PAKET SERVİS VE SON GELİŞMELER
SHANNON

Direksiyon dersimden sonra Johnny'nin oturma odasındaki koltuğa geçmiştik. Okul kitaplarımız önümüze yayılmıştı, ödevlerimizi yeni bitirmiştik ve yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Onunla çok güzel bir akşam geçirmiştim, artık nasıl araba kullanılacağını bile biliyordum. *Ben.* Gerçekten de bir araba kullanabiliyordum. Beni az önce arabasıyla dışarı çıkarmak istemesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama asla pişman değildim. Direksiyon başında kendimi çok özgür hissediyordum. Bu kadar güce sahip olmak çok heyecan vericiydi.

Johnny'nin yemek siparişi vermesini dinlerken açık şömineden yayılan sıcaklığı özümsedim. "Evet... Bir porsiyon peynirli ekmek, yanında portakal sosuyla birlikte büyük boy, mantarsız ve ekstra ananaslı bir pizza alabilir miyim?" Johnny bana bakıp öğürüyormuş gibi bir hareket yaptı. "Evet, eminim. Ananasları doldur, dostum."

"Hey..." Uzanarak ayak parmağımla onu dürttüm. "Beni yargılama, *Bay Sadece Tavuk Yerim*," diye fısıldadım.

"Seni dünya yargılıyor," diye mırıldanırken ayağımı yakalayıp uyluğunun üzerine koydu. "Acaba derisiz tavuğunuz var mı?" Bir kahkaha attım. "Var mı?" Çorabı hafifçe sıyırarak parmak uçlarını bileğimin üstünde gezdirdi. "Nasıl pişiriliyor? Kızarmış mı?" Kaşları çatılırken parmaklarını bileğime vurdu, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. Biraz sonra yenilgiyle nefesini serbest bıraktı. "Siktir et. Bana içinde fazladan bir göğüs olan bir yemek kutusu ver ve derisini üzerinde bırak... Ah, bir şişe de kola ekle." Bana bakıp göz kırptı. "Evet. *Gerçek markadan* istiyor." Telefonu kapatıp sırıttı. "Görünüşe bakılırsa diyet artık bitti."

"Pazartesi günü tekrar başlayabilirsin." Ona sessizce güldüm.

"Diyet yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye alay ederek beni kucağına çekti. "Ha?" Dudakları boynuma doğru ilerlerken memnuniyetle iç çektim.

"Çok tatlısın," diye fısıldadım. Ona yaslanırken dudağımı ısırdım. "Diyet yapmana gerek yok."

Öpüşmenin ortasında duraksayıp bana bakmak için geri çekildi. "Sen az önce bana *tatlı* mı dedin?"

"Evet." Gülümsedim. "Sana tatlı demenin nesi yanlış?"

"Her şeyi," diye cevap verdi. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Sana *tatlı* diyemezsin, Shan."

"Ama sen *tatlısın*," diye takıldım. "Gözlerin, saçların ve gülümsemen güzel."

Johnny bana bakakaldı. "Alınıyorum."

Dehşete düşmüş yüz ifadesine güldüm. "Sen *tatlı* bir çocuksun."

"Hayır..." Başını sallayarak beni sırtüstü yatırdıktan sonra üzerime atladı. "Hayır, buna izin vermeyeceğim." Ellerini tişörtümün altına sokarak gıdıkladı. "Lafını geri al!"

"Ahhhh, dur!" diye bağırdım. Altında kıvranırken kahkaha krizine giriyordum. "Yapamam... gıdıklanıyorum!"

"Biliyorum," dedi gülerek. Sonra bana işkence etmeye devam etti. "Hemen lafını geri al, yoksa seni ölümüne gıdıklayacağım."

"Geri alıyorum!" diye cıyakladım iki büklüm olurken. "Sen tatlı değilsin... Ahh... Johnny, dur... seksisin! Sen seksisin, tamam mı? Ah... ah, acı bana. Bana merhamet et!"

"Ben merhamet göstermem," dedi sessizce gülerek. Başım tişörtümün altına soktu ve gıdıklamaya devam etti. "Seni buradan gıdıkladığımda bacağını öne savuruyorsun," diye kıkırdayarak kaburgamı gıdıkladı. "Bu çok garip."

"Bunun bedelini sana ödeteceğim," diye uyardım onu. Çok güldüğüm için nefes almakta zorlanıyor, onun altında kıpırdanıp çırpınıyordum. "Sadece bekle ve gör..."

Dışarıdaki çakılların üzerinde gıcırdayan lastiklerin sesi havayı yardı. Johnny kafasını hızla tişörtümün altından çıkardı. "Tanrı aşkına..." Saçları karmakarışık olmuştu, neredeyse kırk farklı yöne doğru uzanıyordu. "Bir çeşit paket servis rekoru kırmış olmalı."

"Pizza gelmiş olamaz." Pencereden bakmak için doğruldum ama hava karanlık olduğu için sadece bir çift far ışığı görebildim. "Aman Tanrım! Peki ya annen geldiyse?" diye sıçradım ve son hızla kucağından inmeye çalıştım. Ne kadar şanslı olduğumu biliyordum, tam olarak annesi gelmişti. "Gitmem gerekiyor." Okul çantamı kaptığım gibi tüm kitaplarımı geri koymaya başladım. Bir yandan da koşu ayakkabılarımı ayağıma geçirerek birden fazla iş yapıyordum. "Beni eve götürmen gerek."

"Shan, sakin ol," dedi kıkırdayarak ayağa kalkarken. "Annem değil. Eğer oysa bile gitmene gerek yok."

Güm, güm, güm...

"Gördün mü?" diye ikna etmeye çalıştı kapıya doğru ilerlerken. "Annem kapıyı çalmazdı." Omuzlarım rahatlayarak çöktü ve okul çantamın sapındaki tutuşumu gevşettim. "Burada bekle," diye ekledi odadan çıkmadan önce.

Birkaç saniye sonra evin içinden tanıdık bir ses yükseldi. "Kız kardeşim nerede?"

Darren?

"Burada."

"Ona dışarı çıkmasını söyle. Hemen benimle eve gelmesi gerekiyor."

Aman Tanrım...

"İçeri gel."

"Ne?"

"Ona ne yapması gerektiğini söylemeyeceğim. Eğer onunla konuşmak istiyorsan içeri gel."

Bir dakika geçmeden arkasında gergin bir şekilde ilerleyen ağabeyimle birlikte oturma odasına girdi. "Ağabeyin geldi, Shan." Gelip yanımda dururken gözlerini benden ayırmadı.

"Sorun ne?" Bir anda gerilmiştim. "Ne-neden buradasın?"

"Benim de sana aynı şeyi sormam lazım," diye cevap verdi Darren. Ama sesi kızgın çıkmıyordu. *Sadece yorgundu.* "Okuldan sonra doğruca eve gelmen gerekiyordu." Bakışları sehpanın üzerinde açık duran okul kitaplarına kaydı ve gözlerinde şaşkınlık belirdi. Sonra başını sallayarak bir kez daha kasvetli bir ifade takındı. "Saat neredeyse sekiz oldu, Shannon."

"Eve gelmek üzereydim," diye cevap verdim. "Öncesinde akşam yemeği yiyecektik."

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Darren. "Çok önemli."

İçimi bir panik hissi kapladı. "Sorun ne?" Johnny'nin adresini alıp buraya kadar gelmesi için bir şeylerin ters gitmiş olması gerekiyordu. Benimle kavga bile etmiyordu. Bu çok kötüydü. Korkunç bir şey söyleyecekti. *Bunu hissedebiliyordum.* "Darren?" Sesim titriyordu, geri kalan her şeyimle uyum içindeydi. "Neler oluyor?"

Johnny'ye doğru kayan bakışlarıyla sert bir nefes verdikten sonra tekrar bana döndü. "Babam."

Darren'ın kalbimden geçenleri doğrulamasını beklerken vücudumdaki her kasın gerginlikle kilitlendiğini hissederek kaskatı kesildim.

"Brickley Konağı'ndan taburcu oldu, Shannon," dedi duygu yüklü bir sesle. "Ballylaggin'e geri döndü."

Hava ciğerlerimi boğuk bir telaşla terk etti. Yerini incinme, acı, korku ve paranoya seli almıştı. Bunlar asla bitmeyecekti. Bu mesele asla kapanmayacaktı. Joey haklıydı. O her zaman haklıydı. Babam geri dönecekti ve döndüğünde bana her şeyi ödetecekti...

İri bir el benimkine kaydı. Sıcak, güçlü ve panik içindeki düşüncelerimi altüst ediyordu. Titreyerek önce birleşen ellerimize, sonra da yanımdaki çocuğa baktım. Tam yanımda duruyordu, oldukça büyük ve güçlüydü. Bana o kadar yakındı ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Şu anda onun varlığı inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. "Bu ne anlama geliyor?" dedi benim dile getiremediğim soruyu ortaya atarak. "Aileniz için?" Sertçe boğazını temizledi. "Shannon için?"

Darren ona ters bir bakış atarak, "Alınma, Johnny. Ama bu özel bir mesele," diye karşılık verdi.

Johnny hiç vakit kaybetmeden, "Alınma, *Darren*. Ama umurumda bile değil," diye cevap verdi. "Hoşuna gidip gitmemesinin bir önemi yok. Ben kız kardeşinin sevgilisiyim ve eğer tehlikedeyse bunu bilmek isterim." Sonra duruşunu dikleştirdi. "Sana yardım edebilirim."

Darren yorgun bir ses tonuyla, "Yardımına ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Ama senin eve dönmen gerekiyor," dedi dikkatini bana çevirerek. "Annem çok gergin ve bir aile olarak bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Onu dikkatle izlerken, "Joey evde mi?" diye sordum.

Darren derin bir iç çekti. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" dedim boğuk bir sesle. "Nerede o, Darren?"

"Tadhg babamla ilgili haberi pek iyi karşılamadı ve evden kaçıp gitti," diye mırıldandı burun kemerini sıkarak. "Joey dışarıda onu bulmaya çalışıyor." Elini siyah saçlarında gezdirdi ve sehpanın üzerindeki kitapları göstermeden önce acı dolu bir nefes daha verdi. "Eşyalarını toplayıp gidebilir miyiz? Sean, Ollie ve annemi evde yalnız bıraktım."

Johnny hızlı davranarak, "Bence eve gitmemeli," diye cevap verdi.

Darren ona sert bir bakış attı. "Pardon?"

"Eve gitmemesi gerektiğini düşündüğümü söyledim," diye tekrarladı sakince. "Burada benimle kalabilir. Baban evimin nerede olduğunu bilmiyor."

Darren sertçe, "Eve geliyor," diye cevap verdi. "Hemen şimdi."

"Neden buna mecbur olduğunu anlamıyorum..." diye karşı çıktı Johnny. Ama ağabeyim hızla onun sözünü kesti.

"Geri çekilmen gerekiyor," dedi uyarırcasına. "Ciddiyim."

"Sorun değil," dedim isteksizce. Elk Sıra Evleri'ne dönmek dışında olabilecek her şeyi yapmak istiyordum ama başka bir seçeneğim olmadığını da biliyordum. "Gideceğim." Omuzlarım çökmüş bir halde onun elini bıraktım ve masadaki son eşyalarımı aldım. Tüm kalemlerimi ve cetvelimi içine sokmaya çalışırken gözlerim doldu, sonunda kalemliğimin ağzını görmem imkânsız hale geldi. "Bana sadece bir dakika ver."

"Seni arabada bekleyeceğim."

Sertçe başımı salladım, eşyalarımı toplarken sırtımı ona döndüm. "Tamam."

Oturma odasının kapısı tıkırdayarak kapandığında yanıma geldi. "Konuş benimle."

Başımı iki yana sallayarak kalemliği sehpanın üzerine fırlattım. Titreyerek ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve derin nefesler alarak umutsuzca duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. "Ben..." Ağzımı kapatarak yanından geçtikten sonra pencereye doğru yürüdüm. "Ben..." Başımı tekrar sallayarak keskin bir nefes aldım.

Adımlarımı takip ederken, "Shannon, hadi ama," diye ısrar etti. "İçini dök."

"Sanırım..." Duraksayarak başımı eğdim ve pervaza tutundum. "Ağlayacağım."

"Sorun değil," dedi Johnny. Bana o kadar yakın duruyordu ki, arkamda onu hissedebiliyordum. "Ağlayabilirsin."

"Bunu senin önünde bir daha yapmak istemiyorum." Düzensiz bir nefes vererek gözlerimi kapatırken boğuk bir sesle cevap verdim. "Sürekli dağıldığımı görmeni istemiyorum."

"Başka bir seçeneğin yok," Beni döndürüp kollarının arasına çekti. "Çünkü seni terk etmeyeceğim."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım. "Johnny, yapamam..." diye fısıldadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi beni daha sıkı tutarak.

Tekrar denedim. "Yapamazsın..."

"*Hiçbir yere* gitmiyorum, Shannon."

"Buna gerek yok..."

"*Senin* yanındayım. Her şeyinle. Her bir parçanla. İyi ve kötü. Buradayım. O yüzden bu parçanı benden saklama."

Uzun bir süre boyunca hareketsiz kaldım. Bu onu korkutmamıştı

çünkü gitmeme izin vermiyordu. Beni orada tutuyor, gitmeme izin vermeyi ve beni yalnız bırakmayı reddediyordu.

Peki ya pes ettiğimde? Nihayet çöktüğümde ne olacaktı? Onun olduğu tarafa doğru yığıldım. Johnny'nin oturma odasında tam anlamıyla kendimi kaybettim.

Konuşmak istemedim.

Sadece *ağlamak* istedim.

Johnny bunu muhtemelen hissetmişti. Bana hiç soru sormadı. Tek kelime bile etmedi. Bunun yerine, hayatım yerle bir olurken kollarını bedenime sarıp beni sımsıkı tuttu.

47
ONA YARDIM EDİN JOHNNY

Uyuyamıyordum. Beynim yüksek alarmdaydı ve vücudumdaki her kas gerginlikten kilitlenmişti. Ne zaman gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya çalışsam, Shannon'ın o hastane yatağında dayak yemiş ve kanlar içinde yattığı görüntüler zihnime hücum ediyordu.

Babası dışarıdaydı.

Etrafta özgür bir adam olarak dolaşıyordu.

Siktiğimin Ballylaggin'indeydi.

Öfkeyle yan dönüp zihnimi boşaltmaya çalıştım ama çabam sonuç vermedi. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde yorganı üzerimden attım ve Sookie uykusunda inlediğinde ürperdim. "Özür dilerim, bebeğim," diye fısıldadım karanlıkta odanın içinde yürürken.

Odamdan çıkıp koridorun ışığını yaktım ve evin diğer ucuna doğru yürüdüm. Gecenin bir yarısı ebeveynlerimin yatak odasına girmeyeli en az dokuz yıl olmuştu ama lanet olası gecenin birinde kendimi orada bulmuştum.

"Baba?" diye fısıldadım. Kendimi bir sürüngen gibi hissederek omzunu dürttüm. "Baba?"

"Johnny?" Sesi uykudan dolayı boğuk ve kalındı. "Sorun ne?"

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadım. Göz ucuyla uyuyan anneme bakıp duymaması için dua ediyordum. "Bu çok önemli."

"Uykuna geri dön, oğlum," diye homurdanırken yan dönüp anneme daha sıkı sarıldı. "Gökyüzü çökmeyecek, söz veriyorum."

Son kısımda gözlerimi devirdim. *Lanet olası Chicken Licken**. "Seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

Dirseğinin üzerinde doğrulup uykulu bir ifadeyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten."

Yüksek sesle esneyerek yorganı üzerinden atıp ayağa kalktı. "Pekâlâ, evlat. Su ısıtıcısını çalıştır."

"Çalıştıracağım," diye tısladım gözlerimi kapatarak. "Sen üzerine bir şeyler giydikten sonra."

*Dünyanın sona erdiğine ve "gökyüzünün düştüğüne" inanan küçük bir tavuk hakkında alegori haline gelen kümülatif bir Avrupa halk hikâyesidir. (ç.n.)

Üç saatin ve iki fincan kahvenin ardından hâlâ mutfaktaydık. Babam sporcu iç çamaşırlarıyla tezgâhın üzerine eğilmiş kahve içiyordu, ben de kokain çekmiş gibi etrafta volta atıyordum. "Bunun başka bir yolu olmalı," diye tısladım çıplak karnımı kaşıyarak. "Onlara yaşattığı onca şeyden sonra elini kolunu sallayarak dolaşamaz."

"Aile hukuku karmaşık bir olay, evlat," diye cevap verdi babam. "Her dava farklıdır."

"Bu yeterli değil..." Kahve demliğini tezgâhtan alıp kendime bir fincan daha doldurdum ve üç yudumda mideye indirdim. "Lanet olsun!"

"Yeter artık." Babam esnerken uzanıp cezveyi elimden aldı. "Yoksa asla yatağa dönemeyebilirim."

"Onu bu gece görmeliydin," diye devam ettim. İçeride gezinirken söyleniyordum. "Ağabeyi ona babalarının dışarıda olduğunu söylediğinde yüz ifadesini görmen gerekirdi." Başımı iki yana salladım. "Çok korkmuştu, baba."

"Johnny," dedi iç çekerek. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ama senin yapabileceğin bir şey var, değil mi?" diye karşılık verdim. Kendimi gergin ve heyecanlı hissediyordum. "Onların davasını devralamaz mısın?"

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi tekrar esneyerek.

"Neden?" diye sordum. "Neden bu şekilde yürümüyor?"

Babam yorgun bir şekilde nefes verdi. "Bunu sana defalarca açıkladım. KSO* davayı mahkemeye götürme kararı aldı. Adli tıp aracılığıyla kendilerine bir avukat atandı ve Bayan Lynch benim hizmetlerime ihtiyaç duyulmadığını ya da orada hoş karşılanmadığımı açıkça belirtti."

"O halde aptalın teki," diye hırladım adımlarımı hızlandırarak. "Sen en iyisisin."

"Öyleyim," diye onayladı uykulu bir ifadeyle. "Ama duyguları kararlarını gölgeliyor."

"Kadın beceriksizin teki, baba." Pencereye doğru yürüyüp ellerimi pervaza yaslarken öfkeyle homurdandım. "Bu kadın bir yük ve kız arkadaşım o evde güvende değil." Arkamı dönüp ona ters ters baktım. "O çocukların hiçbiri onun yanında güvende değil, özellikle de kocası yine etrafı karıştırmaya başladığına göre."

* *Office of the Director of Public Prosecutions*, Kamu Savcılığı Ofisi. (ç.n.)

"Sosyal hizmet görevlileri davayla ilgileniyor," diye açıkladı sakince. Lavaboya doğru yürüyüp kahve fincanını giderden aşağı boşalttı. "Bu da ev ziyaretleri ve sıkı gözetim anlamına geliyor."

"Bir bok anlamına gelmiyor, baba. Bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdim sinirle. "O evde güvende değil."

"Öyleyse benim burada ne yapmamı istiyorsun, Johnny?" Fincanını çalkalayıp kurutma tahtasının üzerine yerleştirdi. "Shannon'ın başına gelen olaydan sonra Lynch'in tüm çocuklarıyla konuşulmuş olacaktı. Bir soruşturma yapılmadan ve tabii ki annelerinin onlara nasıl davrandığı sorulmadan onun bakımına geri verilmeleri mümkün değildi. Belli ki, ilgili sosyal hizmet görevlileri Bayan Lynch'in onlara ebeveynlik yapma becerisinde biraz haklılık payı bulmuşlar."

"Hepsinin beyni yıkanmış," diye tısladım. "Anlamıyor musun? Koruyucu aileye verilmekten ve ayrı düşmekten ölümüne korkuyorlar. Bu yüzden yalan söyleyip ailelerini kolluyorlar çünkü durdukları yerde daha güvende olduklarına dair saçma sapan bir inançları var!"

"Neler oluyor?" diye sordu annem. Üzerinde beyaz sabahlığıyla mutfak kapısında dikiliyordu. "Saat sabahın dört buçuğu. Ne yapıyorsunuz?"

"Oğlun konuşmak istedi," diye açıkladı babam sakince. "Endişelenecek bir şey yok. Hadi yatağına dön, tatlım."

Annem kaşlarını çatarak babama, "*Bu saçmalığı yutacağımı mı sanıyorsun?*" der gibi baktı ve mutfağa girip demliğe yöneldi. "Shannon iyi mi, canım?"

Volta atmayı bırakıp kaşlarımı çatarak anneme baktım. "Sen nasıl..."

"Bu gece sohbetinin onun hakkında olduğunu nasıl mı anladım?" diye cevap verdi bilmiş bir gülümsemeyle. "Çünkü seni tanıyorum." Kendine bir fincan kahve hazırlayıp ada tezgâhta babama katıldı. "Şimdi..." Fincanından bir yudum alarak babama baktı. "Konuşmaya başla, tatlım."

Babam teslim olmuş bir iç çekişle konuştuklarımızı özetlemeye başladı. Bazen araya girerek onun atladığı kısımları anlattım.

"İşte bu kadar, anne," dedim babam sözlerini bitirdiğinde. "Adalet sistemimizdeki mutlak dehşet!" Tezgâhtaki kahve fincanını alıp kafama diktim ve demliğe doğru ilerledim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor? Güzel, sıcak yatağımda uyuyup onun hastaneye geri döndüğünü ya da daha kötüsünü haber verecek bir telefon mu bekleyeceğim?" Başımı sallayarak kendime bir fincan kahve daha doldururken suyu tezgâhın üzerine sıçrattım. "Ona sunulan hayattan çok daha iyisini hak ediyor."

"Katılıyorum," dedi annem üzgün bir ses tonuyla. "Hepsi daha iyisini hak ediyor."

"O zaman bir şeyler yap, anne," diye yalvardım. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. "Çünkü onu her gün okuldan eve bırakmak ve ertesi gün okula gidip geceyi atlattığını görmek için beklemek zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım!"

Annemin gözleri doldu. "Peki ya ağabeyi? Darren?"

Öfkeyle cevap vermeden önce kahvemden bir yudum aldım. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor," diye söylendim. "Yıllardır ortalarda yok. O sadece annesinin çıkarlarını düşünüyor, çocukların değil. Joey ona güvenmiyor, ben de güvenmiyorum."

O sırada birbirlerine baktıklarını görüp söze dökülmeden yapılan özel bir tartışmanın dışında bırakıldığımı hissettim. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordum endişeyle. "Bir şey yapabilir misiniz?"

Babam derin bir iç çekti. "Ne yapmamızı istiyorsun, oğlum?"

"O piç kurusunu duvara yapıştırmanızı istiyorum," diye cevap verdim. "O çocuklar için adalet istiyorum. Kız arkadaşım için adalet istiyorum. Onlar kurtulamazken o piçin paçayı kurtarması yeterli değil." Anneme döndüm. "Hepsi mahvoldu, anne. Onları mahvetti!"

O kadar uzun süre sessiz kaldılar ki, cevap vermelerini umut etmeyi bıraktım. "Unutun gitsin," diye homurdandım elimdeki fincanı lavaboya fırlatarak. "Hiç uğraşmamam gerekirdi."

Koridora doğru yürürken annem konuşunca olduğum yerde durdum. "Elimizden geleni yapacağız, Johnny."

Dönüp onlara baktım. "Bu ne demek oluyor?"

"Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız demek oluyor," diye açıkladı babam sakince. Elini anneminkinin üstüne yerleştirmişti. "Şimdi yukarı çık ve okuldan önce birkaç saat uyumaya çalış."

Kederle omuzlarım çökmüş ve midem düğümlenmiş bir halde üst kattaki odama çıktım. Odama geri döndüğümde dışarıda kuşlar ötüyordu. Yatağımın kenarına çöküp pencereden karanlık gökyüzüne baktım. Sonra yanımdaki dolaptan telefonumu alıp kilidini açtım ve mesajlarım arasında gezindim, kendimi iyice çıldırtana kadar bana gönderdiği her mesajı tekrar tekrar okudum. "Siktir etsene," diye mırıldandım kendi kendime. Telefon rehberime girip onun numarasına baktım. Telefonum elimde titremeye başladığında parmağım arama düğmesinin üzerindeydi, Shannon'dan gelen bir arama ekranı aydınlatmaya başlamıştı.

Kalbim hızla çarparken aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma götürdüm. "Shan?"

"Merhaba, Johnny," dedi kısık sesiyle. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, uyanıktım." Titrek bir nefes verdim. "İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadığında omuzlarımın rahatlayarak çöktüğünü hissettim. "Ben sadece..."

"Sen sadece ne, Shan?"

"Sesini duymak istedim," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Bu garip mi?"

"Şey... eğer öyleyse, o zaman ben de garip biriyim." Yatağıma uzanıp bir kolumu başımın arkasında kavuşturdum. "Çünkü tam da seni aramak üzereydim."

Telefona doğru derin bir nefes verdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladım huysuzca. "Bütün gece seni düşündüm."

"Ben de," diye cevap verdi. "Yani seni..." diye düzeltti aceleyle. "Bütün gece seni düşünüyordum, kendimi değil."

"Ne demek istediğini biliyorum." Tatlı dil sürçmesine kendi kendime gülümsedim. "Bu saatte mi kalkıyorsun? Daha..." Boynumu bükerek çalar saatime göz attım. "Beşe çeyrek var."

"Spor salonuna gideceğini sanıyordum," diye fısıldadı. "Ben, şey... sana gelip arabada bekleyip bekleyemeyeceğimi soracaktım?"

Bir tedirginlik dalgası omurgamdan yukarı süzüldü. "Neler oluyor, bebeğim?"

"Hiçbir şey."

"Shan..."

Sertçe soluk verdi. "Korkuyorum."

Doğrulup oturdum. "Hemen gelip seni almamı ister misin?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi aceleyle. Konuşurken sesi kısık geliyordu. "Sorun yok. Sadece biraz gerginim." Titrek bir nefes daha verdikten sonra, "Telefonda benimle kalabilir misin? Konuşmak zorunda değilsin. Ben sadece... Yanımda olduğunu bildiğimde kendimi daha iyi hissediyorum."

Gözlerimi kapatıp tekrar uzandım ve içimde yükselen öfkeli bir hırıltıyı yuttum. "Elbette," dedim ses tonumu nazik tutarak. Tekrar yorganın altına girerken, "Buradayım bebeğim," diye fısıldadım.

48
YAKALANDIN SHANNON

Babam tedaviden çıkalı bir hafta olmuştu ve uyumakta zorlanıyordum. Geceleri ne zaman uyuklasam, çok korkutucu kâbuslar görüyor ve sarsılarak uyanıyordum. Gecenin geri kalanını panik içinde, tetiklenmiş vücudumla anahtarın kilitte dönme sesini bekleyerek geçiriyordum. Henüz gelmemişti ama sonunda *gelmeyeceğinin* bir garantisi yoktu. İşin en korkutucu yanı da buydu zaten. Geleceğimizin babamızın yasaklama kararına uymasına ve annemizin kararlılığını korumasına bağlı olduğunu bilmek çok korkutucuydu. Her ikisi için de fazla umut besleyecek kadar saf değildim.

Babamla ilgili tüm düşünceleri zihnimin gerisine iterek içinde bulunduğum ana, sahanın çimenli tarafında oturan çocuğa odaklandım. Dünyanın geri kalanını dışarıda bırakarak tamamen erkek arkadaşıma dikkatimi verdim.

Johnny'nin konumunda, gereken her şeye sahip bir adamın neden yelkenini benim hasarlı direğime bu kadar hevesle bağladığını anlamak benim için zordu. Ama bunu yapmıştı. O zamandan beri geçen her gün, ona sahip olduğum için katlanılabilir hale gelmişti.

Ağabeylerim evde kavga ettiğinde, onları görmezden geliyordum.

Annem mutfak masasında kendinden geçmiş bir haldeyken, onun yanından geçip gidiyordum.

Babamın geri döneceği korkusu beni panik atağa sürüklediğinde, Johnny'ye bir ödev sorusu atarak dikkatimi dağıtıyordum.

Dört gözle *beklediğim* bir şey olduğunu bildiğim için artık bunları yapabildiğimi fark etmiştim. Johnny savunmamı indirebileceğim güvenli bir yer haline gelmişti. Sürekli aileme odaklanmıyordum. Olumsuzluklara takılıp kalmıyordum çünkü erkek arkadaşım en güzel pozitifliği sunuyordu. Bu ev benim için geçici bir durak haline gelmişti. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu içinde kapana kısılmış olarak geçirdiğim bir hücre değildi. Bir amaç uğruna kullanılan bir araçtı. Geceleri başımı yastığa koyabileceğim bir yerdi. Çünkü sabah uyandığımda dışarıda *daha iyisinin* beni beklediğini biliyordum.

Çok daha iyisinin.

Bunun kulağa acınası geldiğini biliyordum ama daha önce ağabe-

yimden başka kimsem olmadığından benim için çok şaşırtıcıydı. Hayatımda ilk kez, sadece *bana* ait olan birine sahiptim. Onu kardeşlerimle ya da arkadaşlarımla paylaşmak zorunda değildim. Bir şeylerden ödün vermem ya da emin olmam gerekmiyordu. O benimdi. *Sadece benim.*

Okulda onunla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarıyordum ve o zaman bile asla yeterli gelmiyordu. Öpücükler yeterli değildi. Elini tutmak *yeterli* değildi. Güneş doğana kadar arabasıyla dolaşmak için evden gizlice çıktığım geceler de yeterli değildi. Bedenim ve kalbim sürekli *daha fazlası* için haykırırken hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Okula gitmek için uyandığım her sabah kalbimde bir umut vardı çünkü onu göreceğimi *biliyordum.* Saat 07:45 olduğunda Johnny Kavanagh'nın spor salonundan çıkıp evimin önüne geleceğini, ben dışarı çıkıp arabasına binene kadar bahçe duvarıma oturup annem ve Darren'ı kışkırtacağını biliyordum. Hareketleri saat gibi tıkır tıkır işliyordu, rutininde çok kararlıydı ve bana son derece rahatlatıcı hissettiriyordu. Johnny orada olacağını söylediğinde, işte orada *olurdu.* Asla geç kalmazdı ve asla planı iptal etmezdi.

Onunla o arabaya bindiğimde günümün en güzel kısmı başlardı. Öğle yemeği molaları, ders aralarında kaçamak öpücükler, araba camlarının buğulanması... Benim için *her şey* demekti ama aynı zamanda hiç de yeterli değildi.

Kendimi düşüncelerimden uzaklaştırarak ona baktım. Okul çıkışında, aylar önce beni yere serdiği tepedeki bankta oturmuş takımın antrenmanını izliyorduk ve şu anda üzgün olduğunu biliyordum. Bütün gün boyunca sessizdi. Bunu *hissedebiliyordum.* Dünyadaki hiçbir gülümseme bunu gizleyemezdi. *Benden saklayamazdı.* Geçen hafta onun için de zor geçmişti. Tommen finali Levitt'e karşı kaybetmişti ve kenardan dehşet içinde izlerken kaybı iliklerine kadar hissettiğini biliyordum. Kolumu onun koluna dolayarak yanağımı omzuna yaslarken, "Başaracaksın, Johnny," diye fısıldadım.

"Bunun üzerine bahse girme," diye cevap verdi sessizce. Eli uyluğuna doğru gitmişti. "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum, Shan." Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi, okul pantolonunun altından kalçasına sarılı olduğunu bildiğim bandajı düzeltiyordu. "Bu yaz değil."

"Ben inanıyorum," diye karşı çıktım. Elimi kolundan aşağı kaydırarak onunkiyle birleştirdim. "Bunu biliyorum." Parmaklarımızı kenetleyerek elini güven verici bir şekilde elini sıktım. "Yarın doktorunla randevun var, değil mi?"

Johnny başını sallarken omuzları çökmüştü. "Ama bana oyun oynamam için izin verse bile, bunu geri getirecek kadar zaman yok..."

"Geri getirecek bir şeyin yok, Johnny," diye ısrar ettim. "Sen zaten *en iyisin*." Elini bırakarak vücudumu ona doğru çevirdim, dizlerim uyluklarına değecek şekilde oturdum ve tekrar elini tuttum. "Antrenman yapmak ve hazırlanmak için sadece altı haftan kalmış olabilir ya da artık her ne yapıyorsan..." Onun sahada ezileceği düşüncesiyle burnumu kırıştırdım. Sonra o korkunç görüntüyü kafamdan hızla atıp devam ettim. "Ama sen zaten tüm zor işleri hallettin. Koçları çoktan etkiledin ve iyileşme sürecinde programın haftalarca ilerisindesin. *Bunu hak ettin. Bu sana ait.*" Elini sıkarak ona pırıl pırıl gülümsedim. "Takımdaki yerini alacaksın ve *yıldızın parlayacak*. Bunu biliyorum."

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken tek kaşını kaldırdı. "Ah, biliyorsun demek?"

"Evet." Onaylarcasına başımı salladım. "Çok akıllıyımdır."

Kıkırdayarak başparmağıyla yanağımı okşadı. "Tanrım, çok sevimlisin."

"Sevimli mi?" Yüzümü buruşturdum. "Sookie çok sevimli, Johnny. Benim şey olmam gerekiyor..."

"*Şey?*" diye takıldı yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Ne olman gerekiyor, bebeğim?"

"Sevimli olmaktan daha fazlası," diye yanıtladım. Dudakları bu kadar yakınken dikkatim dağılmıştı.

"Şirin mi?" diye mırıldandı. Parmaklarını okul eteğimin altından geçirdi. "Güzel mi?" Sırıtarak yaklaştı ve burnunu benimkine sürttü. "Seksi mi?"

Başımı sallayıp titrek bir nefes verdim. "Sonuncusu."

Johnny aniden hiçbir uyarıda bulunmadan beni sertçe öperek üstüne çekti. Bir bacağımı kalçalarının iki yanına atarak kucağına yerleştim, birbirimizi adeta vahşice öperken dudaklarımız hiç ayrılmadı. Kucağı yumuşak bir yer değildi, aslında tam tersiydi. Tepeden tırnağa parçalanmıştı ve dokunmamak için irademi acı verici bir şekilde sınıyordum. Özellikle de içimdeki her şey tam olarak bunu yapmamı isterken. *Dokunmamı, okşamamı, sürtünmemi...*

Kendimi durduramayınca bir elimi saçlarının arasına daldırıp çe-

kiştirdim. Cesaretimi kasıklarını hafifçe öne iterek ödüllendirdi. Kalçama koyduğu elleri beni ikna etmeye ve cesaretlendirmeye çalışıyordu. İkimiz için de okul bahçesinde olmamızın ve takım arkadaşlarının sahada bir adım uzaklıkta olmasının bir önemi yokmuş gibiydi.

"Lanet olsun, gerçekten çok seksisin." Sesi derin ve boğuktu, sözleriyle nefesimi kesiyordu. "Beni delirtiyorsun, *nehir gibi Shannon,*" diye fısıldadı dudaklarıma. Kalçalarımı tutup kendisine doğru çekti. "Seni o kadar çok istiyorum ki artık doğru düzgün düşünemiyorum."

Omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayılırken ona doğru yaslandım, göğsümdeki baskı dayanılamayacak kadar fazlaydı, sözleri beni onunla birlikte olduğum karanlık ve korkunç yolda daha da ileriye götürüyordu. "Johnny?"

"Efendim, Shan?"

"Evimde altıya kadar kimse olmayacak." Kalbim hızla çarparken, gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Gelmek ister misin?"

Gözleri kararda ve belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Şimdi mi?"

"Şimdi," dedim nefes nefese.

"Sokağın daha yukarısına mı park etmeliydim?" Johnny öpücüklerinin arasında, vücudum onunkine sarılmış bir halde yatak odama girerken sordu. "Annen ya da Darren'ın erken gelme ihtimaline karşı?"

Başımı iki yana sallayarak elimi uzattım ve yatak odamın kapısını çarparak kapattıktan sonra geri dönüp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Unut onları," diye cesaretlendirdim. Kasıklarımı onun beline bastırırken zor nefes alıyordum. "Beynini devre dışı bırak."

"Ah, siktir," diye inledi. Kapımdan yatağıma kadar olan küçük alanda yürümeye çalışıyordu. "Beni öldürteceksin, değil mi?" Kavalkemikleri yatağın kenarına çarptı, Johnny'nin ağır bir şekilde üzerime devrilmesiyle örtülerin üzerine düştük.

Küçük tek kişilik yatağımda güreşirken, onun iri bedeninin altından sıyrılıp üstüne geçtim. Zafer kazanmış gibi hissederek ellerini aldım ve başının üzerinde sabitleyerek yatağa bastırdım. "Yakaladım seni."

Johnny hırlayarak kalçasını sertçe savurup göğsünün üzerine doğru devrilmeme neden oldu. "Seni yakaladım," diye mırıldandı dudakları-

ma yapışmadan önce. Kanım lav haline gelirken ve dilinin her darbesinde kararlılığım azalırken nabzımın damarlarımda giderek hızlandığını hissedebiliyordum.

"Seni yapmaya hazır olmadığın bir şeye zorlamak istemiyorum," dedi dudaklarıma doğru. "İki elim ve senin görüntülerinle dolu mükemmel bir hayal gücüm var." Yüzümü ellerinin arasında tutarak arkasına yaslanırken bana baktı. "*Bekleyebilirim.*"

Başımı kaldırıp ona baktım, şu anda hayatım boyunca hissetmediğim kadar çok şey hissediyordum. Kalbinin kafesteki bir kuş gibi çılgınca çırpınarak göğsüne çarptığını ve benimkinin ritmine ayak uydurduğunu hissedebiliyordum. Tutarlı bir cümle kuramadığımda okul kazağımın eteğine uzandım ve kravatımı da kavrayarak başımın üzerinden geçirdim. Beyaz gömleğime doğru uzanıp beceriksizce düğmelerini açtığımda gözlerinin mavisi koyulaştı.

"Yapma..." diye söze başladı ama gömleğin omuzlarımdan düşmesine izin verdiğimde sözleri acı dolu bir hırıltıya dönüştü. "Tanrım," diye inledi. Aç gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Bakışları vücudumda takılı kalırken dili altdudağının üstünde gezinmeye başladı.

Arkama uzanıp sutyenimi çözdüğümde kesik nefesim yüksek sesle dışarı çıktı. Keşke düz pamuklular yerine Claire'in kullandıkları gibi dantelli sutyenlerim olsaydı.

Johnny kalçalarını yukarı doğru iterek, "Siktir," diye homurdandı. Sutyenimi çıkarıp yatak odamın zeminine fırlattığımda nefesi boğazında düğümlendi. Altımda sertleştiğini hissedebiliyordum ve içimde bir heyecan uyandırıyordu. "Çok güzelsin."

Beni kucağına alıp doğruldu, elini başının arkasına götürüp okul kazağını hızla çıkararak yatak odamın zeminine fırlattı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdikten sonra yüzümü kendine çekti, dudaklarımı sert ve dikkatsiz bir şekilde öptü. Üzerimde sadece okul eteğim ve külotum varken kalçalarına doğru hareket ettim, onun pervasızlığına kendi vahşiliğimle karşılık veriyordum.

Elleri saçlarımdan gömleğinin düğmelerini açmak için ön tarafına doğru ilerledi, düğmelerle uğraşırken dudaklarını benimkilerden hiç ayırmadı. Arkama uzanıp eteğimin fermuarını indirdim. Öpüşmeyi keserek yataktan kalktığımda tepeden tırnağa titriyordum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan eteğimin yere düşmesine izin verdim.

Üzerimde beyaz pamuklu bir külottan başka bir şey yoktu. Titrek bir nefes vererek, "Merhaba, Johnny," diye fısıldadım.

"Merhaba, Shannon." Sesi gergindi, gözleri koyulaşıyor ve alev alev yanıyordu. Gömleğiyle kravatını çekiştirip yere fırlattı. "Siktir. Bana ne yapıyorsun, bebeğim?"

Tekrar kucağına tırmandığımda göğsüm hızla inip kalkıyordu. Dudaklarını benimkilere sürterken, "Seni seviyorum," dedi hırçın bir sesle. Kolları bana dolandığında titredim, teninden gelen sıcaklık benimkini kavuruyordu. "Hem de çok." Kalçama uzanıp beni uzun, uyuşturucu etkisi yaratan bir an için kendine çekti ve bedenimi kucağında hareket ettirerek sürtünmemizi sağladı. Hırlayarak öpüşmemizi derinleştirirken dilini ağzımın içine itip beni sırtüstü yatırdı. "Çok seksisin." Bacaklarımın arasına yerleşirken sesi kesinlikle dağılmış ve biraz da umutlu geliyordu. "Kahretsin, çok güzelsin." Boynuma öpücükler kondururken elleri çıplak bedenimin üzerinde geziniyordu. "Tek istediğim sensin."

Cesaret verici bir şekilde inleyerek kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. Vücudu benimkiyle en ilkel insani şekillerde hizalanıp sertçe birleştiğinde nefes nefese kaldım.

"Bunu yapmamalıyım," diye fısıldadı göğüslerimin üzerinde gezinirken. "Bu..." Meme ucumu ağzına çekip emdiğinde sesi kesildi.

"Johnny," diye soludum. Dilinin şehvetli darbeleriyle işkence çekerken ellerimi saçlarına geçirdim. "Durma."

"Siktir..." Göğsümü bırakarak dudaklarıma geri döndü ve vücudunu bana doğru sertçe bastırdı. O kadar sertti ki, yatağımın başlığı duvara çarpmıştı. "Kahretsin," diye mırıldandı yüzünü boynuma gömerken. "Durmam gerekiyor," diye inledi ama hareketleri tam tersini kanıtlıyordu. Beni hissetmeye, öpmeye ve kalçalarını bana doğru savurmaya devam ediyordu.

Durma.

Umurumda değil.

Sadece durma.

"Şşşt." Kalçalarını kavradım ve içimdeki ihtiyaç büyüyüp alevlendikçe onu biraz daha yakınıma çektim. Beni yatağın daha derinlerine itmesini istiyordum. Onun her santimini üzerimde, içimde, her şeyiyle derinlerimde hissetmek istiyordum. *Daha fazlasını* istiyordum. "Sorun yok."

"Hayır, hayır, hayır..." Johnny başını iki yana sallayarak daha yüksek sesle inledi, sonra bana olabildiğince yaklaştı. "Net düşünemiyorum..." Eli kalçama uzandı, kendine doğru çekip sertçe sıktı. "Bana gitmemi söyle."

"Hayır." Kalbim hızla çarparken ona doğru yükseldim. "Gitme."

"Siktir," diye inledi dokunuşumun altında titrerken. Boynuma doğru sert bir nefes verdiğinde tüylerim diken diken oldu. "Daha çok erken..."

Titreyen parmak uçlarımı karnında gezdirdim ve kemer tokasına ulaşana kadar durmadım. "Umurumda değil." Parmaklarımı pantolonunun kemerine geçirdim, ardından sakinleştirici bir nefes alıp sertçe çektim. "*Kal.*"

Nefesleri sert ve düzensizdi.

"Ne yapıyorsun?" Ben kemerinin tokasıyla uğraşırken zor nefes alıyordu. "Shannon, yapamayız..."

"Lütfen?" Kemerinin tokasını çözüp pantolonunun düğmesiyle mücadele ettim. "Seni istiyorum."

"Prezervatifim yok," diye inledi ağzıma doğru. Kalçaları vücuduma vahşi darbelerle sürtünüyordu. "Özür dilerim."

"Prezervatif," diye inledim. Kalçalarımı onun darbelerine karşılık vermek için yukarı kaldırdım. "Joey'nin odasında." Joey'nin yatak odasına girmek benim için alışılmadık bir davranış değildi ama prezervatif zulasından çalmayı düşünmek tamamen farklı bir konuydu. Kendime karşı dürüst olursam, şu anda aklımdan ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece onu istiyordum. *Hem de çok.*

"Hayır..." Öpüşmemizi keserek başını iki yana salladı, gözleri arzudan neredeyse simsiyah olmuştu. "Bu şekilde değil."

"Beni istemiyor musun?" diye fısıldadım kalbimin sıkıştığını hissederek.

"Seni istediğimi biliyorsun," dedi nefes nefese. Sonra alnını alnıma bastırdı. "*Sadece* seni istiyorum."

"O zaman neden..."

"Çünkü bekâretini bu evde almayacağım, Shannon!" diye hırlarken dişlerini sıktı. "Okul sonrası bir hevesle, ağabeyinin siktiğimin prezervatifiyle." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım, bebeğim."

"Sorun değil, Johnny," diye ısrar ettim. "Gerçekten değil."

"Benim için sorun." Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Seninle seks yapıp bir saat sonra ailen evde olacağı için kapıdan sıvışarak kaçmayacağım." İnleyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve üzerimden yavaşça kalktı. "Çok daha iyisini hak ediyorsun. Bunu sana yapmayacağım." Göğsü aldığı nefeslerle yükselirken yatak odamın penceresine doğru yürüyüp pervaza yaslandı. "Yattığımızda, birlikte *uyumak* istiyo-

rum." Omzunun üzerinden bakarken mavi gözleri parlıyordu. "Bütün gece."

Oturur pozisyona geçerken sesimi çıkarmadım. Sözleri kalbime saplanmıştı, göğsümün hızla inip kalkmasını kontrol etmeye çalışıyordum.

"Bunun senin için güzel olmasını istiyorum," dedi bana dönerek. "Böyle bir şeyi kısıtlı zamanda yapamam."

"Ah," diye soludum sonunda. Onun beni izlemesine odaklanmıştım. "T-tamam."

"Ancak sakın bunu istemediğimi düşünme." Nefes nefese kalırken yatağa doğru yürüyüp yanıma uzandı. "Çünkü istiyorum, Shannon," dedi sertçe. Beni kucağına çekti, saçlarımı geriye doğru tarayarak düzeltirken dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ben sadece... Senin için doğru olanı yapmam gerekiyor."

"Tamam," diye fısıldadım. Yanan yüzümü boyun kıvrımlarına gömdüm.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu kısık sesle. Parmaklarını omurgamda gezdirirken burnuyla çıplak omzumu okşadı.

Yüzümü boynundan çekmeden başımı salladım. "Hayır. Sana kızgın değilim, Johnny."

"Kızmadın mı?" Omzuma bir öpücük kondurdu. "Emin misin?"

"Eminim," diye fısıldadım boynuna sıkıca tutunmaya devam ederken. "Sadece benimle kalmanı istiyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Kalacağım."

"Söz mü?" diye mırıldanarak gözlerimi kapattım. Zavallı boynuna daha sıkı sarılmıştım.

"Söz veriyorum," dedi sertçe. Sonra köprücükkemiğime bir öpücük daha kondurdu. "Ben zaten seninim."

"Ne yapacağız, Johnny?" Haftalardır aklımı kurcalayan soruyu sormaya ancak cesaret edebiliyordum. "Çağrıldığında?"

Johnny derin bir iç çekti. "Bu bir olasılık. Henüz kesin bir şey değil, Shannon. Hem de çok düşük bir olasılık."

"Çağrılacaksın," dedim boğuk bir sesle. Dudağımı gergin bir şekilde ısırıyordum. "Gittiğinde ne olacak?"

"Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda.

"Korkutucu," dedim kısık bir tonda. "Yakında gideceğini düşünmek."

"Biliyorum," dedi tok bir sesle. "Benim için de korkutucu."

"Gerçekten mi?" diye sordum titreyerek.

"Tabii ki! Shannon, senden ayrılmak istemiyorum." Bana daha sıkı sarıldı. "Ama eğer takıma girebilirsem, sadece yazın bir aylığına uzakta kalmam gerekecek ve sonrasında sana geri döneceğim."

Ondan bu kadar uzun bir süre ayrı kalacağım düşüncesi beni paniklettiği için kesik kesik nefes aldım. "Biliyorum."

"Üzülme," dedi beni kollarıyla sararak. "Bunun hiç gerçekleşmeme ihtimali bile var."

Gerçekleşecekti.

Johnny gidecekti.

Tıpkı aylar önce beni uyardığı gibi...

"Seni seviyorum, *nehir gibi* Shannon," dedi iç karartıcı düşüncelerimi dağıtarak. "Sadece seni." Yüzümü kaldırıp ona bakmaktan başka seçeneğimin kalmaması için sırıtarak geri çekildi. "Hem de deliler gibi."

"Ben de seni seviyorum," dedim boğuk bir sesle. İçimdeki duygu yoğunluğuyla sözlerini tekrarladım. "Hem de deliler gibi."

Johnny dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak geri çekildi. "Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye fısıldadı.

Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Öyle mi?"

Yavaşça başını sallarken mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Yapabilir miyim?"

Kesik bir nefes verip güçsüzce başımı salladım. "Evet."

Bacaklarım yatağın kenarından sarkacak şekilde beni altına aldıktan sonra avucunu karnıma bastırdı ve tekrar uzanmam için beni yönlendirdi. "Senin tadına bakmak istiyorum," dedi yatak odamın zemininde diz çöküp külotumun kenarına uzanırken. "Olur mu?"

Olur muydu?

Ah, Tanrım.

"Evet." Hevesle başımı sallayarak yorgana yaslandım ve Johnny iç çamaşırımı çıkarıp bacaklarımı araladığında vücudumu yukarı doğru kaldırdım.

Onu görmek için dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda nefeslerim düzensiz ve kesik kesikti. Hem utanmış hem de meraklı hissediyordum.

Ellerini kalçalarıma yerleştirip bacaklarımı araladıktan sonra başını eğdi ve dikkatini diğer uyluğuma kaydırmadan önce dudaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirdi. "Mükemmelsin," diye fısıldadı. Dudakları en mahrem bölgelerime değiyordu.

Dilinin uzanıp bana dokunduğunu, o noktayı tattığını hissettiğimde gözlerim kocaman açıldı. Tekrar yaptı, sonra tekrar ve tekrar. Ben nefes nefese kalana, nefesim kesilene ve yüzüne doğru delicesine kıvrılana kadar.

"Aman Tanrım..." Dudakları, dili ve parmaklarıyla bana işkence etmeye devam etti. Yatakta kıvranarak yukarı uzandım ve tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. "Johnny, ben..."

"Şşşt," diye sakinleştirdi. Kalçalarımı yatağın kenarına çekip bacaklarımı omuzlarının üzerine yerleştirdi. "Daha yeni başlıyorum." Sonra ağzı geri döndü, diliyle beni uyardı, parmakları içime girip çıktı ve sırtımın yataktan fırlamasına neden oldu.

"Ah, kahretsin..." Yumruğumu sertçe ısırarak saçlarını çektim. Kendimi kontrol edemeyeceğim kadar çok şey hissederek çılgına dönmüştüm. "Yapamam..." Vücudum yasak hazzın titremeleriyle sarsılıyordu. "Tanrım, buna ihtiyacım var..."

Güm, güm, güm...

"Shannon?" Darren'ın sesi kulaklarımı doldurduğunda *ağlamak* istedim. "Orada ne yapıyorsun?"

"Ah, siktir!" Johnny'nin kafası bacaklarımın arasından fırladığında gözleri kocaman açılmış ve yüzü kızarmıştı. "Ağabeyin."

Olamaz...

"Durma," diye yalvardım saçlarını çekiştirerek. "Johnny, lütfen..."

"Bana cevap vermezsen içeri gireceğim," diye seslendi Darren.

"İçeri girme!" diye son gücümle bağırdım. Johnny kapıya doğru hamle yapıp kilidi çeviriyordu. "Giyiniyorum."

Yastığımın altından pijama altımı bulmaya çalışarak hızla üzerime geçirdim, gözlerim kenara fırlatılmış giysilerin arasında kendi giysilerini arayan çocuğa kilitlenmişti. Gömleğimi giymem için bana fırlattıktan sonra kendi gömleğini yerden aldı.

"O içeride, değil mi?" diye sordu ağabeyim kapının diğer tarafından. Beceriksizce gömleğimin düğmelerini iliklemeye uğraşıyordum. "Sokağın yukarısındaki onun arabası mı?"

Johnny gömleğini giyerken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Düğ-

melerini açık bırakarak kazağını giydi ama onun benim kazağım olduğunu fark edince geri çıkardı. "Arabayı çekmem gerektiğini biliyordum."

"Kapıyı aç, Shannon," diye bağırdı Darren. Gürültüyle kapıya birkaç kez vurdu. "Hemen şimdi."

Johnny sessizce, "*Siktir git!*" diyerek dudaklarını oynattı. Yatak odamın kapısına ortaparmağını uzatmıştı. "*Göt herif.*"

Kıkırtımı bastırarak yataktan fırladım ve yatak odamın penceresini iterek açtım. "Buradan çıkabilirsin."

"Aşağı atlayamam," diye tısladı kasıklarını göstererek. "Aletim."

İşte bu kez güldüm. Hem de yüksek sesle gülmüştüm.

Johnny gözlerini kıstı. "Komik değil, Shan. Daha yeni *çalışmaya* başladı."

"*Kapıdan çıkarsan seni öldürür*," dedim sessizce dudaklarımı oynatarak.

Johnny gözlerini devirdi. "Korkudan titriyorum." Ardından bana sırıttı. "Sen gerçekten de titriyordun şeyden önce..."

"Aç şu lanet kapıyı, Shannon," diye kükredi Darren.

"Giyiniyorum, Darren!" diye bağırdım. "Tanrı aşkına!" Johnny'ye doğru dönüp, "*Ne yapacağım?*" diye sordum dudaklarımı oynatarak.

"Kapıyı aç," diye cevap verdi.

Başımı iki yana salladım. "Asla olmaz."

Onaylarcasına başını salladı. "Olur."

"Johnny."

"Shannon."

"Shannon Maud Lynch! Aç şu lanet kapıyı, yoksa kıracağım!" diye bağırdı Darren.

Johnny tek kaşını kaldırdı. "İkinci adın *Maud* mu?"

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Ailem benden nefret ediyor."

Anlayışla yüzünü buruşturdu. "Ahhh."

"Aç şu kapıyı! Beş, dört, üç, iki..."

"Tamam! Tamam, geliyorum!" İçimdeki tüm cesareti toplayarak sakinleştirici bir nefes aldım, kapıya doğru yürüyüp kilidi açtım. "Sakin ol," diye fısıldadım kendi kendime. Ardından kapıyı sadece kafamı dışarı çıkaracak kadar açtım. "Selam, Darren. Nasıl gidiyor?"

"Onu dışarı gönder," diye cevap verdi ağabeyim. "Hemen."

"Kimi?" diye sordum aptal numarası yaparak.

"Erkek arkadaşını."

"Erkek arkadaşım mı?"

Darren'ın yüzü morardı. "*Shannon*, vazgeç artık."

"Sorun yok, Shan." Johnny beni kapıdan nazikçe çekip uzaklaştırdıktan sonra kapıyı açtı. "Sen söylemeden önce, zaten evden gidiyorum," dedi Darren'a. "Ayrıca hayır, bunu bir daha yapmayacağım."

"O kadar çabuk değil," diye homurdandı kardeşim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kız kardeşimle korunuyor musunuz?"

"Seninle ya da başka biriyle onun hakkında konuşmayacağım." Johnny çenesini sıkarak konuşuyordu.

"Benimle konuşacağından emin olabilirsin," diye homurdandı Darren. "Ben onun ağabeyiyim."

"Ağabeyi," diye onayladı Johnny. Şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Kahrolası bakıcısı değil."

"Darren," diye bağırdım. "Kes şunu."

Bana ters ters bakarak, "Bana '*Darren*' deme," diye karşılık verdi. "Gömleğin ters dönmüş, düğmeleri yanlış iliklenmiş ve yatak odanın kapısı kilitli..." Johnny'yi eliyle sertçe işaret etti. "Her genç kızın hayallerini süsleyen o adamla birlikte."

Utançla dolarak, "Aman Tanrım," dedim boğuk bir sesle. "Konuşmayı kes."

"Onu koruyor musun?" Johnny'ye dönüp tekrar onunla konuşmaya başlamıştı. "Korunuyor musun? Eve yanında başka biriyle gelmesi konusunda endişelenmem gerekecek mi?"

"Shannon'la ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Johnny. Çok öfkelenmiş görünüyordu. "O yüzden geri bas."

"Eve hamile dönmesi beni ilgilendirir..."

Johnny sözünü keserek, "Hayır," diye tersledi. "Böyle bir şey olursa, yalnızca *beni* ilgilendirir. Seni ya da boktan ailenin herhangi bir üyesini değil. *Benim* meselem." Bana dönerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hoşça kal, Shannon," dedikten sonra yatak odamdan çıktı.

"Hoşça kal, Johnny," diye mırıldandım.

"Seni bir daha kız kardeşimin odasında yakalamayayım, Kavanagh," diye arkasından seslendi Darren.

"Evet, elbette." Johnny hiç vakit kaybetmeden karşılık vermişti. "Seni sonra ararım, bebeğim."

"Evet..." diye soludum. Merdivenlerden aşağı kaybolurken arkasından bakıyordum. "Tamam."

Ön kapı kapandığında, "Eğer annem onu burada yakalasaydı, işler çok daha farklı biterdi," diye homurdandı Darren.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemeden yatağıma doğru yürüdüm ve memnun bir iç çekişle yere uzandım.

"Shannon?" diye üsteledi yatak odamın kapısına doğru eğilerek. "Beni dinliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim usulca. "Gerçekten dinlemiyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. "Başın belada, kızım."

Bilmez miyim...

49
UÇAN SUTYENLER JOHNNY

"Seninle konuşmak istiyorum, Jonathon Kavanagh," diye seslendi annem. Elinde katlanmış bir sepet çamaşırla yatak odama girmişti. "Hemen şimdi."

"Tanrım, anne!" Tuvaletten çıkarken attığım havluyu bulmaya çalışarak belime sardım ve ona boş gözlerle baktım. "Sen hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?"

"Ben senin annenim, Johnny. Seni dokuz ay boyunca içimde taşıdım. O yüzden hayır, kapı çalmaya karşıyım," diye karşılık verdi. "Ayrıca etrafta dönüp durmayı keser misin? O havlunun altında yıkamadığım, silmediğim ve pudralamadığım hiçbir yer yok."

Yüce İsa...

"Şimdi..." Sepeti yatağımın üzerine bırakıp ellerini beline yerleştirerek yüzüme bakmaya başladı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Şimdi itiraf edersen uzun vadede senin için daha iyi olur," dedi gözlerini kısarak.

Ağzım açık kaldı.

Ciddi miydi?

Ne bok yemiştim ben?

"Bu antrenmanla mı ilgili?" diye sorarken kafam karışmıştı. "Çünkü Doktor Quirke'i duydun. Bu haftadan itibaren hafif antrenmanlara katılmama izin verildi." Geçen hafta bir değil, *üç* farklı doktor tarafından her şeyim onaylanmıştı. Kondisyon değerlendirmeleri, kuvvet antrenmanları, pelvik muayeneler ve daha bir sürü saçmalıktan geçirildikten sonra nihayet sahalara dönebilecek kadar zinde olduğuma karar verilmişti.

"Hayır," diye cevap verdi. "Tekrar dene."

Kaşlarımı çattım. "Antrenmanla ilgili *değil* mi?"

"Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Emin misin?"

"Eminim."

Başımın arkasını kaşıdım. "*Ragbi* hakkında mı?"

"Son şansın," dedi ayağını yere vurarak. "Gururlandır beni."

"Ne söylemem gerektiğini bilseydim söylerdim," diye geveledim gerginlikle.

"Peki o zaman," dedi tüylerimi diken diken eden o ses tonuyla. "Sana küçük bir ipucu vereyim." Elini çamaşır sepetine sokarak beyaz, pamuklu bir sutyen çıkardı. "Dün odanı süpürürken *bunu* yatağının altında bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal et."

Ah, kahretsin...

Shannon'ın sutyenini parmağında sallayan annem tek kaşını kaldırdı. "Açıklamak ister misin?"

"Bunun benim olduğunu söylesem inanır mıydın?" diye güçsüz bir teklifte bulundum.

"Senin bedenin değil," diye homurdandı annem. Sutyeni bana doğru kaldırdı. "Benim evimde!" diye feryat ederek çamaşırla kafama vurdu. "Sonra yatağının başucundaki dolabı toplamaya gittim ve tahmin et çekmecende ne buldum?" Sutyenle bana bir kez daha vurdu. "Bir kutu prezervatif!"

"*Açılmamıştı.* Çünkü ben bir şey yapmadım..." Hasar kontrol moduna geçerek havlumu daha sıkı tuttum ve onun etrafından dolaştım. "Anne biz seks yapmadık, yemin ederim!"

"Kapının kilidini sökeceğim," diye uyardı. "Ciddiyim, Johnny. Sana güven olmaz."

"İyi," dedim boğuk bir sesle. Annem sinsice yaklaşırken geri çekildim. "Buna ihtiyacım yok çünkü hiçbir şey yapmıyorum."

"O zaman kız arkadaşının sutyeni neden yatağının altındaydı?" diye sordu annem. "Ha?"

"Birkaç hafta önce okuldan sonra burada üstünü değiştirdi," diye yalan söyledim. "Çantasına koymayı unutmuş olmalı."

"Öyle mi?"

"Evet! Öyle." İncinmiş ve öfkelenmiş gibi yaparak anneme ters ters baktım. "Tanrı aşkına... Beni bu kadar basit gördüğüne inanamıyorum, anne." Oflayarak devam ettim. "Mükemmel olmadığımı biliyorum ama öz annemin hakkımda böyle düşündüğünü bilmek gerçekten acı veriyor."

Annem gözlerini kıstı. "Benimle akıl oyunları oynama, *Parlak Zekâ.* Sana bildiğin her şeyi ben öğrettim, seni küçük velet!"

Siktir.

"Bak, biz seks yapmadık," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Bana

inanmasını ve o sutyeni sıkı sıkı tutmaktan vazgeçmesini umuyordum. "Yemin ederim, anne. Seks yapmadık." Nefesimi tuttum ve bir sonraki hamlesini yapmasını bekledim.

"Sadece güvende olmanı istiyorum," dedi en sonunda. Yatağımın kenarına çökerken derin bir iç çekti. "Hayır, unut gitsin. Tekrar on yaşında olman için zamanda geri gitmek istiyorum."

"Ben on yaşında değilim." Temkinli bir şekilde ona yaklaştım. "Gelecek ay on sekiz olacağım."

"Ah, hiç hatırlatma," diye feryat etti omuzları çökerken. "Yıllar çok hızlı geçiyor."

"Sorun olmayacak, anne." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. "Sakın üzülme."

"Her şey olup bitiyor," diye sızlanmaya devam etti. "Bu hafta antrenmana geri dönüyorsun ve bir kız arkadaşın var. Günün birinde gözümü açıp kapayacağım ve sen de beni bırakıp gideceksin. Ragbi için Fransa'ya gideceksin. Sonra ne olacak?"

"Hadi ama, anne," dedim yanma otururken. "Bu yıl kadroya girip giremeyeceğimi bile bilmiyorum."

"Gireceğini biliyorum." Yanağını koluma yasladı. "Seninle çok gurur duyacağım."

"Öyleyse neden üzgünsün?"

"Çünkü sen benim bebeğimsin." Derin bir iç çekti. "Yuvadan uçmanı izlemek benim için çok zor."

"Ben yuvadan falan uçmuyorum," diye karşılık verdim. "Tek başıma ölürüm."

"Johnny," diye uyardı kederli bir ses tonuyla. "Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim." Kolumu ona dolayarak omzunu sıktım. "Son derece ciddiyim. Sensiz bir hafta bile dayanamam."

Annem gülümsedi. "Öyle mi dersin?"

Başımı salladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bugün için heyecanlı mısın?" diye sordu. Gözlerini silerek bana gülümsemek için döndü. "Sahalara döndüğün ilk gün?"

"Dehşet içindeyim," diye itiraf ettim.

Gözlerinde endişe parladı. "Geri dönmek zorunda değilsin," dedi aceleyle. "Eğer hazır değilsen, koçlarını arayabilirim..."

"Ben hazırım," diye sözünü kestim. "Sadece endişeliyim."

"Ne için, aşkım?"

"Aynı olamamaktan," diye mırıldandım. *Yeterince iyi olamamaktan.*

"Rugbi konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," dedi annem. "Bunu hiçbir zaman gizlemedim ama seni yüzde yüz elli desteklediğimi bilmen gerekiyor. Çok zeki olduğunu ve bir yerlere geleceğini biliyorum. Sen olağanüstü bir sporcusun. Bunu unutmamalısın. Gergin olman çok normal. Ameliyatın ve iyileşme sürecin nedeniyle zor birkaç ay geçirdin ama en kötü günlerinde senin gibi oynamak için *adam öldürecek* başka çocuklar olduğunu bilmelisin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Blackrock'taki çocuklar takımından beri kenardan seni izliyorum," diye cevap verdi. "Bana gelip oğlumun kaderinde yeşil forma giymek olduğunu söyleyen koçların ve diğer ebeveynlerin sayısını bilmem imkânsız." Gülümseyerek ekledi. "Seninle her zaman gurur duydum, aşkım. Senin her zaman çok zeki olduğunu biliyordum."

"Bunların hiçbirini daha önce söylememiştin," dedim çenemi kaşıyarak.

Annem sırıttı. "Çünkü hâlâ golfe başlaman için umut besliyorum."

"Hiç sanmıyorum, anne." Utangaç bir tavırla omuz silktim. "Üzgünüm."

"Eh, sadece beynini orada koru," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "O serserilerin kafana vurmasına izin verme."

"Elimden geleni yapacağım," dedim gülerek.

"Artık odanda çıplak kız arkadaş olmayacak." Sutyeni kucağıma fırlatırken bana sert bir bakış attı. "Ne üstünü değiştirmek ne de başka bir şey için."

50

HADİ ŞU KAHROLASI BEBEKLERİ YAPALIM SHANNON

Johnny bir haftadan fazla bir süre önce sahalara geri dönmüştü ve anksiyetem hâlâ en üst sınırdaydı. Yeniden tam zamanlı antrenman yapmaya başlamıştı, vücudunu maksimum kapasitede çalıştırıyordu. Bunu izlemek dehşet vericiydi çünkü kendini sakatlamasından çok korkuyordum. Ama bu sefer farklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. *O* farklıydı. Artık konuşarak ağrılarını dile getiriyor; fizyoterapistleri, ergoterapistleri, doktorları ve antrenörleriyle birlikte çalışarak verilen tüm emirlere uyuyordu.

Panik ve gerginlik içinde cumartesi sabahı Ballylaggin RFK tribünlerinde oturuyordum. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissederken korkuyla onu izliyordum. Kremalı sıcak çikolatayla dolu tek kullanımlık bir fincanı eldivenli parmaklarımın arasına alıp kenarına üfledim. Buhar yükselip yanaklarıma çarptığında sıcaklığın tadını çıkardım. Bütün gün sağanak yağmur yağmıştı ve tribündeki plastik tentenin altında oturduğum için minnettardım.

Her zamanki gibi dikkatim on üç numaralı formayı giyen çocuğa odaklanmıştı. Başında kulübün logosunu taşıyan kumaş bir şapka ve antrenman formasının altında ise uzun kollu siyah bir içlik vardı. Siyah antrenman şortunun altında, kalçasına bağlanmış destek bandajını görebiliyordum. Bu beni biraz huzursuz ediyordu.

Uzun süre boyunca onu izledim. Geriniyor, koşuyor, emirlere uyuyor ve egzersizleri zahmetsizce tamamlıyordu.

Bunu almasına izin ver.

Tanrım, lütfen bu çocuğun başarmasına izin ver.

O bunu hak ediyor.

Bunu kazandı.

"Bu bir antrenman, Shan. Maçta değiliz," dedi Claire kıkırdayarak. Beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. "Her top yakaladığında ya da bir tur tamamladığında alkışlamaya devam edersen, takımdaki diğer çocuklar onunla dalga geçecek."

"Ah." Mahcup bir şekilde ellerimi sabitleyip uyluklarımın altına sıkıştırmadan önce boş kâğıt bardağı bankın üzerine fırlattım. "Onu utandırmak istemiyorum. Ben sadece..."

"Aşık mısın?" Bayılmış gibi yaparak başını omzuma bıraktı. "Bili yorum."

Kızaran yanaklarımla, "Gururlu," diye düzeltim. "Oraya geri dönmek için çok çalıştı."

"Şunun gidişine bir bak." Johnny'nin sahada bir mermi gibi hızla koştuğu, rakiplerini kolaylıkla geride bıraktığı yeri işaret etti. "Bugün ateş saçıyor."

"Evet." Johnny kendisine doğru koşan iriyarı çocuğu bir çalımla atlattı, Feely'ye topu attıktan sonra direklere doğru koşmaya başladığında rahatladım. Johnny de dahil olmak üzere tüm oyuncular birbirine çarparken ellerimin içine doğru inledim. "Tanrım!" Onlar birbirlerini yumruklamayı bırakana kadar uzanıp yün şapkamı gözlerimin üzerine çektim. "Bu spordan nefret ediyorum."

"Çok tatlısın." Claire usulca güldü. "Eee, evden nasıl çıktın?"

Bu sabah Aoife beni Claire'in evine bırakmayı teklif etmişti. Annemin bağırarak içeride kalmamı, yoksa babamın beni bulacağını söylediğini hatırlayınca burnumu buruşturdum. Bu yeterince kötü değilse bile, annem beni ön bahçeye kadar takip etmiş ve komşuların gözü önünde ağlayıp feryat etmişti. Benden ne yapmamı beklediğini bilmiyordum. Yatak odamda kalıp taş kesilmemi mi istiyordu? Orada kendimi güvende hissetmiyordum.

Babamı mutfak masamızda otururken görme ihtimalim ragbi kulübünde görmemden çok daha yüksekti. Ayrıca erkek arkadaşıma destek olmak istiyordum. Bu onun için çok önemliydi ve ev hayatımda ne olursa olsun, onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Johnny'ye odaklanmak içimdeki paniği uzak tutuyordu. Burada olmak bana ihtiyacım olan kaçışı sağlıyordu. Sanki bir amacım varmış gibi, yatıp yastığıma ağlamamak için bir nedenim varmış gibi hissediyordum. Sanki *savaşmak* için bir nedenim vardı artık.

Bunu yapabilirsin, diye fısıldadım içimden. Tüm dikkatimi ona odaklayarak, oturduğum banktan antrenmanı izledim. *Yapabileceğini biliyorum.*

"Sana bir sır verebilir miyim?" Arkadaşım alçak bir ses tonuyla konuşurken kolunu benimkine doladı. "Ama kimseye söyleyemezsin."

"Elbette," dedim yüzümü ona çevirerek. "Asla söylemem."

"Gerard'la aramızda bir şeyler oldu."

Gözlerim büyüdü. "*Bir şeyler oldu* derken?"

Claire kızarsa da ayrıntı vermedi.

Tereddütle duraksadım. Daha fazla zorlamalı mıydım, yoksa istediği zaman anlatmasını mı beklemeliydim emin olamıyordum. En sonunda, "İkinizin arasında her ne olduysa..." demeye karar verdim. Doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadım. "Yakın zamanda mı oldu?"

"Sayılır," diye fısıldadı altdudağını ısırarak.

"Bu konuda... *mutlu* musun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Peki... *pişman* mısın?"

"Sanırım o pişman," dedi boğuk bir sesle.

Kaşlarımı çatarak sahaya, Gibsie'nin arkadaşımı izlediği yere döndüm. "Her ne yaptıysanız, onun pişman olduğunu sanmıyorum." Gibsie'yi milyonuncu kez oturduğumuz yere bakarken yakalamıştım. "Bütün sabah seni izledi."

"Bunların hepsi onun için büyük bir oyun," diye homurdandı. "Ben de oyunu kaybedeceğim."

"*Ne?*" Başımı iki yana salladım. "Hadi ama, Claire. Böyle düşünme."

Koçun keskin düdüğü havayı yararak antrenmanın bittiğini duyurdu ve konuşmamıza son verdi.

"O geldiğinde hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı Claire. Gibsie tepeden tırnağa çamura bulanmış bir halde bize doğru koşmaya başlamıştı. Gerçekten o kadar çamur içindeydi ki, saçının ne renk olduğunu bile seçmek mümkün değildi. "Lütfen, Shan."

"Söylemeyeceğim," diye söz verdim. Gibsie yaklaşırken ışıltılı bir gülümseme takındım. "Merhaba, Gibs."

"Selam, Küçük Shannon." Sonra dikkatini en iyi arkadaşıma çevirdi. "Claireciğim," diye mırıldandı şeytani bir sırıtışla. "Sana bir şey getirdim."

Claire'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Hı-hı." Gibsie başını sallayarak sahayı tribünlerden ayıran bariyere yaslandı ve parmağını onu çağırıyormuş gibi kıvırdı. "Buraya gel de sana göstereyim."

Claire koltuğuna tırmanarak temkinli bir şekilde ona yaklaştı. "Umarım planın... Aman Tanrım! Yapma, Gerard!" Gerard onu bariyerin üzerinden sürükleyip omzuna atmıştı. "Beni yere bırak!"

"Üzerimden inmek istediğine emin misin?" dedi gülerek. Arkadaşımı yere indirirken kasıtlı olarak çamura bulanmasını sağladı. "Ben çok pis bir çocuğum."

"Seni göt herif!" Gerard kalçasına yapışmış çamurlu otlardan büyük bir parçayı saçlarına döküyordu. Claire kahkaha krizleri arasında boğuk bir ses çıkardı. "Hiç komik değil."

"O zaman neden gülüyorsun?" dedi kıs kıs gülerek. Claire'in elinden kurtulup ona doğru savurduğu yumruğundan kaçtı.

"Sahte bir güvenlik hissine kapılmanı sağlamaya çalışıyordum." Claire bunu söyledikten sonra ona doğru hücum etti.

"Merhaba, Shannon," Johnny'nin sesi kulaklarımı doldurduğunda bakışlarımı onun bariyere yaslanmış sırıtarak beni izlediği yere çevirdim. Kalbim anında delicesine çarpmaya başlamıştı.

"Merhaba, Johnny." Titrek bir nefes vererek ayağa kalktım ve tereddütle ona doğru ilerledim. "Bunu bana yapmayacaksın, değil mi?" Claire ve Gibsie'nin sahada güreştikleri yeri işaret ettim. "Çünkü öyle şeylerin içine girmem."

Johnny usulca güldü. "Buraya gelip bana bir öpücük vermezsen yapabilirim."

Gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Merhaba."

"Merhaba." Johnny sahadaki davranışlarının tam tersi bir şefkatle alnını benimkine bastırıp burnunu hafifçe tenime sürttü. Bu o kadar ilkel ve erkekçe bir hareketti ki, orada durup güçlü okşamasına karşılık vermekten başka bir şey yapamamıştım. Ağır bir nefes vererek burnuma bir öpücük kondurdu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Yanakların pespembe olmuş."

"Sen de tepeden tırnağa çimen olmuşsun," diye fısıldadım saçlarından birkaç tutam alırken. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissediyorum, Shan." Gözleri parlak ve heyecan doluydu. "Dışarıdan nasıl görünüyordum?"

"Büyük, parlak, ışıl ışıl bir yıldız gibi," dedim gururla. "Açık ara en iyi olan kişiydin."

Sırıtarak öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. Yumuşak, tatlı bir sevgi gösterisiydi ve öpüşmekten çok daha özel hissettiriyordu. "Hadi..." Kollarımdan tutarak bariyerin üzerinden geçmeme yardım ettikten sonra elime uzandı. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor, sonra buradan gidebiliriz."

"Spor salonuna gideceğini sanıyordum?" diye sordum ona yaklaşarak. "Ben de Claire'le eve gidecektim."

"Çoktan gittim," diye açıkladı. Kolunu belime sararak beni dev bir çamur birikintisinin üzerinden atlattı.

Kaşlarımı çattım. "Ama saat daha üç buçuk."

"Erken kalkan yol alır, Shan," diye karşılık verdi. "Ben beşten beri ayaktayım."

Vay be.

"Bir de centilmenlik öldü derler," dedi neşeli bir ses tonuyla. Gözleri arkadaşımla yaptığı mücadeleyi kazanan ve şu anda onun üstünde oturup yumruklarını zaferle göğsüne vuran çocuğa kilitlenmişti. Tamamen çamura bulanmışlardı ve Claire'in güzel beyaz paltosu, çamurlu kahverengi saçlarına uyum sağlayacak şekilde kirlenmişti. "Gibs! Bırak onu, seni ahmak."

"Onda centilmenlikten eser yok, Johnny," diye homurdandı Claire. Gibsie'nin karnına birkaç yumruk indirdi. "Al bakalım, seni koca eşek!"

Gibsie dramatik bir şekilde sırtüstü yuvarlanıp karnını tuttu ve gülerek çimlerin üzerinde kıvrandı. "*Eşek.*"

Claire bunu karşı saldırı için bir fırsat olarak değerlendirdi. Sahadan çıkarken kurt gibi ıslık çalan ve müstehcen yorumlar yapan diğer çocukları görmezden geliyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp rakibine doğru hamle yaptı. Gibsie'nin göğsüne çıkarken, "Gülmeye devam et," diye hırlıyordu. "Ama sen düşeceksin."

"Senin üzerine mi?" Gibsie kaşlarını oynattı. "Evet, lütfen."

"Gerard!"

"Claire," diye mırıldandı. "Ag..."

Bir elini onun ağzına kapattı. "*Sakın* o cümleyi bitireyim deme," diye tısladı yüzüne yaklaşarak. "Ayrıca elimi yalamayı bırak."

"Onun...yer...ne...vaj...nı...yal...mı...ister..." diye cevap verdi Gibsie. Claire'in ağzını kapatan eli yüzünden cevabı boğuklaşmıştı. "Mmmmm..."

"Dur!" dedi arkadaşım kıkırdayarak. Gerard'ın elleri onu gıdıklamak için havalandığında kıpırdanmaya başladı. "Gerard, yapma..."

"Claire!" diye bağırdı Hughie. Yanındaki Feely'le bize doğru koştu. "Ne halt ediyorsun sen?" Gözlerini kısarak, "Kız kardeşimin üzerinden çekil, sikik herif!" diye hırladı.

"Ah, harika! Partinin neşesi ve ruhu burada," diye homurdandı arkadaşım. Gibsie'nin ağzından elini çekmişti. "Sadece arkadaşını öldürüyorum, Hugh. Biraz sakin ol."

"Kız kardeşin de *benim* üstümde." Gibsie'nin yüzünde kurnaz bir sırıtış vardı.

Hughie'nin yüzü morun koyu bir tonuyla renklendi. "Yemin ederim ki, onu rahat bırakmazsan canını yakacağım, Gibs." Onlara doğru tehditkâr bir adım attı. "Artık şakam yok..."

Feely sakince, "Tamam..." diye araya girdi. Hughie'nin önüne geçerek arkadaşını durdurdu. "Sadece şakalaşıyorlar, dostum. Sakin ol."

"*Claire* şakalaşıyor," diye homurdandı Hughie. Gözlerini yerdeki çocuğa çevirdi. "*Gibsie* art niyetli."

Johnny yanımda inledi. "Bu iş gözyaşlarıyla bitecek," dedi çenesini ovuşturarak.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Claire ve Gibs mi?"

Johnny başını salladı. "Bunun olacağını bir kilometre öteden görebiliyorum."

Claire ayağa kalkarken, "Sakin ol, Hughie," diye homurdandı. "Gereksiz yere olayı büyütüyorsun." Giderken kasıtlı olarak Gibsie'nin karnına basmayı ihmal etmeden otoparka doğru yürüdü. "Her zamanki gibi!"

"Gibson! Kavanagh!" diye kükredi koç sahanın diğer ucundan. "Antrenmanda kız arkadaş yok! Burası siktiğimin diskoteği* değil."

"O benim kız kardeşim, onun kız arkadaşı değil," diye kükredi Hughie. "Onun zekâsına hakaret etme."

"Henüz." Gibsie sessizce güldü.

Hughie kulüp binasına doğru yürürken öfkeyle cevap verdi. "Asla!"

"Göreceğiz," diye arkasından seslendi Gibsie. Hughie ona ortaparmağını gösterdi.

"Ben buna efsanevi büyüklükte bir bok fırtınası derdim," dedi Feely. "Kız kardeşiyle böyle devam edersen seni zor günlerin beklediğini söyleyebilirim."

"Koşullar uygun olduğu sürece mutlu bir adam olacağım," dedi Gibsie göz kırparak.

"Vay be," dedi Johnny başını sallayarak. "Bu her zamankinden daha da ürkütücüydü, ahbap."

"Evet, az önce fark ettim," diye cevap verdi Gibsie. Kısa bir an için kaşlarını çattıktan sonra ona mahcup bir şekilde sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse, söylemeden önce kulağa çok daha iyi geliyordu."

"Belki de bazı şeyler içinde kalmalı, Gibs," diye öneride bulundu Johnny.

* Diskotek, özel olarak kapalı alan veya açık havada düzenlenen eğlence, kültür ve dans etkinliğidir. (ç.n.)

"Hadi gidelim, seni koca ahmak," dedi Feely. Çimlere oturmaya devam eden çocuğa elini uzattı. "Başını daha fazla belaya sokmadan gidelim."

"Elimde değil biliyorsun, dostum." Gibsie gülerek ayağa kalkıp onunla birlikte sahadan çıktı. "Bela beni takip ediyor."

"Antrenman bitti, Kavanagh," diye bağırdı koç. "Gelecek hafta antrenmanda kız arkadaşın olmayacak!"

Johnny biraz sinirlenmiş gibi görünerek ensesini kaşıdı. "Tamam, koç!" Bana dönüp dirseğimi avucunun içine alırken eğildi. "Üstümü değiştirmem gerekiyor." Dudaklarımı hafifçe öptü. "Sonra buradan çıkacağız, tamam mı?"

Titrek bir nefes verip başımı salladım. "Tamam."

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı. Beni bırakmadan önce yüzündeki sırıtışla kıçımı hızlıca sıktı. Yavaşça geri çekilirken mavi gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Gözden kaybolduktan çok sonra bile, onun bakışlarının sıcaklığını iliklerime kadar hissettiğime yemin edebilirdim.

Yarım saat sonra evinin arka tarafına park ettiğimizde, "Bunun sorun olmayacağına emin misin?" diye sordum Johnny'ye. Duştan yeni çıkıp temiz giysiler giymişti ve çok güzel kokuyordu. "Ailen gelmemi sorun etmez, değil mi?" *Audi*'sini yanına park ettiği siyah *Range Rover*'a dikkatle bakarak devam ettim. "Emin misin?"

"Sakin ol, Shan. Annem burada bile değil," dedi motoru durdurarak. "Bu gece için Killarney'de bir gecelik yer ayırtmışlar. Babamın arabasını almışlardır."

İçimde bir heyecan kabarcığı belirdi. "Öyle mi?"

"Tamamen yalnızız." Emniyet kemerini çözerek bana sırıttığında yanaklarındaki gamzeler derinleşti. "Ne yapacağız şimdi?"

Titreyen parmaklarımla emniyet kemerimi çözdüm ve koltukların üzerinden atlayıp kucağına oturdum. "Peki ya diğerleri?" diye fısıldadım. Claire ve Gibsie'yi düşünürken alnımı onunkine bastırdım. "Sahadan buraya kadar bizi takip ettiler."

"Bekleyebilirler," diye homurdandı ellerini kalçalarıma yerleştirerek. "Gerçekten umrumda değil."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Altımda sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Sadece seninle olmak," dedi huysuzca. Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Biraz birlikte vakit geçirelim."

Ona doğru eğildim. "Ben de öyle."

"Odama çıkmak ister misin?" Dudakları boynuma doğru ilerliyordu.

"Evet." Başımı sallayarak omuzlarına daha sıkı sarıldım. "Hem de çok."

Johnny boynuma doğru inlerken kalçalarımı sıktı ve gözlerinde ateşle geri çekildi. "Hadi gidelim."

Heyecanla sürücü kapısını açtım. Hızla dışarı çıktıktan sonra arkamdan gelmesini izledim. Elimi tutup arka kapının kilidini açmak için beni peşinden sürüklediği sırada kalbim hızla atıyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu heyecanla.

Başımı sallayarak uzandım ve yüzünü kendime doğru çektim.

"Ah, siktir..." Elleri kalçalarıma uzanıp beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline sarıp omuzlarına tutundum, soluk soluğa ve kahkahalar atarak evin içine doğru ilerlerken ben de onu öptüm.

"*Mmmm.*"

İkimiz de donup kaldık ve birbirimize baktık.

"*Mmmm, aynen öyle.*"

Gözlerimiz aynı anda kocaman oldu.

"*Ne şekilde sevdiğimi biliyorsun...*"

"O küçük pislik buraya bizden önce dönmüş," diye tısladı Johnny. Ben hâlâ ona sarmaşık gibi sarılıyken mutfak kapısına doğru yürüdü. "Gibsie," diye hırladı kapıyı açarken. "Yemin ederim buraya bir kız getirdiysen... Ah lanet olsun!" Kükreyerek arkasını döndü ve ailesinin mükemmel görüntüsünü bana sundu. "*Siz ne yapıyorsunuz?*" diye bağırdı dehşete düşmüş bir halde. "Sizi ucubeler!"

Bayan Kavanagh adanın tezgahında oturuyordu ve Bay Kavanagh da onun bacaklarının arasında duruyordu.

Çırılçıplak.

"Ah, Johnny! Eve erken gelmişsin, canım," diye cevap verdi annesi.

Johnny beni yere bırakırken, "Anne!" diye tısladı. "Ne yapıyorsun... Ah, Tanrım... sana ne halt etmesine izin veriyorsun?" Karnını tutarak etrafa boş bakışlar attı. "Kusacağım."

"Shannon! Merhaba, aşkım."

Öfkeyle kızarırken boğuk bir sesle cevap verdim. "Ah, merhaba?"

"Kıçını kapat, baba," diye kükredi Johnny. "Kız arkadaşım odada!"

"Üzgünüm, Shannon."

"Sorun değil."

"Hayır, sorun," diye düzeltti Johnny. "Bunların hepsi sorun." Bay Kavanagh kıyafetlerini yerden almak için hamle yaparken deli gibi bağırıyordu. "Sakın çıkarma," dedi boğuk bir sesle. "Bunu görmek istemiyorum." Johnny eliyle gözlerimi kapatıp beni göğsüne çekti. "Bakma, Shan. Gerçekten yapma, bebeğim. Gözlerini kapalı tut. Hayatım boyunca gördüklerimin izini taşıyacağım."

"Sakin ol, Johnny," dedi babası alaycı bir ses tonuyla.

"*Sakin ol mu?*" diye çıkıştı Johnny, elini gözlerimden çekerek. "Ciddi misin sen? *Akşam yemeğimi* o sikik tezgâhta yiyorum. Görünüşe göre, artık orada yemeyeceğim. Hayır... Bir daha asla bu kahrolası mutfakta yemek yemeyeceğim." Başını iki yana sallayarak ellerini saçlarının arasından geçirdi, gerçekten dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Sen de bana bir sutyen yüzünden nutuk çekme küstahlığında bulundun. İkiniz de rezilsiniz." Ebeveynlerine doğru yürüyerek yerdeki giysileri aldı ve onlara doğru fırlattı. "Siz bir utanç kaynağısınız ve ikinizden de utanıyorum!"

"Spor salonunda olman gerekiyordu," dedi babası sakince. Tişörtünü karısının başından geçirmekle meşguldü. "Cumartesi günleri hep spor salonuna gidersin." Yüzündeki sırıtış oğlunun daha da sinirlenmesine sebep olmuştu.

"Sizin de *Killarney*'de olmanız gerekiyordu," diye kükredi Johnny.

"Az sonra gidiyoruz," diye yanıtladı babası. "Biraz dikkatimiz dağıldı."

"*Dikkatimiz dağıldı*," diye alay etti Johnny. Gözlerini kısarak parmağıyla onları işaret etti. "Ben yokken böyle şeyler mi yapıyorsunuz? Mutfakta annemle birlikte mi oluyorsun? Ha? Başka nerede? Yüce İsa! Bana odama girmediğinizi söyleyin!"

"Johnny, canım," diye araya girdi Bayan Kavanagh. "Sakin ol..."

"Hayır. Sakin olmayacağım, anne. *Travma geçiriyorum!*" Titreyerek elini saçlarının arasından geçirdi ve onlara ters ters baktı. "Sana bunu yapmasına izin verdin... Tanrım, ikiniz de hayatımı mahvettiniz!"

"Hey, sorun yok," diye fısıldadım elimi onunkine koyarak. "Yaptıkları şey.... normal sayılır?"

"*Normal mi?*" diye homurdandı Johnny. Kontrolsüz bir öfkeyle bana bakıyordu. "Shan, o iki... iki... *ihtiyarın* normal hiçbir yanı yok!"

Yüzüne karşı kahkahalarla güldüm. Kendimi kötü hissediyordum ama elimde değildi.

"Bu senin için *komik* mi?" diye hiddetle çıkıştı. "Burada benim tarafımda olman gerekiyordu, bebeğim!"

"Senin tarafındayım," diye yatıştırdım. Elini ellerimin arasına alıp tuttum. "Ben her zaman senin tarafındayım."

"Seks güzel bir şeydir, aşkım..."

"*Sakın* bana bu saçmalıkları anlatmaya kalkma, yoksa buradan giderim," diye uyardı Johnny. Bakışlarını annesinin üzerinde gezdirdi. "Ben ciddiyim. Evden taşınırım."

"Peki nereye taşınacaksın?"

"Lanet olası köpek kulübesi bile ikinizle burada kalmaktan daha iyi olur," diye hırladı Johnny.

"Bu kadar dramatik olma, Johnny," dedi babası gülerek. "Aşırı tepki veriyorsun."

Johnny hâlâ çok sinirliydi. "Garaj olabilir... orayı eve dönüştürürüm," diye bağırdı. "Kız arkadaşım yanıma taşınacak ve sonra da onu güzelce becereceğim. Yüksek sesle. Tekrar tekrar. Hatta ikimiz de okulu bırakacağız. Böylece bütün gün sevişebiliriz. Çünkü *görünüşe göre* buralarda kural bu!" Öfkeyle elini önünde salladı. "Gözünüzde canlandırın, sizi düşüncesiz ucubeler. Hoşunuza gider miydi? Ayrıca prezervatif takmayacağım. Onu hamile bırakacağım. Torunlara ne dersiniz? Kulağa hoş geliyor mu? Shannon'la genç ebeveyn istatistiklerine karışacağız ve beni travmatize ettiğiniz için kendinizden başka kimseyi suçlayamayacaksınız!"

"Ah, sen gerçekten cezalısın," dedi annesi. Hâlâ yarı çıplak bir halde otururken gülümsüyordu.

"Beni duymadın mı?" diye sordu Johnny. "Garaja gidip kız arkadaşımı hamile bırakmak üzereyim. Bunu bir düşün."

"Aptal olamayacak kadar akıllısın, Jonathon," diye karşılık verdi babası.

"Öyle mi? Bunu göreceğiz." Johnny elimden tutarak beni koridorda sürükledi. "Hadi, Shan. Gidip şu kahrolası bebekleri yapalım."

"Garaj dışarıda, evlat," dedi babası gülerek.

"Benimle konuşma." Johnny adımlarını hızlandırdı.

"Yatak odanın kapısını açık tut, Jonathon," diye seslendi annesi.

Johnny beni merdivenlerden yukarı sürüklerken, "İkiniz de siktirin gidin," diye kükredi. "Ayrıca üzerinize bir şeyler giyin. Arkadaşlarım yolda."

"Bugün bebek yapmak istemiyorum, Johnny," diye mırıldandım. Peşinden merdivenleri hızla çıkmaya çalışıyordum.

"Ben de, Shan," diye homurdanarak beni koridordan yatak odasına götürdü.

"İstesem de yapamam çünkü hepsi *gitti*."

Gülmemek için dudağımı ısırarak peşinden koştum.

Görev başındaki bir adam gibi yatak odasına girerken ürpertiyle nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Şerefsizler," diye homurdandı içeride volta atarak. Başının arkasına uzanıp kapüşonlusunu başının üzerinden çıkardıktan sonra yere fırlattı. Omuzlarını gevşetmek için esnetti ve yatak odasında gezinmeye devam ederken boynunu birkaç kez çevirdi. Mavi tişörtünün içinde kaskatı kesilmişti, geniş göğsü ve omuzları yetişkin bir erkeğin yapabileceğinden daha iyi bir şekilde kumaşı dolduruyordu. "Mahvoldum."

Onu kendi söylenmeleriyle baş başa bırakmaya karar vermiştim. Etrafından usulca dolaştım ve televizyonuna doğru yürüyüp açtım. Konsoldan iki oyun kolunu da alarak puflardan birine uzandım ve oyunu kurdum.

"Ben oynamıyorum." Sesi hâlâ öfke doluydu. "Gururum *bundan* sonra bir darbe daha alamaz."

"Hadi ama," dedim gülmemeye çalışarak. "Bu senin dikkatini dağıtır."

"Şüpheliyim." Kendi kendine homurdanarak yanımdaki pufun içine gömüldü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Oldukça şüpheliyim."

"Dostum..." Yatak odasının kapısı içeri doğru hızla açıldı ve Gibsie soluk soluğa, delirmiş bir köpek yavrusu gibi sırıtarak odaya daldı. "Sanırım baban az önce mutfakta annenle sevişiyordu." Heyecandan irileşmiş gözlerle devam etti. "Biz içeri girdiğimizde giyiniyorlardı."

"Ah, Yüce İsa." Johnny inleyerek kumandayı fırlattı ve fiziksel bir acı çekiyormuş gibi iki büklüm oldu. Elleriyle yüzünü kapatıp, "Hayatımı sikeyim," diye tısladı.

Gibsie'nin peşinden odaya girerken, "Aman Tanrım! Baban çok seksi, Johnny," diye bağırdı Claire. Üstünü değiştirip erkek kıyafetlerine benzeyen bir şeyler giymişti. En azından çamurları temizlenmiş ve sarı saçları da eski ihtişamına kavuşmuştu. "Onu gördün mü, Shan? Ne fıstık ama!"

"Bırak öleyim, bebeğim." Johnny boğuk bir sesle konuşurken başını kucağıma bıraktı. "Cidden, beni hemen öldür."

"Şşşt." Parmaklarımı saçlarında gezdirirken bir kahkahayı daha bastırdım. "Böyle bir şeyi tekrar görmeden önce iyileşmiş olacaksın."

"Bunu bir kez görmem yeterli," diye homurdanarak kollarını belime doladı. "Asla iyileşemeyeceğim."

"Kendini kötü hissetme, Johnny," dedi Claire. Sanki sahibiymiş gibi onun yatağına uzandı. "Annen ve baban çok ateşli. Ateşli insanlar birbirleriyle ateşli seks yapma eğilimindedir."

"Vay be, Claire. Bu görüş için çok teşekkürler," dedi Johnny. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Rica ederim," diye cıvıldadı Claire. Yatağının başucundaki dolabın üzerinde duran bir yığın dergi ve kâğıdı karıştırıyordu.

"Endişelenme, ahbap." Gibsie sessizce gülerek ve Claire'in yanına uzandı. "Baban tam bir efsane."

"Siktir git," diye homurdandı Johnny.

"Ayy," diye bağırdı Claire. Bir gazeteyi görmem için havaya kaldırdı. "Şu ikinize bak."

Bakışlarım birkaç ay önce Tommen'ın Erkek Öğrenciler Turnuvası'nı kazandığı iki sayfalık büyük resme takıldı. Fotoğrafta Johnny'nin kolu bana sarılmıştı, yüzümde çılgın bir sırıtış vardı. "Bunu şöhret duvarına asmalısın." Johnny'ye alaycı bir bakış atarak elinde gazeteyle yataktan zıpladı. "Burada kız arkadaşının bir fotoğrafının olmaması çok saçma."

"Kişisel bir krizin tam ortasındayım," diye homurdandı Johnny. Uzanıp burnunu karnımın üstüne sürttü. "Odamı yeniden dekore edecek vaktim olmadı."

"Bunu senin yerine ben yapabilirim."

"Claire," dedim uyarırcasına. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Önemli değil."

"Tabii ki önemli," dedi sayfayı dikkatle yırtarak. Johnny'nin masasının önünde durup üzerinde asılı mantar panoyu incelerken, "Sen bir bebeksin," diye ekledi. "Şimdi hanginiz raptiyesini kaybedecek?" Panodan bir resim indirmeden önce dilini şaklattı. "Üzgünüm, vücut fotoğrafı. Sen bir erkek hazinesisin," diye söylenerek elindeki fotoğrafa bir öpücük kondurdu. "Ama senin yerine ihtiyacım var."

"Claire..."

"Bırak yapsın," diye araya girdi Johnny. "Zaten uzun zaman önce asacaktım."

"Buradan gitmek ister misiniz?" diye sordu Gibsie. "Sıkıldım."

"Sen her zaman sıkılıyorsun," dedi Johnny.

"Çünkü sen sıkıcısın," diye karşılık verdi Gibsie.

"Eğer sıkıcıysam evine siktir git ve eziyet edecek başka birini bul," diye homurdandı Johnny.

"Yapamam," diye söylendi Gibsie. "Sıkıcı bir herif olabilirsin ama sana çok düşkünüm. Ayrı kaldığımızda seni çok özlüyorum."

"Tanrım..." Johnny kendi kendine homurdanıp sırtüstü yuvarlandı. "Peki ne yapmak istiyorsun, Gibs?"

Gibsie sırıtarak, "Bilmiyorum, Johnny," diye cevap verdi. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Zamanda geriye gitmek ve babamın annemi kahrolası tezgâhın üzerinde becerdiğini *görmemek* istiyorum," diye karşılık verdi Johnny. Dirseklerinin üzerinde doğrulup arkadaşına dik dik baktı. "Ama zaman yolculuğunda ustalaşamadığım için bunun yerine gözlerimi oymayı tercih edeceğim. Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

"Ancak anneni çıplak görme deneyimini ben de yaşarsam," diye karşılık verdi Gibsie. "Tanrı bile annenin zihnimdeki görüntüsünü silmemi sağlayamaz tabii..."

"Odamdan çık," diye hırladı Johnny. Gibsie'nin gülmekten yatağında yuvarlanmasına sebep olmuştu.

"Neden şehre gitmiyoruz?" diye önerdi Claire. Johnny'nin resim ve imzalarından oluşan mantar panosunu yeniden düzenlemekle meşguldü. "Bir şeyler atıştırdıktan sonra sinemaya gidebiliriz?" Masanın önündeki sandalyeyi duvara doğru sürükleyerek üzerine çıktı ve yatak odasının duvarlarına yapıştırılmış çıplak kadın resimlerine uzandı. "Bunlara da el koyuyorum, sapık herif," dedi Johnny'ye. "Bilgin olsun diye söylüyorum."

"Devam et," dedi Johnny. Başını uyluklarıma yaslamak için geri çekilirken etkilenmediği belliydi. "Ne düşünüyorsun, Shan?" diye sordu kucağımdaki tüneğinden bana bakarak. "Gitmek istiyor musun?"

"Şey..." Utanarak kulağına yaklaşıp amaçsızca odaya baktıktan sonra, "Hiç param yok," diye fısıldadım.

"Ben de var," diye fısıldadı başımı tutarak. "Ayrıca ben ısmarlayacağım." Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "O yüzden bunu çok düşünme," diye ekledi.

"Emin misin?" diye sordum utançla.

"Ben her zaman eminim," diye yanıtladı. "Endişelenmeyi bırak."

"Eğer gideceksek, Küçük Shannon'dan ayrılıp arabayı kullanman gerekecek," diye araya girdi Gibsie. "Çünkü kavşaklarda henüz rahat edemiyorum."

"Evet." Johnny derin bir iç çekerek yüzümü bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben sürersem muhtemelen daha güvenli olur." Elime uzanarak beni ayağa kaldırdı. "En azından oraya tek parça halinde varırız."

"Seni henüz öldürmedim, değil mi?" diye homurdandı Gibsie.

Johnny kaşlarını kaldırdı. "*Henüz* uygun bir kelime, dostum."

"İşte şimdi nankörlük yapıyorsun," diye karşı çıktı Gibsie. "Aletin kırıldığında seni haftalarca gezdirdim ve hayatta kalmanı sağladım!"

"Beni ve kırık sikimi gezdirdiğin, ikimizi de hayatta tuttuğun için çok teşekkür ederim, Gerard," dedi Johnny gözlerini devirerek. "Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"Rica ederim, Jonathon." Gibsie ona sırıttı. "Borcunu bir daha üzerime boşalmayarak ödeyebilirsin."

"Ne?" Claire'le aynı anda güldük.

Johnny gözlerini kıstı. "Siktir, öldün sen."

"Uzun hikâye, kızlar," dedi Gibsie kıs kıs gülerek. Ardından kapıya doğru ilerledi. "Hepsini size arabada anlatırım."

51
MANKENLER VE FİLMLER
JOHNNY

En yakın arkadaşımı öldürecektim. Onun maskaralıklarına yedi yıl katlandıktan sonra, ülkede beni mahkûm edecek bir jüri olmadığından emindim. Son gösterisinden sonra mümkün değildi.

"Kızlar tuvaletten dönmeden vitrinden uzaklaş," diye beşinci kez homurdandım. Yine de faydası olmadı. Sözlerim sağır kulaklara takılıyordu. Mahon Point alışveriş merkezindeki *Debenhams* mağazasının vitrininde, Süpermen pozunda elleri kalçalarına yerleştirilmiş, kot pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, yüzü olmayan bir mankenin kafasını aletine dayamıştı. Bir heykel gibi hareketsiz dururken gözünü bile kırpmıyordu.

"Etrafta çocuklar var," diye tısladım. İki küçük çocuğu olan bir kadın aceleyle yanımdan geçerken bana pis bir bakış attı. "Hadi ama, dostum," diye yalvardım. Shannon ve Claire'in bize doğru geldiğini görünce. "Dışarı çıkarsan sana *combo* alırım."

"Ekstra büyük boy istiyorum, *Minstrels*'le *birlikte*," dedi bir kez daha taş kesilmeden önce.

"İyi," diye kabul ettim. Shannon'a doğru telaşla el salladım. "Sorun değil, sadece güvenlik bizi dışarı atmadan önce vitrinden uzaklaş."

Gibsie genişçe sırıtarak kot pantolonunu yukarı çekti ve kendi kendine gülerek vitrinden çıktı. "Dostum, seni kızdırmak çok kolay."

"Çık dükkândan," diye homurdandım. Onu boğma isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Claire. Bizi şüpheyle izliyordu. "Alışveriş mi yapıyordunuz?"

"Belki," diye alay etti Gibsie. "Alışveriş yapmış olmamı mı isterdin?"

"Kesinlikle hayır," diye mırıldanarak kız arkadaşıma doğru ilerledim. Bütün film boyunca o salağın yanında oturmak zorunda kalmayacağım için onun burada olmasına minnettardım. "Hazır mısın?"

"Evet." Shannon ışıl ışıl gülümseyip başını sallayarak yanıma sokuldu. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Bir kolumu onun omzuna atarak sinema salonunun lobisine girdim. Sonra biletlerimizi almak için sıraya girdik.

Yıllardır Gibsie ve Claire'le sayısız kez sinemaya gitmiştim ve o kor-

kunç, *"Ne izleyeceğiz?"* sorusunu sorduğumda çıkacak tartışmaya fazlasıyla hazırlıklıydım. Her kahrolası filmden önce yaptıkları bir kavgaydı. Yaşlı evli bir çift gibi, gişenin önünde birbirlerine giriyorlardı.

"Yanılıyorsun Gerard," diye homurdandı Claire. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sana söylüyorum, *Kiralık Sevgili*'yi izlemeye gitmeliyiz."

"Seni dinlemiyorum," dedi arkadaşım ters ters bakarak. "*Not Defteri* macerasından sonra olmaz."

"*Harika* bir filmdi." Claire göğsünü tuttu. "Hiç zevk sahibi değilsin."

"Ağladın!" diye çıkıştı Gibsie. "Günlerce!"

"Sen de ağladın!" diye karşılık verdi Claire. "Benden daha yüksek sesle."

"Kesinlikle," dedi arkadaşım. "İşte bu yüzden, seni bir daha dinlemeyeceğim."

"Evet, dinleyeceksin."

"Hayır, bunu yapmayacağım," dedi Gibsie. "Yapmayacağım, Claire. Bu sefer değil."

Claire ayağını yere vurarak ona suratını astı.

"Bana öyle bakma," diye uyardı Gibsie. "Bu sefer işe yaramıyor. Seçim sırası bende."

"*Günah Şehri*'ne ne dersiniz?" diye öneride bulundum.

"Hayır," diyerek aynı anda karşılık verdiler.

"*Mumya Evi*'ni izleyeceğiz."

"Hayır, izlemeyeceğiz!"

"Evet, izleyeceğiz."

"Shannon'la benim ne izlemek istediğimizi sormak isteyen var mı?" diye sordum.

"Hayır," diye tekrar bağırdılar.

Shannon yanımda kıkırdadı. "Çok komikler."

"Claire, sıra bende," diye tısladı Gibsie. "Lanet olası son on yıldır sen seçiyorsun!"

"Hayır, seçmiyorum," diye karşı çıktı kız. "Beni *Pokémon* filmine gitmeye sen zorladın."

"Çünkü bana *Spice Girls*'ün* filmini izlettirdin!" diye karşılık verdi Gibsie. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Bunun için çocuklardan ne kadar laf yediğimi biliyor musun? Ha?"

* 1994 yılında çıkış yapmış İngiliz kadın müzik grubu. (ç.n.)

"Tamam," diye yatıştırdı Claire. "Bu gece benim seçmeme izin ver, yemin ederim bir dahaki sefere sen seçersin."

Gibsie'nin gözleri irice açıldı. "*Geçen sefer de* aynı şeyi söylemiştin."

Claire gözlerini devirdi. "Geçen sefer ciddi değildim."

"Hayır," diye homurdandı arkadaşım kararlı bir tavırla. "Bu gece benim filmimi izleyeceğiz, Claire. Benimkini. *Ben. Benim* seçtiğimi." Parmağıyla onu işaret etti. "Sen de bunu *beğeneceksin!*"

Claire ona, "İyi," diyerek kestirip attı.

Gibsie sinirle, "Hayır, hayır, hayır," diye homurdandı. "Öyle söyleme. Bu senin ağzından çıktığında tehlikeli bir kelime oluyor."

"İyi dedim, Gerard," dedi kız kesin bir ifadeyle. "Filmi seç. Umurumda değil."

"Yalan söylüyorsun," diye suçladı arkadaşım. "İyi değil. Sonrasında bana acı çektireceksin."

"Ne istiyorsan onu yap, Gerard."

"Aklımı sikip atmayı kes!"

"İyi."

"Böyle söyleme."

"İyi."

"İyi!" Ellerini havaya kaldırdı. "Siktiğimin iyisi. Sen kazandın." Tezgâhın arkasında oturan adama dönerek, "*Kiralık Sevgili* için iki bilet lütfen. Bir de hayalarımı koyması için bir kap istiyorum." Yorgun bir şekilde iç çekerek omzunun üzerinden bana işaret etti. "Arkamdaki zavallı piç de aynısından alacak."

"Yaşasın!" diye cıyakladı Claire. Ardından kollarını onun beline doladı. "Buna bayılacaksın."

"Bu adil değil ama neyse," diye mırıldandı Gibsie. Adama parasını ödeyip yanındaki kıza biletleri uzatırken, Shannon'la biletlerimizi almam için kenara çekildi. "Ne istediğimin hiçbir önemi yok."

"Sen harikasın." Claire yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip biletleri havada salladı. "Patlamış mısırımı seninle paylaşacağım."

"Hı-hı," diye homurdandı Gibsie. Burnunu sinirli bir tavırla havaya kaldırmıştı. "Aç değilim artık."

"Hadi ama, seni koca huysuz bebek," dedi kız onun elini tutarak. "Açsın ve bunu biliyorsun. Hadi yemek kuyruğuna girelim."

Gibsie oflayıp puflayarak sonunda kabullendi ve Claire'in onu ye-

mek bölümüne doğru sürüklemesine izin verdi. "Tamam ama sen *Malteser* al. Ben de *Minstrels* alayım. Böylece hepsini almış oluruz."

"Tabii ki." Claire sessizce güldü.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Shannon'a doğru dönüp baktım.

Omuz silkerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Aç mısın?"

"Bir şey alacak mısın?" diyerek kendi sorusuyla cevap verdi.

"Alabilirim." Onu dikkatle izledim. "Eğer sen almak istersen."

Küçük bir nefes verirken yanakları kızardı. "Eğer eminsen?"

"Mesele para mı?" diye açık açık sordum. "Çünkü sana zaten benim ödeyeceğimi söyledim."

Utanmış bir ifadeyle önce ayaklarına sonra da bana baktı.

"Eğer sen patlamış mısır alacaksan ben de biraz yerim."

Ondan ancak bu kadar onay alabileceğimi bildiğim için başımı salladım. Sonra onu yemek alanına götürüp büyük boy patlamış mısır, büyük boy kola ve bir şişe su sipariş ettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Shannon. Arkadaşlarımızın peşinden salona doğru ilerliyorduk. "Gerçekten teşekkür ederim..."

"Sana kahrolası bir kola ısmarladığım için bana teşekkür edersen, Gibs'ten daha kötü bir öfke nöbeti geçiririm." Kolayı ona uzattıktan sonra birinci bölmenin kapısını açtım ve önden geçmesi için yol gösterdim. "Ciddiyim, Shan."

"Bugün mutfakta olduğu gibi mi?" dedi sessizce gülüp aceleyle içeri girerek. "Ailenle?"

"Ahh." Ürpererek peşinden gittim. "Hiç hatırlatma."

"Sorun değil," diye takıldı. "Işıklar söndüğünde sana daha iyi hissettireceğim."

"Söz mü?" diye mırıldandım sessizce.

Hafifçe kıçımı sıkarak, "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Tanrım...

52
ONUN KIZI SHANNON

O gece Mahon Point'teki sinemadan çıkarken oldu. *Onu* gördüm. Johnny, Gibsie ve Claire yanımda yürüyorlardı. Az önce izlediğimiz film hakkında derin bir sohbete dalmışlardı ama nabzımın şiddetle çarpma sesi yüzünden söyledikleri tek kelimeyi bile duyamıyordum. Ayaklarım sendeledi, vücudum bir adım daha atamayacağım kadar kaskatı kesilmişti. Gözlerimi hızla kırpıştırarak zihnimi o görüntüden kurtarmaya çalıştım, sadece hayal etmişim gibi davrandım ama tekrar baktığımda hâlâ oradaydı. *O* hâlâ oradaydı. Johnny'nin *Audi*'sinden üç sıra ileride bir arabada oturuyordu. Yanında *bir kadın* vardı.

"Shan?" Johnny'nin elimi sıktığını hissettim. "İyi misin?"

Ona cevap veremedim.

Dudaklarım hareket etmiyordu.

Johnny'nin elini bırakarak geri çekilmeye başladım. Bir hayalet gibi hareket ederken beni görmemiş olması için dua ediyordum.

"Shannon?" diye seslendi endişeyle. "Bebeğim?" Elleri yanaklarımda, mavi gözleri gözlerime kilitlenmiş halde tam karşımda duruyordu. "Neyin var?" Başımı sallayarak ona cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey hava oldu.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Claire. Sonunda ne gördüğümü anlamıştı. "Shan, her şey yolunda."

"Ne yolunda?" diye sordu Johnny, loş otoparkta etrafına bakınarak. "Neler oluyor burada?"

Gibsie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, dostum."

"*Babası.*" Claire boğuk bir sesle açıkladı. "Şuradaki siyah arabanın içinde."

"Gitmem gerekiyor," diye mırıldanmayı başarabildim. Sendeleyerek onlardan uzaklaşmaya devam ediyordum.

Tam anlamıyla panik modundaydım ve gecikmiş kaçış içgüdüm devreye girmişti. "Gitmem gerek..." Arkamı dönerek alışveriş merkezinin girişine doğru koşmaya başladım. "*Hemen* gitmem lazım!"

"Hayır, hayır. Kaçma, Shannon..." Johnny'nin kolları belime dolandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Yanındayım," diye fısıldadı kulağıma. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Beni gördü mü?" Kollarında güçsüzce sallanırken, yanaklarımdan süzülen yaşlarla gözlerimi sıkıca kapattım. "Ya beni *gördüyse*, Johnny?"

"Önemli değil," dedi yatıştırırcasına. Bedenimi kollarının arasında döndürdü. "Sana dokunamaz."

"Sadece beni götür," diye fısıldadım. Kırgın bir şekilde yüzümü üstündeki *sweatshirt*'ün kumaşına gömdüm. "Lütfen beni buradan götür."

"Götüreceğim." Johnny'nin kasıldığını hissettim. Sonra beni daha da yakınına çekti ve -eğer böyle bir şey mümkünse- vücuduma sımsıkı sarıldı. "Söz veriyorum."

Midem korkunç bir şekilde çalkalanırken onun elinden kurtuldum, sendeleyerek uzaklaştım ve safranın tanıdık tadı duyularıma saldırırken karnımı tuttum.

"Kusacak mısın?" Johnny'nin sesi tok ve hırçındı. "Shan..."

Tepeden tırnağa titreyerek dizlerimin üzerine çöküp iki büklüm oldum ve şiddetle yola kustum.

"Şşşt, geçti," dedi Johnny. Atkuyruğumu tehlikeli bölgeden çekip aldı. "Her şey yolunda, bebeğim." Yanıma eğilerek saçımı tutmaya ve sırtımı sıvazlamaya devam etti. "Sadece nefes al, Shan. Güzel ve yavaşça... Aferin. İşte böyle..." Cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıp Gibsie'ye doğru fırlattı. "Arabayı buraya getir, dostum."

"Özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. Dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalmıştım.

"Dileme," dedi yumuşak bir sesle. "Bitti mi?"

Güçsüzce başımı salladım. "Üzgünüm."

"Sorun değil, Shan," dedi ayağa kalkmama yardım ederek. "İyisin, bebeğim."

O sırada yanımıza bir araba yanaştı. Johnny'nin *Audi*'si olduğunu fark ettim, Gibsie sürücü koltuğundaydı ve Claire arkada oturuyordu. Gibsie motoru çalışır durumda bırakıp el frenini çekti ve Claire'in yanına gitmek için koltukların üzerinden arkaya geçti.

Johnny yolcu kapısını açarak binmeme yardım etti ve kapıyı arkamdan kapatarak uzaklaştı.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. Arkamı döndüğümde babamın arabasına doğru gittiğini görmüştüm. "Johnny, yapma!" Kapıyı iterek açtım ve dışarı fırladım. "Bırak gitsin, Johnny!" diye bağırdım arkasından güçsüzce tökezleyerek. "Lütfen bir şey yapma..."

Güm.

Erkek arkadaşımın eli babamın arabasının ön camına o kadar sert bir çarptı ki, camın o kuvvet karşısında çatlamamasına şaşırdım.

Çarpmanın etkisiyle babam ve başı kucağında olan kadın irkildi. Aynı anda irkilerek ayağa kalktıkları sırada gözleri kocaman açılmıştı.

"Arabadan çık," diye emretti Johnny. Sürücü tarafındaki kilitli kolu çekiştirdi. Babam hiçbir hamle yapmayınca iki eliyle kapı kolunu kavradı ve arabanın sarsılmasına neden olacak şekilde sertçe çekmeye başladı. "Çık şu *siktiğimin* arabasından!" diye kükreyerek yumruğunu babamın kafasının yanındaki cama vurdu.

Sahnenin bir araba kazası gibi gelişmesini izledim, taş kesilmiştim ama kafamı başka yöne çeviremiyordum. Arabadaki kadın dehşet içinde etrafa bakıyordu. Onun evli olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. *Onun kötü olduğunu bilip bilmediğini...*

Babam arabanın kilidini açıp kapıyı dışarı doğru iterken öfkeli görünüyordu. Johnny de aynı derecede öfkeliydi ama geri çekilerek babamın onun emrine itaat edip arabadan inmesi için gereken boşluğu bırakmıştı.

Kararsız bir şekilde yaklaşmaya, erkek arkadaşımın yanına gitmeye ihtiyaç duyduğum için isteksiz adımlarla ilerledim.

"Sen," diye hırladı Johnny. Babam ayağa kalkıp onunla yüzleştiğinde göğsü öfkeyle kabarmıştı. "Şimdiye kadar karşılaşma talihsizliğine uğradığım en boktan herifsin... ve siktiğimin dünyasını gezdiğimi düşünürsek bu çok şey ifade ediyor."

Yüz yüze gelmişlerdi, alınları hararetli bir kapışmaya tutuşmuş iki kızgın boğa gibi birbirine değiyordu. Hissettiğim korku yüzünden boğuluyordum. Babam ona vurursa ne yapacaktı? Benden ayrılır mıydı? Bunların hiçbirini kontrol edemiyordum. Kendimi annem kadar zayıf ve işe yaramaz hissediyordum.

"Ona baba olmayı nasıl başardığını ancak Tanrı bilebilir," diye kükredi Johnny. "Çünkü bu kadar zehirli bir şeyden nasıl o kadar iyi bir şey çıkabildiğini kesinlikle anlamıyorum."

"Sen kimsin lan?" diye hırladı babam. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Beni tanıman gerekir," dedi Johnny. Ardından onu kuvvetle geriye doğru itti ve babamın sırtı büyük bir gürültüyle arabanın yan tarafına çarptı. "Ben ragbi pisliğiyim, unuttun mu?" Onun üstündeki gömleğinin önünü kavradı ve vücudunu yukarı doğru kaldırarak babamın suratına vurdu. Her yere kan sıçrayınca irkildim. "Ben senin kızının erkek arkadaşıyım," diye devam etti. Babamı bir kez daha arabaya doğ-

nu itip yumruğunu savurarak babamın çenesine indirdi. "Seninle tanışmak için *ölüyordum*."

Babam ağız dolusu kan tükürerek, "Sen kim olduğunu sanıyorsun, seni küçük pislik?" diye kükredi. "Şımarık, özel okul puştunun tekisin."

"Sana kim olduğumu söyleyeyim," diye hırladı Johnny. Öfkeli olduğu her halinden belli oluyordu, tek eliyle babamı arabanın kenarına sabitlemişti. "Ona bir ömür boyu verdiğin zararı düzeltmeye çalışan kişiyim. Çocuklarını mahvettin ve umurunda bile değil. Sen sikik bir hastalıksın ve bir köpek gibi uyutulmayı hak ediyorsun!"

"Lütfen yapma!" Dehşete kapılmış bir halde arabanın kaputunun yanında durdum, daha fazla yaklaşmaya korkuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "Johnny," diye tekrar tekrar haykırmaya devam ettim. "Lütfen sadece *uzaklaş*."

"Arabaya geri dön, Shannon!" diye emretti Johnny.

Babam dönüp bana baktı. "Shannon..."

Kendimi güçsüz hissederek geriye doğru sendeledim ve sanki bir şekilde benimle konuşmasını engelleyebilecekmişim gibi başımı iki yana salladım.

Johnny babama tekrar vurarak, "Sakın ona bakma!" diye kükredi. "Kahrolası gözlerini ondan uzak tut!"

Gibsie bize doğru koşarken, "Johnny, dostum," diye seslendi. "Uzaklaşman gerek..."

"Geri çekil, Gibs!" diye bağırdı Johnny. "Daha işim bitmedi."

Gibsie başını sallayarak ellerini kaldırıp geri çekildi.

"Bana karşılık ver, siktiğimin korkağı!" diye hırladı Johnny. "Ellerini kızına uzatmakta çok acele ediyorsun. Bir de bana yapmayı dene! Hadi yap, koca adam! Vur bana. Bak bakalım ne olacak!"

"Polisleri çağırmadan önce defol git buradan," diye kükredi babam. "Seni ukala pislik."

"Peki onlara ne diyeceksin?" Johnny onun yüzüne kahkahalarla güldü. "Bana dokunamazsın, seni yılan." Onu tekrar itti. "Ya küçük akıl oyunların? Onun aklına girmek için yaptıkların? Benim üzerimde işe yaramaz." Başını iki yana sallayarak alay etti. "Ben kurşungeçirmezim amına koyayım."

"Johnny," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen beni eve götür..."

Johnny irkilirken içinden öfkeli bir hırıltı yükseldi. "Bu iş şöyle olacak," diye tısladı ve babamın gömleğinden elini çekti. "Arabana geri dönüp uzaklara gideceksin. Uzaklaştırma kararına uyarak onu rahat bı-

rakacaksın. Kızının evinden uzak duracak ve onu görmezden gelmeye devam edeceksin. Ben de onda açtığın çukurları tamir etmeye devam edeceğim. Eğer ona bir daha dokunursan, bundan haberim olur. Tek bir morluk görürsem, onu kimin yaptığını bilirim," diye hırladı göğsü inip kalkarken. "Sonra senin peşine düşerim ve Tanrı bile seni kurtaramaz." Onu tekrar itti. "Anlaştık mı, seni zehirli bok herif?"

Babam cevap vermedi. Bir an için, Johnny'nin asla uzaklaşmayacağından korktum ama sonunda geri çekildi. Sertçe dönerek sinmiş olduğum yere doğru yürüdü ve elini uzattı.

Bir adım öne çıkıp cesaretimi topladım ve elimi onun avucuna bıraktım. Bana sunduğu bağlılığın vücudumu sarmaşık gibi sardığını hissettim. Onun dokunuşu derinlerimdeki bir şeyleri sakinleştiriyor, babamın karşısında tekrar durmanın yarattığı dehşeti yatıştırıyordu.

"Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum, kızım!" diye alay etti babam. Kahverengi gözlerini üstüme dikmişti. "Sen benim kızım değilsin."

"O senin kızın, seni hasta pislik." Johnny elimi bırakıp arkasını döndü ve arabanın kapısını açan babamın olduğu yere doğru yürüdü. "Ama sen kimsenin babası değilsin," diye hırlarken çenesine son bir acımasız yumruk indirerek onu yere serdi. "Şu pisliği gördün mü?" diye sordu arabanın içinde çığlık atan kadına bakarak. "Kadınları ve çocukları istismar ediyor. O yüzden hâlâ yapabiliyorken kaçmayı bir düşün."

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Babama vurdun," diye mırıldandım. Kolunu omuzlarıma sarıp adımlarımızı arabasına doğru yönlendirirken uyuşmuş hissediyordum.

Tutuşunu sıkılaştırarak, "Ona vurdum," diye mırıldandı.

"Hem de çok kötü," diye fısıldarken parmaklarımı üstündeki *sweatshirt*'ün yan tarafında sabitledim. "Bunu hak etti."

"Hak etti."

"Sen iyi misin?"

"Sen?"

"Bilmiyorum."

"Ben de."

Yolcu kapısını açtı ve sürücü tarafına geçmeden önce içeri girdiğimden emin oldu. Arabaya binerken kapıyı çarparak kapattı ve emniyet kemerini taktı. Çenesini sıkmıştı, gerginliği yüzünden okunuyordu.

"Aferin, dostum," dedi Gibsie, Johnny'nin arkasındaki koltuğa ge-

çip omzunu sıvazladı. "Sonunda onu bıraktığın için seninle gurur duyuyorum."

"Onu *öldürmem* gerekirdi," diye homurdandı Johnny. Ön camdan dışarı bakarken kanlı parmak eklemleriyle direksiyonu sıkıca kavrıyordu. "Bu yeterli değil."

"İyi misin, Shan?" diye sordu Claire. Kollarını bana sarmak için öne doğru eğilmişti.

Burnumu çekerek uzandım ve koluna dokundum. "Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Johnny sertçe başını sallayarak arabayı vitese taktı ve tekerlekler gereksiz hız yüzünden gıcırdarken otoparktan çıktı.

"Polisleri arayalım mı?" diye sordu Claire. "Senin yanma yaklaşmaması gerekiyor."

Gibsie sakince, "Ona yaklaşmadı," diye cevap verdi. "Johnny ona yaklaştı."

"Tamam," diye mırıldandı Claire. "Polis yok."

"Ya seni ihbar ederse?" diye sordum boğuk bir sesle. Panikleyerek ona dönüp, "Akademi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yapmayacak, Küçük Shannon," diye araya girdi Gibsie. "İstese bile yapamaz ve denese bile, Bay K bir saat içinde halleder. Bu yüzden endişelenme bile."

"Kesinlikle. Johnny hâlâ reşit değil," diye ekledi Claire. "Duyguları yüzünden kışkırtıldı. Kimse onu suçlayamaz."

"Ben tam olarak buradayım," diye çıkıştı Johnny. "Benim yerime konuşmayı kes."

"Üzgünüm, dostum," diye cevap verdi Gibsie. "Sadece durumu anlamaya çalışıyoruz."

Johnny soluk soluğa kalmış gibi görünerek elini saçlarında gezdirdi ve yan gözle bana baktı. "Bana kızgın mısın?"

Nefesim kesildi. "N-ne için?"

"Durumu senin için daha da kötüleştirdiğim için," diye sertçe itiraf etti. "Ben sadece..." Başını iki yana sallayarak öfkeli bir nefes daha verdi. "Tam orada duruyordu. Aniden gözümü kan bürüdü. *Bırakıp gidemedim.* Gitmem gerektiğini biliyordum ama... yapamadım." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "*Sana* yaptıklarından sonra yapamazdım."

"Kimse seni suçlamıyor, Johnny," diye araya girdi Claire. "Sen doğru olanı yaptın."

"Başına gelen her şeyi ve daha fazlasını hak etti, dostum," diye ekledi Gibsie.

"Özür dilerim, Shannon," dedi alçak bir sesle, diğerlerini duymazdan gelmişti. "Lanet olsun. Çok üzgünüm, bebeğim."

Elim kendiliğinden uzanıp vitesin üstüne yasladığı kolunu kavradı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Şu anda o kadar çok şey hissediyordum ki, kalbimin patlamasından korkuyordum. "Özür dileme."

Elini çevirip parmaklarımızı birbirine doladığında omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Bu gece benimle eve gelir misin?" Bana baktı, mavi gözleri ateşle parlıyordu. "Benimle kalır mısın? Güvende olduğunu bilmem için?"

"Olur." Titrek bir nefes verdim ve olmak istediğim başka bir yer olmadığını bilerek başımı salladım. "Seninle kalacağım."

Gözlerim yatağın yanındaki komodinin üzerinde sessizce yanıp sönen telefona çevrilmişti. Uzanıp cevap vermeye cesaret edemedim. Hatta zihnimde yataktan kalkıp telefonu pencereden dışarı fırlattığımı canlandırdım. Ağabeyime Johnny'de kaldığımı bildiren o mesajı gönderdiğimde telefonumu kapatmam gerekirdi. Beni aramaya çalışan kişinin büyük ağabeyim ya da daha kötüsü annem olduğunu biliyordum. Şu anda onlarla uğraşamazdım.

Hareketsiz kalarak göğüs kafesime çarpan kalbime ve çılgınca atan nabzımın sesine odaklandım. Bir yandan da umutsuzca kendime iyi olduğumu hatırlatmaya çalışıyordum.

Şimdilik...

Sadece şimdilik, Shannon.

Seni gördü ve gözlerindeki o ifadeyi gördün.

Kork.

Senin için geri gelecek.

Kes şunu!

Geleceğimde beni nelerin beklediğini düşünürken, endişemin istemsiz bir tepkisi olarak göğsümden titrek bir nefes çıktı. Yakınlardan derin bir inilti duyduğumda bakışlarımı hızla devasa yatağın diğer tarafında, yorganın üzerine spor ayakkabılarıyla yayılmış halde uyuyan çocuğa çevirdim.

Yan dönerek yüzümü yastığa bastırdım ve onu seyretmeye başlarken, "Johnny?" diye mırıldandım. Bana verebileceğinden bile emin olmadığım bir tür teselliye muhtaçtım ve endişeli hissediyordum. "Uyanık mısın?"

Sessizlik.

Dudağımı çiğneyerek bir sonraki hamlemi düşündüm.

Ayağa kalkmalı mıydım?

Yürüyüşe mi çıkmalıydım?

Onu uyandırmaya mı çalışmalıydım?

Sıcak bir elin elimi tuttuğunu hissettiğimde düşüncelerim dağıldı. "Merhaba, Shannon," diye fısıldadı Johnny. Gözleri açıktı ve benimkilere kilitlenmişti.

"Merhaba, Johnny," diye fısıldadım temasıyla titreyerek.

"Uyuyamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Korkuyor musun?"

Başımı salladım, şu anda konuşamıyordum.

Elimi tutan eli sıkılaştı. "Seni koruyacağım."

"Buraya gel," diye fısıldadım elini sıkıca tutarak. "Yakınımda olmana ihtiyacım var."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim."

Johnny elimi bırakarak ayağa kalktı ve yanıma uzanmadan önce yorganı çekti.

"Daha yakına," diye yalvardım ona dönerek. "Sana ihtiyacım var."

Kolu etrafıma dolandı, sırtımı çıplak göğsüne yaslayıp elini karnımın alt kısmına yerleştirdi. "Buradayım, bebeğim." Sıcak nefesi boynuma çarptı. Dudakları tenime değerek boynuma ve köprücükkemiğime yumuşak, sıcak öpücükler bıraktı. "Sen babanın kızı değilsin. Dünyada dalından düştüğün ağaçtan yeterince uzakta bir meyve bahçesi bulamazsın." Kolları etrafımda sıkılaştı, vücudunun sıcaklığı beni koza gibi sardı. "Sana zarar veremeyecek çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman."

"Seni seviyorum, Johnny Kavanagh," dedim boğuk bir sesle. Kolu-

nu tutup göğsüme bastırırken gözlerimi kapattım. "Dünyada en çok seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Shannon Lynch," dedi sessizce kulağıma. Aramızdaki bağı ruhumun en derin yerinde hissettim. "Dünyada en çok seni."

"Sonsuza kadar mı?" diye soludum.

Omzumu öptü. "Sonsuza kadar."

53
ÇOCUKLARI ÇALAMAZSIN, AHBAP JOHNNY

Shannon Lynch beni değiştirmişti.

Bunun saçma sapan bir pişmanlık gibi göründüğünü biliyordum ama gerçek buydu.

Ocak ayında topumla onu yere serdiğim o gün, gerçekten kendimi kaybetmiş ve perişan bir haldeydim. O gece mavisi gözlere bakıp kendi sırlarımın ve acımın neredeyse aynadaki kopyasıyla karşılaşana kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Onunkinden tamamen farklı nedenlerle incinmiş ve korkmuştum ama o gün benim için bir şeyler yerine oturmuştu. O zamandan beri eskisi gibi değildim.

Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı. Onu istememiştim, getireceğini bildiğim değişimle başa çıkmaya istekli değildim. Bu yüzden onu kendimden uzak tutuyordum. Onu kendimden uzaklaştırdım. Bir gün artık bunu yapamayacak hale gelene kadar uzaklaştırmaya devam ettim.

Bana neler olduğunu anlamam, içimde çırpınan duyguları algılamam biraz zaman almıştı. Ama sonunda anladığımda, ne hissettiğimi kabul ettiğimde ve gözlerimi ona çevirdiğimde her şeyi kabullenmiştim.

Hayatıma girip her şeyi altüst ettiği günden bu yana beş ay geçmişti. Ona karşı hislerim her zamankinden daha yoğundu. Onun olduğu her şeyin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Acıları, gülümsemeleri, korkunç ailesi, eğlenceli kişiliği. *Baş başa kaldığımızda ortaya çıkan kişiliği.* Kendimi tamamen ona kaptırmıştım.

Ne yaptığımıza dair hiçbir fikrimiz olmadığından çok emindim. Benim kesinlikle yoktu ama ne olursa olsun durmaya niyetli olmadığımı biliyordum. Shannon çalışabileceğim bir sınav ya da antrenmanlarla ve spor salonunda geçireceğim sayısız saatle hazırlanabileceğim bir maç değildi. Hayatımda ilk kez kendi alanımın dışındaydım ve nasıl yol alacağımdan tam olarak emin olmadığım bir ilişkide kanat çırpıyordum. Ama içimde uyandırdığı duygular bağımlılık yapıyordu. Bağımlılık bile değildi, şu anda kız arkadaşıma *saplantılıydım.* Onunla o kadar iç içe geçmiştim ki, *nefes almakta* zorlanıyordum. Yine de daha derine dalıyor, daha aşağı iniyor, daha fazlasını istiyor ve alıyordum. Sadece onunla birlikte *olmak* için elimden geleni yapıyordum.

Ailesinin beni aşağılaması ve tüm hızıyla devam eden katı antrenman programım arasında, onunla vakit geçirmek benim için bir problemdi. Ragbi ve kız arkadaşım arasında bir denge kurmakta zorlanıyordum. Çoğu gün spor salonunda ya da sahada son gücümle çalışmakla, antrenmanı bırakıp arabama atlayarak onu almaya gitmek arasında kalıyordum.

Kendimi her zamankinden daha güçlü hissederek, sabah beşteki spor salonu antrenmanlarıma geri dönmüş ve kaybettiğim zamanı telafi etmek için fazla mesai yapmaya başlamıştım. Zamanla kendimi toparlamak için her şeyimi ortaya koyuyordum, pozisyonumu yeniden ele geçirmek ve korumak için can atıyordum. Ne kadar antrenman yaptığımdan ya da spor salonuna ne kadar sık gittiğimden hiç şikâyet etmiyordu. Sadece beni *cesaretlendiriyor*, diğer her şeyden daha rahatlatıcı olan sessiz bir destek sağlıyor ve sürekli bana inandığını söylüyordu. *"Yapabilirsin, Johnny. Bunu yapabileceğini biliyorum."* Sözleri benim için çok güçlüydü. Beni onun sandığından çok daha derin bir şekilde etkiliyorlardı. Vücudum isyan çığlıkları atarken bu küçük onaylar her sabah kıçımı yataktan kaldırmama yardımcı oluyordu.

Geleceğin bizim için ne getireceğini, beni çağırdıklarında neler olacağını düşünmemeye çalışıyordum çünkü hayatımda ilk kez ragbi dışında bir şeye bağlanmıştım. *Ona* bağlıydım.

Shannon'la tanışmadan önce kendimi düşüncesiz biri olarak görmezdim. Ama beynimde bir şeyler yeniden kurulmuş, dikkatsiz ve düşüncesiz bir aptala dönüşmeme sebep olmuştu. Birkaç hafta önce babası konusunda çuvalladığımı biliyordum ancak dürüst olmak gerekirse, oradan nasıl öylece gidebilirdim ki? Kim onun gitmesine izin verebilirdi? Birinin o canavara bedel ödetmesi gerekiyordu.

Çalan telefonumun sesi düşüncelerimi böldü. Cevap vermek için cebimden çıkarmadan önce arabayı Shannon'ın evinin önünde kenara çektim. Ekrana baktığımda onun adının yanıp söndüğünü görünce sırıttım. "Merhaba, Shannon."

"Merhaba, Johnny," diye cevap verdi usulca. "Antrenman nasıldı?"

"Her zamanki gibi." Keyifle iç geçirerek koltuğumda arkama yaslandım. "Kapının önündeyim."

"Ah hayır, olamaz," diye mırıldandı. "Ben orada değilim."

"Sorun değil," diye cevap verdim. İçimde çalkalanan hayal kırıklığı dalgasını bastırdım.

"Aslında Claire'in evindeyim," diye açıkladı. "Alışverişe gidiyoruz."

"Alışveriş mi?" Kendi kendime sırıttım ve uyluğumdaki kumaştan bir parça tüy kopardım. "Aklında almak istediğin güzel bir şey var mı?"

"Hayır, ben almayacağım," dedi sesi boğuk sesiyle. "Ama bugün geç saatlerde gelebilirim, eğer senin için sorun olmazsa? Hughie beni senin evine bırakacağını söyledi. Yani... eğer hâlâ gelmemi istiyorsan?"

"Gelsen iyi edersin," diye takıldım. "Aksi takdirde, evinin yanına gelip seni dışarı çıkarmak zorunda kalacağım."

Shannon hafifçe güldü. "Ah, bekle..." Telefona geri dönmeden önce kulaklarıma hışırtı ve boğuk fısıltı sesleri doldu. "Claire Gibsie'nin seninle olup olmadığını soruyor."

"Hayır, bugün antrenmana arabayla gitti," dedim saatime bakarak. "Birazdan evde olur."

Shannon arkadaşına geri dönüp, "Duydun mu?" diye sordu. Ardından, "Seni özledim," diye ekledi. Ancak son sözleri bana yönelikti. "Hem de çok."

"Ben de seni özledim, bebeğim."

"Siz iğrençsiniz." Claire alayla güldü. "Dün okulda görüştünüz."

O sırada Shannon'ın evinin ön penceresinde gözüme bir şey takıldı ve dikkatimi konuşmadan uzaklaştırdı. Başımı kaldırıp duvarın üzerinden baktığımda perdelerin yeniden kıpırdandığını gördüm. "Evde kim var, Shan?" diye sordum merakla.

"Ha?"

"Senin evinde?" diye sordum. "Darren'ın bu hafta sonu iş için Belfast'a gittiğini söylemiştin?"

"Ah, evet öyle," diye yanıtladı.

"Yani evde kimse yok mu?"

"Olmaması gerekirdi."

"Ah..." Perdelerin kıpırdanmasını ve küçük sarışın bir kafanın ortaya çıkıp hızla kaybolmasını izledim. "Hmm."

"Neden?" diye sordu aceleyle. Sesinde belirgin bir panik vardı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye cevap verdim. Arabadan inerken sesimi sakin tutmaya çalışıyordum. "Şimdi eve dönüyorum, o yüzden telefonu kapatmak zorundayım."

"Tamam, aradığın için teşekkürler."

Bahçeden geçip eve doğru ilerlerken, "Beni sen aradın, Shan," diye hatırlattım.

"Ah... evet, doğru. Özür dilerim."

"Endişelenme." Onun kızardığını hayal ederek kıkırdadım. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Hoşça kal, Johnny."

"Hoşça kal, bebeğim." Telefonu kapattıktan sonra telefonumu cebime attım ve pencerenin önüne çöktüm. Bir dakikadan kısa bir süre sonra tül perde kıpırdadı ve bir çift iri, çikolata rengi göz benimkilere kenetlendi.

Sean, diye not ettim zihnimde. Yeni yürümeye başlayan çocuk camdan bana bakıyordu, yüzü ciddi ve çamur içindeydi.

"*Hey!*" dedim dudaklarımı oynatarak. Ardından ona el salladım.

Cevap vermedi.

Orada öylece durup bana baktı.

Ne yapacağımı bilemeyerek elimi pencere camına yaslayıp nefesimi tuttum. Saniyeler geçti ve tam onun taşa dönüştüğünü düşünmeye başladığım anda küçük, tombul elini cama bastırarak elimle aynı hizaya getirdi.

Gülümseyerek yavaşça ayağa kalktım. Arabama geri dönüp evden uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama yine de ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı usulca çalarak cevap bekledim, içeri dalıp neler olduğunu öğrenme isteğimi bastırmaya çalıştım.

Sonunda kapı açıldı ve penceredeki aynı küçük sarışın çocukla karşı karşıya geldim. "Selam, Sean," dedim en yumuşak ses tonumla. "Nasılsın?"

En fazla on bir ya da on iki yaşında olan başka bir çocuk bize doğru koştu ve yürümeye başlayan çocuğu kollarının arasına aldı. Arkasını dönerek güvensiz bakışlarını bana kilitledi. "Çık dışarı."

"Nasıl gidiyor?" dediğimi duydum. Birkaç adım geri çekilmiştim. "Ben Johnny."

"Öyle mi? Siktir git, Johnny."

Çenem seğirirken iğneleyici cevabımı yuttum ve tekrar denedim. "Sen Tadhg'sın, değil mi?" İsmi doğru söylediğimi umuyordum. "Ben kız kardeşinin erkek arkadaşıyım. Ağabeyin Joey'yi de tanıyorum."

O sırada üçüncü bir çocuk belirdi, mutfaklarının kapısı olduğunu bildiğim şeyin arkasından bakıyordu. "Sen *o* Johnny misin?" diye sordu umutlu bir sesle. "Shannon senden gerçekten hoşlanıyor."

"Onunla konuşma, Ollie." Tadhg buz gibi bir sesle onu uyardıktan sonra sert bakışlarını bana çevirip, "Git buradan," diye tısladı.

Gitmeyecektim.

Gidemezdim.

"Anneniz nerede?" diye sordum.

"Sen kendi işine bak," diye çıkıştı Tadhg.

Tanrı aşkına, çocuk en az Joey kadar vahşiydi.

"Joey nerede?"

Cevap yok.

"Evde yalnız mısınız?"

Tadhg sert bir bakışla kapıyı yüzüme kapatmak için hamle yaptı.

Uzanıp kapanmasını engelledim. "Bana nerede olduğunu söyleyebilirsin," dedim sakince. "Ya da polise söyleyebilirsin."

"Joey'nin maça gitmesi gerekti," dedi ortanca kardeş sırrı ortaya çıkararak. "Annem bizi büyükanneme bırakacaktı ama hâlâ yatakta ve uyanmıyor."

"Tanrı aşkına, Ollie," diye kükredi Tadhg. "Bize ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ollie titreyen dudaklarıyla, "O sordu," diye cevap verdi.

"Sen de ailemizin özelini ona *anlattın*, öyle mi?" Tadhg ters ters baktı. "Çok biliyorsun!"

Ortanca kardeş başını eğip burnunu çekti. "Özür dilerim."

"Eğer bizi polise ihbar edersen, sana bedelini ödetirim," diye tısladı Tadhg. Arkasını dönüp bana dik dik baktı. "Tehlikeli biriyim."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Sana inanıyorum," dedim yüz ifademi bozmadan. "Yaşma göre büyük bir delikanlısın."

"Evet, öyleyim. On iki yaşındayım," diye hırladı göğsünü şişirerek. "Seni haklayabilirim."

Ciddiyetle başımı salladım. "Kesinlikle."

"Komik konuşuyor," dedi Ollie. "Neden komik konuşuyorsun?"

"Çünkü o bir *Dub**," diye alay etti Tadhg. Bana ters ters bakmaya devam ediyordu. "Herkes Cork'un İrlanda'nın gerçek başkenti olduğunu bilir."

Doğum yerim yüzünden benimle kavga mı ediyordu?

Yüce İsa...

"Joey maçtan ne zaman dönecek?" Kapı çerçevesine yaslanırken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Ollie yaklaşırken, "Birkaç saat sonra," diye cevap verdi. "Ama maçtan sonra çalışacaksa, o zaman gerçekten çok geç gelir."

* İrlanda sokak ağzında Dublin'den gelenler için kullanılan ifade. (ç.n.)

"Kahretsin, Ollie." Tadhg yenilgiyle başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi kendine saklayamıyorsun."

"Ben sadece onun sorusunu yanıtlıyorum," diye homurdandı Ollie.

"Akşam yemeği yediniz mi?" Gözlerini kocaman açarak bana bakan Sean'a gülümsedim. "Aç mısınız?"

"Biz iyiyiz," diye homurdandı Tadhg.

"Ben açım," diye söze girdi Ollie. "Ayrıca yemek yemedik çünkü ocağın nasıl çalıştığını bilmiyoruz."

Kalbim göğsümde çatırdadı ama küçük bir kahkahayla bunu gizledim. "Evet, ben de öyleyim," dedim onları rahatlatmaya çalışarak. "Ben de ocaklar hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Joey yemek pişirir," dedi Ollie. "Shannon da öyle."

Gülümseyerek başımı salladım. "Ablanız harika bir aşçıdır."

Ollie'nin gözleri kocaman oldu. "Onun spagettisini denedin mi? En sevdiğim yemeğidir."

"Henüz değil," diye cevap verdim. "Bir ara ondan benim için yapmasını istemeliyim."

"İstemelisin," diye onayladı Ollie. "Gerçekten çok güzeldir."

"Hey, ben en çok neyi severim biliyor musun?" diye sordum. "McDonalds." Gözleri büyüdüğünde aceleyle, "Gitmek ister misiniz?" diye sordum.

Ne bok yiyorsun, Johnny?!

"Seninle mi?" diye sordu Ollie. Gözlerini kocaman açmıştı.

Hayır de, göt herif. Lanet olsun, hayır de!

"Evet," diye cevap verdim.

"Şimdi mi?" Tadhg'ın sesi istemese de heyecanlıydı.

Hapse gireceksin, kaptan...

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Neden olmasın?"

Üç saat sonra, oyun parkındaki gezimiz ve iki kez McDonalds'da yemek yediğimiz için yorgunluktan ölüyordum. Panik içinde en yakın arkadaşımın sokağına girdim, biraz desteğe ve hayat tavsiyesine ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Çocuklar arabada bekleyin, tamam mı?" *Audi*'min arkasındaki üç sarışın kafaya göz attım. Ollie ve Sean yüzlerini şeker torbalarına gömmüşlerdi. Tadhg ise buzlu bir içeceği höpürdeterek içiyordu. Boş çocuk menüsü kutuları arabamın zeminine saçılmıştı. Çocukların alerjisi ol-

maması için dua ediyordum çünkü midelerini bunu düşünmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok ıvır zıvırla doldurmuştum. "Arkadaşımı almaya geldim."

"Şimdi ben sürebilir miyim?" diye sordu Tadhg. Emniyet kemerini çözüp ön koltuğa gitmeye çalıştı. "Çıkmaz sokaktayız."

"*Hayır*," diye karşılık verdim. "Sana zaten söyledim."

Oflayarak tekrar yerine oturdu ve pipetinden bir yudum aldı. "Berbat birisin."

Seni arsız küçük piç kurusu. "Burada bekle," diye mırıldandım ve kız arkadaşımın küçük kardeşini boğmadan önce arabadan çıktım.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Gibsie. Bahçe yolundan hızla ona doğru ilerlerken ön kapısından beni izliyordu. "*Johnny?*"

Yanına ulaştığımda, "Başım belada," dedim boğuk bir sesle. "Çok büyük bir bela."

"Biliyorum." Gibsie bana şüpheyle baktı. "Yüzünden anlayabiliyorum. Ne bok yedin sen?"

Arabamı göstererek, "Onları aldım!" dedim boğuk bir sesle.

"Neyi aldın, Johnny?" Gibsie temkinli görünüyordu.

Bir iniltiyi bastırarak kolundan tuttum ve onu patikadan arabama doğru sürükledim. "Onları!" Boğuk bir sesle bize bakan üç sarışın çocuğu işaret ettim.

"Onları *aldın*," diye çıkıştı Gibsie. "Öylece gidip birkaç *çocuğu* mu aldın?"

"Sen orada değildin!" Öfkeyle hırlayarak elimi saçlarımda gezdirdim. "Benim gördüklerimi görmedin, o yüzden beni yargılama," diye tısladım.

"Seni *yargılamayayım* mı?" diye bağırdı Gibsie. Konuşurken gözleri kocaman açılmıştı. "Dostum, sen kahrolası birkaç çocuk kaçırdın." Söylenmeye devam ederken sesi yükselip tizleşti. "Ayrıca onları buraya, *evime* getirerek beni suç ortağı yaptın!"

"Onları *kaçırmadım*," diye homurdandım. "Onları gidip aldım."

"Kaçırmak ya da almak. Hepsi aynı, Johnny," diye tersledi. "Onlar senin aletinin ürünü değil. Bu yüzden onları alıp hiçbir yere götüremezsin." Etrafımdan dolanıp pencereden içeri baktı. "Bunun nesi var?" Sean'ı işaret ediyordu. "Neden parmaklarını yiyor?"

"Bilmiyorum, o konuşmuyor," diye homurdandım telaşlanarak. "Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Onları hangi oyun parkında bulduysan oraya geri götür."

"Durum bundan biraz daha karmaşık," dedim sırıtarak. Çocuklara baş parmaklarımı gösterdim. Ollie ve Sean bana el salladı, Fadhg da bana ortaparmağını gösterdi. "Şunu geri bırakabiliriz," diye mırıldandım sessizce. Sonra tekrar arkadaşıma doğru döndüm. "Onları içeri götürebilir miyiz?"

"Evimin içine mi?" Gibsie tereddüt etti. "Kulağa hiç de saldırgan ve boktan gelmiyor. On yedi yaşında iki delikanlı üç küçük çocuğu evlerine getiriyor."

"Götürebilir miyiz?"

Gibsie bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve muhtemelen kaçırmıştım. Ama artık bu işin içindeydim ve duruma ayak uyduruyordum. "Sikeyim, olmaz!"

"Öyleyse onlarla ne yapmam gerekiyor?"

"Onları geri götür."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapamam."

"*Çocukları* kaçıramazsın," diye tısladı. "Bu hayatın temel kuralı gibi bir şey."

"Bunu düşünemedim."

"Sorunların var," dedi beni suçlayarak. Sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Sana ait olmayan kahrolası şeyleri almakla ilgili ciddi sorunların var. Bir kleptoman gibisin ama *insanlar* için!"

"Biliyorum," dedim boğuk bir sesle. "Bunun üzerinde çalışacağım ancak onlar için bana yardım etmen gerekiyor."

"Neden?" diye sordu. "Bana söylemediğin şey ne, Johnny? Tanrı aşkına, neler olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem."

"Onlar *Shannon'ın* kardeşleri." Arabaya sırtımı dönerek, "Evde yalnızlardı, dostum. Anneleri yataktaydı ve acıkmışlardı. Onları orada bırakamazdım," diye fısıldadım. Sonra çaresizce omuz silktim. "Onları o eve nasıl geri götürebilirim?" Arabayı işaret ettim. "O sadece bir bebek."

"Kahretsin." Gibsie başını eğerek inledi. "Shannon'ı arayalım mı?"

"Hayır," diye tersledim telaşlanarak. "Hayatında bir kez olsun iyi bir gün geçiriyor. Bunu daha fazla saçmalıkla mahvetmeyeceğim."

"Öyleyse onları senin evine geri götürürüz," diye cevap verdi. "Annen evde. Onlarla ne yapacağını bilir."

"Beni öldürür," diye mırıldandım umutsuzca.

"Evet," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Ben de öleceğim."

Bir süre sonra evimin önüne geldiğimizde, "Vay canına!" dedi Tadgh ve Ollie koro halinde. "Evin çok *kocaman* görünüyor."

"Hiçbiriniz köpeklerden korkmuyorsunuz, değil mi?" Bonnie, Cupcake ve Sookie arka bahçede geziniyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Ollie. Kapıyı iterek açtı ve hızla köpeklere doğru koştu. "Siyah olanı sevdim." Tadhg kardeşinin arkasından dışarı fırladı.

"Onun adı Sookie," dedim arkalarından dışarı çıkarken. "Biraz yaşlı, ona karşı nazik davran."

"Selam, Sookie," diye seslendi Tadhg. Çimlerin üzerinden koşarak Ollie'nin annemin iki Golden Retriever köpeğiyle birlikte yuvarlandığı yere gitti.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Gibsie. Arabamın yan tarafına yaslandı ve arka koltukta oturup parmaklarını çiğnemeye devam eden bebeği işaret etti. "Neden kendi kendini yiyip duruyor?"

"Kendini yemiyor, Gibs," diye tersledim. Garip bir şekilde ona karşı savunmacı hissediyordum. "Sadece gergin. Bunlar onun için yeni şeyler. Bu yüzden onu rahat bırak, olur mu?"

"Tanrım," diye mırıldandı ellerini havaya kaldırarak. "Özür dilerim, *baba*."

En iyi arkadaşımı görmezden geldim ve arka kapıya doğru yürüyüp yere çöktüm. "Selam, dostum," dedim onunla göz teması kurarak. "Benimle içeri gelmek ister misin?"

Sean uzun bir süre bana baktıktan sonra koltukların üzerinden sürünerek tombul elini avucuma doğru uzattı. Kararsız bir şekilde küçük yüzüne baktım ve güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Aferin oğluma." Arabadan inmesine yardım ederken, yanlışlıkla kolunu yuvasından çıkarmamak için kambur yürümek zorunda kaldım.

"Biliyor musun... Eğer ragbide başarısız olursan, çok iyi bir çocuk bakıcısı olursun." Gibsie gülerek evin arka kapısını benim için açık tuttu.

"*Siktir git!*" dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. Shannon'ın en küçük kardeşinin arka basamaktan çıkmasına yardım ettim ve kendimi korumak için birkaç *Hail Mary* duası okudum. "Anne?" diye seslendim kendimi kutsayarak. Mutfak kapısını içeri doğru ittiğimde, onu çalışma portföylerinden biriyle ada tezgâhta otururken buldum. "Bir sorunum var ve yardım etmen gerekiyor."

"Üç sorun diyelim," diye söylendi Gibs. "Üç tane kahrolası kocaman sorun."

"Ama panik yapma," diye ekledim aceleyle. "Küçük kulaklar bizi dinliyor."

Annemin bakışları doğruca elini tuttuğum, daha yeni yürümeye başlayan çocuğa ve arkadaşımla bana doğru döndü. "Ah, Johnny... Ne yaptın sen?" Taburesini iterek ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü. "Bu çocuk kimin?"

"Shannon'ın küçük kardeşi," diye elimden geldiğince sakin bir şekilde açıkladım. Elime yapışan küçük çocuğu ürkütmemeye dikkat ediyordum.

"Bahçenizde onun geldiği yerden iki tane daha var," diye ekledi Gibsie. "Johnny onları kaçırdı."

"O kadının *çocuklarını* mı kaçırdın?" diye bağırdı annem soluk soluğa.

"Evet, öyle yaptı. Bu yüzden kocanı arayıp çocuk kaçırma vakalarına aşina olup olmadığını öğrenmek isteyebilirsin." Gibsie benim yerime konuşuyordu. "Ayrıca burada kesin bir açıklama yapmam gerekiyor. İlk defa benim fikrim *değildi*."

"Bu Sean," dedim anneme bakarak. Sesimi yumuşak ve nazik tutarak yanına çömelip doğrudan bebekle konuştum. "Sean... İşte bu benim annem. Adı Edel."

Sean anneme baktı ve bu kez yumruğunu ağzına götürdü.

"Elini yemeyi seviyor," dedi Gibsie. Sanki bu önemli bir bilgiymiş gibi eklemeyi ihmal etmemişti. "Ama oğlun bunun sorun olmayacağını düşünüyor." Omuz silkerek, "Ben çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Evde sadece bir kedim var," diye ekledi.

"Gerard, ofise git ve kocamı çağır," diye fısıldadı annem. "Acele et, tatlım."

"Tamam," diye cevap verdi Gibsie. Sonra koridordan babamın ofisine doğru koşmaya başladı.

"Şimdi..." Sean'ın önünde çömelen annem ışıl ışıl gülümsedi. "Merhaba, Sean. Nasılsın, canım?"

Sean onu dikkatle izlerken hiç ses çıkarmadı.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu annem nazikçe. Bana hızlı bir bakış atmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

"Johnny?" diye seslendi başka bir küçük ses. "Köpeklerini besleyebilir miyim?"

"Sookie'yi yürüyüşe çıkarabilmem için bir tasman var mı?"

Ollie ile Tadhg saniyeler sonra parlak gözleri ve pembe yanaklarıyla mutfağa daldı. Gözlerini anneme çevirdikleri anda kaskatı kesildiler ve hızla birbirlerine sokuldular.

"Bu benim annem," diye açıkladım. "Edel."

"Merhaba, çocuklar," dedi annem yumuşak bir sesle. Erkek kardeşlere sıcacık gülümsedi.

"Bunlar Shannon'ın kardeşleri, Ollie ve Tadhg." Elimi sıkıca kavrayan Sean'ın yanında çömeldiğim yerden tanıştırma konuşmasını yaptım. "Sorun yok, dostum," diye fısıldadım kulağına. "Güvendesin."

"Merhaba, Dellie," dedi Ollie utangaç bir sesle.

"Tanrı aşkına, Ollie. Adının Edel olduğunu söyledi," diye homurdandı Tadhg. "Dellie değil."

"Sorun değil." Annem kıkırdayarak ayağa kalktı. "Tanrı aşkına, ağabeyinin resmen aynısısın." Tadhg'a bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tadhg onu dikkatle izledi. "Hangi ağabeyim?"

"Joey," diye yanıtladı annem.

Tadhg'ın gözleri büyüdü. "Joey'yi tanıyor musun?"

Annem başını salladı. "Tanıyorum. Çok sevimli bir çocuk."

Tadhg kaşlarını çattı. "*Joey'yi* tanıdığına emin misin?"

Annem yine kıkırdadı. "Eee, Sookie'yi sevdin mi?"

Çocuğun gözlerindeki sertlik yumuşadı. "O iyi bir kız."

"Onun sesi de çok komik" dedi Ollie. "Öyle değil mi, Tadhg? Johnny'ninkinden daha tuhaf."

"*Dublinli*," diye homurdandı Tadhg. Şimdi utanmış görünüyordu. "Tanrım, Ollie."

"Peki ya sen, Ollie?" Annem gülümsemesini ortanca olana çevirdi. "Bonnie ve Cupcake'i sevdin mi?"

"Onlara bayıldım," dedi çocuk gülümseyerek. "Çok büyükler. Bir köpek istiyorum. Çok ama çok istiyorum. Ancak babam şeyi aldığında bir köpek almamıza izin verilmedi..."

"Ollie," dedi Tadhg uyarıcı bir ses tonuyla. "Sessiz ol."

Ollie ağzını kapatırken yüzü kızardı.

"Lynch ailesinin çocuklarını kaçırma meselesi de neyin nesi?" Babam kıkırdayarak mutfağa girerken eğlenmiş görünüyordu. Ancak gözleri yanımda duran üç çocuğa takıldığı anda gülümsemesi kayboldu. "Ah, canım."

Odaya adımını attığı anda atmosfer değişti ve çocuklar yüksek alarm durumuna geçti. Ollie ve Tadhg bana doğru bir adım attılar, Tadhg hızla küçük kardeşini arkasına aldı. Sean göğsüme döndü ve küçük kollarını boynuma dolayarak bana yapıştı.

Annem gözleri yaşlarla dolarken eliyle ağzını kapattı. "Ah, Tanrım."

"*Ağlama, anne*," dedim dudaklarımı oynatarak. Kollarımı Sean'ın minik bedenine dikkatlice sarıp onu yukarı kaldırdım. "Her şey yolunda, dostum," dedim sakinleşmesi için. Başını sallayarak yüzünü boynuma gömdü ve salyayla kaplanmış parmaklarıyla yanağımı kavradı.

Erkekler, diye düşündüm. Yetişkin erkeklerden çok korkuyorlardı. Gibsie'yle onlar için o kadar büyük bir tehdit değildik çünkü Shannon da dahil olmak üzere tüm çocukların taparcasına sevdiği ağabeyleriyle aynı yaştaydık. Tiksinti vücudumu hızla dolduruyor, fonksiyonlarımı yerine getirmemi zorlaştırıyordu. "Çocuklar," dedim kendimi bulunduğum ana döndürerek. "Bu benim babam, John." Yardım etmesi için anneme baktım ama o da en az benim kadar afallamış görünüyordu. "O bir..." Bu çocukları rahatlatmak için ihtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalıştım. Boğazımı temizlerken, "O büyük bir ahmak, çocuklar. Ama tamamen zararsızdır," diye ekledim.

Kardeşler az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Doğru," dedi annem olayı çabucak kavrayarak. Babamı elinden tutup ada tezgâha götürdü ve onu bir tabureye oturttu. Böylece 1.80'lik boyuyla o kadar da korkutucu görünmüyordu. "O bizim aptalımız. Öyle değil mi, John?" diye ekledi saçlarını karıştırarak. "Koca, yaşlı bir şapşal."

"Merhaba, John," dedi Ollie. Babama temkinli bir şekilde bakarak ona küçük ellerinden birini salladı. "Ben Ollie."

"Merhaba, Ollie," diye cevap verdi babam. Ortanca çocuğa gülümseyerek baktı. "Seninle tanışmak çok güzel."

"Duydun mu, Tadhg?" dedi Ollie. Küçük ağabeyinin kaburgalarını dürttü. "O da bizim gibi konuşuyor."

Tadhg başını sallayarak, "Çünkü *Corklu*," diye mırıldandı. "Bu çok açık."

"Merhaba, Tadhg," diye ekledi babam. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim," dedi çocuk temkinli bir şekilde. "Teşekkürler."

Babam gülümsedi. "Johnny ne yaptı, çocuklar?"

"Bizi McDonalds'a götürdü," diye ağzından kaçırdı Ollie. "İki zaman."

"İki kere," diye düzeltti Tadhg. Ardından derin bir nefes aldı. "*İki kere* diyeceksin, Ollie."

"Ayrıca oyun parkına gittik," diye devam etti Ollie. Ağabeyinin uyarısına hiç aldırmamıştı. "Sonra şuradaki tuhaf çocukla tanıştık..." Gibsie'yi işaret etmek için duraksadı. "Şey... Tadhg onun tuhaf olduğunu söylüyor. Ben de öyle düşünüyorum ama aynı zamanda iyi biri." Sonra sırıtarak devam etti. "Bana bir beşlik verdi."

"Teşekkürler, ufaklık," diye kıkırdadı Gibsie. "Bence sen de iyi birisin."

"Ah... yani aç değil misiniz, çocuklar?" diye sordu annem buzdolabını açarken. "Biraz bile almaz mısınız..." Buzdolabından kocaman bir çikolatalı kek çıkarırken sözlerini yarım bıraktı. "Tatlıdan?"

"Vay be," diye mırıldandı Ollie. Doğruca anneme doğru ilerledi, işin içinde pasta olduğu için babamla ilgili tüm korkularını unutmuştu. "Biraz almamıza izin var mı, Dellie?"

"Edel," diye mırıldandı Tadhg. Sonra burun kemerini sıktı. "Dellie değil."

"Sadece en büyük üç parçayı," diye yanıtladı annem. Gözlerini sahte bir heyecanla kocaman açmıştı. "Kulağa nasıl geliyor?"

Ollie hevesle başını salladı. "Tadhg'ın geçen ay doğum günü vardı ve eve pasta alınmamıştı. O çikolatayı çok sever. Öyle değil mi, Tadhg?"

Tadhg yaklaşarak, "Sorun değil," diye mırıldandı. "Sanırım."

"Pekâlâ, yanıma gel de keselim," diye seslendi annem. Sesi neşeliydi ama gözleri dolmaya başlamıştı. "Ben de yanına dondurma getireyim."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Ollie. Annemin peşinden giderek adımlarını takip etti. "Annen çok iyi, Johnny."

"Sen de..." Annem pastayı tezgâha bırakıp onu bir tabureye oturttu. "Bana sadece ablanı hatırlatıyorsun." Saçlarını okşayarak ona gülümsedi. "Onun kadar tatlısın."

Ollie ona gülümsedi. "Öyle miyim?"

Annem başını salladı. "Evet, öylesin."

Tadhg alayla gülerek adada kardeşinin yanma katıldı. "Shannon'a benziyorsun."

"Yani?" diye homurdandı Ollie. Bakışlarını annemin kestiği pastaya dikmişti. "Ben tatlıyım."

"Biraz pasta ister misin, Sean?" diye sordum. Kafasını yukarı kaldırdığında gözleriyle ağabeylerini takip ediyordu. "Eminim çok güzeldir."

"O pek konuşmaz," diye açıkladı Tadhg. Annem önüne kocaman

bir dilim pasta koyduğunda gözleri irileşmişti. "Sadece yedi kelime falan söylüyor."

"Doğru," diye onayladı Ollie. Eliyle pasta dilimini alıp kocaman ısırdı. "Babam Shannon'ın canını yaktığından beri hiçbir şey söylemedi..."

"Ollie," diye inledi Tadhg. Omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Konuşmayı kes."

"Sorun yok, çocuklar," diye yatıştırdı annem. Babamın önüne bir tabak kek koyarken sesi biraz titriyordu. "Bugün o konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Hey," diye araya girdi Gibsie. Tadhg'a bakıp göz kırptı. "O pastanın hepsini yeme, şişko. Ben de biraz istiyorum."

Tadhg burnundan ses çıkararak güldü. "Bir ay yetecek kadar pasta yemiş gibi görünüyorsun."

"Benim kadar iyi görünmek için spor salonunda saatlerce çalışman gerektiğini bilmeni isterim," diye karşılık verdi Gibsie. Tezgâhın karşı tarafında onlara katılarak babamın yanındaki tabureye oturdu.

"Evet, tabii," dedi Tadhg. Pastasından aldığı lokmalar arasında alayla güldü. Yine yanındaki çatal yerine ellerini kullanmıştı. "Kafan buzdolabındayken saatler sürüyordur."

Gibsie başını geriye atıp güldü. "Sen arsız ve küçük bir pisliksin."

"Gerard," dedi annem. Gibsie'nin önüne bir tabak pasta koyarken ona minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Küfür yok."

"Özür dilerim, Anne K," dedi Gibsie. Pastasını afiyetle mideye indirmeden önce mahcup bir sırıtışla karşılık verdi. "Mmm."

"Ben dondurma getireyim," dedi annem. Aceleyle çalışma odasına girerken hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Biz de biraz alalım mı?" Sean şimdi yiyeceklere doğru yönelmişti. "İster misin?"

Sean başını sallayarak kollarımın arasında kıpırdandı. Bunu onu yere bırakmam için bir işaret olarak algıladım ve bıraktığım anda ağabeylerine doğru emekleyerek tırmanmaya çalıştı ama başaramadı. Her iki ağabeyi de onu görmezden geldi, önlerindeki pastayı mideye indirmeye odaklanmışlardı. Sean onların dikkatini çekmekten vazgeçerek adanın etrafında ilerledi ve babamın bacaklarının yanında durdu. Yukarı uzanıp panrolonunun paçasını çekiştirmeden önce tereddüt ediyormuş gibi göründü.

Babam hiç ses çıkarmadan uzanıp onu kucağına aldı ve pasta taba-

ğını önüne koyarken bunu büyük bir mesele haline getirmedi. Pastaya atlayan çocuk kek parçalarını ağzına tıkıştırmaya başladı ve babamın kucağında keyifle otururak yemeye başladı.

Ollie ve Tadhg şimdi küçük kardeşlerini izlemekle meşguldü. Babama temkinli bir merakla bakıyorlardı.

Annem elinde dondurma kutusuyla mutfağa girdikten sonra hızla geri çekildi. Başımı iki yana sallayarak onu takip ettim. İçerideki dondurucuya yaslanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Tanrı onları korusun," diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Ah, Johnny... Zavallı bebekler!"

"Biliyorum, anne," dedim sessizce. "Ama ağlamayı bırakmalısın. Onları korkutacaksın."

"Bu çok korkunç," dedi boğuk bir sesle. "Bir insan o bebeklere *bunu* nasıl yapabilir..."

"Anne, dur." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerimi omuzlarına koydum ve derin bir nefes aldım. "Onların karnını doyur," diye tembihledim. "Onları dondurmayla ve küçükken bize verdiğin o boktan şeylerle doyur. Daha fazla gözyaşına ihtiyaçları yok."

"Haklısın." Burnunu çekerek elinin tersiyle yanaklarını sildi ve kendini gülümsemeye zorladı. "Artık gözyaşı yok."

"Edel," dedi babam. Sean kucağında otururken kapıdan kafasını uzattı. "Konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum, John."

"Hayır." Sean kravatını çekerken babam başını iki yana salladı ve anneme anlamlı bir bakış attı. "Hemen konuşmamız gerekiyor, tatlım."

"Bu saçmalık," diye homurdandım. Babamın çalışma odasında delirmiş gibi volta atıyordum. "Onları oraya geri götürmeyeceğim, baba."

"Başka seçeneğimiz yok, Johnny," diye yanıtladı bıkkınlıkla. "Onları geri götürmek zorundayız, tercihen anneleri gittiklerini fark etmeden önce."

"O ailenin ciddi bir müdahaleye ihtiyacı var," diye mırıldandı annem. "Dünyanın nesi var bilmiyorum. O evde nasıl öylece bırakıldıklarını ya da o adamın nasıl elini kolunu sallayarak etrafta dolaştığını anlayamıyorum."

"Sakin ol, tatlım." Babam onun kolunu okşadı.

"Bu adil değil, John," dedi annem boğuk bir sesle. "Buna *dayanamıyorum*."

"Evet, hiç adil değil," diye onayladı babam. "Ama bunun için kendini bu kadar hırpalayamazsın."

"Şunlara bak, John!" Pencereye doğru ilerleyerek, Gibsie'nin üç çocukla birlikte çimenlerin üzerinde yuvarlandığı yeri gösterdi. "Şunlara *baksana*."

"Onları görüyorum, Edel," dedi babam sakince. "Gördüğün her şeyi görüyorum, hayatım."

"Eğer görüyorsan, onları *geri* göndermemi nasıl bekleyebilirsin?" diye tısladı annem. "Bir şeyler yapılması gerekiyor. O çocuklar için *daha iyisi* yapılmalı! Onlar sadece çocuk. Anlamıyorlar ve bunu hak etmiyorlar. Peki ya Shannon?" Annemin yüzü düştü. "O *gördü*, John." Titreyen parmağıyla beni işaret etti. "Oğlumuz en başından beri bunun farkındaydı. Ne gördüğünü anlamamış olabilir ama yardım çığlığını duydu. *Onu* duydu. Hiçbir çocuğun maruz kalmaması gereken bir karanlığı çözdü."

"*Biliyorum*," dedi babam ona anlamlı bir bakış atarak. "Ama şu anda elimizde yasal bir dayanak yok. Oğlunun tutuklanmasını mı istiyorsun, tatlım? Çünkü bu işi *doğru* şekilde yapmazsak tam olarak bunu yaşayacağız."

"Öyleyse *ne zaman?*" dedi annem boğuk bir sesle. "*Ne zaman*, John?"

"Ne zaman derken, anne?" diye sordum. Onu dikkatle izliyordum.

Annem cevap vermek için ağzını açsa da babam önce davrandı.

"Edel." Başını uyarırcasına salladı. "Bu oğlumuzun önünde yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Neyi doğru şekilde yapacağız?" diye sordum şüphelenerek. "Burada neler oluyor?"

"Soru sorma," dedi babam. "Yemin ederim. Bunu bilmene gerek yok."

"Tabii ki bilmem gerekiyor, baba..."

"Hayır, Johnny. Hiç gerekmiyor!" diye tersledi. "Bana güvenmen ve şimdi soru *sormaman* gerekiyor."

"Bunu yapamam," dedi annem boğuk bir sesle. Başını çaresizce ellerinin arasına aldı. "Onları oraya geri gönderemem."

"Ağabeylerine mesaj atmanı istiyorum, Johnny," diye talimat verdi babam. "Joey'ye buraya gelmesini söyle."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Şimdi mi?"

Babam başıyla onayladı. "Şimdi."

"Neden Joey?"

"Çünkü on sekiz yaşından büyük ve seni tutuklatma ihtimali en düşük olan o," diye karşılık verdi babam.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Evet," dedi babam. "Gerçekten de siktir, oğlum."

"Ama bence oraya geri dönmemeliler..."

"Ne diyorsam onu yap," diye emretti babam. "Seni daha önce hiç yanlış yönlendirmedim ve bundan sonra da yönlendirmeyi düşünmüyorum. O yüzden bana güven ve ağabeylerine mesaj at."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu cebimden çıkardım ve kederle derin bir nefes aldım. "Ne dememi istiyorsun?"

"Ona doğruyu söyle," diye emretti babam. "Bize söylediklerinin aynısını ona da söyle ve gelip onları almasını iste."

"Hayır." Annem başını iki yana salladı. "Lütfen, John..."

"Güven bana," dedi babam sertçe. "Tek yol bu, Edel."

Annem burnunu çekerek başını salladı. "Joey'ye mesaj at, canım."

Panikle telefonumu çıkardım ve beni tutuklatmayacağını umduğum tek kişiye bir mesaj gönderdim.

J: EVET, BUGÜN TUHAF BİR ŞEY OLDU...

ATICI JOEY: NEDEN BANA MESAJ ATIYORSUN?

J: ÇÜNKÜ KARDEŞLERİNİ ALDIM VE ŞU ANDA BENİM EVİMDELER.

ATICI JOEY: NEDEN?

J: BİLMİYORUM.

ATICI JOEY: ONLARI GERİ VERMEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUN?

J: SANIRIM.

ATICI JOEY: GERÇEKTEN BOKU YEMİŞSİN, KAVANAGH.

J: BİLİYORUM.

ATICI JOEY: YOLDAYIM.

"Tamamdır," diye mırıldanırken telefonu cebime geri koydum. "Buraya geliyor."

"Teşekkür ederim," dedi babam iç çekerek.

"Bana teşekkür etme, baba," diye mırıldandım. "Yanlış bir şey yaptığım için teşekkür etme."

Annem derin bir iç çekmeden önce bize baktı. "Sen doğru olanı yaptın, Johnny." Omuzları çökmüş bir halde bana doğru yürüdü ve kollarını belime doladı. "Her şey yoluna girecek." Ardından omzuma bir öpücük kondurdu ve mutfaktan çıkarken, "Ben su kaynatmaya gidiyorum," diye ekledi.

"Neler oluyor, baba?" diye sordum. Kendimi döngünün dışında kalmış gibi hissediyordum. "Bana söylemediğin ne var?"

"Sana pek çok şeyi söylemiyorum," diye cevap verdi babam. "Ebeveyn-çocuk ayrıcalığı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, baba," diye tersledim. "Shannon'la ilgili bir şey biliyorsan ve bana söylemiyorsan aklımı kaçırırım."

"Shannon'la ilgili bir şey yok," dedi babam.

"O zaman annemle aranızda neler oluyor? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Babam iç çekti. "Gerçekten bilmene gerek yok, Johnny."

"Bilmek *istiyorum*," diye karşı çıktım hararetle.

"Ama bilmene *gerek* yok," diye karşılık verdi. Ses tonunda kesin bir ifade vardı. "Çünkü annenle konuştuklarımız bize özel."

"Kavga mı ediyorsunuz?" Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. "Lynch ailesi yüzünden mi?"

"Eğer ediyorsak, yine bize özeldir," diye karşılık verdi. "Buna saygı duy."

Çenem seğirirken iğneleyici bir yanıtı yuttum ve sertçe başımı salladım.

"Aferin adamım," dedi cebinden arabasının anahtarlarını çıkararak. "Şimdi gidip birkaç telefon görüşmesi yapmam ve seni hapishaneden

uzak tutup tutamayacağıma bakmam gerekiyor... En azından on sekiz yaşına girene kadar." Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ancak sonra duraksayıp geri döndü. "Sana antrenmanların nasıl geçtiğini sormayı unuttum?"

"İyi," diye homurdandım.

"Peki ya Koç Dennehy?" diye zorladı. "Henüz bir haber yok mu?"

Hayır... "Şey... Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" dedim onun yerine. "Kafam allak bullak oldu."

"Tabii ki." Bana doğru göz kırptı. "Kendini renkli bir aileye kaptırmışsın, evlat."

Annemin tarafını düşünerek, "Konuşana bak," diye suçlayıcı bir şekilde karşılık verdim.

"Hiç hatırlatma," diye mırıldandı babam. "Sonra görüşürüz."

"Tamam." Neyin peşinde olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. "Görüşürüz."

54
UCUZLUK MAĞAZASI JİLETLERİ
SHANNON

"Hayatımızı yaşıyoruz, kızlar," dedi Claire. Günlerdir yaptığı alışverişleri yatağının üzerine sırıtarak boşaltmakla meşguldü. "Şimdi makyaj zamanı."

"Hayır," diye homurdandı Lizzie. Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatağın üstüne yığıldı. "Unut gitsin. Gecenin geri kalanında başka bir şey yapmayacağım."

"Evet, yapacaksın," diye cıvıldadı Claire. "Makyaj yapıyoruz ve buna sen de dahilsin, huysuz şey."

"Claire," diye tersledi Lizzie. "Bizi yedi saat boyunca bütün şehirde alışverişe sürükledin. Çok *yoruldum*."

"Bu konuda ona katılıyorum." Yere çökerek ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı ovuşturdum. "Saat akşamın yedisi oldu ve gerçekten çok yorgunum."

Johnny'yi görmek istiyorum...

Claire ayağını yere vurarak, "Kesinlikle! Bütün bu ıvır zıvırı şehrin altını üstüne getirip çöpe gitmeleri için almadım," diye homurdandı. "*İkiniz de* makyaj yaptıracaksınız ve sonucuna bayılacaksınız."

Yenilgiyle derin bir iç çekerek ayağa kalktım ve başımı onaylarcasına salladım. "Peki, makyajı yaparım."

"Yaşasın," diye bağırdı ellerini çırparak. "Teşekkürler, *Shannon*."

Lizzie sessizce, "Dönek," diye mırıldandı.

"Bu yüzden ilk senden başlayacağız." Claire ona doğru şeytanca sırıttı. "İşe o tek kaşla başlayacağım."

"Onun tek kaşı yok ki," diye kıkırdadım. Yatağın üzerindeki kozmetik yığınını karıştırıyordum.

"Hayır. Benim tek kaşım yok, Shan. Ama cımbızla yanıma yaklaşırsa suratına bir yumruk yer," diye karşılık verdi Lizzie.

"Jilete neden ihtiyacımız var?" Jilet paketini ve bir kutu tıraş köpüğünü elime aldım.

Claire rahat bir tavırla, "Çünkü çim biçmeye gidiyoruz, kızlar," diye cevap verdi. "Aşağıya."

"Vajinama jiletle yaklaşırsan seni bıçaklarım," diye uyardı Lizzie. "Hiç şakam yok."

"İyi," diye karşılık verdi Claire. "Sen öyle bir canavarsın ki, seni evcilleştirmek için bütün bir pakete ihtiyacım olur."

Lizzie gözlerini devirerek ortaparmağını gösterdi.

"Evet." Tıraş bıçağı paketine dikkatle baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu berbat bir fikir," diye araya girdi Lizzie. "Zaten orayı tıraş etmemen gerekiyor. Ağda bunun için var."

"Ağda yaptırmaya param yetmez," diye homurdandı Claire. "Ben milyoner değilim, Lizzie."

"Yani kendini bir ucuzluk jiletiyle mi parçalayacaksın?"

"Onlar iki *euro*," diye karşı çıktı Claire.

Lizzie alayla, "Ucuzluk mağazasında," diye cevap verdi.

"Neden bunu benim için mahvetmeye çalışıyorsun?" diye sordu Claire. Şimdi ona ters ters bakmaya başlamıştı. "Bunun eğlenceli bir bağ kurma anı olması gerekiyordu."

"Daha önce hiç orayı tıraş ettin mi, Claire?" diye sordu Lizzie.

Claire kaşlarını çattı. "Hayır."

"Eğer yapmış olsaydın senin için hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmadığımı, ikinizi de sürtünme yanığından kurtarmaya çalıştığımı bilirdin," dedi Lizzie. "Her neyse. Yapmaya devam edin ve derinizi yüzün. Kabız bir kovboy gibi ortalıkta dolaşırken koşarak bana gelmeyin yeter."

"Şey... Bu harika bir fikir," diye cesaretlendirdi Claire.

"Tabii ki öyle," diye alay etti Lizzie. "Tanrım, çok cahilsin."

"Aldırma ona, Shan," dedi Claire. Lizzie'ye sırtını dönüp bana ışıl ışıl gülümsedi. "Bunu birlikte yapabiliriz."

"Bunu seninle yapmayacağım," dedim gülerek. "Bu çok garip, Claire."

"Küvette yan yana oturarak yapmayı kastetmemiştim," dedi alayla gülerek. "Sırayla yapacağız."

"Eğer bu akşam kıçınıza *Edward Scissorhands* gibi davranmayı planlıyorsanız, sabunlarıma kavuşmak için eve gidiyorum." Lizzie yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. "İlk yardım çantasını hazır tut, Shan. Buna ihtiyacın olacak," diye ekledi odadan çıkmadan önce.

Gözlerim kocaman açıldı. "İlk yardım çantası mı?"

Claire gözlerini devirdi. "Yalan söylüyor."

"Ah, Tanrım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldanırken kararsızdım.

"Hadi ama," diye beni ikna etti Claire. "Tehlikelerle yaşa."

"Emin misin?"

"Neden olmasın?" Şeytani bir şekilde sırıtarak omuzlarını silkti. "Hatta ilk ben başlayacağım." Yirmi dakika sonra yanakları kızarmış ve bacaklarını iki yana açmış halde topallayarak yatak odasına döndü. "Banyo boşta, Shan," diye mırıldandı tıraş köpüğü kutusunu ellerime tutuşturarken.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım. "İyi misin?"

"Her şey yolunda," dedi yüzünü buruşturarak. Kendini yavaşça yatağın üzerine bıraktı. "Sıra sende."

"Bundan gerçekten emin değilim, Claire." Ona şüpheyle baktım ve kendini eliyle serinletmesini izledim. "Acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Shannon, bunu senin için yaptım!" Gözlerini kıstı. "Sıra *sende*."

Ağzım açık kaldı. "Hayır, yapmadın."

"Evet, yaptım," diye beni suçladı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu da benim pek ince olmayan yöntemimdi."

"Nasıl?" Ona boş gözlerle baktım. "Tanrı aşkına, böyle bir şey bana nasıl yardımcı olacak?"

"*Johnny* konusunda," diye açıkladı. "Bu gece onun evine gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Kesinlikle!" diye cevap verdi. "Benim neden kukumu tıraş etmem gereksin ki? Benim bir erkek arkadaşım yok."

"Kukun mu?" Kaşlarımı çattım. "Ona *kuku* mu diyorsun?"

"Kuku, pisi... Eh, hepsi aynı," dedi küçümseyici bir tavırla elini sallayarak. "Mesele şu ki, tıraş olmama gerek yoktu. Kimse suratını iç çamaşırıma sokmayacak."

"Kimseye söylemeyeceğine *söz vermiştin*," diye mırıldandım kızararak.

"Söylemedim de," diye karşılık verdi. "*Yalnızız*."

Nefesimi tuttum. "Pekâlâ, sanırım bana yalan söylüyorsun."

Claire'in gözleri büyüdü. "Pardon?"

"Beni duydun," dedim. "Gibsie'nin *senin* iç çamaşırına oldukça aşina olduğunu düşünüyorum."

"Iyy!" Eliyle göğsünü tutarak dehşet içinde bana baktı. "Yalan söylüyorsun."

"*Sen* yalan söylüyorsun," diye karşılık verdim. "Bir de benim vaji-

namı, sokağın karşısındaki çocukla gece vakti yaptığın maskaralıkları saklamak için kullanıyorsun."

"*Kullanmıyorum.*"

"Sana inanmıyorum."

"Hadi ama, Shan," diye yalvardı. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Beni bu konuda tek başıma bırakamazsın."

Ahhh. "İyi." Tek kullanımlık jiletleri kaptığım gibi onun banyosuna girdim. "Ama işler ters giderse, seni sorumlu tutarım."

"İyi şanslar," diye seslendi arkamdan.

Hayır demeyi öğren, Shannon.

Gelecekte, sadece hayır de!

"Sana bir şey söylemem gerekiyor." Johnny ön kapısını açıp beni evine çektiğinde söylediği ilk şey buydu. Saçları parmaklarını milyonlarca kez aralarında gezdirmiş gibi havaya kalkmıştı. Onu muhteşem bir şekilde dağınık gösteriyordu. Elimi tutarak koridorda hızla ilerledi ve doğruca merdivenlere yöneldi. "Çok kötü, Shan," dedi boğuk bir sesle. Beni merdivenlerden yukarı sürükledi. "Lanet olsun ki çok kötü, bebeğim."

"Tamam ama önce sana gerçekten bir şey göstermem gerekiyor," dedim boğuk bir sesle. Yatak odasına girip kapıyı arkamızdan kapatana kadar son sürat ilerlediğimiz için rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. "Çok kötü, Johnny," diye sızlandım ceketimi çıkarırken. "Kötülerin en kötüsü gibi."

"Ah... benimki daha kötü, Shan," diye mırıldandı volta atarak. "İnan bana. Delicesine kötü."

"Önce benimkine bakabilir misin?" diye yalvardım. Panik atağın yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Kardeşlerini kaçırdım, bebeğim!" diye ağzından kaçırdı. Sonra olduğu yerde donup kaldı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni seviyorum." Fiziksel bir acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak, "Lütfen benden ayrılma," diye ekledi.

"Ha?" Ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra ağzımın bir karış açık kaldığını hissettim. "*Ne?*"

"Çok özür dilerim," diye inleyerek yatağına atladı. "Bana ne oldu bilmiyorum," dedi yüzünü yatağa gömerken. "Normalde böyle şeyler yapmam, Gibsie'nin işiydi."

"Kardeşlerim mi?" Kaşlarımı çattım. "*Bebek* kardeşlerim mi?"

Johnny kafasını kaldırıp yavaşça başını salladı.

"Hepsi mi?"

"Hepsi," diye onayladı asık suratla. "Ama onları geri verdim."

Ne yapacağımı bilemez bir halde başımı iki yana salladım. "Annemin haberi var mı?"

"Tanrıya şükür ki hayır," diye mırıldandı. "O gittiklerini fark etmeden önce ağabeyin gelip onları aldı."

"Joey kızdı mı?"

"Hayır." Johnny kaşlarını çattı. "Kızmaktan çok eğlendi."

"Bekle, bekle..." Kafam karışmış bir halde elimi kaldırdım. "Bugün büyükannemle birlikte olmaları gerekiyordu."

"Aynen *öyle*," diye onayladı yataktan fırlayarak. "Öyle söylediler ama annen yataktaydı, Shan. Hepsi evde yalnızdı." Odada gezinerek anlatmaya devam ederken elleri havada uçuşuyordu. "Seninle telefonda konuşuyordum. Sonra pencereden bebeği gördüm, oradan bana bakıyordu ve bir türlü çekip gidemedim. Çok küçüktü ve kocaman, bir köpek yavrusu gibi gözleri vardı. Ben de onu *aldım*. Ardından tedbir olması için diğerlerini de aldım... Bu arada büyük olanın ciddi bir davranış problemi var. Her neyse, onları McDonalds'a ve oyun parkına götürdüm. Onları aşırı doyurduğumdan eminim. Sonra Gibsie pedofili gibi göründüğümü söyledi ve çok korktum. O yüzden onları eve getirip anneme verdim." Yüzünde suçlu bir ifadeyle kesik kesik nefes verdi. "Bana kızgın mısın?"

"Bu sindirilmesi gereken çok fazla bilgi, Johnny," diye mırıldandım. Parmaklarımı havaya kaldırıp şakaklarıma bastırdım.

"Biliyorum," diye inledi ellerini saçlarında gezdirirken. "Ahhh."

"Başın belada mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ha?"

"Başın belada mı?" diye tekrarladım panikleyerek. "Onları senin aldığını bilmediğinden emin misin?"

"Hayır, başım belada değil," dedi beni dikkatle izlerken. "Joey onların tek kelime bile etmeyeceğini söyledi."

Göğsümü tutarak, "Ah... Tanrıya şükür," dedim boğuk bir sesle.

"Bana kızgın değil misin?" Temkinli bir şekilde bana doğru yaklaştı.

"Hayır, kızgın değilim." Bana söylediği her şeyi düşünmek için bir anlığına durup düşünmem gerektiğini, kardeşlerimin neden büyükannemle gitmediğini ya da annemin onlara bakması gerekirken neden ya-

takta olduğunu öğrenmek istediğimi biliyordum. Ancak gerçekten de pantolonumdaki yangından başka bir şeye odaklanamıyordum. "Ayrıca gerçekten yardımına ihtiyacım var."

Gözlerinde endişe titreşti. "Kahretsin. Ne oldu, Shan?"

"Sana göstermek zorundayım," dedim telaşla. Ayakkabılarımı tekmeleyip kot pantolonumun düğmelerini açtım.

"Hey, hey, hey... *Dur!*" diye uyardı elini uzatarak. "Ne yapıyorsun?"

Fakat durmadım.

Aşağılanmış bir şekilde nefesimi tutarak kotumu aşağı indirirken, "Kurtar beni," diye bağırdım.

"Kendine ne *yaptın* sen?" dedi boğuk bir sesle. Gözlerini kocaman açmıştı.

"Tıraş ettim," dedim boğuk bir sesle.

Bana boş gözlerle baktı. "Her şeyi mi?"

"*Her şeyi*," dedim hıçkırarak. Ellerimi amaçsızca havada savurdum. "Banyonun *her yerinde* kan vardı!"

"*Öyle miydi?*" diye mırıldanırken dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Yüce Tanrım."

"Bir tür hassas cilt reaksiyonu mu yaşıyorum?" Panik modunda kot pantolonumu bir kenara fırlattım. "Çok fazla kesik var, Johnny." Aşağı bakıp sızlandım. "*Bana yardım et.*"

"Bebeğim." Ellerini havaya kaldırdı. "Benim bir aletim var. Şu anda konuya dair hiçbir fikrim yok."

"Ama çok kötü, değil mi?" diye sordum endişeyle. "Gerçekten kötü mü? Böyle görünmemeli, değil mi? Orası yanıyor... *sanki alevler içindeyim.*"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi. Şimdi sesi birkaç oktav yükselmişti. "Nereden bilebilirim ki?"

"Çünkü sen çok daha fazlasını gördün," diye bağırdım. "O yüzden bana doğruyu söyle, Johnny. Kötü mü?"

"Ah, hayır. Pek sayılmaz. Yani bu..." Johnny kaşlarını çatıp eliyle çenesini ovuşturdu. "*O kadar* kötü değil?"

"Bana yalan söyleme," diye uyardım onu.

"Neyle karşı karşıya olduğumuza bakmama izin ver..." Dehşet içinde *daha iyi görebilmek* için eğilmesini izledim, sonra tekrar doğrulup başını iki yana salladı. "Evet, Shan. Oldukça kötü."

"Sana öyle olduğunu söylemiştim!" diye bağırdım. İç çamaşırımı tekrar giydim ve sürtünme daha da kötüleştirdiğinde yüksek sesle inle-

dim. "Claire Biggs'i bir daha asla dinlemeyeceğim," diye devam ettim. "Aptal ucuzluk jiletleri."

Johnny kısmen gülerek, "Ucuzluk jiletleri mi?" diye homurdandı. "Böyle saçmalıklar için gidebileceğin salonlar ve güzellik uzmanları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii. Ama utangaç biriyim," diye homurdandım yatağına uzanırken. "Birine *bunu* nasıl gösterebilirim?"

Bana inanmadığını belli eden bir bakış attı.

"Sen sayılmazsın," diye tersledim telaşlanarak.

"Benim zavallı vajinam." Johnny yatakta yanıma uzanırken iç çekti. "Sen bir kasapsın."

Boğuk bir hıçkırıkla yatağa sırtüstü yığıldım. "Acıyor."

Hareketlerimi taklit ederek yerleşti. "Biliyorum, bebeğim." Elini kalçama koyup güven verici bir şekilde sıktı. "Ama tekrar uzayacak."

"Sence bu ne kadar sürer?"

Yüzünü bana döndü. "Hayalarımı tıraş etmemi ister misin?"

"Ne?" Ona bakakaldım. "Hayır!"

"O zaman bana hiç bilmediğim bir şey hakkında soru sormayı bırak," diye karşılık verdi.

"Özür dilerim." Pancar gibi kızardım. "Ben sadece... sen her zaman bir şeyler biliyorsun." Sıkıntı içinde inleyerek yüzüstü döndüm. Başımı annesinin ve *Johnny'nin* her zaman kullandığı çamaşır deterjanı gibi kokan yumuşacık yorgana gömdüm. "Çok utanıyorum..." Nefes almak için duraksadıktan sonra, "Yanıyor... ve artık çok *çirkin*," diye feryat ettim.

"Hayır, değil." Elinin külotumun üzerinde gezindiğini hissettim. "Ayrıca şu anda beni taş gibi sertleştiriyorsun."

"Nasıl sertleşebildiğini bilmiyorum," dedim acı dolu bir feryatla. "Bu çok iğrenç." Zavallı bedenime ne yaptığımın farkında olarak inledim. İç çamaşırımın bacaklarımın arasında yarattığı karıncalanma hissinden bahsetmeme gerek bile yoktu. "Kotumu nasıl geri giyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. Ardından yüzümü buruşturup, "Ya da tekrar gözlerinin içine nasıl bakacağım?" diye ekledim.

"Pantolonsuz olman kulağa hoş geliyor," dedi gülerek. Elleri hâlâ kıçımın üzerinde geziniyordu. "Hadi ama, Shan. Sadece bana bak."

Başımı iki yana salladım. "Bakamam."

"Evet, bakabilirsin," dedi yatıştırırcasına. Parmaklarını bedenimin iki yanında gezdiriyordu. "Eğer arkanı dönüp bana bakmazsan seni gıdıklarım."

Yan dönerek ona baktım. "Merhaba."

"Eee..." Eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Neden tıraş olduğunu açıklamak ister misin?"

Utanç içinde kıvrandım. "Bilmiyorum."

Kaşlarını oynattı. "Büyük planların mı vardı?"

"Ahh!" Yüzümü tekrar yorganın içine gömmek için hamle yaptım ama benden önce davranarak dudaklarımı bir öpücükle yakaladı.

"Geçen yaz turnedeyken güneşten çok kötü kavruldum," dedi burnunu burnuma sürterek. "Banyomda hâlâ biraz *Aloe Vera* var." Beni tekrar öptü. "Rahatlamana yardımcı olur."

Mahcubiyetle titrek bir nefes verdim ve başımı salladım. "Teşekkürler."

"Rica ederim." Burnumun ucuna bir öpücük kondurarak yataktan kalktı. Banyoya doğru yürüdü ve bir süre sonra elinde küçük bir merhem şişesiyle geri döndü. Kapağını açarak yatağa çıkıp iç çamaşırıma uzanmadan önce şişeyi bana uzattı.

"Ne yapıyorsun?" dedim boğuk bir sesle. Johnny iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekerken kalçalarımı kaldırdım. "Johnny?"

"Seni kurtarıyorum," diye cevap verdi sırıtarak. "Az önceki, *'Kurtar beni, Johnny. Lütfen kurtar beni!'* dediğin anları unuttun mu?"

"Evet ama..." Şişeyi elimden alarak parmaklarına bir miktar krem döktü ve elini aşağıya indirdi. "Aman Tanrım," diye sızlandım. Soğuk jel ateşi söndürürken rahatladığımı hissedebiliyordum. "Bu inanılmaz."

Johnny yatağın aşağısına doğru kayarak çıplak tenime hafifçe üfledi. Nefesim boğazımda düğümlendiğinde, vücudumun yukarı doğru kıvrılmasını engellemek için kendimi kasmak zorunda kaldım. O da kısılmış kirpiklerinin arasından bana bakıp yumuşak tenime soğuk hava üflemeye devam etti. "Yeterli mi?" diye sordu hırçın bir ses tonuyla. Ardından tenime küçük bir öpücük kondurdu. "Yoksa biraz daha ister misin?"

Güçlükle nefes alarak doğruldum ve tişörtünü sıkıca kavradım. "Çıkar şunu."

Omzunun üzerinden uzanıp tişörtünü çıkarırken mavi gözleri ateşle parlıyordu.

Titreyerek nefes verip kollarımı başımın üzerine kaldırırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Şimdi sıra bende."

Johnny tek kelime etmeden öne doğru eğildi ve sutyenimin kopçasını açmak için arkaya uzanmadan önce gömleğimi zahmetsizce başımın üzerinden çıkardı. Bir sutyeni bu kadar çabuk açabilmesi korkunçtu ama askıları omuzlarımdan aşağı kaydırıp yatak odasının zeminine fırlattığında bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Sırtüstü düşerek onu da kendimle birlikte aşağıya sürükledim, parmaklarım sert sırt kaslarına saplandı. Bacaklarımın onu karşılamak için açılmasına izin verdiğimde ağırlığını üzerime verdi. "Yatağımda çok güzel görünüyorsun." Ellerini kalçalarıma kenetleyerek bedenimi daha da yaklaştırdı ve birleştiğimizde yüksek sesle inledi. "Sen sırtüstü yatıyorken," diye ekledi üzerimde yükselirken. "Ben bacaklarının arasındayken," dedi dudaklarımızı mühürlemeden önce.

İnleyerek gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak vücudumu onunkine sürttüm. Bu çocukla ilgili her şey iyi, gerçek ve *doğru* hissettiriyordu. Dudakları her yerdeydi; boynumda, göğüslerimde, karnımda... Onu tenimin her yerinde hissedebiliyordum ama yine de yeterli gelmiyordu. Huzursuzca kıpırdanırken, parmağının içime girip içimde büyüyen acıyı neredeyse dayanılmaz hale getirdiğini hissettiğimde haykırdım. Omuzlarını kavrayarak dokunuşuna doğru kaydım, bana vereceği her şeyi istiyordum.

"Bu kötü bir fikir," dedi boğuk bir sesle. Ardından dudakları benimkilerin üzerine kapandı, dillerimiz adeta şiddetli bir düello yapıyordu. "Durmam gerek," diye hırladı ve içime giren parmaklarının hızını artırdı. "Lanet olası, gelmiş geçmiş en kötü fikir."

"Kötü fikirlerine bayılıyorum," diye fısıldadım eşofmanının beline uzanarak. "Sakın durma." Her zaman yaptığı gibi beni durdurmak için hamle yapmadığında eşofmanı aşağı indirdim. "Seni istiyorum."

İnleyerek dilini ağzıma itti ve kumaşı ereksiyonunun üzerinden geçirebilmem için dirseğinin üzerinde bekledi. "Siktir, seni seviyorum," diye fısıldadı eşofmanı tekmeleyerek. Elimi iç çamaşırının önüne götürüp ne kadar kalın ve uzun olduğunu hissettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. "Büyüksün," diye fısıldadım sert ve hızlı nefesler alarak. "Gerçekten, gerçekten büyük."

"Siktir, öyle deme," diye hırladı. Aç öpücüklerle boynuma saldırıyordu. "Beni boşaltacaksın."

"Ama öylesin," dedim nefes nefese. Tanıdık zevk sarsıntıları içimde dalgalanırken onun dokunuşuna doğru kaydım. "Ben..." Gözlerimi kapatıp bir mutluluk dalgası tüm bedenimi sarmalarken, tenimi ateşe verirken, kaslarımın kasılmasına ve spazm geçirmesine neden olurken eline doğru yaslandım. "Johnny..."

"Şşş." Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirdikten sonra dilini ağzımın içine soktu. Bedenim yavaşça onun altında gevşerken parmakları mükemmel bir ritimle hareket ediyordu.

"Endişelenme," diye fısıldadı. Dudakları boynumu emmek için ilerliyordu. "Aletimi iç çamaşırımın içinde tutacağım."

"Aletini iç çamaşırının içinde tutmanı istemiyorum."

Kaskatı kesildi. "Ne?"

"Seni istiyorum."

Bir anlığına duraksadı. Sonra dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı.

"Ciddi misin?"

"Evet."

Parmaklarını içimden çekip siyah iç çamaşırının beline uzanırken gözleri benimkileri inceledi. Yüz hatlarında belirsizlik parıldıyordu. "Emin misin?"

"Eminim." Başımı salladım, kalbimin göğsümde çılgınca çarptığını hissediyordum. "Her şeyini istiyorum."

55
KAPIYI AÇMA!
JOHNNY

Ne yapıyordum ben?

Ne *bok* yiyordum ben?

Düzgün düşünemiyordum. Tek görebildiğim yatağımda çırılçıplak uzanmış olan kızdı. Hissetmem *gerektiğini* bildiğim tüm şüpheler, korkular ve endişeler uçup gitmişti.

"Emin misin?" diye sordum tekrar. Bir güvence almaya ihtiyacım vardı. "Gerçekten... Bundan gerçekten emin misin?"

Altımda titreyerek başını salladı. Gözleri kocaman açılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ben hazırım, Johnny."

"Ama acı çekiyorsun," diye mırıldandım. Aletim iç çamaşırıma sürtünürken ona ulaşmak için çaresizce çırpınıyordum. "Canını yakmak istemiyorum."

"Canımı yakmayacaksın," diye fısıldadı uzanıp çenemi kavrayarak. "Bunu istiyorum."

Siktir.

Siktir!

Titrek bir nefes verdim ve üzerinden çekilip ayağa kalktım. Çok erken olduğunu biliyordum ama yine de bunu yapmaya kararlıydım. "Hayır diyebilirsin," dedim parmaklarımı iç çamaşırımın beline geçirip aşağı çekerken. "Bana *istediğin zaman* hayır diyebilirsin." İç çamaşırımı çıkarıp ona doğru yaklaştım. "Seni dinleyeceğim, tamam mı?"

Shannon başını sallayarak dirseklerinin üzerinde doğruldu, önümde dimdik duran aletime odaklanmıştı.

"Evet... işte bu benim aletim." Sonra bu kadar aptalca bir şey söylediğim için zihnimden kendimi tekmeledim. Sanki bir aleti ve testisleri tanımlamam gerekiyormuş gibi konuşuyordum.

Yüce Tanrım.

"Evet," Shannon titrek bir nefesle cevap verdikten sonra doğrulup oturdu. "Bu senin aletin. Pekâlâ..." Uzanıp parmağını aletimin ucunda gezdirdiğinde nefesimi tuttum. Tabii ki aletim temastan dolayı sarsılarak seğirdi. "Hareket etti." Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Kendi kendine."

"Onu cesaretlendiriyorsun," dedim boğuk bir sesle. Dizlerimin gü-

cünü kaybettiğini hissederek bir adım daha yaklaştım. "Ona dokunursan her türlü kahrolası fikre kapılır."

Parmak uçlarını yara izlerimin üzerinde gezdirdi ve yüksek sesle bir nefes daha verdi. "Çok güzelsin, Johnny." Öne doğru eğilerek kalçakemiğimdeki sivri çizgiye bir öpücük kondurduktan sonra bir diğerini çok daha aşağıdaki yara izinin üzerine bıraktı. "Seni çok seviyorum."

Siktir. "Ben de seni seviyorum," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Dudaklarını vücuduma değdirdiği anda bedenimi saran hisleri açıklayacak hiçbir kelime yoktu. Yere yığılmadan önce oturmaya karar vererek kendimi yatağa bıraktım ve Shannon'ı yan yatırıp birbirimize bakacağımız şekilde çevirdim. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok, tamam mı?" dedim yanağını okşayarak. "Burada seninle olmaktan mutluyum."

"Johnny?" diye fısıldadı. Yanağımı kavrayarak hareketlerimi taklit etti.

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Efendim, Shan?"

"Şşşt."

Sonra beni öptü.

Kendimi kaybettim.

Dudaklarımızı birleştirmenin iyi bir fikir olacağına karar verdiği anda kontrol etmeye çalıştığım her ne varsa uçup gitti. Shannon beni sırtüstü yatırıp üstüme tırmanmıştı. Öpüşmemizi bir an bile kesmeden ellerini saçlarımın arasına daldırıp parmaklarıyla beni delirten şeyi yaptı.

Dayanamıyordum.

Shannon benim için çok fazlaydı.

Onu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasına yerleştim ve elimi başucumdaki dolaba uzatırken onu doyasıya öptüm. Amaçsızca sağa sola savrulan elimi yanlışlıkla müzik setimin kumandasına çarpmıştım. Hoparlörlerden *Athlete*'in *Wires* şarkısı yüksek sesle yankılandı. "Kahretsin," diye homurdanarak kumandaya uzandım. "Ben kapatırım..."

"Hayır, sorun değil," diye soludu dudaklarıma doğru. "Bırak kalsın."

Ağzının içinde inleyerek çekmeceyi açtım ve prezervatif kutusunu aldım. Bir yandan da gökyüzüne sessiz bir dua savurarak, en yakın arkadaşım ve onun ileri görüşlülüğü için şükrettim.

Aferin sana, Gibs...

Tek elimle beceriksizce kutuyu yırtarak açmayı ve bir prezervatif çıkarmayı başardım. Ardından paketi odanın zeminine fırlatıp bacak-

larının arasına yerleştim. Ellerim bir sarmaşık yaprağı gibi titriyordu. "Emin misin, Shan?" Ambalajı yırtıp prezervatifi takarken dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Seni gerçekten istiyorum," diye fısıldadı başını sallayarak. Kalbimin göğsümde sıkışıp kaldığına yemin edebilirdim. Yastıklarımın üzerine uzanmış halini görmeye dayanamıyordum. O benim için çok fazlaydı.

"Seni çok seviyorum," dedim boğuk bir sesle. Bacaklarının arasına yerleşip dirseğime yaslanırken sesim duygudan kalınlaşmıştı. "Dikkatli olacağım." Kendimi yavaşça ona doğru iterken dudaklarını uzun uzun öptüm. "Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı ellerini kalçalarıma doğru uzatarak. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

"Acıtabilir," diye itiraf ettim. Alnımı onunkine bastırdım, kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse sesini duyabiliyordum. "Canını yakmak istemiyorum."

"Korkmuyorum," diye fısıldadı. Belimi tutup kalçalarını yukarı doğru kaldırdı.

Onu hissedebiliyordum. Çok sıcak, ateşli ve mükemmeldi. *Tanrım, çok korkuyordum.* Hayatımda hiçbir şeyi mahvetmekten bu kızla yaşadığım anlarda olduğu kadar korkmamıştım. Bakire olan oydu ama ikimize de yetecek kadar titreyen bendim. Onun için çok fazla şey hissediyordum. Onu benim için güvenli olan miktardan daha fazla seviyordum.

"Bunu istiyorum," derken kollarını boynuma sarıp dudaklarımı kendine çekti. "Yemin ederim," diye ekledi dudaklarımızı buluşturmadan önce. Ağzımı istila ederek çok arzuladığım o tatlı, ürkek dokunuşla dilimi okşadı.

İçimden derin bir titreme geçtiğinde gözlerimi sımsıkı kapattım ve tek bir hamleyle içine girdim. Shannon inlediğinde donup kaldım, kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "İyi misin?"

Başını sallayarak boynuma sarıldı. Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma yapıştırırken, "Beni öpmeye devam et," diye yalvardı.

Kalçalarımı sabit tuttum, vücudu altımda sarsılıp kasılırken hissettiğini bildiğim acıyı yatıştırmak için çaresizce onu öpmeye devam ettim. "Seni seviyorum," diye tekrar tekrar fısıldadım öpücüklerimin arasında. Hayatımda hiç hissetmediğim duygular tarafından hırpalanı-

yordum. Hepsi bu kız için, bu kız yüzünden ve bu kıza yönelikti. "Seni çok seviyorum, *nehir gibi* Shannon."

Kendimi kontrol etmek için dişlerimi sıkıyordum. Onun içinde hareket etme beklentisi benim için çok fazlaydı. O kadar dar, o kadar sıcaktı ki... Kendini her sıktığında, aletimi bir mengene gibi kavradığında gözlerim yuvalarından fırlıyordu. İçinde hissettiğim şeye alıştıkça ağzından çıkan küçük, muhtaç, ufak sızlanmalar ve inlemeler beni *öldürmeye* başlamıştı.

Tanrım...

"İyi misin?" diye fısıldadım. Kendimi sonuna kadar içine gömmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıyordum. Ağırlığımı bir dirseğimin üzerine verip boştaki elimle yanağını kavradım. Şehvet dolu gözlerle yüzünü izlerken burnunu okşadım. "Shan?" Alnımı onunkine bastırarak titrek bir nefes verdim. "Artık hareket edebilir miyim?"

"Hayır... henüz değil," diye soludu. Vücuduma sarılırken tırnaklarını sırtıma geçirdi.

"Sorun değil," dedim yatıştırmak için. Dudaklarını öptükten sonra boynuna doğru ilerledim. "Çok güzelsin."

"Johnny..." Sözleri yarıda kesildi ve kalçalarını yukarı doğru kaldırarak içinde daha derine girmeme neden oldu.

Beni daha sert sıktığında ve hayalarım gerildiğinde boğazımdan kopan iniltiye engel olamadım.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı kendini yukarı doğru iterek. "İçimde hareket etmeni istiyorum."

"Emin misin?" diye mırıldandım. Gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Evet, artık iyiyim." Shannon bir nefes alırken kızarmıştı. "İçimde iyi hissettiriyorsun."

Ah, sikeyim.

Kesik kesik bir nefes vererek eğildim ve yavaşça geri çekilirken onu öptüm. İçine tekrar girmeden önce boşalmamak için harcadığım çabayla göğsüm inip kalkıyordu. "Böyle iyi mi?"

Ağzımın içine doğru inleyerek başını salladı ve yavaş, nazik bir ritim oluştururken kalçalarını benimkilere doğru salladı. Elimi vücudunda gezdirerek kalçasını belime doladım. Bu hareket her şeyi daha derin, daha sıkı, daha *bağlı* bir hale getirip inlememize sebep oldu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadı altımda titrerken. Boynumdaki sımsıkı tutuşu gevşedi ve ellerini göğsümden aşağıya, vücudumun yan taraflarına doğru kaydırdı. "Çok güzelsin."

Yüce İsa... Bu kız beni öldürüyordu. "Güzel olan sensin," diye hırladım. Tanıdık zevk dalgası oluşmaya başladığında hareketlerimi biraz daha hızlandırdım. "Siktir," diye inledim bir kez daha dudaklarına yapışarak. "Shannon, ihtiyacım var... Siktir, buna ihtiyacım var..."

Güm, güm, güm...

"Johnny! Baban Çin yemeği getirmiş, tatlım. Sana tavuk topları almış."

Hayır.

Olamaz.

Yüce Tanrım, hayır!

"Bu kahrolası müzik seni sağır edecek."

Kapıyı kilitlemiş miydim?

Kilitledim mi?

Lanet olsun. Hatırlayamıyordum bile!

"Johnny," diye tısladı Shannon. Gözleri dehşet içinde açılmış halde göğsüme vurdu. "Kapı..."

"Kapıyı açma!" diye kükredim. Shannon'ın içinden aniden çıktım ve acı içinde kıvrandığında panikledim. "Ah, kahretsin! Shan... iyi misin, bebeğim?"

"Kapı," dedi boğuk bir sesle. "Kapıyı tut."

"Johnny! Beni duyabiliyor musun, aşkım?" diye seslendi annem. "İçeri geliyorum."

"Hayır!" diye bağırdım müziğin üzerinden. "Sikik bir saniye bekle lütfen!"

"Ne yapacağız şimdi?" diye sızlandı Shannon. Yatağımın üzerinde kafese kapatılmış bir kuş gibi çırpınıyordu.

"Bilmiyorum..." Başımı sallayarak etrafıma bakındım, oldukça çaresiz hissediyordum. *Ne felaket ama.* "Siktir!"

"Tavuk topların için aşağıya geliyor musun?"

"Bana kahrolası bir dakika ver, anne!" Yorganımın kenarlarından tutup kız arkadaşımı bir *taco* gibi sardıktan sonra yatağımın altına yuvarladım. "Orada kal, Shan," dedim ona. "Bunu halledeceğim." Tökezleyerek kumandayı aldım ve kapıya doğru ilerlemeden önce müzik setine vurarak müziği kapattım.

Shannon yatağımın altından, "Johnny!" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Çıplaksın."

Kahretsin.

Kan lekeli prezervatifi tamamen kalkmış olan aletimden çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattım. Ardından şifoniyerime doğru hamle yaparak iç çamaşırımı çıkarıp hızla giydim. Sertleşmiş aletimi düzeltip sakinleştirici bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kapıyı açman çok uzun sürdü," dedi annem şüpheyle.

"Evet, bunun için üzgünüm." Telaşla ve zor nefes alarak başımı salladım. Umutsuzca nefesimi düzene sokmaya çalışarak esneme numarası yaptım. "Uyuyordum."

"*Sen mi uyuyordun?*"

Başımı salladım.

"Akşam sekiz buçukta mı?" Annem inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı. "Son ses müzik çalarken mi?"

Omuz silktim. "Yorgunum."

"Eminim öylesindir." Bir adım öne çıkmak için hamle yaptığında hemen önünü kesip yolunu kapattım. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. Arkama bakmaya çalıştığında vücudumu kahrolası bir ahtapot gibi hareket ettirdim. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Kirli çamaşır olup olmadığını kontrol ediyorum," diye cevap verdi. "Bırak içeri gireyim."

"Kirli çamaşırım yok, anne. Çin yemeği de istemiyorum." Ona gülümseyerek yatak odamın kapısını kapatmaya çalıştım ama elini kaldırarak beni durdurdu.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey?" diye tekrarladı. Etrafımdan dolaşıp odama girmeden önce bana, "*Saçmalama*," der gibi baktı.

Nefesimi tuttum. Bir yandan da zihnimde Shannon'ın benden ayrılıp ayrılmayacağını sorguluyordum çünkü annem birazdan beni hadım edecekti.

"Yalnız mısın?"

"Tabii ki." Yumruğumu ısırarak isteksizce döndüm ve annemin

defolup gitmesi için kutsal olan her şeye dua ederek onu takip ettim. "Uyumaya çalışıyordum, anne."

Bakışlarım yatağımın altından bana bakan, gözleri kocaman açılmış kız arkadaşıma doğru kaydı. Yatağa ilerleyerek önünde durdum ve annemi izledim. Belli ki bir şey arıyordu. *Kız arkadaşımı.*

"Eee... Shannon bu akşam nerede?" diye sordu şüpheyle.

"Hiçbir fikrim yok," diye hızla cevap verdim. *Hem de aşırı hızlı.*

"Hiçbir fikrin yok mu?" diye inanmıyormuş gibi. Gözleriyle odamı taramaya devam ediyordu.

"Claire'in evinde olabilir sanırım," diye aceleyle hatamı düzeltmeye çalıştım. "Evet..." Sertçe başımı sallayarak yatağıma uzandım. "Bana geceyi Claire'de geçireceğini söylemişti."

Annem tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, anne." Göze çarpmamaya çalışarak çarşafı yataktan çektim ve kız arkadaşımı gizlemek için kenardan aşağıya düşmesine izin verdim. "Tanrı aşkına, neyin sorgusu bu?" O sırada bir el bileğime dolanıp tırnaklarını derime batırdı ve temastan irkildim. "Yüce İsa!"

"Pardon?" Annem ellerini beline yerleştirdi.

"Yorgunum," dedim boğuk bir sesle. Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. "Yüce İsa, gerçekten yorgunum."

"Hmm." O sırada gözüne bir şey takıldı. Gerçekten çok kötü bir şeydi çünkü gözlerini kısarken yüzü morarmaya başlamıştı. Hiçbir şey söylemeden yatağımın kenarına doğru yürüdü, yere eğilip prezervatif kutusunu almasını dehşet içinde izledim.

Hayatımı.

Sikeyim.

"*Açılmış*," diye hırladı annem. Yığılıp kaldığım yere geri dönüp kutuyu kucağıma fırlattı. "Bu *prezervatifleri* kullandığın kız nerede, Johnny?"

İyice boku yediğimi anlayarak başımı öne eğdim. "Şey..."

"Buradayım, Bayan Kavanagh," diye mırıldandı Shannon. Bacaklarımın arasından yukarı bakıyordu. "Özür dilerim?"

"Shannon." Annem kesik kesik bir nefes verdi. "Yatağın altından çık lütfen."

"Çıkamam, Bayan Kavanagh," diye mırıldandı Shannon.

"Neden?"

Kızarmış yüzüyle, "Çünkü biraz çıplağım?" dedi boğuk bir sesle.

"Tanrı aşkına," diye feryat etti annem elleriyle yüzünü kapatarak. "Kıyafetlerinizi giyin ve iki dakika içinde mutfakta olun," dedi boğuk bir sesle. Kapıya doğru ilerlemeden önce tereddüt etti. "Şunları bana ver," dedi tersçe. Oturduğum yere geri dönüp prezervatif kutusunu elimden aldı. Sonra kutuyla başımın arkasına vurarak, "Seni küçük adi!" diye tısladı. "John! Kilise papazını çağır. Çocuğunun günah çıkarması gerekiyor!" diye bağırarak odadan çıktı.

56
SANA BİR SÖZ VERDİM SHANNON

Yavaş yavaş ölmeyi planlıyordum.

Zamansız ölümümün nedeni: Utanç.

Hayatımın en iyisi ve en kötüsü olacak şekilde bekâretimi kaybetmiştim. Ancak sadece birkaç dakika sonra mutfak kapısından içeri adımımı atıp onun ebeveynleriyle yüz yüze geldiğimde yaşadığım utancı daha önce hiç tatmamıştım.

"SENİNLE bir şey konuşmam gerek."

"Ne hakkında?"

"Seks hakkında, aşkım."

Johnny yanımdaki tabureden, "Bunu ona yapma," diye yalvardı. "Lütfen, anne. Sana yalvarıyorum." Bana bakmak için döndü. "Kulaklarını kapat, bebeğim..."

Bayan Kavanagh'nın beni *konuşmak* için ada tezgâha oturttuğu zamanki ses tonunu hatırlayınca inleyerek mor yorganımı başıma çektim. Zihinsel olarak hayatımın geri kalanını bu yatağa yapışmış halde geçirmeye hazırlanıyordum çünkü bir daha asla evimden çıkamayacaktım.

Daha da kötüsü, Johnny'nin annesi beni eve *yalnız* götürmek için ısrar etmişti. Bu da kuşlar, arılar ve oğlunun beni herhangi bir şekilde *yozlaştırmasına* izin vermemem gerektiği hakkında konuşmak için daha fazla yalnız geçirmemiz anlamına geliyordu. Bayan Kavanagh'ya göre, onun oğlu da dahil olmak üzere tüm genç erkekler hormonlu köpeklerdi. *Jonathon'un* beni yoldan çıkarmasına izin vermemem gerekiyordu.

Artık çok geç, diye düşündüm kendi kendime. Yapabileceğim kadar içe kıvrılıp derin bir nefes aldım. Kendimi gerçekten kötü hissediyordum çünkü bunu yapmak benim fikrim olmasına rağmen annesinin gazabına uğrayan kişi Johnny'ydi. Üstelik her şeyi babası gazetesine bakıp sırıtırken ve karısı ne zaman istese başını sallayıp onaylarken yaşamıştı. Bayan Kavanagh'nın gözünde o daha büyüktü ve penise sahip-

ti. o nedenle ilişkimiz için doğru olanı bilmesi gereken kişi oğluydu. İkimize de mahrem alanların özel olduğu ve paylaşılmaması gerektiği konusunda ders vermeye başladığında ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilememiştim. O kadar küçük düşürücüydü ki, aradan iki saat geçmesine rağmen yüzüm hâlâ *yanıyordu.*

Kolumu uzatıp komodinden telefonumu alacak kadar uzuvlarımı açtıktan sonra yorganımın altına geri girip saate baktım. Saatin gece ikiyi geçtiğini görünce inledim.

Uyu, Shannon, diye telkin ettim kendimi. *Sadece beynini kapat ve fazla düşünmeyi bırak.*

Tık, tık, tık...

Kaskatı kesilip hareketsizce durdum ve dikkatle etrafı dinledim.

Tık, tık, tık.

Yatağımdan sıçrayarak dışarıdaki sokak lambasının aydınlattığı karanlık yatak odama baktım ve sesin kaynağını bulmaya çalıştım.

Tık, tık, tık.

Bakışlarım pencereye kilitlendi.

Tık, tık, tık.

Yorganımı fırlatırken yataktan hızla fırladım ve sakinleştirici bir nefes alıp perdeleri açtım.

Gözlerim penceremin önündeki verandada asılı duran kocaman çocuğa takıldığında ağzım bir karış açık kaldı. Kalbim göğsümde hızla atmaya başlamıştı.

"Johnny!" diye fısıldadım. Penceremi itip açarken saf bir şaşkınlık içinde ona baktım. "Buraya nasıl çıktın?"

"Tekerlekli çöp bidonuna tırmandım," dedi boğuk bir sesle. Ardından pencerenin pervazına doğru hamle yaptı. "Ölmeden önce beni içeri al."

Aceleyle kenara çekilip pencereden tırmanmasını ve büyük bir gürültüyle yatak odamın zeminine çakılmasını izledim. "Aletin ne olacak?" diye mırıldandım gözlerimi ona dikerek.

"Aletimi sikeyim," diye homurdandı ayağa kalkarken. "Annemle olanlardan sonra işleri böyle bırakamazdım, ayrıca bunun için çok özür dilerim. Bu rezaleti düzeltmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Başını iki yana sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve yanağı-

ma bir öpücük kondurdu. "Merhaba, Shannon. Harika kokuyorsun," dedi alçak bir ses tonuyla. Hemen ardından tekrar söylenmeye başladı. "Odamda bana ne oldu bilmiyorum, Shan. Kapımı her zaman kilitlerim..." Bir anlığına duraksadı ve onaylarcasına başını sallamadan önce kapımı hızlıca kontrol etti. "Sana tıraş yanıkları konusunda yardım etmekten bekâretini almaya nasıl geçtiğimi bile bilmiyorum ama çok özür dilerim." Odada gezinmek için hareketlendi ama küçücük bir yer olduğunu fark edince hemen durdu. "Bunun senin için güzel olmasını istedim ve sonra ben... ve o... ben sadece... Siktiğimin tavuk topları!" Kocaman bir iç çekti. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama sözümü tutmam gerekiyordu."

Kafa karışıklığı içinde ona baktım. "Ne sözü?"

"Sana yattığımızda birlikte uyuyacağımızı söylemiştim," dedi huysuzca. "İlk bölümde büyük sıçtığımın farkındayım." Johnny gözlerinde kırılgan bir bakışla omuz silkti ve küçük yatağımı işaret etti. "İkinci bölüm için sence beni buraya sığdırabilir misin?"

Ah, Tanrım.

Bu çocuk.

Kalbim.

Etrafından dolaşarak yatağıma uzandım ve yorganı kenara çektim. "Evet." Başımı sallayarak titrek bir nefes verirken, "Buraya gel," diye fısıldadım.

Rekor bir sürede iç çamaşırına kadar soyunup yatakta yanıma uzandı. İri vücudunu benimkinin etrafına sararak sırtım göğsüne değecek şekilde yatmıştı. "Yemin ederim ki, şu anda hiçbir şeyin peşinde değilim," diye fısıldadı. Beni kucaklarken omzuma bir öpücük kondurdu. "Sadece sana sarılmaya ihtiyacım var."

"Hiçbir şeyi berbat etmedin, Johnny," diye fısıldadım sırtımı onun sıcak göğsüne yaslayarak. "Harikaydı."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ağrın var mı, Shan?" diye sordu. Kolunu bana dolayarak yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirip derin bir nefes aldı. "Canını yaktım mı?"

"Hayır, canımı yakmadın. Ağrım da yok." Hayatımın geri kalanında onu yanımda tutmayı her şeyden çok istediğim için titreyerek koluna sarıldım. "Ben sadece..."

"Ne?" diye üsteledi. Kulağıma doğru biraz daha yaklaşmıştı. "Ne hissediyorsun?"

"Gerilmiş gibi?" dedim dudağımı ısırarak. "Biraz da ağrım var ama acımıyor."

"Bunu tekrar yapmak zorunda değiliz," dedi aceleyle. "Sen hazır olana kadar bekleriz."

"O zaman da hazırdım, Johnny," dedim esnememe engel olamayarak. "Şimdi de hazırım."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye sessizce itiraf etti.

"Neyi yapmadın?"

"Birinin bekâretini almadım." Ağır bir iç çektiğinde, göğsünden gelen titreşim içimde dalgalandı. "Seni incitmekten çok korkuyordum, Shan."

"Yani senin ilk *ilkin* miyim?" diye sordum uykulu bir şekilde.

"Sen benim her şeyimsin."

Vay be.

"İyi geceler, Shan," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatıp sırıttım. "İyi geceler, Johnny."

57
GÖĞÜS AĞRILARI
JOHNNY

Pazartesi sabah konuşurken, "Cumartesi saat yedide akademi antrenman sahasında ol," dedi U20'lerin baş antrenörü. "Antrenörlerinle bir seans ve sabah için bir saha ayarladım. Bakalım nasıl olacak."

"Olacağım." Dengesiz bir meczup gibi başımı sallayarak spor salonunun zemininde volta atarken telefonumu gereğinden fazla sıkıyordum. Bedenim heyecan ve panik tarafından ele geçiriliyordu. "Orada olacağım."

"Malzemelerini getir, Johnny," diye ekledi. "Ama fazla umutlanma. Doktorlarının ne dediği umurumda değil, takım doktorumun onayı olmadan sahaya benim için adım atmayacaksın. Doktor Malachy seni tam bir muayeneden geçirecek. Bu yüzden elindeki tüm raporları yanında getir."

"Anlaşıldı." Kalbim göğsümde şiddetle atarken tekrar başımı salladım. "Doktor Quirke ve Doktor O Leary'den aldığım her şey yanımda. Fizyoterapistimden ve antrenörlerimden aldığım tüm raporlar elimde."

"Güzel," diye hızlıca cevap verdi. "Her şeyi yanında getir."

"Ben hazırım, koç." *Haftalardır hazırdım.* "Başlamaya hazırım."

"Umarım öylesindir, evlat," diye karşılık verdi. "Tüm samimiyetimle söylüyorum."

"Eğer..." Duraksayarak yüzümü buruşturdum. Bir sonraki cümlemi ifade etmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Eğer Doktor Malachy bana izin verirse, sizce ben..."

"Şu sağlık kontrollerini bir atlatalım. Kadro konusunu o zaman konuşuruz," diye sözümü kesti. "Yetiştirmen gereken çok fazla kondisyon var. Ama Ó Donnell ve Gilbert'ın benimle birlikte seyahat edeceklerini söyleyebilirim. Seninle ilgileniyorlar, Johnny. Kendi değerlendirmelerini yapmak istiyorlar..." Uzun bir süre duraksadıktan sonra, "Bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğunu söylememe gerek yok. Üst yönetim her gün bir U20 oyuncusu için seyahat etmez. Daly ve Johnson'm uzun süreli sakatlıkları nedeniyle önümüzdeki ay Güney Afrika'da düzenlenecek yaz turu için iki pivotları eksik. Seni izlemeye geliyorlarsa, durumu ciddiye almanı istiyorum. Eğer hazır değilsen bana hemen söyle-

men gerekiyor, evlat. Onların zamanını boşa harcamak ne senin ne de benim yararıma olur," diye ekledi.

Kahretsin.

Yüce İsa.

Oluyor işte.

Lanet olsun. Bu oluyor, Johnny.

Rahatla!

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Gibsie önümde zıplayıp, "*Ne diyor?*" der gibi sessizce dudaklarını oynatırken onu uzaklaştırdım. "*Geri çekil!*" der gibi dudaklarımı oynattım en yakın arkadaşıma doğru. Sonra da ona sırtımı dönüp tüm dikkatimi geleceğimin anahtarını elinde tutan adama verdim. "Ben formdayım, yüzde yüz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, koç. Yemin ederim, her şeyimle varım."

"Bağlılığından bir an bile şüphe etmedim, Johnny," diye yanıtladı koç. "Cumartesi günü görüşürüz."

"Evet, görüşürüz," diye cevap verdim. "Tekrar teşekkür ederim."

"İyi şanslar, evlat."

Telefon görüşmesi sona erdi. Hayatım boyunca beklediğim telefon görüşmesinin şaşkınlığı ve sevinciyle birkaç dakika öylece durdum.

"Eee?" diye sordu Gibsie. "Döndün mü?"

"Döndüm," dedim titrek bir nefesle. Onunla yüz yüze gelmek için arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Lanet olsun! Geri döndüm, Gibs!"

"Aynen öyle, geri döndün." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Başardın, kaptan!" Gibsie gülerek beni kucakladı. "Görünüşe göre bu yaz Fransa'ya bir bilet almam gerekiyor çünkü en iyi arkadaşım kahrolası U20'lere gidiyor!"

"Henüz hiçbir şey kesinleşmedi," diye cevap verdim. Sakin olmaya ve kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. "Yapacak çok işim var ve hepsini halletmek için sadece iki haftam var."

"Şşşt," dedi durumu geçiştirerek. "Gelecek ay U20'lerle Fransa'ya gidiyorsun. Ben de kutlama için işemeye gidiyorum! *Vive la France!*"*

"Ó Donnell cumartesi günü beni görmeye geliyor, Gibs," diye fısıldadım. Kalbimin saatte yüz kilometre hızla attığını hissedebiliyordum. "Gilbert da öyle. Güney Afrika'daki üst düzey kamp için birkaç orta saha oyuncusu eksikleri var."

* (Fr.) Çok yaşa Fransa! (ç.n.)

Gibsie'nin gözleri büyüdü. "Lanet olsun, Johnny!"

Başımı sallarken içimden büyük bir duygu dalgasının geçtiğini hissettim. "*Aynen öyle.*"

"Bu şey anlamına mı geliyor..."

Boğuk bir sesle, "Sakın söyleme," dedim elimi uzatarak. "Bana uğursuzluk getirme."

"Ama anlamı bu, değil mi?" diye üsteledi Gibsie. Arkadaşımın gözleri gururla parlıyordu. "Haziran ayının ilk yarısında U20'lerle Fransa'da olacaksın, sonra da ikinci yarısında Güney Afrika'ya gideceksin..." Sesi heyecanla yükseldi. "Hem de *siktiğimin büyükler takımıyla* gideceksin, Johnny!"

"İki takıma da giremeyebilirim," diye mırıldandım mantıklı düşünmeye çalışarak. Ancak işe yaramıyordu. Kalp atışlarım hızlanıyordu ve paniğe kapılmaya başlıyordum. "Beni eleyebilirler."

"Kim için? Cormac Ryan için mi?" diye alay etti Gibsie. "Sen lanet olası işte *en iyisisin*, ahbap."

Kendimi biraz güçsüz hissederek, "Bilmiyorum," diye tısladım. "Yüce Tanrım, sanırım göğsümde ağrı var."

"Otur." Kolumdan tutarak beni üst göğüs çalışma aletine götürüp banka oturmamı sağladı. "Sadece başını eğ ve *nefes al.*"

"Tanrım, sanırım ölüyorum," diye inledim elimi göğsüme bastırarak. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum, Gibs." Başımı iki yana sallayarak nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim tıkanıyordu. "Boğuluyorum!"

"Ölmüyorsun," dedi gülerek. "Akademiye kabul edildiğinde de böyle olmuştu, hatırlıyor musun? Ağaç evimizde saklanıp bir sürtük gibi ağlamış, kalbinin duracağını haykırmış ve seni gören herkese ambulans çağırmaları için yalvarmıştın. U18'lere çağrıldığında da aynı şey olmuştu. Felç semptomlarıyla yataklara düştün. O zaman da ölmedin, dostum."

Koluna sarılarak, "Bu daha kötü, Gibs," dedim boğuk bir sesle. "Çok daha kötü."

"Çünkü bu daha büyük bir şey," diye açıkladı sakince. "*Çok daha büyük.*" Yanıma oturup bir elini sırtıma koydu ve sıvazlamaya başladı. "Adrenalinin yükseliyor, ahbap. Bunun *iyi* bir şey olduğunu unutma. Altı yaşından beri bunun için çok çalışıyorsun, Johnny. Mart ayında ameliyat oldun. Tüm rehabilitasyon ve hastane saçmalıklarını tamamladın. Sana verilen her emri yerine getirdin, tüm vücudunu yeniden güçlendirdin. Artık senin zamanın!"

"Peki ya benim zamanım gelmediyse?"

"Geldi," diye güvence verdi.

"Ama ya..."

"Artık senin zamanın," diye tekrarladı kararlılıkla. "İşte bu kadar, dostum. Hisset bunu."

"Korkuyorum," dedim boğuk bir sesle. "Sahalara döneli sadece birkaç hafta oldu, dostum. Ya ben..."

"*Hazırsın*," diye sözümü kesti. "Üstelik yeterince iyi olmaktan çok daha iyisin." Omzumu sıktı. "Açıkçası bunu senden daha fazla hak eden başka birini düşünemiyorum, Kav." Sakince iç çekerek, "O yüzden bu duygunun tadını çıkar, dostum. Bu senin için çok büyük şeylerin başlangıcı olacak," diye ekledi.

"Evet." Kendimi *sakinleşmeye* ve nefes almaya zorladım. "Siktir. Shannon'ı aramam gerekiyor."

"Ah... Belki de bu konuşmayı yüz yüze yapmalısın," diye öneride bulundu Gibsie. "Kız arkadaşına yaz için buradan ayrılma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylemek mesajla yapılacak türden bir şey değil, dostum."

"Siktir," diye inlerken başımı ellerimin arasına aldım. "Kahretsin." Shannon'ın yüzü kafamın içinde canlandı ve göğüs ağrılarını da beraberinde getirdi. "Ah, Tanrım," dedim boğuk bir sesle ve destek almak için ona yaslandım. "Shannon konusunda ne yapacağım ben?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir ay, Gibs," diye söylendim titreyen dizlerimle. "Bir ay boyunca olmayacağım, eğer büyüklere girersem daha uzun sürecek."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Bunu sen de biliyorsun, o da biliyor. O yüzden *nefes almaktan* başka bir şey yapmana gerek yok."

"Onu bir ay boyunca yalnız bırakamam..."

"Siktir! Kendine gel, Johnny," diye emretti Gibsie. "İrlanda takımından bahsediyoruz. *İrlanda.* Bizim ülkemiz. Bir aylık bir süre ve hayatının fırsatı. Aklını başına toplaman için seni tokatlamak zorunda bırakma beni."

Derin ve yavaş soluklar alırken, "Haklısın," diye mırıldandım.

Tabii ki haklıydı.

Ama daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Acı dolu bir hırıltı çıkararak bir elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?" Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu ko-

nuda kimseye bir şey söylemesen olur mu?" *Ona da.* "En azından ben emin olana kadar?"

"Senin adına çok mutlu olacak, Johnny," diye cevap verdi. "Shannon seni seviyor, dostum. Ameliyatından beri yanında. O da bu şansı yakalamanı bekliyordu."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama ben sadece..." *Gerçekten de onu bırakabileceğimi sanmıyordum.* Bu çılgınca düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. "Neler olduğundan yüzde yüz emin olana kadar bunu kendine saklamalısın."

"Yeterince uygun, dostum." Gibsie iç çekti. "Dudaklarım mühürlü."

"Teşekkürler." Omuzlarım çöktü, dirseklerimi dizlerime yaslayıp kız arkadaşıma kısa bir mesaj attım. Onu okula götürmek için birazdan spor salonundan çıkacağımı haber veriyordum.

"Ama bu iyi haber," diye ekledi Gibsie. Soyunma odalarına doğru ilerlemeye başladık. "Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler." Ağır ağır iç çekerek onun peşinden gittim. "Sanırım öyle."

"Bunu biliyorsun," diye onayladı. Soyunma odasına adımımızı atar atmaz kıyafetlerini üstünden çıkarıp attı. Soyunma odası boştu çünkü pazartesi sabahı saat beşte burada olacak kadar kafayı yemiş insanlar sadece bizdik. "Bu iyi bir şey, dostum. Seni seçecekler. Kahretsin... Mart ayında bağırsakların bacaklarından aşağı dökülürken kadroya girebileceğinden oldukça eminim."

"Bilmiyorum, Gibs." Başımı sallayarak dolabıma doğru yürüyüp soyundum. "Her şey çok hızlı gelişiyormuş gibi hissediyorum."

"Çünkü onu bırakıp gitmekten korkuyorsun," diye söylendi. "Ayrıca daha fazla zaman istiyorsun."

Çaresizce omuz silktim. "Onu nasıl *bırakabilirim* ki?"

"Çünkü bırakmak zorundasın," dedi hatırlatırcasına. "Çünkü on yedi yaşındasın ve karşındaki şey senin geleceğin. Her şeyi öylece bir kenara atmayacaksın." Çantasından bir havlu alıp duşlara doğru ilerledi. "Sadece bir ay, Johnny. Dört hafta adamım. Büyük planın yanında hiçbir şey sayılır."

"Biliyorum ama bu sadece..." Başımı tekrar iki yana salladım. Shannon'a bir mesaj daha attıktan sonra telefonumu bankın üzerine fırlatıp yanıma bir havlu ve şampuan aldım. "Kahrolası bir karmaşa."

Gibsie duş kabinlerinden birinin arkasından, "Ben de başından beri bunu söylüyordum," diye seslendi. "Hâlâ okuldayken ciddi bir işe bu-

laşma. Bu felakete davetiye çıkarmaktır, dostum. Hepiniz deli olduğumu düşünüyorsunuz ama size söylüyorum, aranızda en akıllı olan kişi benim."

"Ciddi bir şeye iyice bulaşmış durumdayım," diye homurdanarak onun yanındaki bölmeye girdim. Krom başlığa dokunup gözlerimi kapattığımda üzerime kaynar su püskürdü. "Belli ki mesajı almamışım."

"Aynen öyle, dostum," dedi kıkırdayarak. "Sen... Ah, bana biraz şampuan verir misin?" Eli bizi ayıran duvarın üzerinden uzandı. "Lütfen?"

Elime bir miktar şampuan alıp şişeyi ona doğru fırlattım. "Shannon'la işleri berbat ettim." Saçlarımı köpürterek kendimi ovalarken iç çektim. "Gerçekten kötüydü, dostum."

"Ne yaptın?" diye sordu duvarın diğer tarafından.

"Aptalca bir şey."

"Hadi ama," diye ikna etmeye çalıştı. "Bana her şeyi anlat, dostum. İçini dök gitsin."

"Anlatamam," diye mırıldandım yüzümü buruşturarak. "Lanet olsun, kendimden o kadar iğreniyorum ki."

"Ne yaptın?" dedi gülerek. "Onu arabada falan mı becerdin?"

Utanç içinde başımı öne eğdim.

"Sessizliğin çok şey anlatıyor," diye alay etti. "Hadi ama, dostum. Her ne yaptıysan, o kadar da kötü olamaz."

"*Çok* kötüydü, Gibs," dedim boğuk bir sesle. "Ben daha..."

"Oha..." Arkamdaki duş perdesi hızla açıldı. "Deliği aldın mı?" Gibsie çıplak ve köpükler içindeki vücuduyla önümde duruyordu. "Eee? Onu becerdin mi?"

"Çık dışarı, seni ahmak," diye bağırarak perdeyi tekrar çekiştirdim. "Ayrıca deliği falan almadım... Tanrım, o şekilde söyleme."

"Üzgünüm, ufak *kız arkadaşınla* ilgili şeyleri nasıl ifade ettiğim konusunda biraz hassas olduğunu unutmuşum." Perdeyi geri çekerek gözlerini devirdi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. "Onunla *seviştin* mi?"

Yüzümü buruşturdum.

"Lanet olsun." Gözleri büyüdü. "*Seviştin!*"

"Ben..." Ağzımı kapatarak suyu kapattım ve derin bir iç çektim. "Bu konuşmayı yapmamamız gerekiyor. Bu doğru değil."

"Sikerler öyle işi!" diye karşılık verdi. Hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Kız arkadaşınla seks yaptın ve aranızdakileri *bana* söylemeyecektin! Bu ne zaman oldu?"

"Cumartesi gecesi," dedim boğuk bir sesle. Boynumda bir sıcaklık oluştuğunu hissedebiliyordum. "Ayrıca bana öyle bakma."

"Nasıl?" diye homurdandı.

"Sanki sana ihanet etmişim gibi."

"İhanete uğradım *zaten*," diye hırladı. "Böyle ilginç haberleri benden saklayamazsın. Pazar sabahı ilk iş bunu öğrenmeliydim."

"Tanrım, Gibs..." Etrafından dolanarak havlumu kaptığım gibi soyunma kabinine geri döndüm. "Saçmalıyorsun."

"Yani onunla *seks* mi yaptın?" diye sordu peşimden gelirken. "Hadi ama, Johnny. Anlat bana."

"Öyle bir şey değildi," diye tersledim telaşla.

"Aletinle içine girdin mi?" diye sordu. "Çünkü eğer yaptıysan, o zaman tam olarak böyle bir şeydi."

"Tamam, onunla seks yaptık," dedim boğuk bir sesle. "Şimdi mutlu musun?"

"Dostum!" Kocaman sırıttı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Hayır..." Suçlayıcı bir tavırla parmağımı ona doğru uzattım. "Düşüncesiz bir ahmak olduğum için benimle gurur duyma."

"Seninle gurur duyuyorum, dostum," diye karşılık verdi. "Bu seninle şimdiye kadar en çok gurur hissettiğim an."

Yorgun bir şekilde nefes vererek dolabımın yanındaki banka çöktüm. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Havluyla kurulanırken, "Ben biliyorum," diye sessizce güldü. "Lanet olası harika görünümlü bir kızla çıplak kaldınız ve aklını başından aldı." Havlusunu yatağın üzerine atarak iç çamaşırını giyerken güldü. "Artık kampa gitmek istememene şaşırmamak gerekiyor. Küçük Shannon'ın *daha fazlasını* tattın, değil mi?" Kaşlarını oynattı. "Şimdi de açlıktan ölüyorsun."

"Gibs," diye tısladım, utanarak. "Böyle söyleme."

"Bekle..." Bana şüpheyle baktı. "Onu sardın mı?"

"Evet," diye çıkıştım.

"Sana aldırdığım prezervatiflerle mi?"

Başımı salladım.

Gibsie sırıttı. "Bana içinden teşekkür ettin mi?"

"Beni dinle, sikik herif. Ben senden büyüğüm," diye homurdandım. "Sen daha sesinin çatallaşmasını beklerken ben kızlarla takılıyordum."

"Sonuçta sana yetiştim, değil mi?" dedi hiç etkilenmeden. "Ayrıca rica ederim."

"Sana ilk prezervatif kutunu ben aldım," diye tısladım. "O *rica ederim* yorumlarını bırak, senin arkanı defalarca kolladım."

"Doğru bir noktaya değindin," dedi kıkırdayarak. Talihsizliğimle eğlendiği belliydi. "Eee, nasıldı?"

Havlumu alıp okul üniformamı giyerken, "Tam bir felaketti," diye itiraf ettim. "Bu onun ilk seferiydi, Gibs. Ancak ben tam yola koyulmuşken annem bizi bastı."

"Ah, Tanrım," diye inledi Gibsie. Elini ağzına bastırmıştı. "Bana şaka yaptığını söyle?"

"Keşke öyle olsaydı, dostum," diye mırıldandım pantolonumu çekiştirerek.

"Seni öldürdü mü?" Acıyarak yüzünü buruşturdu.

"Daha da kötüsü," diye homurdandım. "Shannon'ı bir *konuşma* yapmak için mutfağa götürdü."

"Ah, lanet olsun," diye haykırdı. "Bu sadece... *ahhh*." Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Aletin bir türlü rahat edemiyor."

"Evet." Kazağımı giyip dolabımı kapattım ve omuz silktim. "Lanetli."

58
ÇOCUĞA ÂŞIK OLMUŞ SHANNON

"Korkuyorum, Joe," diye bağırdım. Ağlamasını engellemek için bebek Ollie'yi kollarımda sallıyordum. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, Shan." On yaşındaki ağabeyimin sesi hâlâ çocuksu ve pürüzsüzdü. "Ama bir şeyler yapmamız gerek."

"Hiçbir şey yapmayacaksınız." Altımızdaki ranzadan büyük ağabeyimizin duygusuz sesi duyuldu. Dün on beş yaşına girmişti ve sesi artık gerçek bir yetişkin gibi çıkıyordu. "Burada kalın ve çenenizi kapalı tutun."

"Onu aşağıda o adamla bırakamayız," diye tısladı Joey. "Daha yeni doğum yaptı. Eğer vurursa onu öldürür!"

Darren öfkeyle, "Onu öldürmez," diye cevap verdi. "Ama oraya gidersen seni öldürür, aptal."

Dört yaşındaki Tadhg, "Anneciğim," diye hıçkırdı yanıma sokularak. "Anneciğim."

"Şşşt, Tadhg," diye teselli ettim onu. Bebek Ollie'yi diğer bacağıma kaydırarak kolumu onun tombul omuzlarına sardım. "Annen iyi."

"İyi değil," dedi Joey boğuk bir sesle. "O da bunu biliyor."

"Ne yapmamı istiyorsun, Joey?" diye sordu Darren. "Seni korumaya çalışıyorum!" Ranzasından yuvarlanarak ayağa kalktı ve dördümüze dik dik baktı. Pencereden sızan sokak lambası morarmış ve hırpalanmış yüzünü aydınlatıyordu. "Onu durdurmaya çalıştım, sonunda yüzüme ne olduğuna bak..." Sesi kesildi ve birkaç derin nefes aldı. "Onlar... o deniyor... Dinleyin, aşağıda neler olup bittiğini anlamıyorsunuz. Henüz anlayamayacak kadar küçüksünüz ama ben anlıyorum ve size yataktan çıkmamanızı söylüyorum."

Joey öfkeli bir hırıltı çıkararak üst ranzadan aşağı fırladı ve kapının arkasından *hurley* sopasını kaptı. "O bizim annemiz," diye tıslarken ona gözlerini kısarak baktı. "Eğer sen ona yardım etmezsen, bunu kendim yaparım!"

"Seni öldürür," diye uyardı Darren. Joey yatak odasının kapısını açarken onu izliyordu. "Oraya gitme, Joey. Neler olduğunu anlamıyorsun..."

"Ne olduğu umurumda değil," diye çıkıştı Joey. "Bunun yanlış

olduğunu biliyorum. Belki sen onun ağlamasını dinleyebilirsin ama ben dinleyemem!" Bu sözlerle birlikte elindeki *hurley* sopasıyla hışımla odadan çıktı. Merdivenlerden inerken çıkardığı ayak sesleri kalbimin yerinden çıkmasına neden oldu.

"Durdur onu," diye yalvardım. Çığlıklar yükselmiş, Tadhg daha çok ağlamaya başlamıştı. "Lütfen, Darren!"

"O adamı durduramıyorum," dedi boğuk bir sesle ve ranzasına çöktü. "Denedim... Kahrolası çok güçlü! Yapamıyorum..."

"Al, Tadhg. Küçük kardeşini tut." Ollie'yi onun kollarına bırakarak merdivenden indim ve Darren arkamdan "Shannon, lütfen yapma!" diye bağırırken merdivenlere yöneldim.

Oraya inmemem gerektiğini biliyordum ama inmek zorundaydım. Joey'yi tek başına bırakamazdım. Biz iki dosttuk. Birbirimize destek olmamız gerekiyordu.

Merdivenlerden tökezleyerek inip aceleyle mutfağa girdim. Ancak ıslak bir şeyin üzerinden kayarak sertçe popomun üzerine düştüm.

İçinde oturduğum kırmızı havuza bakarak tiksintiyle ürperdim ve hızla ayağa kalkarak ellerimi *Barbie* geceliğime sildim. Kanı sevmezdim. Her zaman midemi bulandırırdı.

"Seni küçük piç," diye kükredi babam. Dikkatimi kandan uzaklaştırmayı başarmıştı.

Bakışlarım istemsizce onun üstüne çevrildi ve içime öyle bir korku yayıldı ki bayılacak gibi oldum. Mutfağın ortasında duruyordu ve kanaması vardı. Yüzünün yan tarafından yoğun, yapışkan bir kan damlıyordu ve öfkeli görünüyordu. Kot pantolonu açıktı, böyle durması bana çok garip gelmişti. Kot pantolonu açıkken ne yapıyordu?

"Şu haline bak," dedi ağabeyime bakarak. "Lanet olası küçük bir anne kuzusu!"

"Annemden uzak dur!" diye tısladı Joey. Annemizin önünde durup ona dik dik baktı. Kanlı *hurley* sopasını iki eliyle kavrayarak korumacı bir duruş sergiliyordu. "Yoksa bir dahaki sefere seni öldürürüm!"

Babam zalimce güldü. "Şimdi kendini büyük, sert bir adam mı sanıyorsun, oğlum?"

Joey hiç vakit kaybetmeden, "Sen kendini öyle mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi. "Onu itip kakarak mı? Ona bunu yaptırarak! Bu sana kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

Panikleyerek, "Joey," dedim boğuk bir sesle. "Joe..."

"Yukarı çık, Shan," diye emretti. Elindeki sopayı sıkıca kavrarken

gözlerini babamdan ayırmıyordu. "Ben hallederim." Yanağı şişmiş ve kızarmıştı ama gözleri korkuyla değil öfkeyle parlıyordu.

Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum.

Nasıl bu kadar korkusuz olabiliyordu?

"Anne," diye hıçkırdım. Joey'nin arkasında elleri ve dizleri üzerinde, kıyafetleri yırtılmış halde dururken yüzü o kadar şişmişti ki gözlerini zorlukla görebiliyordum. Kot pantolonu yerdeydi, tişörtünün önü yırtılmıştı. Mahrem yerlerini görebiliyordum ancak hiçbir şey anlamamıştım. Neden çıplaktı? Neden yanında yere dökülmüş bir şişe bebek sütü vardı? "Anne..."

"Yatağına dön, Shannon," diye hıçkırdı annem üzerini örtmek için çabalarken. "Ben iyiyim bebeğim."

İyi değildi.

Daha sekiz yaşındaydım ama buradaki hiçbir şeyin doğru olmadığını biliyordum.

"Onu rahat bırak, Teddy," diye mırıldandı annem. Bir elini ağabeyimin bileğine sarmıştı. "O sadece bir çocuk."

"O sikik bir hata," diye kükredi babam. "Hepsi birer hata ve içlerinde en büyüğü sensin, Marie."

"O zaman git," diye haykırdı Marie. "Bizi rahat bırak."

"Bana ne dedin sen?" diye sordu babam. Sesi ölümcül derecede soğuktu.

"Hi-hiçbir şey," diye mırıldandı annem.

"Tekrar söyle," diye emretti babam.

"Ben bir şey söylemedim," dedi annem boğuk bir sesle. "Özür dilerim." Yere sinmişti, vücudu şiddetle titriyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"İşte böyle daha iyi," diye alay etti babam. "Haddini bil, kadın."

"Ondan özür dilemene gerek yok, anne," diye homurdandı Joey. Göğsü öfkeden kabarmıştı. "Asıl hata o."

"Seni küçük pislik." Babam yüzündeki kanı silerek ona doğru yürüdü. "Seni terbiye edeceğim..." Joey ona bir yumruk daha savurup fırlattığı sopayı yüzünün diğer tarafına saplayınca sözleri kesildi. "Yüce Tanrım!" diye uludu başının diğer tarafını tutarak. "Sen delinin tekisin."

"Ben deliysem sen de şeytanın bizzat kendisisin," diye tısladı Joey. Elindeki *hurley* sopasını bir kez daha sıkıca kavramıştı. "Yine üstüme gel, ihtiyar. Tam karşında duruyorum!"

"Joey," diye ağladı annem. "Lütfen yatağına git..."

"Ciddi misin sen?" dedi Joey boğuk bir sesle. "Sana yapmaya çalıştığı şey..."

"Sadece yatağına git, bebeğim," diye hıçkırdı annem. "Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun."

"Kötüleştiriyor muyum?" diye bağırdı Joey. Şimdi incinmiş görünüyordu. "Seni korumaya çalışıyorum!"

"Sen neye bakıyorsun amına koyayım?" diye sordu babam. Sonunda orada dikildiğimi fark etmişti. "Sana şu merdivenlerden inebilirsin dedim mi, kızım?"

Panikle başımı iki yana salladım ve sırtım buzdolabına çarpana kadar geri geri gittim. "H-hayır, baba."

"O zaman burada ne işin var?" diye mırıldandı bana doğru tehditkâr bir adım atarak. "O küçük kancık gibi kahraman olduğunu mu sanıyorsun?" Elini uzatıp kolumu kavradı. "Sen de bana vurmak mı istiyorsun?" Beni sertçe sarsarak başımın geriye düşmesine neden oldu. "Bu sözümü unutma, Marie. Bu cüce de en az senin kadar kötü olacak."

Joey babama doğru koşarak, "Çek ellerini kız kardeşimin üzerinden," diye hırladı.

Öncekinin aksine, şimdi babam onun hamlesi için hazırdı. Bir elini koluma dolayarak onu boğazından yakaladı. "Sen küçük hırçın bir pisliksin," diye tıslarken boğazını öyle sert sıktı ki, Joey elindeki sopayı bırakıp babamın elini tutmaya çalıştı. "Evet. Bu doğru, oğlum. Henüz beni alt edecek kadar güçlü değilsin."

"Geri çekil!" diye kükreyerek mutfağa giren ağabeyimizin sesi havayı doldurdu. Buyurgan ve tok bir sesle konuşuyordu. Gözleri doğrudan anneme çevrildiğinde içinden bir ürperti geçti. "Sen lanet olası bir canavarsın," diye boğuk bir sesle bağırdı.

"Defol buradan, Darren," diye bağırdı babam. "Sabaha maçın var."

"Maç mı?" Darren öfkeyle başını salladı. "Bırak gitsinler." Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve şiddetle titriyordu. "Onlar daha çocuk."

"O zaman yataklarında olmalıydılar," diye bağırdı babam. "Burada işime karışıyor olmamalılar."

"Si...ktir g...it," diye bağırdı Joey. Babamıza tekme ve yumruklarla saldırdı. "Göt...herif."

"Lanet olsun." Babam gülerek başını iki yana salladı. "Bunda..." Boğazını sıktığı oğluna doğru başını hafifçe eğdi. "Beyinden çok taşak var."

Darren soğuk bir sesle, "Bırak gitsinler," diye tekrarladı. "Yarınki maçta beni görmek istiyorsan, ellerini o çocukların üzerinden çeksen iyi edersin."

Babam uzun bir süre ona baktıktan sonra bizi serbest bıraktı. "İyi bir maç olacak," dedi tam yüz seken derece dönerek. "Kazanmamız gerekiyor," diye ekledi. "Eğer formdaysan."

Joey öksürükler arasında ona tekrar saldırdı ama Darren hızla yolunu kesti. "Yatağına git."

Joey'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ama o az önce..."

"Shannon'ı al ve yatağa git," diye tekrarladı Darren. Joey'ye sert bir bakış atmıştı. "Hemen."

Joey öfkeyle annemize baktı. "Yapma bunu, anne," diye yalvardı. "Bunu halının altına süpürme."

"Dediğini yap, Joey," dedi annem burnunu çekerek. Ona küçük bir gülümsemeyle baktı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır," dedi Joey boğuk bir sesle. "Girmeyecek." Elime uzanarak beni kapıya doğru sürükledi.

"Bizi terk edecek, Shannon," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Yakında buradan gidecek."

"Babam mı?" diye umutla sordum.

"Hayır." Joey başını iki yana salladı ve beni yarı sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkardı. "Darren."

"Darren bizi bırakmaz," diye cevap verdim. Bu düşünce midemi bulandırmıştı. "Bizi asla terk etmeyeceğini söyledi."

"Gördüm," diye tısladı Joey. "Gözlerinde. Bizi terk edecek. Umurunda değil, Shannon. Sadece okulu bitirene kadar bekliyor ve sonrasında çıkıp gidecek."

Başımı iki yana salladım. "Ama gidemez..."

"Endişelenme," dedi yatak odasının kapısının önünde dururken. "Ne olursa olsun birbirimizden ayrılmayacağız."

"Söz mü..."

Pazartesi sabahı irkilerek uyandığımda, terden sırılsıklam olmuş vücudumdaki yatak örtülerini tekmeledim ve heykel gibi kıpırdamadan

uzanıp çarpan kalbimin normal ritmine dönmesini bekledim. Ensem terden kayganlaşmıştı, soğuk ter damlalarının tenimden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. Titreyerek yatak odamın tavanındaki tek bir noktaya odaklandım. Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmak için çalışmayı bırakana kadar derin ve yavaş soluklar alıp verdim.

Hastaneden eve döndüğümden beri, geceleri aynı kâbusla uyanıyordum. *Hafıza*, diye hatırlattı zihnim. *Gerçek değillerse sadece kâbus olurlar.*

Beynimin neden sekiz yıl önceki belirli bir geceye takılıp kaldığı açıktı. Bilinmeyenin korkusu vücudumu çoğu sabah yatağıma sabitlemiş, soğuk bir ter tabakasıyla ıslatmış ve kendi kişisel cehennemimde kavurmuştu.

Panik içinde kıvranırken ağabeyimin bir medyum olduğu sonucuna varmıştım. Belki de yaşayan, nefes alan bir yalan detektörüydü. Joey'nin yıllar boyunca iyi, kötü ya da önemsiz olarak tahmin ettiği her şey gerçekleşmişti. Bir durumu incelemek, yalanları hissetmek, tehlikeyi tatmak, sonrasında da tahminini ezici kelimelerle ve ürkütücü bir doğrulukla ortaya atmak gibi tuhaf bir yeteneği vardı.

Joey'nin tahmin ettiği gibi, Darren bu çatı altında yaşamanın baskısı altında ezilmeye başlamıştı. Aile hayatından uzaklaşıyor ve Belfast'a giderek daha uzun süren iş seyahatleri için ortadan kayboluyordu. Erkek arkadaşı Alex'le tanışmamıştık bile. Bu da onun Belfast'taki gerçek hayatını Cork'taki geçici hayatıyla harmanlamaya hiç niyeti olmadığını kanıtlıyordu.

Patricia ve sosyal hizmet uzmanlarından oluşan ekip ziyaretlerini azaltmıştı. İlerlememizden memnun oldukları için ağabeyimin öngördüğü gibi gün aşırı değil, yalnızca birkaç haftada bir uğruyorlardı.

Tıpkı onun tahmin ettiği gibi, babamız şu anda Ballylaggin'de özgür bir adam olarak dolaşıyordu. Johnny'yle sinemanın önünde karşı karşıya gelmelerinin üzerinden birkaç hafta geçmişti. Mutfaktaki kâğıt parçası bize onun buraya geri dönemeyeceğini garanti ediyor olmasına rağmen, bizi doğuran kadın biraz düşünmeme sebep oluyordu.

Her şey değişiyordu ve tüm hayatım altüst olmuştu. Bu kargaşanın ortasında sakin ve dingin görünen tek şey üzerimde tişörtü olan çocuktu. Telefonum çaldığında aceleyle şarjdan çıkarmak için uzandım ama

neredeyse yataktan aşağı düşüyordum. Telefonumun titreşimini her duyduğumda ya da ekranın aydınlandığını her gördüğümde midemde kelebeklerin saldırısına uğruyordum. Kalbim heyecanla çırpınıyordu. Avuçlarım terden kayganlaştı. Kendimi tamamen ona kaptırmıştım. Bu iyi, güvenli ya da mantıklı bir şey değildi ama tam olarak böyle hissediyordum ve tehlikeyi arzuluyordum. Kısa mesajları ve gizli buluşmaları arzuluyordum. *Onu* arzuluyordum.

J: SPOR SALONUNDAN ÇIKIYORUM, BEBEĞİM. YARIM SAATE YANINDA OLURUM. X

Heyecan damarlarımda titriyor, ellerimi bir mesaj yazacak kadar sabit tutmamı zorlaştırıyordu.

S: NASIL GEÇTİ? AĞRIN VAR MI? DİKKATLİ OLDUN MU? X

Telefonumu göğsüme bastırıp sabırsızlıkla bekledim. Bir dakikadan kısa bir süre sonra telefonumun sesi duyuldu.

J: HER ŞEY YOLUNDA. ENDİŞELENMEYİ BIRAK. X

Elimde değildi. Endişeliydim. Onun için hep endişeleniyordum. Telefonum bir kez daha çaldı.

J: KES ŞUNU... X

Bir aptal gibi gülümseyerek bir mesaj daha yazdım.

S: ENGEL OLAMIYORUM. X

J: ORAYA GELDİĞİMDE BENİ KAPSAMLI BİR MUAYENEDEN GEÇİRİRSİN. SIRF İÇİN RAHATLASIN DİYE SÖYLÜYORUM. ;)

S: VAY BE, ÇOK DÜŞÜNCELİSİN. :P

J: ARABA SÜRÜYORUM ŞİMDİ. BİRAZDAN GÖRÜŞÜRÜZ. X

S: TAMAM. X

J: BANA MEMELERİNİ GÖSTER.

Ekranda gördüğüm mesaja yüksek sesli bir kahkaha attım.

S: İYİ DENEME, GİBSİE.

J: SİKTİR! MERHABA, KÜÇÜK SHANNON.

Telefonumu bırakarak aceleyle odamdan çıktım ve diğer kardeşlerim girmeden duşa girdim. Kuru kalması için saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım, vücut losyonuyla kendimi sabunladım ve aklımın dağılmasına izin verdim. Her zamanki gibi düşüncelerim istemsizce ona uzanıyordu.

Her zaman Johnny'ydi...

Bugün günlerden 9 Mayıs'tı. Yazın ikinci haftasındaydık ve günler uzadıkça ona karşı hislerim daha da güçleniyordu. Cumartesi gecesi benim için her şeyi değiştirmişti. Onunla o şekilde birlikte olmak her şeyi *çok daha* derin hissettiriyordu. Ona karşı hissettiklerim tüm sağduyumu alaşağı etmekle tehdit ediyordu...

"Shannon!" Banyo kapısına vuran annemin sesi kulaklarımı doldurdu. "Darren'la birlikte okula gidip geleceğini açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi.

O buradaydı.

Suyu kapatıp vücuduma bir havlu sardım ve giyinmek için aceleyle yatak odama dönerken annemi görmezden geldim. Yatak odamın kapısını suratına çarparak kapattım, rekor sayılabilecek bir sürede giyindim ve topuzumu bozup saçlarımı taradım. Telefonumu gömleğimin cebine koyup ayakkabılarımı giydikten sonra okul çantamı aldım. Ardından kapımı bir kez daha açtım.

"Sana bir soru sorduğumda bir cevap bekliyorum," dedi annem. Ellerini beline koymuş halde kapı aralığında dikiliyordu. "Onun burada ne işi var?"

"Her sabah beni okula götürüyor," diye hatırlattım. "Bunu zaten biliyorsun." *En azından sürekli işte ya da yatakta olmasaydın bilirdin.*

"Sen de Darren'la gitmen gerektiğini zaten biliyorsun," diye karşılık verdi annem, kaşlarını çatarak.

Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direnerek etrafından dolaştım ve tırabzana doğru ilerledim. Annem polis tehditlerinden vazgeçmiş olsa da, erkek arkadaşım evimizde hiçbir şekilde kabul görmüyor ya da hoş karşılanmıyordu. Annem onu ya da ilişkimizi kabul etmiyordu. Sadece yokmuş gibi davranıyordu. Benim için sorun yoktu çünkü ona tam olarak aynı şeyi yapıyordum.

"Shannon Lynch!"

"Hoşça kal," diye seslenerek merdivenlerden hızla indim. Attığım her adımda gülümsemem genişliyor ve ön kapıya yaklaşıyordum. *Ona gidiyordum.*

Darren elinde bir kâse mısır gevreğiyle mutfaktan çıkarken, "Benimle gelmen gerektiğini biliyorsun," diye söze başladı. Ancak sadece gönülsüz bir çaba gösteriyordu. Johnny'yle okula gitmemi gerçekten umursamıyordu. Sadece her zamanki boş lafları tekrarlıyordu. "Yolunu yarım saat uzatması hiç mantıklı değil..."

"Görüşürüz," diye seslendim. Ön kapıyı çekerek açtım ve sabahın erken saatlerinde güneşin altında dışarı fırladım.

Gözlerim evin bahçe duvarında oturan ve arabasının anahtarları parmaklarının arasında sallanan çocuğa takılınca adımlarım duraksadı. Okul kazağını giymemişti ancak bu yeni bir şey değildi. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş, boynundaki kravat gevşemişti ve mükemmel bir şekilde dağınık görünüyordu. Evimin önünde beklerken kaşlarını çatmıştı ama beni fark ettiği anda yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı.

"*Nehir gibi* Shannon," diye mırıldandı ayağa kalkarken. Vücudunu işaret ederek göz kırptı. "Muayene için geldim."

Sırıtarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Yanına çok istediğim gibi koşmadan gelmek için kendimi zorladım. "Merhaba, Johnny."

"Merhaba, Shan," diye karşılık verdi. Kolunu omzuma atmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın?"

Başımı sallayarak kolumu beline doladım. Dün geceden beri ilk kez kendimi iyi hissederek arabasına doğru yürürken memnuniyetle iç geçirdim. "Hazırım."

"Shannon!" Annem sabahlığını üzerine sararak dışarı çıktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Gerginlikle arkamı dönüp gözlerimle ona bir şey söylememesi için yalvardım. "Ne hakkında?"

Annem bana odaklanmadan önce yanımdaki çocuğa sert bir bakış attı. "Özel olarak." Başıyla ön kapıyı işaret etti. "Şimdi."

"Gitmem gerekiyor," diye cevap verdim titreyerek. İçeri girersem bugün okula gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum. "Sonra konuşuruz." Ama konuşamazdık çünkü onunla böyle bir konuşma yapmaya hiç niyetim yoktu. "Hoşça kal."

"Shannon," diye tekrarladı. Bu kez uyarıcı bir tonda söylemişti. "*Hemen* içeri gel."

Kaskatı kesildim. "Okula *gidiyorum*. Yaz tatilinden önce üç haftam kaldı ve hiçbir günü kaçırmayacağım, anne. Önümde üçüncü sınıf sınavı var."

"Onunla değil," dedi annem. "*Onunla* hiçbir yere gitmiyorsun."

"*Onun* bir adı var," diye karşılık verdim. Johnny'nin bunu görüyor ve duyuyor olmasından utanç duyuyordum. Duruşumu dikleştirerek gözlerimi ona diktim. "Adı Johnny. Ayrıca benim erkek arkadaşım."

"Saygısız," diye tısladı annem. Şimdi öfkesini ona doğru yöneltmişti. "Sen korkunç bir çocuksun."

Johnny yorgun bir şekilde iç çekti. "Sizin arazinizde değilim, Bayan Lynch." Ses tonunu onun hak ettiğinden daha kibar tutarak, "Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ama burada hiçbir yasayı çiğnemiyorum," diye ekledi.

"Sana kızımdan uzak durmanı söyledim," dedi annem titreyerek. "Ancak uyarıları dinlemiyorsun."

"Anne..."

"Kusura bakmayın ama bana ne yapacağımı söyleyecek bir annem var," diye cevap verdi Johnny. "Ben onun için buradayım, sizin için değil. Yani beni sevmek ya da sevmemek size kalmış ama her iki durumda da beni görmeye alışsanız iyi olur çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Annemin yüzü kızardı. "Eğer onu bir yere sokmayı düşünürsen..."

"Merak etmeyin, Shannon'ın annesi." *Audi*'nin tavanından sarışın bir kafa fırladı ve yüzünde pis bir sırıtış belirdi. Gibsie genişçe sırıtarak kaşlarını oynattı. "Küçük kızınıza iyi bakacak," derken arabaya geri dönüp müziğin sesini sonuna kadar açtı. Bir kez daha ayağa fırlayarak *Madonna*'nın *Like A Virgin* şarkısının nakaratına kendini kaptırdı. Son sesiyle bağırarak şarkı söylerken bir yandan da anneme yönelik müstehcen el hareketleri yapıyordu.

Johnny başını sallayarak, "Tanrım," diye inledi. "Onu öldüreceğim."

Annem arkadaşımıza dehşet içinde bakarken ağzı açık kalmıştı.

"Gerard!" Claire'in sarışın kafası açılır tavandan fırladı. "Çok cıvıksın."

"Dokunmak istediğim tek bakirenin sen olduğunu biliyorsun." Gibsie kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Gerard!"

"Bunu *ilk kez* yapmak istediğin zaman bana haber ver," diye ekledi.

"Bu asla olmayacak," diye karşılık verdi kızararak. "Seni koca sersem!"

Gibsie kaşlarını kaldırarak ona, "*Saçmalık*," diye haykıran bir bakış attı.

Gibsie tarafından annemin dikkatinin dağılmasını, yeni bir kavga patlak vermeden önce kaçma fırsatı olarak değerlendirdim. "Hadi gidelim." Johnny'nin elini tutup onu zorla sürükleyerek arabasına götürdüm. Yolcu kapısını çekerek açtım ve kapıyı arkamdan çarparak içeri atladım.

Claire arka koltuktan, "Selam, kızım!" diye cıvıldadı. "Onun adına özür dilerim." Gibsie'nin açılır tavana sıkışmamış olan alt yarısını işaret etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet..." Feely ciddiyetle başını salladı. "Davranışları için sana bir açıklama yapmak isterdik ama dürüst olmak gerekirse, durumun bir açıklaması olduğunu sanmıyorum."

"Ne yaptığını sanıyorsun, Gibs?" diye sordu Johnny. Sürücü koltuğuna atlayıp kapıyı çarparak kapattı ve motoru çalıştırdı. "Sanki kadın benden yeterince nefret etmiyormuş gibi..." Evden uzaklaşırken uza-

nıp müzik setini kapattı. "Onu zorlaman ve kafasına daha fazla kahrolası fikir sokman gerekiyordu!"

Keşke senin kafana da daha fazla fikir soksaydı, Johnny Kavanagh!

"Cazibemi kullanıyordum," dedi Gibsie gülerek. Ardından tekrar açılır tavana doğru hamle yaptı. "İşe de yaradı." Claire ve Feely'nin arasındaki koltuğa çöktü. "Onu oradan çıkardık, değil mi?"

"Aman Tanrım!" Kahkaha krizleri arasında emniyet kemerimi bağlarken. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Biliyorum, değil mi?" dedi sırıtarak. "Pazartesi sabahı biraz ağır gelmeye başlamıştı ve o hareketin *doğru* olduğunu hissettim. Bir dürtü gibi bir şey."

"Kafanda bir şeyler doğru gibi göründüğünde, genellikle çok yanlış olurlar," diye homurdandı Johnny. Gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Bir dahaki sefere dürtünü bastır, Gibs."

"Her neyse, dostum." Gibsie alaycı bir şekilde güldü. "Seni bir kayınvalide azarından daha kurtardığımı biliyorsun." Sonra arkadaşımla bakirelere serenat yapmanın uygunluğu konusunda hararetli bir tartışmaya girdi.

Johnny elime uzanarak onu dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Dinle," dedi alçak bir ses tonuyla. Arka koltuktan gelen gürültüyü duymazdan geliyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Öyle mi?" Heyecan damarlarımda dolaşıyordu ve tüm dikkatimi ona vermek için koltuğumda döndüm. "Ne soracaktın?"

"Bugün akşam yemeği?" Yola yeniden odaklanmadan önce bana hızlı bir bakış attı. "Benim evimde."

Anında endişem tavan yaptı. "Bilmiyorum, Johnny," diye mırıldandım yüzümün ısındığını hissederek. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bu berbat bir fikirdi. Annesi nazik, sıcak ve sevgi dolu biriydi ama cumartesi gecesinden sonra oraya dönmemi isteyeceğinden şüpheliydim. Beni eve bırakırken nasıl baktığını görmüştüm, oldukça şüpheli ve endişeli görünüyordu. Johnny'nin aylar önce söylediği sözler hâlâ kafamın içinde dolaşıyordu.

"Ailem senin evine yaklaşmamı istemiyor. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorlar..."

Bu cümlenin satır aralarını okumak ve kötü *fikir* derken kastedilen kişi olduğumu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Bu onun fikriydi," dedi Johnny. Düşüncelerimin nereye gittiğini anlamıştı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle miydi?"

"Doğru," dedi Gibsie arka koltuktan. "Anne K seni tekrar eve getirmesi için ona eziyet ediyordu. Bu sabah telefonda konuştuklarını duydum. İkiniz için büyük haberleri var."

Gözlerim büyüdü. "Büyük haberler mi?"

"Gibs!" diye bağırdı Johnny. "Gizli gizli dinlemeyi bırak."

Kaşlarımı çattım. "Ne haberi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

"Seninle aynı arabadayım, göt herif," diye hırladı Gibsie. "Konuşmalarını açıkça duyabiliyorum. Ne yapmamı istiyorsun? Kafamı camdan çıkarıp bir köpek gibi trafiğe havlamamı mı?"

"Konuşmalarımı dinlemeyi bırakmanı istiyorum," diye karşılık verdi Johnny. Boynundaki damar sinirli bir şekilde atıyordu. "Tanrım!"

"İyi." Gibsie ellerini havaya kaldırarak koltuğunda geriye yaslandı. "Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Bekle... akşam yemeğe ben de davetliyim, değil mi?"

"Gibs!"

"Davetli miyim?"

"*Hayır.*"

"Neden?"

"Tanrı aşkına, Gibs. Yemin ederim, bu arabayı kenara çekeceğim ve sen de..."

"İyi!" Gibsie bıkkınlıkla ofladı. "Zaten kızarmış patates falan istemiyordum. Anneminkiler daha iyi."

"Gerard," diye yatıştırdı Claire. "Sorun değil. Akşam yemeğini benimle yiyebilirsin."

Gibsie yine şakacı bir sesle, "Seni yiyebilir miyim?" diye sordu.

"Eğer iyiysen." Claire onun omzuna hafifçe vurdu.

"Ne?" Gibsie'nin sesi tizleşerek neredeyse bir kız söylemiş gibi çıkmıştı. "Yani..." diye eklemeden önce birkaç kez kabaca boğazını temizledi. "*Ne?*"

Feely sessizce kıkırdadı. "Kelimeleri mi unuttun, Gibs? Bu bir ilk."

"Gerçekten öyle, değil mi?" Claire kıkırdayarak parmağıyla Gibsie'nin ağzını kapattı. "Sanırım onu bozdum."

"Eee, bu gece gelecek misin?" Johnny dikkatimi tekrar üstüne çekti. "*Lütfen?* Benim için çok anlamlı olur."

"Tamam," diye fısıldadım. Tek istediğim onu reddetmek ve saklanmak olmasına rağmen ağzımdan zorla çıkmıştı bu kelime. "Geleceğim."

Dönüp bana baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

Tanrım, o gülümseme. "Gerçekten," diye onayladım hızla çarpan kalbimle. "Eğer eminsen?"

"Eminim." Bakışları alevler içindeydi.

"Seninle konuşmamam gerektiğini biliyorum," diye araya girdi Gibsie. "Ama gözünü yoldan ayırma, kaptan. Bu akşam yetişmem gereken çok acil bir yemek randevum var ve ana yemeğimi de kapmak üzereyim. O yüzden yemeğe ölü olarak gitmek istemiyorum."

"Ne... Ah, Tanrım!" diye bağırdı Johnny. Direksiyonu kırıp karşı yönden gelen trafikten son anda kaçmayı başardı. "Sanırım kırmızı ışıkta geçtim," diye ekledi yanakları kızarırken.

Gibsie onun omzunu sıvazlayarak, "Kesinlikle öyle yaptın, buldozer," diye söylendi.

"Johnny'nin çocuklara sürekli söylediği şey neydi, Gibs?" dedi Feely, "Ah, tabii... Kafanı kızdan kaldır ve yola odaklan."

"Komik," dedi Johnny. "Çok komik."

"Doğum gününde ne yapıyoruz, Johnny?" diye sordu Claire. "Ne kadar kaldı, üç hafta mı?"

"Biz mi?" Johnny kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşlığımızın '*biz*' düzeyinde olduğunu bilmiyordum, Claire."

Claire küçümseyici bir ses çıkardı. "Kız arkadaşın benim en yakın arkadaşım, Johnny Kavanagh. Yani doğum günü partinde olacağım. Senin olduğun pek çok yerde olacağım. Şu anda arabanda olduğum gibi. O yüzden bana uyum sağlayıp hediye olarak ne istediğini söyle."

"On sekiz yaşıma giriyorum, sekiz değil." Johnny güldü. "Bir parti vermeyeceğim, o yüzden sakın kahrolası hediyeler alma."

"Ah, evet. Kahrolası bir parti vereceksin," diye karşı çıktı Gibsie. "Hem de büyük bir parti. Pasta, kokteyl sosis ve bir ton tekila olacak."

"Yine mi tekila?" Feely ona ters ters baktı. "*Gerçekten mi?*"

"Burada oturup bir milyon yıl önce olan bir şey için özür dilemeyeceğim," diye homurdandı Gibsie. "Köpeğinin üzerine kustum, Feely. Bu gerçek bir hataydı. Sookie'ye bunu milyonlarca kez yaptım ve onun bana soğuk davrandığını hiç görmedin. O zamandan beri de hiç yapmadım, artık lütfen bunu geride bırakabilir miyiz?"

"Benim köpeğim yok. Üzerine kustuğun kişi benim annemdi!" diye tersledi Feely. Sesi oldukça öfkeli geliyordu. "Ayrıca geçen Noel oldu. Bir milyon yıl önce değildi, seni göt herif."

"Ne?" Gibsie kaşlarını çattı. "O senin annen miydi?"

"Evet, göt herif!"

"Ah, dostum. Çok özür dilerim." Gibsie boğuk bir sesle elini ağzına götürdü. "Onun bir köpek olduğunu sanıyordum."

"Bu durumu daha iyi hale getirmiyor, Gibs." Johnny'nin dudakları seğiriyordu.

Gibsie hemen, "*Onun* köpeğe benzediğini söylemek istemedim," diye düzeltti. "Ama o kadar yumuşak ve kürklüydü ki..."

"İçinde tut," diye emretti Johnny.

Gibsie kaşlarını çattı. "Hey, ailen bu yüzden mi..."

"Artık evin içine adım atmana izin vermeyecek?" Feely ona pis bir bakış atarak sözlerini tamamladı. "Evet, Gibs. İşte tam olarak bu yüzden."

O anda etrafımızı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Sonra neyse ki boğazını temizleyip, "Her neyse... Gerard'ın pek de parlak olmayan kusma maskaralıklarını bir kenara bırakırsak, bence on sekizinci yaşın için bir şeyler yapmalıyız, Johnny. Eğer parti yapmak istemiyorsan kampa gidebiliriz," dedi Claire.

Johnny'nin kaşları çatıldı. "Kamp mı?"

"Kamp," diye onayladı arkadaşım. Sesi heyecanla dolup taşıyordu. "O zamana kadar okul bitmiş olacak ve hava güzelleşecek. Hepinizin arabası var, yani istediğimiz yere gidebiliriz. Ayrıca en iyisi, Shan ve Lizzie'yle senin doğum gününden sonraki haftaya kadar bitirme sertifikamıza başlamayacağız." Sırıtarak ekledi. "Bu iki tarafın da kazancı."

"Bebeğim, sen bir dâhisin," dedi Gibsie. "Kamp yapmaya bayılırım."

"Sen ne düşünüyorsun, Shan?" Johnny yan gözle bana doğru baktı. "Sen gider misin?"

Gibsie benim yerime, "Bir ayı ormanda sıçar mı? Tabii ki o da gider!" diye cevap verdi. "Değil mi, Küçük Shannon?"

"Kelimeleri onun ağzına tıkma," diye homurdandı Johnny. "Gitmek zorunda değil..."

"Giderim," dedim heyecanla.

Johnny'nin kaşları havaya kalktı. "Gider misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Ama annen..."

"Hayır diyecek," dedim elini sıkarak. "Ama senin on sekizinci yaş gününü kutlayacağız ve ben de ne olursa olsun kampa gideceğim."

"O zaman karar verildi." Claire ellerini coşkuyla birbirine çarptı. "Kampa gidiyoruz!"

59
YETER!
SHANNON

Johnny öpüşmemizi bölerek, "Sınıfa dönsek iyi olur," diye inledi. Öğle yemeğinin sonuydu ve çoğu gün öğle tatilinin ikinci yarısını birlikte geçirdiğimiz okul serasının arkasına saklanmıştık. Her zamanki gibi sebze bahçesini çevreleyen duvarın üzerinde oturuyordum, Johnny de her zamanki gibi bacaklarımın arasında duruyordu. Elleri kalçalarımda birleşmişti ve diliyle ağzımı keşfediyordu.

"Okuldan sonra doğruca benim evime gidebiliriz," diye teklif etti dudaklarıma yakıcı bir öpücük daha kondurarak. "Akşam yemeğinden önce bir şeyler yapalım mı?"

Menüde *o* olmadığı sürece akşam yemeği istemiyordum. "Ne tür şeyler?" Parmaklarımı karnının sert çıkıntılarında ve kıvrımlarında gezdirirken sesim biraz nefes nefese çıkmıştı. "Aklında ne var?"

Elleri kalçalarıma doğru hareket etti. "Bilmiyorum," diye cevap verdi hırçın bir şekilde. "Biraz *GTA* oynayabiliriz? Belki de konuşuruz?" Sertçe sıktığında inledim. "Sen ne istersen, Shan." Eğilerek boynumu sertçe emdi. "Kahretsin, sanırım iz bıraktım," diye mırıldandı. Ardından başını geriye doğru çekip gözlerini boynuma dikti. Utangaç bir şekilde sırıtarak, "Üzgünüm," diye ekledi.

"Elbette üzgünsün." Bir insan ne kadar üzgün olabilirse o kadar üzgün görünüyordu. "Sana inanıyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonra. Usulca gülümseyerek parmaklarıyla kalçamı okşadı. "İyi misin?"

Onu daha yakına çekip, "İyiyim," diye fısıldadım. "Endişelenmeyi bırak."

"Elimde değil," diye inledi. "Senin için her zaman endişeleniyorum."

"Yaşananları ben de istedim, Johnny," diye onu rahatlattım. "Hâlâ istiyorum."

Gözleri karardı. "Öyle mi?"

Titreyerek başımı salladım. "Evet."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Shannon Lynch," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Aklımı başımdan alıyorsun."

"Güzel," diye takıldım. "Beynini kapatman hoşuma gidiyor."

İkinci zil çaldığında sınıfa gitmek için iki dakikamız kaldığını haber verdi. Olduğum yerde bekledim, kalçalarımla belini kavrarken zihnimden ona, *Kal, kal, kal,* diye yalvardım.

Bir saatlik öğle arası yeterli değildi. Onunla geçirdiğim zaman *asla* yeterli olmuyordu ama Fransızca sınavıyla ilgili bir şeyler mırıldandığında isteksizce onu serbest bıraktım.

Johnny duvardan inmeme yardım ettikten sonra elimi tuttu ve birlikte okula doğru yürümeye başladık. "Akşam yemeği için gergin misin?"

Başımı salladım. "Korkuyorum."

"Bu konuyu açmayacak," diye söz verirken başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "O yüzden bu konuda endişelenme bile, Shan."

Kısık bir sesle, "Baban da orada olacak mı?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. İçeri girmem için kapıyı açık tutuyordu. "Hâlâ daha fazla çaba göstermeye ve *yanımda olmaya* çalışıyor." Bu düşünce karşısında gözlerini devirdi. "Annem beni hâlâ çileden çıkarıyor, Shan. Her zamankinden daha kötü. Haziran ayı yaklaştıkça daha çok ağlayıp sızlamaya başlıyor," diye ekledi ürpererek. "Sürekli *'Pipin ne durumda aşkım?'* ve *'Testislerin yine şişti mi?'* gibi şeyler söylüyor ya da ragbideki kafa yaralanmalarıyla ilgili istatistikleri okuyor."

Annesinin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Hazirana yaklaştıkça daha çok ağlamaya başlamıştım. Sadece bunu Johnny etrafta yokken yapmaya dikkat ediyordum. Benim yaşımdaki çoğu kızın sahip olduğu lükse sahip değildim. Erkek arkadaşım yakında gidecekti. Bana bahsetse de bahsetmese de gözlemcilerden telefonlar geldiğini biliyordum. Zamanımızın kısıtlı olduğunu; geceleri uykusuz kalmama sebep olan vedaya, onun gideceği ve benim kalacağım güne gittikçe yaklaştığımızı biliyordum.

"Claire'in bu sabah arabada söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorarken kendimi iç karartıcı düşüncelerimden uzaklaştırdım. Onu kızlar tuvaletinin önünde durdurup elini sıktım ve yüzüne bir gülümsemeyle baktım. "Doğum günün için kamp gezisi? Heyecanlı mısın?"

"Sadece sen de geliyorsan." Johnny bana bakıp kaşlarını çattı. "Sen gitmiyorsan ben de gitmem."

"*Geleceğim,* Johnny." Dolu, yağmur ya da kar hiç fark etmezdi. "Doğum gününü kaçırmayacağım."

"Öyle mi?" Sırıttı. "Benimle aynı çadırı mı paylaşacaksın?"

"Duruma göre değişir," diye takıldım ona sırıtarak. "Çadır kurabilir misin?"

Johnny bana pis pis sırıtınca yüzüm utançtan kızardı.

"*O* türden bir çadır değil," diye düzelttim hemen.

"Çok tatlısın," diye kıkırdadı başını sallayarak. "Son dersten sonra seninle burada buluşuruz, tamam mı? Birlikte evime dönebiliriz."

"Önce eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor."

"Bu halinle mükemmel görünüyorsun," diye itiraz etti. "Mükemmelden bile daha iyisin." Sırıtarak bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. "Hatta bir akşam yemeği gibi görünüyorsun."

Vücudumun ısındığını ve sızladığını hissederek ona doğru eğildim. "Yine de önce eve gidip ağabeyimi kontrol etmem gerekiyor." Ellerimi göğsüne bastırarak, tüm sağduyumu kaybedip pervasızca bir şey yapmadan önce güvenli bir adım attım. "Beni sekiz gibi senin evine bırakmasını isteyebilirim. O zamana kadar antrenmanını bitirmiş olursun, değil mi?"

"Ah, kahretsin... Bu doğru." Johnny kaşlarını çattı, sanki antrenman fikri aklına yeni gelmişti. "Antrenmanım var."

"Biliyorum," diye onayladım gülümseyerek. "Daha sonra gelebilirim."

"Ya da öylece çekip gidebiliriz..."

"Sen antrenman yap. İşin bitince ben yanına gelirim," diye kestim sözünü. "Planımız bu, unuttun mu?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama gönülsüzce başını salladı. "Evet, haklısın."

Ona sırıttım. "Biliyorum." Bir adım daha geri çekilerek el salladım. "Şimdi git ve iki saatlik Fransızca dersinin tadını çıkar."

Johnny yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra derin bir iç çekerek koridorda yürümeye başladı. Biraz sonra, "Hey, Shan?" diye seslendi omzunun üzerinden.

"Efendim?"

"*Je veux lécher la chatte de ma copine,*"* dedi sırıtarak.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Johnny şeytanca sırıttı. "Dedim ki, *je veux être à l'intérieur de toi,*"**

Burnumu kıvırdım. "Fransızcamın berbat olduğunu biliyorsun."

"Buna güveniyorum," dedi gülerek uzaklaşırken. "Bu gece görüşürüz, bebeğim."

---

* (Fr.) Kız arkadaşımın vajinasını yalamak istiyorum. (ç.n.)

** (Fr.) Senin içinde olmak istiyorum. (ç.n.)

Aptal gibi sırıtarak ona el salladım ve tuvalete koştum. Büyük teneffüsten önceki dersten beri tuvalete gitmek için yanıp tutuşuyordum ama öğle yemeği saatimin bir dakikasını bile onsuz geçirmek istemiyordum. Ancak tuvalete adımımı attığım anda pişman oldum. Bella Wilkinson'la yüz yüze gelmekle kalmamıştım, yanında iki tane altıncı sınıf arkadaşı da vardı.

Şimdiye kadar mucizevi bir şekilde onunla yalnız kalmamayı başarmıştım ve koridorlarla yemekhanedeki günlük laf atmalar dışında bana hiçbir sorun çıkarmamıştı. İçimde bunun değişmek üzere olduğuna dair bir his vardı. Bana doğru sinsice yaklaşırken yüzünde beliren saf nefret ifadesi bu hislerimi doğruluyordu.

"Bakın kim gelmiş, kızlar," diye mırıldandı Bella. Tuvaletten çıkabileceğim tek yolun üzerinde dururken her zamanki gibi yıkıcı bir güzelliğe sahipti. "Küçük fahişenin yanında bekçi köpekleri yok."

Kahverengi saçlı kız, "Onu rahat bırak, Bella," dedi beni şaşırtarak.

"O bir sürtük, Tash," diye çıkıştı Bella. Arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. "Bana ne kaybettirdiğini biliyorsun."

Tam bir kaçış modunda topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru ilerledim ama yolumu keserek beni durdurdu.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, sıçrıyor ve kaçmam için çığlık atıyordu. Ancak bunun yerine orada öylece durup benden nefret ettiğini bildiğim kıza bakıyordum. "Gitmem gerekiyor," dedim boğuk bir sesle. Sesim panikli bir fısıltıdan daha yüksek çıkmıyordu. "Bırak çıkayım," dedim omuzlarımı dikleştirmek için kendimi zorlayarak.

"Konuşmamız bitmedi," diye tısladı. "*Bitirmeye* yakın bile değiliz."

"Seninle konuşmak istemiyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bayılmak üzereymiş gibi hissediyordum. "Sadece gitmek istiyorum," dedim titrek bir ses tonuyla. "Sorun istemiyorum."

"Sadece gitmek istiyorsun," diye taklit etti Bella. Ardından yüksek sesle güldü. "Hadi oradan, tatlım. Sana söyleyecek çok şeyim var."

Seni aptal, diye tısladı beynim. *Buraya yalnız gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun.*

Okulun bitmesine sadece üç hafta kalmıştı, sonrasında yaz tatiline girecektik. Bella'nın bu okulla işi tamamen bitecekti. Lanet olası yirmi bir gün boyunca ondan uzak durabilirdim.

Kahretsin, neden buraya gelmek zorundaydım ki?

Bella başını yana eğerek bana zalimce gülümsedi. "Baban nasıl, Shannon?"

Yıkım ve aşağılanmanın karışımı içime hücum ederken bedenim kasıldı.

"Shannon'ın babasını duydunuz mu, kızlar?" diye alay etmeye devam etti. "Babası sosyal hizmetlerin baş belası." Gözlerini kısarak, "Görünüşe göre, Paskalya'da kızının ağzını burnunu kırmış ve onu hastanelik etmiş ama adama haksızlık etmemek lazım. Muhtemelen sadece onu hırpalamaya çalışıyordu," diye ekledi.

Tash diye seslendiği kız, "Bella, kes şunu!" diye bağırdı. "Bu kadar yeter."

"Yetmez," diye çıkıştı Bella. "O sürtük erkek arkadaşımı çaldı, Tash."

"Ben bunun bir parçası olmayacağım," dedi Tash. Onu iterek tuvaletten çıktı.

Lavaboya yaslanan diğer sarışın kız ise hiçbir şey söylemedi. Orada öylece duruyor, benden başka her yere bakıyor, yıllar boyunca tanıştığım pek çok kızı hatırlatarak en çok ondan nefret etmeme sebep oluyordu. Onun gibi kızlardan nefret ederdim. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilen ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayanlardan nefret ediyordum.

Karşı koy, Shannon. Joey'nin sesi zihnimi doldurdu. *O sürtüklerin gözünü korkutmasına izin verme!*

Tepeden tırnağa titreyerek, "Erkek arkadaşını çalmadım," diye karşılık verdim. "Johnny hiçbir zaman senin olmadı."

Bella ince kaşlarından birini kaldırdı. "Onun *sana ait* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdim. Sözlerimle kendimi şok etmiştim. "Benim."

"O zaman seninle sadece tek bir şey için birlikte olduğunu bilmelisin," diye çıkıştı öfkeyle. "Kahrolası basit bir sevişme."

"Seninle birlikte olmasının *tek nedeni* buydu," dedim kendimi şaşırtarak. "Hepimiz senin gibi değiliz, Bella."

Yüzü kızardı. "Pardon?"

"Bırak çıkayım," diye tekrarladım kapıya bakarak. "Hemen."

Kenara çekilmeyince yanından geçmek için hamle yaptım ama beni tüm gücüyle göğsümden itince geriye doğru sendeledim ve tuhaf bir şekilde yere düştüm.

"Daha işimiz bitmedi dedim, sürtük." Bana doğru yaklaşarak omzumdaki okul çantamı kaptı. Fermuarını açarak içindekileri üstüme

boşaltıp. "Sen pis bir sürtüksün," diye tıslarken parmağını alnıma bastırıyordu. "Bu okula ait değilsin. Boktan ailenin geri kalanıyla birlikte belediye evine geri dön."

"...*Sen işe yaramaz bir kancıksın...*"

"...*Sen hepsinden daha büyük bir hatasın, kızım...*"

"...*Öz annen seni istemedi...*"

"...*Sen bu ailedeki zehirsin...*"

Yeter.

Yeter.

Yeter.

"Yeter!" diye bağırdım ayağa fırlayarak. "*Dokunma bana!*" Gözlerimde yaşlar birikiyordu ama onları kırpıştırarak uzaklaştırdım. Şu anda hayatım boyunca hissetmediğim kadar öfkeli hissediyordum. "Bir daha sakın bana dokunma!" Duygularımı tamamen kaybedip ona saldırırken çığlık atmaya devam ettim.

Ona doğru hamle yapmadan yaklaşık iki saniye önce yüzündeki şaşkın ifadeye bir göz attım. Ardından on altı yıllık acı ve eziyeti parmak uçlarımda serbest bırakarak içimdeki her şeyle onu tırmalayıp itekledim. Bana göre çok büyüktü, onun başlattığı şeyi bitirmek için hiçbir umudum olmadığını biliyordum ama hayatımda ilk kez karşı koyuyordum. İçimde bir şeyler değişmişti, o hastane yatağında uyandığım gün bunu hissetmiştim. Hayatta olduğum için şanslıydım ve daha fazlasını kaldırmayı reddediyordum. Onun ya da bir başkasının beni itip kakmasına izin vermeyecektim.

"Siktiğimin kaltağı," diye hırladı Bella. Beni tuvaletin zeminine düşürüp üzerime çıktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırırken tırnaklarıyla saçımı ve yüzümü tırmaladı. "Lanet olası küçük bok çuvalı."

Eski okulumda daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi orada öylece yatıp kabullenmeyi reddederek onu itip kakmaya başladım. "Bırak beni!" Saçlarını yakalayarak sertçe çektim, siyah postişlerinden bir tutam elime geldiğinde kendi gücümle kendimi şaşkına çevirdim.

"Saçım!" diye feryat etti yüksek sesle. "Ah! *Seni mahvedeceğim!*" Geri çekilip ellerimi başımın üzerinde kabaca sıkıştırmadan önce yüzüme tokat attı. "Kelly, çantamı getir."

"Dur!" Üzerimdeki ağırlığından nefes almakta zorlanıyordum ama çırpınmaya ve kurtulmaya çalışmaya devam ettim. "Bırak beni, Bella!"

"Şey... Bella.... Belki de sadece..."

"Kahrolası çantamı getir, Kelly!" diye son gücüyle bağırdı. "He-

men!" Sarışın kız başka bir şey söylemeden okul çantasını ona uzattı. "İçinden ne istiyorsun?"

"Öğle yemeği, su ve makyaj malzemesi," diye emretti Bella. Ardından kocaman bir balgam topu çıkarıp yüzüme tükürdü. Kelly plastik bir yemek kutusu çıkardığında, "Benim için ellerini tut," dedi Bella.

"Ama ben..."

"Yap şunu!"

Ağır ağır iç geçiren kız diz çöküp ellerimi sıkarken, Bella da beslenme çantasını açıp içindekileri üniformamın her yerine sürmeye başladı. "Bu hoşuna gitti mi, sürtük?" diye tısladı ton balıklı sandviçi açıp kazağıma ve eteğime bulaştırırken. "Bu koku sana yakıştı."

Çantasından bir ruj çıkarıp çenemi sertçe avuçlarının arasına aldı. "Devam et," diye alay etti ruju alnıma ve yanaklarıma sürerek. "Ağla, küçük bebek. Hadi bakalım!"

Ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Ona bu zevki tattırma, Shannon.

Tutuşuna karşı direnerek umutsuzca kendimi kurtarmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Yeterince güçlü değildim.

Elindeki su şişesini tutarak üzerimden kalkarken, "Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye alay etti. Şişeyi ters çevirerek içindekileri üzerime döktü. "Hayır, aynen öyle. Tek kelime *etmeyeceksin* çünkü edersen seni mahvederim."

Joey'nin sesi kafamın içinde, *Orada yatma!* diye tısladı. *Kazanamayacak olsan bile karşı koy.*

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Yaa bak, küçük bebek ağlıyor!" diye alay etti Bella. "Kahrolası ezik."

Karşılık ver, Shannon.

Hadi ama.

Bunu yapabilirsin.

"Siktir git!" diye bağırdım. "İkinizi de sikeyim."

"Beni mi sikeceksin?" diye alay etti Bella. Eteğinin cebinden telefonunu çıkarıp açtı ve fotoğraf çekmeye başladı. Fotoğraf çekmeyi bitirdiğinde telefonunu cebine geri koydu. Yüzümü kavrayarak tırnaklarını yanaklarıma sertçe geçirdiğinde acıdan irkildim. "*Siktir. Git. Kaltak.*"

İçimdeki tüm mücadele gücü, insanlığa olan sarsılmaz inancımla

birlikte yok olup gitti. Bana zarar verdiğini sanıyordu ama acının ne olduğunu bilmiyordu. Şiddetle titreyerek kıpırdamadan durdum, sadece *bitmesini* bekliyordum.

"Hadi, Kel." Bella bana son bir kez baktı, yaptığı işe hayran olduğu belliydi. "O sürtük burada kalsın."

Kelly adındaki sarışın kız, "Çok üzgünüm," diye kulağıma fısıldadı. Aceleyle ayağa kalkıp onu takip ederek banyodan çıktı.

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde birkaç dakika olduğum yerde kaldım. Sonunda sürüklenerek ayağa kalkmadan önce üzerimdeki tavan kirişlerini saydım.

Vücudumun her zerresi ağrıyordu, ciğerlerim yanıyordu ancak en ağır darbeyi gururum almıştı. Aşağılanmış halde titreyerek gömleğimin cebinden telefonumu çıkardım ve vücudum gibi ıslanmadığını fark ettiğimde rahatlayarak hıçkırarak ağladım.

Elimdeki telefonla sendeleyerek lavaboya gittim ve vücudumdaki her şey kanalizasyona akana kadar şiddetle kustum. Nefes nefese boştaki elimle lavaboyu tutarken yansımama bakmak için kendimi zorladım. Bella'nın tırnaklarının değdiği yerlerden yanaklarıma küçük kan damlaları bulaşmıştı, yüzüme ne yazdığını görünce şaşırmadım bile.

Sol yanağımda "Kav'*ın*" yazıyordu, sağ yanağımdaki "Sürtüğü" kelimesiyle birleşip uyumlu olacak şekilde alnıma "BJ-13" eklenmişti.

Bakışlarımı aynadan ayırarak telefonuma odaklandım ve titreyen ellerimle ezbere bildiğim numarayı çevirdim.

Lütfen aç.

Lütfen aç.

Lütfen derste olma ve aç...

"Shan?" dedi tanıdık sesi. "Neler oluyor?"

"Joey." Gözlerimi kapatarak sertçe titredim. "Ge-gelip beni alman gere-gerekiyor."

60
UÇUŞAN YUMRUKLAR
JOHNNY

Tommen'da bir sürü tuhaf şey görmeye alışmıştım. Yıllar boyunca burada yaşadığım tuhaf karşılaşmaları sayamazdım bile. Ama günün son dersinden sonra BDO üniforması giymiş bir çocuğun okulun otoparkından bana doğru geldiğini görmek benim için kesinlikle yeni bir şeydi.

Üzerinde devlet okulu arması bulunan gri kazaklı gencin Joey Lynch olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Geriye doğru kaldırdığı kolunun bana yönelik olduğunu anlamam ise bir saniye kadar uzun sürdü. Yumruğu yüzüme sertçe çarptığında başım yana doğru savruldu.

"Ne bok yedin sen?" diye sordu öfkeyle. "Eğer ona zarar verdiysen, seni diri diri yakar ve kemiklerine işerim."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye bağırırken ağzımdan bir avuç dolusu kan tükürdüm. Bu aileden bıkmak üzereydim. Çeneme indirdiği yumruğa kadar ondan gerçekten hoşlansam da içimde bunun değişmek üzere olduğuna dair bir his vardı. "Ben kimseye bir şey yapmadım!"

Etrafımızda oluşan büyük kalabalık tezahürat yapıp bağırıyordu.

"Okulun içinde bir yerlerde ağlıyor," diye hırladı Joey. "Gelip onu almam için beni aradı." Ellerini göğsüme vurarak bana doğru yürüdü. "Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır, lanet olsun ki bilmiyorum," diye hırlayarak onu kendimden uzaklaştırdım. Bir an önce geri çekilmesi gerekiyordu. Sabrımı zorluyordu ve ondan yaklaşık on santim uzun, yirmi beş kilo daha kaslıydım. "Siktir git, Lynch."

"Yoksa ne olur?" diye alay ederek tekrar üzerime yürüdü. "Ne yapacaksın, Kavanagh?"

"Hey, hey, hey," diye seslendi Hughie. Aramıza girmek için otoparka doğru koşuyordu. "Sakin olun, çocuklar."

"Ben sakinim!" diye kükredim. Ancak sakin *olmadığım* oldukça açıktı. "Buraya gelip suratıma vuran pislik o."

"Çünkü kız kardeşimin canını yaktın," diye karşılık verdi Joey.

"Kız kardeşinin *canını yakmadım*," diye hırladım. "Onun canını *asla* yakmam."

"O zaman biri bir şey yapmış!" diye kükredi Joey. Bir kez daha bana doğru hamle yapmıştı.

Bu kez onu arkasından tutan kişi en yakın arkadaşımdı. "Nasılsın, ahbap?" dedi dostça bir ses tonuyla. Kollarını Joey'nin etrafına dolayıp onu benden uzaklaştırdı. "Bakıyorum da yine kaşık pozisyonuna gelmişiz."

"Bırak beni, Gussie," diye tersledi Joey. Onun kollarına karşı koymaya çalışıyordu.

"Gibsie," dedi arkadaşım sakince. "Ayrıca bunu yapamazsın. Etrafta dolaşıp orta saha oyuncuma vuramazsın, Joey. Bu cumartesi günü ilgilenmesi gereken önemli bir işi var ve şu anda gitmene izin vermem büyük sorumsuzluk olur."

Kalabalığın gürültüsü arasında, "Joey!" diye seslendi bir kadın sesi. Saniyeler sonra görüş alanımda bir sarışın belirdi ve doğruca onun yanında ilerledi. Joey'nin kız arkadaşı olduğunu fark ettim. *Aoife.* "Ne yapıyorsun, Joe?" diye oflayarak onun önüne geçti. "Kavga yok demiştik ya?" Yüzünü tutarak yüzüne bakması için onu zorladı. "Önce soru soracaksın, unuttun mu?"

"Unuttum, bebeğim," diye mırıldandı Joey. Gibsie'nin onu bırakıp bir adım geri çekilmesine neden olacak kadar sakinleşmişti.

"Neler oluyor burada?" diye sordum. İçimde öfke ve panik karışımı bir his vardı.

"Shannon beni aradı," diye hırladı Joey. Tüm vücudu sinirden titriyordu. "Bu kasıntı okuldan biri ona bir şey yapmış."

"*Ona bir şey mi yapmış?*" Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "*Ne?*"

Shannon'a bir şey mi olmuştu? "Ona ne yapmışlar?" *Bu da ne demek oluyordu?* "Az önce öğle yemeğinde onunlaydım," dedim öfke içimde yükselirken. "Neler oluyor, Joey?"

"Bilmiyorum!" diye hırladı elini sarı saçlarında gezdirerek. Ardından toplanan kalabalığa dik dik baktı. "Ama hangi adi şerefsizin kız kardeşime zarar verdiğini öğrendiğimde, onun için hapse gireceğim!"

"Burada neler oluyor?" Bay Twomey'nin tanıdık sesi havayı yırtarken etrafımızdaki kalabalık hızla dağıldı. Otoparkta sadece beşimiz ve okul müdürü vardı, arabalar hızla yanımızdan geçerken korna çalıyordu.

Bay Twomey olayın ortasında olduğumu fark ettiğinde, "Johnny..." dedi iç çekerek. Ancak ortada yeni bir şey yoktu. Bakışları Joey ve Aoife'ya kayınca gözlerini kıstı. "Buraya kayıtlı değilseniz okul arazisine girmenizin yasak olduğunu biliyor musunuz?"

"Siktir git," dedi Joey.

Aoife onun cevabıyla elinin içine doğru inledi. "Joe!" diye tıslayarak elini onun göğsüne yerleştirdi. "Bu onların müdürü."

"Yani?" Joey etkilenmemiş bir tavırla omuz silkti. "Benim müdürüm değil." Gözlerini adamın üstüne çevirerek, "Buraya kız kardeşimi almaya geldim. Çünkü senin boktan okulun içindeki öğrencileri kontrol edemiyor ve onu güvende tutamıyor."

Bay Twomey'nin kaşları çatıldı. "Kız kardeşin kim peki?"

"Shannon Lynch." Bay Twomey'nin rengi solduğunda, Joey taze kan kokusu almış gibi atıldı. "Evet, doğru," dedi alayla. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Ona bir sürü söz verdin, değil mi? Öğrencilerini güvende tutacağına dair? Şaka gibisin!"

"Affedersiniz," dedi Bay Twomey boğuk bir sesle. "Bahsettiğin şey hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Merhaba, Joe," dedi ince bir ses. Arkaya döndüğümüzde Shannon'ın bize doğru yürüdüğünü gördük.

Saçları sırılsıklamdı ve giysileri yiyeceklere bulanmıştı. Yüzü kızarmış ve lekelenmişti, sanki kendini ovalamış gibiydi ama daha dikkatli baktığımda çizikler ve *yazılar* görebiliyordum. Bakışları bana kayınca yüzü düştü. Burnunu çekerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Me-merhaba, Johnny."

"Ne oluyor lan?" diye sordum ona doğru yaklaşarak. "Yüzüne ne oldu, Shannon?"

Başını iki yana salladı. Ona ulaştığımda neredeyse bana doğru yığılacaktı. "Eve gitmek istiyorum," dedi hıçkırarak. Konuşurken tüm vücudu titriyordu. "Sadece gitmek istiyorum."

"Sorun yok. Şşşt, sakin ol..." Yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerimi kıstım ve yüzündeki *ruj* izlerini seçmeye çalıştım.

Kav'ın sürtüğü mü?

BJ-13 mü?

"Bunu sana kim yaptı?" Joey beni iterek yoldan çekmek istedi... ya da en azından bunu yapmayı denedi. Hamlesi onun için pek iyi sonuçlanmadı çünkü yerimden bir santim bile kıpırdamadım. "Shan, ne oldu?"

"O mu yaptı?" diye sordum en az onun kadar titreyerek. "Ne diyorum ki ben... Tabii ki *oydu*."

Boğuk bir sesle "Kim?" diye sordu Bay Twomey. "Bunu sana kim yaptı, Shannon?"

"Lanet olası Bella Wilkinson," diye tersledi Gibsie. "Başka kim olabilir?"

"Onun bu okuldan gitmesini istiyorum," diye hırladım. Müdüre ters ters bakmak için döndüm. "Bu yanma kâr kalmayacak. Onun neler yaşadığını biliyorsun. Okulda *güvende* olması gerekiyor!"

Bay Twomey solgun yüzüyle bize doğru ilerledi. "Shannon... Bunu sana Bayan Wilkinson'ın yaptığını mı söylüyorsun?"

"Geri bas," diye uyardı Joey. Kız kardeşinin önünde koruyucu bir duruş sergiliyordu. Yaşlı okul müdürünün ne yapacağını düşündüğünü bilmiyordum ama işini şansa bırakmıyordu. Zorlukla dizginlenen vahşi bir öfkeyle sımsıkı sarılmıştı ve çoktan patlamamış olmasının tek sebebinin kolunu okşayan sarışın kız olduğunu hissediyordum. "Kız kardeşimin yanına yaklaşma," diye ekledi müdürümüze hançer gibi keskin bakışlar atarak. "Seni uyarıyorum."

Bay Twomey'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Yaşlı adamın böyle bir duruma düşmesi içimi acıttı. Tanrı biliyordu ki, nasıl bir his olduğunu biliyordum. Joey Lynch'in gazabına uğramak hiç de iyi bir duygu değildi.

Göz ucuyla Bella ve Cormac'in bahçeden otoparka doğru gülücükler saçarak yürüdüklerini gördüm.

Ah, hayatta olmaz!

Shannon'ın yanından geçerek, "Sen!" diye kükredim. "Seninle biraz konuşacağız!"

"Kıpırdama, Johnny," diye uyardı Bay Twomey.

"Johnny, yapma..." diye yalvardı Shannon.

"Kaptan, kontratın var!" diye bağırdı Hughie.

"Cumartesi gününü düşün," diye arkamdan seslendi Gibsie.

"Doğru yolu seç," diye ekledi Hughie.

"Senin doğru yolunu sikeyim," diye hırladım arkalarından ters ters bakarak. "Onları da sikeyim." Cormac'in yüzü ben yaklaşırken giderek solgunlaşıyordu. "Her şey yolunda mı, kaptan?"

"Sana ne demiştim ben?" Doğruca ona doğru ilerledim. "Ha? Sana o kaltak hakkında ne söyledim?"

"Hey, hey... Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok, Johnny..."

Güm.

Ben yumruğumu kaldırmaya fırsat bulamadan çocuk bir patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Kafam karışıklığıyla arkamı döndüğümde Joey'yle göz göze geldim. "Ne ha..."

"Sana bir borcum vardı," dedi omuz silkerek bileğini sallarken. "Üstelik zaten tutuklanacağım."

Ona bakakaldım. "*Ne* için?"

"Bunun için," diye yanıtlarken çocuğun üstüne atıldı.

"Bırak onu!" diye bağırdı Bella. Joey'nin kafasını tokatlayıp yumruklamaya çalışıyordu. "Seni pis, küçük şerefsiz."

"Hey! Erkek arkadaşıma şerefsiz diyemezsin," diye hırladı Aoife. Bella'ya doğru ilerlemeye başlamıştı. "Bu o mu, Shan?" diye sordu. "Bunu sana o mu yaptı?"

"Lütfen, bırak onu," dedi Shannon boğuk bir sesle.

"Sen de kimsin be?" diye tısladı Bella. Sarışın kıza ters ters bakıyordu.

"Ben senin en kötü kâbusunum, sürtük." Aoife onu tek hamlede yere serdi. "Küçük kızlara eziyet etmek hoşuna mı gidiyor?" diye sorarken onun üstüne çıktı. "Kendi boyunda birini dene."

"Paran şimdi ne durumda, zengin çocuk?" diye alay etti Joey. Otopark zemininde Cormac'le boğuşuyordu. "Şerefsiz olmanın faydaları var, değil mi?"

"Erkek arkadaşıma şerefsiz diyebileceğini mi sanıyorsun?" diye devam etti Aoife. Bella'ya sert bir yumruk attı. *Vay be, bu kızın tokat atmaya hiç niyeti yoktu.* "Onun kız kardeşine zorbalık yapabileceğini mi sanıyorsun? Kız olduğun ve o sana karşılık veremediği için güvende olduğunu mu sanıyorsun?" Yumruğunu geriye doğru kaldırıp onun ağzına indirdi. "Ben sana vurabilirim!"

"Polisi çağırıyorum!" diye kükredi Bay Twomey. "Derhal kesin şunu yoksa hepinizi tutuklatırım!"

Hughie sakince, "Polis çağırırsanız ragbi takımının dörtte birini kaybedersiniz," diye araya girdi. "Okul için ciddi bir kötü imaj yaratırsınız. Bakın ona ne yapmış." Shannon'ın yüzünü işaret etti. "Tommen'da zorbalığa karşı sıfır tolerans olduğunu sanıyordum. Eğer öyleyse, kurallarınızı değiştirseniz iyi olur çünkü o kız aylardır Shannon'a cehennemi yaşatıyor." Sonra omuz silkti. "Ayrıca taciz konusundaki politikanızın ne olduğunu da bilmek isterim çünkü bir yıldır gece gündüz Johnny'ye eziyet ediyor. Sadece arkadaşım bunu açıkça söyleyemeyecek kadar kibar."

"Dur, Joey!" diye bağırdı Shannon. Hızla ağabeyine doğru koştu. "Yapma..."

"Bunu sana yapmayacaklar," diye hırladı Joey. "Bundan sonra olmaz, Shannon!"

"O bir şey yapmadı," diye boğuk bir sesle bağırdı Shannon. Ağabeyinin omuzlarını çekiştirerek uzaklaştırmaya çalıştı. "Yapma... lütfen. Başın belaya girecek."

"Buraya gel." İkna edici bir sesle onu kavgadan uzaklaştırdım. "Geri çekil, Shan."

"Durdur onu," diye yalvardı kolumu tutarak. "*Lütfen!*"

"Pekâlâ, parti sona erdi." Gibsie araya girip Joey'yi yerdeki çocuğun üzerinden çekti. Bu sırada "*Ne bok yiyorsun?*" dercesine yan gözle bana bakıyordu.

Hiç utanmadan omuz silktim. Kavgayı ayırmak gibi bir niyetim yoktu. O çift başlarına gelen *her şeyi* ve daha fazlasını hak ediyordu.

Shannon titreyerek, "Bunların hepsi benim suçum," dedi boğuk bir sesle. "Onu aramamam gerekirdi..."

"Hayır, değil," derken onu göğsüme bastırdım. "Bu *onun* hatası. Senin değil."

Joey nefes nefese, "Hadi, bebeğim," diye bağırdı. Aoife'yı yerdeki kızın üzerinden almaya çalıştı. "Hadi ama! O buna değmez. Kavga edemezsin..."

"Sana şerefsiz dedi," diye hırladı Aoife. Erkek arkadaşının elinden kurtulmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. "Bunu kabul edemem, Joe!"

"Biliyorum, bebeğim," diye yatıştırdı Joey. Kollarındaki kızla birlikte geriye doğru adım attı. "Ama dikkatli olmanı istiyorum."

"Herkes beni ofise kadar takip etsin! Ailelerinizi arıyorum," diye bağırdı Bay Twomey. Telefonunu çıkarırken Bella ve Cormac'e kendisini takip etmelerini işaret etti. "*Hepinizin* ailesini arıyorum."

"Yap tabii," diye alay etti Joey. Müdürümüze sürüden ayrılmış savunmasız bir antilopmuş bakıyordu. "Bir işe yara."

"Joe!" diye mırıldandı Aoife. Elini uzatarak onun elini tuttu. "Uyarı aldın."

"Buradan gitmeni istiyorum, Aoife," diye mırıldandı Joey. Bella ve Cormac'in peşinden topallayarak ofise doğru koşturan okul müdürünü izlemeye devam ediyordu. "Burada değildin ve hiçbir şey görmedin." Kız arkadaşına döndü. "Anladın mı?"

"Ne?" Aoife gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Hayır, asla olmaz. Seni bırakmayacağım..."

"Arabaya bin ve eve git, bebeğim," diye emretti Joey. "Hemen." Bize ters ters baktı. "Kimse senden bahsetmeyecek."

"Ama sen..."

"İyi olacağım," diye fısıldarken kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Sen eve git. Uygun olduğumda seni ararım."

61
OFİS
SHANNON

Johnny, Hughie ve Gibsie'yle birlikte ofisin önündeki ahşap bankta sersemlemiş halde oturuyordum. Karşımızdaki bankta da Bella ve Cormac vardı.

"Aman Tanrım!" Polisin ağabeyimi kelepçeleyerek okuldan götürüşünü izlerken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyordum. "Lütfen onu götürmeyin!"

Joey omzunun üzerinden, "Sorun yok, Shan," diye seslendi. Onu koridora doğru götürüyorlardı. "Ben iyi olacağım, sakın ağlama."

Sorun vardı.

Buradaki şeylerin hiçbiri iyi değildi.

Ağabeyim tutuklanıyordu ve her şey benim suçumdu. Ağabeyim iki erkek polis tarafından ana kapıdan çıkarılmadan hemen önce, "Özür dilerim, Joe," dedim boğuk bir sesle. "Çok özür dilerim."

Johnny kolunu bana dolayarak, "Sorun değil," diye fısıldayarak tekrarlamaya devam etti. "Her şey yoluna girecek, Shan."

"Ben berbat biriyim," dedim boğulurcasına ağlayarak. "Başı çok büyük belaya girecek."

"Bu konuda haklısın," diye alay etti Cormac. "Şerefsiz kardeşin hakkında suç duyurusunda bulunacağım."

Johnny yanımda gerilerek, "Geri bas," diye hırladı. "Yoksa suç duyurusunda bulunmak için buralarda olmayacaksın."

"Lütfen yapma," diye yalvardım burnumu çekerken. Bana verdiği okul kazağının kollarını sıvayarak yanaklarımı sildim ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Ancak bu imkânsıza yakındı. Joey için o kadar endişeleniyordum ki nefes almakta zorlanıyordum. "Ağabeyim çok zor günler geçiriyor," diye yalvarmaya çalıştım. "Lütfen başını belaya sokma."

"Ne yaşadığı sikimde bile değil," diye tersledi Cormac. "Benim *burnumu* kırdı, Shannon."

Hughie bıkkınlıkla, "Kapa çeneni, Ryan," diye iç geçirdi. "Kötü bir durumu daha da kötüleştirme."

Cormac savunmaya geçerek, "O bana saldırdı!" diye karşılık verdi.

"O kız da *bana* saldırdı," diye hıçkırdı Bella.

"Çünkü sen ona saldırdın," diye hırladı Johnny. Göğsü aldığı nefeslerle yükselirken beni işaret etti. "Burada sadece bir tane şerefsiz var, Bella. O da sensin!"

"Siktir git, Johnny Kavanagh," diye çıkıştı Bella. "Bunların hepsi senin suçun."

Gibsie tıslayarak, "Çeneni kapalı tutmalısın," diye karşılık verdi. "Aptal, kahrolası kız."

"Burada mağdur olan benim," diye feryat etti Bella.

Gibsie öfkeli bir sesle, "*Sen* mi mağdursun?" diye karşılık verdi. "Tanrı aşkına. Umarım ailen senden bir tane daha doğurmamıştır çünkü sen hastalıklı bir kızsın. Dünyada senin türünden birinin daha ortalıkta dolaşmasına gerek yok."

"Gidip içinde boğulacak bir su bul, Gibs," diye karşılık verdi Cormac, Gibsie'ye ters ters bakıyordu. "Tıpkı diğer..."

Johnny ve Hughie, "Kes lan sesini!" diye kükredi aynı anda.

Gibsie kaskatı kesilerek suskunlaşmıştı.

"O konuya girmeyi *aklından bile* geçirme," diye hırladı Johnny. Öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. "Senin derdin ne?"

"Kız arkadaşıma hakaret etti..."

"Bu *söylediklerini* haklı mı çıkarıyor?" diye homurdandı Johnny. "Bahane bulmaya çalışmayı aklından bile geçirme, Ryan. Bu çok alçakça."

"Şu andan itibaren işimiz bitti, Cormac." Hughie sinirden titriyordu.

"Eğer onun gibi biriyle takılacak kadar kalın kafalıysan, yüzüme bakmaya bile zahmet etme. Bunu saha içinde olduğu kadar dışı için de söylüyorum."

"Hiç umurumda değil, Biggs," diye alay etti Cormac. "Kav'ın kıçına o kadar girmişsin ki, benim için bir şey değiştirmiyor..."

"Kız kim?" Bella dikkatleri tekrar kendisine çekti. "Bana saldıran kız, adı neydi?" Gözlerini kısarak, "Hepinizin onun kim olduğunu bildiğinizi biliyorum," dedi sinirle.

Gibsie sakince, "Hangi kız?" diye cevap verdi. "Ben bir kız görmedim, ya siz çocuklar?"

"Hiç kız görmedim," diye onayladı Johnny. "Ama önce Cormac'in ilk yumruğu atan kişi olduğunu gördüm."

Cormac'in gözleri tiksintiyle irileşti. "*Yalancısın sen.*"

Johnny omuz silkti. "Ben öyle gördüm."

"Çok komik, ben de öyle gördüm," dedi Gibsie. "Az kalsın sana saldıracaktı, Johnny. Lynchy seni koruyordu."

"Ben de öyle gördüm," diye onayladı Hughie. "Bay Twomey de onun arkasında duruyordu. Görüşü engellendiği için ilk yumruğu kimin attığını görememiş."

"Ayrıca otoparkta hiç kamera yok," diye düşündü Gibsie. "Sanırım bu sizin sözünüze karşı bizim sözümüz demek oluyor."

"İkiye karşı beş," dedi Hughie. "Çok komik."

"Karma çok güzel bir şey," dedi Gibsie sırıtarak.

"Altı kişiydiniz!" diye tısladı Bella. "Bir *kız* vardı."

"Yoo." Gibsie omuz silkti. "Hayal görüyorsun."

Bella öfkeyle, "Hepiniz yalancısınız," diye tısladı.

"Bütün bunların sebebi olduğunun farkında mısın?" diye karşılık verdi Hughie. "Yoksa umurunda mı değil?"

Cormac hızlıca, "Onu rahat bırakın," dedi savunmaya geçerek. "Yaralandı."

"O bir parazit. İşte olduğu şey bu," diye alay etti Gibsie. "Ondan olabildiğince uzak dursan iyi edersin çünkü birlikte büyüdüğümüz çocuk gibi davranmıyorsun." Islık sesi giderek yaklaşırken başımızı çevirdik. Tam o sırada Ronan McGarry koridorun köşesini döndü. Gözleri müdürün odasının önünde oturan bize takılınca bir anlığına duraksadı. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz..."

Johnny yanımda öfkeden kudurarak, "Yürümeye devam et, puşt herif," diye uyardı. "Ayrıca o lanet çeneni kapalı tut."

Ronan uzun bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Yine sorun mu çıkarıyorsun, Shannon?" Dudaklarında kötü niyetli bir sırıtışın gölgesi belirdi. "Neden şaşırmadım ki?"

Johnny ayağa kalkarken, "Sana git dedim!" diye hırladı. "Ben seni parçalamadan önce."

Ronan o kadar hızlı geri geri tökezledi ki okul çantasını düşürdü ve Gibsie'nin alayla gülmesine neden oldu.

"Ah, dostum," diye kıkırdadı. "Bunun için teşekkürler. Gülmeye ihtiyacım vardı."

"Defol git, Gibs," diye homurdandı Ronan. Çantasını yerden alırken yüzü kıpkırmızıydı. "Ondan korkmuyorum..."

"Defol buradan, seni küçük sapık," diye bağırdı Johnny. Ronan'a doğru tehditkâr bir adım atarken sesi otoriteyle sertleşmişti. "Sakın yaptığın şeyi unuttuğumu düşünme!"

Ronan az önce yürüyerek geçtiği koridoru geri geri adımlayıp köşede kayboldu.

"Mükemmel." Gibsie histerik bir şekilde gülerek kendi bacağına vurdu. "Altına işeyecek sandım..."

O sırada ofisin kapısı içeriye doğru açıldı ve ailelerimiz dışarı çıkarken herkes sessizliğe gömüldü. Daha doğrusu *onların* aileleriydi.

Bella ve Cormac'in anneleri ilk çıkan kişilerdi. Bayan Ryan ve Cormac tek bir kelime bile konuşmadan uzaklaştılar.

Bayan Wilkinson kızına doğru yürürken, "Ayağa kalk," diye tısladı. Bella suratını asıp yüksek sesle oflayarak ayağa kalktı ve patlamış dudağını bir mendille sildi. "Şimdi bana telefonunu ver."

"Anne..."

"Bana. Telefonunu. Ver."

Bella sessizce telefonunu cebinden çıkardı ve annesine uzattı.

Bayan Wilkinson tuş takımına öfkeyle dokundu, aradığı şeyi bulduğunda vücudu kaskatı kesildi. Bana bakarken gözleri suçlulukla doluydu, ardından tekrar kızına doğru döndü. "Oraya git ve o zavallı kıza yaptıkların için özür dile."

Ah, Tanrım...

Tüm vücudum korkuyla sımsıkı sarmalandı.

Benden özür dilemesini istemiyordum.

Bir daha asla yanıma yaklaşmasını istemiyordum.

Bella inledi. "Ama, anne..."

"Beni bu konuda zorlama, Isabella!" diye bağırdı annesi. "Seni polis karakoluna götürüp teslim etmediğim için şanslısın! Beni hiç böyle hayal kırıklığına uğratmamıştın."

"Arkadaşı bana vurdu," diye mırıldandı Bella. "Üstelik onun kim olduğunu biliyorlar..."

"Hiç şaşırmadım," diye tersledi Bayan Wilkinson. Konuşurken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "O kıza yaptıklarından sonra, vasisinin suç duyurusunda bulunmaması bir mucize. Şimdi oraya git ve özür dile!"

Bella ve annesi bize doğru ilerlerken, "Bunu aklından bile geçirme," diye araya girdi Johnny. "Kızınızı sevgilimden uzaklaştırın ve götürün buradan," diye emretti kolunu etrafıma sararak. "Shannon onun özür dilemesini istemiyor. Kızınız yeterince zarar verdi. Özür dilemesinin bizim için hiçbir anlamı yok. O yüzden gidin ve onu rahat bırakın."

Bayan Wilkinson bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Bella'yı sürükleyerek götürmeden önce bana şefkatli bir bakış attı.

Johnny'ye kendimi bırakarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sorun değil," diye cevap verdi huysuzca.

Sırada Sinead Biggs vardı. Hemen sonrasında da adının Sadhbh olduğunu öğrendiğim Gibsie'nin annesi geldi.

"Ah, çocuklar." Claire'in annesi kolunu Hughie'nin beline sardı. "Sizinle ne yapacağız biz?"

"Bugün kimseye vurmadım," dedi Gibsie neşeyle. "İyi bir çocuktum."

"*Bugün* uygun bir kelime olmuş," dedi annesi iç çekerek. Sarı saçlarını karıştırırken, "Hadi, Bubba. Başına daha fazla bela açmadan seni eve götürelim," diye ekledi.

"Sorun da bu zaten, anne." Gibsie annesinin peşinden koştu. "Bela *beni* bulur, ben belayı değil."

Johnny sadece ikimiz kalana kadar konuşmadı. "Ne zaman oldu bu?" Sesi alçak ve duygu yüklüydü. Yüzüme bakmak için yana doğru kayarak, "Sana ne yaptı, bebeğim?" diye sordu.

"Önemli değil," diye mırıldandım. Kendimi bitkin hissediyordum, daha önce ofiste konuşma sırası bize geldiğinde Bay Twomey ve Darren'a her şeyi açıklamıştım.

"Bilmem gerekiyor, Shan," diye cevap verdi Johnny. "O yüzden lütfen... sadece *anlat* bana."

Yorgun şekilde iç çektim. Bella ve arkadaşlarıyla tuvalette neler olduğunu hiçbir şey atlamadan anlatmaya başladım. Kendimi sansürleyemeyecek kadar bitkin bir halde, ona kusma olayına kadar her şeyden bahsettim.

"Neden beni aramadın?" diye sordu bitirdiğimde. "Ya da gelip beni bulmadın. Shan, ben..."

"Fransızca sınavın vardı, başını belaya sokmak istemedim," diye fısıldarken dizlerim huzursuzca titriyordu. "Akademinin ve gözlemcilerin şu anda her hareketini izlediğini biliyorum. Sinirlenip ona karşılık vermenden korktum. Bu yüzden Joey'yi aradım çünkü gelip beni alacağını düşündüm..." Sesim çatladı ve boğazımdan kocaman bir hıçkırık koptu. "Sadece eve dönmek istedim. Bunu *yapacağını* düşünmemiştim."

Bay Twomey'nin ofisinin kapısı tekrar açıldı. Bu kez Bay Kavanagh yanındaki büyük ağabeyim ve okul müdürüyle birlikte dışarı çıktı.

"Olanlar için tekrar çok özür dilerim," dedi Bay Twomey. Darren'la tokalaşmak için elini uzattı. "Tommen'ın zorbalığa karşı sıfır tolerans

ilkesine bağlı olduğundan ve konunun derhal ele alınacağından emin olabilirsiniz." Darren elini tutmayınca adamın bakışları bana kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Shannon... Fotoğrafları gördüm ve çok üzgünüm."

Johnny gergin bir ses tonuyla, "Peki bu konuda ne yapacaksınız?" diye sordu. "Özür dilemek iyi olabilir ama harekete geçilmediği sürece bunun hiçbir anlamı yok. Bella okuldan atılıyor mu? Peki ya Kelly? O da olaya karıştı. Peki ya Tash? Onları durdurmayıp öylece uzaklaştığı için aynı derecede kötü biri."

Bay Twomey yorgunca, "Johnny..." diye iç geçirdi. "Bu işe karışma."

"Hayır!" diye patladı Johnny ayağa fırlayarak. "O kızlar sevgilimi tuvalette köşeye sıkıştırdı, ikisi onu yere yatırdı ve saldırıya geçti. Hepsi altıncı sınıf. On sekiz yaşından büyükler. Shannon reşit değil. Hepsi saldırı suçundan yargılanmalı."

"Johnny," diye mırıldandım. İçimi bir utanç dalgasının daha kapladığını hissedebiliyordum. "Bırak gitsin."

"Hayır, Shan," diye karşılık verdi. "Bu işin peşini bırakmayacağım." Müdürümüze bakarak, "*Adalet* istiyorum," diye tısladı.

"Bu yeterli değil," dedi Darren. Johnny'ye hak vererek beni şaşırtmıştı. "Kız kardeşim okulda iki kız tarafından vahşice saldırıya uğradı. Öğrendiğime göre kızlardan biri aylardır ona zorbalık yapıyormuş. Erkek kardeşim, öğretim kadronuz küçük bir kızı savunamadığı için onu korurken tutuklandı. Şu anda cehennemi yaşıyoruz, siz de bunun farkındasınız ve tek yapabildiğiniz *özür dilemek* mi?" Darren başını iki yana salladı. "Bunu söylediğim için beni bağışlayın, Bay Twomey. Ama kız kardeşimin okuldaki güvenliğini garanti altına almak gibi basit bir şeyi yapamıyorsanız, size binlerce *euro* okul ücretini neden ödüyoruz?"

Bay Twomey kızaran yanaklarıyla, "Bella önümüzdeki üç gün boyunca okuldan uzaklaştırıldı," diye cevap verdi. "Bu olayı bir sonraki toplantımızda yönetim kurulunun dikkatine sunacağım. Yapılacak uygun eyleme o zaman karar vereceğiz."

Johnny öfkeyle, "Onu *okuldan atarak* gerekeni yapın," diye çıkıştı. "Üç günlük uzaklaştırmanın canı cehenneme. Bu hiçbir işe yaramaz. Kız arkadaşıma yaptıklarından sonra bu okula geri dönmesine izin verilmemeli!"

"Elimden gelen bir şey yok," diye cevap verdi Bay Twomey. Johnny'nin babasına yardım arayan gözlerle baktı.

Bay Kavanagh, "Bu berbat bir durum, Seamus," dedi sakince. "Okulun yeterli yasal temsilciliğe sahip olduğunu umuyorum. Wilkinson ailesinin iyiliği için, onlara da aynı şeyi bildirmenizi öneririm. Elbette Lynch ailesine de hizmetlerimi sunacağım ve müvekkilim nasıl bir yol izleyeceğine *kendisi* karar verdiğinde sizinle temasa geçeceğim. Bayan Wilkinson'a ya da ihmalleri ve gözetimleri altındaki bir çocuğu koruyamadıkları için okula karşı açılacak bir dava olması fark etmiyor."

Bay Twomey'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Johnny'nin babasına bakarken yüz ifadesinin ben ve ağabeyimle aynı olduğundan emindim. "Affedersiniz?"

"Gayet açık, Seamus," dedi Bay Kavanagh. Sadece büyük güç sahibi insanların kullandığı o rahatsız edici tatlı ses tonuyla konuşuyordu. "Polisi aramakta ve olaydaki rolü nedeniyle Joey Lynch hakkında suç duyurusunda bulunmakta çok acele ettin. Bu yüzden ailelerine hizmetlerimi sunmayı adil ve kişisel sorumluluğum olarak görüyorum. Lynch'in her iki çocuğunu da çevreleyen koşullar göz önüne alındığında, Joey Lynch'i mahkûm edecek kadar onların durumuna duyarsız bir yargıç bulmakta zorlanacağını sana bildirmem gerekiyor. İnan bana, o yargıçlardan birkaç tanesini tanıyorum." Bay Kavanagh kravatını düzelterek gülümsedi. "İyi günler, beyefendi."

Johnny babasına sırıttı.

Bu arada ağabeyimle şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyorduk.

"Gidelim," dedi Bay Kavanagh. O soğukkanlı, sakin ve ağırbaşlı ses tonuyla oğluna dönmüştü. "Annen akşam yemeği için biber sosu almamı istiyor ve polis karakoluna gitmeden önce..."

"Durun, durun, durun," dedi müdürümüz boğuk bir sesle. "Bay Kavanagh, ofisime geri döner misiniz lütfen?"

Johnny'nin babası saatini kontrol edip iç geçirdikten sonra isteksizce başını salladı. "Size on beş dakika verebilirim."

"Evet, tabii. Teşekkür ederim." Bay Twomey'nin omuzları bir rahatlamayla çöktü ve ofisine geri döndü.

"Çocuk oyuncağı. Öyle değil mi, baba?" diye takıldı Johnny.

Bay Kavanagh usulca kıkırdadı ve oğluna göz kırptıktan sonra okul müdürünü takip etti. Ancak ofisin kapısında duraksayarak ağabeyime döndü. "Kardeşini bu gece saat ona kadar eve getirmiş olurum."

"Çok teşekkür ederim." Darren nefesini tutarak ona doğru yürüyüp elini uzattı. "Ayrıca ailemin yaptığı şeyler için çok üzgünüm..."

Onun elini sıkarak, "Önemi yok," diye yanıtladı Bay Kavanagh.

"Hepimizin bazen biraz merhamete ihtiyacı olur." Keskin bakışlarını oğluna çevirerek, "Antrenmana gitmeden önce o biber sosunu eve, annene götür, evlat," diye devam etti. Sonra bana bakıp yumuşak bir gülümseme sundu. "Umarım bir gün mutlu koşullar altında karşılaşırız, Shannon." Bu sözlerin ardından ofise girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

"Ona işkence edecek," diye kıkırdadı Johnny. Oturduğum yere doğru yürüyüp beni ayağa kaldırdı. "Merak etme, Shan," dedi kolunu belime dolarken. "Babam bu işi halleder."

Kesik kesik nefes verdim. "Bizim için bunu yaptığına inanamıyorum."

Darren çenesini ovuşturarak, "Ben de inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Sana annemle babamın seni sevdiğini söylemiştim." Johnny elimi avucunun içine aldı. "Artık bana inanıyor musun?"

Titreyerek elini sıkarken göğsüne yaslandım. "Özür dilerim."

"Öyle deme bile," diye fısıldadı. Ardından kollarını etrafıma sardı.

"Balık gibi kokuyorum," diye uyardım onu. "Kıyafetlerine bulaştıracaksın."

"Umurumda değil," diye fısıldadı. Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Balığı seviyorum, seni seviyorum ve hâlâ akşam yemeğinde seni yemek istiyorum."

"Tavuk kadar değil," dedim burnumu çekerek.

"Kahrolası tavuğa *bayılırım*," diye onayladı kıkırdayarak. "Her şey yolunda, Shan." Geriye doğru bir adım attı ve yüzümü ellerinin arasına alıp bana baktı. "Beni duyuyor musun?"

Zayıfça omuz silktim. "Seni duyuyorum."

"İyi olacaksın," dedi sertçe. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Joey de öyle."

"Bu akşam yemeğe gelebileceğimi sanmıyorum, Johnny," diye mırıldandım.

"Sorun değil," dedi ellerini omuzlarıma yerleştirerek. "Başka bir zaman yaparız." Başparmaklarıyla köprücük kemiğimi okşadı. "Bunu senin için telafi edeceğim."

Ona doğru yaslandım. "Önemli değil."

"Hayır, önemli." Yaklaşıp bana tekrar sarıldı. "Bir daha asla başına böyle bir şey gelmeyecek."

"Joey için çok korkuyorum," diye itiraf ettim yüzümü göğsüne

gömerek. "Benim yüzümden onun başının belaya girmesini istemiyorum."

"Babam bunu halleder." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Yıllar boyunca Gibs'i kurtarmayı başardığı durumların yarısını bilseydin hiç endişelenmezdin. Her şeyi açıklığa kavuşturacak, Shan. Her şeyi yoluna koyacak."

"Gerçekten mi?" Burnumu çektim. "Emin misin?"

"Yüzde yüz," diye yanıtladı Johnny. "Joey bu gece evde *olacak* derken ciddiydi."

İçimi bir rahatlama kapladı ama onu özümsemekten korkuyordum. Daha fazla umutlanıp kötü haber almaktan *çok korkuyordum.*

"Seni yanlış tanımışım." Darren'ın sesi aramızdaki havayı dağıttı. Sersemlemiş bir halde arkamı döndüğümde Johnny'ye doğru baktığını gördüm. "Senin hakkında yanılmışım," dedi sesi boğuklaşırken. "Sana bir özür borçluyum."

"Evet, yanıldın," dedi Johnny sertçe. "Ben annenin anlattığı gibi biri değilim." Yavaşça içini çekerek, "Ama özür dilemene gerek yok," diye ekledi.

"Yine de özür diliyorum," dedi ağabeyim bitkinlikle.

"Öyleyse bunu kabul ediyorum," dedi Johnny beni şaşkına çevirerek. Darren'dan hiçbir şey kabul etmesine gerek yoktu. Hem ağabeyim hem de annem tarafından çok kötü muamele görmüştü. "Aramızda herhangi bir sorun yok," diye ekledi ona hafifçe başını sallayarak. "Ama yine de hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet." Darren iç çekti. "Bunu anlamaya başlıyorum."

Johnny burnunu çekti. "Açıklığa kavuşturmamız için söylüyorum."

"Anlaştık, Kavanagh." Darren bana doğru döndü. "Benimle geliyor musun?"

Geliyor muyum?

Bana gerçek bir seçenek mi sunuyordu?

Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"Eve şimdi mi geliyorsun?" diye tekrarladı yavaşça. "Yoksa daha sonra mı?"

"Ben, şey..." Başımı iki yana sallayarak ağabeyime baktım. "Şimdi."

"Emin misin?" Johnny arkamda gerilmişti. "Seni eve götürebilirim."

"Antrenmanın var," diye fısıldadım. "Benim de eve gidip temizlenmem gerekiyor."

"Gitmek zorunda değilim, Shannon," dedi Johnny. Ses tonu kararsızdı, gözleri benimle ağabeyim arasında gidip geliyordu. "Seninle kalabilirim."

"Evet!" diye bağırmak istiyordum ama kendimi durdurdum. Johnny antrenmanlarına devam ediyordu. Günlerinin çoğunu beklentiyle telefonuna bakarak geçiriyordu. İrlandalı koçlardan gelecek olan aramayı beklediğini biliyordum. Yaşadığım her kötü şeyde hayatını raydan çıkarmasını bekleyemezdim. Bu benim ilk felaketim değildi ve son da olmayacaktı.

Ayrıca o gittiğinde bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın.

Çünkü o gidiyor, Shannon...

"Kardeşlerime yardım etmem gerekiyor." Ona buruk bir şekilde gülümsedim. "Seni sonra ararım."

Johnny ikna olmuş görünmüyordu ama benimle tartışmadı. Bunun yerine alnıma bir öpücük kondurduktan sonra sertçe başını sallayıp geri çekildi. Darren'la birlikte uzaklaşırken onun dokunuşunun yokluğunu ruhumun en derin noktasında hissettim.

62
İKNA EDİCİ BABALAR
JOHNNY

Shannon bugün olanlar için beni suçluyordu. Öyle olduğunu biliyordum ve en kötüsü de haklı olduğunu bilmekti. Bu benim *hatamdı.* Bunu ona benim yüzümden yapmışlardı. Sabah ağabeyiyle birlikte okuldan çıkışını izlemiştim, araya girip durumu düzeltmek için bir şeyler söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum ama söyleyecek sözüm yoktu. Bunu ona nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum.

Tanrı aşkına... O kadar kızgındım ki resmen tadını alabiliyordum.

Bu akşam antrenmana gitmemin başka bir nedeni yoktu; evde düşüncelerimle ve işe yaramaz hissetmekle baş başa kalırsam kendimi kaybedecektim. İçimdeki öfkeyi dizginlemek için bir parça bile yardımcı olmamıştı. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Antrenman boyunca aklım Shannon'da takılı kalmıştı. Fizyoterapi de aynıydı. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Hayatımın en önemli toplantısına hazırlanmak için önümde yaklaşık dört gün vardı ve hâlâ kafamı oyuna veremiyordum.

Siktiğimin Bella'sı.

Shannon'ın ağabeyiyle eve gitmesine izin vererek hata yaptığımı biliyordum ama onu arabama tıkıp götürmek dışında ne yapabilirdim ki? Onunla gitmek istediğini söylemişti. Bu bir yalandı. Shannon asla *eve* gitmek istemezdi.

Şüphe, alışılmadık ve sinir bozucu bir şekilde içime yerleşiyordu. Her zamanki gibi her şeyi fazla düşünmeye başlamıştım. Beynimle ilgili bir sorunum vardı. Çok hızlı hareket ediyor, çok fazla saçmalık düşünüyor, çok hızlı dönüp duruyordu. Çoğu zaman rutin ve düzen sayesinde kontrolü elimde tutmayı başarıyordum ama bugün zorlanıyordum. Bu sabah gelen telefon, sonrasında okulda yaşananlar zihnimi altüst etmişti. Her şey bir yığın halindeydi, tüm beyin hücrelerim boka batmıştı ve etraftaki her şeyi sorguluyordum.

O gece saat dokuzu biraz geçerken evimin arka tarafına park ettiğimde hâlâ enerji patlaması yaşıyordum. Hiçbir antrenman, koşu ve oyun çalışması içimde kabaran öfkeyi dindirememişti.

Hem sinirli hem de endişeli hissederek yolcu koltuğundan çantamı aldım. Annemin ocakta pişirdiği her şeyi mideye indirmeye niyetli bir

şekilde eve adım attım. Ancak mutfağa girdiğimde *Joey'nin* ada tezgâha çöküp başını ellerinin arasına almış olduğunu görünce kaçan iştahımla durdum. Annem onun karşısındaki taburede oturuyordu.

Kapı aralığında duraksayarak annemin ona doğru bir fincan itmesini izledim.

Joey fincanı almadı.

"Bence önemli, Joey," dedi annem. Çocukken ağzımızdan laf almaya çalışırken kullandığı ses tonuyla konuşuyordu. *Biz* derken ben ve Gibsie'yi kastediyordum çünkü o benim için kardeşe en yakın şeydi. "Bence sen de önemlisin."

"Yanılıyorsunuz," diye cevap verdi Joey. O kadar kısık bir sesle konuşuyordu ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekmişti. Önündeki kahve fincanına bakarken çenesini sıktı, yüzünde güvensiz ve temkinli bir ifade vardı. "O yüzden *vazgeçin.*"

"Joey," dedi annem nazikçe. "Çok uzun bir yoldan geçiyorsun, canım. Belki de artık ayaklarını dinlendirmenin ve yükü senin yerine başkasının taşımasına izin vermenin zamanı gelmiştir."

Sessizlik.

"Bırak sana yardım edeyim."

Biraz daha sessizlik.

"Seni kurtarmama izin ver, Joey."

"Kurtaramazsınız," dedi boğuk bir sesle. Parmak eklemlerini gergin bir şekilde çıtlattı. "Kurtaracak bir şey kalmadı, Bayan Kavanagh. O yüzden lütfen *durun.*"

Boğazımı temizleyip malzeme çantamı kapıya bırakarak içeri girdim. "Çıkmışsın."

"Evet," diye mırıldandı Joey. Başını kaldırma zahmetine bile girmemişti.

"Ah, aşkım. Eve dönmüşsün." Annem bana bir gülümseme sundu ama yüz ifadesi endişeyle doluydu. "Antrenman nasıldı?"

Ona boş gözlerle baktım. Kahretsin, durum çok kötüydü. Annem *asla* antrenman hakkında soru sormazdı. "Harika," diye temkinli bir şekilde cevap verdim. "Neler oluyor?"

"Aç mısın, Johnny?" Ocağa doğru ilerlerken sorumu duymazdan geldi. "Biber soslu biftek yaptım."

Başımı iki yana sallayarak tezgâha doğru yürüdüm ve kendime bir tabure çektim. Joey'nin sağ gözünün altındaki şişliğe bakarak, "Tanrım," diye mırıldandım. "Cormac seni iyi benzetmiş."

"Ben de seni iyi benzettim," dedi patlamış dudağımı göstererek. "Bunun için üzgünüm." Yüzünü buruşturarak, "Zayıf iletişim becerileri," diye ekledi.

Omuz silktim. "Peki şimdi ne olacak?"

"Başım biraz boka battı, Kav," diye kestirip attı Joey. "Şu anda olan şey bu."

"O kadarını anladım." Dirseklerimi mermer tezgâha yaslayarak öne doğru eğildim ve onun temkinli ifadesini inceledim. "Yargılanacak mısın?"

Annem kendinden emin bir ses tonuyla, "Hiçbir şeyle yargılanmayacak," diye cevapladı onun yerine. "Baban halletti."

Kaşlarım havaya kalktı. "Paçayı kurtardın mı?"

Joey omuz silkti, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Görünüşe göre öyle." Bana tuhaf bir bakış attığında gözlerindeki dehşeti görebildiğime yemin edebilirdim. Sonra duvarları tekrar yükseldi ve gözlerini kaçırdı. "Ailenin dediğine göre."

"Annen nerede?" Böyle bir sorunun ardından geleceğini bildiğim tepkiye kendimi hazırladım. "Senin için karakola geldi mi?"

Joey bana, "*Sence ne yaptı, göt herif?*" der gibi bir bakış attığında göğsümde bir şefkat dalgası yükseldiğini hissettim. "Çalışıyor," diye açıkladı sertçe. "Telefonuna ulaşamadım."

Elinde telefonuyla mutfağa girerken, "Müdür Twomey aradı," diye haber verdi babam. "Okul yönetimi bu gece acil bir toplantı düzenlemiş."

Kaskatı kesildim. "Ve?"

"Bella okul yılını tamamlamak üzere Tommen'a geri dönmeyecek," diye yanıtladı babam.

Joey sert bir nefes verdi. "Tanrıya şükürler olsun."

"Okul bitirme sertifikasını yerel okullardan birinde almasına izin verilecek ama Tommen'a geri dönemeyecek. Dolabı boşaltıldı, telefonuna el konuldu ve Shannon'ın tüm fotoğrafları silindi," diye açıkladı babam telefonunu cebine sokarken. "Natasha O Sullivan ve Kelly Dunne'a olaydaki rolleri nedeniyle bir hafta uzaklaştırma cezası verildi. Ancak Shannon'ın ifadeleri ve birçok tartışmanın ardından, yönetim kurulu tarafından her iki kızın da ceza bittikten sonra okula geri dönmesine ve sınavlarına orada girmesine izin verdi."

"Bu saçmalık!" Joey'yle aynı anda haykırdık. Sonra birbirimize dönüp kaşlarımızı çattık.

"Odak noktanızı seçin, çocuklar," dedi babam. "Bu iyi bir sonuç." Annem ona bir fincan kahve uzatınca babam yanağına bir öpücük konduraraK karşılık verdi ve dikkatini tekrar bize çevirdi. "Duyguları denklemden çıkarın ve sonuca olduğu gibi bakın. Bir galibiyet."

"Peki ya Cormac?" diye sordum gözlerimi babama dikerek. "Bunu nasıl başardın? Daha önce suç duyurusunda bulunmak konusunda çok kararlıydı."

Babam göz kırptı. "Büyük bir ikna gücüyle."

"Vay be." Etkilenmiş bir şekilde nefesimi verdim. "Hatırlat da asla sana karşı çıkmayayım."

"Bütün haberler iyi değil," diye uyardı babam. Çelik mavisi bakışlarını yanımdaki çocuğa çevirerek. "Ballylaggin Devlet Okulu'ndan atıldın. Görünüşe göre, sadece bu yıl aldığın yedi uzaklaştırma cezasının ve birinci sınıfın ilk haftasına kadar uzanan sayısız diğer cezanın ardından son uyarını almışsın." Devam etmeden önce kravatını çekerek gevşetti. "Elimden geleni yaptım, Joey. Ama geri adım atmıyorlar. Üzerinde okul üniforman varken başka bir okula karşı şiddet eyleminde bulunman ilkelerine aykırı ve okuldan atılmanla cezalandırılabilir."

Joey yorgun bir şekilde omuz silkti. "Sorun değil."

"*Sorun değil mi?*" Ona boş boş baktım. "Ama gelecek ay bitirme sertifikanı alacaktın?"

"Önemli değil," diye mırıldandı.

"Evet, önemli," diye karşılık verdim. "Lanet olsun ki önemli."

"Zaten hiçbir yere gidemeyecektim," diye cevap verdi. "Yani benim için fark etmiyor."

"Ne halt ediyorsun, Joey?" dedim tersçe. "Bu çok önemli." Babama doğru dönerek, "Onun için yapabileceğin bir şey var mı?" diye sordum.

Babam iç çekti. "Elimden bir şey gelmiyor, evlat. Joey'nin şiddet sicili Gibsie'yi bir aziz gibi gösteriyor. Okula dönmesi için anlaşmaya yanaşmıyorlar, sınavlarına girmesine bile izin vermiyorlar."

"Peki ya Tommen?" diye araya girdi annem.

"Tommen özel okul, tatlım," diye yanıtladı babam.

"O zaman başka bir devlet okulu?" diye öneride bulundum.

"Bu bölgede yok," diye yanıtladı babam. "En azından devlet okulu yok."

"O zaman şehirde?"

"Hiçbir okul beni almaz." Joey kesin bir ifadeyle araya girdi. "Baban haklı, Kavanagh. Sicilim korkunç, hiç kimse beni istemeyecek. Za-

ten bunun bir önemi yok çünkü artık umurumda değil. O yüzden bu konuda konuşarak nefesini tüketme."

Babama baktım, o da küçük bir baş hareketiyle bunu onayladı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım başımı ellerimin arasına alarak. "Bu nasıl bir felaket."

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim lütfen?" diye sordu Joey. Tabureden kalkıp anneme doğru baktı.

"Tabii ki kullanabilirsin, Joey," dedi annem tok bir sesle. "Sormana gerek yok, canım."

Joey sertçe başını sallayarak koridora doğru yürüdü ancak kapının eşiğinde duraksadı. Omzunun üzerinden bakarak, "Teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle. "Her şey için."

"Sorun değil, Joey," diye yanıtladı babam. "Söylediklerimizi unutma. Teklif masada duruyor ve son kullanma tarihi yok."

Joey sertçe başını sallarken, "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı ve koridorda gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra ön kapının çarpma sesi evin içinde yankılandı.

"Yapma," diye uyardı babam. Kapıya doğru ilerleyen annemi durdurdu. "Bırak gitsin, Edel."

"Onunla kim ilgilenecek?" diye sordu annem. Geriye dönüp babama ters ters baktı. Gözleri yaşlarla parlarken sesi hissettiği duygularla dolup taşıyordu. "Öz annesi onu kontrol etmek için polis karakoluna gelmeye bile tenezzül etmedi ve babası da psikopatın teki." Omuzları yenilgiyle çöktüğünde derin bir iç çekti. "Bu çocukta çok özel bir şeyler var ama o kaybolmuş durumda. Eğer birileri çıkıp bir şeyler yapmazsa asla geri dönüş yolunu bulamayacak."

"Seni anlıyorum, tatlım. Gerçekten anlıyorum. Ama o yasal olarak bir yetişkin."

"O bir *çocuk*, John," dedi annem boğuk bir tonda. Sesi aşırı korumacı çıkıyordu. "O yetişkin bir adamın bedenine hapsolmuş, kırık dökük, küçük bir çocuk ve bize ihtiyacı var."

"Biliyorum, Edel..."

"Onları seçip karıştıramazsın," diye söylenmeye devam etti. Babama konuşma fırsatı vermemişti. "En sevdiklerini seçip geri kalanını kutuda bırakamazsın. Beş taneler ve kırık, bükük ya da şekilsiz olduğu fark etmeksizin *hepsini* yanımda istiyorum!"

"Lynch çocukları mı?" Aniden her şeyin farkına vardım ve ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Onları mı alacaksınız?"

"Onları alacağım," diye onayladı annem. Gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. "Hepsini."

"Tanrım," diye mırıldandı babam. Elini saçlarında gezdirirken bıkkınlığını belli ediyordu. "İki buldozerin olduğu bir evde yaşayarak nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum."

"Harika yemekler ve daha da harika seks sayesinde. İşte bu şekilde," dedi annem hemen.

Babam sırıttı. "Bu doğru."

"Lanet olsun, durun bir saniye," dedim yutkunarak. "Lütfen biri burada nasıl lanet bir şey döndüğünü açıklasın."

"Üslubunu bozma," diye azarladı annem.

"Şu anda kafamdan geçenlerin yarısını bilseydin, lanet kelimesini kullandığım için bana çıkışmazdın," diye hırladım. "Biri konuşmaya başlasın."

"Dublin'de yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye başladı babam. "On sekiz ay boyunca bizimle yaşayan küçük kızı?"

Ona boş bakışlar attım. "*Hayır.* Ne küçük kızı?"

"Daha yeni yürümeye başlamıştı, John," diye açıkladı annem. Babamın yanındaki tabureye yerleşirken devam etti. "Rayna'yı hatırlamaz."

"Kimi?" Onlara öylece bakakaldım. "Rayna da kim?" Gözlerimi kıstım. "Joey'yle ot falan mı içtiniz?"

"Dublin'de bir çocuk evlat edindik," diye açıkladı annem. "Adı Rayna'ydı. Senden bir yaş büyüktü ve ona çok kızıyordun."

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığı için buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye mırıldandım.

"Kendi sesin yerine beni dinlemeye başlarsan, o zaman anlayabilirsin," diye tersledi annem.

Nefesimi tutarak devam etmesini işaret ettim.

"Rayna iki yaşından dördüncü yaş gününe kadar bizimleydi," diye söze girdi babam. "Onu senin kız kardeşin olarak görüyorduk," diye ekledi. "Bizim için hiçbir farkı yoktu."

"Ona ne oldu?"

"Öz ailesine geri verildi." Bu sırada annem de burnunu çekiyordu. "Annen için çok zor oldu," diye eklerken kolunu onun etrafına sardı. "Bu yüzden daha fazla çocuk evlat edinmeme kararı aldık. Rayna'yla o kadar zaman geçirdikten sonra onu geri vermek bizim için çok zordu."

"Biz onu kızımız olarak görüyorduk," diye fısıldadı annem. "Tıpkı seni oğlumuz olarak gördüğümüz gibi."

"Beni oğlunuz olarak gördüğünüz gibi mi?" *Bu da ne demek oluyor?* Başımın arkasını kaşıdım, tüm bunları anlamaya çalışıyordum. "Bana evlatlık olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Babam başını geriye atıp güldü. "Hayır, Johnny. Sen yüzde yüz benim spermlerimin ürünüsün."

"Benim yumurtalarımın da," dedi annem sırıtarak.

"Seni laboratuvarda pişirmek küçük bir servete mal oldu," diye ekledi babam. Kendi kendine gülmeye devam ediyordu.

"Her kuruşuna değdi." Annem göz kırptı. "Küçük deney tüpü bebeğimiz."

Ne demek... "Bu söylediğin çok korkunç bir şey," dedim öfkeyle. "Sanki beni mikrodalgada pişirip bir arka sokakta satmışlar gibi konuşuyorsun!" İkisi de benim embriyo başlangıcım onlar için büyük bir şakaymış gibi güldüler. "Biliyor musunuz?" diye soludum. "Sanırım ben evlatlığım."

"Anlatmaya çalıştığımız şey şu, Johnny," dedi babam. Kahkahasını bastırırken yüz hatlarını düzeltmeye çalışıyordu. "Koruyucu aile sistemiyle ilgili deneyimimiz var."

"Shannon'la kardeşlerini evlat edinmek istiyoruz," dedi annem. "Bunun için onay aldık." Tezgâhtan bir zarf alıp bana doğru uzattı. "Daha bu sabah geldi."

Babam inleyerek, "Duyarlılık, bebeğim," derken başını ellerinin arasına aldı. "Hassas durumlarda biraz daha duyarlı olmalısın."

"Shannon'ı evlat edinmek mi istiyorsunuz?" Bariz bir şekilde şaşırmıştım.

"Evet," dedi annem hiç vakit kaybetmeden. "Ollie, Sean, Tadhg ve Joey'yi de."

"Ne..." Söylediklerini algılamaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Bunu ne zaman planladınız?"

"Mart ayında," diye yanıtladı annem.

"Hayır," diye araya girdi babam. "Mart ayında sadece konuştuk."

"Mart ayında başvurduk," diye düzeltti annem. "Shannon ve Joey'yi evimizde görmemden bir gün sonra."

"Bunu bana söylemediniz mi?" diye sordum. "Neden bana *söylemediniz?*"

"Seni umutlandırmak istemedik. Bu oldukça uzun bir yasal süreç. Hayatımızın hangi aşamasında olduğumuz ve kariyerlerimiz göz önüne alındığında onay alacağımızdan emin değildik," diye açıkladı babam.

"Siz kırk altı ve kırk dokuz yaşındasınız," diye karşılık verdim. "Daha yolun başında sayılırsınız."

"Shannon'a söylemeni de istemedik," diye ekledi babam.

"Neden ona *söylemeyecekmişim?*" diye sordum şaşkınlıkla ona bakarken.

"Çünkü bu hassas bir konu," diye yanıtladı babam. "İzlememiz gereken bir süreç var, oğlum. Evlerine öylece girip onları alamayız..." Duraksayıp yüzüme anlamlı bir bakış attı. "Şey... *Biz* yapamayız," dedi kendisini ve annemi işaret ederek.

Yanaklarım kızarırken omuz silktim. "Pişman değilim."

"Olmamalısın da, canım," diye onayladı annem. Tezgâhın üzerinden uzanıp elimi okşadı. "Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

"Tanrı aşkına, Edel," diye mırıldandı babam. "En azından çocuğu doğru yola sokmak için bana bir şans ver."

"Onunla aynı şeyi yapardım," diye homurdandı annem. "Bu kadar basit, aşkım."

Babam başını iki yana salladıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Her şeyi ayarladık, oğlum," diye açıkladı. "Ama sen yüzde yüz onay vermediğin sürece harekete geçmeyeceğiz."

"Harekete geçmek derken?" Ona dikkatle baktım. "Ne planlıyorsunuz?"

"O evde ciddi bir ihmal vakası var," diye yanıtladı babam. "Bu açıkça bir çocuk istismarı ve annen buna göz yummaya niyetli değil, ben de aynı şekilde düşünüyorum. Bunu kanıtlamak ve çocukları o ortamdan çıkarmak için kirli oynamam gerekiyorsa, yapacağım şey tam olarak bu."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Sen ciddisin."

"Oldukça," diye kabul etti annem. "Onlar travma kurbanları. Bu çocukların bir aileye ihtiyacı var. Hayatlarında *sağlıklı* vasiler ve ihtiyaçlarının tepki ya da duygusal istismar korkusu olmadan karşılanacağı düzenli bir ortam bulunmasına ihtiyaçları var. Onlara sadece *çocuk* olma fırsatının verilmesi gerekiyor. Anneleri bunu onlar için yapamaz ve sistem de onları bir arada tutma sözü veremez. ***Ancak biz bunu yapabiliriz.***"

"Ama dediğim gibi, senin de karar vermen önemli," diye araya girdi babam. "Senin onayın olmadan hiçbir şey yapmayacağız."

"Benim onayıma ihtiyacınız yok," dedim boğuk bir sesle. "Shan-

non'ı istiyorum. Ayrıca seksten ya da düşündüğün o ergen saçmalıklarından bahsetmiyorum, anne," diye ekledim aceleyle. "*Onu* istiyorum. Onun güvende olmasına ihtiyacım var."

Annem üzüntüyle iç çekti. "Biliyorum, aşkım..."

"Hayır, bilmiyorsun," dedim sessizce. "O kızı seviyorum. Onu *gerçekten* çok *seviyorum* ve şu anda o evde olduğunu bilmek beni mahvediyor. Onun için endişelenmekten uykularım kaçıyor." Titrek bir nefes verdim. "Bugün Dennehy'den bir telefon aldım. Bu cumartesi beni görmeye gelecekler. Büyük olasılıkla hafta sonuna kadar kabul edilme durumumu öğrenmiş olacağım..."

"Ne?" diye ağzından kaçırdı annem. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Aman Tanrım."

"Bu harika bir haber, Johnny." Babamın yüzü gülüyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum..."

"Hayır, değil. Bu harika bir haber değil, baba. Dehşet verici," dedim sinirli bir şekilde. "*Aylardır*, eğer çağrılırsam onu nasıl terk edeceğimi düşünüp duruyorum," diye itiraf ettim huysuzca. "Şimdi tam köşeyi dönmüşken, kahrolası bir aydan daha az bir süre kalmışken asla bunu yapamayacağımı biliyorum."

Babam kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, Johnny?"

"Onu o evde bırakamayacağımı söylüyorum, baba. O kadınla birlikte olduğu ya da o adam etrafta gezindiği sürece bunu yapamam. Güvende olup olmadığını bilmeden bütün bir ay için *öylece* uzaklara gidemem. Bu yüzden onu oradan çıkarma şansım varsa teklifi kesinlikle kabul edeceğim." Ebeveynlerime dikkatlice baktım. "Onu kurtarın." Sertçe yutkunarak, "Hepsini kurtarın," diye tamamladım.

"Kurtaracağız, aşkım," dedi annem parlayan gözleriyle.

"Shannon'a bundan bahsetmemem *imkânsız*," diye uyardım ailemi. "Biz birbirimizden sır saklamayız."

"Shannon'dan bir şey saklamanı beklemiyoruz, oğlum," diye cevap verdi babam. "İkimiz de senin berbat bir yalancı olduğunu biliyoruz."

Annem gülümseyerek, "Hiçbir şeyi içinde tutamaz," derken babama doğru baktı.

Onlara ters ters baktım. "O kadar da kötü değilim."

Bana sırıtarak karşılık verdiler.

"*Kötü değilim*," diye savunmaya geçtim. "Gayet iyi yalan söyleyebilirim."

"Hem de çok kötüsün," diye söylendi annem.

"Sen açık bir kitapsın, Johnny," diye kıkırdayarak onayladı babam. "Bu iyi bir özellik."

"Hayır, hayır, hayır. Addüktör kasım konusunda sizi pek çok kez kandırdım," diye karşı çıktım. "Doktorlarımı, antrenörlerimi ve akademinin yarısını." Annem gözlerini kıstığında kendi tuzağıma düştüğümü anladım. "Evet, kötü bir örnekti," diye mırıldandım mahcup bir şekilde. *Seni kahrolası ahmak.* "Söylediklerimi unut."

"O durumda sadece kendine yalan söyledin, oğlum," diye karşılık verdi babam. "Bu yalanla incittiğin tek kişi de yine sendin."

Omuzlarım çökerken yenilgiyle başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Bu akşam konuşabilmek için Shannon'ı yemeğe davet etmek istedim," dedi annem. Neyse ki konuşmayı benim pek de iyi olmayan yargılarımdan uzaklaştırmıştı. "Bizimle birlikte yaşama olasılığı hakkında ne düşündüğünü sormak istedik."

Shannon'ın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordum ama kendi hislerimin farkındaydım. Lanet olsun ki, *mest olmuştum.*

"Ama bu yavaş bir süreç olacak," dedi babam. Evimizde her zaman mantığın sesi olmuştu. "Kendinizi kaybetmeyin, çocuklar. Bu bir gecede olmayacak ve çocuklar bizimle birlikte olmak *istemeyebilirler.* O köprüyü geçmeye yaklaşmadan önce atlamamız gereken bir sürü yasal çember var. Bu yüzden aklınızı başınıza alın." Anneme bilmiş bir bakış attı. "Ayrıca sakın buldozerlik yapmayın."

63
UYU
SHANNON

Annem işten geldiğinde, Darren'la birlikte okulda yaşananları anlattık. O da ağlayarak ve feryat ederek yere yığıldı. Ağabeyimin onu teselli etmeye çalışmasını birkaç dakika izledikten sonra yanlarından geçip odama çıktım.

Artık onunla başa çıkamayacağımı fark etmiştim. Eskiden sahip olduğum sabır hızla tükeniyordu ve annem her ağladığında çığlık atmak istiyordum. Bunun kötü bir şey olduğunu, berbat bir insan haline geldiğimi biliyordum ama elimde değildi. Artık annemle aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyordum.

Patricia saat altıyı biraz geçerken eve geldiğinde, Darren annemin biraz toparlanmasını sağlamıştı. Sosyal hizmet çalışanı tüm sorularını sormuş, notlarını doldurmuş, dilini şaklatmış, topuklarını yere vurmuş ve kısa bir süre sonra gitmişti.

Ben de uyuşmuş bir halde odama dönüp telefonuma sarılmıştım. Ağabeyim için merhamet diliyordum. Aoife akşam boyunca bana en az otuz kez mesaj atıp gelişmeleri sormuştu. Ona, *"Henüz bir şey yok,"* diye cevap verdiğim her anda içimdeki bir parça ölmüştü. Saat on olduğunda, akşamdan beri hissettiğim endişe öyle bir noktaya ulaştı ki hareket edemez hale geldim.

Bay Kavanagh saat on demişti.

Saat neredeyse on bir olmuştu ve yatağımda oturup saatin ilerleyişini izleyerek ağabeyimin eve gelmesini beklemeye devam ediyordum.

Kilitte dönen bir anahtarın sesi kulaklarımı doldurduğunda yatağımdan fırladım. Telefonumu çıkarıp Aoife'ya hızlıca bir mesaj attım.

S: GELDİ.

A: AH, ŞÜKÜRLER OLSUN... GELİYORUM.

Telefonumu yatağımın üzerine fırlatarak son hızla koridordan merdivenlere doğru ilerledim. Joey'nin ön kapıyı arkasından kapattığını gördüğüm anda içimi büyük bir rahatlama dalgası kapladı. Duygularla dolup taşarak son üç basamağı tökezleyerek indim ve kollarımı ona

doladım. "Döndün!" Yanağımı sırtına bastırıp kesik kesik bir nefes verdim. "Tanrıya şükürler olsun."

"Her şey yolunda, Shan," diye mırıldandı, sözcükler biraz bulanıktı. Ona sardığım elini okşayarak başını eğdi ve etrafımdan dolaşıp mutfağa doğru ilerledi. "Her şey yolunda."

"Bekle..." Elini tutarak onu geri çektim. "Bana bak."

Bakmadı.

Korku omurgamdan aşağı süzüldü.

"Joey." Elini daha sert çektim. "Bana bak."

İsteksizce dediğimi yaptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Joe." Elini daha sıkı tutarak umutsuzluk içinde kan çanağına dönmüş gözlerine baktım. "*Neden?*"

Elini çekip saçlarını karıştırırken, "Bırak peşimi, Shan," diye homurdandı. "Ben iyiyim." Başını sallayarak döndü ve masada oturan annemle Darren'ı görmezden gelerek mutfağa doğru yürüdü.

"Joey!" Annem keskin bir nefes aldı. "Ah, Tanrıya şükür."

"Anne," dedi ağabeyim alayla. "İyi misin?"

Darren ayağa fırlayıp aralarındaki mesafeyi kapattı ve kardeşimizi sertçe kucakladı. Joey tüm bu süre boyunca kaskatı kesilmiş, iki yanında yumruk haline gelmiş elleriyle ona sarılmamıştı. Darren geri çekilerek kaşlarını çattı. "Neyin var senin? Neden titriyorsun?" Bir eliyle onun yanağını kavrayıp gözlerini inceledikten sonra bir hırıltı çıkardı. "Tanrı aşkına, Joey!" Öfkeden kudurmuş bir halde onu sertçe itti ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Senin derdin ne?"

"Sorun ne?" diye mırıldandı annem.

"*Sorun* mu ne?" Darren dönüp ona ters ters baktı. "Sorun oğlunun tekrar uyuşturucuya başlaması!"

Annemin gözleri büyüdü. "N-ne?"

Joey başını iki yana sallayarak buzdolabına doğru ilerledi. Her zamanki gibi kola kutusunu ve sandviçi için pişmiş jambon paketini çıkarmıştı. Darren ve annemi görmezden geliyordu.

Annem ayağa fırlayarak, "Bu doğru mu?" diye sordu. "Joey?"

"Uyuşturucuya başlamadım," diye homurdandı Joey.

"Çünkü en başından beri hiç *bırakmamıştın*, değil mi?" diye sordu Darren.

Joey gözlerini devirdi. "Hepiniz aşırı tepki veriyorsunuz."

"Kafan güzel," dedi Darren. "*Yine.*"

"Sen de götün tekisin," diye karşılık verdi Joey. "Yine."

"Ne *yapıyorsun*, Joey?" dedi annem tıslayarak ona doğru yürürken. Elindeki kola kutusunu alıp tezgâha çarptı ve başını iki yana salladı. "O şeyi neden tekrar vücuduna soktun ki?"

"Konuşana bak," dedi ağabeyim alaycı bir şekilde gülerek. "Kendini *Prozac* ve *Valium*'a boğuyorsun."

"Bunları bir doktor *reçeteme* yazdı," diye mırıldandı annem. "Sıra evlerindeki serseriler değil."

"Tamam, anne." Joey tekrar gözlerini devirdi. "Sen nasıl diyorsan."

"Shane Holland mı?" diye homurdandı annem. "Yine etrafta mı dolanıyor?"

"Tanrım, sana ne bundan?" diye bağırdı Joey. "Herkes kahrolası yakamdan düşsün."

"Hayır, yakandan düşmeyeceğim," diye bağırdı Darren. "Uyuşturucuya geri döndün, okuldan atıldın, Hurling takımından çıkarıldın..." Sözleri yarıda kesilirken ellerini havaya kaldırdı. "Hayatını mahvediyorsun!"

"Benim bir hayatım yok!" diye bağırdı Joey. Açmaya çalıştığı jambon paketini yere fırlattı. "Benim hiçbir zaman bir hayatım olmadı."

"Hayatın olsun ya da olmasın, eğer böyle devam edersen ona benzeyeceksin," diye hırladı Darren. "Sonunda dünyada en nefret ettiğin şeye dönüşeceksin."

"Kes sesini, Darren!" Boğazımdaki yumruyu yutarak ona doğru koştum. "Joey... Şşşt, sorun yok." Ağabeyimin çöküşünü izliyordum ve babamın evde olduğu zamanlardan daha çaresiz hissediyordum. "Onu dinleme, tamam mı? Bu doğru değil. İyi olacaksın..."

"Lanet olasıca şeyi söylemeyi kes, Shannon!" diye bağırırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hiçbir şey iyi değil. *Hiçbir şey!*" Hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi, ardından tekrar neşesiz bir kahkaha attı. "Biliyor musun... O hücrede saatlerce oturup bunun başıma *nasıl* geldiğini düşündüm..." Sesi giderek kısıldı ve devam etmeden önce titrek bir nefes aldı. "Nasıl bu hale geldiğimi... Kafam allak bullak oldu. Ama sonra seni aradım," diye devam etti, gözlerini anneme dikerken dudakları titriyordu. "Gelip bana yardım etmen için seni aradım ama *telefonu açmadın*." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "İşte o zaman anladım. Kendi kendime dedim ki, *işte bu yüzden*. İşte bu yüzden bu hale geldim." Burnunu çekerek gözlerini anneme kilitledi. "Çünkü sen beni *mahvettin!*"

Annem hıçkırıklara boğuldu. "Bu doğru değil." Başını iki yana sallayarak, "Sözünü geri al," diye mırıldandı.

"Sen benim kafamı o adamdan daha kötü sikip attın," diye kükredi Joey. "O canımı yaktı ama sen beni *mahvettin*. O yumruklarını kullandı ama sen?" Joey parmağıyla şakağına vurdu. "*Kafamın* içine girdin. Aklımı *bozdun*. Artık doğru düzgün çalışmıyor ve bunun nedeni sesinin kafamın içinde takılı kalması. Tek duyabildiğim senin ağlamaların ve sana yardım etmem için bana yalvarman. Gözlerimi her kapattığımda, sen oradasın. Kafamın içinde. Bana ağlıyorsun. Bana yalvarıyorsun. *'Kurtar beni, Joey. Kurtar beni!'* diye bağırıyorsun. Ama seni asla kurtaramadım, anne. Seni kurtaramadım çünkü kurtarmamı istemedin! Onun burada olmasını istedin! Tüm bunların olmasını *sen* istedin..."

Annemin eli hızla yukarı kalkıp onun tepki vermesine fırsat bırakmadan gürültüyle yanağına çarptı. "Sakın beni suçlamaya kalkma!" diye bağırdı. "Sen ve kardeşlerin için elimden gelen her şeyi yaptım."

"*O adam* için elinden gelen her şeyi yaptın," diye tısladı Joey. "Bana yalan söyleyemezsin, unuttun mu? Senin içini görebiliyorum..."

Annem ona bir tokat daha attı. Bu seferki daha sertti, o kadar sertti ki ağabeyimin yüzü temastan dolayı yana savrulmuştu.

"Anne!" diye bağırdı Darren. "Ne *yapıyorsun* sen? Ona vurma."

Olduğum yerde donup kaldım, güçlükle nefes alırken korkuyla bekliyordum.

Uzaklaş, Joe, diye geçirdim içimden. *Sadece uzaklaş.*

Joey ölüm sessizliğinde, "Yani ona dönüşen *ben* miyim?" diye sordu. "Artık bu şekilde yaşamayacağım." Başını iki yana sallayarak mutfaktan hızla çıktı ve merdivenleri üçer üçer indi. "Benden bu kadar!"

"Joey, dur... bekle... *Bekle!*" Peşinden koştum ama yatak odasının kapısında duraksadım. Ağabeyim kıyafetlerini bir çantaya dolduruyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Burada kalamam," diye cevap verdi. Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi, çekmeceleri çekip içlerinden rasgele giysiler almaya başlamıştı. Çantayı doldururken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Özür dilerim." Gözlerini kapatırken bedeni sarsıldı ama sonrasında toparlanmaya devam etti. "Bu evde kalırsam patlayacağım."

"Bu gecelik mi demek istiyorsun?" diye mırıldandım. Bedenimin her zerresiyle titrediğini hissedebiliyordum. "Aoife'nın evine gidip yarın geri geleceksin, değil mi?"

Bana cevap vermedi.

"Joey, lütfen..."

"*Özür dilerim!*" dedi boğuk bir sesle. Çantanın üstüne birkaç çift çorap atıp fermuarını kapattı. "Çok çabaladım ama artık bunu *yapamıyorum!*"

"Joey, lütfen!" Onu durdurmak için çaresizce kolundan tuttum ve onu durdurdum. "Peki ya ben?"

"Peki ya *ben?*" diye bağırdı Joey. Yeşil gözleri yaşlarla doluydu, içinden kocaman bir hıçkırık yükselirken sesi çatladı. "Peki ya *ben*, Shannon?" Çantasını omzuna atıp burnunu çekti ve beni iterek geçmeden önce elinin tersiyle kabaca gözlerini sildi. "Peki ya *ben?*"

"Seni seviyorum!" diye seslendim alçak sesle. "*Seviyorum.* Seni çok seviyorum, Joe." Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırınca onları kabaca uzaklaştırdım. "*Sana değer veriyorum.* Sen *benim* için önemlisin. Bunu çözebiliriz," dedim hıçkırarak. Elimi üstündeki *sweatshirt*'e kenetledim ve onu kendime doğru çektim. "Bunu birlikte atlatabiliriz. Bunu yapmana gerek yok..."

"Dinle..." Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı, kirpiklerinden yaşlar süzülürken onu izledim. "*Kendine* iyi bakmanı istiyorum, tamam mı? Bunu benim için yapmana ihtiyacım var." Başımın arkasını tutarak bir adım öne çıktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "O kadına, Darren'a ya da başka birine güvenme çünkü eninde sonunda dünya seni hayal kırıklığına uğratacak. *Herkes* seni hayal kırıklığına uğratacak."

"Peki ya sen?" Gözyaşlarım artık yanaklarımdan özgürce akıyordu. "Buna sen de dahil misin?"

"Özellikle de ben," dedi yutkunarak. Yanımdan geçip merdivenlere doğru ilerledi.

"O nereye gidiyor?" Tadhg'ın sesi kulaklarımı doldurunca arkamı dönüp Ollie'yle yatak odalarının kapısında durduğunu gördüm. "Bizi terk mi ediyor?"

"Sonsuza dek mi?" diye fısıldadı Ollie. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ama o gidemez."

Gözlerimi silerek merdivenlere doğru koştum, ağabeyimin gitmesini engellemek için çırpınıyordum. "Joey, gitme!"

En alt basamağa ulaştığımda, "Bunu bir düşün, Joey" dedi Darren. Sırtını ön kapıya dönüp onun yolunu kapatmıştı. "Acele etme. Sadece uyu ve sabah kafan rahat olduğunda bu konuyu konuşalım."

"Bunu yapamam, Darren," dedi Joey boğuk bir sesle. "Çekil yolumdan."

"Joey, hayır... konuş benimle."

"Yolumdan çekil, Darren," diye tekrarladı Joey. Tüm vücudu şiddetle titriyordu. "Hemen." Yıkılmış bir halde amaçsızca etrafıma bakındım ve mutfakta annemi gördüm. Elinde bir sigarayla sandalyesinde oturuyordu. "Bir şeyler yap," diye yalvardım koridordan. "Anne, bir şey söyle. *Lütfen.* Durdur onu!"

Sanki orada değilmişim gibi bana doğru baktı.

"Joey, gitme," diye yalvardı Ollie. Merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladı. "Lütfen."

Tadhg sertçe, "Söz vermiştin," diye bağırdı. "Bizi bırakmayacağına söz vermiştin!"

"O-ii," diye bağırdı Sean. Merdivenlerden aşağı kayarak iniyordu. "O-ii!"

Joey'nin içinden büyük bir ürperti geçerken başını öne eğdi. "Çok özür dilerim."

"*Kal*, Joey," diye fısıldadı Darren. "Bunu sensiz yapamam."

Joey başını tekrar yukarı kaldırarak ona baktı. "Yapmak zorundasın." Onu yolundan çekerek kapıyı açtı. "Onları hayal kırıklığına uğratma."

Kapı ağabeyimizin arkasından kapandığı anda küçük kardeşlerimiz o kadar yüksek sesle çığlık atmaya ve ağlamaya başladılar ki, Darren onları teselli etmeye ve yukarı çıkmaya ikna etmeye çalışırken ne söylediğini bile duyamadım.

Paniğe kapılarak kapıya koştum. Bunun olmasına izin veremezdim, onun gidişini izlemeyi kabul edemezdim. Kapıyı açarak dışarı koştum ama Aoife'yi görünce kendi bacaklarıma takılıp düştüm. Arabası evimizin önüne park edilmişti ve üzerinde pijamalarıyla arabasının şoför kapısına yaslanıp ağabeyimin yolunu kesiyordu.

"Bana haber vermeden mi gidecektin?" diye sordu kısık sesle. Uzun sarı saçları yüzüne dökülüyordu. "Hoşça kal demeye bile değmez miyim?"

Joey onun önünde sırtındaki çantasıyla başı eğik bir şekilde dururken çökmüş gibi görünüyordu.

"Bana bak!" diye bağırdı Aoife. "Lanet olsun, Joey Lynch! Bana baksan iyi edersin!"

Joey başını sallarken, "Aoife, lütfen," diye fısıldadı. "*Bırak gideyim.*"

Aoife burnunu çekerek, "Bırakamam," diye bağırdı. "*Bırakmayacağım!*"

"Sana verecek hiçbir şeyim yok!" diye bağırdı ağabeyim bitkinlikle. "Ben senin için iyi değilim. Bunu neden kafana sokamıyorsun?"

"Mal mülk umurumda değil, Joey," dedi boğuk bir sesle. Kollarını onun beline dolayıp ona sarıldı. "Sadece seni istiyorum."

"Benden bu kadar, Aoife." Joey başını sallayarak ellerini havaya kaldırdı. "Seni de kendimle birlikte aşağı çekmeyi bırakıyorum."

"Ne olur..."

"Yapamam." Burnunu çekerek onun ellerini vücudundan uzaklaştırdı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı yanından geçerken.

Aoife arkasından, "Gitme," diye bağırdı. "*Lütfen.* Ne olur gitme. Joey! *Joey!* Seni seviyorum!"

"Biliyorum," dedi ağabeyim boğuk bir sesle. Arkasına bakmadan uzaklaşmaya devam ediyordu. "Beni sevmen senin için *iyi* değil."

"Joey, sana ihtiyacım var..."

"Hayır, yok. Beni bırakman gerekiyor, Aoife!" diye kükredi Joey. "Yapman gereken şey bu."

"Peki ya..."

"Evine git ve bir daha buraya gelme. Kendine bir iyilik yap ve beni unut!"

Aoife'nın bacaklarının gücünü kaybetmesini dehşet içinde izledim. Bir gürültüyle yere yığıldı, ellerini saçlarının arasına daldırıp çığlık attı. "Geri dön!"

İliklerime kadar uyuşmuş bir halde aceleyle yanına gidip diz çöktüm. "Üzgünüm." Kollarımı omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Çok üzgünüm."

Yüzünü boynuma gömüp ağladı, o kadar çok titriyordu ki nöbet geçirmesinden korktum. "Onu geri getir," diye yalvardı kollarını karnına sararak. "Lütfen! Ona ihtiyacım var."

Benim de... "Şşşt." Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek ona sıkıca sarıldım ve kulağına tekrar tekrar, "Geçti," diye fısıldadım.

Ama yalan söylüyordum.

Çünkü ağabeyim gözden kaybolduğunda bir daha hiçbir şeyin *yoluna girmeyeceğini* biliyordum.

"Ben onu aramaya gidiyorum," dedi Darren sessizce. Onun dışarı çıktığını fark etmemiştim bile. Elinde arabasının anahtarlarıyla bahçe duvarını geçti ve *Volvo*'suna doğru yürüdü. "İçeri girmen gerekiyor, Shan." Sürücü kapısını açtıktan sonra, "Sen de eve gitmelisin, Aoife," diye ekledi.

"Lütfen onu bul, Darren," diye mırıldandım.

"Bulacağım," diye cevap verdi. Sonra arabasına binip kapıyı kapattı.

Aoife burnunu çekerek yavaşça ayağa kalktı. Kabarık sarı pijama altının tozunu sert, robotik hareketlerle temizlerken onu izledim. "Ben artık gidiyorum," dedi boş bir ses tonuyla. "Hoşça kal, Shannon."

"Hoşça kal, Aoife."

Başka bir şey söylemeden eski, yıpranmış *Opel Corsa*'sına bindi ve mahalleden uzaklaştı.

Darren'ın evden uzaklaşmasını bekledikten sonra başımı ellerimin arasına alıp kendimi yere bıraktım ve ağlamaya başladım. Kendimi bir saniye daha tutamayarak son gücümle ağladım.

Yıkılmış evim, mahvolmuş ailem, küçük kardeşlerim için ağladım ama en çok ağabeyim için ağladım. Kendini yok ettiği ve hayatındaki tek iyi şeyi paramparça ettiği için ağladım.

Bir süre sonra uzaktan bir araba sesi duydum, yaklaştıkça parlak ışıkları karanlık sokağı aydınlattı. Evin önüne park ettiğinde, içimdeki umut kıvılcımının canlanmasına engel olamadım.

Burnumu çekerek ellerimle yanaklarımı sildim ve ayağa kalktım. "Joey?" diye seslendim siyah camların arkasında kimin olduğunu görmeye çalışırken. "Sen misin?"

Sürücü kapısı açılırken o sarı saçları ve gülümsemesiyle dışarı çıktı. Ama bu ağabeyimin sarı saçları ve gülümsemesi değildi.

Olamaz...

"Merhaba, Shannon."

Hava ciğerlerimden acı dolu bir ıslıkla kaçtı. Kalbimin şiddetli bir gürültüyle yeniden atmaya başlamadan önce durduğunu hissederek yere çöktüm. "Ha-hayır." Başımı sallayarak geriye doğru sendeledim ancak ayağım takıldı ve tekrar yere düştüm. "Burada ol-olmaman ger-gerekiyordu."

Babam bahçeye girip bana doğru yaklaştı. "Ben burada yaşıyorum, unuttun mu?"

Göğsümü bir korku kapladı, uzuvlarımı felç etti ve beni olduğum yere sabitledi.

"Hadi gel." Önümde durup bana baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü, gülümserken vücudu sallanıyormuş gibiydi. "Bana elini ver."

dedi elini bana doğru uzatarak. "Yatakta olman gerekiyor." Viski kokusu, acı ve anılardan oluşan bir tsunamiyi beraberinde getiren bir gelgit dalgası gibi duyularıma çarptı. "Yatağına gitmene yardım edeyim."

İşini bitirmek için geri döndü.

Çeneni kapalı tutman gerekirdi.

Uzaklaş hemen buradan, Shannon!

Hemen harekete geçerek kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine çektim. Ardından yarı sürünerek, yarı tökezleyerek ön kapıya doğru yürüdüm. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. "Yardım edin!" diye bağırırken elimi kapının koluna vurup dizlerimin üzerinde koridorun ortasına düştüm. "Anne!" diye bağırdım. O tanıdık korku hissiyle tüylerim diken diken olurken nefes nefese kalmıştım. "Anne!"

"Ne var?" Annem mutfaktan hızla çıktı ama arkamdaki kapıda kimin olduğunu görünce olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım." Bir elini göğsüne bastırıp geriye doğru sendeledi.

"Merhaba, Marie."

"Anne..." Şiddetle titrerken ellerim ve dizlerim üzerinde çırpınarak bacağına yapıştım. "Anne!"

"Teddy," diye mırıldandı annem. Vücudu en az benim kadar titriyordu. "Burada olmaya iznin yok."

Babam ellerini havaya kaldırdı. "Sadece seninle konuşmak istiyorum." Evin içine doğru bir adım daha attı, vücudu hareket ederken biraz sendeledi. "Artık sana zarar vermeyeceğim, sevgilim."

Yalan söylüyor.

Başımı iki yana salladım. "Anne, hayır! Onu dinleme!"

"Gitmen gerekiyor," diye soludu annem. Geriye doğru çekilirken beni de yanına aldı. "Hemen gitmen gerek."

Babam sözcükleri geveleyerek, "Marie," dedi o ikna edici sesiyle. "Biz bir aileyiz." Kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdi. "Birlikte olmamız gerek."

"Hayır." Annem başını iki yana salladı. "Hayır, olmaz. Hemen gitmen gerek."

"Çocuklar yattı mı?" Annemin yalvarmalarına aldırmadan evin anahtarını cebine yerleştirdi. "Güzel." Bize doğru bir adım daha attı. "Uyumaları en iyisi."

"Teddy..." Annemin sesi çatallaştı. "Lütfen yapma..."

"Sorun yok, Marie," diye ikna etti babam. "Hepimiz tekrar birlikte olacağız."

Bu kötü, Shannon.

Gerçekten çok kötü.

Dışarı çıkman gerek.

Git.

Koş...

Annemin bacağını bırakıp her yanım korku dolu bir bekleyişle kilitlenmiş halde merdivenlere doğru atıldım.

"Aferin kızıma. Sana zarar vermeyeceğim, Shannon," diye mırıldandı babam. "Şimdi yatağına gidip gözlerini kapat. Sabah her şey daha iyi olacak."

Burada kalıp fikrini değiştirmesini beklemektense kaçmayı tercih ettim. Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı doğru tökezleyerek çıktım.

"Neler oluyor?" diye sordu Tadhg. Yatak odasından gizlice dışarı bakıyordu. "Shan...".

"Kapılarınızı kilitleyin," dedim boğulurcasına. "O geri döndü."

Tadhg'ın gözleri korkuyla irileşti. "N-ne?"

"Siktiğimin kapısını kilitle, Tadhg!" diye bağırdım. "Bu bir şaka değil."

Odasına geri koşup kapıyı kilitledi.

Nefes nefese kendi yatak odama koştum ve kapıyı çarparak kapattım. Panik içimi kemirirken kilidi çevirip çılgınca etrafıma bakındım. Hayatta kalma içgüdülerimin devreye girmesiyle şifoniyerime doğru atıldım ve kapıyı tamamen kapatana kadar var gücümle ittim. Delirmiş bir halde yatağımın başucundaki dolabı da sürükledim.

Sesi geliyordu.

Sesini duyabiliyordum.

Annemi de duyabiliyordum.

Çığlık atmıyor ya da bağırmıyorlardı.

Konuşuyorlardı.

Neden konuşuyorlardı?

Etrafımda dönerek nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama hiç kolay

değildi. Yatağa atlayıp yorganın altına girdim ve örtüyü sertçe başımın üzerine çektim. Tam o sırada yerde bir şey takırdadığında kaskatı kesildim.

Telefonum.

Titreyerek yorganı üstümden attım ve onu yerden aldım. Ne yaptığımı bile düşünmeden numarayı çevirdim. İçgüdülerimle hareket ediyormuş gibiydim. Arama tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm ve nefesimi tuttum.

"Gibs," Johnny'nin uykulu sesi hattan yükseldiğinde bir rahatlama tsunamisini de yanında getirdi. "Eğer bu acil bir durum değilse, o kahrolası boynunu kıracağım."

"Me-merhaba, Johnny."

"Shannon?" Sesi artık daha yumuşaktı. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım ve hareketsizce duramadığım için ayağa kalktım. "Hayır."

"Neyin var?" Sesi endişeyle doluydu. "Neler oluyor?"

Konuşamıyordum.

Yüksek sesle söyleyemiyordum.

"Konuş benimle, Shan," diye yalvardı. "Hmm?"

"O burada," dedim yutkunarak. "O aşağıda ve ben korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam," dedim boğuk bir sesle. "O evde, Johnny."

"Dışarı çıkabilir misin?" diye sordu.

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak hıçkırıklarımı bastırdım. "O mutfakta. Oraya geri dönemem."

"Geliyorum," dedi tereddüt etmeden. "Hemen çıkıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım yatağıma geri çökerek.

"Özür dileme," dedi Johnny. "Güvende misin? Odanda mısın?"

"Evet." Başımı salladım. "Kapım kilitli."

"Şimdi arabamdayım, Shan," dedi Johnny. "Elimden geldiğince hızlı olacağım."

"Bağırmıyorlar," dedim boğuk bir sesle. "Neden bağırmıyorlar?"

"Bilmiyorum, bebeğim," diye hırladı. "Ama oraya geliyorum."

"Bir terslik var," diye söylendim. "Bu gece o *farklı*. Ne olduğunu bilmiyorum, Johnny. Ama bir şeyler çok yanlış. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

"Seni oradan çıkaracağım," diye söz verdi. "Söz veriyorum. Seni o sıktığımın deliğinden çıkaracağım ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

"Gerçekten korkuyorum, Johnny."

"Biliyorum," diye sakinleştirmeye çalıştı. "Biliyorum, bebeğim. Ama yanına geliyorum." Ağır bir şekilde iç çekti. "Seni seviyorum, Shannon."

"Ben de seni seviyorum, Johnny," diye fısıldayarak aramayı sonlandırdım. Gecenin bir yarısı onu arayıp yatağından kaldırmanın bencillik olduğunu biliyordum ama buna bir saniye daha katlanamazdım. Geri dönebileceğimden emin olmadığım bir şeyin kıyısındaymış gibi hissediyordum.

Bu evde ölmekten korkuyordum.

Nefesimi tuttum. Yüksek sesle nefes almaya cesaret edemeden babamın ölümcül derecede sakin sesini dinledim.

Neden bağırmıyordu?

Annem neden bağırmıyordu?

Tanrım, buna daha fazla devam edemezdim.

Bu evde kalamazdım.

Bir *çıkışa* ihtiyacım vardı.

Onun evinden benimkine ulaşmak için gereken otuz üç dakikayı geriye doğru saydım. Johnny öngörülen zamanda gelmediğinde, içimdeki panik canavar büyüklüğünde bir korku düğümüne dönüştü ve ciğerlerimi sıkıp nefes almamı zorlaştırdı.

Huzursuz bir şekilde ellerimi en az bir düzine kez saçlarımda gezdirdikten sonra vazgeçtim ve saçlarımı sağ omzumdan aşağıya doğru ördüm.

Merdivenden gelen ayak sesleri kulaklarımı doldurduğunda irkildim.

Acele et.

Lütfen acele et.

Koşu ayakkabılarımı giyerek nefes nefese yatak odamın penceresine yaslandım ve sokağa baktım.

Zaman geçtikçe ve alt kattaki gürültü arttıkça daha da paranoyak bir ruh haline büründüm.

Tanıdık farlar sokağa girdiğinde nefeslerim duyulabilir şekilde düzensizleşmişti.

Kapının tıklatıldığını duyduğumda vücudum içgüdüsel olarak korkuya kapıldı. "Yatıyor musun, Shannon?" diye seslendi babam kapının diğer tarafından.

Panik ve telaşla gözlerimi kapıyla pencere arasında gezdirdim. "Evet," diye seslenmeyi başardım ama içimi kaplayan panik yüzünden nefes almakta zorlanıyordum.

"Aferin kızıma," diye seslendi ve kapımın önünde yere dökülen bir şeyin sesi kulaklarımı doldurdu. "Artık uyu, Shannon." Yatak odamın kapısının altından alkol kokusu yayılırken dehşet göğsümü tırmaladı. "Kardeşlerinin hepsi uyuyor," diye ekledi. "Sadece gözlerini kapat. Sabah her şey daha iyi olacak."

"Tamam," diye mırıldandım. Tepeden tırnağa titreyerek yatak odamın penceresini açtım ve pervaza tırmandım. "İ-iyi geceler, baba."

64
ONLARI DIŞARI ÇIKAR
JOHNNY

Sarsılarak uyandıktan sonra tamamen hareketsiz kalıp beni uyandırdığından emin olduğum sesi dinledim. Birkaç saniyenin ardından o tanıdık titreşim sesi kulaklarımı doldurdu. Yerimde kıpırdanarak telefonumu aradım ve yastığımın altından çıkardım. Kamaşan gözlerimle yarı uykulu bir halde açma tuşuna basıp kulağıma götürdüm. "Gibs... Eğer bu acil bir durum değilse, o kahrolası boynunu kıracağım."

"Me-merhaba, Johnny."

Shannon'ın sesiyle anında uyandım. "Shannon?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup elimi saçlarımda gezdirdim ve gözlerimi kırpıştırarak uyanmaya çalıştım. Yan dönerek komodinin üzerindeki çalar saate baktım, 01:23'ü gösteriyordu. "İyi misin?"

"Hayır." Sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu.

"Neyin var?" diye sordum. "Neler oluyor?" Hattın diğer ucundan gelen burnunu çekme sesi yorganı üzerimden fırlatmama sebep oldu. "Konuş benimle, Shan," diye yalvardım. Karanlıkta kıyafetlerimi ararken sesim hâlâ uyku yüzünden boğuk çıkıyordu. "Hmm?"

"O burada," dedi korku dolu bir sesle. "O aşağıda ve ben korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam," dedi boğuk bir sesle. "O evde, Johnny."

Siktir. "Dışarı çıkabilir misin?"

"Hayır. O mutfakta. Oraya geri dönemem."

Kahretsin. "Geliyorum." Anahtarlarımı masamdan alıp hızla kapıya yöneldim. "Hemen çıkıyorum."

"Özür dilerim."

"Özür dileme." Merdivenlerden gürültüyle inerek koridordan hızla geçtim. "Güvende misin?" Mutfaktan kayarak geçtim, çamaşır odasına girip arka kapıdan çıktım. "Odanda mısın?" *Lütfen bana odanda olduğunu söyle...*

"Evet, kapım kilitli."

Şükürler olsun. "Şimdi arabamdayım, Shan," dedim kilidi açıp içeri girerken. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak kontak

anahtarını çevirdim ve her yere çakıl taşları saçarak yola koyuldum. "Elimden geldiğince hızlı olacağım."

"Bağırmıyorlar," derken sesinde duyabildiğim korku felç ediciydi. "Neden bağırmıyorlar?"

"Bilmiyorum, bebeğim," dedim boğuk bir sesle. "Ama oraya geliyorum."

"Bir terslik var," dedi kısık bir sesle. "Bu gece o *farklı*. Ne olduğunu bilmiyorum, Johnny. Ama bir şeyler çok yanlış. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

"Seni oradan çıkaracağım," diye tısladım öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Söz veriyorum. Seni o siktiğimin deliğinden çıkaracağım ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

"Gerçekten korkuyorum, Johnny," dedi hıçkırarak.

"Biliyorum." Bir elimle direksiyonu tutarken diğeriyle emniyet kemerini göğsümün üzerinden geçirip yerine oturttum. "Biliyorum, bebeğim. Ama yanına geliyorum." Direksiyonu kavrarken, ona onu sevdiğimi söylemek için büyük bir istek duydum. İçimden bir ses, *Bunu şimdi yap çünkü başka şansın olmayabilir!* diye bağırıyordu. "Seni seviyorum, Shannon."

"Ben de seni seviyorum, Johnny," diye fısıldadıktan sonra hat kesildi.

"Siktir!" Elimi direksiyona vurarak delirmiş gibi arabayı onun evine kadar sürdüm.

Yarım saat sonra, Shannon'ın evinin önünde durup arabamdan inerken ellerimin titremesine engel olamıyordum. Tamamen öfkeyle, kız arkadaşımı o evden çıkarmak için siktiğimin kapısını tekmelemeye niyetli bir şekilde budanmamış bahçe yolunda ilerledim.

"Johnny?" Shannon'ın sesi kulaklarımı doldurunca geri döndüm ve gözlerim evin ikinci katındaki yatak odasının penceresine takıldı.

Yüce Tanrım.

"Hey, hey, hey..." Ellerimi havaya kaldırdım, nabzım hızla atıyordu. "Oraya çıkma, bebeğim," dedim uyarırcasına. Pencere pervazına tırmanıp kendini boktan verandaya indirmesini korkuyla izledim. Boktan olduğunu biliyordum çünkü oraya tırmandığım son seferde neredeyse boynumu kırıyordum. Shannon'ın üzerinde lacivert bir pijama şortu ve atlet, minik ayaklarında da yıpranmış bir çift koşu ayakkabısı vardı.

Kapüşonlusu yoktu. Ceketi yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. "Sen içeri gir," diye ikna etmeye çalıştım, onu yukarıda görünce paniğe kapılmıştım. "Ben de içeri gelip seni alayım."

"*Yapamam.*" Başını iki yana salladı ve verandanın kenarında oturduğu yerden sallanmaya devam etti. "Kapıyı kilitledi."

"Bana anahtarlarını at," diye karşılık verdim. "Buraya atlama..."

"Hayır, hayır, hayır... Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Çok garip davranıyor, Johnny. Evden gittiğimi bilmesini istemiyorum. Beni yakala, tamam mı?"

Ah, siktir.

"Kendine zarar vereceksin, Shannon," dedim boğuk bir sesle. Artık tam anlamıyla panik modundaydım. "Oradan aşağı atlayamazsın, bebeğim. Çok küçüksün."

"Kapıya yaklaşma, Johnny," diye yalvardı. Tam olarak bunu yapmak için harekete geçmiştim. "Lütfen! Sadece... sadece düşüşümü yavaşlat, tamam mı?"

Öfkeyle hırıltımı bastırdım ve neredeyse 1.90 olduğum için şükrederek patikanın kenarına doğru yürüdüm. "Tamam." Ellerimi ona uzattım, ayağının takılmaması ve kahrolası boynunu kırmayacak kadar becerikli olması için dua ettim. "Yavaş ve nazikçe."

Kendini verandanın kenarına doğru ittiğinde panikledim. "Sakın atlama," diye uyardım onu. "Sadece bacaklarını aşağı indir, onları tutacağım."

Neyse ki sözümü dinleyerek bacaklarını usulca indirdi. "Aferin." Onu yakaladıktan sonra bir kolumu bacaklarına sardım ve diğer elimi de tutması için yukarı kaldırdım. "Tuttum seni," diye söz verdim. "Bana güven..."

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı çünkü Shannon kelimenin tam anlamıyla kendini bana doğru fırlattı.

Onu kolayca yakaladım ve kolumu sırtına dolayıp yere bıraktım. "Bunu bana bir daha sakın yapma," dedim yutkunarak. Bana yaşattığı kalp krizi yüzünden zor nefes alıyordum. "Kendini öldürebilirdin."

"Özür dilerim," diye fısıldadı yüzünü göğsüme gömerek. "Geldiğin için teşekkürler."

"Joey nerede?" Onu arabama doğru yönlendirdim.

"O gitti, Johnny," dedi hıçkırarak. "Bizi terk etti."

"Peki ya Darren?"

"Joey'yi bulmaya gitti," dedi burnunu çekerek. Sonra arabanın yolcu koltuğuna gömüldü. "Her şey cehenneme döndü."

"Annen de onunla birlikte mi?"

Başını salladı. "Hiçbir şey yapamadım. Birden ortaya çıktı ve annem sadece orada duruyordu. Korktuğum için kaçtım ve onu yalnız bıraktım."

"Bu iyi." Kaçacak kadar sağduyulu olduğu için rahatlamıştım.

"Hayır, hayır. İyi değil," diye itiraz etti güçsüzce, aklı karışmış gibi görünüyordu. "Hiç iyi değil." Başını sallayarak parmaklarını şakaklarına bastırdı ve hırıltılı bir nefes verdi. "Uyuduğumdan emin olmak için yukarı geldi, iyi davranıyordu." Bana baktığında gözleri kocaman açılmıştı ve dehşetle doluydu. "Burada neler olduğunu anlamıyorum."

"Çocuklar nerede?"

"Odalarında." Başım ellerinin arasına alırken hıçkırarak ağladı. "Panikledim. Onları yanımda odama getirmeliydim ama ben... Ben düzgün düşünemedim."

Yüce Tanrım. "Tamam." Sesimi sakin tutmaya çalışarak cebimden telefonumu çıkardım. "Polisi arayacağım. Burada olmaya izni yok. Onu tutuklayacaklar..."

"Ne? Johnny, hayır, hayır, hayır..." Shannon başını iki yana sallayarak telefonuma sarıldı. "Eğer onları ararsan bizi hemen götürürler," dedi panikle. "Beni gönderirler." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Seni bir daha göremem."

"Hayır, gitmeyeceksin," diye ikna etmeye çalıştım. "Kimse seni bir yere götürmeyecek..."

"Anlamıyorsun," dedi hıçkırarak. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun ama ben her şeyi biliyorum."

Orada öylece durdum, tamamen yenilmiş gibi hissediyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Bunu öylece bırakıp gidemezdim. "Shannon," diye tekrar denedim. "Kimsenin seni almasına izin vermeyeceğim. Ailem seni..."

"Anlamıyorsun," diye burnunu çekerek sözümü kesti. "Eğer polisler gelirse, Patricia'yı ve sosyal hizmet görevlilerini arayacaklar." Zayıf bedenini kocaman bir hıçkırık sardı. "Evden alınacağız ve sen bunu engelleyemeyeceksin. Kimse engelleyemez."

"Bu şekilde yaşayamazsın, bebeğim," dedim içimdeki öfkenin kabardığını hissederek. "Buna bir son vermelisin."

"Biliyorum," dedi hıçkırarak. "Sadece nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Alçak bir hırıltı çıkararak ellerimi saçlarımda gezdirdim ve eve doğru baktım. "Beni dinle... Sadece arabada kal, tüm kapıları kilitle ve beni bekle."

"Johnny..."

"Sen burada kal," dedim ses tonumu nazik tutmaya çalışarak. "Çocukları almam gerekiyor. Onları orada onunla bırakamam, tamam mı?"

"Olmaz!" Arabadan fırlayarak tişörtümü tuttu. "Hepimizin yatakta olmasını istiyor. Eğer görünürsen seni aradığımı anlar, yatakta olmadığımı anlar ve nasıl davranacağını bilmiyorum." Başını sertçe iki yana salladı, parmakları tişörtüme sıkıca kenetlenmişti. "Şimdi sakin ama oraya gidersen onlara zarar verebilir. *Sana* zarar verebilir! Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun, Johnny. Bilmiyorsun!"

Etrafımda tehlike çanları çalmaya başlamıştı. "Beni görmesine izin vermeyeceğim," dedim ses tonumu bozmadan. "Gizlice içeri gireceğim, çocukları alacağım ve yakalanmayacağım. Sana söz veriyorum. Ama onları o evin içinde bırakamam, Shannon."

Gözleri dolmuştu, yalvaran bakışlarla beni izliyordu. "O zaman ben de seninle gelirim..."

"Hayır, gelmeyeceksin." Adeta tıslayarak onu tekrar yolcu koltuğuna yönlendirdim. O adamın yanına geri döneceğini düşündüğümde kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Sadece arabada kal, bebeğim," diye emrettikten sonra cevap vermesine fırsat vermeden kapıyı çarparak kapattım ve aceleyle eve geri döndüm.

Çöp kutusunu alıp sessizce verandaya sürüklerken ellerim titriyordu. Yükseklikten nefret ederdim ama bu kahrolası evden daha çok nefret ediyordum. Çöp kutusunun üzerine tırmanarak verandaya çıktım. Ne yaptığımı düşünmemeye çalışırken, Shannon'ın arabada kalacak kadar aklı başında olması için dua ettim. Pencerenin pervazına tutunup ses çıkarmamaya dikkat ederek kendimi onun yatak odasının penceresinden içeri attım. Kapının önüne yığdığı mobilyaları hızla kaldırdığımda duyularıma çarpan ilk şey viskinin boğucu kokusu oldu.

Sarhoş piç kurusu.

İçimdeki her içgüdü aşağı inip onun kafasını koparmamı söylüyordu. Ancak zihnim daha yüksek sesle, çocukları evden çıkarmam ve Shannon'ı buradan uzaklaştırmam için haykırıyordu.

Kendini kaybetme, dedim zihnimden yolumu açmaya çalışırken. *Akıllı ol.*

Hapishane hücresindeyken onu koruyamazsın, Johnny.

Aklını başına topla.

Yeterince şey yaşadılar.

Çıkar onları buradan!

Kalbim göğsümde şiddetle atarken yatak odasının kapısını açtım, yavaşça içeri doğru iterken gıcırdamasıyla irkildim. Evdeki sessizlik ürkütücüydü ve mutfaktan gelen boğuk sesler beni geriyordu. Shannon gerçekten haklıydı. Bu resimde çok yanlış bir şeyler vardı. Kim bilir neyin sebep olduğu bir su birikintisinin üzerinden geçerek sahanlığa süzüldüm ama gözlerim merdivenlerden aşağı oturarak inmeye çalışan küçük bebeğe takılınca dehşet içinde donup kaldım.

Tamamen içgüdüsel olarak, tehlike çığlıkları atan içgüdülerimin yönlendirmesiyle adını fısıldadım. "Sean."

Merdivenin dönüşünde duraksayıp bana bakarken gözleri irice açılmıştı ve korkuyla doluydu. Kalbimin göğsümden çıkmak üzereymiş gibi attığına yemin edebilirdim.

Elimden geldiğince neşeli bir şekilde gülümseyerek el salladım ve yanıma gelmesini işaret ettim. Dehşete kapılma hissi, çocuğun üstündeki *Bob Usta** pijamasının ağ kısmına yayılan ıslak lekeyi gördüğümde içimi kaplayan duyguyu anlatmaya yetmiyordu. Daha dikkatli baktığımda her tarafının ıslak olduğunu görebiliyordum.

Yüce Tanrım...

Sırılsıklam olmuş saçlarıyla koridora geri adım atarken elinde yırtık ve eski görünümlü bir oyuncak ayı tutuyordu. Üç küçük parmağını emdiği sırada kocaman gözleri üzgün bir şekilde yüzüme çevrilmişti.

"Merhaba, Sean," diye fısıldayarak onun hizasına kadar eğildim. Viski kokusu yüzüme çarptığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Beni hatırlıyor musun?" diye sorarken pis kokudan gözlerim sulandı. "Ben Johnny."

Sean o büyük, ıssız gözleriyle yüzüme bakıp yavaşça başını salladı.

"Benimle tekrar gezmeye gelmek ister misin?" Onu bu cehennem çukurundan çıkarmak için yanıp tutuşuyordum. "Kulağa eğlenceli geliyor mu?"

Bir hayalet kadar sessizce tekrar başını salladı.

Ellerimi yavaşça uzatırken, "Aferin, oğlum. Seni almaya geleceğim, tamam mı?" diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Sana zarar vermeyeceğim. Ben iyi bir dostum, hatırlıyor musun? Senin için hızlı bir arabam ve bir ton şekerim var..." Her an patlayabilecek bir bombaymış gibi

* *Bob Usta*, 1999 yapımı "*Bob the Builder*" isimli İngiliz çocuk televizyon dizisinin ana karakterlerinden biridir. (ç.n.)

onu yavaşça kollarıma aldım. *Tanrım, sırılsıklam olmuştu.* Bana karşı çıkmadığında, "Aferin, dostum," dedim usulca. "Şimdi seni ablana götüreceğim, tamam mı?"

"O-ii."

İlk kez konuştuğunu duyunca donup kaldım. "Efendim, Sean?" diye fısıldadım telaşla. "Ne dedin sen?"

"O-ii gitti," diye fısıldadı salyalı parmaklarıyla yüzüme dokunarak. "O-ii."

"Biliyorum, dostum. Ama yakında geri dönecek." Onu belime doğru kaydırarak diğer kapıya geçtim ve gördüğüm odalarda çocukların olup olmadığını kontrol ettim. "Sana yardım getireceğim. Seni evime götüreceğim, orada hiç bağırış olmayacak ve banyo yapabileceksin. İçinde ördekler olan büyük bir köpük banyosu. O pis içkiyi üzerinden temizleyeceğiz."

"Baba kötü," diye fısıldadı tombul parmaklarıyla çenemi okşayarak.

"Biliyorum, dostum," diye cevap verdim. "Ama ben sana bunu yapmayacağım."

"Baba uf," diye fısıldadı. "Uf... Uf, baba."

Kafayı toparla, Kav.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu taşırken kendini kaybetme.

"*Bob Usta*'yı sever misin" İkimizin de dikkatini çocuk kaçırmak üzere olduğum gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. *Tekrar.* "Ben de severim. *Bob*'a bayılırım. *Bob* en iyisi..."

Tanıdık bir ses, "Siktir git!" diye çıkıştı koridorun sonundaki kapının arkasından. Kilitli kapıyı açmak için kolu zorlamıştım. "Bıçağım var."

"Tadhg," diye fısıldadım. "Sorun yok. Kapıyı aç."

"Kim var orada?"

"Johnny," dedim onlara. "Korkmayın, çocuklar. Sizi buradan çıkaracağım."

"Gitmek istiyorum," dedi Ollie kapının arkasından.

"Kapa çeneni, Ollie," diye tısladı Tadhg. "Johnny olup olmadığından emin değiliz."

"Bu *o*," dedi Ollie boğuk bir sesle. "Komik bir sesi var, Tadhg."

"Benim," diye ikna etmeye çalıştım. Tek yapmak istediğim kapıyı kırıp onları buradan sürüklemek olmasına rağmen sabırlı davranmaya çalışıyordum. "Sizi dışarı çıkarmak için geldim, çocuklar. Ama olabildiğince sessiz olmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz? Sadece fısıldayarak konuşun ve gürültü yapmayın."

Bir buçuk dakika kadar bekledikten sonra bir *klik* sesi duyuldu ve yatak odasının kapısı iki sarışın kafanın dışarı fırlayacağı kadar açıldı. "Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı Tadhg. Güvensiz gözlerle beni izliyordu.

"Shannon beni aradı," diye cevap verdim sakince. "Onun mutfakta annenle birlikte olduğunu biliyorum ve sizi dışarı çıkarmak için buradayım."

"Ben de gelebilir miyim?" Ollie umutlu bir ifadeyle bana baktı.

"Tabii ki," dedim sessizce. Sesim duygusallık yüzünden kalınlaşmıştı. "Hepiniz için geldim."

"Ollie!" diye fısıldadı Tadhg. "Annem ne olacak?"

"Umurumda değil." Ollie ağlayarak kapıyı itip koridora çıktı. "Burada olmak istemiyorum."

"Peki ya annem?" diye sordu Tadhg. Seçeneklerini tartıyormuş gibi temkinli bir şekilde yüzüme bakıyordu. "O da gelebilir mi?"

"Eğer isterse," demeye zorladım kendimi. "Ama öncesinde babanız görmeden sizi dışarı çıkarmalıyım, tamam mı? Sonra onun için geri geleceğim." Onu odadan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Sizi evime götüreceğim. Sonra gelip annenizi de alacağım, söz veriyorum."

Tadhg'ın burun delikleri genişledi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten."

Bir an için beni dikkatle inceledi. "Annen de orada olacak mı?"

"Evet." Kapıdaki tutuşunu gevşettiğinde omuzlarım rahatlayarak çöktü.

"Bize yine dondurma verecek mi?"

"Kesinlikle."

Tadhg odasına baktı ve tekrar bana dönmeden önce iç geçirdi. "Tamam."

"Tamam." Rahat bir nefes aldıktan sonra, Shannon'ın odasına kadar adımlarımı takip etmeleri için işaret verdim. "Dinleyin... Alt kattaki kapı kilitli, o yüzden pencereden atlamanız gerekecek."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsüme yasladığım çocuğun bunu hissetmesinden korkuyordum. Aslında hissettiğinden emindim çünkü Sean küçük elini göğsüme bastırıp, "Güm, güm," diye fısıldıyordu.

Sean kucağımdayken pencereden dışarı doğru eğildiğimde, "Pence-

reden çıkamayız," dedi Ollie kısık bir sesle. "Onu düşürürsün. Ayrıca ben korkuyorum."

"Sorun değil." Üç küçük çocuğu öldürmeden ikinci katın penceresinden çıkarmanın güvenli bir yolu olmadığını biliyordum. "Başka bir yolunu buluruz."

"Dışarı nasıl çıkacağız?" diye sordu Tadhg. Sesi paniklemiş gibi geliyordu. "Burada sıkıştık mı?"

"Sıkışıp kaldık," diye sızlandı Ollie. "Babam aşağıda ve seni görürse bizi öldürür." Burnunu çekerek, "Hepimizin uyuması gerektiğini söyledi ama uyumuyoruz!" diye ekledi.

"Bir şeyler ters gidiyor, Johnny," dedi Tadhg boğuk bir sesle. "Başımız belada, değil mi?"

"Hayır, hayır. Başınız belada değil," diye temin ettim onu. Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. "Sizi buradan çıkaracağıma söz veriyorum. Baban bizi görmeyecek. Her şey yoluna girecek." Gözlerimle küçük yatak odasını tararken, "Sadece Shannon'ın ev anahtarlarını bulmamız gerekiyor," dedim.

"Onları paltosunda saklıyor," dedi Ollie. Artık gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Her zaman alt kattaki tırabzana asar."

Başımı sallayarak duygularımı dizginlemeye çalıştım ve Sean'ı diğer yana kaydırırken Ollie'ye elimi uzattım. Kendi isteğiyle kollarını belime dolayıp tüm gücüyle sarıldı. "Korkma," diye fısıldadım onu teselli etmeye çalışarak. "Olabildiğince sessiz bir şekilde aşağıya ineceğiz, tamam mı?" Tadhg'a doğru baktım. "Ollie'nin elini tut ve tam arkamda kal."

"Peki ya bizi görürse?" diye sordular aynı anda.

"Görmez," diye fısıldadım. Bana yavru bir maymun gibi sarılmış bebekle merdivenlere doğru ilerlerken tutabileceğimden emin olmadığım bir söz daha vermiştim. "Sakın ses çıkarmayın," diye fısıldadım. Çıplak ayaklı ve pijamalı halleriyle başlarını sallayıp sessizce peşimden geldiler.

Kaygan ve ıslak ahşap merdivenlerden aşağı süzülürken, çocukların yaşamak zorunda oldukları hayat yüzünden büyük bir vicdan azabı hissettim. Dokuz yaşındayken *Pokémon* oyuncaklarıyla oynayıp kaleler inşa ederdim. On iki yaşındayken en büyük derdim gol atmaktı. Bu çocukların neler hissettiğini hayal bile edemiyordum.

"Aferin," diye fısıldadım Sean'ın kulağına. Merdivenlerden aşağı indikçe kollarımda daha çok titremeye başlamıştı. "Gelmek üzereyiz."

Shannon'ın tırabzanda duran paltosuna gözlerim takılana kadar, hayatımda hiç haki renkli bir palto gördüğüme sevinmemiştim. Islak alt basamaktan kayarak düşmeden önce toparlanmayı başardım. Ardından dengemi yeniden sağlayıp elimi paltonun cebine attım. Parmaklarım anahtarlığı kavradığında az kalsın hissettiğim rahatlama yüzünden ağlayacaktım. En alt basamakta duran çocuklara dönerek, onlara güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle baktım. Anahtarları salladığımda vücutları rahatlayarak gevşedi.

Shannon'ın annesinin, "Böyle olmak zorunda değil," diye ağladığını duyduğumda, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek donakaldım. Bakışlarımı Tadhg ve Ollie'nin dehşete düşmüş yüzlerine çevirirken bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Seni sevdiğimi biliyorsun," diye devam etti kadın, sesi alçak ve boğuk çıkıyordu. "Bunu çözebiliriz, Teddy. Ama eğer sen..."

"Marie, Marie, Marie," diye mırıldandı adam. "Tek yolu bu."

Sean'ın boğazından küçük bir inilti yükselirken yüzünü göğsüme bastırdım. Kutsal olan her şeye, çocukları çıkarmama yardım etmeleri için dua ediyordum. "Şşşt," diye fısıldadım onu kollarımda sallayarak. "Şşşt."

"Onlar için değil," dedi anneleri hıçkırarak. "Bizim için belki ama onlar için değil, Teddy."

"Onlar biziz," dedi adam ürkütücü bir ses tonuyla. "Onlar hepimiziz."

"Lütfen," diye sessizce hıçkırdı kadın. "Seni seviyorum, Teddy. Bunu yapma. Seni seviyorum."

"Tek yolu bu," dedi adam sakince. "Şimdi benimle bir içki iç. Bu rahatlamanı sağlar."

Tadhg bana doğru yaklaşmaya başladığında elimi kaldırarak koridora baktım ve aileleri bizi görmeden çocukları nasıl kapıya kadar götüreceğimi düşündüm. Mutfak kapısı ardına kadar açıktı, ön kapıyı mükemmel bir şekilde görebileceklerdi.

Kendimi yavaş nefes almaya zorlayarak sırtımı arkamdaki duvara yasladım. Ollie ve Tadhg'a yavaşça takip etmelerini işaret ederek kapıya yaklaşmaya başladım. O kahrolası merdiven bir ölüm tuzağı gibiydi. Ollie en alt basamaktan kayıp bana doğru hamle yaptı. Kollarını belime dolayarak vücuduma kollarımdaki bebekten daha sıkı tutundu. "Şşşt," diye fısıldadım küçük bir hıçkırık çıkardığında. "Şşşt, dostum."

Tadhg titreyen vücuduyla yerde kayarak diğer tarafıma geçti. Yü-

zünü bedenimin yan tarafına gömdüğünde kalbimin yerinden çıkacak gibi attığını hissettim. Bu çocuğun gururlu olduğunu biliyordum, on iki yaşındaki birine göre çok cesurdu. Onun bu şekilde dağıldığını görmek içimi burkmuştu.

Bir elimi sarı kafasının üzerinde gezdirdim. Çocuklar kelimenin tam anlamıyla üzerimde asılı dururken yerdeki suya dikkat ederek hareket ettim. Gözlerimi mutfak kapısından hiç ayırmadan dikkatlice çıkışa doğru ilerledim.

Ön kapıya ulaştığımda gözlerim mutfak masasındaki sandalyeye yığılmış, sırtı kapıya dönük oturan adama takıldı. Önündeki masada birkaç boş viski ve votka şişesi sıralanmıştı. Eğer şu anda arkasını dönerse onu öldüreceğimi biliyordum. Ürkütücü sesini duyduğum anda kararımı vermiştim ve garip bir şekilde içim rahattı. Eğer çocuklara elini sürerse, o adamı toprağın derinliklerine gömerdim.

Elimi sabit tutmaya odaklanarak anahtarı kilide soktum ve yavaşça geri çevirdim. Bir *tık* sesi çıktığında irkildim.

Mutfaktan yüksek sesli bir öksürük sesi duyuldu. Başımı çevirdiğimde Shannon'ın annesinin bana baktığını gördüm.

Lanet olsun.

Kalbim göğsümde durdu. Birkaç korkunç saniye boyunca ne yapacağını görmek için bekledim.

Başıyla onayladı.

Tereddüt ettim.

Tekrar başını salladı.

Gözlerimi ondan ayırmadan kolu yavaşça aşağı iterek dış kapıyı kendime doğru çektim. Tadhg ve Ollie'yi kapı aralığındaki küçük aralıktan dışarı ittiğim anda, anneleri tekrar yüksek sesle öksürüp menteşelerden gelen gıcırtıyı bastırdı.

Sean'ı kucağımda tutarak gitmek için harekete geçtim. Ancak sonra arkamı dönüp kapı aralığında endişeyle bekleyen kadına baktım.

"*Git,*" dedi dudaklarını oynatarak. Doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "*Hemen git.*"

"*Peki ya sen?*" Kendimi kararsız ve karmaşık hissederek cevap verirken buldum.

"Seninle bir içki içeceğim," dedi Bayan Lynch sakin bir ses tonuyla. Konuşurken gözleri gözlerime kenetlenmişti. "Bir veda içkisi."

"Aferin kızıma," diye homurdandı kocası. Omuzları yenilgiyle çökmüştü.

"Önce şu kapıyı kapatayım," diye ekledi Bayan Lynch. "Onları uyandırmak istemeyiz."

"Doğru," dedi kocası başını sallayarak. "Uyumaları daha iyi olur."

Bayan Lynch ayağa kalkıp sakince mutfak kapısına doğru yürüdü. Yüzünde hiçbir duygu yoktu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "*Çıkar onları*," dedi yavaşça dudaklarını oynatarak. "*Onları buradan götür.*"

Sersemlemiş ve şaşkın bir halde kucağımdaki bebeğiyle ön kapıda öylece durdum. "*Benimle gel*," dedim dudaklarımı oynatarak, onu *kaçmaya* zorladım. "*Hadi gel.*"

Başını iki yana salladı. "*Hayır.*"

"*Neden?*"

"Sadece git."

"*Gidemem.*"

"*Hemen* git!"

"*Senin için geri geleceğim.*" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde kesik kesik bir nefes verdim. "*Söz veriyorum.*"

"*Geri gelme.*" Başını iki yana salladı. "*Sadece çocuklarımı kurtar.*" Bakışları yüzünü boynuma gömmüş olan bebeğe kaydı ve yanağından tek bir damla yaş süzüldü. "*Onlara özür dilediğimi söyle*," dedi sessizce dudaklarını oynatarak. Ardından mutfak kapısını kapattı.

Sersemlemiş bir halde en küçük çocuğu kucağımda tutarak evden çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce çekip arabama doğru koştum.

65
AH, BOOK!
SHANNON

Johnny'nin arabasının yolcu koltuğunda oturuyordum. Onun eli vites kolunun üstündeki elime yaslanmıştı ve üç küçük kardeşim de arka koltuktaydı. Çocukların ayakları çıplaktı, pijamalarıyla oturuyorlardı ve Johnny onları sıcak tutmak için kaloriferi sonuna kadar açmıştı.

"Buna ne dersiniz, çocuklar?" *The Offspring*'in *Why Don't You Get A Job* şarkısının sesini biraz daha yükseltti. Elk Sıra Evleri'nden ayrıldığımızdan beri, Gibsie'nin karışık CD'sinde bulabildiği her müstehcen şarkıyı çalıyordu. Şarkıdaki küfürler ya da müstehcen sözler arttıkça kardeşlerimin hıçkırıkları ve burun çekmeleri kahkahaya dönüşüyordu. Johnny onların dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, yaptığı şeyler gerçekten de işe yarıyordu. Son gücüyle bağırarak şarkı söylüyor, başını deli gibi sallıyor, çocukları küfretmeye ve onunla birlikte şarkı söylemeye teşvik ediyordu.

Eminem'in *Just Lose It* şarkısı duyulduğunda, Johnny kendini coşkulu bir ritme kaptırdı ve Sean bile kıkırdamaya başladı. Erkek arkadaşıma hayretle bakan küçük kardeşimin gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları geniş bir gülümsemeyle gerilmişti.

"Ragbiye devam etmelisin," dedi Tadhg arka koltuktan alayla gülerek. "Berbat bir rapçisin, dostum."

"*Berbat bir rapçisin, dostum.*" Johnny sesini tizleştirerek Cork aksanını taklit etti. "En azından benim sesim konuşurken şarkı söylüyormuşum gibi çıkmıyor."

"Hayır," diye kıkırdadı Tadhg. "Çünkü bok gibi şarkı söylüyorsun."

"*Tadhg.*" Derin bir nefes aldım. "Küfretme."

"*O* edebileceğimizi söyledi," diye karşı çıktı Tadhg. Johnny'nin kafasının arkasını eliyle işaret ediyordu.

"Çünkü onun komik bir konuşması var," dedi Ollie gülerek. "Bok yerine book diyor sanki."

"Ollie," diye azarladım. "Böyle söyleme."

"Ama o *söylüyor*," diye savunmaya geçti Ollie. "Book de, Johnny. Göster ona."

"Yapma, Johnny," diye uyardım.

"Boook," dedi Sean arka koltuktan. Kelimeyi çok net biçimde telaffuz etmişti.

Ollie ve Tadhg kahkahalarla gülüyordu.

"Ah, boook," diye mırıldandı Johnny. Sonra bana utangaç bir bakış attı.

Sean ellerini birbirine vurup, "Book," diye tekrarladı. "Book."

"Tabii ki," diye homurdandım. "*Bunu* anlayacaktı."

"Bu sadece bir gecelik izin, çocuklar," diye duyurdu Johnny. "Yetişkinlerin yanında ağzınızdan çıkana dikkat etseniz iyi olur."

"Peki ya annem?" diye sordu Tadhg.

"Çıkmadan önce annenizle konuştum. Bu gece benim evimde kalabileceğinizi söyledi," dedi Johnny yumuşacık bir sesle.

Ollie'nin gözleri büyüdü. "Öyle mi dedi?"

Johnny başını sallarken elindeki titremeyi fark ettim, gizlice silkelemeye çalışıyordu. *Yalan söylüyordu.* "Her şey yolunda, çocuklar," dedi evinin açık kapılarından geçerken. "Bunu bir macera olarak düşünün."

"Maceraları severim," dedi Ollie.

Johnny'nin evine yaklaştığımızda içerideki tüm ışıklar yanıyordu ve mülkün gündüz olduğundan daha etkileyici görünmesini sağlıyordu. Zihnimi olabildiğince boş tutmaya çalışarak evin önündeki on sekiz pencereyi saydım. Sonra da Bayan Kavanagh'nın ayda kaç kez pencere temizleyicisi çağırdığını merak ettim. Daima lekesiz ve pırıl pırıl görünüyorlardı.

Johnny arabasının motorunu durdurduğu anda ön kapı içeri doğru açıldı. Annesinin üzerinde bir sabahlık vardı, gözleri kocaman açılmıştı ve telaşlı bakışlarla dışarı koşuyordu. "Nereye gittin?" diye sordu ellerini göğsüne bastırarak. "Seni arayıp duruyordum!"

Johnny emniyet kemerini çözerken, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Bir saniye burada bekleyin, gidip onu sakinleştireceğim." Arabadan inerek aceleyle annesinin yanına gitti ve kollarını ona dolayıp sırtını sıvazladı. "Ben iyiyim, anne. Çok iyiyim, telefonumu arabada unutmuşum."

"Neler olduğunu bilmiyordum," dedi boğuk bir sesle oğluna sarılırken. "Lastik sesleri duydum ve odanı kontrol ettim ama çoktan gitmiştin." Başını iki yana sallayarak uzandı ve oğlunun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Bunu bana yapamazsın, Johnny." Sonra eve doğru döndü. "O iyi, John! Sadhbh'i geri ara, aşkım. Gerard'a onu aramayı bırakabileceğini söyleyebilirsin, Johnny eve geri geldi."

Koltukların arasından uzanarak sürücü kapısındaki düğmeye bastım. Kardeşlerimin konuşulanları duymasını istemediğim için camları kapattım.

"Dellie neden ağlıyor?" diye fısıldadı Ollie. Koltukların arasına eğilmiş halde kargaşayı izliyordu.

"Johnny için endişeleniyor," diye açıkladım. Bu manzara karşısında boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. "Johnny onun oğlu."

"Ne için endişeleniyormuş?" diye sordu kahverengi gözlerini bana çevirerek. "Başı belada falan mı?"

"Hayır, Ollie. Ama saat gecenin bir yarısı ve muhtemelen onun için korkmuştur."

"Çok geç olduğu için mi?"

Ona buruk bir gülümseme verdim. "Aynen öyle."

Küçük kardeşim Bayan Kavanagh'nın oğluna sımsıkı sarıldığı yere baktı, ardından derin bir nefes verdi. Bay Kavanagh da onlara katılmıştı ve karısının başının üzerinden konuştukları sırada oğlunun başının arkasını okşuyordu.

"Vay be," diye fısıldadı Ollie. "Annesi ve babası onu gerçekten seviyor, değil mi?"

"Annem de bizi seviyor," diye mırıldandım. Küçük kardeşime güven verme ihtiyacı hissetmiştim. "Bundan asla şüphe etme."

Tadhg arka koltukta bir ses çıkardı ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Korkunç bir şekilde, *"Evet, siktiğimin rüyalarında,"* diyormuş gibi gelmişti.

"Sean, üşüdün mü?" derken sesimdeki titremeyi engellemeye çalıştım.

En küçük kardeşim titreyerek başını salladı.

"Çok kötü kokuyor," dedi Tadhg oflayarak. "Yine altına işemiş."

"Ayrıca babam gibi kokuyor." Ollie burnunu kırıştırdı. "Bu iyi bir koku değil, Shan."

"Gel yanıma, Sean," dedim ona ellerimi uzatırken. "Seni ısıtacağım."

Sean emniyet kemeri takılıyken ayağa kalkmaya çalıştığında, "Dur bakalım," diye homurdandı Tadhg. "Önce seni serbest bırakmam gerek, aptal şey."

"Book," diye fısıldadı Sean. Tadhg'ın onu serbest bırakmasını bekledi.

"Doğru." Tadhg kemeri çözerken sessizce güldü.

"Onu küfürlü konuşmaya özendirmeyin," diye uyardım kardeşlerimi. Sean'ı koltuklardan geçirip göğsüme yasladım. "O daha üç yaşında."

Kardeşlerim cevap olarak omuz silkti. Johnny'nin arabasının arkasında bulabildikleri tüm bölmeleri açıp düğmelere basmakla uğraşıyorlardı.

"O-ii," diye mırıldandı Sean. Küçük kollarını boynuma sararken vücudu şiddetle titriyordu. "O-ii gitti."

Onu kollarımda nazikçe sallayarak, "Hayır," diye fısıldadım. "Geri dönecek."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, sakin kalmak için kendimi zorlarken parmak uçlarım uyuşuyor ve karıncalanma hissi artıyordu. Utanmış, korkmuş ve mahcup olmuştum. Kulağa ne kadar saçma gelse de, Johnny'nin hayatımın bu kısmını görmesini istemiyordum ama şimdi her şeyi görüyordu... Çirkin gerçekliği, yani ailemi. Böyle biri olmamın nedenlerini, tüm problemlerimi... Hepsi baba dediğim o adamla başlıyor ve sonlanıyordu.

Gözlerimi karşımdaki aileden ayırmadım. Johnny'nin bu gece olanları tam olarak açıkladığı anı fark etmiştim çünkü Bayan Kavanagh elleriyle ağzını kapatıp yüzünü koçasının göğsüne gömmüştü. Babasının bakışları arabaya kaydığında gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Birkaç dakika daha kısık sesle konuştular. Bir heykel gibi hareketsizce oturdum, Johnny bize doğru dönüp koşmaya başlamadan önce kendimi yargılanıyormuş gibi hissettim. Annesi onu takip etmek için hamle yaptı ama Bay Kavanagh onu eve geri götürdü. Johnny ise arabanın etrafında dönüp kapımı açtı ve yüzündeki gülümsemeyle bana baktı. "Hadi, Shan. İçeri girelim."

Ah, Tanrıya şükür.

Kesik kesik nefes aldım. "Ailen bu konuda kararlı mı?"

Johnny başını sallayıp küçük kardeşime uzandı. "Hadi, koca adam." Sean'ı kollarına aldıktan sonra elini bana doğru uzattı. "Hadi sizi biraz ısıtalım." Ollie ve Tadhg'a bir bakış attı. "Hadi, çocuklar. Annem sizin için dondurma hazırlıyor."

Tadhg sevinçle, "Gol!" diye bağırarak kapıyı açtı ve arabadan çıkıp hızla eve koştu. "Beni bekle, Tadhg!" Ollie de onun peşinden ilerledi.

Tepeden tırnağa titreyerek, iliklerime kadar üşümüş bir halde arabadan çıktım ve başımı kaldırıp erkek arkadaşıma baktım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Kalbim karşımda duran çocuğa duyduğum hayranlığın ritmiyle çarparken dişlerim takırdıyordu. "Her şey için."

Beni yanına çekerek, "Senin için her şeyi yaparım, *nehir gibi* Shannon," diye cevap verdi sertçe. "Her şeyi."

Ona inanıyordum ama böyle bir şey yapmak zorunda olmamasını diliyordum.

66
FARKINDALIĞIN KESKİN BIÇAĞI
JOHNNY

İçten içe sinir krizi geçirirken bu kadar sakin kalabiliyor olmama şaşırmıştım. Olanları aileme anlattığımda babam kardeşlere normal davranmamı söylemiş, annemle birlikte polisi aramak için içeri girmişti. Yaptığım şeyin farkına varmak beni çok sarsmıştı ve kucağımdaki küçük çocuktan yayılan alkol kokusu korkunç düşünceleri de beraberinde getiriyordu. Anneleri için geri dönmem gerektiğini biliyordum. Ona döneceğime söz vermiştim. Vücudumdaki her dürtü şu anda o eve geri dönmem için bağırıyordu. Ama hayatımda ilk kez, aklımı başıma toplayıp polisin işi halletmesine izin vererek babamın istediğini yapmaya çalışıyordum.

Sean bir kolumda, Shannon da diğer kolumun altında dururken onları babamın şömineyi yeniden yaktığı oturma odasına götürdüm. Bu çocukların ne kadar dirençli olduklarını görmek beni mahcup ediyordu. Ben de dahil olmak üzere, yetişkin bir insanı oldukça sarsacak bir şey yaşamışlardı. Her şeye rağmen burada kendilerine uzatılan eli kabulleniyor, tekrar ayağa kalkıyor ve yollarına devam ediyorlardı. Tıpkı ablalarının sayısız kez yaptığını gördüğüm gibi. Tanrı aşkına, gerçekten çok büyük savaşçılardı.

"Vay canına," dedi Ollie. Elinde bir kâse dondurmayla mutfaktan çıkıp koşarak geldi ve oturma odasının ortasında durdu. "Bu sinema gibi bir şey." Ağabeyini dürterek şöminenin üzerindeki duvara monte edilmiş büyük ekranı işaret etti. "Şunun büyüklüğüne baksana."

"Gözlerim var," diye karşılık verdi Tadhg. Tıka basa yediği dondurmayla fazlasıyla meşguldü. "Ne bekliyordun ki? Onlar para dolu."

"Bunu söyleyebilir miyiz?" Ollie başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Onlara zengin diyebilir miyiz?"

Tadhg omuz silkti. "Bu doğru, değil mi?"

"Hayır, söyleyemezsiniz." Shannon mahcup bir ifadeyle kardeşlerinin yanına gidip onlara ters ters baktı. "Şimdi biraz terbiyeli olun ve dondurma için Bayan Kavanagh'a teşekkür edin."

"Teşekkürler, Dellie," diye mırıldandı Ollie.

"Evet," diye mırıldandı Tadhg. Anneme bakarken yüzü biraz kızarmıştı. "Bunun için teşekkürler, Edel."

"Rica ederim, çocuklar," diye cevap verdi annem. Oturma odasına girerken sesi kısılmıştı. "Shannon... Lütfen bana ismimle seslen, canım."

"Üzgünüm, Bayan Kavanagh," diye telaşla mırıldandı Shannon. "Yani... Edel."

"Pekâlâ, çocuklar." Babam elindeki kumandayı salladı. "Ne izliyoruz? Bütün kanallar var."

Tadhg kanepeye atlarken, "Gol!" diye tezahürat yaptı. "Ben seçebilir miyim?"

"Hayır, hayır, ben," diye yalvardı Ollie. Tadhg'ın peşinden hızla koştu. "Lütfen, John. Ben, ben..."

"*Ben*, *ben*," diye taklit etti Tadhg. Baba kumandayı ona uzattığında zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Teşekkürler, John." Ollie'ye doğru bakarken sırıttı. "Otur, ufaklık. Sean'la karşı karşıya geldiğinde sıra sana da gelecek."

Ollie içini çekerek onun yanındaki kanepeye oturdu ve ağzına bir kaşık dondurma attı. "Küçük olmak hiç adil değil."

Tadhg hiç etkilenmeden, "Evet, değil. Ben de Shannon ve Joey'nin yanında böyle hissediyorum," diye karşılık verdi. "Buna alışmalısın."

"Darren da var," dedi Ollie. "En büyüğümüz o."

Tadhg burnundan ses çıkararak güldü. "O sayılmaz."

Ollie dönüp ağabeyine baktı. "Joey hâlâ sayılıyor mu?"

Tadhg sertçe başını salladı. "Şimdilik."

"Tamam." Tadhg babamla kanallarda gezinirken küçük çocuk başını sallayarak kabul etti ve televizyonu izlemeye koyuldu.

"Shannon... İyi misin, canım?" diye sordu annem alçak bir ses tonuyla. Gözleri kız arkadaşımın çizik içinde kalmış yüzüne takılmıştı.

Shannon kızararak başını salladı. "Ben iyiyim, teşekkürler." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak bana doğru yürümeye başladı. Ancak sonra hızla duraksayıp kaskatı kesildi, oldukça kararsız görünüyordu. "Ben sadece, ah..." Etrafındaki kardeşlerine göz gezdirerek kesik kesik bir nefes verdi. "Sorunumu tekrar kapınıza getirdiğim için gerçekten çok özür dilerim, Bayan Kavanagh." Omuzları çökmüş bir halde, "Başka ne yapacağımı bilemedim," diye fısıldadı.

"Ah, tatlım. Buraya, yanıma gel..." Annem ilerleyip onu kollarının arasına aldı. Annem 1.64 boyunda uzun boylu sayılmayan bir kadın olsa da 1.50 boyundaki kız arkadaşımın yanında oldukça uzun kalıyor-

du. Shannon kaskatı kesilirken annemin, "İyi olacaksın," diye fısıldadığını duydum. "Ben hepinizle ilgileneceğim."

Shannon titreyerek yavaşça gevşedi ve anneme tekrar sarıldı. "Çok özür dilerim."

"Üzülme, canım. Bu gece her şeyi doğru yaptın." Shannon'ın başına bir öpücük kondurdu, saçlarını kenara çekip küçük yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona bakarak gülümsedi. "Sen ve kardeşlerin bu gece bizimle kalacaksınız. Sabah her şeyi yoluna koyacağız, tamam mı?"

Shannon zayıfça başını salladı. "Yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Aradığın için seninle gurur duyuyorum," diye devam etti annem. "Çok korkmuş olmalısın. Neler olabileceğini bildiğin halde o telefon görüşmesini yapman çok cesurca bir hareketti."

"Sence annem iyi midir?" diye fısıldadı Shannon. Bakışları endişeyle çocuklara ve anneme kaydıktan sonra bana doğru döndü. "Onu orada bırakmamalıydım."

"Eminim iyidir, canım. Neden kardeşlerinle birlikte oturmuyorsun, Johnny de o sırada gidip benim için çay koyabilir?" diye öneride bulundu annem. Konuşmayı annesinden uzaklaştırmıştı. "*Ben de...*" Bana doğru yürüyüp Sean'ın ayak parmaklarını gıdıkladı ve onun üzgün yüzüne bakıp sırıttı. "Bu muhteşem çocuğu yıkayayım mı?" Sean'a gülümseyerek yanağını okşadı. "Hmm? Ne dersin, Seany? Seni temizleyelim mi, bebeğim?"

"İyi fikir, Sean," diye cesaretlendirdi Shannon. Sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Ama onun için hiç kıyafet getirmedim." Öfkeyle kızararak, "Onun hâlâ... gergin olduğunda altına kaçırma alışkanlığı var," diye fısıldadı.

"Endişelenme," diye cevap verdi annem. Sean'a gülümseyerek bakmaya devam ediyordu. "Tavan arasında Johnny'nin eski giysilerinden oluşan bir sürü kutu var."

"Sen ne dersin, dostum?" diye sordum Sean'a. "Güzel bir banyo yapıp o pis kokulu içkiden arınacak mısın?"

Sean uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı ve annemin olduğu tarafa doğru yattı.

"Ah... Sen ne kadar uslu bir çocuksun," dedi annem. Oturma odasından çıkarken onu göğsüne bastırıyordu. "Ayrıca en güzel kucaklamaları sen yapıyorsun."

O sırada babamın telefonu çalmaya başladı. "İki dakika, çocuklar," dedi Ollie ve Tadhg'a. Onların arasında oturup kumanda savaşına ha-

kemlik yaptığı yerden kalktı. "Ben şunu açayım." Yanımdan geçerken başını eğerek onu takip etmemi istedi.

Shannon'ın alnından öperek, "İki dakikaya geliyorum," diye fısıldadım. "Tamam mı?"

Kollarını titreyen vücuduna sararken başını salladı. "Ta-mam."

Kapıya doğru yürüdüm ama sonra tereddütle geri döndüm. "Shan?"

Yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle bana baktı. "Efendim, Johnny?"

"Seni seviyorum."

Büyük mavi gözlerinde bir rahatlama parıltısı göründü ve gülümseyerek bana baktı.

Tadhg kanepeden sözlerimi taklit etti. "*Seni seviyorum.*" Gözlerini televizyondan ayırmadan gürültülü öpüşme sesleri çıkardı ve yüksek sesle homurdandı. "Çok fena çarpılmışsın, dostum."

"Iyy." Ollie sessizce güldü. "Bahse girerim onu diliyle de öpüyordur."

"Shannon bizim ablamız, seni küçük ucube," diye homurdandı Tadhg. "Shannon'ın dilinin Johnny'nin ağzında olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Bu böyle mi oluyor?" diye sordu Ollie. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "*Dillerini* birbirlerinin *ağzına* mı sokuyorlar?"

"Evet."

Ollie kaşlarını çattı. "*Neden?*"

"Muhtemelen bundan çok daha kötüsünü yapıyorlar, Ol," diye mırıldandı Tadhg. "İğrenç ama her neyse."

"Öyle mi?" Ollie'nin gözleri büyüdü. "Ne gibi?"

Tadhg onu kaburgalarından dürterken, "Artık soru sormayı bıraksan iyi olur," diye mırıldandı.

"Kesinlikle soru sormayı bırakmalısın, Ollie," diye mırıldandı Shannon. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde telaşla kardeşlerinin yanına gidip aralarındaki boşluğa oturdu. "Ona başka bir şey söyleme, Tadhg."

Ollie suçlarcasına, "Onun dilini ağzına sokmasına izin verdiğine inanamıyorum," diye araya girdi. Ağzı açık kalmış bir şekilde ablasına bakıyordu. "Neyin var senin?"

"Ben öyle bir şey yapmam," diye tersledi Shannon. Şimdi telaşlanmış gibi görünüyordu. "Ağabeyin şaka yapıyor. Öyle değil mi, Tadhg?"

"Bunu yapıyorlar," diye karşı çıktı Tadhg. "Onları evin önünde oynaşırken gördüm."

"Tadhg!"

Tadhg sessizce gülerek, "Arabasının camlarını buğulandırıyorlardı," diye devam etti. "Ah! *Ayrıca* cumartesi gecesi onu gizlice yatak odasına soktu. Bütün gece oradaydı."

Ollie şaşkın bir sesle, "Ne? Johnny'nin yatıya kaldığını bilmiyordum," diye cevap verdi. "Hiç söylemedin."

"Çünkü çok meşguldü," diye kıkırdadı Tadhg. "Sürekli, *'Ah, Johnny, evet! Lütfen!'* diyordu."

"Hayır, demiyordum," diye kekeledi Shannon. "Seni küçük yalancı."

Tadhg kız gibi bir sesle, "*Öp beni, dokun bana, sarıl bana, sev beni!*" diye alay etti. "*Muah, muah, muah. Evet, ragbi toplarını seviyorum...*"

"Tadhg!"

"İğrenç," diye inledi Ollie. "Bu iğrenç bir şey."

"Shannon bunu Johnny'yle yapıyor, Joey bunu Aoife'yla yapıyor, Darren bunu Alex'le yapıyor," diye devam etti Tadhg. "Sen de büyüdüğünde hoşlandığın biriyle yapacaksın, Ol."

"*Yapmayacağım!*" diye atıldı Ollie. Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ağzıma kendi dilimin girmesinden bile hoşlanmıyorum."

"Evet." Tadhg sessizce güldü. "Elbette."

"Sen de yapıyor musun?" diye sordu Ollie.

"Eylül ayında ortaokula başlayacağım," dedi Tadhg umursamaz bir tavırla. "Sence?"

"Yani?" Shannon kardeşine şüpheyle baktı. "Ortaokula başlamanın öpüşmekle ne ilgisi var?"

"Ben neden bahsettiğimi biliyorum," dedi Tadhg. "Bu konuda söyleyeceklerim bitti."

"Johnny..." Babamın sesi kulaklarımı doldurduğunda, gözlerimi kardeşlerin konuştuğu yerden ayırıp peşinden koridora fırladım.

"Neler oluyor?" Başını sallayıp telefondaki kişiye tek kelimelik cevaplar verirken onu dikkatle izliyordum. "Baba?"

"Buraya gel," diyerek onu takip etmemi işaret etti.

Peşinden giderken omurgamda gergin bir titreşim oldu. Kapı arkamızdan kapanıp mutfağa girene kadar durmadım.

"Beni aradığın için çok teşekkürler, Billy," dedi babam telefonda. "Tamam, evet... Evet. Biliyorum, adamım. Anlıyorum. Teşekkürler. Evet, orada görüşürüz." Telefonu kapatırken bana bakıp derin bir iç çekti. "Johnny..." Konuşurken sesi titriyordu. Başını sallayarak telefo-

nu mutfak adasının üzerine bıraktı ve acı dolu bir nefes verdi. "Otur, oğlum."

Biliyordum.

Ağzından korkunç bir şey çıkacağını biliyordum.

"Baba," diye çıkıştım. Bir yaprak gibi titriyordum. "Neler oluyor?"

"Johnny..." Bir kez daha acı dolu bir iç çekerek yanıma geldi ve tabureye oturmamı sağladı. "Oturmanı istiyorum, oğlum."

Siktir.

Kendimi güçsüz hissederek ada tezgâhtaki tabureye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerimi yumarak, "Söylesene," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen. Sadece söyle."

"Telefondaki Billy Collins'ti," diye açıkladı karşımdaki tabureye otururken. "Billy'yi hatırlıyor musun? Onunla aynı okuldaydım. Çok iyi arkadaştık. Karısıyla birlikte birkaç kez akşam yemeği için buraya gelmişti..."

"Karakolda başkomiser olduğunu biliyorum, baba," diye mırıldandım. Tam olarak kimden bahsettiğini biliyordum, polis karakolundan arkadaşıydı. "Ne söyledi?"

Babam sertçe başını salladı. "Buraya bir araba gönderiyor. Birazdan yanımızda olurlar." Sonra tekrar ışığı yanan telefonuna baktı. "Darren'ı da aradım, şu anda buraya geliyor."

"Onları geri mi götürüyorlar?" diye homurdandım. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Gerçekten çocukları o sikik eve geri götürmelerine izin mi vereceksin?"

"Hayır, Johnny," dedi babam sakince. "Sorun bu değil..."

"O hiçbir yere gitmiyor," diye tısladım. Endişeli ve aşırı korumacı hissediyordum. "Senin, Darren'ın ya da herhangi bir kahrolası polisin ne dediği umurumda değil. Shannon'ı oraya geri götürmeyeceksiniz. Onu yanımda tutacağım!"

"Kimse onları oraya geri götürmeyecek," diye ikna etti babam. "Söz veriyorum, oğlum. Biraz sakin ol."

"O zaman polisler neden buraya geliyor?" diye sordum.

"İfadeni almaları gerekiyor," dedi babam yumuşak bir sesle.

"*Ne* için ifade alacaklar?" Ona boş gözlerle baktım. "Onları aldığım için başım belada mı? Çünkü anneleri bana..." Sözlerim yarıda kesildi, devam etmeden önce birkaç derin nefes aldım. "Bana gitmemi söyledi, baba," diye tısladım. Bayan Lynch'in donuk gözlerini hatırlayınca ürperdim. "Bana *onları götürmemi* söyledi!"

Babamın gözleri yaşlarla dolduğunda irkildim. Tabure altımda sarsılırken, "Ah, siktir. Çok kötü, değil mi?" dedim boğuk bir sesle. "Ne oluyor burada?" Titreyerek adadan uzaklaştım, içten içe kötü bir şeyler olduğunu biliyordum. "Ona zarar mı vermiş?" Bu düşünceyle içime bir acı saplandı. "Sorun bu mu? Hastanede mi?"

"Sadece nefes al, Johnny..."

"Burada neler olduğunu anlamıyorum!" diye bağırdım. Kalbimin göğüs kafesime şiddetle çarptığını hissediyordum. "Bana neler olduğunu anlat, baba!"

"Evlerinde yangın çıkmış."

"*Ne?*" Kalbim durdu. "Hayır, hayır, hayır." Başımı iki yana salladım ve ağzından çıkan kelimeleri reddettim. "İki saatten az bir süre önce oradaydım, baba. Yangın falan yoktu!"

"Yangın *çıkmış*, Johnny," dedi babam. "Sen çocuklarla buraya geldiğinde ve Billy'yi aradığımda, o çoktan Elk Sıra Evleri'ndeki yangın noktasındaydı. İtfaiye geldiğinde ev alevler içinde kalmış."

"*Ne?*" Sesim paniğimle birlikte yükseldi. "Ben... nasıl... ne?"

"Johnny... Oturman gerekiyor, canım."

"Onların eviyle bizimki arasında yarım saat var," diye çıkıştım. "Bir ev kahrolası yarım saat içinde nasıl yanar, baba?"

"Bir ev kasıtlı olarak yapıldığında çok çabuk yanar," diye cevap verdi sertçe. "Ev yanıcı maddelerle kaplıymış, Johnny. Tüm pencere ve kapılar kilitliymiş. Dışarı çıkma şansları yokmuş." Vücudu titrerken anlatmaya devam etti. "Billy beni arayıp iki cesedin çıkarıldığını söyledi." Ardından derin bir nefes aldı. "Bana anlattığın ve ona aktardığım tüm bilgilerin ışığında, yangının sen çocukları aldıktan sadece birkaç dakika sonra çıktığından eminiz ve cesetlerin..."

"Bunu söyleme..." Başımı ellerimin arasına alarak geriye doğru sendeledim ve lavaboya çarptım. "Hayır, baba. Tanrı aşkına, bana *bunu* söyleme..."

"Johnny... Şşşt... Geçti, oğlum." Taburesini geriye itip bana doğru yürüdü. "Buraya gel..."

"O öldü mü?" diye fısıldadım gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissederken. "Ama onun için geri döneceğimi söyledim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Tanrım! Onu benimle gelmeye zorlamalıydım!"

Babam kollarını bana dolayarak, "Şşşt," diye fısıldadı. İliklerime kadar güçsüz hissederken beni sıkıca tuttu. "Sorun yok. Ben yanındayım."

Boğuk bir sesle, "Onu orada bıraktım, baba," dedim ona sarılırken. "Onu o evde bıraktım!"

"Bu gece ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu kollarını sıkılaştırarak. "Dört çocuğun hayatını kurtardın."

"Hayır." Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. "Öyle söyleme..."

"Sen o çılgın, gözü kara, zeki adam olmasaydın o evin içinde yanarak öleceklerdi," diye devam etti. "Oradan çıkmak için hiçbir şansları olmayacaktı, evlat. Sean alkole bulanmıştı. Hepsini kurtardın, Johnny. Yataklarında uyuyorlardı, evlat. Ondan korkuyorlardı. Sen onları kurtarmak için oraya gitmeseydin, o çocukların odalarından çıkmalarına imkân yoktu." Bedeninden bir ürperti geçti. "Evin içindeyken merdivenlerde, sahanlıkta ve koridorda kaydığını söylemiştin ya? O alkol ve benzindi, Johnny. Bir kıvılcımla o çocuklar için her şey biterdi, siz içerideyken her yer tutuşurdu. Ama *sen* soğukkanlılığını korudun ve onları dışarı çıkardın."

Dehşet içinde, "Hayır, hayır, hayır," dedim boğulurcasına. "Ne yaptığımı bilmiyordum."

"İçgüdülerine güvendin," diye düzeltti. "Ne olduğunu anlamamış olabilirsin, evlat. Ama dışarı çıkmaları gerektiğini *biliyordun*. Senin sayende bu gece evimizde dört çocuk yaşıyor ve nefes alıyor."

"Daha öğrenmediler mi?" diye fısıldadım gözlerimi sıkıca kapatarak.

"Hayır," diye yanıtladı babam.

"Siktir," diye mırıldandım. "Shannon'a nasıl söyleyeceğim?"

"Bana neyi söyleyeceksin?" Shannon'ın sesi kulaklarımı doldurduğunda irkildim.

"Shan," dedim boğuk bir sesle. Babamdan uzaklaşırken onu mutfak kapısının önünde küçülmüş ve dehşete düşmüş bir halde buldum. "İyi misin?"

"Sorun ne?" diye mırıldandı. Gözleri kocaman ve korku doluydu. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum, bebeğim." Burnumu çekerek gözlerimi sildim ve yanına gitmek için hareketlendim. Onu kollarıma almak ve dünyayı bir dakikalığına durdurmak istiyordum. Başım dönüyordu, kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve yaşananları kabullenemiyordum. Aramızdaki boşluğu kapatarak onu kollarıma çekerken vücudunu olması gerekenden daha çok sıktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ona sımsıkı sarılarak. "Tanrım, lanet olsun. Çok üzgünüm, Shan."

Boğuk bir sesle, "Neden üzgünsün?" dedi kollarını belime sararken. "Neler oluyor?"

"Denedim, Shan," dedim boğuk sesimle. Ona daha sıkı sarıldım. "Gerçekten denedim."

"Neler oluyor, Johnny?" Sesi çatlamaya başlamıştı.

"Shannon!" Darren'ın sesi kulaklarımı doldurdu. Yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla çamaşır odasının kapısından içeri girdiği anda ona döndüm. "Hepiniz iyi misiniz?" Sendeleyerek mutfağa girerken kan çanağına dönmüş gözleri vahşi ve telaşlıydı. "Çocuklar nerede?"

"Darren?" diye bağırdı Shannon. Hızla elimden kurtulmaya çalıştı. "Neler oluyor burada?"

"Shan..." Darren'ın boğazından yürek parçalayan bir hıçkırık koptu. "Ben..."

"Çocukların hepsi burada ve güvendeler," diye cevap verdi babam. Darren'ın bacaklarındaki güç kaybolurken onu yakalamak için hamle yaptı. "İşte... sen iyisin." Babam onu kollarının arasına alarak dengelerini sağladı. "Seni tuttum."

"Anne," diye haykırdı Darren. Yüzünü babamın boynuna gömdü. "Annem!"

Babam ensesini kavrayarak, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Şşşt... Biliyorum, dostum. Biliyorum."

"Annemin nesi var?" Shannon'ın vücudu şiddetle titriyordu. "O-o ne ya-yaptı?"

"O öldü!" dedi Darren ağlayarak. "Kahrolası herif onu öldürdü!"

"Hayır!" Shannon başını iki yana sallarken ağabeyinin sözleri onu yakmış gibi geri çekildi. "Hayır, hayır, hayır... Yalan söylüyorsun..."

"Annemi *öldürdü*." Darren babama daha sıkı sarıldı. "Siktiğimin piçi..."

"Şunu söylemeyi kes!" diye bağırdı Shannon. Saçlarını çekiştirdi. "Annem ölmedi, Darren. O evde... onu *gördüm!*" Başını ellerinin arasında tutarak ağabeyine ters ters baktı. "Annem iyi," diye tısladı. Bana bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Söyle ona, Johnny!" diye yalvardı bana doğru hamle yaparak. "Ona yanıldığını söyle!" Elimi tutarak anlamsızca çekiştirdi. "Sö-söylesene on-ona..."

"Evinizde yangın çıkmış, Shan," dedim boğuk bir sesle. Kendimi kaybetmemek için harcadığım çabayla bedenimin titrediğini hissediyordum.

"Yangın mı?" Gözleri kocaman ve yaşlarla doluydu. "Hayır, Johnny. Olamaz!"

Kalbim son hızla atarken, "Yangın *çıkmış*, bebeğim," diye mırıldandım. "Annen... o..." Sözlerim yarıda kesilirken boğazımı temizledim. "Annen ve baban kurtulamamışlar," demeyi zorlukla başardım.

"Hayır!" Tek bir kelime söylemişti ama o sesin ölene kadar aklımdan çıkmayacağını biliyordum. Shannon bana bakıyor, o büyük mavi gözler ona farklı bir şey söylemem için yalvarıyordu. Bunu her şeyden çok istiyordum ancak gerçeklerden kurtuluş yoktu. Anne ve babası ölmüştü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ona doğru ilerleyerek. "Shan, ben çok..."

"Hayır!" diye tekrarladı. Sırtı arkasındaki duvara çarpana kadar geriye doğru adım attı. "Hayır!" Elleriyle yüzünü kapatarak duvardan aşağı kaydı. "Anne... Hayır, hayır, hayır! Annem olmaz... annem olmaz."

Hayatımda hiç olmadığı kadar çaresiz bir halde onu izlerken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Yanına eğilerek bir elimi dizine koydum. "Shan..."

"Hayır," diye haykırdı elimi iterek. "Hayır, hayır, hayır."

Kesik kesik nefes vererek tekrar denedim. "Shan..."

"Hayır dedim!" diye hıçkırarak kollarını bacaklarına doladı. "Hayır..." Yüzünü dizlerine gömüp ileri geri sallandı. "Ah, Tanrım. İkisi de gitti."

"Biliyorum." Ne yapacağımı bilemeden ona yaklaştım ve onu rahatlatmak için yanağımı omzuna sürttüm. "Çok üzgünüm."

"Joey," dedi Shannon hıçkırarak. "Joey... Ah, Tanrım. Joey nerede?"

"Sorun yok, Shannon," diye cevap verdi babam. Ses tonu sakinleştiriciydi. "Onu bulacağız, canım."

"Bilmiyor," diye ağladı. "Joey gitti!" Saçlarını sertçe çekiştirdi. "Öylece gitti..."

"Yapma," dedim boğuk bir sesle. Ellerini ellerimin arasına aldım. "Bunu kendine yapma, bebeğim." Onu bu şekilde izlemeye bir saniye daha dayanamazdım. "Lütfen."

"Dokunma bana!" Shannon titreyerek ellerini benimkilerden çekti, göğsü aldığı nefeslerle yükseliyordu. "Ya-yapma, tamam mı?"

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırarak beni izlemesine odaklandım ve kalbimin göğsümde parçalandığını hissettim. "Benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Olduğum yerde kaldım. Ellerimi yukarıda tutarak benden istediği şeyi almasını bekledim.

Sonunda harekete geçti.

Kocaman bir hıçkırıkla kucağıma atladı. Kollarını boynuma dolayarak, asla tam olarak hak etmeyeceğimi bildiğim bir şekilde bana sarıldı. "Beni bırakma..." Yüzünü göğsüme gömerken, "Ne olur gitme..." diye fısıldadı.

Kesik kesik iç çekerek onu kollarımla sardım ve kendime çektim. "Gitmeyeceğim." Zayıf bedenini sıkıca kavrayıp hafifçe salladım. "Ben buradayım." Düzensiz bir nefes verirken saçlarına bir öpücük kondurdum. "Söz veriyorum."

Bu kızın önünde durup onu maruz kaldığı tüm dehşetten korumak istiyordum. Lanet olsun, yaşadığı şeyler doğru değildi. Onun hayatının adaletsizliği içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Eğer onun kesiklerini ve morluklarını kendi tenimin üzerine alabilseydim bunu yapardım.

Arka kapıya yüksek sesle vuruldu, ardından bir erkek sesi duyuldu. "John! İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Buradayız, Billy," diye seslendi babam. Darren'ı tutmaya devam ediyordu. "İçeri gel."

İki üniformalı polis mutfağımıza girdi, onları babamın arkadaşı başkomiser Billy Collins takip ediyordu. Şapkalarını çıkarıp, "Başınız sağ olsun," dedikleri anda, Darren'ın boğazından yürek parçalayan korkunç bir hıçkırık koptu. Shannon güçsüzce bana doğru yaslandı.

Onu sıkıca tutarak yavaşça kollarımda salladım. Polislerin babama ve Darren'a söylediklerini duymaması için aklıma gelen her şeyi kulağına fısıldadım. Histerik bir haldeydi, nefes nefese kalmıştı ve daha önce yaptığını hiç görmediğim kadar çok ağlıyordu. Kalbimin milyonlarca parçaya bölündüğünü hissedebiliyordum, aklım başımdan gidiyordu. Ama duygularımı onunkilerden ayıramadan yanında kalmaya devam ettim.

Babam, Darren ve polisler haberi vermek için oturma odasına, annemin küçük çocuklarla birlikte olduğu yere ilerledi. Çığlıklar başladı-

ğında ona daha da sıkı sarıldım. Mutfağımın ortasında onu kollarımın arasına aldım, her hıçkırığını ve ağlayışını ruhumun en derin yerinde hissettim. "*Shh, little darling...*"

"Şarkı söy-söylüyorsun." Burnunu çekerek göğsüme sarıldı. "*Here Comes The Sun.*"

Şarkı söylüyordum.

Bunu onun için kolaylaştırmak için elimden geleni yapıyordum.

"Bu be-benim büyükbabam Murphy'nin şa-şarkısı," diye hıçkırdı. "Sana bu-bunu sö-söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Bana büyükbabasının korktuğunda ona bu şarkıyı söylediğini anlattığını hatırlamıştım. Şu anda yapabileceğim tek şey buydu. "Durmalı mıyım?"

"Ha-hayır." Shannon başını iki yana salladı. "Du-durma."

Titreyerek onu kollarımda sallamaya devam ettim. Çağrıldığını bildiğim doktoru beklerken kulağına şarkının sözlerini usulca mırıldandım.

67
HERE COMES THE SUN
SHANNON

Zihnim kelimeleri, görüntüleri ve bilinmeyeni sindirmeye çalışırken tamamen ve sonuna kadar bomboş hissediyordum. Sonra içimdeki sinir uçlarına saldıran, uzuvlarımı şiddetle titreten bir karıncalanma hissi vücudumu sardı. En dayanılmaz olanı acıydı. En son o geldi ve pürüzlü, ezici, hayatımı değiştiren bir azapla boğulmama sebep oldu. Kalbim baskıya dayanamıyordu, atmayı bırakacağından emindim. Ama kalp atışlarım durmadı. Bu beni şaşırtmıştı. Kalbim parçalanıp açılmışken hâlâ hayatta olduğuma şaşırmıştım. Arkamdan bıçaklanmamıştım. Ön taraftan, göğsümün tam ortasından bıçaklanmıştım. Üstelik bir bıçak yerine, vücuduma bir kurşun girmiş gibi hissettirmişti. Beni sayısız bölgeden, onarılamaz birçok şekilde dağıtmış ve parçalamıştı. Kalbimin nasıl atmaya devam ettiğini gerçekten anlayamıyordum.

Keder ve öfke dalgaları üzerime çökmeden, acımın içinde boğulmadan onu düşünemiyordum.

Artık kendi sesimi duyamadığım için hâlâ çığlık atıp atmadığımdan emin değildim. Biri eve girmiş ve bana zarar vermişti. Keskin bir şeyle beni yaralamıştı. En azından ben öyle hissediyordum. Saldırgan bana her şeyin geçtiğini, çok cesur bir kız olduğumu ve böyle daha iyi hissedeceğimi söylüyordu. O sesi dinlemedim. Bunun yerine, kulağıma *The Beatles*'ın *Here Comes The Sun* şarkısının sözlerini söyleyen sesin derin tınısına odaklandım. Johnny'ye yaslanarak gözlerimi kapatırken sersemlemiş hissediyordum. Nefes almaya çalışıyordum, kalbimin korkunç iç kanamasından ve babamın ellerinde yok olmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Akıl sağlığımı kesinlikle kaybetmiştim. Zihnim delirmiş ve kederli bir halde dönüp durmaya, gerçekleri tekrar tekrar hatırlatmaya devam ediyordu.

Onlar ölmüştü.

İkisi de ölmüştü.

"Anneciğim," diye mırıldandım. Artık kendi sesimi bile tanıyamıyordum. "Annem..."

"Sen benim küçük sevgilimsin," diye fısıldadı Johnny. Beni göğsüne bastırıp bedenlerimizi yavaşça sallarken iri eliyle başımın arkasını kavradı. "Küçük sevgilim benimle güvende."

Yatak odasının tanıdık kokusu her yanımı sarmıştı ama durum bana hiç mantıklı gelmiyordu. Nasıl onun yatak odasındaydık ki? Az önce *kendi* yatak odamdaydım? Her yer karanlıktı ve ben bunların hiçbirini anlayamıyordum. "Şşşt," diye fısıldadı Johnny. Beni yumuşak ve sıcak bir şeyin üzerine yatırdı. "Ben buradayım."

Titreyerek vücuduna sarıldım, altımdaki zeminin alçaldığını hissedebiliyordum. Belki de bir yataktı. Artık hiçbir şeyden emin olamıyordum. Kollarında titreyerek gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çektim. "Anne."

"Şşşt," diye tekrar tekrar fısıldadı. Beni göğsüne o kadar yakın tutuyordu ki, kalbinin yanağıma çarptığını hissedebiliyordum. "Sadece gözlerini kapat." Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Burada seni izliyor olacağım."

"Bunu hep yapıyorsun," diye mırıldandım, uykulu ve uyuşmuş hissediyordum. Her şey elimden kayıp gidiyordu. Düşüncelerimi kontrol edemiyordum. Uzaklara sürükleniyormuş gibi hissediyordum. Sanki sıcak ve baştan çıkarıcı bir karanlık beni örtmeye çalışıyordu. "Zihnim beni ele geçiriyor."

"Bırak geçirsin," diye fısıldadı. "Bu gece ona ihtiyacın yok."

Daha da yaklaşarak ona sarıldım, uyuşmuş ve bitkin hissediyordum. "Ölüyor olabilirim."

"Ölmüyorsun." Kolları etrafımda sıkılaştı. "Sadece uykun var."

"Joey..." Gözlerimi kırpmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Joey... hepsi gitti..."

"Onu bulacağım," diye fısıldadı Johnny. "Onu senin için geri getireceğim."

"Söz... mü?" diye mırıldandım. İçimi yoğun bir yorgunluk dalgası kaplıyordu.

"Söz veriyorum." Bunlar tutunmayı bırakıp karanlığın beni alıp götürmesine izin vermeden önce söylediğini duyduğum son sözlerdi.

68
ALEVLERİ GÖRÜYORUM JOHNNY

"Benimle gelmek zorunda değilsin, oğlum," dedi babam onuncu kez. Ballylaggin kasabasına doğru ilerliyorduk. "Geri dönüp seni eve götürebilirim."

"Geleceğim." Evde kalamazdım. O evden çıkmam, çığlıklardan uzaklaşmam gerekiyordu. Doktor bir süre önce gelmiş ve Shannon'a sakinleştirici bir iğne yapmıştı. Şimdi uyuyordu, ufak bir top gibi kıvrılmış bedeniyle yatağımda baygın yatıyordu. Doktor ilgilenirken onu tutup gitmesine izin verememiştim, sonunda pes edip uykunun çağrısına kapılmıştı. Annem hâlâ Darren ve küçük çocuklarla birlikte oturma odasındaydı, durmaksızın ağlamaya devam ediyorlardı. Bu dayanılamayacak kadar fazlaydı ve onların kederinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum. "Şu anda orada olmamam gerekiyor," diye itiraf ederken dizlerimin bağı çözülmüştü. O evde hiçbir şey yapamazdım ama Joey'yi geri getirmesi için babama yardım edebilirdim. Billy onu arayıp Joey'nin eve geldiğini ve oldukça histerik bir durumda olduğunu haber vermişti. İtfaiyeciler onu sürükleyerek dışarı çıkarmadan önce yetkilileri atlatıp eve girmeyi başarmıştı. Polisler onu yakalayamamış, tutuklamak ya da alıkoymak da istememişti. Ona yardım edecek, bölgeden uzaklaşmasını sağlayacak bir akraba arıyorlardı ama Lynch ailesinin elinde sadece seksen yaşlarındaki büyükanne ve biz vardık.

"Zor olacak," dedi babam. Shannon'ın evine giden tanıdık tepeye döndük. "Yangın henüz sönmedi ve cesetleri taşımamış olabilirler. Üstesinden gelebileceğinden emin misin?"

"İyi olacağım."

Yan gözle bana baktı. "Emin misin, Johnny?"

Sertçe başımı salladım. "Bunu yapmam gerek, baba."

Babam caddeye çıktığında tek görebildiğim ya da kokusunu alabildiğim şey alevler, duman ve ateşti. Shannon'ın evinin yandığını gördüğümde gerçekler üzerime çöktü. Tanrı aşkına, daha birkaç saat önce o evdeydim.

O çocuklar...

Shannon...

İçimden bir ürperti geçti.

Hepsi yanarak ölebilirdi.

"Baba," dedim boğuk bir sesle. Gözlerim ambulans ve itfaiye araçlarına kilitlenmişti. "Onu kurtarma şansım vardı ama yapmadım..."

"Hayır." Arabayı park edip bana dönerken sözümü kesti. "Onun çocuklarını kurtardın."

"Ama o *hemen* oradaydı," dedim titreyerek. "Tam önümdeydi." Başımı ellerimin arasına aldım. "Şimdi hiç kimseleri yok."

"Hâlâ biz varız," diye düzeltti emniyet kemerini çözerek. "Ayrıca ben de hâlâ sana sahibim." Uzanıp boynumu tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Bu gece o evde ölebilirdin," diye fısıldadı. "Oğlumu kaybedebilirdim..." Alnını benimkine bastırıp kesik bir nefes verdi. "Seni kaybetmemek için, onlar da dahil tüm dünyayı bir kenara atarım ve asla pişman olmam."

"Ben iyiyim, baba," dedim boğuk bir sesle. "Ben iyiyim..."

"O zaman bunu kendine yapma," diye emretti. Saçlarımı geriye doğru iterek düzeltti. "Sen her şeyi *doğru* yaptın. Sen *iyi* bir adamsın. Onun *çocuklarını* kurtardın."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," diye itiraf ettim.

"*Yapma.*" Çelik mavisi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu senin suçun *değil.* Bu bir kaçığın işi."

"O adam bunu nasıl yapabildi?" diye mırıldandım. "Anlamıyorum..."

"Ben de anlamıyorum, oğlum," diye yanıtladı babam. "Ayrıca anlamak da istemiyorum." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra arkasına yaslandı ve gözlerimin içine baktı. "Şimdi gidip Joey'yi almam gerekiyor," dedi sakince. "Sen arabada kalabilirsin, Johnny. Benimle gelmene gerek yok..."

Bir grup polisin etrafındaki kargaşa dikkatimi çekti. Döndüğümüzde Joey'nin bir manyak gibi çırpındığını, omuzlarına örtmeye çalıştıkları battaniyeyi fırlattığını gördük. Çılgınca bağırıyor ve zorla eve girmeye çalışıyordu. Tek başınaydı. Son Lynch, orada tek başına duruyordu. "Kardeşlerim!" diye bağırdı onu tutan polisi iterken. "Bırakın gireyim!"

"İçeride başka kimse yok."

"Yanılıyorsunuz!" diye kükredi. "Kardeşlerim üst katta! O evin içindeler. Onları almama izin vermelisiniz. Onları terk ettim! Onları orada onunla birlikte bıraktım!"

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı babam. Arabadan inip hızla eve doğru koştu. "Joey? Sorun yok, delikanlı."

"Onları orada bıraktım!" diye bağırmaya devam etti. "Çek o siktiğimin ellerini üzerimden, seni pis domuz..."

"Kahretsin." Emniyet kemerimi çözdüm, arabanın kapısını açtım ve eve doğru koştum. Şeridin altından geçerek kız arkadaşımın ağabeyine doğru ilerledim ve beni durdurmaya çalışan yetkilileri atlattım. "Joe, sorun yok..."

"Kav," dedi boğuk bir sesle. Sonunda beni fark etmişti. "Onları orada bıraktım." Bir polisin elinden kurtulup bana doğru koşarken is lekeli yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Onları çıkarmama yardım etmelisin," diye bağırdı. Gözleri çılgına dönmüştü, giysileri is ve duman lekeleriyle kaplıydı. "Yürüyüp gittim... sinirlendim ve gittim... ama yapamadım. Onları terk edemedim. Bu yüzden geri döndüm ama ev... ve annem... siktir... Shannon... Tadhg! Kimse beni dinlemiyor..."

"Onları aldım, Joey," diye bağırdım. Çaresizce beni *duymasını* sağlamaya çalıştım. "Onları çıkardım."

"Onları *aldın*..." Sesi çatallaştı. "Onları *çıkardın* mı?"

Titreyerek başımı salladım. "Ollie, Tadhg, Sean ve Shannon."

"Kahretsin... Darren." Gözleri panikle dolarken bir kez daha eve doğru fırladı. "Ağabeyim hâlâ içeride..."

"Hayır, o da benim evimde," dedim boğuk bir sesle ve onu kendime doğru çektim. "Hepsi orada. Yemin ederim, dostum. Tüm erkek kardeşlerin ve Shannon şu anda benim evimdeler." Kollarımı etrafına sararak, "Güvendeler," diye fısıldarken onu geri çektim.

Kesik nefeslerini serbest bırakırken bana doğru yaslandı.

"İkinizin de buradan çıkması gerekiyor," diye bağırdı bir itfaiyeci. "Burası güvenli değil."

"Gidiyoruz," dedim boğuk bir sesle. Joey kollarımdayken geri çekildim. "Hadi, dostum..." Bakışlarım bir ambulansın arkasına taşınan ceset torbalarına takıldığında boğazım düğümlendi. İkimizi de döndürerek umutsuzca görüntüyü aklımızdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Bunu görmene gerek yok."

"Benim hatam," diye fısıldadı.

"Hayır." Başımı sallayarak onu tekrar şeridin altından geçirdim ve doğruca babamın arabasına ilerledim. "Senin hatan değil." Babamla göz göze gelmek için başımı yukarı kaldırarak ona arabaya binmesini işaret ettim. "Bu onun hatası, Joey. Senin değil."

"Kafam iyiydi," dedi boğuk bir sesle. "Aklımı kaybettim ve onları terk ettim."

"Eğer kalsaydın, yatağında sızmış olacaktın," diye bağırdım. "Dar-

ren seni bulmaya çalışmayacaktı. Shannon beni aramak için uyanık olmayacaktı. Hepiniz uykunuzda yanarak ölecektiniz!"

"Tanrım," diye mırıldandı. Kollarımın arasında kaskatı kesilmişti. "Annem..."

"Bu senin suçun *değil*," diye kulağına hırladım. Onu babamın arabasının arka koltuğuna çekip yanına geçtim. "Sakın o piç kurusunun aklına girmesine izin verme!"

Joey koltuğa gömülüp başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı. Bir heykel gibi hareketsiz, bir hayalet kadar sessizdi.

"Bunu sen yapmadın," diye tekrarladım emniyet kemerini bağlamak için eğilirken. "Bunu o yaptı."

"Joey," dedi babam. Motoru çalıştırıp evden uzaklaşmaya başladı. "Şimdi bizimle eve geleceksin, tamam mı?"

Joey şiddetle titremeye başlasa da cevap vermedi. Gözlerini sımsıkı kapalı tuttu, vücudunu sabit tutmak için ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Seninle ilgileneceğiz." Babam sesini sakin ve kararlı bir tonda tutuyordu. "Bunu senden rica etmiyorum, oğlum. Sana haber veriyorum."

Joey titreyerek, "Orada olmalıydım," diye fısıldadı. "Onları güvende tutmak benim görevim."

"Onlar *güvende*." Ona doğru uzanıp kolumu omuzlarına sardım. "Sen de güvendesin."

"Hayır." Başını iki yana salladı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını seyrettim. "*Onu* güvende tutmak benim görevimdi."

Sonunda onu arabadan çıkarıp eve sokmayı başardığımızda, "Benden nefret edecekler," diye tısladı Joey. Oturma odasının kapısından geri çekildi. "Bunu yapamam. Beni suçlayacaklar..."

Gitmek için arkasını döndü ama babam ellerini omuzlarında kenetleyerek onu kendisiyle göz teması kurmaya zorladı. "Kimse senden nefret edemez," dedi ikna edici bir sesle. Kaçmasından korktuğu için onu tutmaya devam ediyordu. Joey'nin kaçması çok büyük bir ihtimaldi. O bir kaçış tehlikesiydi. "Kimse seni hiçbir şey için suçlamıyor."

"Çekil..." Babamın elinden kurtulunca şiddetle sarsıldı. "Bana dokunmanı istemiyorum."

"Sorun değil," dedi babam sakince. "Güvendesin."

Joey boğuk bir sesle, "Her şeyi sikip attım," derken elleriyle saçlarını kavradı. "Her şeyi batırdım."

"O zaman bunu düzelteceğiz," diye cevap verdi babam. "Sana yardım edebilirim, Joey. Ama bunun için bana izin vermelisin."

"Yardımına ihtiyacım yok," dedi boğuk bir sesle. "Sadece..." Etrafına çılgınca baktı, köşeye sıkışmış ve korkmuş gibi görünüyordu. Birkaç adım geri çekilerek elini isli saçlarında gezdirdi. "Shan nerede?" Titreyerek bir kez daha etrafına bakındı, tedirgin ve korkmuş olduğu açıkça belli oluyordu. "Kız kardeşim nerede?"

"Yukarıda uyuyor," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. Yatıştırıcı bir tonda, "Benim odamda. İstersen yanına gidebilirsin, dostum," dedim ellerimi kaldırıp ona yaklaşırken. "Ne yapmak istiyorsan..."

"Dokunma bana," diye çıkıştı. Babam ona doğru uzandığında eline vurdu ve ürkmüş bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Sadece... sadece geride dur," diye fısıldadı.

"Joey, sorun yok," diye ikna etmeye çalışarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sen iyisin..."

Göğsümü iterek, "Dokunma lan bana!" diye bağırdı tekrar. "İstemiyorum..." Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan oturma odasının kapısı açıldı ve annem kapıda belirdi. "Ah, Joey... Canım benim," dedi annem hıçkırarak. Doğruca onun yanına ilerledi ve Joey'nin yanaklarını kavrayıp yüzüne bakana kadar durmadı. "Benim zavallı yavrum," diye yatıştırırken başını omzuna yaslaması için onu kendine doğru çekti. "Gel buraya, yanıma gel."

Nefesimi tutarak onu dikkatle izledim. Şu anda onu incitmek zorunda kalmama neden olacak bir şey yapmaması için dua ediyordum. Eğer anneme saldırırsa, acı çekiyor olsun ya da olmasın, lanet olası aklımı kaybederdim.

Joey kesik bir nefes vererek anneme doğru çöktü. Sonra kollarıyla onu sıkıca kavramak için uzandı. "Ne yapacağım ben?"

"Yanındayım," diye fısıldadı annem kulağına. Joey'nin saçlarını okşarken ellerini onun sırtında gezdiriyordu. "Şşşt, Joey... Ben senin yanındayım, canım."

"Geri döndün." Ollie oturma odasından koşarak çıkarken hıçkırdı. "Tadhg! Joey gelmiş." Küçük çocuk ağabeyinin üzerine atlarken annem kenara çekildi. "Geri döneceğini biliyordum," diye bağırdı Ollie. "Hepsine söyledim."

"O-ii," diye bağırdı Sean. Ellerini açıp koridora ona doğru yürüdü. "O-ii!"

Joey koridordaki fayansların üzerinde dizlerinin üzerine çökerek küçük kardeşini kucağına aldı. "Özür dilerim, Seany-boo." Burnunu çekerek diğer kolunu Ollie'ye doladı ve iki çocuğu da göğsüne bastırdı. "Çok özür dilerim, Ol."

"Annem cennette," dedi Ollie ağlayarak. "Polisler babamın onu alıp götürdüğünü söylediler."

Joey burnunu çekerek başını salladı ve onları kendine yaklaştırdı. "Sorun yok."

Annem yüzünü babamın göğsüne gömdü ve sessizce hıçkırdı. Babam bir kolunu ona sararken, "Şşşt," diye fısıldadı. "Geçti, bebeğim."

"Ama o gitti," dedi Ollie ağlayarak. "Biz olmadan cennete gitti."

"Anne," diye ağladı Sean. "Anne gitti."

Joey burnunu çekerek, "Annemiz gitmedi, çocuklar," diye fısıldadı. "O artık sadece bir melek."

"Bir melek mi?" Ollie burnunu çekerek ona baktı. "Kanatlı mı?"

"Evet. Büyük, güzel kanatları var," dedi ağabeyi boğuk bir sesle. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını omzuna sildi. "Sadece sana özel bir melek."

"Baba?" diye sordu Sean. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Uf, uf."

"Baba tamamen gitti," diye söz verdi Joey. "Artık uf yok, Sean."

"Annem bir melek mi?" diye fısıldadı Ollie. Artık sesi neredeyse saygılı çıkıyordu. "Vay be."

"Evet ve şu anda sizi izliyor." Joey kardeşleriyle kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Sizi ağlarken görmek istemiyor. Bu onu ü-üzer. Mu-mutlu olmanız gerek..." Sesi giderek kısıldı ve devam etmeden önce birkaç keskin nefes aldı. "Mutlu şeyler düşünün, tamam mı?"

"Sen gittin." Tadhg'ın keskin sesi oturma odasının kapısından duyuldu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ağabeyine baktı, çenesini havaya kaldırmıştı. "Bizi *terk ettin* sen!"

Ollie burnunu çekerek, "Onu rahat bırak," dedi savunurcasına. "Artık geri döndü."

"O-ii, gitme," diye mırıldandı Sean. "O-ii, Sean'la kal."

"Biliyorum," dedi Joey. Sesi titrerken gözlerini kardeşine çevirdi. "Özür dilerim."

"Senden nefret ediyorum!" Tadhg'ın boğazından acı dolu küçük bir hıçkırık koptu. Sonra koşmaya başladı, ona doğru koşup kendini

ağabeyinin kollarına bıraktı. "Senden ölesiye nefret ediyorum," diye hıçkırdı Joey'ye sarılırken. "Senden çok nefret ediyorum."

"Biliyorum." Joey gözlerini kapatarak üç çocuğu da kendine doğru çekti. "Ben de öyle."

"Onu bulmuşsun," dedi Darren. Sesi duygusallık ve rahatlamayla kalınlaşmıştı. Az önce Tadhg'ın bulunduğu kapı aralığında durmuş, gözlerini babama çevirmişti. "Teşekkür ederim." Sendeleyerek ilerledi ve kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kardeşlerinin yanında durdu. "Selam, Joe."

"Selam, Dar," diye fısıldadı Joey. Yeşil gözleri ağabeyine kilitlenmişti.

"İyi misin?"

Joey başını iki yana sallarken yüzü acıyla buruştu.

"Bana bak..." Darren yüzünü ellerinin arasına alıp alnını onunkine bastırdı ve kesik bir nefes verdi. "Onun için herkesten çok şey yaptın."

Joey gözlerini sıkıca yumdu. "Yeterince şey yapmadım..."

"Yaptın," diye düzeltti Darren. Sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Bu kadar uzun süre hayatta kalmalarının sebebi sensin. Ben ya da bir başkası değil. Sadece sen."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Hayır, orada olmalıydım..."

"*Sen*," diye tekrarladı. "Daha fazlasını yapamazdın."

Annem ve babam sessizce Tadhg, Ollie ve Sean'ı oturma odasına geri götürdü. Darren ve Joey'nin baş başa kalmasını sağlamışlardı.

"Onları terk ettim," dedi Joey boğuk bir sesle. Başını Darren'ın omzuna yasladı. "Bunu onlara ben yaptım. Ben yaptım. *Ben çekip gittim.*"

"Sen kimseyi terk etmedin," diye fısıldadı Darren. Elini kardeşinin başının üzerine koydu. "Sadece biraz mola verdin."

Joey hıçkırıklarının arasında, "Başım belada, Darren," diye itiraf etti. "Bir problemim var ve durduramıyorum."

Darren ona sarılarak, "Biliyorum," diye sakinleştirdi. "Sana yardım bulacağız, Joe. Söz veriyorum."

"O yaptı." Joey artık durmaksızın ağlıyordu. "Sonunda onun işini bitirdi..." Sesi çatladı ve dudaklarının arasından kocaman bir hıçkırık çıktı. "Tanrım, onu diri diri yakmış..."

Dışarıdan bir araba motoru sesi geldi. Arkamı dönüp titreyerek kapıya doğru ilerledim. Burada kalamazdım. Acılarını bir saniye daha dinleyemezdim. Ön kapıyı çekerek açtım ve gecenin karanlığına doğru

koşmaya başladım. Biraz olsun kafamı toparlayabilmek için sendeleyerek evden uzaklaştım.

Gözlerim dışarıda duran gümüş renkli *Ford Focus*'a ve arabadan inen tanıdık sarışın kafaya takıldığında tüm gücümün çekildiğini hissettim.

"Seni tuttum, Johnny," dedi Gibsie. Olduğum yere yığılmadan hemen önce kollarını vücuduma sardı. Çakılların üzerine oturmamızı sağlarken, "Buradayım, dostum," diye fısıldadı. "Dök içini."

Ben de öyle yaptım.

"Hayatlarını kurtardın, Johnny," dedi Gibsie. Ona olayları anlatacak kadar kendimi toparlamayı başarmıştım. Evimin arka tarafındaki eski, hırpalanmış ağaç evimizde yan yana oturmuştuk. Güneş dağların üzerinden yükselirken dışarıyı seyrediyorduk. "Hepsini."

"Bebeği görmeliydin, dostum. Viskiden sırılsıklam olmuştu." Ürpererek kollarımı dizlerime doladım ve içimde yükselen çığlığı yuttum. "O sırada aklıma bile gelmedi. Sarhoş piçin içkisini üzerine dökmüş olabileceğini falan düşündüm." Başımı iki yana sallarken oldukça kaybolmuş ve şaşkın hissediyordum. "Aklıma bile gelmedi, Gibs."

"Neden gelsin ki?" dedi aynı şekilde başını sallayarak. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

"O," diye mırıldandım. Hâlâ sersem gibiydim.

Gibsie derin bir iç çekti. "Şimdi hepsi sizin evde mi?"

"Evet, içeride bizimkilerle birlikteler. Ben sadece... Dışarı çıkıp biraz nefes almam gerekiyordu." Çaresizce omuz silktim. "Bu çok üzücü."

"İyi iş çıkardın, Johnny," dedi sessizce.

"*Tam oradaydı,*" dedim boğuk bir sesle. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Gözlerimin içine bakıyordu. Onun için geri döneceğimi söyledim." Gözlerimi kapattım, o anı hatırladıkça ürperiyordum. "Teslim olmuş gibi görünüyordu, Gibs. Sanki ne olacağını *biliyordu.*"

"Muhtemelen biliyordu, dostum," dedi Gibsie. "O kadına büyük bir huzur vermiş olmalısın. Çocuklarının dışarı çıktığını görmek? Güvende olacaklarını bilmek? Bunu ona sen verdin, dostum. Hiçbir yere gidemezdi. Bunu biliyordu. Her yer havaya uçacak şekilde ayarlanmıştı. Eğer seninle birlikte kaçmaya çalışsaydı ve o adam kibriti çaksaydı, gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadan hepiniz yanarak ölürdünüz. Sen ve Sean da dahil, oradaki herkes ölürdü."

"Bunu neden yapsın ki?" diye tısladım. Ölüme ne kadar yaklaştığımı fark edince ürperdim. "Bir insan *bunu* neden yapar, Gibs?"

"Bilmiyorum, Johnny," diye cevap verdi.

"Hiç mantıklı değil," dedim boğulurcasına.

"Evet," diye onayladı ağır bir iç çekişle. "Hiç mantıklı değil."

"Çok korkuyorum," diye itiraf ettim dudağımı ısırarak. "Biz koridordayken arkasını dönseydi ne olacağını düşünüp duruyorum." Tekrar ürperdim. "O çocuklara ne olurdu..."

"Hiçbir şey olmadı çünkü onları dışarı çıkardın," diye hatırlattı Gibsie. "Hepiniz güvendesiniz, dostum."

"Anneleri de onları dışarı çıkardı." Yüzümü ona döndüm. "Bana yardım etti, dostum. Kulağa berbat geldiğini biliyorum ama yardım etti. Sanki... onları evden çıkarmamı *istiyordu.*" Konuşurken ürperdim. "Peki onları dışarı çıkardığımda? Arkasını dönüp o adama geri gitti. O... o çocuklar için kendini *feda etti.* Benim için..."

"Kahretsin," diye fısıldadı.

"Evet." Başımı salladım. "Kahretsin."

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra nihayet ayağa kalktı. "Yola çıksam iyi olacak," dedi merdivene doğru ilerlerken. "Annem birazdan sinir krizi geçirecek."

"Gibs?"

"Efendim, dostum?"

"Hemen eve gitme, olur mu?"

Merdivende duraksayıp elleriyle ahşap iskeleti kavradı. Yüz hatlarında bir dizi duygunun parlayışını izledim. Sonunda tekrar yukarı tırmandı ve yanımdaki boşluğa yerleşti. "Biliyor musun... Güneşin doğuşunu birlikte izlemek istiyorsan söylemen yeterliydi, dostum," dedi omzumu dürterken.

"Evet," dedim boğuk bir kahkaha atarak. "Aynen öyle."

69
YENİDEN İNŞA JOHNNY

Cuma öğleden sonra, "Orada ne yapıyorsun, dostum?" diye sordu Gibsie. Beni evin arka tarafındaki arazide bulmayı başarmıştı. Yangından, Shannon ve kardeşlerinin dünyasının yerle bir olmasının üzerinden dört gün geçmişti. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Güneş taşları sıcaktan çatlatmaya başlamıştı, şafak söktüğü ve ağlama sesleri yeniden başladığı andan beri buradaydım. Sosyal hizmet görevlilerinden ve polisten bıkmıştım, aile dostları ve akrabalardan bahsetmiyordum bile. O yüzden evden uzak duruyordum. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey duruma yardımcı olmuyormuş gibiydi. Bu yüzden kendimi uzaklaştırmaya karar vermiştim. Shannon'ın bana ihtiyacı olduğunda geri gelemeyeceğim kadar uzaklaşmamıştım ama ailesiyle biraz yalnız kalmasını sağlayabiliyordum.

Ayrıca olaydan beri her gün insanlar evi arıyordu. Eğer bir kez daha birinin, *"Sen bir kahramansın genç adam,"* dediğini duymak zorunda kalırsam kendimi kaybedecektim. Kahraman falan değildim, sadece kız arkadaşımı seviyordum. Benim durumumda olan herhangi bir çocuğun yapacağı şeyi yapmıştım.

"Yüksekten korkuyorsun, Johnny," diye hatırlattı Gibsie. Sanki bu kolayca unutabileceğim bir şeymiş gibi konuşuyordu. "Epey yüksektesin, dostum."

"Eski ağaç evimizi yeniliyorum." Elimde çekiç ve çivilerle yaşlı meşenin bir dalından sarkıyordum. "Ayrıca yüksekten korkmuyorum," diye çıkıştım. "Düşüp ölme tehlikesi olan her şeye karşı temkinli yaklaşırım."

"Mantıklı." Gibsie ellerini beline yerleştirmişti, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. "Peki evi neden yeniliyoruz?"

"Çünkü bir şeyler yapmam gerekiyor," diye açıkladım. "Ayrıca evde hiçbir şey yapamıyorum."

"Bugün antrenmana gittin mi?"

"Hayır."

"Spor salonuna?"

"Hayır."

Ağır ağır iç çekti. "Johnny..."

"Bunu yapmam gerek, Gibs," dedim duygu dolu bir sesle. Kendimi işe yaramaz hissetmek bana hiç iyi gelmiyordu. Durumu onun için düzeltemezdim ve olanları değiştiremezdim. "*Bir şeyleri* düzeltmem gerek."

"O zaman düzeltiriz," dedi arkadaşım basitçe. "Çocukları çağıracağım."

Bir saat içinde, diğer iki arkadaşım Feely'nin babasının traktörlerinden ve römorklarından biriyle eski tahtalar çekerek eve gelmişti. Hughie römorkun arkasından bir traktör lastiğini çekip ağacın gövdesine doğru yuvarlarken, "Umarım kızmazsın, kaptan. Ama annem Claire ve Lizzie'yle birlikte geldi," diye homurdandı. "İçeri girmişler."

"Engerek Lizzie için üzüldüm," diye homurdandı Gibsie. Birkaç eski tahtayı yan tarafa doğru fırlattı. "Umarım ruh hali iyidir."

Omuz silktim ve adımlarımı bozmadan eski döşemeyi söküp arkadaşıma fırlattım. "Zararı olmaz."

Hepimiz sessizlik içinde çalıştık. Şu anda hiç kimsenin içeride olmak istediğini sanmıyordum. Shannon'ı yalnız bırakamazdım ama durumu da düzeltemezdim. Hissettiğim suçluluk duygusu beni boğuyordu. Üstesinden gelinemeyecek bir durumdu ve çoktan kırılma noktama yaklaşmıştım. Öğleden sonra ve akşam boyunca annem sandviç tepsileriyle çay mataraları için eve girip çıktı. Ancak hiçbirimiz sohbet edecek kadar uzun süre ara vermedik.

Birkaç saat sessizlik içinde çalıştıktan sonra, "Cenaze ne zaman?" diye sordu Feely.

"Pazartesi günü saat on ikideki ayinden sonra." Bu düşünceyle göğsümün sıkıştığını hissettim. "Bedenlerini ancak bu sabah geri alabildiler, otopsi gibi şeyler yüzünden."

"Yani dua yarın gece, cenaze de pazar günü mü olacak?"

Sertçe başımı salladım. "Kapalı bir cenaze töreni olacak. Tabii ki tabutlar da kapalı olacak."

Feely derin bir iç çekti. "Kahretsin, dostum."

"Aynen." Ön kolumla alnımı silerek ağır bir iç çektim. "Bana bir şişe su verir misin?" Bacaklarımı üzerinde durduğum kolun etrafına kilitleyerek tişörtümü çıkardım. "Kan ter içinde kaldım."

"Ter içinde kalan tek kişi değilsin," diye homurdandı Feely. Bir şişeyi alıp bana doğru fırlattı. "Istakoz gibi kıpkırmızı oldum."

Çıplak omuzlarına bakıp yüzümü buruşturdum. "Ah, dostum. Omuzlarına biraz krem sürmelisin."

"Sürdüm," diye homurdandı. "Hepimiz senin gibi bronzlaşmıyoruz, kaptan."

Kendime bakıp omuz silktim. "Ben o kadar bronz değilim."

"*Henüz*," diye karşı çıktı Feely. "Bu havada bir hafta geçirirsen bütün yazı *Oz*'da geçirmiş gibi olursun."

"Ah, hadi ama. Onu kıskanma, Pa. Çiftçi gibi bronzlaşmışsın," dedi Gibsie. "Kolların çok güzel."

"Ben *zaten* bir çiftçiyim," diye homurdandı Feely. "Ama teşekkürler, Gibs. Hassasiyetin için minnettarım. Senin kolların da çok güzel."

"Her yerim çok güzel," diye düzeltti Gibsie. Bronzlaşmış göğsünü işaret etti. "Soluk tenliyim," dedi göz kırparak. "Güneş beni seviyor."

Feely huysuzca, "Ne mutlu sana," diye karşılık verdi.

"Birinin annene Prag'ın Bebek İsa'sı heykelini içeri getirmesini söylemesi gerek, Pa," diye homurdandı Hughie. "Hava yeterince sıcak ve sen de hazirana kadar ot biçmeyeceksin."

"Batıl inançları var." Feely omuz silkti. "Ayrıca bu hafta silaj yapıyorlar, o yüzden onu bir süre tarladan çıkarmayacak."

"Harika," diye homurdandı Hughie. "Biz de böyle sıcaktan kavrulacağız."

"Sizler gerçekten çok tuhafsınız," diye kıkırdadım. "Küçük kutsal bir heykeli tarlaya koymanın havayı güzelleştireceğine cidden inanıyor musunuz?"

"Kesinlikle inanıyoruz, şehir çocuğu," diye karşılık verdi Gibsie. "Yüzde yüz etkili. Tıpkı büyükannemin sınavlardan önce benim için mum yakması gibi. *Kurşungeçirmez*."

Gözlerimi devirdim. "*Culchie* sürüsü."

"Hey, Joey ne durumda?" diye sordu Hughie. Gözlerini güneşten koruyarak bana baktı. "Orada durum nasıl?"

Eğilip Gibsie'den bir tahta daha aldım ve yukarı çekip ağaç evin kirişlerinin üzerine koydum. "Tedavi merkezi pazartesi günü ayinden sonra ona eşlik etmeleri için birkaç adam gönderiyor."

Hughie çenesini ovuşturarak, "Tanrım," diye mırıldandı. "Uyuşturucuya bulaşırken aklından ne geçiyordu ki?"

"Muhtemelen babasının hayatının büyük bir bölümünü onu döve-

rek geçiren psikopat bir herif olduğunu düşünüyordu. Bir kaçış yolu arıyordu," diye tersledi Gibsie. Kot pantolonunun arkasından tişörtünü çıkarıp kaşlarını silmek için kullandı. "Hiçbirimiz onun neler yaşadığını bilmiyoruz, Hugh. Joey'nin yerinde olmadık, o yüzden onu yargılama."

"Onu yargılamıyorum." Hughie ellerini havaya kaldırdı. "Sadece onun için üzülüyorum, hepsi için üzülüyorum. Shannon'ın kardeşimle ilk takılmaya başladığı zamanları hatırlıyorum. Joey ona karşı çok hırçın ve korumacıydı. Bunu asla anlayamazdım. Aynı ilkokula falan gitmedik ama aynı yaştaydık. Kız kardeşini neden bu kadar önemsediğini anlayamıyordum. Ben küçükken Claire'e katlanamazdım ama Joey? Shannon'ı gittiği her yerde yanında taşırdı. Artık nedenini biliyorum."

"Ne kadar süre boyunca burada olmayacak?" diye sordu Feely.

"Yaz boyunca," diye cevap verdim. Tahtayı yere vururken iliklerime kadar uyuşmuş hissediyordum. "Doksan günlük bir program ama durumla nasıl başa çıkacağına göre değişebilir. Daha uzun sürebilir. Daha kısa da sürebilir." Devam etmeden önce omuz silktim. "Bunu yapmak istiyor."

Gibsie düz bir sesle, "Bu iyi," diye onayladı. Ardından çekiçle vurmam için bir tahta daha uzattı. "Daha on sekiz yaşında. Bunu başarmak için herkes kadar şansı var."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Feely. "Shannon ve küçüklere ne olacak?"

"Onlar burada kalıyor," dedim. "Babam acil bir duruşma için sınırları zorladı. Ailemin geçici vasiliği onaylandı."

"Darren da bunu onayladı mı?" diye sordu Gibsie. Kafası karışmış görünüyordu.

"Görünüşe göre, o da ailemi desteklemiş," dedim bitkin bir ifadeyle. "Hâlâ burada kalıyor."

"Ama sonsuza kadar kalmayacak, değil mi?" diye sordu Gibsie. "En sonunda Belfast'a dönecek, değil mi?"

"Artık kim ne bok biliyor ki, dostum?" Tekrar omuz silktim, cevapları bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Ailem istediği kadar kalabileceğini söyledi."

"Peki ya Shannon?" diye sordu Feely. "O nasıl?"

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Berbat durumda."

"Şimdi nerede?"

"Son gördüğümde ağabeyiyle birlikteydi," diye mırıldandım. "Boş

yatak odalarından birinde saklanıyorlardı. Birbirlerinin yanından ayrılmıyorlar." Başımı salladım. "Mıknatıs gibiler."

"Peki ya diğerleri?"

"Sean neler olduğunu anlıyor mu bilmiyorum. Ama Ollie ve Tadhg, babalarının kendini ve annelerini diri diri yaktığı gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, onlardan beklenebileceği kadar iyiler," dedim.

Feely irkildi. "Tanrım."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, ahbap," dedi Hughie boğuk bir sesle. "Çok üzgünüm."

"Değil mi? Ben de öyle." Dikkatimi tekrar ağaç eve çevirerek son döşeme tahtasını da yerine çaktım. "Fırsatım varken onu da evden çıkarmam gerekirdi." Kendime ve tüm kahrolası dünyaya öfke duyarak son çivileri de çaktıktan sonra çekicimi fırlattım. "Ellerimde onun kanı var. Çocukların annesi yok çünkü onu o evde bıraktım. *O adamla* birlikte. Gözlerinin içine baktım ve evden çıktım. Onu yanmaya terk ettim. Bu *benim* suçum."

"Hayır, lanet olsun ki değil!" Gibsie eski, çürük merdiveni tırmanarak yeni döşenmiş ağaç evde bana katıldı. "Bunu daha önce de yaşadık, o çocuk yürüyen bir patlamaydı, Johnny! O psikopat ucube kibriti çaktığı anda tüm ev alevler içinde kalacak şekilde düzenlemişti," diye söylenmeye devam etti. "Dört hayat kurtardın, dostum. Dört *masum* hayat, sen de dahil beş. Kendini cezalandırma çünkü *sen* o aile için herkesten daha fazlasını yaptın."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," diye mırıldandım.

"Ah, suçlu olacaksın," dedi gözlerini kısarak. "Ağzından bir daha bu saçmalığın çıktığını duyarsam seni şu lanet ağaçtan aşağı atmamın suçlusu olacaksın."

"Ben sadece..."

"Sen *suçlu* değilsin!"

"Ama ben..."

"Bana çekici getir, Hughie," diye emretti Gibsie. "O koca, aptal beynine biraz akıl sokacağım!"

"Böyle hissediyorum, dostum," diye tersledim.

"O zaman duyguların boku yemiş!" diye karşı çıktı. "O yüzden, kes şunu!"

"Kesmek mi?"

"Evet. Kes şunu," diye homurdandı Gibsie. "Böyle hissetmeyi bırak. Bu aptalca ve anlamsız, sadece kendini perişan ediyorsun. Sen sikik

bir kahramansın. Eğer kendini toparlamazsan ölü bir kahraman olacaksın çünkü seni öldüreceğim, Johnny. Bunu yapacağımı biliyorsun!"

"Bu şartlar altında bu pek de iyi bir tehdit olmayabilir, Gibs," diye araya girdi Hughie.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Johnny," diye bağırdı Gibsie. "Ben de o yollardan geçtim, o yüzden sana durmanı söyleyebilirim. Sana kendini toparlamanı söyleme hakkına ve tecrübesine sahibim. Elinden geleni yaptın ve çok da iyi bir iş çıkardın. Artık *yeter.* Kendine işkence etmeyi bırak. Kafana takman ona olanları değiştirmeyecek. Değişecek olan tek şey, *sana* ne olacağı. *Şimdi ve gelecek zaman.*"

Dudaklarımda gönülsüz bir gülümseme belirmeden önce uzun bir süre ağaç evin karşısından ona baktım. "Senden berbat bir avukat olur, Gibs."

"Gülümsüyorsun, değil mi?" Bana çarpık bir şekilde sırıttı.

Feely yerden, "Çok doğru," diye söylendi elindeki çekiçle. "Buna ihtiyacın var mı?"

"Duruma göre değişir." Gibsie gözlerini benimkilerden ayırmamıştı. "Sana biraz akıl vermem gerekecek mi, Johnny?"

Yenilgiyle başımı iki yana salladım. "Hayır. Bunu zaten yaptın, dostum."

"Güzel." Gibsie onaylarcasına başını salladı. "İşte olacak bir şey daha..." Bir daldan aşağı sallanarak ayaklarının üzerine indi ve gerinerek dönüp bana baktı. "Bu ağaç evi bitireceğiz. Hayal edilebilecek en iyi tadilatı yapacağız ve o çocukların yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştireceğiz. Sonra da antrenman yapacağız çünkü yarın sabah o İrlandalı antrenörlere karşı hazır olacaksın."

"Gibs." Başımı iki yana salladım. "Şu anda gidemem..."

"Lanet olsun! Gideceksin, Johnny Kavanagh," dedi sözümü keserek. "Seni sırtıma bağlayıp oraya kendim götürmek zorunda kalsam bile! Bu senin geleceğin ve öylece bir kenara atmayacaksın. Bunun olmasına asla izin vermem."

"Tanrım," diye mırıldandım çenemi ovuşturarak. "Ne zaman bu kadar otoriter oldun?"

Gibsie omuz silkti. "Bazen *Robin*'in liderlik etmesi gerekir."

"*Robin* mi?" Hughie güldü. "Cidden kendinden *Robin* diye mi bahsettin?"

"Yani kaptan *Batman* ve sen de *Robin* misin?" dedi Feely düşünceli bir şekilde. "Hmm. Mantıklı."

"Sen kafayı yemişsin," dedi Hughie alayla gülerek.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Gibsie ona sırıttı. "Sizin gibi de olabilirdik."

"Öyle mi?" diye alay etti Hughie. "Peki biz nasılmışız?"

"Evet," diye onayladı Gibsie sırıtarak. "*Bebop* ve *Rocksteady*."

"Ben *Bebop ya da Rocksteady* değilim!" diye çıkıştı Hughie. Gücenmiş gibi görünüyordu. "Eğer bir şey olacaksam, *Robin* olurum!"

"Hı-hı." Gibsie sessizce güldü. "Bir de bana kafayı yediğimi mi söylüyordun? Peki, *tamam, Bebop*."

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı Hughie. "Bu karakterler tamamen farklı iki çizgi filmden."

"Kesinlikle," dedi Gibsie. "Tıpkı bizim tamamen farklı iki seviyede olmamız gibi." Sırıtarak elini başının üzerine götürdü. "Ben burada kız kardeşinle birlikteyim, sen ise..." dedi elini bel hizasına indirirken. "En aşağılarda..."

"Feely, çekici bana ver," diye hırladı Hughie. Gibsie'nin üzerine yürümeye başladı. "Bu sikik herifi ebediyen gömeceğim."

70
SENİ GÖRÜYORUM SHANNON

"Büyükannem aşağıda, Darren'la birlikte," diye fısıldadım. Yatağının kenarına oturup nemli alnını okşadım. "Aşağı inip onu görmek ister misin?"

Cevap vermedi. Bunun yerine titremeye ve karnına bastırdığı yastığı tutmaya devam etti. En azından artık kusmuyordu. Dürüst olmak gerekirse, içinde kusacak bir şey kaldığını sanmıyordum. Gözleri boş ve donuk yeşil küreler halindeydi. Çevresinde hiçbir şey olmuyormuş gibiydi.

"Joe?"

Sessizlik.

"Lütfen konuş benimle," diye yalvardım sarı saçlarını gözlerinden çekerken.

Hiçbir şey olmadı.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde uzanıp sildim. "Seni seviyorum." Eğilerek yanağımı onun yanağına bastırdım. "Hem de çok."

Tepkisiz bir şekilde yatmaya devam etti, yüzü pencereye dönüktü ama dışarıdaki hiçbir şeye bakmıyordu. Yangından bu yana geçen birkaç gün içinde doktorlar birkaç kez uğramıştı. Onlara göre, erkek kardeşim yoksunluk sendromu yaşıyordu. Bayan Kavanagh ve Darren'a, hastaneye yatmamdan aylar önce ciddi uyuşturucular kullanmaya başladığını itiraf etmişti. Ben durumu bilmiyordum. İşaretleri fark etmemiştim. Joey de şoktaydı ve tekrar kaçma ihtimaline karşı yanından ayrılmaya korkuyordum. Şu anda ona baktığımda, vücudunu yataktan kaldıracak enerjisi olduğunu bile düşünmüyordum ama Joey'den asla emin olamazdım. İrlanda yazı kadar öngörülemezdi.

Yakında onu götüreceklerdi. Cenaze töreni sona erdiği anda, onu iyileştirmek için özel bir hastaneye yatıracaklardı. Bağımlılıklarını ve akıl sağlığını tedavi edebilecekleri bir yere. Neden gitmesi gerektiğini anlamıyordum ve gitmesini istemiyordum ama konuşmayı bırakmadan hemen önce evrakları imzalamıştı. Ağabeyim gitmek *istiyordu*. Pazartesi gününün gelmesinden korkuyordum çünkü gerçekten de onsuz tüm bu olanlardan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Joey'nin kaldığı yatak odasının diğer tarafından hafif bir ses geldi ve Bayan Kavanagh'nın kafası kapıdaki aralıktan içeri uzandı. "Merhaba, canım," dedi bana sıcacık gülümseyerek. "Seni görmek isteyen iki misafirin var."

Nefesim boğazımda düğümlenirken kaskatı kesildim. Daha fazla sosyal hizmet görevlisi ya da polisle başa çıkamazdım. Çok yorgundum. "Ben..."

"Claire ve Lizzie," diye açıkladı hızla. "Aşağıda oturma odasındalar, tatlım."

"Ben, şey..." Ağabeyimi bırakmak istemediğim için tereddüt ettim. "Belki de... Onu yalnız bırakmamalıyım..."

"Senin için de bir misafirim var, Joey," dedi Bayan Kavanagh nazik bir ses tonuyla. Kapıyı sonuna kadar açtı ve Aoife'nın yanında durduğunu gösterdi. "İçeri gir, aşkım."

Ağabeyimin kız arkadaşını görünce panikledim. Joey'nin son konuşmamızda onu içeri *almamamız* için bizi uyardığını biliyordum. Darren'a onu uzak tutması için söz verdirmişti. Onu burada istemiyordu. Bunu *görmesini* istemiyordu.

Aoife odaya girerken ağabeyim tamamen hareketsizdi. Yastığı tutmaya ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. Kız arkadaşı, "Benden saklanamazsın," dedi ona doğru yaklaşırken. "Pes de edemezsin."

Ağabeyimi dikkatle izledim, ona bir tür tepki vermesi için dua ettim. Aoife'nin sesiyle vücudu sarsılınca içimde bir rahatlama belirdi.

Ayağa kalkarak yatağa yaklaştım, onu bırakmak istemiyordum. Gözlerim Aoife'nın yatağın ona bakan tarafına oturmasına takılmıştı. "Joey'm," diye fısıldadı eliyle yanağını okşayarak. "Bebeğim."

Joey'nin vücudundan bir titreme geçti ve yastığa daha sıkı sarıldı. Bazen ayakları hafifçe seğiriyordu.

Aoife yüzünü yaklaştırarak burnunu hafifçe onunkine sürttü. "Bana geri dön," diye fısıldadı kulağına. Elini saçlarında, yanaklarında ve çenesinde gezdirdi. "Çünkü senden vazgeçmeyeceğim."

Joey'nin boğazından acı dolu bir inilti çıktı. Bedeni daha sert titredi, uzuvları kasıldı.

Gözlerim şok içinde açıldı. Bu günlerdir çıkardığı ilk sesti.

"Biliyorum," diye fısıldadı Aoife. Ona dokunup tenini küçük bir çocukmuş gibi okşadı. "Oradasın, değil mi? Hmm?" Dudaklarının kö-

şesine bir öpücük kondurdu. "Seni görüyorum, Joey Lynch." Burnunu onunkine sürterken, "Benden saklanamazsın," diye fısıldadı.

Joey'nin eli hemen onun karnına doğru hareket etti.

Aoife onu cesaretlendirdi. "İşte böyle," diyerek başını kucağına çekti ve onu kucakladı. "Bana geri dön, bebeğim."

Joey'nin boğazından acı dolu bir ses daha çıktı ve yüzünü onun karnına gömüp şiddetle titremeye başladı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Aoife. Ağabeyimin geniş omuzlarına eğilip onu kendine yaklaştırdı. "Beni korkutup kaçıramazsın." Sarı saçları etrafına bir yastık gibi saçılırken, "Sen benimsin, unuttun mu?" diye fısıldadı.

"Hadi, Shannon. Yanıma gel, tatlım." Bayan Kavanagh boğazını temizlediğinde, gözlerimi ağabeyimden ayırıp ona baktım. Bana hüzünle gülümsedi. "Joey ve Aoife'yı biraz yalnız bırakalım."

İsteksizce teklifini kabul ettim. Adımlarını dışarıya doğru takip edip kapıyı kapatmasını izledim. Gergin ve kararsız bir şekilde onun peşinden gittim. Ancak merdivenin başına geldiğimizde ayaklarım titredi, aşağıdan gelen farklı sesleri duymuştum. "Bilmiyorum..." derken oyalanıyordum.

"Hmm?" Bayan Kavanagh bana bakmak için arkasını döndü. "Ne dedin, tatlım?"

Tırabzana tutunarak, "Emin değilim," dedim boğuk bir sesle. Başımı merdivenlere doğru eğdim ve huzursuzca etrafa bakındım. "Aşağıda bir sürü insan var."

Bayan Kavanagh'nın gözleri anlayışla doldu. "Ah, benim küçük yavrum." Aramızdaki boşluğu kapatıp beni kollarına çekti. "Bizimle güvendesin."

"Oraya gitmek zorunda mıyım?" diye fısıldadım titreyerek. "Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun, Shannon?" diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "Hmm? Hiçbir şey canını tekrar yakmayacak, canım."

"Gerçeklik," diye itiraf ettim. "Herkesle yüzleşmek."

"Gerçeklik ürkütücü olabilir," diye kabul etti. Ardından elimi avuçlarının içine aldı. "Bununla yüzleşmek daha da kötü olabilir ama sen güçlü bir kızsın." Bana gülümseyerek baktı. "Bunu yapabilirsin, Shannon Lynch. Yapabileceğini biliyorum."

Titrek bir nefes verdim. "Gerçekten mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Gerçekten."

Nefesimi tutarak tırabzanı bıraktım ve merdivenlerden aşağıya indim. Ellerine sımsıkı yapışmıştım, bu kadının bize yardım etmek istediği için cennetten inmiş olması gerektiğini biliyordum. Bizi *korumak* için. *Hepimizi.* Onu anlamıyordum, muhtemelen hiçbir zaman da anlayamayacaktım ama bu evden asla ayrılmak istemediğimi biliyordum. İyi ve nazikti, güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Johnny buralarda mı?" diye sormaya zorladım kendimi. Merdivenin en alt basamağına ulaştığımda kalbimin baskı yüzünden hızla attığını hissedebiliyordum.

"Buralarda, canım," dedi Bayan Kavanagh. "Arka tarafta çocuklarla birlikte."

Johnny'yi o geceden sonra pek görmemiştim. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve Joey'yi yalnız bırakmaktan o kadar korkuyordum ki, onunla hiç yalnız vakit geçirmemiştim. Johnny'nin yokluğunu en derinlerimde hissediyordum, onun evinde kaldığım düşünülürse bu çok saçmaydı.

"Onu çağırayım mı?" diye sordu Bayan Kavanagh. Düşüncelerimi bulunduğumuz ana geri döndürmüştü. "Hemen eve geri gelir, Shannon. Seninle biraz zaman geçirmeyi çok isteyeceğini biliyorum..."

"Ah, hayır. Hayır..." dedim aceleyle. Tuttuğum elini serbest bıraktım. "Sorun değil, lütfen onu rahatsız etmeyin." Derin derin yutkunarak zorla gülümsedim. "Arkadaşlarıyla birlikte."

"Emin misin?" diye sordu bana endişeyle bakarak. "Onu en ufak bir şekilde rahatsız etmeyeceğine eminim."

Hayır. "Eminim," diye mırıldandım ellerimi birbirine kenetlerken. "Şimdi gidip kızlara selam vereceğim. Eğer sakıncası yoksa?"

"Elbette." Bir adım geri çekilerek beni oturma odasına doğru yönlendirdi. "Kimseden izin almana gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedim duygu yüklü bir sesle. Kendimi kaybetmeden önce arkamı döndüm ve süslü koridorda ilerleyip oturma odasına girerken yavaşça nefes almaya çalıştım.

Cesaretim, kararlılığım ve duygularım üzerindeki hâkimiyetim en iyi arkadaşlarımı gördüğüm anda avuçlarımdan kayıp gitti.

Claire koltuktan doğrulurken, "Shan!" diye bağırdı.

Lizzie ona katılarak, "Ah, Shan," diye boğuk bir sesle.

"Annen ve baban için çok üzgünüm," diye fısıldadı Claire.

"Ben de," diye fısıldadı Lizzie. "Sen iyi misin?"

Yüzüm acıyla buruştu ve başımı sallayarak onlara doğru koştum.

"Buradayız," diye fısıldarken bana sarıldılar. "Seni bırakmayacağız."

Kalbimin kapıları açıldı ve içimdeki her şeyi dışarıya döktüm. Beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar çürütmeden önce içimdeki tüm acıyı ve kalp ağrısını serbest bıraktım.

71
ÇEKİÇLER VE O KIZ
JOHNNY

Ağaç evin son dokunuşlarını yaptığımız sırada aşağıdan Ollie'nin sesini duyduk. "Vay canına," dedi nefesini tutarak. Yüzünde hayranlığa benzer bir ifadeyle dördümüze bakıyordu. "Bu gördüğüm en kocaman ağaç ev!" Başını iki yana salladı. "Tüm hayatım boyunca."

"Beğendin mi?" diye seslendim kenara eklediğimiz korkuluktan sarkarak. "Gayet hoş, değil mi?"

"O hangisi?" diye fısıldadı Feely.

"Ollie," diye cevap verdim sessizce.

"Benim favorim," diye duyurdu Gibsie.

"Merhaba, Ollie." Feely ona el salladı.

"Aynen. Selam, dostum," dedi Hughie birden ortaya çıkıp.

"Merhaba." Ollie ağaç eve göz gezdirirken çocuklara el salladı. "Bu çok havalı, Johnny!" Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Orada ne yapıyorsunuz, çocuklar?"

"Gizli bir toplantı yapıyoruz," dedi Gibsie. "Sadece on yedi yaş üstündekiler, ufaklık."

Çocuğun gülümsemesi kaybolduğunda başımı sallayarak ağaç evde sırtüstü yatmış sigara içen arkadaşıma baktım. "Seni kahrolası aptal." Ollie'ye dönüp gülümsedim. "Boş ver onu, Ollie. Burayı sen ve kardeşlerin için yaptık."

"Öyle mi?" Gözleri büyüdü. "Cidden mi?"

Başımla onayladım. "Evet. O yüzden git ve Tadhg'ı getir."

"Vay canına!" Topuklarının üstünde dönüp arazi boyunca eve doğru koştu. "Tadhg!" Koşarken son gücüyle bağırıyordu. "Gelip bunu görmen lazım!"

Gibsie sigara dumanını üflerken, "Burayı vermek istemiyorum," diye inledi. "Bu ağaç evi seviyorum."

"Hayatımda gördüğüm asla büyümeyen en büyük çocuksun," diye mırıldandı Feely.

"Ama çok güzel," diye ofladı Gibsie. "Şimdi onu vermek zorundayız."

"Eminim ziyaret etmene izin verirler," dedim gözlerimi devirerek. "Şimdi onlar gelmeden önce o sigarayı bir kenara at."

Yaklaşık üç dakika sonra, Tadhg ve Ollie araziden koşarak bize doğru geldi.

Tadhg boğuk bir sesle, "Lanet olsun!" dedi ağacın yanına ulaştığında. Kızarmış gözleri hayretle genişlemişti. "Bunu cidden siz mi inşa ettiniz?"

"Sana söylemiştim," dedi Ollie gururlu bir tavırla. "Bunu bizim için yaptılar."

"Öyle mi?" Tadhg kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü kendimizi cömert hissediyorduk." Gibsie yavaşça merdivenlerden aşağı indi. "Ayrıca her istediğimde giriş hakkı talep ediyorum."

"Bayağı sağlam olmalı," diye takıldı Tadhg. Gibsie'yi tepeden tırnağa süzdü. "Seni taşıdığına göre."

"Ben şişko değilim!" diye ofladı Gibsie. "Ben kanat oyuncusuyum! İri yapılı olmam gerekiyor. Her yerim kas benim. Sana göstereceğim..."

"Yüce Tanrım," diye mırıldanırken onun arkasından aşağı indim. "Kıyafetlerini üstünde tut, Gibsie."

"Kanat." Tadhg alayla güldü, Feely ve Hughie indikten sonra merdivenlere yöneldi. "Daha çok salak gibi."

"Ah... Artık o da *benim* favorim," dedi Hughie gülerek.

"Bu çocuk bana aklımı kaybettirecek," diye homurdandı Gibsie, Tadhg'ı merdivenlerde takip etti. "On iki yaşındasın," dedi nefes nefese ağaç eve tırmanırken. "Senin tatlı bir çocuk olman gerekiyordu, küçük bir canavar değil."

"Eğer tatlı olsaydım, beni yemeye çalışabilirdin," diye karşılık verdi Tadhg. "Yeterince yediğin her halinden belli oluyor."

"Son kez söylüyorum, ben şişman değilim," diye hırladı Gibsie. "Kemiklerim iri, arada kocaman bir fark var."

"Kocaman." Tadhg sessizce güldü, onunla şakalaşmak hoşuna gitmişti. "O konuda haklısın."

"Ben bu çocukla baş edemem," diye hırladı Gibsie.

"Sorun yok, Gibsie," dedi Ollie. Ağaç evde onlara katıldı. "Bence şişman değilsin."

"Teşekkür ederim, Ollie," dedi arkadaşım burnunu çekerek. "Buralarda kibar bir çocuk olması güzel bir şey."

Ollie masumca, "Çünkü ben tatlıyım," diye cevap verdi. "Dellie öyle diyor."

"Biraz içeri gitsek siz çocuklar idare edebilir misiniz?" diye seslendim.

"Asla aşağı inmeyeceğim," diye bağırdı Ollie. "Yani ben çok iyiyim."

"Hey, Johnny?" Tadhg kafasını korkuluklardan uzattı.

"Efendim?"

"Şey, teşekkürler." Yanakları kızardı. "Bunun için."

"Rica ederim."

"Şey... diğer kısım için de," dedi boğuk bir sesle. Kahverengi gözleri üzerimde geziniyordu. "Gelip bizi alma kısmı için."

"Aynen." Derince yutkunup başımı salladım. "Hiç sorun değil."

"Tadhg! Şuna bak," diye cıyakladı Ollie. Tadhg hızla gözden kaybolmuştu. "Teniskort."

"Ne?"

"Teniskort."

"Teleskop." Tadhg derin bir nefes aldı. "Gibsie, ona sıra ver olur mu? Daha dokuz yaşında."

Kafamın arkasını kaşırken, "Hadi ama, Gibs," dedim kıkırdayarak. "Ben size sandviç hazırlayacağım."

"Sandviçimi kızartılmış ve yanında bir paket cipsle birlikte istiyorum," diye homurdandı Gibsie. "Ah, bekle... ekipmanlarımızı unuttuk."

"Yedi yaşında bir çocuğun aklına sıkışıp kaldığına yemin edebilirim," diye takıldı Hughie.

"Muhtemelen haklısın," diye ona katıldı Feely. "Arkadaş olduğumuz andan beri hiç değişmedi."

"Malzeme..."

Güm.

"Ah, Yüce İsa!" diye kükredim. Acı kafatasıma yayılırken başımın arkasını tuttum. Çimlerde duran çekici gördüğümde afalladım. "Ne bok yiyorsun, Gibs?" diye hırlarken korkuluklardan aşağı bakan dev piç kurusuna gözlerim diktim. "*Malzeme?* Bu da ne demek?"

"Bu bir şifre," dedi mahcup bir tavırla.

"Şifre mi?" diye sordum. "Ne şifresi? Kafamı yarmaya mı çalışıyorsun?"

"Malzeme yoldan çekilmen için geçerli bir uyarı kelimesi, Johnny," diye karşı çıktı Gibsie. "Akademili olan sensin. Bunu biliyor olman gerekir."

"Ön taraf da öyle," diye çıkıştım. "Ön taraf da bir şifre."

Gibsie omuz silkti. "Ön taraf bir golf referansı."

"Siktiğimin oduncusundan çok golfçü sayılırım," diye tıslarken kafamı tutmaya devam ettim. "Yüce İsa!"

Aramıza katılmak için merdivenlerden inerek, "Çekiç fırlatıyordum, golf kulübü değil," diye savunmaya geçti. "Ah, siktir adamım," diye mırıldandı bana doğru gelirken. "Kafan yapış yapış ve kanıyor."

"Yapma ya, *Sherlock*," diye çıkıştım. "Çünkü bana kahrolası bir *çekiç* fırlattın."

"Teknik olarak çekici sana değil, senin *üstüne* attım ve *malzeme* diye bağırdım," diye hatırlattı kafatasımı dürterek. "İşaretleri göremiyorsan benim problemim değil... Sanırım bir ya da belki yedi dikişe ihtiyacın olabilir."

"Bana tişörtünü ver," diye hırladım. "Ayrıca ağaç ev ve malzemeler sana yasaklandı. Duydun mu beni? Bitti."

"İyi misin, Johnny?" diye seslendi Ollie. Sesi endişeli geliyordu.

Ah, kahretsin.

Onu huzur içinde öldüremiyordum bile.

"Ben iyiyim, çocuklar." Gibsie'nin tişörtünü elinden kapıp başıma bastırdım. Tek yapmak istediğim en yakın arkadaşımı boğazlamak olmasına rağmen gülümsemek için kendimi zorladım. "Hava çok kararmadan eve dönmüş olun." Ağaç eve sırtımı dönüp dudaklarımı oynatarak, "*Kaçsan iyi olur, sürtük!*" dedim eve doğru koşmaya başlayan Gibsie'ye.

Onun arkasından koşmaya başladığımda, "Çok canını yakma, kaptan," diye seslendi Feely.

"Onu dinleme, kaptan," dedi Hughie kıkırdayarak. "Ona işkence et."

"Bak... sanki bir su aygırı bir çitadan kaçmaya çalışıyor." Tadhg ve Ollie'nin güldüğünü duydum. Deli gibi öfkeliydim ve ensemden kan akıyordu. Ancak itiraf etmem gerekiyordu ki, bu çok güzel bir sesti.

"Gerard, Johnny'ye çekiç fırlatamazsın," diye tekrar etti annem onuncu kez. Mesai saatleri dışında çalışan doktora hızlı bir dikiş muayenesi için görünüp mutfağa geri dönmüştük.

"İyi," diye ofladı Gibsie. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ama onun ne yapmaması gerektiğini de hatırlatmalısın."

"Ah, Tanrım. Beni ergen çocukların aptallığından koru." Annem

çantasını ada tezgâhın üstüne bırakıp tabureye oturmamızı işaret ederken yavaşça iç geçirdi. "Johnny arkadaşını kanlı tişörtünle boğup sonra da ona giydiremezsin. Vücut sıvılarından çok tiksindiğini biliyorsun."

"*Benim* kanlı tişörtüm," diye düzeltti Gibsie. Gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Kırık çeneme uyum sağlayan *benim* kanlı tişörtümdü."

"Çenen kırılmadı," dedim dudaklarını bükerek. "Sadece sıyrıldı."

Gibsie'nin ağzı açık kaldı. "*Suratımda* bir boşluk var!"

"Aynen." Bakışlarına karşılık verdim. "Benim *kafamdaki* boşluğa uyum sağlaması için!"

"*Dört* dikiş atıldı," diye hırladı sargılı çenesini işaret ederek.

Kafamdaki sargıyı işaret ettim. "Bana *altı!*"

"Mesele şu ki, birbirinize dikiş attırmamanız gerekiyor!" diye çıkıştı annem. "İkiniz de on sekiz yaşına girmek üzeresiniz. Böyle şeyler yapmak için artık büyüdünüz."

"Ah, Tanrım." Babam kucağındaki Sean'la mutfağa girmişti. "Bu kez ne yaptınız?"

"Ufak bir anlaşmazlık yaşadık." Gibsie kaburgama dirsek attı. "Biraz kafamız karıştı."

"Aynen," diye onayladım ona dirsek atarak. "Ama durum artık eşitlendi." Bakışlarım yeni *Bob Usta* pijama takımını giymiş olan bebeğe takıldığında göz kırptım. "Benim koca adamım nasılmış?"

Bana gülerek karşılık verdi. "Onny." Babamın kollarından kurtuldu ve mutfağı hızla geçerek havaya kaldırdığı minik elleriyle bana doğru yürüdü. "Uf uf, Onny."

"Evet." Başımı sallayıp onu kucağıma almak için eğildim. "Evet ama şimdi iyiyim." Onu kucağımdan indirip tezgâha oturttum. Karnını gıdıkladığımda gülmeye başlayınca kıkırdadım. "Kocaman bir göbeğin var," dedim gülerek. Dokunuşumla neşeli bir cıyaklama çıkardığında aptal gibi sırıttım. "Bu *Noel Baba*'nın göbeği mi? Öyle mi? Ver o göbeği bana..."

"Bu çocuğu gerçekten seviyorsun, değil mi?" dedi Gibsie dalgınca. Sean'ın sargımı görmesi için başımı aşağı eğmemi izliyordu. "Giderek yumuşuyorsun, Kav."

Kız arkadaşımın küçük kardeşini işaret ederek, "Ona bir bak!" diye kendimi savundum. Buraya taşındıklarından beri, minik bebekle çok fazla vakit geçirmiştim. Her zaman aralarındaki en mutlu çocuk oymuş gibi hissediyordum. Ancak görmezden gelinemeyecek kadar yürek

parçalayıcı, lanet olası bir yanı da vardı. Çocuklardan birini diğerlerine göre daha çok sevmemin doğru olmadığını biliyordum. Bunu asla dile getirmeyecektim ama ekipten birini seçecek olsaydım her seferinde onu seçerdim. Belki Ollie'yi de seçebilirdim. *Siktir et.* Hepsini çok seviyordum ama Sean? O bambaşka bir şeydi. "Şu kocaman gözlere bak!" diye emrettim. Sean'ın büyük, çikolata kahvesi gözlerini işaret ettim. "Yavru köpek gibi. Bu suratı nasıl sevemeyebilirsin ki?"

"O bir birey, yavru köpek değil," dedi Gibsie gülerek.

"O benim yavru köpeğim. Öyle değil mi, dostum?"

Sean neşeyle kafa salladı. "Onny." Yanaklarımı ellerinin arasına sıkıştırdı. "Benim Onny'm."

"Senin Onny'n mi?" diye kışkırttı Gibsie. "Hayır, hayır. Hiç sanmıyorum." Omzuma kolunu attı. "O benim Onny'm."

Sean'ın yüzü kızardı. "Benim Onny'm." Minik elleriyle yüzümü kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Benim Onny'm."

"Tanrı aşkına. Bebeklere fısıldayan adam gibisin, dostum," dedi Gibsie kıkırdayarak. Sesi oldukça etkilenmiş gibi çıkıyordu. "Onu son gördüğümde neredeyse hiç konuşmuyordu, şimdi sana çok düşkün." Kaşlarını çatarak, "Sadece J'leri mi söyleyemiyor? Bu pelteklik gibi bir şey mi?"

"Herhangi bir sorunu yok," dedim bir bebek gibi konuşarak. Sean'a komik surat ifadeleri yaptım. "Sadece ağırdan alıyorsun. Öyle değil mi, dostum?"

Sean neşeyle kafasını salladı. Bahsettiğim şeye dair hiçbir fikri olmadığından emindim ama o kadar sevimliydi ki, yine de beni güldürmeyi başarıyordu.

Gibsie'yi işaret ettim. "Şu cesur çocuğu gördün mü, Sean?" dedim kışkırtıcı bir sesle. "Onu haklayacağız, öyle değil mi? İnsanları kovalarken ne diyorduk?"

"Hav." Sean gözlerini kısarak ona baktı ve öne atılıp havladı. "Hav."

"Aman Tanrım!" Gibsie karnını tutup kahkahalara boğulurken taburesinden düştü. "Bebeğe havlamayı öğretmiş olamazsın!"

"Hav, Onny," diye havladı Sean. "Onny, book hav."

"Johnny!" dedi annem nefesini tutarak. "Bebeğe küfür öğretmiş olamazsın."

"Ah, book," diye inledim.

Sean kafamı okşayarak, "Ah, boook, Onny," diye taklit etti. "Ah, book."

"Johnny'yle bu kadar oyun yeterli," dedi babam kıkırdayarak. Sean'ı tekrar kucağına aldı. "Hadi bakalım, küçük adam." Tezgâhtan büyük bir bardak süt alıp koridordan aşağı doğru yürüdü. "Yatmadan önce sana masal okuyalım."

"Ona o kitabı okuma," diye seslendim arkasından.

"Endişelenme, aşkım," dedi annem yatıştırırcasına. "Yıllar önce o kitabı senin için yaktım."

"Hâlâ o kitaba kafayı takmış durumda değilsin, değil mi?" Gibsie alayla güldü. "*Yıllar* oldu."

"Ben iyiyim," diye hırladım. "Ama o daha küçük."

"Kimse senin gibi düşünmüyor, dostum," dedi arkadaşım kıkırdayarak. "Biz senin gibi her şeyi aşırı analiz etmiyoruz. Yalnızca bir tavuk hakkındaki bir masal kitabı."

"Ciddi derecede korkutucuydu," diye kendimi savundum. "Haftalarca uyuyamamıştım."

"O beynini devre dışı bırakamadığın için uyuyamadın," diye karşılık verdi. "Hâlâ aynısın."

"O haklı," diye araya girdi annem. "Biraz fazla endişelisin, aşkım."

"Evet," diye mırıldandım. Sorunun tam üstüne bastıkları için tartışmamaya karar vermiştim. "Doğru bir nokta."

"Pekâlâ. Artık gidip büyük günden önce biraz uyumana müsaade etmeliyim diye düşünüyorum," dedi Gibsie. Ardından bana anlamlı bir bakış attı. "Sabah buraya gelip seni aldıktan sonra o kıçını oraya sürüklememe gerek var mı, yoksa koca bir adam olup kendin gider misin?"

"Ben giderim," dedim. "Yine de teşekkürler."

"Ah, Yüce İsa. Seçmeler!" dedi annem nefesini tutarak. Bir elini ağzının üstüne kapattı. "Tamamen aklımdan çıkmış!"

"Sorun yok, Anne K," dedi Gibsie. "Ben oğlunun arkasını kolluyorum." Bana sert bir bakış attı. "Sabah uyanacaksın, yoksa peşine düşerim."

"Orada olacağım," derken sesim boğuk çıkmıştı. "Bu işin sonuna kadar gideceğim."

"Aynen öyle." Gibsie başını salladı. "İşin biter bitmez beni ara." Anneme dönüp yanağına bir öpücük kondurdu ve elindeki tepsiden bir sandviç alıp arka kapıya doğru ilerledi. "Görüşürüz."

Kapı arkasından kapandığında, "Johnny..." diye fısıldadı annem. "Çok özür dilerim, canım." Aceleyle yanıma gelerek arkadaşımın bo-

şaltığı tabureyi çekip yanıma oturdu. "Yarın koçların geleceğini nasıl unuttuğumu bilmiyorum."

"Sorun yok, anne," diye mırıldandım. "Önemli bir mesele değil."

"Büyük bir mesele," diye düzeltti elini koluma koyarak. "Sakatlığını atlatmak için çok çalıştın. Tüm hayatın boyunca... Johnny... Çok üzgünüm, bebeğim."

"Aklında çok şey vardı," diye onu rahatlattım. "Aklında olması gereken bir sürü çocuk var. Bu sadece bir seçme. Bunun için endişelenme bile."

"Ama sen benim oğlumsun," dedi boğuk bir sesle. "Seni desteklemeli ve o seçmeye hazırlanmana yardımcı olmalıydım."

"Bu evde evlerini ve ebeveynlerini kaybetmiş altı kişi kalıyor," diye cevap verdim. "Onlara benimkini ödünç vermeyi çok görmeyeceğim."

"Ah, canım." Annem hüzünle gülümsedi. "Sadece hâlâ bir numaram olduğunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum." Ona sırıtarak baktım. "Ayrıca bilmelisin ki, öyle bir gerekçeye ihtiyacım yok." Uzanıp elini okşadım. "Kim olduğumu ve kime ait olduğumu biliyorum." Ardından omuz silkerek devam ettim. "Ben endişelenmiyorum, anne. Sen de benim için endişelenme."

"Sabah seninle gelmemi ister misin?" diye sordu elimi sıkarak. "Arabada bekleyebilirim ya da tribünde oturabilirim..."

"Annemle antrenmana gitmek mi?" Başımı iki yana sallayarak güldüm. "Hadi ama, anne. Bana ne yapmaya çalışıyorsun? Koçlar bunu unutmama asla izin vermez."

"Peki ya baban?" diye sordu umutla.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Babam yok. Sen yoksun, Gibsie de yok. Tek başıma gideceğim."

"Ah, Johnny. Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Oldukça mantıklı," diye iç geçirdi. "Ama tüm o süre boyunca seni düşünüyor olacağım ve senin için bir mum yakacağım, tatlım."

"Bu konuda endişelenmemeye çalış," diye cevap verdim. "Bu sıradan bir gün."

"İkimiz için de endişelenme işini bana bırakmaya ne dersin?" diye sordu gülümseyerek. "Sen sadece onları şaşırtmaya odaklan."

"Evet." Sinirlerimi bastırıp kendimi gülümsemeye zorladım. "Öyle yapacağım."

"Ah, yapacaksın," diye cevap verdi. "Her zaman yaparsın, aşkım."

"Shannon nasıl?" Hem çaresizce sormak istediğim hem de cevabını öğrenmekten korktuğum soruyu zorla ağzımdan çıkarmıştım. "Bugün odasından çıktı mı?"

"Claire ve Lizzie'yi görmek için bir süreliğine aşağıya indi." Annem derin bir iç çekti. "Ama kısa bir süre sonra ağabeyinin yanına döndü. Aoife da hâlâ yukarıda. Ona istediği kadar kalabileceğini söyledim. Joey'yle herkesten daha fazla ilerleme kaydediyormuş gibi görünüyor."

Her şeyi yavaşça sindirerek başımı salladım. "Peki ya Darren?"

"Büyükannelerini eve bırakıyor," diye açıkladı annem. "O çok hoş bir hanımefendi, Johnny. Zavallı kadın için çok üzülüyorum. Marie onun torunuymuş, biliyorsun. Onu küçük bir çocukken o büyütmüş."

"Shannon yemek yiyor mu?" Kız arkadaşımdan başka bir şeye konsantre olamıyordum. "Bugün bir şey yedi mi?"

"Kızlarla biraz çorba içti," diye cevap verdi annem.

"Tanrıya şükür," dedim boğuk bir sesle. Omuzlarım bir rahatlamayla çökmüştü. "Çok kilo verdi, anne."

"Johnny... O iyi olacak, canım," diye ikna etti annem. "Her şeyi kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı var. Yaşananları sindirmesi çok zor."

Bunu biliyordum ama onu uzaktan izlemek kolay değildi.

Annem dudağını ısırdı. "Joey'nin kaçmasından korktuğu için onu gözünün önünden ayırmaktan çekindiğini düşünüyorum."

"Sorun değil, anne," diye mırıldandım.

"Dışlanmış gibi hissetmeni istemiyorum," diye teselli etmeye çalıştı. "Sana kızgın değil, tatlım. Sadece yas tutuyor."

"Biliyorum."

"Bildiğine *emin* misin?"

Hayır. "Evet." Taburemi geriye iterek ayağa kalktım ve esneyerek kollarımı başımın üzerine uzatarak. "Ben yatmaya gidiyorum. Beynimi bir saatliğine kapatmaya çalışacağım." Başına bir öpücük kondurduktan sonra koridora yöneldim. "İyi geceler, anne."

"İyi geceler, aşkım," diye seslendi arkamdan.

Mutfak kapısını arkamdan kapattıktan sonra koridorda ilerledim ve etraftan gelen sesleri dinleyerek merdivenleri üçer üçer çıktım. Tadhg ve Ollie ağaç evden dönmüşlerdi, boş yatak odalarından birinde gürültü yaptıklarını duyabiliyordum. Burada kendi düşüncelerimden başka bir şey duymak o kadar alışılmadık bir şeydi ki, odama doğru

ilerlemeden önce koridorda durup kardeşlerin şekerleme tartışmasını dinledim. Ardından bacaklarımı zorlayarak *onun* içinde olduğunu bildiğim odanın önünden geçtim.

Odama girip kapıyı kapattıktan sonra alnımı çerçeveye yasladım. Işığı kapalı bırakarak kendimi derin ve yavaş nefesler almaya zorladım. Zihnim allak bullak olmuştu, düşüncelerim karmakarışıktı, sabah olacaklara odaklanmaya çalışıyordum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendimi göstermem gerektiğini biliyordum. Sorun şuydu ki, zihnim koridorun sonundaki odada kalan kıza takılıp kalmıştı. Düzeltemediğim kıza. Sahibim olan kıza. Yarın oraya giderek ne düşünüyordum? Artık onu terk edemezdim. Onu nasıl bırakabilirdim ki? Tanrı aşkına, patlayacak gibi hissediyordum...

"Merhaba, Johnny."

Shannon'ın sesiyle irkilerek arkamı döndüğümde, onu karanlıkta yatağımın kenarında otururken buldum. Pencereden içeri süzülen ay ışığı solgun yüzünü aydınlatırken, o güne kadar gördüğüm en yalnız ifadeyle bana bakıyordu. "Merhaba, Shannon." Kelimeler dışarıya boğuk ve hırçın bir şekilde çıkınca hemen boğazımı temizledim. Ne yapmamı istediği konusunda emin olamadığım için temkinli bir şekilde olduğum yerde kalmaya devam ediyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

Uzun saçları omzuna dökülmüştü. Boş odayı dolduran sayısız yeni kıyafet torbasından bir pijama takımı seçip giymişti. Arkadaşlarımın anneleri günlerdir eve bir şeyler bırakıp duruyordu. Shannon'ın giydiği pembe ışıltılı askılıya ve ona uygun şorta attığım tek bir bakış, Claire'in giysilerin alınmasında payı olduğunu anlamama yetmişti.

"Ben, şey..." Birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. Gözlerini yeniden yüzüme çevirmeden önce titrek bir nefes verdi. "Aman Tanrım. Johnny, başın..." dedi boğuk bir sesle. Sesi panik içindeydi, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne oldu?"

"Her şey 1988 baharında Gerard Gibson'ın dünyaya gelmesiyle başladı. On yıl sonra hayatıma girdi ve o andan itibaren her şey boka sardı." Kıkırdadıktan sonra şaka yaptığım için zihnimden kendimi tekmeledim. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diye fısıldadı. Yeleğinin eteklerini gergin bir şekilde çekiştiriyordu. "Seni özledim."

Kalbim göğsümde parçalandı. Beynim daha düşüncelerime yetişemeden bacaklarım hareket etmeye başladı. "Buradayım, Shan." Yanına oturup onu kucağıma çekme isteğime direndim ve elimi çıplak dizine

koymakla yetindim. "Ben hiç gitmedim, bebeğim. Sadece sana biraz alan açmaya çalışıyordum."

"Daha fazla alan istemiyorum," diye fısıldadı biraz daha yaklaşarak. "Sadece seni istiyorum."

"Ben yanındayım," diye mırıldandım. Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyordum. "Her zaman."

"Hayatımı kurtardın, Johnny." Titreyerek yanağını koluma yasladı ve kesik bir nefes verdi. "Kardeşlerimin hayatını kurtardın."

"Sen de benimkini uzun zaman önce kurtardın," diye cevap verdim huysuzca. "Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyordum."

Başını iki yana sallarken vücudu kaskatı kesildi. "Hayır, kurtarmadım..."

"Evet, kurtardın." Kolumu ince omuzlarına dolayarak zayıf bedenini kolumun altına aldım. "Beni uyandırdın, Shan. Her şeyi farklı görmemi sağladın. Bana ragbi dışında bir hayat verdin. Dört gözle bekleyeceğim bir şeye sahip oldum." Omuz silkerek eğildim ve saçlarını öptüm. "Sen de benim için çok şey yaptın, o yüzden sakın aksini düşünme."

"Ailen bizi evlat edinmek istiyor," diye itiraf etti. Gözlerini kocaman açıp suçluluk duygusuyla yüzüme baktı. "Beni ve kardeşlerimi."

"Biliyorum, Shan," dedim usulca.

"Annen bizimle ilgilenmek istediğini söyledi. *Hepimizle*," diye geveledi. "Joey'yle bile."

"Öyle mi?" Onun düşüncelerini anlamaya çalışırken kalbim göğsümde çırpınıyordu. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Kalmak istiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Ailenle birlikte."

İçimden rahat bir nefes aldım. "Öyleyse bu iyi bir şey, değil mi?" diye yatıştırdım. "Bunu istiyor olman?"

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," dedi boğuk bir sesle. "Tüm bunlar..." Omuzları çökerken başını eğdi. "Hepimiz senin alanındayız. Bunların hiçbiri senin için adil değil..."

"Burada olmanı istiyorum," diye sözünü kestim. "Benim alanımda olmanı istiyorum, Shannon." Yan tarafa dönüp çenesini yukarı kaldırdım ve onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Burada benimle ve ailemle birlikte olman dışında hiçbir şey istemiyorum, tamam mı?"

"Ama bu senin için adil değil," diye fısıldadı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Tüm kardeşlerim ve benim sorunlarım." Titreyerek

yanağını elime yasladı ve iç çekti. "En sonunda benden nefret etmeni istemiyorum."

"Senden nefret etmek mi?" Başımı iki yana salladım. "Seni *seviyorum*, Shannon. Burada kalman için her şeyi yaparım."

"Ama kardeşlerim..."

"Onların da kalmasını istiyorum," dedim aceleyle. "Küçük Sean'ı seviyorum, Ollie'yi de öyle. Tanrı aşkına, Tadhg'ı bile seviyorum. Biraz geveze bir herif ama onu anlıyorum. Peki ya Joe? Sadece biraz yardıma ihtiyacı var. Kahretsin, Darren bile gözümde yükseliyor." Başparmağımla yanağındaki bir damla gözyaşını silerek ona yaklaştım. "Hepinizin ailemle birlikte kalmasını istiyorum."

"Ama çok fazla sorun çıkarıyoruz," diye fısıldadı burnunu çekerek.

"Sorunlarınızı seviyorum," diye cevap verdim. "Sorunlarınızı, karışıklıklarınızı ve sizinle birlikte gelen diğer her şeyi istiyorum." Biraz daha yaklaşarak burnumu onunkine sürttüm. "Seni istiyorum."

"Peki ya fikrini değiştirirsen?" diye sordu alnını alnıma bastırarak. "O zaman ne olacak?"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ama ya..."

"Sana zaten anlık yaşayan biri olmadığımı söylemiştim," dedim huysuzca. "Ben öyle biri değilim, Shannon. Senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim." Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Sonsuza kadar buradayım."

"Gerçekten mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Yüzde yüz."

"Ben sadece..." Sertçe yutkunarak kesik bir nefes verdi. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Onu bir daha asla göremeyeceğim," dedi burnunu çekerek. "Ona veda edemedim ya da söylediğim tüm o kötü şeyler için özür dileyemedim..."

"Özür dileyecek bir şeyin yok." Duygularımı kontrol altında tutmak için kendimi zorladım. "O zaman da yoktu, şimdi de yok. Sana karşı çok hata yaptı, Shannon. Bunu biliyordu, bebeğim. Ondan özür dilemene ihtiyacı yoktu."

"Ona hâlâ kızgınım," diye itiraf etti. "Onu seviyorum, ondan nefret ediyorum ve tüm bunların adaletsizliği karşısında çığlık atmak istiyorum." İçinden küçük bir hıçkırık koptu. Onu kucağıma çekmeden

bir saniye daha beklemem mümkün değildi. "Ben sadece..." Burnunu çekerek yüzünü boynuma gömdü ve omuzlarıma tutundu. "Küçüklüğümüze geri dönmek ve o adamdan korktuğundan daha çok kendini sevmesi için ona *yalvarmak* istiyorum. *Onu* sevdiğinden daha çok *bizi* sevmesi için..."

"Sizi seviyordu," dedim titreyerek. "Seviyordu, Shannon."

"Bilmiyorum..."

"Ama ben biliyorum," dedim ona daha sıkı sarılarak. "O çocukları evden tek başıma çıkardığımı mı sanıyorsun? Annen olmasaydı bunu yapamazdım. O bana *yardım etti*, Shannon."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kapıyı açmaya çalışırken," diye kısık sesle açıkladım. Vücudum keder ve suçluluk duygusuyla harap olmuştu. "Ellerim çok kötü titriyordu ve çocuklar ağlıyordu. Babanın arkasını dönüp beni orada göreceğinden emindim. Ama sonra annen öksürmeye başladı, çocukların hıçkırıklarını bastıracak kadar ses çıkardı. Onun dikkatini dağıtarak kapıyı açıp çocukları dışarı çıkarmamı sağladı."

"N-ne?"

"Evet..." Devam etmek için kendimi zorladım. "Annen bir sürü boktan şey yaptı, bebeğim. Hiçbirini görmezden gelmiyorum ama o gece, olaylar son noktaya geldiğinde gözlerimin içine baktı ve *çocuklarını kurtarmamı* söyledi. Sonunda aklındaki tek şey buydu. *Senin* ve kardeşlerinin o evden çıktığından emin olmak istiyordu."

Shannon'ın nefesi boğazında düğümlendi. "On-onunla ko-konuştun mu?"

Suçluluk duygusuyla kız arkadaşımın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. "Baban mutfak kapısının ters yönünde oturuyordu. Masanın üzerinde boş şişeler vardı. Sadece o sırada ne olduklarını bilmiyordum ya da başka bir deyişle görmezden gelmiştim." Kafamdaki korkunç görüntüyü silkeleyip Shannon'ın yüzüne odaklanarak konuştum. "Ama annen beni gördü ve başını salladı. Ne yapacağımı bilemedim. Bana bağıracağından emindim ama öyle bir şey yapmadı. Sadece bana bakıp başını salladı. Evden gitmemi söylüyordu. Sonra kapıya doğru yürüdü ve ben..." Peşimi asla bırakmayan geceyi kelimelere dökmekte zorlanarak kendimi durdurdum.

Shannon sessizce ağlarken, "Devam et," diye yalvardı. "*Lütfen?*"

"Konuşamıyorduk," diye açıkladım. "Bu yüzden sessizce dudaklarımızı oynatıyorduk. Annen, *'Git, hemen git...'* dedi." Ürpererek yanağımı omzuma sildim ve devam etmek için kendimi zorladım. "Bana, *'Onları dışarı çıkar,'* deyip duruyordu. *'Onları buradan götür.'*"

"Aman Tanrım..." Shannon'ın elleri omuzlarımda sıkılaştı. "Du-durma."

"Onun için geri döneceğimi söyledim," diye itiraf ettim kırgın bir şekilde. "Ben, *'Söz veriyorum'* dedim. Annen de, *'Geri dönme,'* diye cevap verdi." Sesim çatladığında, sözlerimi bitirmeden önce titrek bir nefes almak zorunda kaldım. "Anlayamadım. Neden benimle gelmediğini bilmiyordum. Sadece benimle *gelmesi* için ona yalvardım. Onu koruyabilirdim. Yemin ederim, bunu yapardım. Babanın ona vurmasından korktuğunu sanıyordum. Bunu yapacağını bilmiyordum ama o biliyor olmalıydı çünkü bana çocuklarını kurtarmamı söyledi. Tam olarak söylediği buydu. *Çocuklarımı kurtar.*" Burnumu çekerek, "Bana hepinizden özür dilediğini söylememi istedi," diye mırıldandım. İçimden bir hıçkırık koptuğunda, umutsuzca duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. "Sonra o sadece... mutfak kapısını kapattı ve oradan *çıktım*..." Gözyaşlarımı durdurmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. "Onu orada, evinizde o adamla bıraktım. Lanet olsun... Çok üzgünüm, Shannon!"

"Johnny..."

"Özür dilerim..." Başımı sallayarak yüzümü boynuna gömdüm. Nefes alamadığımı hissedene kadar tekrar tekrar, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Shannon da benimle birlikte ağlıyordu ve o gece verdiğim kararı asla tam olarak atlatamayacağımı biliyordum. "Eğer geri dönebilseydim bunu yapardım," diye devam ettim. "Her şeyi değiştirirdim..."

"Bana bak," dedi hıçkırarak. Başımı iki yana salladım, çok utanıyordum. "Yüzüme bak, Johnny Kavanagh." Söylediğini yapmadığımda yüzümü küçük ellerinin arasına alıp kendisine bakmam için beni zorladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Gözyaşlarımın aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordum. "Çok özür dilerim..."

Dudakları sertçe dudaklarıma çarpınca sözlerim kesildi. Dokunuşuna irkilerek karşılık verirken gözyaşlarının neminin benimkilere karıştığını hissettim.

"Özür dileme," diye mırıldandı geri çekilerek. "Kimseden özür dileme çünkü bunu sen *yapmadın*. Sen *iyisin*. Beni *kurtardın*. Defalarca. O yüzden bunu kendine yüklemeyeceksin. *Asla*." Burnunu çekerek başparmağıyla yanaklarımı sildi ve titrek bir nefes verdi. "Anlaştık mı?"

"Evet." Sözlerinde boğulurcasına başımı salladım. Beni *suçlamıyordu*. Bana kızgın değildi. Benden *nefret* etmiyordu. "Anlaştık."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Shannon. Yüzümü ellerinin arasında tutmaya devam ediyordu. "Sonsuza dek."

Kesik bir nefes vererek şişmiş dudaklarını öptüm. "Dünyada en çok seni."

"Bu gece burada seninle kalabilir miyim?" diye sordu. "Ben sadece... Sana yakın olmak istiyorum."

"Evet." Sesim tok ve hırçın çıkmıştı. Kalbim ışık hızıyla çarpıyordu. "Benimle kalabilirsin."

Kucağımdan inip yorganın altına girmesini bekledim. Ardından üzerimdekileri çıkarıp yanına uzandım. Kolumu etrafına sarıp onu göğsüme bastırdığımda, "Tenin hep çok sıcak," diye fısıldadı Shannon. "Bu çok hoş." Diğer kolum başının altında olacak şekilde dönerek yanağını koluma yasladı ve derin bir nefes aldı. "Ev gibi kokuyorsun."

Titreyerek bedenimi onunkine yaslayıp çenesinin kıvrımına bir öpücük kondurdum. "*Evindesin.*"

Bu sabah evden çıktığımda, Shannon'ı yatağımda uyurken bırakmıştım. Saatler sonra, *onu* hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Yıkanmıştım, temiz antrenman kıyafetleri giymiştim ve ondan çok uzaktaydım ama onu hâlâ üzerimde *hissedebiliyordum.*

"Bunu yapabilirsin, Johnny," Sesi zihnimi doldurdu. *"Işıl ışıl parlayacaksın."*

Midem bulanırken akademi antrenman sahasının soyunma odasındaki banka oturdum. Bu sabah yapılan tüm tıbbi muayenelerden geçmiştim ve tamamen kalp atışlarımı sabit tutmaya odaklanmış durumdaydım. Endişe içimi kemiriyor, adrenalin damarlarımdan hızla pompalanıyor ve dizlerimin huzursuzca sallanmasına neden oluyordu.

Ellerimi sallayarak sakinleştirici bir nefes aldım. Kramponumun bağcıklarını tekrar bağladıktan sonra dikkatimi kalçamdaki kayışa verdim. Etrafımdaki her şeyi bloke ederek zihnimi boşalttım ve destek seviyesinden emin olana kadar vücudumu sardım. Ardından ayağa kalkarak uzuvlarımı kontrol ettim, vücudumu çevirerek hazır olduğumdan emin oldum.

Beni bekliyorlardı.

Hemen dışarıda.

İşte bu kadardı.

Bunu yapabilirsin, dedim kendi kendime. *Sen bunu yapmak için doğmuşsun.*

Soyunma odasının kapısı yüksek sesle çalındı. Ardından koçun sesi diğer taraftan yükseldi. "Gidelim, Kavanagh."

"Geliyorum," diye seslendim. Heyecan sinirlerime yayılırken bedenimi saran ürpertiyi bastıramadım.

Gözlerimi kapatarak dua ettim ve yukarıdaki varlığa sessiz bir yakarış gönderdim.

Yalvarırım, Tanrım. Bunu mahvetmeme izin verme...

O sırada telefonum çalarak bir mesaj geldiğini haber verdi. Telefonumu alıp hızlıca ekran kilidini açarak mesaja tıkladım.

S: BU İŞ SENDE, JOHNNY KAVANAGH. GİDİP ONLARA NEYDEN YAPILDIĞINI GÖSTER VE PARLA. SENİNLE GURUR DUYUYORUM. SENİ SEVİYORUM. (HEM DE DELİCESİNE) XX

Sikeyim.

72
LIGHTNING CRASHES
SHANNON

Mayıs ayının güzel bir yaz günündeydik. St. Patrick Kilisesi'nin ön sırasındaki kürsüde iki yanımda sıralanmış kardeşlerimle otururken, sayısız yüz önüme geçip elimi sıkarak kaybımız için ne kadar üzgün olduklarını söylediklerinde bir maskenin yerine oturduğunu hissetmiştim. Hangi kayıptan bahsettiklerinden emin değildim; öldürülen annemizden mi, yoksa onu öldüren babamızdan mı?

Beş erkek kardeşim de Bayan Kavanagh'nın cumartesi günü tespih duasından önce eve getirdiği aynı siyah takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravatlarla şık görünüyordu. Bana da giymem için diz hizasında siyah bir elbise, hırka ve siyah topuklu ayakkabı almıştı. Çalkantılarımın, dünyamın başıma yıkılmasının ortasında tek düşündüğüm şey elbisenin *üzerime tam oturmasıydı.* Bu olabilecek en garip, en önemsiz ayrıntıydı ama zihnimin içinde dönüp duruyordu.

Gözlerim ebeveynlerimin tabutlarına takılıp kalmıştı.

Babamın tabutu sağ taraftaydı.

Annemizinki solda, çocuklarına en yakın yerde duruyordu.

Kardeşlerimle merdiven basamakları gibi yaşlarımıza göre sıralanmıştık. Darren sıranın en ucundaydı, Joey'le birlikte onun solunda kalıyordum; Tadhg, Ollie ve Sean da diğer tarafımda sıralanıyordu.

Darren zor durumlarda aile büyüklerinin yaptığı gibi, acımızı paylaşan herkese teşekkür ediyordu. Joey olduğu yerde kaskatı kesilmişti, gözlerini annemizin tabutuna dikerek donuk bir halde oturuyor ve gevşek elini sıkan herkesi görmezden geliyordu. Ollie mendiline sarılmış usulca ağlıyor, Tadhg ise başını okşamaya çalışanlara kaşlarını çatarak bakıyordu. Sean duvarlarda asılı olan haç işaretlerini ve etrafımızdaki güzel vitray pencereleri izliyordu.

Küçük kardeşim neler olduğunu anlamamış gibiydi. Durumun farkında olmaması beni son derece rahatlatıyordu. Bunu atlatmak için mücadele etme şansı vardı. Kardeşlerimin arkasında oturan çift ise gelecek için bana umut veriyordu. John başını kardeşlerimin arasına eğmişti, Tadhg'ın gülümsemesine ve Ollie'nin burnunu çekmesine neden olacak kadar eğlenceli bir şeyler fısıldıyordu. Edel ise en küçük karde-

şimin arkasındaki dizlikte oturup onu sessizce eğlendiriyor, içerideki tüm farklı resim ve heykellerin açıklamasını yapıyordu.

Bay ve Bayan Kavanagh'nın yanında annemin kız kardeşi Alice, kocası Michael ve seksen bir yaşındaki büyük büyükannem Murphy oturuyordu.

Hepsi bu kadardı.

Annemin bu dünyada geçirdiği otuz sekiz yıl boyunca sahip olduğu tek aile buydu.

Sahip olduğumuz arkadaşlarımızın ve onların ailelerinin arkamızdaki sıraları doldurduğunu biliyordum. Daha önce başsağlığı dilemek için geldiklerinde hepsini görmüştüm. Bu da kilisenin diğer tarafına, *onun* ailesinin oturup yüksek sesle ağladığı ve feryat ettiği yere bakmamamı sağlamıştı. Hiçbirimiz babamızın ailesini tanımıyorduk. Bundan sonra da tanımaya niyetimiz yoktu.

Aile üyelerinden biri ne zaman yüksek sesle ağlasa, Joey'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissediyordum. Darren da durumun farkındaydı çünkü titremesini engellemek için uzanıp elini onun dizine yerleştirmişti. *Durmadıkları* takdirde yapabileceklerinden korkarak kolumu ağabeyimin koluna dolayıp tüm gücümle ona sarıldım. Lynch tarafı cenaze töreni düzenlemeleri konusunda büyük bir sorun çıkarmış, aile mezarlığı konusunda büyük bir olay yaratmış ve ebeveynlerimizin birlikte gömülmesini talep etmişti. Darren ise annemin onun yanına gömülmesine izin vermeden önce yakılmasında ısrar ederek işi çığırından çıkarmıştı. Bay Kavanagh da sonunda devreye girip annemin kendi arsasına gömülmesini sağlamıştı. Ebeveynlerim bir töreni ve bir mezarlığı paylaşacaklardı. Ancak en azından, annem sonunda huzur içinde yatabilecekti.

Joey'nin kulağına, "Neredeyse bitti," diye fısıldadım. Rahip tabutların üstüne kutsal su serperken babamızın kız kardeşlerinden biri özellikle yüksek sesle feryat ediyordu. "Biraz sonra işimiz bitecek."

Joey sertçe başını salladı. Gözlerini tabutun üzerinde duran annemin fotoğrafından bir an bile ayırmıyordu.

Titreyerek koltuğumda geriye yaslandım. Koltuğumun arkasından sarkan ve yan tarafımı okşayan elin rahatlığını arıyordum. Kalbimin derinliklerinde biliyordum ki, kendimi bir arada tutmayı başarmamın tek nedeni arkamdaki sırada oturan çocuktu. İçimdeki her dürtü sıraya çıkıp erkek arkadaşımın kollarında teselli bulmak istiyordu ama kardeşlerim için güçlü durmaya devam ediyordum.

Ayin sona erdiğinde, diğer aile tabutu ikinci rahiple birlikte kiliseden çıkarmak için ayağa kalktı. Uzanıp ağabeyimin elini sıkıca kavradım, metanetimi koruyacak kadar cesaret toplamak için bu bağlantıya ihtiyacım vardı. Altımız da oturduğumuz yerde kaldık. Annemizin katilinin arkadaşları ve akrabaları tarafından omuzlara alınarak götürülmesini izlemeyi reddederek başımızı diğer tarafa çevirdik.

Umutsuzca bastırmaya çalıştığım duygular vücudumu ele geçirdiğinde boğazımdan acı dolu bir hıçkırık koptu. Fakat sonra *onu* tam arkamda hissettim. "Bunu yapabilirsin," diyen sözlerini kulağımda duydum. Dudakları kulak mememe hafifçe dokunuyordu. Burnunu yanağıma sürterken, "Yemin ederim," diye fısıldadı.

Ürpererek başımı salladım ve elini göğsüme bastırdım. O kadar sıkı tutuyordum ki, dokunuşum onun için rahatsız edici olmalıydı. Belli ki kolunun büyük kısmını bana uzatmak için arkamda diz çökmek zorunda kalmıştı ama gitmesine izin veremezdim. Bugün çok fazla şey kaybetmişken onu bırakamazdım.

Sonunda *o* gittiğinde ve kiliseden omuzlanarak çıkarılma sırası annemize geldiğinde, Darren ve Joey'nin ayağa kalkmasını izledim. Arkamızdaki herkes ağlıyordu, annemin en büyük iki çocuğu resmi tabuttan dikkatlice kaldırıp Peder McCarthy'ye verdi. Örtüyü katlayıp ona geri verirken hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Ama sonra orada öylece durdular, annemizin tabutuna bakarken tamamen kaybolmuş görünüyorlardı ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Johnny'nin elini bırakıp ayağa kalkarken titrek bir nefes verdim. Sırtımı dik tutarak ağabeylerime doğru yürüyerek, "Sorun ne?" diye fısıldadım.

"Onu taşımak için altı kişiye ihtiyacımız var," diye fısıldadı Darren. "Ben düşünmedim..." Başını iki yana sallayarak burnunu çekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum..."

Sonuna kadar dolu olan kilisedeki herkes bize bakıyordu. Bazıları şaşkınlık içindeydi. Çoğunun bakışlarında acıma vardı.

Darren boğuk bir sesle, "Johnny?" diye seslendi. Dikkatini ikinci sırada, Aoife'nın yanında oturan ve Sean'a komik suratlar yapan erkek arkadaşıma çevirmişti.

Johnny bize odaklanarak doğruldu. Yapmaması gereken bir şeyle uğraşırken yakalanmış gibi görünüyordu. "Efendim?"

"Annemizi bizimle birlikte omuzlar mısın?"

Johnny açıkça belli olan şaşkınlığıyla koltuğa geri çöktü. "Emin mi-

siniz?" Kararsız mavi gözleri benden Joey'ye, sonra da Darren'a doğru çevrildi. "*Beni* mi istiyorsunuz?"

"Bunu yapmamış olsaydın burada dört beyaz tabut olacaktı." Darren kardeşlerimizi ve beni işaret etti. "Biz seni istiyoruz, o da böyle olmasını isterdi."

Johnny'nin gözlerinden duygular akıp geçerken hızla ayağa kalktı. Ceketini giymemişti, sadece beyaz gömleği ve kravatı vardı. Sıradan sendeleyerek çıkıp annemin tabutunun başında, hemen yanımda durdu.

Teyzemizin kocası da yanımıza geldi. Cumartesi günü Belfast'tan gelen Alex bize katılmadan hemen önce Darren'la el sıkıştı. "Senin yanında duracağım, bebeğim," diye kulağına fısıldadı. Ağabeyimin güzel erkek arkadaşı, onlara tuhaf tuhaf bakan rahibi görmezden gelerek eğildi ve Darren'ı dudaklarından öptü. "Her zaman."

Darren burnunu çekip onun elini tuttu. "Sadece bir kişiye daha ihtiyacımız var."

"Gussie," dedi Joey titreyerek. Arkadaşlarımızla birlikte üçüncü sırada oturan Gibsie'yi işaret ediyordu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var, dostum."

"Başka bir şey söylemene gerek yok, dostum." Gibsie sırasından kalktı ve onun yanına doğru yürüdü. "Gussie geldi," dedi omzunu sıvazlayarak.

Tadhg ve Ollie'ye dönerken titriyordum, cenaze görevlileri tabutu dikkatle omuzlarına kaldırırken ellerini sıkıca kavradım. Çocukları boylarına göre hızlıca yeniden düzenledikten sonra onlara yol gösterdim.

Peder McCarthy koridorda yürürken herkes ayağa kalktı. Ağabeylerim kollarını birbirlerine dolayarak annemizin tabutunu önden omuzlamıştı. Alex ve Michael ortadaydı, Johnny ve Gibsie ise arkada duruyordu.

Sessizce hıçkırarak, annemi yavaşça kiliseden çıkarıp bitişikteki mezarlığın görkemli güneşine doğru götürdükleri sırada yavaşça onları takip ettim. Dışarı çıktığımızda, "Sean," diye mırıldandım Tadhg'a doğru. "Ah, Tanrım. Sean'ı unuttuk."

Etrafıma bakınarak kalabalığın arasından deli gibi kardeşimi aradım. Sonra onu birkaç metre arkamda, Johnny'nin anne ve babasının arasında mutlu bir şekilde sallanırken buldum. Annesini toprağa vermek üzere olduğumuz gerçeğinden habersizdi. Gözlerim o sırada Aoi-

fe'ya ve hafif yaz esintisiyle yüzüne dökülen altın sarısı saçlarına takıldı. Benim olduğu tarafa bakmıyordu. Tüm dikkati ağabeyimin üzerindeydi, onu her an yok olabilecek değerli bir mücevher gibi izliyordu.

Ollie hıçkırarak, "Anne," derken yüzünü karnıma bastırdı.

"Şşşt. Geçti." Aoife'dan gözlerimi ayırdım ve kolumu kardeşimin küçük omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çektim, Tadhg'ın elini de diğer yandan sıkıca tutuyordum. Gözlerimi Johnny'nin beyaz gömleğinden ayırmadan tabutun peşinden yürümeye devam ettim, koyu renk ceketler denizindeki tek beyaz gömlek ona aitti.

Mezarlığın uzak köşesindeki yeni kazılmış mezara ulaştığımızda, annemi arsanın yanındaki tahtaların üzerine taşımalarını uyuşuk bir şekilde izledim. Peder McCarthy annemin mezarı başında dua etmeye devam ederken ağabeylerimiz sessizce yanımıza geldi.

Johnny hemen arkamdaydı. Bana o kadar yakın duruyordu ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor, nefesleriyle birlikte gömleğinin sırtımda hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Yavaş ve sabit.

Al ve ver.

Güm, güm, güm.

Kendimi ona yaslayıp sunduğu tüm rahatlığı aldım. O anda benim gücüm olmasına izin verdim.

Peder McCarthy ayinin son bölümünü bitirdiğinde, Patrick Feely'nin rahibin kullandığı mikrofona doğru adım atmasını ve göğsüne bağladığı gitarı hafifçe tıngırdatmasını izledim. Peder McCarthy ayin sırasında çalınmasını istediğimiz bir şarkı olup olmadığını sormuştu. Johnny de Darren'a arkadaşının gitar çaldığını ve bizim için çalmaktan onur duyacağını söylemişti. Feely'nin de yardımıyla Darren tören için birkaç güzel şarkı seçmişti ama annem toprağa indirilirken çalınacak şarkıyı seçen kişi Joey'ydi. Bu şarkının özellikle çalınması gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Live'ın *Lightning Crashes* şarkısının sözleri mezarlıkta yükseldi. Feely'nin sesi o kadar güzel ve akılda kalıcı, şarkının sözleri o kadar keskin ve derindi ki duygularımla olan savaşı kaybettim. Joey'nin bu şarkıyı annem için seçtiğini bilmek, dinlemeyi neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu. Kalbimdeki acı baş edemeyeceğim kadar fazlaydı.

"Yapamam..." Ağlayarak arkamı döndüm ve Johnny'nin göğsüne sığındım. Joey ve Darren'ın onu yavaşça yere indirmesini izleyemiyordum. "Bunu yapamam!"

"Yanındayım, bebeğim," diye fısıldadı Johnny. Beni kollarıyla sarmaladı. "Ben buradayım."

"Hayır! Solucanlar... çok karanlık! Durun! Anne... Anne, hayır!" Ollie aniden yüksek sesle bağırmaya başladı. Onu kucaklamak için Johnny'den uzaklaştım ama kardeşim kalabalığı yararak doğruca Bay Kavanagh'a doğru koştu. Johnny'nin babası eğilerek onun kollarına aldı ve hızla mezardan uzaklaştırıp Bayan Kavanagh'nın Sean'la birlikte durduğu kapıya doğru götürdü.

Ağabeylerim annemizi dikkatlice toprağa indirip kendilerini kutsadılar.

Darren hıçkırarak ağlarken doğruca Alex'in yanına gitti.

Joey annemiz hayattayken yaptığı gibi, onun hemen yanında duruyordu. Annemizin son durağı olacak çukura bakıyordu. Yanağından tek bir gözyaşı damlası düştüğünde, onunla birlikte mezarın içinde kayboluşunu izledim.

Patrick şarkısını bitirdiğinde, yas tutan kalabalık geride sadece yakın arkadaşlarımız kalana kadar yavaşça dağıldı.

Tadhg burnunu çekerek ağabeyimizin durduğu yere doğru yürüdü ve elini ona doğru uzattı. Joey gözlerini mezardan ayırmadan kolunu ona dolayıp yavaşça göğsüne yaslanmasını sağladı. "Gitmen gerek, Joe," dedi Tadhg. "O adamlar seni hastaneye götürmek için John ve Edel'le birlikte kapıda bekliyorlar."

"Ben, şey..." Joey boğazını temizleyerek onun başını okşadı. "Darren'la birlikte git. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Ama hemen gitmen gerekiyor..."

"Hadi, Tadhg," diye sözünü kibarca kesti Darren. Onu Joey'den uzaklaştırmak için hamle yaptı. "Ona bir dakika ver." Joey'nin omzunu sıkarak, "Ziyaretçi kabul ettikleri anda seni görmeye geleceğim," diye fısıldadı.

"Geri gel, tamam mı?" Tadhg burnunu çekip kollarını Joey'nin beline doladı. "İyileş ve bize geri dön, seni pislik herif."

"Tamam." Joey güçsüzce başını salladı. "Planımız bu, ufaklık."

"İyileşecek," dedi Darren. "İyileşeceksin. Bunu yapabilirsin, Joey Lynch. Sen hayatımda tanıdığım en güçlü, en dik başlı insansın."

"Sadece onu al, Darren..." Joey kesik nefeslerle başını öne eğdi. "Onlar buradayken bunu yapamam."

Darren başka bir şey söylemeden ağlayan kardeşimizi mezardan uzaklaştırdı.

"Joe," diye mırıldandım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yanımda duran erkek arkadaşıma sarıldım. "Bunu yapmanı istemiyorum..."

"Söyleme, Shan," diye yalvardı. Sonunda bakışlarını mezardan ayırıp bana baktı. "Eğer o sözleri söylersen, yapamam. Bunu *gerçekten* yapmam gerekiyor..." Sesi çatladı ve kan çanağına dönmüş gözlerini Johnny'ye çevirmeden önce keskin bir nefes aldı. "Kavanagh, bana bir iyilik yapıp..."

Johnny huysuzca, "Olmuş bil, dostum," diyerek beni daha sıkı kavradı. "Endişelenme."

Aoife sessizce her şeyi izlediği yerden bir adım öne çıktı. Tek kelime etmeden annemin mezarına doğru yürüdü, içine tek bir kırmızı gül bıraktı ve geri dönüp ağabeyimin yüzüne baktı.

"Sana gelmemeni söylemiştim," dedi ağabeyim titreyerek.

"Ben de sana nefesini boşa harcama demiştim." Aoife çenesini ona doğru eğdi.

"Burada olmamalısın," dedi ağabeyim boğuk bir sesle. Başını iki yana sallayarak. "Bunun iyi olmadığını biliyorsun..."

"Umurumda değil," diye sözünü kesti Aoife. "Şimdi kollarını bana sar. Üç ay daha görmeyecekmişsin gibi sarıl bana."

"Tanrım..." Joey ürpererek onu kendine çekti ve alnını onunkine yasladı. "Beklemeyeceksin, beni duydun mu?" Burnunu çekip titreyen elleriyle onun yanaklarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Hayatını yaşa, tamam mı?"

"Kapa çeneni, Joey Lynch." Aoife hıçkırarak ona sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

"Sen kapa çeneni, Aoife Molloy," dedi ağabeyim sertçe. Ardından kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

"Çıktığında burada olacağım."

"Burada *olma*," dedi Joey boğuk bir sesle. "Daha iyi bir yerde ol."

"Senden emir almayacağım," diye mırıldandı Aoife. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Çünkü sen aptalın tekisin," diye fısıldadı Joey. "Hayatını benim için mahvediyorsun. Bunu biliyorsun. Herkes sana bunu söyleyip duruyor ama sen onları dinlemiyorsun..."

"Çünkü mahvolacak olan şey benim hayatım." Aoife ona meydan okuyarak karşılık verdi. "Şimdi o seksi kıçını kaldır ve eve, yanıma dön." Elini arkasına uzatıp vurgulamak için onun kalçasına bir çimdik

attı. "Çünkü sana sağlıklı bir şekilde ihtiyacım olacak, tamam mı?"

"Ben kötü bir bahisim..."

"*Tamam* mı?"

Joey derin bir nefes alıp başını salladı. "Evet, tamam."

Aoife titreyen dudaklarıyla, "Şimdi bana bir öpücük ver ve beni sevdiğini söyle," diye emretti. "İyi bir öpücük olsun."

"Hadi, Shan," dedi Johnny. Kolunu omzuma dolayarak dikkatimi onlardan uzaklaştırdı. "Onları rahat bırakalım."

"Olur, tamam." Mezarlıktan uzaklaşırken titreyerek ona doğru yaslandım. "Bugün için teşekkürler," dedim elimi beline dolayarak. "Her şey için."

"Son birkaç gündür inanılmazdın, Shan," diye karşılık verdi huysuzca. "Bu gücün nereden geldiğini bilmiyorum ama çok alçakgönüllüsün." Başını iki yana sallarken derin bir nefes verdi. "Ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum, Shannon Lynch."

"Ben inanılmaz falan değilim, Johnny," diye mırıldandım. "Sadece başımı suyun üstünde tutmaya ve boğulmamaya çalışıyorum."

"Boğulmayacaksın, sen mücadelecisin."

"İyi bir yüzücü değilim," diye itiraf ettim.

"O zaman sana bir can yeleği atar ve seni kurtarmak için yüzerim." Beni kendine doğru çekti. "Çünkü mükemmel bir yüzücüyüm."

"Böyle bir günde yüzücülerinden mi bahsediyorsunuz?" diye takıldı Gibsie. Mezarlığın kapısında ailemizin ve arkadaşlarımızın geri kalanının durduğu yere gelmiştik. "Tanrım, Johnny. Zamanlaman harika, dostum."

"Kapa çeneni, seni koca ahmak," diye homurdandı Lizzie. Ardından onun kafasının arkasına bir tane vurdu. "*Sen de* doğru zamanı seçmelisin."

"Buna iyi tarafından bakmak deniyor." Gibsie ona ters ters baktı. "Ayrıca yaptığın şeye saldırı denir."

Lizzie gözlerini devirdi. "Her neyse. Benimle konuşma."

"İyi," diye karşı çıktı Gibsie. "Bana dokunma."

"Sorun değil," diye mırıldandı Lizzie. "Zaten el dezenfektanına ihtiyacım var."

"Evet," diye tersledi Gibsie. "Dilin için."

"Kahrolası bir gün için bunu yapmayı bırakabilir misiniz?" diye homurdandı Johnny. "Tanrı aşkına, şu halinize bir bakın." Başını küçük kardeşlerimin anne ve babasıyla birlikte durduğu yere doğru eğdi

ve meraklı gözlerle onların etkileşimini izledi. "Sadece bir saatliğine ateşkes ilan edin." Ardından elini kolumun üstünde hafifçe gezdirdi. "Daha fazla kavga istemiyoruz."

"Evet." Lizzie'nin yanakları kızarmıştı. "Elbette."

"Boş ver onları, civcivim," dedi Claire. Bana sarılmak için öne doğru adım attı. "Bugün çok iyi bir iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, Claire." Titreyerek ona sıkıca sarıldım ve bir adım geri çekilip zayıfça gülümsedim. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Hughie ve Gibsie'nin arasında duran Feely'ye baktım. "Ailem adına bunu yaptığın için çok teşekkür ederim." Ellerimi birbirine kenetleyerek ayaklarının dibindeki gitar kutusunu işaret ederek gülümsedim. "Sesin çok güzel."

Yanakları parlak pembeye büründü. "Benden istendiği için onur duydum."

Gibsie nazikçe, "Bu adam bizim kapalı kutumuz," diye araya girdi. Feely'nin omzuna hafifçe vurdu. "Pa sürprizlerle doludur."

"Ona damla çikolata vermek zorunda mıydın, John?" diye yüksek sese inledi Bayan Kavanagh. Dikkatimi o tarafa doğru çekmişti. "Dışarısı yirmi dört derece ve üzerinde özel yapım bir *Ralph Lauren* var." Sean'ın önünde diz çökerek tasarımcı çantasından bir mendil çıkardı ve kardeşimin çikolata kaplı yüzüyle parmaklarını temizledi. "Sana ne verdi, Seany?"

"Atıştırmalık bir şeyler istedi." Bay Kavanagh kıkırdarken pişman görünmüyordu. "Sen de yeni yürümeye başlayan bir çocuğa altı yüz *euro* değerinde bir takım elbise giydirdiğin için daha kötü sayılırsın, bebeğim." Elini özel dikim takım elbisesinin cebine sokarak bir avuç dolusu damla çikolata çıkardı. Ardından zevkle sırıtan Tadhg ve Ollie'ye elini uzattı.

"Kıskanma," diye uyardı Johnny. Kardeşlerime kaşlarını çatarak bakan arkadaşını uyarıyordu. "Diyet yapıyorsun ve sen yetişkin bir adamsın."

"Merak etme, benim yaşlı çiçeğim," dedi Bay Kavanagh. Gibsie'ye doğru bir paket fırlattı. "Senin için de biraz ayırdım."

"Gol!" Gibsie paketi yırtıp açtı ve tek seferde mideye indirirken sessizce güldü.

"Seni anlamıyorum, Gibs." Feely acıyla iç çekti. "Gerçekten anlamıyorum."

"Çocukları arabaya geri götürsen olur mu, canım? Gitmeden önce

Joey'yle konuşmam gerekiyor." Bayan Kavanagh doğrulup elbisesini düzeltti. "Öğle yemeği için hepinizi eve bekliyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Evet, çok teşekkürler, Bayan Kavanagh."

"Sağlam birisin, Anne K," diye ekledi Gibsie. "Memnuniyetle gelirim."

"Sakın o çocuklara öğle yemeğinden önce daha fazla şekerleme vermeye kalkma, John." Bayan Kavanagh kocasına sırıtarak bakıp parmak uçlarına doğru eğildi ve tıraşlı yanağına bir öpücük kondurdu. "Yoksa *şekerlemeni* alamazsın."

"Yüce Tanrım." Johnny boğuk bir sesle elini yüzüne götürdü. "Hadi ama, Shan..." Öğürerek elimi tuttu ve kapıya doğru ilerledi. "Birlikte anksiyeteden kusmaya başlamadan önce buradan gidelim."

73
PİKNİKLER VE PİERCİNGLER
JOHNNY

Sıcak bir yaz günüydü ve başka şartlar altında, sahile ya da nehre yakın bir yerde iç çamaşırlarıma kadar soyunmuş olurdum. Ancak kız arkadaşım ebeveynlerini yeni kaybetmişti. Bu yüzden durumu kabullenip kravatımı çıkardım ve gömleğimin en üstteki üç düğmesini çözdüm.

Sekizimiz evimin arka bahçesine yayılmıştık. Üzerimizde duran cenaze kıyafetlerimizle Tadhg, Ollie ve Sean'ın ağaç evde oynamasını izliyorduk. Yetişkinlerin hepsi eve dönmüştü, yemek servisi yaparak saçma sapan sohbetlerle vakit geçiriyorlardı. Shannon için bu kadarı çok fazlaydı. Kapıdan içeri adımımızı attığımız anda yeni bir destekçi sürüsüyle karşı karşıya kaldığını anlamıştım. Bu yüzden arkadaşlarımız ve kollarımızın altına sıkıştırdığımız bir yığın yiyecekle dışarı kaçmıştık.

Çimlere uzanıp saçından bir tutamı parmağıma dolarken derin bir nefes aldım. Shannon'ın kokusuyla göğsümü doldurdum ve sonrasında memnuniyetle iç geçirdim.

"Sonsuza kadar burada kalabilirim," diye fısıldadı kolumun altından. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirirken yaz güneşinin altında kavruluyordu. Parmaklarını benimkilere dolayarak yanağını göğsüme yasladı. "Tam burada, şu anda."

"Hmm." Onaylarcasına başımı sallayıp parmaklarını güven verici bir şekilde sıktım. "Ben de öyle."

"Artık dayanamıyorum," diye homurdandı Gibsie. "Gerçekten üzgünüm, Küçük Shannon." Oturduğu yerden kalkıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Duygularına saygılı ve düşünceli olmam gerektiğini biliyorum ve gerçekten uslu durmaya çalışıyorum. Ama üstümdeki kıyafetlerden bir an önce kurtulmazsam *beni* gömmek zorunda kalacaksınız!" Gömleğini çıkarıp yanına uzanmış olan Claire'in üzerine fırlattıktan sonra kemerinin tokasına uzandı. "Hayalarım çok terliyor, apışımı yırtacağım!"

Kız arkadaşımın yanında hayalarından bahsetmesi konusunda azarlamak için ağzımı açtım. Ancak Shannon'ın kahkahası kendimi dizginlememe neden oldu. "Apış da ne?"

Lizzie papatya zinciri yaptığı yerden, "Aman Tanrım. Az önce ona bunu sormuş olamazsın, Shan," diye homurdandı.

"Iyy," diye homurdandı Katie. Kendi papatya zincirini onunkine eklemekle meşguldü. "Bu kelimeden nefret ediyorum."

"Ben de," diye onayladı Lizzie. "Rahatsız edicinin de ötesinde."

"Ne?" Shannon omuz silkti. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben de," dedi Claire elini kaldırarak.

"Peki o zaman." Gibsie ayağa kalkarken kıkırdadı. "Siz kızlara erkek bedeni hakkında bir eğitim vermemin zamanı gelmişti, değil mi?"

"Eğer kız kardeşim ve kız arkadaşımın önünde iç çamaşırlarını çıkarırsan, geriye apış falan kalmaz," diye hırladı Hughie. Takım elbisesinin pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmış, beyaz iç çamaşırının beline uzanan arkadaşımıza ters ters bakıyordu.

"Ya da kalp atışın," dedim uyarırcasına. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Bunu aklından bile geçirme, sikik herif."

"Pantolonunu giy." Feely sakince araya girdi. "Ağacın tepesinde çocuklar var."

"Pantolonumu tekrar giymeyeceğim." Gibsie öfkeli görünüyordu. "Masum gözlerin iyiliği için iç çamaşırımın üzerimde kalmasını kabul ediyorum ama en iyi teklifim bu. Hava çok sıcak."

Ollie ağaç evinden, "Şunun memelerine bak," diyerek güldü. Gibsie'yi parmağıyla işaret ediyordu. "Onlara küpe takmış."

"Kulak kabartmayı bırak, Ollie," diye karşılık verdi Shannon.

"Şuna bak! Elinde de bir dövme var..."

"Ollie," diye tersledi Shannon. "Git ve oyna."

"İyi," diye homurdandı Ollie. Ardından ağaç eve geri döndü.

"Memeler," diye alayla güldü Hughie. "Bu çocuğu seviyorum."

"Hey, Katie," diye mırıldandı Gibsie. Hughie'nin kız arkadaşına bakarak kaşlarını oynattı. "Memelerim hakkında *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu göğüs kaslarını sıkarak.

"Hughie'nin memelerini tercih ederim." Katie ona sırıtarak karşılık verdi. "Onlar çok daha diri."

"İyi deneme, sikik," diye güldü Hughie. Sonra yattığı yerden kalkıp sevgilisinin yanağına bir öpücük kondurdu.

Gibsie oflayarak Claire'e döndü ve ona şeytanca sırıttı. "Apış bir erkeğin hayalarıyla şeyi arasındaki deri bölgesidir..."

"Kapa çeneni, dostum," diye tıslayarak bir şişe suyu ona fırlattım.

"Göt deliği," diye bitirdi Gibsie. Az önce kafasının yan tarafına çarpan şişeden hiç etkilenmemişti. "Eğer teknik bir terim kullanmak istersen anüs diyebilirsin."

"İnanmıyorum!" Claire ona bağırırken oturur pozisyona geçti. Gözleri şaşkınlıkla açılmış ve karşısındaki çocuğun iç çamaşırına odaklanmıştı. "Bunu bana daha önce söylemedin, öyle mi?"

Gibsie çapkın bir ses tonuyla, "Sana gösterebilirim," diye öneride bulundu. "Benimle şu ağacın arkasına gel ve sana erkek anatomisi hakkında kapsamlı bir ders vereyim..."

"Bekle bir dakika!" diye hırladı Hughie. Dikkati kız kardeşinin baktığı yere odaklanmıştı. Ayağa fırlayıp arkadaşımızın iç çamaşırını işaret ederken, "*Bunu* ne zaman aldın?" diye tısladı.

Gibsie masum görünmeye çalışarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

Hughie biraz dehşete düşmüş gibi görünürken başını yana eğdi. Belli ki onun aletini inceliyordu. "Göster bize."

"İç çamaşırlarımı çıkarmamın yasak olduğunu söylemiştin," diye homurdandı Gibsie. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Apış aramı tehdit ettin."

"Lanet olsun." Feely bir kahkaha attı. "Yapmış olamazsın!"

Hughie solan yüzüyüle, "Siktir, yapmış işte," diye mırıldandı.

"Ah, dostum." Feely inleyerek yan tarafa döndü. "Başın dertte."

"Şaşırmış gibi görünmüyorsun, kaptan." Hughie bana şüpheyle bakıyordu. "Neden şaşırmadın?"

"Gibsie ne yapmış?" diye sordu Shannon.

"Şey..." Doğrulup sevgilimin yüzünü göğsüme bastırma ve kulaklarını kapatma dürtüsüne direndim. "Bilmek istemezsin."

"Dâhi herif penisini deldirmiş," dedi Lizzie aniden. "Şuna bak, iç çamaşırından dışarı fırladığını görebiliyorum. Resmen selam verir gibi el sallıyor."

"Bakma ona," diye bağırdım. "Hiçbiriniz bakmayın." Gibsie'ye doğru dönüp, "Şunu yok et," diye tısladım.

"Prens Albert *piercing*'i taktırdığına inanamıyorum," dedi Lizzie gözlerini devirerek. "Bu çok çirkin."

"Yaptırmadı," diye savunmaya geçti Claire. "Jacob's Ladder *piercing*'i taktırdı. Ayrıca hiç de çirkin değil. Çok hoş."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Hughie. Kız kardeşine ters ters bakıyordu. "Neyin peşindesin sen?" Gözlerini kıstı. "Onun *piercing*'ine mi bakıyordun?" Claire'in yanakları kızardığında, Hughie bakışlarını Gibsie'ye doğru çevirdi. "Kız kardeşimi mi ayarttın?"

"Hayır..." diye yanıtladı Claire. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Ben... şey, sadece fark ettim."

"*Fark ettin*," diye yineledi Hughie. Sesi şaşkınlıkla karışıktı. "Peki delinmiş *aletini* nerede gördün, Claire?"

Gibsie topu bana atarak, "Johnny çağrıldı!" diye ağzından kaçırdı. "Johnny çağrıldı. Johnny çağrıldı. Buna odaklanın!"

"Ne?" Hughie'nin gözleri büyüdü ve bana doğru döndü. "Çağrıldın mı?"

"Öyle mi?" diye sordu Feely. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "*Ne zaman?*"

Shannon yanımda kaskatı kesildi. Zihnimde ayağa kalkıp en iyi arkadaşımın ağzını burnunu kırdığımı hayal ettim. "Teşekkürler, *dostum*," diye çıkıştım ona bakarak.

"Evet!" diye cıyakladı Claire. Hevesle başını sallıyordu. "Lütfen, Tanrım. İşte *buna* odaklanın."

"Kız kardeşine ne yaptığıma değil," diye onayladı Gibsie.

"Kız kardeşime ne yaptın lan sen?" diye sordu Hughie. "Eğer o metal çubuğu ona yaklaştırırsan, onu kesip atarım..."

"Johnny de A takıma çağrıldı," diye ağzından kaçırdı Gibsie. Acınası bir şekilde kendini gizleme çabasıyla topu bir kez daha bana atmıştı. "U20'ler ve üst lig." *Beni ezip geçmeye devam et, neden yapmayasın ki...* "İki kez çağrıldı!"

"Yüce İsa! Başardın, kaptan!" Hughie tökezleyerek ayağa kalkarken göğsünü tuttu, ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Lanet olsun, gerçekten *başardın!*"

"Üst lig takımı mı? Ah Tanrım, kusacağım." Feely burnundan zorlukla nefes alıyordu. "Şu anda seninle çok gurur duyuyorum. Ayrıca senin için o kadar korkuyorum ki, ayaklarımı yerde hissedemiyorum."

"Sadece üst lig takımının yedek oyuncusuyum," dedim kendimi inanılmaz derecede rahatsız hissederek.

"U20'lerde dış orta saha oyuncusu olarak *başlıyorsun*," diye hatırlattı Gibsie. "Sanırım 13 numara senin için o kadar da şanssız değil. Öyle değil mi, kaptan?"

"O kadar da büyük bir mesele değil." Kız arkadaşıma temkinli bir şekilde baktım. Uğruna çalıştığım her şeyin karşılığını almanın eşiğindeydim. Son on iki yılımı canavar modunda, şu anda kapımı çalan zor kariyere ulaşmaya çalışarak geçirmiştim. Hayatımda yaptığım tüm fedakârlıklar; partileri asmak, yediklerimi bir robot gibi kontrol etmek ve

vücudum patlama noktasına gelene kadar antrenman yapmak karşılığını veriyordu. Sıkıcı bir piç kurusu olmak, cumartesi akşamları ve pazar sabahları arkadaşlarımla takılmak yerine spor salonunda ter dökmek? Hepsi tam olarak bu an içindi. Bu noktaya gelmek için. Kim olduğumun ve neleri başarabileceğimin farkına varmak için. Geçen cumartesi koçun ofisine götürülmem ve yeterince iyi *olduğumun* söylenmesi için. Bunu *başarmıştım.* Ancak kendimi tatmin olmuş hissetmek yerine *boşlukta* hissediyordum. Çünkü yol boyunca bir yerlerde, beynimin ya da kalbimin izni olmadan, geleceğime yönelik hayallerim ve hedeflerim değişmişti. Bu değişimin farkında bile değildim. *Shannon* olmadan bunların hiçbirini istemediğimi fark ettiğim o ana kadar, endişemin tüm gücünü hissetmemiştim. Kafamın üzerinde beliren sözleşme -yaz maçlarında performans gösterirsem Dublin'de kendi eyaletimle garanti altına aldığım sözleşme- *beni ondan* uzaklaştırdığı takdirde kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Çünkü o burada olacaktı ve ben de uzaklara gidecektim. Bunca şeyden sonra onu nasıl bırakabilirdim ki?

U20 takımına girmek uzun zamandır planımdı ve şansımı denemek için sabırsızlanıyordum. Bunu hak etmiştim. Bunu *istiyordum.* Tanrım, tabii ki istiyordum. Dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok istiyordum. Sadece isteğim ona karşı hislerim kadar fazla *değildi.*

Kendimi tamamen çıkmazda hissediyordum. Yaz turu için üst lig takımıyla seyahat etme ihtimali, Shannon'ın ebeveynlerinin ölümü ve onun hayatındaki olaylarla birleşince tamamen darmadağın olmuştum.

Kendim için ne yapmam gerektiğini biliyordum ama *bizim* için yapmam gereken şeyle aynı değildi. Eğer gidersem, onu varlığıma en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda yalnız bırakmış olacaktım. Üçüncü sınıf sertifikası sınavları yaklaşıyordu ve ağabeyi rehabilitasyondaydı. Siktiğimin dünyası başına yıkılmıştı. Ben de dünyanın diğer ucundaki bir sahada ragbi topu kovalamayı düşünüyordum.

Günlerce ona takımdan bahsetmeye çalışmıştım. Bunu açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordum ve ragbi konusunu cenazeden sonraya bırakmaya karar vermiştim. Şimdi en yakın arkadaşım sayesinde durum açığa çıkmıştı. Shannon ise anlayamadığım bir ifadeyle bana *bakıyordu.*

Gibsie'ye onca zaman varken bugün ağzını açtığı için sessizce öfkelenerek hızla konuşmaya başladım. "Henüz gidip gitmeyeceğimden bile emin değilim. Ayrıca birkaç hafta daha var, o yüzden bu konuda

konuşmasak olur mu? En azından okulu aradan çıkarana kadar? Daha önümüzde bu hafta ve gelecek hafta var. Üstelik final sınavları..."

Hughie ve Feely öfkeyle araya girdi. "*Hayır!*"

"Tüm o hayaller ve planlar; sabahın erken saatleri, sayısız eziyet ve koşuşturma?" Hughie başını iki yana sallarken yüzüme artık beni tanıyamıyormuş gibi baktı. "Sonunda dünyaya nasıl biri olduğunu göstereceksin, kaptan."

"Bu çok büyük bir olay, Johnny," diye ekledi Feely. "Devasa büyüklükte."

"Gerçekten değil," diye mırıldandım bıkkınlıkla. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "O yüzden hepimiz sakinleşebilir miyiz?"

"Aslında bu muhtemelen hayatının bugüne kadarki en büyük meselesi," diye söze karıştı Lizzie. "Sadece söylüyorum."

Telaşlanarak, "Sadece *söylemesen* olmaz mı?" diye tersledim onu. "Tanrı aşkına, bunu konuşmanın sırası değil."

"Tebrikler," dedi Shannon boğuk bir sesle. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Başardın."

Mutlu muydu? Üzgün müydü? Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim, sadece birkaç saat önce annesinin toprağa verilişini izlerken yüzünde beliren kederli ifadeydi. Ona gitmeyeceğimi, yanında kalacağımı söylemek istedim. Eğer o da isterse gerçekten kalırdım... ama bir parçam *çaresizce* bir fırsat bekliyordu. Böyle hissettiğim için kendimden iğreniyordum ancak duygularımı değiştiremezdim. "Shan... Ağlama, bebeğim. Henüz kesin değil. Henüz bir karar vermedim..."

"*Başardın!*" diye bağırarak kollarını bana doladı. "Başardın, Johnny!" diye cıyakladı. Kucağıma atlayıp kollarını ve bacaklarını etrafıma sardı. "Aman Tanrım! Seninle çok gurur duyuyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Elbette," dedi burnunu çekerek. Sonra geri çekilip bana gülümsedi. "Bunun için çok mücadele ettin, Johnny." Yanaklarımı okşayarak eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bunu hak ettin."

"Ama ağlıyorsun," dedim duygusallıktan kalınlaşmış bir sesle.

"Çünkü senin için çok mutluyum." Konuşurken hem gülüyor hem de hıçkırıyordu. "Sıkı çalışmalarının karşılığını alıyorsun." Burnunu çekerek yüzümü küçük elleriyle kavradı ve alnını benimkine bastırdı. "Senin zamanın geldi." Büyük mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş

halde, "Bunu kullan. Bu senin şansın," derken dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Onu kullan ve *parla.*"

"Korkuyorum," diye fısıldadım kulağına. Arkadaşlarımızın etrafta gizlice dinliyor olmalarını umursamıyordum. Patlamadan önce bunu içimden atmam gerekiyordu. "Bunu kullanmaktan ve *seni* kaybetmekten korkuyorum."

"Ben seninim," diye söz verdi. "İkisine de sahip olabilirsin."

"Hayatım boyunca bunun için savaştım, Shannon," dedim boğuk bir sesle. Göğsümün nefes almakta zorlanacak kadar sıkıştığını hissedebiliyordum. "Bu benim için bir heves değil."

Başını onaylarcasına salladı. "Biliyorum."

"Bunu yapmak *zorundayım,*" diye itiraf ettim. Gözlerimle beni affetmesi için ona yalvarıyordum. "Bunu *sonuna kadar* götürmek zorundayım."

Shannon gülümsedi. "*Biliyorum.*"

"O zaman neden her şey *yanlış* geliyor?" Boğazım düğümlendi.

"Yanlış değil, Johnny," diye fısıldadı. "Bu *doğru.* Korkutucu görünmesinin sebebi doğru olması."

"Yapmayacağım," diyerek panikle geri adım attım. "Eğer şüphelerin varsa, şimdi bana söyle ve yanında kalayım. Eğer istemiyorsan oraya gitmem. Sadece bana ne yapacağımı söyle, ben de yapayım..."

"Bunu senin için *istiyorum,*" diye sözümü kesti Shannon. "Hayallerinin peşinden gitmeni ve dünyaya ne kadar *harika* biri olduğunu göstermeni istiyorum."

"Ama bir aylığına burada olmayacağım," diye mırıldandım. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Belki de bir buçuk ay. Daha fazla da olabilir. Bu uzun bir süre, Shan."

"Eve döndüğünde ben burada *olacağım.* Bir ay, bir buçuk ay, iki ay ya da dört ay sonra olsa bile..." Burnunu çekerek bana ışıl ışıl bir gülümseme sundu. "Burada seni bekliyor olacağım."

"Aletimi acıtıyorsunuz," dedi Gibsie üzgün bir ses tonuyla.

"Ne?" Shannon'la dönüp ona bakarken aynı anda konuştuk.

"Aletim." Gibsie hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Johnny'nin gidişiyle ilgili tüm o konuşmalarla onu küçülttün." Claire'in yanma otururken nefes nefese kalmıştı. "İşte şimdi depresyona girdim."

"Ah, hadi ama. Sana da geri dönecek." Claire kolunu onun koluna dolayarak yanağını omzuna yasladı. "Bu kadar üzgün olamazsın, Gerard. Bu yaz beraber bebek yapacağız, unuttun mu?"

Claire'in başına çenesini bastırırken, "Evet, biliyorum," diye iç çekti. "Ama hâlâ böyle bir sorumluluğa hazır olduğumuzdan emin değilim, bebeğim. Ben daha on yedi yaşındayım."

"Hazır olsak da olmasak da bebekler geliyor." Claire uzanıp onun dizini okşadı. "Ayrıca ona izin vermek senin hatan."

Lizzie ve Hughie aynı anda, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Brian." Gibsie artık surat asıyordu. "Aslında testisleri inmemiş ve sandığımız gibi etrafa kurusıkı atmıyormuş."

"Peki bu durum, yazın bebek sahibi olma sebebinizi nasıl açıklıyor?" dedi Katie gözlerini kocaman açarak.

"Cherub'la sevişmiş," diye feryat etti Gibsie. "Paskalya tatili sırasında onları Claire'in odasında yakaladık. Üstelik şimdi *hamile*."

"Bizim kedimiz *Cherub* mı?" diye sordu Hughie. "Onu Brian mı hamile bıraktı?"

"Bir süredir şüphelerimiz vardı ama veteriner geçen çarşamba doğruladı," diye homurdandı Gibsie. "Onları ve tüm olanları gördük. Öyle değil mi, bebeğim?"

"Hı-hı. Ultrason monitöründe," diye onayladı Claire. "Altı yavrusu olacak."

"Bir kedinin hamileliğinin 56 ve 67 gün arasında sürebileceğini biliyor muydunuz?" diye sordu Gibsie.

Hepimiz aynı anda, "Hayır," diye cevap verdik.

"Şey... Önümüzdeki ayın ortasından itibaren her an doğum yapabilir," dedi Claire. "Bu heyecan verici değil mi?"

"Bana küçük bir servete mal olacak," diye iç geçirdi Gibsie. "Üstelik annem onların *benim* sorumluluğumda olduğunu söylüyor çünkü onu yatak odasına ben getirdim. Böyle olacağını bilmem gerekirdi ama bilmiyordum çünkü onun kedi sikinde sürekli bir prezervatifle dolaştığını varsayıyordum. Ancak hayır, o bana yalan söyledi... veterinerlere de yalan söyledi. Başından beri sperm dolu hayaları varmış!"

"Mahallede hamile bıraktığı tek kedi de o değil," diye ekledi Claire. "Görünüşe göre, Bayan Lovell'ın gri tekir kedisi geçen salı günü bembeyaz bir yavru doğurmuş. Yavrunun uzun tüyleri varmış, *her şeyi* ona benziyormuş."

Gibsie başını sallayarak, "Fahişe olmasından başka ne diyebilirim ki?" diye onayladı. "Brian pençelerini geçirdiği her vajinayı hamile bırakmayı kendine görev edinmiş, tacizci, tek testisli bir piç kurusu. Ama ben sadece Cherub'ın başında duruyorum," diye ekledi öfkeyle.

"İşte bu kadar. Onlara babalık yapacağım. Gece emzirmelerini seninle yapacağım, Claire. Doğumda orada olacağım. Ama hepsi bu kadar. Sahipleneceğim tek bebek sana ait olacak. Bayan Lovell'ın tekiri ya da başka bir kadının hamile kedisi hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum. Benim hikâyem bu kadar ve akışa sadık kalacağım."

"Siz birbiriniz için yaratılmışsınız," diye kıkırdadı Katie. "Bu çok sevimli."

"Onlara böyle söyleme, bebeğim," diye homurdandı Hughie. "Akıllarına bazı fikirler sokacaksın."

"Ama *bebekleri* olacak," dedi Katie. "Zaten birbirlerine bağlılar."

Lizzie öğürüyormuş gibi yaparak, "Yemeğimi çıkarmadan önce konuyu değiştirelim," diye araya girdi. "Geçiş yılı konusunda ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun?" Shannon elinin tersiyle yanaklarını siliyordu.

"Geçen hafta okulda bunun hakkında konuştular," diye açıkladı Lizzie. "Artık yıl seçeneğini getiriyorlar."

"Ciddi misin sen?" dedim ani bir öfke patlamasıyla. "Dördüncü sınıfı atlamama izin vermeleri için onlara *yalvardım* ama Twomey okulda artık yıl programı sunmayacakları konusunda kararlıydı."

"Belli ki fikrini değiştirmiş çünkü bize de teklif ediliyor," dedi Lizzie. "Dördüncü sınıfı atlayıp yazdan sonra doğrudan beşinci sınıfa geçme seçeneğimiz var." Shannon ve Claire'e baktı. "Ben kabul ediyorum, çocuklar."

Claire kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Bir yıl daha bu saçmalığa katlanacak mısın? *Tabii ki* kabul ediyorum," diye karşılık verdi Lizzie. "Elimde olsa hemen şimdi giderdim."

Feely sessizce, "İyi seçim," diye araya girdi. Ona başıyla küçük bir selam vermişti.

Lizzie kızardı. "Biliyorum."

"Ben henüz ne yapacağımı bilmiyorum," diye açıkladı Claire. "Bunun hakkında düşünmedim bile."

"Sen de atlamalısın." Gibsie kaşlarını oynatarak onu cesaretlendirdi. "Bu şekilde sınıfıma bir yıl daha yaklaşmış olursun."

"Peki bunun bana ne faydası olacak?" diye alay etti Claire.

Hiç vakit kaybetmeden, "Bizi programın önüne geçirecek," diye cevap verdi Gibsie. "Bu iyi bir işaret. Hayalarımda hissedebiliyorum."

Claire gözlerini devirdi. "Sen ve tuhaflığın."

"Ayrıca apış arası." Katie alayla güldü.

"Daima apış aram," diye katıldı Gibsie gülerek.

"Tanrım," diye inledi Hughie. "Bu kadar apış muhabbeti yeter artık..."

"Bu şekilde konuşmamız doğru mu?" diye sordu Feely. Shannon'a suçluluk dolu bir bakış attı. "Biliyorsunuz ki, bu şartlar altında..."

"Lütfen durmayın," dedi Shannon telaşla. "Bana karşı normal davranmaya devam edin."

Utangaç bir şekilde omuz silkerek bacaklarımın arasına, diğerlerine bakacak şekilde otururarak "Yardımcı oluyor," diye fısıldadı.

"Normal mi olmak istiyorsun?" Gibsie ona sinsi bir sırıtışla baktı. "Bunu yapabilirim."

"Yapamaz," diye araya girdi Lizzie. "Normal bir insan gibi davranması fizyolojik olarak imkânsız."

"İşte engerek yılanı," diye alayla karşılık verdi Gibsie. "Aferin sana, kızım. O zehirli dilini bir saatten fazla kontrol altında tuttun."

"Bok ye," diye homurdandı Lizzie.

"Seni yiyeceğime bok yerim."

"*Yıkıldım*," dedi arkadaşım yapmacık bir şekilde. "Bak gözyaşlarımı nasıl siliyorum," diye ekledi ortaparmağını yanağına sürterken.

"Siz hiç anlaşamayacak mısınız?" diye inledi Claire. "Bir günlüğüne bile mi?"

"Hayır," dediler aynı anda. Ardından birbirlerine ters bakışlar attılar.

Shannon göğsüme yaslanıp usulca iç çekti. "Gözyaşları, ragbi ve onların kavgası mı? Bu bizim normalimiz."

"Evet." Kollarımı ona dolayarak omzunu öptüm. "Sanırım öyle."

74
İYİLEŞME
SHANNON

Mutfağa girip okul çantamı tezgâhın üzerine bıraktığımda, "Shannon! Nasıl geçti, aşkım?" diye sordu Bayan Kavanagh. Cenazenin üstünden iki hafta geçmişti.

Bu eve girdiğimde ilk çarpan koku hep bu oluyordu. Tarif etmesi zordu ama *sıcaklığın* kokusunu alabiliyormuş gibi hissediyordum. Bu çok saçmaydı çünkü birinin nezaketinin kokusunu almak imkânsızdı. Ama bu kadın? Etrafa iyilik yayıyordu. Ayrıca yaptığı yemekler... Tanrı aşkına, tüm gün boyunca elimdeki çok sayıda lezzetli yemek ve atıştırmalığa yetişemiyordum. "Üçüncü yılı bitirdim." Düşüncelerimi bulunduğumuz ana geri döndürdüm. "Başardım."

Bay Kavanagh bana gülümsedi. "Evet, başardın."

"Ama o sınavlardan kalacağım," diye mırıldandım. Pencerenin yanındaki küçük masasında oturmuş, buzdolabında ve duvarlarda asılı duran düzinelerce parçaya yenisini eklemek üzere çizdiği son *şahesere* odaklanmış olan küçük kardeşime baktım. Sookie onun ayaklarının dibinde, kafasındaki yeşil boya iziyle horluyordu. "Üçüncü sınıf sertifikam? Onu geçemeyeceğim." Johnny'nin annesine dönerken sertçe yutkundum. "Ben sadece... Bana umut bağlamanı istemiyorum." Çaresiz hissederek omuz silktim. "Ben senin alışık olduğun gibi zeki değilim..."

"Sana o sınavlar hakkında ne demiştim?" Patates dolu bir buharlı tencereyi lavaboya bırakıp bana doğru yürüdü. "Aldığın not önemli değil." Yüzümü ellerinin arasına alarak bana gülümsedi. "Sonuçlar geldiğinde açmamıza bile gerek kalmayacak çünkü hiçbir önemi yok, tatlım. Bir kâğıt parçasındaki not benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama *senin* iyileşip okula dönerek yılı bitirmen, o sınıfta oturman senin *ne kadar* harika ve güçlü bir kız olduğunu gösteriyor. Üstelik beni herhangi bir sınav sonucunun yapabileceğinden daha çok gururlandırıyorsun." Beni sıkı sıkı kavradıktan sonra, "Şimdi otur ve seni doyurmama izin ver. O kemiklerin üzerine biraz daha et koyacağız.

Kahkahamı bastırıp ada tezgâha geçtim. O güne kadar gördüğüm en büyük pastırma ve lahana tabağını önüme koyduğunda gözlerim kocaman açıldı. "Ah, teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle. Tanrı aşkına, taba-

şimdakilerin onda birini bile nasıl yiyeceğimi merak ediyordum. Kemiklerimin üzerine kilo almam konusunda şaka yapmıyordu. Bayan Kavanagh'nın yemekleri sayesinde son bir ayda üç kilo almıştım.

"Rica ederim, tatlım," dedi bir tabak patatesi tezgâha bırakırken. "Şimdi, oğlum nerede?"

"Akademide." Bıçağımı ve çatalımı elime alarak pastırmayı küçük parçalara ayırmaya başladım. "Gitmeden önce beni eve bıraktı. Koçlar tura çıkmadan önce hazırlanması için onu oldukça zorluyor. Dokuzdan önce evde olacağını söyledi ama antrenörlerin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Tanrım," diye mırıldandı Bayan Kavanagh. "Bu kahrolası oyundan nefret ediyorum."

"Evet." Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Erkek arkadaşımın yedi gün içinde evden ayrılacağı gerçeğinin üzerinde durmayı reddederek bir çatal dolusu et ve sebzeyi ağzıma attım. Hepsini çiğneyip yuttuktan sonra, "Çocuklar nerede?" diye sordum.

"Ağaç evde ödevlerini yapıyorlar," dedi sahte bir iç çekişle. "Yemin ederim ki, ellerinde olsa o şeyin içinde yaşarlar."

"İlk kez tamamen kendilerine ait bir alanları oldu," diye açıkladım küçük bir gülümsemeyle. "Hiçbir yetişkinin sığamayacağı bir yere sahip olmak onlar için büyük bir yenilik. Bu onların güvende hissetmesini sağlıyor."

"*Sen* kendini güvende hissediyor musun?" diye sordu adaya yerleşerek. "Burada mutlu musun, canım?"

Hevesle başımı salladım, cevap vermeden önce ağzımdaki lokmayı yuttum. "Evet ve size çok minnettarım, Bayan Kavanagh. Size ve Bay Kavanagh'ya hepimizi kabul ettiğiniz için..."

"John ve Edel," diye düzeltti gülümseyerek. "Artık Bay ve Bayan Kavanagh muhabbeti yok, beni duydun mu?"

Yüzüm kızarırken, "Evet, Bayan Kavanagh... yani Edel," diye düzelttim. "Teşekkür ederim."

Biraz sonra, "Bu sabah Joey'yi görmeye gittim," diye söze girdi. "İyi görünüyor, canım."

Gözlerim kocaman açıldı. "Benim ziyarete gelmemle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Biraz daha zamana ihtiyacı var, tatlım." Hüzünle gülümsedi. "Kendine gelecek."

"Evet." Kalbim göğsümde sıkıştı. Joey beni görmek istemiyordu. O

tedavi merkezine yattığından beri, Aoife da dahil olmak üzere hiçbirimizi görmüyordu. Bağımlılıklarından çok daha derin nedenler yüzünden orada olması gerektiğini biliyordum ama onunla her gün konuşamamak benim için kolay değildi. "Tamam."

"Ama o iyi olacak," diye bana güvence verdi. "Sen de öyle."

"Darren bugün yine aradı." Ağabeyimin çılgın telefon görüşmeleri aklıma gelince irkildim. "Bugün dört kez."

Bayan Kavanagh gülümsedi. "Evi de aradı."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kaç kez?"

"Beş," diye kıkırdadı Bayan Kavanagh.

"Rahatlaması gerekiyor," diye iç geçirdim. "Her gün bir milyon telefon görüşmesi yapmak kimseye fayda sağlamaz."

"Sadece değişime alışmaya çalışıyor," dedi gülümseyerek. "Belfast'ta olmak ve sizi her gün görmemek onun için zor. Zamanla alışacaktır. Bu kadar endişeleniyor çünkü sizi seviyor. Sizi önemsiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Gerçekten de öyleydi. Artık geçmişte sahip olmadığım bir netliğe sahiptim. Ağabeyimi farklı bir ışık altında görebiliyordum, onun bizi sevdiğini biliyordum. Doğru olanı yapmış, Kavanagh ailesiyle gitmemize izin vererek bizi ne kadar sevdiğini göstermişti. Alex'le çocukları tek başlarına büyütmeleri mümkün değildi. İkisinin de kariyerleri vardı ve ağabeyim bu tür bir bağlılık için çok genç olduklarını kabul ediyordu.

"Alice teyzen aradı," diye ekledi Bayan Kavanagh. "Büyükannen Beara'ya yerleşiyormuş. Büyükannenin iyi olduğunu, Joey'yle onun için endişelenmemenizi söyledi."

"Gerçekten iyi mi?" diye mırıldandım. Büyük büyükannemin onu son gördüğüm gün ne kadar zayıf göründüğünü düşünüyordum. Annemle babamın cenazesinden bir gün sonra, tüm eşyalarıyla dolu bir arabaya binip torunuyla birlikte Beara'daki yeni evine doğru yola çıkmıştı. "Emin misin?"

"Yaşlı, yorgun ve yas tutuyor, Shannon," diye nazikçe cevap verdi Bayan Kavanagh. "Artık dinlenmesinin zamanı geldi. Hayatında biraz huzur ve sessizlik olsun. Teyzen ona çok iyi bakıyor."

"Onny'm," diye seslendi Sean. Elinde iki yeşil halkadan oluşan bir resim tutuyordu. "Sean ve Onny'm."

"Vay canına!" Bayan Kavanagh ayağa kalkıp resmi incelerken gözleri doldu. "Bu şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi."

Sean ona gülümsedi. "Benim Onny'm."

"Evet, aşkım," dedi Bayan Kavanagh kıkırdayarak. Resmi onun yapış yapış parmaklarından alıp buzdolabına astı. "Senin Johnny'n."

Ne kadar da önemli. Sean erkek arkadaşıma kafayı takmıştı. Gerçekten de onu her yerde takip ediyor, tüm hareketlerini izliyordu. Başta endişeliydim çünkü Johnny'nin kendini rahatsız hissetmesini istemiyordum. Onun kişisel alanında olduğumuz için yeterince kötü hissediyordum, küçük kardeşimin ona bir maymun gibi yapışmasına hiç gerek yoktu. Ancak Johnny bunu hiç umursamıyormuş gibiydi. Aslında ona hep zaman ayırıyordu. Her akşam spor salonundan ya da antrenmandan eve döndüğünde Sean'la birlikte kanepeye oturuyor ve günüyle ilgili gevezelik ederken sabırla onu dinliyordu. Sean'ın söylediklerinin çoğunun hiçbir anlamı yoktu ama Johnny yine de onu dinleyip, coşkulu cesaretlendirici sözler ve gülümsemelerle karşılık veriyordu. Küçük kardeşimin erkek arkadaşıma bağlandığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Johnny gelecek hafta Fransa'ya gittiğinde nasıl tepki vereceğini düşünmek beni korkutuyordu.

"Ofise gidip John'u çağırır mısın, Sean?" dedi Bayan Kavanagh. "Ona yemeğinin hazır olduğunu söyler misin?"

Sean hevesle başını sallayarak mutfaktan çıkarken Sookie de peşinden gidiyordu.

"Aferin oğluma," diye seslendi Bayan Kavanagh. Ardından gülümseyen yüzünü bana çevirdi. "Şimdi bir dakikalığına yalnız kaldığımıza göre, seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Anında paniklemeye başladım. "Şey... peki?" Çatalımı ve bıçağımı bırakıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve kıpırdanmamaya çalıştım. "N-ne hakkında?" *Bizi buradan gönderme. Lütfen, Tanrım. Bizi gönderme...*

"Sakin ol, tatlım. Ters giden bir şey yok," dedi karşımdaki tabureye otururak. Kesik bir nefes verirken omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Sadece biraz kız kıza sohbet etmek istemiştim."

"Tamam." Tüm dikkatimi ona verdim. Bu kadına karşı ne yapacağımı bilemediğim kadar çok minnet duyuyordum. "Elbette."

"Johnny'nin doğum günü için kamp geziniz önümüzdeki çarşamba olacak," derken kahverengi gözleri samimi ve tamamen benimkilere odaklanmıştı.

"Şey, evet," dedim başımı sallayarak.

"Hepiniz çadırları paylaşacaksınız," diye devam etti. "Erkekler ve kızlar... Sen ve Johnny."

Ne demek istediğini anladığımda yüzüm kızardı. Anında *tam ola-*

mk nereye varmak istediğini anlamıştım. Boynumda bir sıcaklık hissederken, "Claire'in çadırında uyuyacağım," diye yalan söyledim. "Sorun yok."

"Beni rahatlatmaya çalıştığın için seni seviyorum," dedi sırıtarak. "Ama sana inanırsam aptal bir kadın olurum."

Biraz daha kızardım.

"Shannon... Sana kızmıyorum, canım," diye aceleyle beni yatıştırmaya çalışarak. "Aslında seninkine çok benzer bir durum yaşadım." Gülümseyerek uzandı ve elimi tuttu. "Evlenmeden önce yıllarca John'un ailesiyle yaşadım."

Ağzım açık kaldı. "Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı. "Senden biraz daha küçükken evden kaçmıştım. John'un annesi beni yanına aldı. Başımı sokacak bir ev verdi, karnımı doyurdu, giydirdi ve moda alanında başarılı bir kariyer yapmamı sağlayacak bir eğitim almamı sağladı." Parmaklarımı nazikçe sıktıktan sonra, "Bana umutsuzca ihtiyacım olan ikinci şansı verdi. O zamanlar kendimde bile görmediğim bir şeyi bende görüp canlanmamı sağladı. Harika bir kadındı ve ölmek üzereyken ona bakmak için Cork'a geri dönmekte hiç tereddüt etmedim," diye devam etti. "Johnny Dublin'i ve şehir hayatını geride bıraktığı için *çok öfkeliydi.* Ama buraya geri dönmem gerektiğini biliyordum. Oğlumun da babasının büyüdüğü yerde büyümesini istedim. Büyükannesinden doğal bir şekilde yayılan iyiliğin etrafında olmasını istedim. Bu kökleri beslemek istedim." Bana gülümseyerek baktı. "İşte bu yüzden Cork'ta kaldık ve oğlum bugün olduğu gibi büyüdüğü için doğru kararı verdiğimi biliyorum."

"Vay canına," diye soludum. Göğsümde bir duygu kabarması hissediyordum. "İnanılmaz bir insana benziyor." *Tıpkı senin gibi.*

"Öyleydi," diye onayladı sevgiyle gülümseyerek. "Ama onunla ilgili en çok sevdiğim şey, beni mutfağına oturtup hayatım boyunca yaptığım en *rahatsız edici* konuşmayı yaptığı gündü." Bayan Kavanagh sırıttı. "Tıpkı şimdi seninle yapacağım konuşmaya benziyor."

Aman Tanrım.

"Oğlumu sevdiğini biliyorum," diye devam etti. "Onun da seni çok sevdiğini biliyorum. Bu yüzden, eğer kafamı kuma gömüp dürtüleriniz yokmuş gibi davranırsam aptal bir kadın olurum."

"Dürtüler mi?" diye mırıldandım mahcubiyetle. *Aman Tanrım!*

"Dürtüler," diye onayladı Bayan Kavanagh. "Geçen ay ikinizi de içinde bulduğum türden dürtüler gibi?"

Ah, olamaz.

Lütfen, Tanrım. Hayır...

"Johnny iyi bir çocuktur, Shannon," diye devam etti. "Gerçekten de öyle ama senin yanında kendini kaybediyor."

Utanarak ellerimi birbirine kenetledim ve bir iniltiyi bastırdım. "Özür dilerim?" dedim sonunda başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden. "Kafasını karıştırdığım için?"

"Bilmeni isterim ki, John'la birlikte oğlumuz üzerinde harika bir etkiye sahip olduğunu düşünüyoruz," dedi gülümseyerek. "Sen hayatına girdiğinden beri, Johnny'nin giderek daha fazla kendini bulduğunu görüyorum. Yeniden eğlenceli biri oldu. Gerçek bir genç gibi davranıyor. Onun için bu özelliğin kaybolduğundan endişeleniyordum ama sen onun içindeki çocuğu ortaya çıkardın. Fakat aynı zamanda onun içindeki pervasızlığı da ortaya çıkardın." Derin bir nefes aldı. "Shannon, ben aptal bir kadın değilim, aşkım. Burada neler olduğunu anlıyorum ve bu kadar yakın bir yerde yaşarken... Şey, kendini koruduğundan emin olmam gerekiyor."

"Aman Tanrım." Utançtan gözlerim dolmak üzereydi.

"Jonathon'la aynı konuşmayı onlarca kez yaptım ama fiziksel ilişkiniz hakkında bana yalan söylediğini biliyorum."

Gözlerimi hızla kırptım. "Şey..."

"Aynı soruları sorarsam senin de yalan söyleyeceğini biliyorum," diye ekledi. "Shannon, oğlumu kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum. Ama senin başını belaya sokarsa onu öldürürüm. Sen bana emanetsin, canım. Senden ben sorumluyum ve seni seviyorum. Evdeyken ilişkinizi kontrol edebilsem de, etrafta *olmadığım* zaman yaşanacaklara hazırlıklı olmam gerekiyor. Bu kamp gezisini örnek verebilirim."

"Şey..." Bundan başka ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. "Eee..."

Başka bir sıcak gülümsemeyle, "Annen seninle hiç doğum kontrolü hakkında konuştu mu?" diye sordu.

"Ah, hayır." Yüzüm kızararak saçlarımı yeniden kulağımın arkasına topladım ve derin bir nefes aldım. "Doğum kontrolünden hoşlanan bir kadın sayılmazdı." Berbat bir şakaydı, utanç içinde başımı öne eğdim. "Hayır, konuşmadı," diye fısıldadım. "Bizim öyle bir ilişkimiz yoktu."

"Yani hiçbir şey kullanmıyorsun?"

Başımı iki yana sallarken bakışlarına karşılık vermedim.

"Aile hekiminden randevu almamıza ne dersin?"

Göz ucuyla ona baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım seni götürsem de götürmesem de lanetlenirim," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Eğer seni götürürsem, ilişkinizi resmen onaylıyormuşum gibi olur. Ancak kesinlikle *onaylamıyorum*, en azından sen en az yirmi beş yaşına gelene kadar. Eğer götürmezsem ve bir şey olursa, ikinizi de hayal kırıklığına uğratmış olurum. Bu yüzden ilk seçeneği tercih edeceğim. Bu konuda kim ne isterse düşünebilir, hepsinin canı cehenneme."

"Bana kızdın mı?"

Hafifçe güldü. "Hayır, Shannon."

Titrek bir nefes verdim. "Beni kovmayacak mısın?"

"*Asla*," diye yemin etti elimi sıkarak. "Burası sonsuza dek senin evin. *Hem* senin *hem de* kardeşlerinin evi ve hiçbir yere gitmiyorsunuz, tamam mı? Ben sadece bir şeylerin olmasını engelliyorum. Mesela oğlumun, mahrem yerlerini seninkilere yaklaştırmayı aklından geçirip beni elli yaşıma gelmeden büyükanne yapması halinde ölmesi ihtimalini ortadan kaldırıyorum."

Ağlamak mı, kaçmak mı, yoksa bu kadına sarılmak mı istediğimden emin değildim. "Tamam." Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Bunu isterim... Şey, randevu," diye düzelttim hemen. "Doğum doktoruyla." Telaşla başımı salladım. "Yani aile hekimiyle."

Bayan Kavanagh gülümsedi. "Aferin kızıma."

Güçsüzce gülümsedim. "Teşekkürler."

"Ama bu serbest geçiş hakkı değil," derken sesi daha sertti. "Ev kurallarım hâlâ geçerli. Yatak odalarını paylaşmak yok. Birlikte takılırken kapalı kapılar yok. Jonathon geceleri yatak odana *girmeyecek* ve kesinlikle özel bölgelerine dokunmak yok..."

"Pastırma ve lahana mı? Teşekkürler, Tanrım!" Johnny'nin sesi mutfağı doldurduğunda arkamı döndüm. Yere bir çanta atıp odaya girmişti, daha yeni duş almıştı ve muhteşem bir güzelliği vardı. Yaz aylarında giydiği o lanet olası bol kesim atletle ona bakmak gerçekten acı vericiydi. Yapılı göğsündeki ve kollarındaki tüm çıkıntılı kasları sergileyen atletlerden biriydi. Yan döndüğünde kahverengi meme ucunu görebiliyordum, uyluklarımı gizlice birbirine kenetledim.

"Açlıktan ölüyorum, anne." Sırıtarak bize doğru yürüdü ve tabağıma uzanmadan önce bir elini sırtımda gezdirdi. "Bitirdin mi, Shan?" Onaylamak için ağzımı açtım ama o çoktan tabağımda kalanları mideye indirmeye başlamıştı. "Lanet olası çok lezzetli," diye mırıldandı

sırıklar arasında. Hemen sonra annesine bakarak göz kırptı. "Midem seni seviyor."

"Düzgün konuş, Jonathon," diye azarladı annesi. Ancak dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Beni böyle beslemeye devam edersen istediğin her şeyi yaparım," diye mırıldandı. Artık boş olan tabağımla ocağa doğru yürüdü ve içine pastırmayla lahana doldurmaya başladı. "Patates var mı, anne?"

"Tezgâhta." Bayan Kavanagh ona gözlerini devirdi.

Johnny onaylarcasına başını sallayarak adaya geri döndü ve yanımdaki tabureye oturdu. "Minik adamım nerede?" Tezgâha uzanıp tabağına beş tane patates koymadan önce yanağıma bir öpücük kondurmak için duraksadı. Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Ne? Karbonhidrata ihtiyacım var," derken göz kırptı.

"Sean ofiste babanla birlikte," diye açıkladı Bayan Kavanagh. Oğlunu dikkatle izliyordu, o ise yemeği iştahla ağzına tıkıştırmakla meşguldü. "Shannon'la seks hakkında sohbet ediyorduk. Öyle değil mi, tatlım?"

Johnny o kadar yüksek sesle öksürdü ki, yemeğin yanlış boruya kaçtığından emin oldum. Boğazını birkaç kez temizleyerek, "Seks," diye cevap verdi sonunda.

"Evet, seks. Bir de kamp gezisi," diye cevap verdi annesi. "Ayrıca doğum kontrol yöntemleri."

"Seks ve kamp gezisi." Ağzımdan kusmuk gibi dökülen kelimeleri endişeyle geveledim. "Ayrıca torun yok!"

Johnny bu kez daha yüksek sesle öksürürken yüzü hafifçe morardı. "Tanrım," dedi sonunda. Gözlerini tabağındaki yemeklere çevirmişti. "Bir cuma akşamı için çok fazla bilgi."

"Ayrıca ev kurallarını da tekrar gözden geçirdik," diye ekledi Bayan Kavanagh. Bakışlarını oğlunun yüzünden ayırmıyordu. "Onları hatırlıyorsun, değil mi tatlım?"

"Babamın benden bir şey yapmamı istediğini hatırlıyorum," diye açıkladı Johnny. Taburesini geriye itip tabağını aldı ve koşarak mutfaktan çıkmadan önce, "Ne oldu, baba?" diye seslendi. "Evet, hemen geliyorum."

"Seni hapa mı başlatıyor?" Johnny gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odama girerken ağzından çıkan ilk sözcükler bunlardı.

"Şşşt," diye fısıldadım. Aceleyle yatak odamın kapısını arkasından çektim. "Ollie koridorun hemen karşısında ve hâlâ gözcülük devriyesinde. Üstelik kapımda kilit de yok."

"Şu küçük alçak," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak. Üzerinde kırmızı bir *boxer* vardı ve saçları her zamanki gibi havaya dikilmişti. "Görmemiş gibi yapması için ona bir onluk teklif ettim."

"Annen de seni yatak odamın kapısının yakınında şikâyet ettiği her sefer için ona yirmilik teklif etti," diye hatırlattım. "İstediği yeni *Lego* takımının parasını çıkarmak üzere, yani kanına susamış durumda."

"Ne kadar sevimli, değil mi?" diye homurdandı Johnny. Ardından yatağıma doğru ilerledi. "Tadhg köpeğimi yatak arkadaşı olarak aldı, şimdi de Ollie yedek oyuncumu alıyor."

"Yedek oyuncun mu oldum yani?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yatağıma girip ellerini karnına yerleştirmesini izledim. "Vay be. Sookie yatakta harika bir kaşık olmalı."

"Sen benim kraliçemsin," diye mırıldandı uyluklarını ovuştururken. "O yüzden buraya gel ve sana tapınmama izin ver."

Kıkırdayarak ışığı kapattım ve yatağıma doğru koştum. Kucağına tırmanırken ellerini geceliğimin altından geçirdiğinde çığlığımı bastırdım. "Çok yaramazsın," diye sessizce güldüm ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Peki doğum kontrolüyle ilgili tüm bunlar da ne?" diye sordu dudaklarıma doğru.

"Annen bana bir şey kullanmak isteyip istemediğimi sordu," derken tepkisini ölçmek için geri çekildim. "Bana aile hekiminden bir randevu ayarlamayı teklif etti."

"Ah..." Elleri geceliğimin altından geçip belimi kavradı. "Peki sen ne dedin?"

Parmaklarımı karın kaslarında gezdirerek gülümsedim. "Kabul ettim."

Gözleri ateşle parladı. "Öyle mi?"

"Ama yine de buraya girmene izin yok," diye fısıldadım. Johnny kalçalarını yukarı kaldırdığında inlememek için dudağımı ısırdım ve *onun* altımda büyüdüğünü hissettim.

"Yok mu?" Boğuk sesi oldukça çapkın bir tondaydı. "Beni ispiyonlayacak mısın, Shan?" Kalçalarını yukarı doğru iterken beni beline doğ-

ni sertçe çekti. "Hmm?" Parmaklarını iç çamaşırımın belinden geçirip çekiştirdi. "Yatağında olduğum için beni ispiyonlayacak mısın?" Lastiği serbest bırakarak tekrar etime yapışmasını sağlarken kıçımı avuçladı. "Bana yanlış mı yapacaksın, bebeğim?"

Nefes nefese başımı salladım. "Asla."

Johnny sırıttı. "Tanrım, acayip seksisin."

Aman Tanrım. "Johnny..."

"Ayrıca tenin çok pürüzsüz..." Geceliğimin eteğine uzanarak ayağa kalktı ve yavaşça başımın üzerinden geçirdi. "Bunu istemiyorsan söyle," diye fısıldarken çıplak göğsü benimkine sürtünüyordu. "Duralım."

"Od-odandaki o geceyi hatırlıyor musun?" Kalbim göğsümde hızla çapıyordu. "Annen gelmeden öncesini?"

Johnny yavaşça başını salladı.

"İstediğim şey bu," diye fısıldadım kelimeler beni tekrar bulduğunda. "Senden istediğim bu."

Hırıltılı bir ses tonuyla, "Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yüzde yüz." O ilk seferden beri birlikte uyumamıştık ve yakında gideceğini bilmek göğsümdeki baskıyı dayanılmaz hale getirmişti. "Gitmeden önce seninle olmak istiyorum," dedim cesaretimle kendimi şaşırtarak. Ardından geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Sen gitmeden önce *birlikte* olmak istiyorum. Mümkün olan her şekilde."

"Shannon, sana geri döneceğim." Johnny'nin gözleri alev alev yanıyordu. "Aceleye gerek yok."

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Ayrıca sana baskı yapmak istemiyorum," diye ekledi. "Yaşadığın onca şeyden sonra..."

"Seninle o bağı kurmaya *ihtiyacım var*, Johnny," diye cevap verdim. "Gerçekten. Buna ihtiyacım var."

"Evet." Titrek bir nefes verdi. "Benim de buna ihtiyacım var, Shan."

Kalbim çırpındı. "Gerçekten mi?"

"Lanet olsun ki her zaman." Beni sırtüstü yatırıp dudaklarıyla dudaklarımı okşadı.

"Beni mahvedecek misin, *nehir gibi* Shannon?" Dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Hmm?" Dudakları boynuma ve çıplak göğsüme doğru ilerledi. Dilini meme ucumun üzerinde gezdirerek, "Beni parçalayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır." Uyluklarımın iç kısmına öpücükler kondurduğunda sır-

tım bir yay gibi gerildi. Dudakları yumuşak, çenesi kaşındırıcıydı ve uyluklarımın tepesini gıdıklayarak göbek deliğimin altındaki her kasın kasılmasına neden oluyordu. Kesik bir nefes vererek parmaklarımı saçlarına gömerken inledim. "Seni asla parçalamam."

"O zaman beni elinde tutmayı planlasan iyi edersin," diye uyardı bacaklarımın arasına yerleşerek. "Çünkü ben tamamen seninim." Parmaklarını iç çamaşırımın beline geçirdi ve bacaklarımı omuzlarına yerleştirmeden önce onları aşağıya kaydırdı. "Gözlerini kapıdan ayırma," diye emretti başını bacaklarımın arasına gömerken.

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapatarak dokunuşuna doğru sarsıldım, parmaklarım saçlarında düğümlendi. "Johnny..."

"Şşşt." Parmakları ve diliyle beni kışkırttı. "Gözlerini kapıdan ayırma ve ses çıkarma."

"Ah, Tanrım," diye haykırdım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Tamam, tamam..." Elime doğru inleyerek saçlarını çektim, deli gibi yüzüne sürtünüyordum. "Ah... Ben... Johnny... Ben..."

"Gözünü açık tutmuyorsun," diye homurdandı. Dirseklerinin üzerinde yükselip dokunuşunu uzaklaştırdı. "Gözlerini o kahrolası kapıdan ayırmaman gerek, Shan. Kadın lanet bir tazı gibi, üstelik kardeşin ondan da kötü! Adımı inlemeye devam edersen ölürüm."

"Umurumda değil," diye tıslayarak yastığa geri yaslandım. "Hiç önemi yok. Sadece devam et... lütfen!"

"İnan bana, önemli." Kalçamın kıvrımına bir öpücük kondurarak, "Beni öldürürse senin de umurunda olacak," diye homurdandı.

"İyi..." Çılgınca başımı salladım "Gözler... kapı... anladım." Sözcükleri ağzımdan çıkarmak için kendimi zorluyordum.

"Teşekkür ederim," dedi işine geri dönmeden önce.

Gözlerim kocaman açılırken, "Johnny!" diye haykırdım. "Ne yapıyor... Aman Tanrım... *Evet*..."

"Siktir... Beni öldürteceksin," diye inledi. Sabırsız bir hırıltıyla bacaklarımı omuzlarından çekti ve öne uzanarak beni kollarımın altından yakaladı. "Bu gece boşalacaksam..." Duraksayıp beni yatağın daha da yukarısına çekti. "Kesinlikle içine boşalacağım." Kendini tekrar üstüme bırakarak dudaklarımı öptü ve dilinin ustaca hamleleriyle inlemelerimi bastırdı.

Aşağı uzanarak iç çamaşırını çekiştirdim. Tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Çıkar şunu," diye yalvardım dudaklarına doğru. "Lütfen."

"Çıkaracağım," diye ikna etti. "Sadece *rahatla.*"

Rahatlayamadım. Ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Tekrar onunla birlikte *olmak* için. Her şey çok delice geliyordu. *Ben* delirmiştim. "Lütfen?"

"Siktir, lütfen böyle söyleme," dedi boğuk bir sesle üzerimden kalkarken. İç çamaşırının yanından bir paket çıkarıp soyunmadan önce yatağın üzerine fırlattı. "Bana yalvarmaya devam edersen daha sana dokunmadan boşalmama sebep olacaksın."

"Özür dilerim." Titreyerek yorganın altına girdim ve prezervatif paketini yırtıp hızla açmasını hayranlıkla izledim. "Ben sadece... evet." Başımı sallayarak sırtüstü uzanırken, "Evet," diye fısıldadım.

"Evet mi?" Yorganı geri çekip yanıma uzandı. "Emin misin?"

Ona dokunmadan bir an daha geçirmeye dayanamıyordum. Johnny'nin boynunu ellerimle kavradım ve yüzünü kendime çektim. Dudaklarımız hiç bitmesini istemediğim bir öpücükle birbirine yapıştı. Önce üzerime çıkıp sonra da yavaşça bacaklarımı ayırdı. Ona izin verdim, bana doğru yerleştiğini hissettiğimde parmaklarımı vücudunun iki yanına bastırdım. Sertçe nefes alıyordu, göğsü hızlı bir şekilde yükselip alçalırken içime acı veren bir yumuşaklıkla giriyordu.

Alnı rahatlatıcı ve şefkatli bir hareketle benimkine sürtündü. Duygularım beni parçalanmakla tehdit ederken gözlerimin dolduğunu hissettim. "Kahretsin," diye inledi tuhaf ve çaresiz bir ses tonuyla. Johnny acı çekiyormuş gibi görünüyordu, ağırlığını bir dirseğine verirken boştaki elini yanağımı okşamak için kullandı. "Ağrın var mı?" İçimde hareketsizce durarak, "Canını yakıyor muyum?" diye fısıldadı.

Kendimden geçmiştim, vücudumu yakıp kavuran hisler içinde boğuluyordum ama canımı sandığı şekilde yakmıyordu. Dudağımı ısırarak başımı iki yana salladım ve yüzünü kendime doğru çektim. "Hayır." Dudaklarına doğru solurken kollarımı boynuna sardım. "Mükemmelsin."

Gözleri benimkileri inceledi, yüz hatlarında belirsizlik ışıldıyordu. Ardından kendini biraz daha derinlerime bastırdı. Kalçalarının

her hamlesiyle nefis bir yıkımın kavurucu izini arkasında bırakıyordu. "Emin misin?"

Boynuna çok sıkı sarılmıştım, bir yerlerde dolaşımı kestiğimden emindim ama onu bırakamıyordum. Fiziksel olarak gitmesine izin *veremezdim*. Bilinmeyenden korkuyordum, gelecekten emin değildim ve ona umutsuzca âşıktım. Şu anda bildiğim tek doğru şey bu çocuğa *güvendiğimdi*. Ona vücudumun her zerresiyle güveniyordum ve gözlerimle kalbimi asla kırmamasını diliyordum. "Senden eminim," diye fısıldadım. "İçimde hareket et."

Vücudunu bir ürperti kapladıktan sonra derin ve yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. Kalçaları bağımlılık yaratan bir ritimle sarsılırken dudakları benimkileri hiç terk etmiyordu. Onu bir cankurtaran halatı gibi kavrayarak bacaklarımı beline sardım ve vücudumun içgüdülerine güvenerek her itişinde kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. "Tekrar söyle," diye yalvardım. Sırtımı yukarı doğru kaldırıp güneşten bronzlaşmış çıplak sırtına tırnaklarımı geçirmiştim. "Lütfen..." Ağlamamak için dudağımı ısırırken onu hissetmeyi, ağırlığının bedenimi yatağın daha derinlerine bastırmasını, içime tekrar tekrar girerken canlandırdığı açıklanamaz hisleri özümsedim. "Johnny... bana tekrar söyle."

"Seni seviyorum, *nehir gibi* Shannon," diye fısıldadı. Nefesinin tenimdeki sıcaklığı içimde bir zevk titremesine neden oldu. "Senin için geliyorum." Sertçe nefes alıyordu, solukları sığ bir hale gelirken kalbi şiddetle çarpıyordu. "Söz veriyorum."

İçimde anlık bir rahatlama hissi belirdi. Ama bedenim aşka boğulurken damarlarımda dolaşan hazzın etkisiyle çabucak geçip gitti.

75
DOĞUM GÜNÜ ÇOCUĞU JOHNNY

"*İyi ki doğdun. İyi ki doğdun. İyi ki doğdun. Eski mor taşaklar, iyi ki doğdun!*" diye şarkı söyleyen biri, ağzı aletimin etrafında olan çıplak sevgilimle ilgili gördüğüm muhteşem rüyayı böldü. Yüksek sesle çarpan kapının sesi mutlu düşüncelerimi parçaladı ve onun güzel yüzü aklımdan silinirken dayanılmaz bir ağırlığın altına gömüldüm.

İrkilerek uyandım ve altında boğulduğum yorganı yüzümden uzaklaştırmak için uğraştım. "En yakın arkadaşım büyümüş!" diye devam etti ses. "Koskoca on sekiz olmuş! Artık istediğim zaman bana yasal olarak içki ve sigara alabilirsin. Senin doğum günün ama faydasını gören ben oluyorum."

"Bırak beni, seni koca piç kurusu!" diye hırladım. Nihayet kendimi dolandığım çarşaflardan kurtarmayı başarmıştım. Doğrulurken kolumu uzatıp onu yataktan ittim. Yorganı geri atmadan önce, eğer kız arkadaşımın üzerine düşmeyi başarırsa onu krep yapabileceği düşüncesiyle paniğe kapıldım. Ama Shannon orada değildi.

Şaşkınlıkla yatağımı aradım ama çıplak kız arkadaşım yoktu.

Gibsie onu yere düşürdüğüm yerden, "Bana böyle davranman çok hoş," diye homurdandı. "Büyüleyici."

"Saat kaç?"

"Sana mutlu yıllar dilemek için buraya kadar gelmişken beni yatağından attın," diye homurdanarak ayağa kalktı. "Beni hırpaladığın için özür dilemelisin, Johnny. Bana saati sormak yerine..."

"Lanet olası saat kaç, Gibs?" diye tersledim. Yataktan kalkıp örtüyü aramaya başladım.

"Saat daha altı buçuk," diye homurdandı. "Tanrı aşkına, doğum gününde neşeli olman gerekiyordu... Tanrım! Şu koca *canavarı* uzaklaştırır mısın?!"

"Eğer aletimi görmek istemiyorsan, odama girmeden önce *kapıyı çal*," diye karşılık verdim. Çırılçıplak halde banyoma girip kapıyı arkamdan kapattım. "Shan, burada mısın?" dedim kısık bir sesle.

"Buradayım," diye fısıldadı.

Sırıtarak duş perdesini çektim ve kaşlarımı çattım. "Seni rüyamda görmediğimi *biliyordum.*"

"Şey... Hayır, rüya değildi." Kızaran yüzüyle duş perdesini tekrar vücuduna dolayıp kıpırdandı. "On sekizinci yaş günün kutlu olsun."

"Şimdiye kadarki en iyi doğum günüm," diye mırıldanırken perdeyi bir kez daha çekerek küvete girdim. "Sen yatağımda..." Duraksayarak kalçalarından tuttum ve onu kollarıma aldım. Sonra vücudunu duşun duvarına bastırıp sırıttım. "Ağzın aletimin etrafında..."

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye bağırdı Gibsie. Kapının diğer tarafından sesleniyordu. "Endişelenmeli miyim? Yine panik atak mı geçiriyorsun? Turne yüzünden mi, yoksa doğum günün yüzünden mi? Daha on sekiz yaşına giriyorsun, seksen değil, dostum. Ayrıca tur harika olacak. Sadece nefes al. Yavaş yavaş. Anneni çağırayım mı..."

"Hayır! Tanrım, annemi çağırma," dedim boğuk bir sesle. Yüzümü kız arkadaşımın boynuna gömmüştüm. "Panik atak geçirmiyorum, dostum."

"Öyle mi?"

Başımı tekrar kaldırdım. "Hayır!"

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Sıçıyorum." Shannon cevabımla birlikte kıkırdadı. "Şşşt," diye mırıldandım ona sürtünerek. "Aşağı in ve beni bekle, Gibs," diye seslendim. "On beş dakikaya geliyorum..." Gözlerim onun çıplak vücudunda gezinirken aletim sertleşti. *Siktir.* "Yirmi de olabilir."

"Tabii ki. Yerde pembe bir külot görüyorum. Tam olarak ne tür bir bok yediğini biliyorum, seni şanslı piç," diye karşılık verdi. "Merhaba, Küçük Shannon."

Shannon'ın gözleri büyüdü. "Şey... Selam, Gibsie."

"Güzel çiçekli sutyen, Shan," diye ekledi. "Renklerine bayıldım... Bir saniye bekle! Artık *B kalıp* mı giyiyorsun?"

"Siktir git buradan," diye kükredim. "Sakın onun sutyenine dokunma!"

"Sadece bir ay içinde tam bir beden büyümenin büyük bir gelişme olduğunu söylüyorum," diye cevap verdi Gibsie. "Tebrikler, kızım. Gelişiyorsun..."

"Apış aranı koparıp sana yedireceğim, seni kahrolası sapık," diye hırladım. Shannon'ı serbest bırakıp küvetten çıktım ve kapıyı açarak arkadaşıma doğru yürüdüm. "*Benim* kız arkadaşımın kaç beden sutyen giydiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü gözlerim var," dedi gülerek. Shannon'ın sutyenini bana fırlattıktan sonra yatağın üzerinden atlayıp uzaklaştı. "İnsanlar karakter analizinde çok iyi olduklarını söylerler ya? Ben de meme büyüklüğü konusunda çok iyiyim..."

Çıplak vücudumla yatağa sıçrarken, "Umarım son yemeğinin tadını çıkarmışsındır, Gerard," diye hırladım. "Çünkü bugün öleceksin."

"O *canavarı* benden uzak tut!" diye bağırdı işaretparmaklarıyla haç işareti yaparak. "İsa'nın gücü seni çağırıyor!"

"Ne yapıyorsun?" Ollie'nin sesi kulaklarımı doldurduğunda bir kediden daha hızlı bir şekilde yatağa yığıldım.

Boğuk bir sesle, "Her şey yolunda mı, dostum?" dedim vücudumu battaniyelerimle örterek.

"Neden çıplaksın, Johnny?" Örümcek Adam pijamalarıyla kapımın önünde dikiliyordu. "Pijamaların nerede?"

"Duş alıyordum," diye yalan söyledim. Ardından üzerimi örtmek için çırpındım. "Gibsie içeri girip havlumu çaldı. Ben de onu azarlıyordum."

"Evet." Gibsie gergin bir şekilde gülerek omuz silkti. "Hep birbirimize şaka yaparız."

"Bu hiç komik değil," dedi Ollie kaşlarını çatarak. "Saçını kurutmazsa satüre geçirebilir."

"Sat-ü-ne?" Gibsie sessizce güldü.

"Satüre," diye tekrarladı Ollie. "Annem bir keresinde büyükannemi az kalsın öldürdüğünü söylemişti." Tekrar kaşlarını çattı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama saçını kurutmadığı için olmuş ve *süper* kötü bir şeymiş. İnsanı hastaneye falan yatırıyorlar!"

"Zatürre demek istiyor," diye düzelttim içimde yükselen iniltiyi bastırarak. "Ben iyiyim, Ol. Merak etme. Yaz mevsimindeyiz. Hastalanmayacağım."

"Evet ama yine de komik değil," diye homurdandı. Ardından arkadaşıma doğru döndü. "Biri senin havlunu alsa ne hissederdin?"

Gibsie bastırdığı kahkahasıyla, "Haklısın, ufaklık," diye cevap verdi. "Johnny'nin havlusunu bir daha almayacağıma söz veriyorum."

"İyi o zaman, şimdi geri ver," diye ısrar etti Ollie. Kapı aralığında hareketsizce durmaya devam ediyordu. "Hadi," diye ısrar etti. "Doğru olanı yap ve özür dile."

"Çok özür dilerim, Johnny." Gibsie elini dudaklarının üstüne kapattı. "Havlunu sana geri vermeyi çok isterdim ama galiba kaybettim."

"Merak etme, Johnny," dedi Ollie oflayarak. "Sana yeni bir havlu getireceğim." Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan banyoya doğru yöneldi.

"Hayır, hayır, hayır..." diye seslendim ama artık çok geçti. Kapıyı ardına kadar açıp ablasının orada dikildiğini görmüştü, neyse ki üstünde bir banyo havlusu vardı.

"Ollie, çık dışarı," diye tısladı Shannon. Sonra kapıyı bir kez daha çarparak kapattı. "Aman Tanrım!"

Ollie son gücüyle, "Dellie!" diye bağırdı. "Onları yine yakaladım!"

"Lütfen! Lütfen bağırmayı kes," diye yalvardım. "Ona söyleme..."

"Paramı istiyorum," diye karşılık verdi Ollie. "Kuralları biliyorsun, Bay Kural Tanımaz." Gözlerini yüzüme doğru çevirdi. "Ablamla tek başına oynamana izin yok." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ayrıca üzerinde kıyafet yok. Dellie bunun yasak olduğunu söylüyor."

"Ama bugün benim doğum günüm." Mevcut koşullar ve olası sonuçlar göz önüne alındığında duygusal şantaja karşı değildim. "Dellie'ye söylemezsen sana elli *sterlin* veririm."

Başını yana eğip beni dikkatle inceledi. "Yüz."

"Ne?" Ona boş gözlerle baktım. "Bugün benim doğum günüm!"

"İşte bu yüzden yüz," diye cevap verdi Ollie. "Yoksa bir trilyona ihtiyacım olurdu."

Ben de gözlerimi ona diktim. "Yüz *sterlin*'e neden ihtiyacın var?"

"Legolarım için," diye cevap verdi. "Ayrıca işim için."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne işiymiş o?"

"Casusluk işim," dedi bana. "Sen de bir numaralı hedefimsin." Gözlerini kısarak bana baktı. "Seni her zaman izliyorum."

Yüce İsa... Başımı iki yana sallayarak kot pantolonumu işaret ettim. "Cüzdanımı getir."

"Yaşasın!" Kenara fırlattığım kotumun içinden cüzdanımı çıkarıp bana uzatırken kocaman gülümsedi. "İyi bir seçim, Johnny."

"Bu konuda sessizliğini korusan iyi olur," diye uyardım ona iki ellilik uzatırken. "Yoksa ağaç evinize savaş ilan ederim."

"Buna cesaret edemezsin," dedi soluk soluğa.

"Kesinlikle ederim," diye karşılık verdim başımı sallayarak. "Gibs'le daha büyük bir ağaç ev yaparız. Siz teslim olana kadar evinizi su balonlarıyla bombalarız, sonra da korsanlar gibi kaçırırız."

"Buna kesinlikle varım," dedi Gibsie heyecanlı bir ses tonuyla. "Mükemmel nişan alırım."

"Tamam, seni ele vermeyeceğim," diye homurdandı Ollie. Parayı elimden kapıp gerçekliğini kontrol etmek için ışığa tuttu. "Ama tek seferlik bir anlaşma yaptık. Eğer seni bir daha ablamın yanında yakalarsam av olursun, Johnny Kavanagh."

"Anlaştık," diye kabul ettim. "Şimdi dışarı çık."

Ollie sert bir baş hareketiyle odamdan çıktı. Ancak sonra kapıda duraksayıp yatağıma doğru koşmaya başladı. "Ah... Doğum günün kutlu olsun." Bana çabucak sarıldı. "Seni seviyorum." Ardından elindeki parayla birlikte odamdan kaçarcasına çıktı.

"Bu çocuk çok kurnaz." Gibsie küçük dolandırıcıyı hayranlıkla izledi. "Küçük Lynch'in içinde düşündüğümden daha fazla *Atıcı* Joey var."

"Öyle mi? Küçük Lynch az önce kamp gezisi için ayırdığımız bira parasını alıp çıktı," diye homurdandım. Kenara atılmış iç çamaşırıma uzanıp üstüme geçirdim.

"O küçük *bok parçası*," diye homurdandı Gibsie. Artık o kadar da hayranlıkla bakmıyordu. "Bunun için su balonu yapıp ağaç evini *gerçekten* yağmalayacağım."

"Hayır. Bunu yapmayacaksın, dostum," dedim bıkkınlıkla. "Aşağı inip beni mutfakta bekleyeceksin."

"İyi," diye homurdandı kapıya doğru ilerlerken. "Ama günün birinde kaleyi geri alacağız. *Her şeyi* geri alacağız." Ardından yatak odamın kapısını arkasından kapattı.

"Etraf temiz, Shan," diye seslendim. "Durumu kurtardık."

"Aman Tanrım!" Shannon banyomdan çıktığında yüzü kıpkırmızıydı ve resmen çırpınıyordu. "Çok *utandım*."

"Sorun yok." Onu sakinleştirmeye çalışırken yanımdaki yatağa hafifçe vurdum. "Gel buraya..."

"Hayatta olmaz!" dedi boğuk bir sesle. Yatak odamın zemininden giysilerini toplamakla meşguldü. "Geri gelecektir. Bu rüşvet sadece o parayı kumbarasına koyması için gereken süre kadar geçerli. O acımasızdır, Johnny. Ona en fazla beş dakika veriyorum."

Shannon kapıya doğru koşarken, "En azından bir öpücük verir misin?" diye homurdandım.

"Seni daha sonra çadırımızda öpeceğim," diye seslendi. Koridora çıkmadan önce bana bir öpücük göndermeyi unutmadı. "Seni seviyorum!"

"Evet," diye mırıldandım yatağıma geri dönerek. "Ben de seni seviyorum."

76
KAMP VE KATLİAM
SHANNON

"Cork mu, Claire?" dedi Hughie. Arabasının yan tarafına yaslanmıştı. "Ülkede kamp yapabileceğimiz onca yer varken *Cork*'u mu seçtin?"

Johnny göz kırparak bana ukala bir şekilde sırıttı. Sonra ailesi sayesinde aldığı yepyeni *Audi A4*'ün bagajından çantaları çıkarıp Feely'ye uzatmaya devam etti. Hughie üç saat önce evden ayrıldığımızdan beri kamp yerimiz hakkında şikâyet edip duruyordu. Johnny'nin arabasında diğerleriyle oturmak yerine o ve Feely'yle vakit geçirdiğim için şükrediyordum. Katie'nin keyfi yerinde değildi, Gibsie isyankâr görünüyordu ve Lizzie de her zamanki öfkeli halini takınmıştı. Hughie ve Claire sabah kapıdan içeri girdikleri andan beri kavga ediyordu. Şu anda kendinde gibi görünen tek kişi Feely'ydi. Zaten her zaman çok sessiz olduğu için onun durumunu asla kestiremiyordum. Bir şeyler oluyordu, gece kalacağımız yerle hiçbir ilgisi olmayan bir durumla karşı karşıyaydık. Bu iç karartıcıydı çünkü bugün Johnny'nin doğum günüydü. Cuma günü gidecekti. Birlikte iki günümüz kalmıştı ve arkadaşlarımız kavga ediyordu.

"Burası çok güzel bir yer," dedi Claire derin bir iç çekerek. "Nehir var ve ormanlık bir alanla çevrili." Johnny'nin arabasının arkasından yeşil, beyaz ve altın renkli ragbi topu şeklindeki balonlardan bir kısmını alarak omuz silkti. "Burası kesinlikle çok güzel. Çok eğleneceğimize söz veriyorum." Arka koltuğa uzanarak *bir* ve *sekiz* rakamları şeklinde kırmızı renkli balonlar çıkardı. "Sadece pozitif olmaya çalışın."

Johnny sakin bir ses tonuyla, "Bence burası harika, Claire," diye araya girdi. "Harcadığın tüm çabayı gerçekten takdir ediyorum, o yüzden çok teşekkürler."

"Rica ederim, Johnny." Claire'in sesi rahatlamış gibi geliyordu.

"Katılıyorum," dedim. "Burası hayatımda gördüğüm en güzel yer."

"Cork'un dışına sadece bir kez çıktın," dedi Lizzie. "Dublin maçı için."

"İki kez," diye mırıldandım kızararak. "Küçükken bir kez Kerry'ye gitmiştim."

"Yine de sadece üç yere gittin, Shan..."

"Şimdilik," diye karşılık verdi Johnny. Lizzie'ye uyarıcı bir bakış attı.

"Ama burası hâlâ *Cork*, kaptan," diye homurdandı Hughie.

"*Batı* Cork," diye düzeltti Gibsie. Claire'in önünde savunma pozisyonu alırken sesinde bir uyarı tonu vardı. "Karamsar tavrını da sikeyim." Kolunun altına bir *Heineken* birası sıkıştırdı. "En azından kız kardeşin bütün yolculuğu tasarlayacak kadar hayal gücüne sahipti. Claire olmasaydı şu anda Biddies'de oturuyor, biralarımızı yudumluyor ve sülükleri uzaklaştırmaya çalışıyor olurduk." Claire'e doğru döndü. "Ona aldırma, bebeğim. Harika bir iş çıkardın." Boştaki eliyle atkuyruğunu çekiştirerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Başını dik tut," diye emretti başparmağıyla çenesini kaldırarak. "Sakın o melek yüzünü dünyadan saklamaya cüret etme."

Claire'in zaten pembe olan yanakları elinde tuttuğu balonlar kadar kızardı. "Teşekkürler, Gerard."

"Ama istediğimiz yere gidebilirdik," diye yakındı Hughie. "Hâlâ Cork'tayız."

"Bunu bir kez daha söylersen çadırını sen içindeyken yakarım," diye hırladı Gibsie. Hughie'ye ters ters bakıyordu. "Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? Onu üzmeye devam et ve neler olacağını gör..."

"Hey, hey, hey." Feely çocukların arasına girdi. "Kaptanın doğum gününde böyle saçmalıklar yok." Ardından Gibsie'ye dönerek, "Testosteronu azalt. Ölüm tehditleriyle delilikte zirve yapıyorsun, Gibs," diye ekledi.

"Hughie haklı," diye söze karıştı Lizzie. "Bu bir felaket."

Claire'in gözleri yaşlarla doldu. Gözüne kaçan bir sinekle ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra ormanın içinden kamp alanına doğru koşmaya başladı.

Gibsie öfkeyle, "Lanet olsun! Tanrı aşkına!" diye kükredi. "Eğer herhangi birinizin burada olmakla ilgili bir sorunu varsa, arabalarınıza binin ve çıkıp *gidin!*" Claire'in aceleyle uzaklaştığı yeri işaret etti. "Bir sonraki hareketinizi çok iyi düşünün çünkü eğer gelecekseniz, *mutlu* olmak zorundasınız. *Gülümseyecek* ve iyi *vakit* geçireceksiniz. Pastayı yiyeceksiniz, tüm o lanet olası doğum günü şarkılarını söyleyeceksiniz. Sonra da o kıza son bir ayını sizin değersiz kıçlarınız için gezi organize etmekle geçirdiği için teşekkür edeceksiniz!" Nefes nefese kalmış bir halde gözlerini grubun üstünde gezdirdi. "Bunun için hamile kedimizi evde bıraktık. Claire sizin şikâyetlerinizle uğraşmıyorken bile onun

için yeterince endişeleniyor. Bu yüzden onu bir daha üzerseniz, resmen aklımı kaçırır ve kendimi kaybederim." Gözlerini kocaman açtı. "Beni zorlamayın çünkü zaten sınırdayım!"

"Pekâlâ, dostum." Hughie ikna edici bir sesle konuşurken ellerini havaya kaldırıp ona dikkatle baktı. "Benden daha fazla şikâyet duymayacaksın."

Gibsie sertçe başını salladıktan sonra bakışlarını Lizzie'ye çevirdi. "Peki ya *sen?*"

"Claire için katlanacağım," diye tersledi Lizzie.

"Güzel." Gibsie elindeki bira şişesini düzeltti. "Şimdi izin verirseniz gidip sıçacak bir yer bulmam gerekiyor çünkü Ballylaggin'den ayrıldığımızdan beri kendimi tutuyorum. Dün gece köri baharatlı bir şeyler yedim, şu anda nasıl bir baskı altında olduğumu tahmin edebilirsiniz."

"Sen git, dostum," dedi Feely. Gibsie kollarındaki bira şişesinin üstüne bir rulo tuvalet kâğıdı koyup çalıların arasına atlıyordu. "Burada tertemiz ve mutlu insanlar olarak duruyoruz."

"Şimdi beni dinleyin," dedi Johnny. Herkesin dikkatini üstüne çekmişti. "Burada olmaktan mutlu olup olmamanız şahsen umurumda değil. Hâlâ Cork'ta olduğumuz için şımarık veletler gibi davranmanız umurumda değil. Birbirinizden pek hoşlanmamanız umurumda değil. Birbirinizle kavga ediyor olmanız da umurumda değil. Bugünün on sekizinci yaş günüm olması bile umurumda değil. *Umurumda. Değil.* Bu saçmalıkların hiçbiri zerre kadar sikimde değil." Homurdanarak Katie, Hughie ve Lizzie'ye doğru baktı. "Kız arkadaşımla iki günüm kalmış olması *umurumda. İki gün sonra* yaz boyunca burada olmamak üzere gideceğim. Zor bir yıl geçirdik. Ameliyatlar, cenazeler, yangınlar ve kayıplar yaşadık. Küçük bezelye beyinlerinizle kavrayabileceğinizden çok daha fazla hastane ve gözyaşı gördük, üstelik ciddi bir kargaşanın arasından çıktık. Bu bizim molamız, evdeki tüm boktan şeylere küçük bir ara veriyoruz. O yüzden bunu benim için mahvetmeyeceksiniz ve kesinlikle bunu *onun* için mahvetmeyeceksiniz. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Feely.

"*Sen* değil," diye karşılık verdi Johnny. "*Onlar.*"

"Tanrım, haklısın." Hughie utanmış görünüyordu. "Özür dilerim, çocuklar."

"Evet." Katie yüzü kızarmıştı. "Bencilce davrandık."

"Ben de," diye iç geçirdi Lizzie. "Üzgünüm, Shan. Bu yolculuğun sizin için ne anlama geldiğini düşünmedim bile."

"*Çok şey*," diye tersledi Johnny. "Bu bizim için çok şey ifade ediyor."

Hepsi anlayışla başını salladı.

"Öyleyse gösteri başlasın." Feely bir kucak dolusu çantayı almak için hamle yaptı. "İleriye ve yukarıya."

Etrafımdaki oflamaları duymazdan gelerek dikkatimi erkek arkadaşımı süzmeye verdim. Giydiği mavi mayonun girintili çıkıntılı kalçalarından aşağı sarkmasını hayranlıkla izledim. Kalçakemikleri arasında, vücuduna çok iyi baktığının açık bir işareti olan derin bir *V* vardı ve kılları ince bir yol halinde şortunun altına doğru ilerleyerek kayboluyordu. Uylukları kaslarla doluydu, baldırları da öyle. Johnny ile ilgili her şey çok sıkı, biçimli ve *büyüktü*.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu beni bakarken yakaladığında.

Pancar gibi kızarmıştım. "Ah, üzgünüm?"

Johnny kendi kendine kıkırdayarak arabasının bagajını kapattı ve çantalarımızı yerden aldı. "Hadi gel, benim küçük röntgencim," diye dalga geçerek bir kolunu omzuma attı. "Ama baktığın için kendini kötü hissetme." Kulağıma eğilip "Ben de biraz röntgencilik yapıyordum," diye fısıldadı.

"Evet." Gözlerimi devirdim. "Eminim öyledir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Beyaz bir atlet giymişsin ve sütyen takmamışsın. Buraya gelirken kahrolası arabayı çarpmadığım için şanslısın, sana öyle bir bakıyordum ki," diye karşılık verdi pis pis sırıtarak. "Arabanın camını indirip esintinin sana gelmesini *diliyordum*."

"Aman Tanrım," dedim gülerek ve bir kolumu ona doladım. "Çok tuhafsın."

"Evet, bu muhtemelen doğru," diye kabul etti kıkırdayarak. "Bu iyi bir gezi olacak, Shan."

"Evet." Keyifle iç çektim. "Sanırım haklısın."

"Yine yanlış yapıyorsun!" diye tısladı Lizzie. Claire'le birlikte çadırlarını kurmalarına yardım etmeye çalışan Gibsie'nin göğsüne ellerini koyarak onu itti. "Lanet olsun, çok cahilsin."

"Benim ve Feely'nin çadırını görüyor musun?" diye sertçe tersledi

Gibsie. Direği kumaşın içinden geçirmeye çalışıyordu. "Seninkinden çok daha iyi görünüyor, değil mi? Çünkü ben ne yaptığımı *biliyorum.* O yüzden peşimi bırak!"

"Ama talimatlarda bu şekilde yapman gerektiği yazıyor," diye tartışmaya devam etti Lizzie Onun yüzüne karşı bir kâğıt salladı. "Şu lanet sopayı indirip şuna baksana! Hadi ama! Kalın kafalı olma ve talimatlara bak!"

"Ah, tabii. Sorun değil..." Gibsie talimatları onun elinden aldı. Ardından kâğıdı top haline getirip nehre fırlattı. "Talimatların hakkında böyle düşünüyorum."

"Bunu neden yaptın?" Lizzie tekrar göğsüne vurdu. "Sana göstermeye çalışıyordum..."

"Çünkü o lanet olası yazıları *okuyamıyorum,*" diye kükredi Gibsie. "Ayrıca bana bir şey göstermene ihtiyacım yok."

Claire aralarına girerek, "Kesin şunu, çocuklar," diye uyardı. "Onu zorlama, Liz."

"O bir resimdi," diye bağırdı Lizzie. Claire'in etrafından dolanıp tekrar Gibsie'nin yüzüne baktı. "Senin öğrenme güçlüklerinle alay etmiyordum."

Gibsie alayla,"Hayır, tabii ki etmiyordun," diye karşılık verdi. "Sadece eğlenmek için bana kalın kafalı ve cahil diyordun." Öfkelenerek başını iki yana salladı. Sonra direği çadırın kumaşındaki çemberlerden geçirmeye devam etti. "Bunların hepsi senin için saçmalık ve eğlenceden ibaret. Öyle değil mi, Liz? Herkese istediğini söyleyebiliyorsun. Biz de senin *sorunların* olduğu için durumu *idare ediyoruz.*"

"Sakın buna cüret etme, Gibs," diye tısladı Lizzie. Gözlerini kısarak onu geriye doğru itmeye devam ediyordu. "*Sakın* bu konuyu açayım deme!"

"Kıyıdan uzaklaşın, çocuklar!" diye emretti Claire. Endişeli bir ses tonuyla konuşuyordu. "Nehre düşeceksiniz."

"Neden olmasın?" diye sordu Gibsie, Lizzie'den uzaklaşırken su kıyısının kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Belli ki benimle büyük bir sorunun var. Öyleyse neden içini dökmüyorsun?" diye alay etti. "İlk ve son kez."

Johnny'yi panikle bulmaya çalıştım. Ama Hughie'yle birlikte son eşyalarımızı almak için otoparka geri dönmüştü.

"Geri çekil," diye fısıldadı Katie. Bir elini omzuma yerleştirmişti. "Bu ikisi yıllardır patlamayı bekleyen bir volkan gibiler." Derin bir nefes aldı. "Patladığında yakınında olmana gerek yok, Shan."

"Hey!" diye seslendi Feely. Gibsie'yle birlikte kalacakları çadırdan çıkıp onlara doğru koşmaya başlamıştı. "Biraz geri çekilelim, millet..."

"*Ona* ne yaptığını biliyorsun," diye hırladı Lizzie. "Bana neye mal olduğunu biliyorsun!"

"Ben *o* değilim!" diye haykırdı Gibsie. Konuşurken ellerini havaya kaldırmıştı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

"Neler oluyor burada?" Johnny ve Hughie aynı anda bağırdı. Onlar da ağaçların arasından kampa doğru koşmaya başlamıştı. "Hey... Kesin şunu, ikiniz de!"

"Sudan uzak dur, Gibs..." diye bağırdı Hughie. Ama sesi Lizzie'nin tiz çığlığı tarafından bastırıldı.

"O senin ailenden biri!" diye bağırdı Lizzie. Onu tekrar göğsünden itti. "Sen de tıpkı onun gibisin!" Korku filminden bir sahne gibi, Lizzie'nin onu tekrar iterek kıyının kenarından yuvarlanmasına sebep olmasını izledim.

Gibsie suya düştüğü anda kıyamet koptu. "Aman Tanrım! Boğuluyor!"

"Çıkarın onu!"

"Gibs! Dayan, dostum!"

Panikle arkasından atlamak için hamle yaptım ama *yüzme* bilmediğim için atlayamadım. Korkuyla dolup taşarken onun suyun içinde tamamen donup kalmasını izledim. Gibsie'nin gözleri kocaman açılmıştı ve dehşet içindeydi. Sonra bir taş gibi batmaya başladı. Çırpınmadı ya da debelenmedi. *Sadece donup kalmıştı.*

Johnny, Hughie ve Feely koşarak yanımdan geçip onun arkasından nehre atladı.

"Gerard!" diye bağırdı Claire. Hızla kıyıya doğru koştu. "Gerard!"

"Özür dilerim," dedi Lizzie. Şoka girmiş gibi görünüyordu. "Böyle olmasını istememiştim..."

"Bunu ona neden yaptın, Lizzie?" diye bağırmaya başladı Claire. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaparak onun suratına bir *tokat* attı. "Gibsie sudan korkuyor, seni kalpsiz sürtük," diye bağırmaya devam etti. "Korktuğunu sen de biliyorsun."

Lizzie başını iki yana salladı, şokun ilk aşamasındaymış gibi görünüyordu. "Ben... ben... yemin ederim..."

"İyisin, dostum," dedi Hughie. Gibsie'nin solgun yüzünü ellerinin arasında tutup sudan çıkardı. Johnny omzuna aldığı arkadaşının titreyen vücuduyla kıyıya doğru yüzüyordu. "Seni yakaladık." Hughie yatıştırıcı bir tonda konuşmaya devam etti. Feely onu nehir kıyısına geri çekerken suda ilerliyordu. "Biz buradayız. Bizimlesin, tamam mı? Orada değilsin. İşte bu... Aferin, dostum. Sadece sakin ol..."

"Onu yakaladınız mı?" Johnny arkadaşının gevşek bedenini onu tutmak için kollarını uzatan kişiye doğru iterken zor nefes alıyordu. Feely bankın kenarına yaslanıp yüzüstü uzanmış halde bekledi. "Gitmesine izin verme, Pa..."

"Onu yakaladım, kaptan." Feely onu kollarının altından kavradı. "Gitmene izin vermeyeceğim, dostum."

Feely onu sudan çıkarıp çamurlu kıyıya sürüklerken Gibsie şok içinde donup kalmıştı. Korkmuş küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Nehir kenarında ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu. Boğazından gelen sesler yürek parçalayıcıydı, neredeyse yaralı bir hayvanın inlemelerine benziyordu.

"Aferin, dostum," diye soludu Feely. Gibsie'nin yanına çöküp bir elini sırtına koydu. "Şşşt, güvendesin."

Johnny sudan çıktı, Hugh onu hızla takip etti ve arkadaşlarının yanında diz çöküp kulağına anlayamadığım sözler fısıldamaya başladılar.

Olduğum yerde donmuş bir halde arkadaşımın elleri ve dizleri üzerinde nehir kıyısından uzaklaşmasını izledim. Sırtı yakındaki bir ağacın gövdesine yaslanana kadar durmadı. Başını eğip ellerini dizlerine gevşekçe kenetlemişti. Nefeslerini kontrol altına almak için mücadele ederken titriyordu.

Claire elinde bir havluyla onun önünde diz çökerek, "Geçti, Gerard," dedi sakinleştirici bir sesle. "Şşşt..." Acı veren bir şefkatle yüzünü ve saçlarını nazikçe kuruladı. "Ben buradayım, yanındayım." Omuzlarına doğru ilerleyip onu nazikçe kuruladıktan sonra havluyu omuzlarına doladı ve solgun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Derin bir nefes al." Alnını onunkine bastırarak yanaklarını okşarken, "Seni koruyacağım," diye fısıldadı.

"O iyi mi?" diye sordu Katie. Sesi endişeli geliyordu. "Gibs?"

"Hepiniz ona bakmayı *bırakırsanız* çok daha iyi olur," diye tısladı Claire. Gibsie'nin yüzünü herkesten gizlemek için vücudunu öne doğru kaydırdı. "O sikik bir sirk değil!"

Vay be...

"Özür dilerim, Gibsie," diye geveledi Lizzie. Gözyaşları yanaklarından süzülürken ona doğru koştu. "Yemin ederim, öyle yapmak istememiştim..."

"Uzak dur ondan!" diye hırladı Claire. Ondan iki kat daha büyük olan bir çocuğun önünde savunma pozisyonu almıştı. "Geri çekilin. Hepiniz!"

"Öyle yapmak istememiştim," dedi Lizzie boğuk bir sesle. "Yemin ederim..."

Johnny ayağa kalkarken, "Lanet olsun! Konuşmaya biraz ara ver," diye gürledi. "Onu *öldürebilirdin*."

"Biliyorum ve çok üzgünüm!" dedi Lizzie. Hıçkırarak ağlarken başını iki yana salladı. "Öyle yapmak istememiştim..."

"Hiçbir zaman isteyerek yapmıyorsun," diye mırıldandı Hughie. Ona havlu uzatan sevgilisine doğru yürüdü. "Ama hepimiz bu bahaneyi duymaktan gerçekten yorulduk, Liz."

"Özür dilediğimi söyledim..."

"Özür dilemek bu sefer işe yaramıyor."

"Bunu bir kenara yazabilirsin, kaptan."

"Onu öldürebilirdin! Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Çocuklar, durun." Gerçekten pişman ve sinir krizi geçirmesine saniyeler kalmış gibi görünen arkadaşıma büyük bir sempati hissettim. "Öyle yapmak istemedi."

"Bunu yapmak istedi, Shannon!" diye tersledi Hughie.

Johnny önüme geçerek, "Hey, ona bağırma," diye uyardı.

"Bağırmadım."

"Bağırdın işte!"

"Pekâlâ, çocuklar. Sakin olun," diye araya girdi Feely. "Lizzie hatalı olduğunu biliyor. Belli ki üzgün, ona ya da birbirimize bok atmaya başlamanıza hiç gerek yok."

"Ama o..." diye itiraz edecek oldu Hughie.

Feely tekrar onun sözünü kesti. "Sen şimdi mükemmel misin, Hugh?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Ya sen, Kav?" Johnny'ye doğru döndü. "Bir kavgada hiç kendini kaybetmedin mi?"

Lizzie'ye ters ters bakarak, "Biz hiç kimseyi boğmaya çalışmadık," diye karşılık verdi Hughie.

"Onu boğmaya çalışmadı," dedi Feely sakince. "Bu kadar dramatik olma. Sinirlerine hâkim olamayıp onu itti. Gibs de suya düşünce panikledi. Nedenini biliyoruz. Boktan ve berbat bir şey, yaşandı ve bitti. Artık *devam* edelim."

"Çok üzgünüm." Lizzie tekrar hıçkırdı.

"Biliyorlar," diye yanıtladı Feely. Lizzie'ye dönüp parmağını kıvırarak onu çağırdı. "Buraya gel."

"N-ne?"

"Buraya gel dedim," diye tekrarladı sert bir ses tonuyla. "Şimdi." Lizzie'nin tek kelime etmeden ona doğru yürümesini şaşkınlıkla izledim. Feely onun elini tutarak, "Şimdi bir yürüyüşe çıkacağız ve arkadaşlarımızın sakinleşmesine izin vereceğiz," diye açıkladı. "Buradaki herkes kusursuz birer melek olmadığını hatırladığında geri geleceğiz."

"Ta-tamam." Lizzie burnunu çekerek başını salladı ve çocuğun onu kamp alanından uzaklaştırmasına izin verdi.

"Sen iyi misin?" Johnny çadırımıza doğru yürüyüp içeri girerken onu takip ettim. "Johnny?"

"İyiyim, Shan." Çantasından bir havlu çıkardı. "Sadece biraz sarsıldım." Dizlerinin üzerine çökerek göğsünü ve sırtını havluyla sildikten sonra derin bir iç çekti. "Bugün tam bir felaket."

"Öyle olmak zorunda değil." Dizlerimin üzerine çöküp temizlenmesini izledim.

"Hepsi kavga ediyor," diye homurdandı havluyu saçlarında gezdirirken.

"Biz kavga etmiyoruz," diye fısıldadım.

Duraksayıp havluyu indirdi. "Doğru."

"Ayrıca birlikteyiz," diye ekledim gülümseyerek.

Johnny de gülümsedi. "Başka bir doğru."

"Orada ne oldu, Johnny?" Islak mayosunu çıkarıp çadırımızın açıklığından dışarı fırlattığında umutsuzca gözlerimi onun alt kısmından uzak tutmaya çalıştım. "Gibsie yüzemiyor mu?"

"*Yüzebiliyor*," diye düzeltti Johnny. Temiz bir *boxer* bulmak için etrafı karıştırıyordu. "Sadece panikledi."

"Neden?"

"Babası ve kız kardeşi o küçükken boğulmuş," diye mırıldandı. Kaşlarını çatarken iç çamaşırlarını çekiştirmeye odaklanmıştı. "Denizde sıkıntı çıkmış ya da onun gibi bir şey." Omuz silkti. "O zamandan beri suyla ilgili bir sorunu var."

"Aman Tanrım," dedim boğuk bir sesle. Kalbim göğsümde parçalara ayrılmıştı. "Bu ne zaman oldu?"

"Efkaristiya günü sanırım? Yani yedi yaşında falan?" diye sertçe yanıtladı Johnny. İç çamaşırlarını ıslak bacaklarına çekmekten vazgeçerek onları tekmeledi ve onun yerine bir havluyla örtündü. "Cork'a taşın-

mamdan uzun zaman önce oldu. Bana bu konudan sadece bir kez bahsetti, o zamanlar on bir yaşındaydım. Bu yüzden her şey biraz bulanık ama ebeveynlerinin o sırada boktan bir ayrılık yaşadığını söylediğini hatırlıyorum. İşin iç yüzünü tam olarak bilmiyorum ama gerçekten çok karışıktı, bebeğim. Ortada çok fazla ilişki vardı. Her neyse, o gün bir araya gelip Gibs ve Hughie için ortak bir parti düzenlemişler."

"Hughie mi?"

"Şey, evet... Onun da Efkaristiya'sı vardı, Shan," diye açıkladı Johnny. "İki aile hep yakınmış. Neredeyse birlikte büyümüşler."

"Ah..." Başımı salladım. "Peki."

"Her neyse, üvey babası Keith sahildeki gösterişli bir otelde parti vermek için bir servet harcamış," diye devam etti Johnny. "Babası onu gölgede bırakmak istemiş. O yüzden bir tekne kiralayıp hepsini denize götürmüş."

"Ah, olamaz," diye mırıldandım ellerimle ağzımı kapatarak. Bu hikâyenin devamını dinlemek isteyip istemediğimden emin değildim.

"Bir tür sorun yaşamışlar," dedi Johnny. "Tüm detayları bilmiyorum ama Gibsie ve kız kardeşi Bethany denize düşmüşler."

İçimden bir hıçkırık koptu. "Olamaz."

Johnny kederle iç çekti. "Babaları onlar için suya girmiş ama geri çıkmamış." Ağır bir iç çekişten sonra, "Kız kardeşi de çıkmamış," diye ekledi.

Aman Tanrım. "Peki ya Gibsie?" Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı elimle silerken boğuk bir ses çıkardım. "O nasıl çıkmış?"

"Bu bana söylemediği kısım," diye mırıldandı Johnny. "Biggs ailesiyle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Belki de Claire'le ilgilidir? Sanırım onlardan biri yüzerek onu kurtarmış." Tekrar omuz silkerken biraz çaresiz görünüyordu. "Bu konuda konuşmuyor, ben de onu zorlamıyorum."

"Kız kaç yaşındaydı?"

Johnny duraksayıp bir süre düşündü. "Gibs yedi yaşındaydı. Yani iki ya da üç yaşında olabilir?"

Kalbim parçalandı. "Daha bebek miydi?"

"Evet." Johnny derin bir iç çekti. "Sean'ın yaşlarında olmalı."

"Aman Tanrım." Başımı iki yana salladım, az önce duyduklarımı kavramakta zorlanıyordum. "Buna inanamıyorum."

"Hepimizin sırları var," dedi sessizce. "Hepimiz biraz parçalanmış durumdayız, Shan."

"Gerard'la anahtarlarınızı alabilir miyiz?" Claire'in sesi, kafası çadırımızın açıklığından içeri girmeden saniyeler önce kulaklarımı doldurdu. Johnny tek kelime etmeden çadırın zemininden anahtarlarını alıp ona uzattı. "Teşekkürler," dedi Claire. Sonra bir kez daha gözden kayboldu.

"Yaşadıklarından sonra sence araba kullanmalı mı?" diye sordum endişeyle.

Johnny omuz silkti. "Muhtemelen hayır ama biraz zamana ihtiyacı var." Kaşları çatıktı ve bacağındaki ıslak otları koparıp atmaya odaklanmıştı. "Gezintiye çıkacaklar. Gibsie'nin bir şekilde kendine gelmesini sağlayacak, böylece sonrasında tekrar toparlanacak."

"Claire mi?"

"Claire." Başını sallayarak onayladı.

Ona yaklaşırken, "Sanırım aralarında sırlar var," diye itiraf ettim.

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Johnny. "Şu anda neye ihtiyacı varsa ancak ondan alabilir." Başını sallayarak, "Bunu ona ben veremem," diye ekledi.

"Peki ya sen?" diye sordum nazik bir ses tonuyla. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama gözlerindeki endişeyi daha önce de görmüştüm. Johnny çaresiz hissediyordu. "Şu anda senin neye ihtiyacın var?"

Johnny uzanıp beni kucağına çekti. "İhtiyacım olan her şey burada."

"Sence bunu halledecekler mi?" diye sordum.

"Claire ve Lizzie mi, yoksa Gibs ve Lizzie mi?"

"Hepsi?"

Johnny omuz silkti. "Evet, iyi olacaklar. Bir iki saat içinde gülümseyerek ve şakalar yaparak geri dönecek. Yaşadıklarını görmezden gelecek. Hepsi bu kadar."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gibs'i tanıyorum, Shannon," diye yanıtladı. "Böyle başa çıkıyor. Onun olayı mizah."

"Liz'e kızmalarını istemiyorum," diye fısıldadım. "Çok fazla şey yaşıyor."

"Shan..."

"Ciddiyim," derken beni duyması için gözlerimle ona yalvardım. "Lütfen. Bunun için kin tutma."

"Ona yaptıklarından dolayı öfkeliyim," diye dürüstçe itiraf etti.

"Biliyorum." Yatıştırıcı bir sesle kalçalarına sarıldım. "Ama Feely'yle geri döndüğünde, biraz çaba gösterebilir misin? Benim için?"

Nefesini vermeden önce uzun bir süre bana sertçe baktı. "Peki."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Lizzie'yi zor biri olarak gördüğünü biliyorum ve gerçekten öyle. Ama göründüğünden çok daha fazlasına sahip." Eline uzanıp sıktım. "Her tarafı dikenli ancak bunun altında iyi bir insan var. Joey'ye çok benziyor. İnsanların onu sevmesini çok zorlaştırıyor ama bu bir savunma mekanizması. Güven bana, biliyorum."

"Sözüne güveniyorum," diye homurdanırken etkilenmiş görünmüyordu.

"Yani ona iyi davranacak mısın?"

"İyi davranacağım," diye onayladı suratsızca. "Senin için."

"Sana bir hediye aldım." Konuşmayı daha sakin sulara yönlendirmeye çalıştım. "Pek özel bir şey değil ama istersen şimdi verebilirim?"

"Bana hediye mi aldın?" Kaşları havaya kalktı ve bana bakmak için boynunu geriye doğru eğdi. "Bunu yapmak zorunda değildin, Shan."

"Bugün senin on sekizinci yaş günün," diye cevap verdim. "Tabii ki sana bir hediye aldım." Kucağından yuvarlanarak elimi kaldırdım. "Ama uyarayım, ailenin sana aldığı o gösterişli araba kadar harika bir şey değil."

"Çok tatlı, değil mi?" diye kıkırdadı. "Rüya gibi mırlıyor."

"Hı-hı." Onunla araba muhabbeti yapmakla hiç ilgilenmeden çantama uzandım ve kitabı bulana kadar parmaklarımı gezdirdim. "Kendim yaptım," dedim karalama defterini çıkarıp eline tutuştururken. "Eğer kötüyse ya da beğenmediysen atabilirsin... Yemin ederim ki ne olacağını önemsemem." Ellerimi kucağımda birleştirerek omuz silktim, gergin hissediyordum. "İyi ki doğdun, Johnny."

"Bana bir kitap mı yaptın?" Kapağı açıp bakarken sesi derin ve boğuktu. "Benim kitabımı mı?"

"Şey... daha çok bir hatıra defteri," diye açıkladım. "Alt ligden buraya kadar olan kariyerini anlatıyor..." İrlanda ragbi akademisinden aldığı kabul mektubunun fotokopisini çekip içine yapıştırdığım sayfayı çevirdim. "Ragbi hayatının yol haritası gibi bir şey." Titrek bir nefes verdim. "Güzel mi?"

"Shan..." Başını iki yana salladı, altı yaşından günümüze kadar olan gazete kupürlerini ve fotoğraflarını sayfalarca karıştırıyordu. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Annen yardım etti," dedim. "Ona senin için ne yapmak istediğimi

söylediğimde beni tavan arasına çıkardı. Orada en az otuz kutu gazete, kupa ve Tanrı bilir daha neler var."

"Öyle mi?" Gözlerini kitaptan ayırmıyordu.

"Evet." Başımı salladım. "O tavan arası senin için bir tapınak gibi. Hayatımda bir kişiye ait bu kadar çok hatıra eşyası görmedim." Omuz silkerek, "Sen ünlü sayılırsın, Johnny Kavanagh," diye ekledim.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken parmağıyla kitaba vurdu. "Buna bayıldım."

Rahatlayarak gevşedim. "Öyle mi?"

Başını sallayarak kitabı kapatırken bana baktı. "Ayrıca seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim gülümseyerek.

"Ciddiyim, Shan." Ses tonu ciddiydi, gözleri alev alev yanıyordu. "Gerçekten ciddiyim."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım. Kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Seni yanımda götürebilseydim, götürürdüm," diye mırıldanırken kitabı tekrar yere bırakıp beni kucağına çekti. "Seni bırakmak istemiyorum."

Kalbim sıkıştı. "Gitmen gerek, Johnny."

Kollarını bana dolayıp yüzünü boynuma gömdü. "Çok üzgünüm."

"Üzülme," diye yalvardım. "*Mutlu* ol."

"Mutluyum," diye mırıldandı. "Ama ben sadece... sensiz ne yapacağımı bilmiyorum. Sana daha yeni kavuşmuşum gibi hissediyorum. Şimdiyse ayrılmak zorundayım..." Sözleri yarım kalırken boynuma doğru inledi. "Her şeyden vazgeçmeye hazır değilim."

"Neyden vazgeçmeye?" diye fısıldayarak parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Hmm?"

"Gençliğimden," diye sessizce itiraf etti.

"Johnny, sen hâlâ gençsin," dedim ikna edercesine.

"Yaşımdan bahsetmiyorum," diye mırıldandı. "Senden bahsediyorum, ayrıca şu dışarıdaki piçlerden," dedi çadırın girişini işaret ederek. "Senin sinir bozucu küçük kardeşlerinden de." Başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. "Her şeyden vazgeçmeye hazır değilim, Shan."

"Bunu yapabilirsin." Tek yapmak istediğim *gitmemesi* için bağırmak olmasına rağmen kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyordum. Ancak ona karşı bencil davranamazdım. Johnny'nin bunu yapması ve benim de onu desteklemem gerekiyordu. "Sadece yaz boyunca sürecek."

Bir an için kaskatı kesildikten sonra başını salladı. "Evet, biliyorum."

"Hediyenin geri kalanını istiyor musun?" diyerek onu ikna etmeye çalıştım. İkimiz de perişan olmadan önce onu neşelendirmek istiyordum. "Hmm?"

"Dahası mı var?"

Sırıtarak onu sırtüstü yatırıp havlusunu çektim. "Eğer daha fazlasını istersen?"

"Ah, siktir," diye homurdandı. Elleri kalçalarıma doğru hareket ederken memnuniyetle başını salladı. "Kesinlikle daha fazlasını istiyorum."

Gece olduğunda herkes sakinleşmişti, gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyorlardı. Çadırlar kurulmuş, pastalar yenmiş, tartışmalar yatıştırılmış, özürler kabul edilmişti. Sonunda asık suratların yerini yarım düzine bira ve diğer alkollü karışımlar sayesinde oluşan sarhoş gülümsemeler almıştı.

Nehrin kenarındaki kamp ateşinin etrafına oturmuştum. Johnny'nin kolları beni sarmalıyordu, etraftaki şakalaşmaları ve esprileri dikkatle dinliyordum. Gibsie ve Lizzie bir tür sessiz ateşkes yapmışlardı. Feely'nin iki yanında otururken aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Ama birbirleriyle iyi geçiniyormuş gibi davranmalarının, doğrudan savaşmalarından çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Gibsie'nin diğer tarafında Claire oturuyordu. Hughie ve Katie yakındaki bir ağacın arkasında verdikleri yirmi dakikalık *tuvalet molasından* yeni dönmüşlerdi, yüzleri kızarmıştı ve zorlukla toparlanmış görünüyorlardı.

Kehribar rengi alevlere bakarken, çok mutlu hissettiğim için ani bir suçluluk duygusuna kapıldım. Annemin yüzü gözümün önüne gelmişti, ardından ağabeyimin onu son gördüğümde perişan durumda olan gözleri ortaya çıktı. İçimden geçen duygular o kadar baskındı ki, irkilerek yudumladığım bira şişesini düşürmeme neden oldu.

Gibsie ateşin karşısından, "Aramızda çabuk sarhoş olan biri var," diye tezahürat yaptı. Neşeli hallerine geri döndüğü belliydi. "Küçük Shannon," dedi sırıtarak. "Beşinci şişede içkini mi döküyorsun?" Hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak başını iki yana salladı. "Seninle ne yapacağız?"

Kederim daha fazla üstüme çullanmadan kendimi toparlayarak gözlerimdeki yaşları kırpıştırdım ve yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim. "Beni rahat bırak," dedim şakayla. Şişemi yere dik bir şekilde koyarken sesime zoraki bir neşe kattım. "Bu benim ilk içişim."

Gibsie kıkırdayarak dikkatini gitarıyla *Tim O'Riordan*'ın *The Langer Song* şarkısının bir bölümünü söyleyen Feely'ye çevirdi. Tüm arkadaşlarımız onunla birlikte şarkı söylüyor ve kahkahalarla gülüyorlardı. Ancak ben komik şarkı sözlerine ya da Feely'nin güzel sesine odaklanamıyordum çünkü aklım ailemde takılıp kalmıştı.

"Neyin var?" diye kulağıma fısıldadı Johnny. Nefesindeki alkol kokusu bana bir yıkım topu gibi çarptı. Yanındaki boş bira şişesi yüzünden dolayı biraz geveliyordu. Onun her zamanki nazik haline rağmen babamın yüzü aklımdan çıkmıyordu.

"Neyin var, kızım?"

"Senin lanet olası derdin ne?"

"Artık uyu, Shannon. Sadece gözlerini kapat, sabaha her şey daha iyi olacak..."

"Shan?" Johnny'nin sesi beni iç karartıcı düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hmm?"

"Sorun ne, bebeğim?"

"Nasıl yani?"

"Vücudun bir tuhaf oldu," diye geveledi. Neyse ki sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutuyordu. "Kaskatı kesildin, sonra gerilip kıkırdadın ama ses senin gülüşüne ait değildi... *'Ha, ha, ha. Gülüyorum ama aslında gülmüyorum,'* diyormuş gibi gülüyordun."

Vay be...

"İyi misin?" Burnunu yanağıma sürttü. "Yorgun musun? Yatağa falan gitmek ister misin? Sikimli çadırıma?"

"Neyine?"

"Eğimli çadırıma," diye geveledi.

"Hayır, ben iyiyim."

"Eyvah," diye mırıldandı. "Bu kötü bir *kelime*... Başım belada mı?"

"Hayır, sadece alkol kokusu," diye itiraf ettim. Ona bakabilmek için yüzümü çevirdim. Gözleri cam gibiydi ve yanakları kızarmıştı. *Mutlu* görünüyordu. Babama hiç *benzemiyordu* ama o koku hâlâ *oradaydı*. Hâlâ *üzerindeydi*. "Nefesin alkol kokuyordu ve sen sadece..."

"Sana onu mu hatırlattım?"

Titrek bir nefes verip suçlulukla başımı salladım. "Özür dilerim."

"Sarhoş değilim, Shan," diye geveledi Johnny. Sonra burnunu yukarı kaldırdı. "Tamam, biraz sarhoş olabilirim," diye düzeltti. *Çok* sarhoş olduğu belliydi. "Ama sadece on sekizinci yaş günüm olduğu için."

"Biliyorum," diye aceleyle onu yatıştırmaya çalıştım. Kendimi gerçekten berbat hissediyordum. "Eğlenmeni istiyorum, Johnny..."

"Biraz tuhaf konuştuğumun farkındayım, kendi sesimi duyabiliyorum ve bu asla iyi bir şey olmaz... Bir dakika, ne diyordum ben?" Başını salladı ve bir kez daha yüzüme odaklandı. "Ah, evet. Biz böyle bir şey yaşamayacağız." Uzanıp elini yanağıma yerleştirdi. "Seni asla incitmeyeceğim, bebeğim," diye fısıldadı burnunu benimkine sürterken. "Asla, asla... trilyonlarca yıl geçse bile."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Sen benim küçük sevgilimsin," diye mırıldandı. "Tüm kalbim sana ait."

Kalbim göğsümde şiddetle atıyordu. "Johnny..."

"Sen asla o olamayacaksın," diye gevelemeye devam etti. "Ben de asla o olmayacağım."

"Söz mü?"

Başını salladı. "Milyonlarca, milyarlarca kez söz veriyorum."

Titreyerek yavaşça ona doğru yaslandım. "Seni seviyorum, Johnny Kavanagh."

"Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, küçük mavi nehrim," diye mırıldandı. "Oldukça sarhoş olduğumu biliyorum ama yüzde bin sarhoş olsam bile benimle güvende olacaksın." Gevşekçe gülümseyerek, "Ayrıca sen yine de bu gözlerin gördüğü en iyi şey olurdun," diye ekledi. Kendi gözbebeklerini işaret etti. "Sana bakmaya *bayılıyorlar*. Siktir, şimdi yine sertleştim."

"Sadece biraz sarhoş olduğunu söylediğini sanıyordum?" diye sordum bir kıkırdamayı bastırarak. *Evet*, kesinlikle yine sertleşmişti. Altımda büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Şşşt." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sen sarhoşsun."

"Hayır," dedim gülerek. Onun şakacılığıyla gevşediğimi hissediyordum. "*Sen* sarhoşsun."

"Ben azgınım," dedi huysuzca. "Ayrıca bu hiç mantıklı değil." Başını iki yana salladı. "Hayır, bu iyi bir plan değil, Shan. Çünkü ben yanında prezervatifi olmayan bir Johnny'yim."

"Johnny!"

"Sertleştiğimi biliyorum," diye gevelemeye devam etti. "Sana ulaşmak için aletimin şortumdan çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Ama şu anda aletimin tam olarak *nerede olduğunu* bilmiyorum, ya *sen?*"

"Evet, bana sürtündüğünü hissedebiliyorum," diye kıkırdadım. "Söz veriyorum, hâlâ pantolonunun içinde."

"Ah, Tanrıya şükür," diye rahat bir nefes aldı. "Sürekli kaybolacak diye düşünüyordum." Kıvranarak, "Ona çok fazla iğne değdi, Shan," diye ekledi.

"Biliyorum, bebeğim," diye yatıştırırken gülmemeye çalıştım. "Bu korkunç bir şey."

"Lanet olsun. Çok *korkunçtu*," dedi hevesle başını sallayarak. "Bütün o kan, morarmış testisler ve..." Omuz silktikten sonra, birkaç saniye boyunca *benim* kucağıma bakıp yüksek sesle inledi. "Ah kahretsin... Bak, Shan! Kesinlikle gitmiş."

"Ah, Johnny." Başımı iki yana sallayarak onu öptüm. "Sen koca bir aptalsın."

"Hmm." Altdudağımı ağzına çekip emdi. "Üzgünüm," diye özür diledi ve dudağımı gürültülü bir şekilde bıraktı. "Sadece ufak bir tadına bakmak istedim."

Aman Tanrım...

"Çocuklar, çocuklar, çocuklar. Biraz susun, olur mu? Sizin için bir şarkım var!" Gibsie sendeleyerek ayağa kalktı. Hemen sonra oturduğu kütüğün üzerinden düşüp bir yığın halinde sırtüstü yere çakıldı. "Feely, bana bir akor tıngırdatır mısın?" Yerde yatarken dudaklarının arasında bir sigara sallanıyordu. "Sen iyi bir adamsın."

Gibsie boğazını temizleyip *Richie Kavanagh*'nın *My Girlfriends Pussy Cat* şarkısını sarhoş bir halde bağırarak söylemeye başladığında herkes kahkahalarla güldü. Gibsie sırıtarak gözlerini arkadaşıma çevirdiğinde, her kelimeyi ona yönelttiğini anladım. Bu sözleri ona söylüyordu ve şarkı sözlerinin *tam tersini* kastettiğini bilmesini istiyordu.

"Ben harika bir denizciyim," dedi Johnny. Gibsie'nin komik *miyav* seslerinden dikkatimi uzaklaştırmıştı. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Gülümseyerek tamamen onun kollarına döndüm. "Yelken açmayı sever misin?"

"Yelken açmayı çok isterim," diye mırıldandı ve uzanıp kıçımı sıktı. "Yeniden senin nehrinde."

"Ah..." Ne demek istediğini anladığımda kıpkırmızı kesildim. "Bu durumda, sen mükemmel bir denizcisin."

"Biliyorum, öyle değil mi?" dedi gururlu bir sırıtışla. "Yılların pratiği."

Burnumu buruşturdum. "Ah, tabii..."

"Eyvah." Elini ağzına götürdü. "Her şeyi berbat ettim."

"Evet," diye onayladım. "Öyle sayılır."

"Sik teknesini götüreyim mi?" Gözleri kocaman açılmıştı.

"Hayır, Johnny," dedim gülerek. Onun bu aşırı paylaşımından rahatsız olmayacak kadar eğleniyordum. "Burada olmaz."

"Artık sadece tek bir nehirde yelken açıyorum," diye düzeltti kaşlarını çatarak. "O da senin..." Durup beni işaret etti. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Tamam," dedim kıkırdayarak. "Anladım. Yine de teşekkürler."

"Hayır, *ben* teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra yüksek sesle iç geçirdi. "İşemem lazım."

"Şey, tamam?"

"Yapamam," derken üzgün görünüyordu.

"Neden?"

"Çünkü *sertleştim*."

"Aman Tanrım..." Kıkırdayarak kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. "Beni çok mutlu ediyorsun."

"Gittiğimde seni gururlandıracağım," dedi kollarını bana dolayarak. Bu sırada elindeki bira şişesinin yarısını kapüşonluma dökmüştü. "Aletimi de pantolonumun içinde tutacağım."

"Şey, teşekkürler?"

"Tabii, tabii," derken kelimeleri geveliyordu. "Ah, kahretsin. Seni ıslattım mı, bebeğim?"

"Şey, sadece birazcık," diye onayladım. Alkol sırtımdan aşağı süzüldüğünde irkildim. Kapüşonlumu çıkarıp elimde topladım ve çadırımızın olduğu yöne doğru fırlattım. "Beklediğim kadar uzağa gitmedi," dedim oturduğumuz yerden bir metre kadar uzaktaki kapüşonluma bakarak. "Belki de benim yerime sen atmalıydın."

"Dert etme," dedi cesaretlendirici bir şekilde. Biranın son damlasını da içtikten sonra şişenin kenarına baktı. Dışarı başka bir şey çıkmayınca yüzünde mahzun ve sevimli bir ifade belirdi. "Bence mükemmel hat çıkışı gibi görünüyordu."

"*Sana* göre öyle *olabilir*," diye kıkırdadım. Onun bu halinden artık iyice zevk almaya başlamıştım.

"Nerede kalmıştım?" Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Takımla birlikte uzaklardayken aletini pantolonunun içinde tutmaktan bahsediyordun."

"Ah, işte bu!" Göz kırpıp başıyla onayladı. "Eve döndüğümde tüm büyük planlarımı seninle yapacağım."

"Ah, demek büyük planların var?"

"Büyük, büyük planlar," diye onayladı. "Çocukları severim, ya sen?"

"Şey... Evet, tabii." Gözlerimi kırpıştırdım. "Çocukları severim, Johnny."

"O zaman birkaç tane yaparız," diye açıkladı. "Ben ragbiyle uğraşacağım, sen de veterinerlikle uğraşacaksın. Ardından oturup birkaç bebek yapacağız." Kendi kendine gülümsedi. "İyi konuşmaydı."

"Veteriner olacağımı mı düşünüyorsun?" Çılgın bebek muhabbetini tamamen atlamıştım. "Ben? Veteriner?"

"Elbette," diye mırıldandı. "Çok zekisin, bebeğim. Fen bilgin ve hayvanlarla ilişkin çok iyi. Köpeğim seni seviyor. Brian seni seviyor. Aletim seni seviyor. Siktir... Hayatımda gördüğüm en seksi veteriner olacaksın."

"Ama bunu sana sadece bir kez söyledim," diye fısıldadım. Johnny odama girdiğinde yaptığımız sıradan konuşmalardan birini aklımdan geçirdim. "Bunu hatırladığına inanamıyorum, özellikle de şu anki halinle."

"Bana bir şeyi sadece bir kez söylemen yeterli, o da aklımda kalır." Şakağına vurdu. "Bütün kelimelerini burada tutuyorum."

"Sen adeta bir beyin kutususun," diye dalga geçtim. "Bunu biliyor muydun?"

"Öyleyim," diye kabul etti. "Kafamın içi her zaman *vay be* durumunda."

"Çünkü sen çok zekisin," diye onu rahatlattım. "Sürekli düşünüyorsun."

"Hmm."

"Bu ne içindi?"

"Senin yanında zeki değilim," diye geveledi. "Seninle birlikteyken aklım başımdan gidiyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Lanet olsun. O kadar iyi ki," diye inledi. "Ben sadece... Siktir, konuşmayı kesmem lazım."

"Hayır, konuşmaya devam et," diye ikna ettim merakla. "Söyle bana, kafanın içinde neler dönüyor?"

"Şu anda mı?"

Başımı salladım. "Evet, şu anda."

"Memelerin, kıçın, bacakların ve o mükemmel vajinan," dedi Johnny. "Seni becermek, yemek, yalamak, dokunmak istiyorum ve... Tanrı aşkına, sana başka ne yapabileceğimi bile bilmiyorum ama onu da yapmak istediğimi biliyorum."

"Johnny," diye soludum titreyerek.

"Belki de sarhoş olmalısın," diye öneride bulundu. "Belki böylece başım çok fazla derde girmez?"

"Evet." Titreyerek şişeme uzandım. "Belki de sarhoş olmalıyım."

Ertesi sabah çadırımızın zemininde soluk soluğa kendime geldim. Zihnimdeki sarsıntıyı anlatmaya akşamdan kalma demek yetmiyordu. Midem kusma reflekslerime karşı bir iç savaş başlatmıştı ve kimin kazanacağından korktuğum için kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyordum. Kıpırdamadan yatarken zavallı gözlerimi açtım ve güneş ışığı net görme yeteneğime saldırınca inledim.

"Ölüyorum," diye inledim. Bir kurtuluş ya da en azından küçük bir ilahi müdahale için dua ettim. "Kurtar beni, Yüce Tanrım."

Yakınlarda bir yerden acı dolu bir inilti gelince büyük bir çabayla başımı yana çevirmeyi başardım ve onu gördüm. Johnny de en az benim kadar kötü görünüyordu ve fiziksel bir acı içinde kıvranıyordu. "Durdur şunu," diye yalvardı derin sesi. Karnının üzerine dönerek yüzüstü yere kapaklandı ve sonra yüksek sesle inledi. "Perdeleri falan kapat, Shan. Kahrolası herhangi bir şey yap..." diye yalvardı yüzünü yastığına gömerek. "Sadece güneşin parlamasını durdur."

"Yapamam," diye feryat ettim. Kendim için çok üzülüyordum. "Ölmek üzereyim, Johnny."

Büyük bir çaba harcamış olmalıydı ama ağır bir kolun karnımın üzerine düştüğünü hissettim. Sonra parmakları küçük daireler çizerek tenimin üzerinde gezinmeye başladı. "En azından birlikte öleceğiz," diye mırıldanırken yüzü hâlâ yastığına gömülüydü. "İyi bir macera yaşadık."

"Ama ben çıplağım," diye mırıldandım. "Çıplak ölmek istemiyorum."

"Öldüğümüzde bir şey fark etmeyecek," derken benimle eşit derecede çıplaktı. Akşamdan kalma olduğum için, gözlerimi onun çıplak vücudunda gezdirme isteğime karşı koyamadım. Sonunda bakışlarım çıplak kıçına takıldı. "Biz, şey..." Titreyerek kollarımı çıplak göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Dün gece yaptık mı?"

"Ne yaptık mı?"

"*Seks?*"

"Seks yok." Kalçamı hafifçe sıkarak yüzünü yastığına gömdü ve gözlerini yere çevirdi. "Sadece uyuduk."

İkna olmamış bir şekilde etrafıma bakınıp bir prezervatif bulmaya çalıştım ama bulamayınca paniğe kapıldım.

"Ama biz çıplağız," diye mırıldandım. Belli belirsiz kalçalarımı oynattığımda o tanıdık acıyı hissettim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Şimdi uyu, Shan. *Lütfen.* Birkaç saat içinde bizi eve götürmek zorundayım. *Jameson*'ı içimden atmaya çalışıyorum, bebeğim."

"Ah, tamam." Bacaklarımın arasındaki ağrıdan kıvranarak onun hareketlerini taklit ettim. Sonra dikkatlice karnımın üzerine yuvarlanarak uyumasını izledim.

Sessizliğim yedi dakika kadar sürdükten sonra uzanıp bir yastığın etrafında bükülmüş kocaman pazılarını dürttüm. "Hey... seks yapmadığımıza emin misin?"

Johnny nefesinin altında inleyerek uykulu bir şekilde başını sallamaya çalıştı. "Yüzde yüz."

"İçime bir şey girmiş gibi hissediyorum, Johnny," diye mırıldandım. Vücudum doyuma ulaşmış olmanın hissiyle boğulurken titriyordum. "Belki tam birleşme olmamıştır," diye düzelttim. Bu düşünceyle içime karıncalanan zevk ve heyecan dalgaları yayıldı. "Ama *içime* kesinlikle bir şey girmiş."

"Evet," diye cevap verdi Johnny. Kısık mavi gözlerinin arasından bakarken elini kaldırıp parmaklarını oynattı. "Bunlar."

"Ah." Vücudumu bir sıcaklık kapladı. "Tamam."

Gözlerini bir kez daha kapatarak, "İyi geceler, seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ama sabah oldu."

"Şşşt... uyu."

Ona ihtiyaç duyduğumu hissederek cesaretimi topladıktan sonra yavaşça vücuduna doğru kıvrıldım. Yanıyordu, teni sıcak ve davetkârdı. Yanına sokularak yanağımı omzuna yasladım.

"Burada huzur içinde ölmeye çalışıyorum, Shannon," diye inledi. "Ancak sen aletime bazı fikirler veriyorsun."

"Üşüyorum." Titreyerek her zaman bir fırın kadar sıcak olan iri bedenine yaklaştım.

"Dışarısı otuz derece falan," dedi dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak. "Üşüyor olamazsın."

"Üşüyorum," derken titriyordum. "Mahvoldum."

Johnny yan dönüp vücudumu yavaşça inceledi. "Ah, kahretsin," diye homurdanarak bir bacağını benimkinin üzerine attı ve başını göğsüme yasladı. "Bugünkü planlarım suya düştü."

"Ne?" diye fısıldadım. Açgözlülükle kollarımı ona dolayarak sıcaklığını karşıladım ve biraz daha yakına gelmesini sağladım. "Sorun ne?"

Bir elini kalçama yerleştirip memnuniyetle iç geçirdi. "Sen böyle görünürken ölmeyi düşünemem."

77
ŞİMDİLİK HOŞÇA KAL JOHNNY

"Seni her gün arayacağım," diye söz verdim. Dublin Havalimanı'nın ortasında dahili telefondan uçuş numaram anons ediliyordu. "Ayrıca sana milyonlarca mesaj göndereceğim."

"Fakat aynı olmayacak."

"Biliyorum ama bunu başaracağız," diye söz verdim.

"Nasıl?"

"Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Ama artık ağlamamanı istiyorum," diye yalvardım. "Lütfen."

"Elimde değil. Kalbim kırılıyor."

"Yakında eve döneceğim," diye ikna etmeye çalıştım. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

"Hayır, hayır! Hayır işte. Beni bırakamazsın, Johnny!"

"Gitmek zorundayım," diye inledim. "Hadi ama. Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Bunun sonsuza dek sürecek bir veda olmadığına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diye ısrar ettim sırtını sıvazlayarak. "Hadi artık, Gibs. Nefesimi kesiyorsun."

"İyi." Burnunu çekerek boynumdaki sıkı tutuşunu çekti. Bir adım geri çekildi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Gerçekten ağladığına inanamıyorum," dedim gülerek. Sözlerim onu daha da ağlatınca yüz hatlarımı hızla düzelttim. "Sadece altı hafta, dostum."

"Seni kapacaklar," dedi burnunu çekerek ve gözlerini sildi. "En yakın arkadaşımı kaybedeceğim."

"İstesen de beni kaybedemezsin, seni koca ahmak," diye homurdandım. Sonra onu kucaklamak için kendime çektim. "Şimdi kendini toparla," diye emrettim sırtına vurarak. "Sean seni izliyor."

"Ah, evet." Boğazını temizleyip bir adım geri çekildi ve göğsünü derin bir nefesle şişirdi. "Her şey yolunda," dedi boğuk bir sesle. Sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi görünen bir gülümseme takındı. "İyi olacağım," derken sesi son notada kırıldı. "Ah, siktir et. Bu çok zor, ben arabaya gidiyorum." Ağlayarak bana bir beşlik çaktı. "İyi şanslar,

dostum," diye mırıldandıktan sonra bir ölüm perisi gibi feryat ederek havaalanından uzaklaştı.

"Yüce İsa," diye mırıldandım. Çenemi ovurşturup en yakın arkadaşımın ardından baktım. "Geri kalanınız bana bu saçmalığı yapmaya iyi olur." Dönüp aileme baktım ve ağlayan anneme temkinli bir bakış attım. "Yaz bitmeden geri döneceğim."

"Televizyonda görüşürüz." Tadhg yumruğunu bana vurdu. "Regbi sevmem ama sen olduğun için maçlarını izlerim diye düşündüm."

"Vay be." Ona sırıttım. "Ne kadar naziksin."

Omuz silkerek karşılık verdi. "Eh, nasıl olacağını göreceğiz. Sıkılırsam kapatabilirim."

"Hoşça kal, Johnny," dedi Ollie. Tadhg'ı kenara iterek bacaklarıma sarıldı. "Sen içindeyken uçağın düşüp patlamasına izin verme, tamam mı?"

Yüce Tanrım... "Tamam, olur." Elimi sırtında gezdirdim. "Pilota beni öldürmemesini söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Ollie. Yumuşamış ifadesiyle sekerek uzaklaştı. "Çünkü seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, dostum."

"Seninle gurur duyuyorum, oğlum." Babam bir adım öne çıkıp kollarını bana doladı. "Anlatamayacağım kadar çok."

"Teşekkürler, baba."

"Seni seviyorum, Jonathon..." Sesi çatallaştı ve boğazını temizledikten sonra, "Hem de çok," diye ekledi.

"Ben de seni seviyorum, baba." Sırtına vurarak bir adım geri çekildim ve yas tutan sıradaki kişiyi bekledim.

Kollarını bana dolayarak, "Bebeğim," diye hıçkırdı annem. "Benim küçük, oğlum."

"1.90 boyundayım, anne," derken onu sıkıca kucakladım. "Ayrıca on sekiz yaşındayım. Yetişkin bir adamım."

"Umurumda değil. Sen her zaman benim bebeğim olacaksın." Yüzümü aşağı çekerek yanaklarıma yarım düzine kırmızı rujlu öpücük kondurdu. "Orada kendine dikkat et, duydun mu? Sakın yabancılardan bir şey alma. Dışarıdayken sadece şişelerden iç, bardaklardan değil. Ayrıca takımdaki büyüklerin seni yoldan çıkarmasına izin verme."

"Sorun yok, anne," diye sakinleştirdim onu. Gözlerimi gökyüzüne çevirme isteğime direnmeye çalıştım. "Çoğu zaman kampta olacağım, yani endişelenecek bir şey yok."

"Yabancılarla da konuşma," diye ekledi. "Tehlikeli görünüyorlarsa ve sana bir şey teklif ederlerse, istemediğini söyle. Beni duyuyor musun, Jonathon?"

"Hadi, Edel," dedi babam kıkırdayarak. Annemin kollarını boynumdan çekti. "O gayet iyi olacak. Onu iyi yetiştirdin."

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" Eşofmanımın paçasını çekiştiren Sean'la konuşmak için eğildim. "Sana büyük bir hediye getireceğim."

"Onny," diye hıçkırdı. Bana bakarken dudakları titriyordu. "Ben Onny istiyorum."

"Geri döneceğim," dedim ikna edici bir sesle. Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. "Söz veriyorum." Çenesini yukarı kaldırarak yanağındaki bir damla yaşı silip gülümsedim. "Benim için Sookie'ye bakacak mısın?"

Burnunu çekerek başını salladı.

"Aferin, ufaklık," derken saçlarını karıştırdım. "Şimdi daha fazla ağlama çünkü seni telefonla arayacağım, tamam mı? Evi arayıp, *'Dellie, Seany'm orada mı?'* diyeceğim."

Sean gülümsedi. "Ben de, *'Onny'm orada mı?'* mı diyeceğim?"

"Bu doğru." Kıkırdayarak ona sarıldım ve hâlâ yapabiliyorken ayağa kalkıp çantamı omzuma taktım. "Çok yakında görüşeceğiz."

"Hadi, çocuklar." Annem burnunu çekerek çocuklara bir yavru kuzu sürüsü gibi çobanlık etti. "John oyuncakçıdan bize bir şeyler alacak."

Ollie ve Tadhg, "Gol!" diye bağırdı annemin arkasından. Sean ve babam da onları takip ederek ilerledi.

"*Senin* bunu gerçekten yapmaman gerek," dedim boğuk bir sesle. Onun gece mavisi gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce içimdeki her şeyin paramparça olduğunu hissettim. "Aksi takdirde, buradan çıkıp seninle eve geleceğim."

"Ö-özür dilerim." Shannon gözyaşları yanaklarından süzülürken hıçkırarak ağladı ve doğruca kollarıma yürüdü. "Sa-sadece..."

"Biliyorum," dedim boğuk bir sesle. Onu kollarımla sarmak için çantamı omzumdan düşürdüm. Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim ve çaresizce kendimi toparlamaya çalıştım. "Ben de."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Yüzümü kendine doğru çekip dudaklarımı öperken parmakları boynuma gömüldü. "Deli gibi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum..." Sesim giderek çatlıyordu. "Dünyada

en çok seni," diye eklemeden önce boğuk bir nefes verdim. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona baktım ve görüntüsünü zihnime hapsettim. Onu tekrar görene kadar ne kadar zaman geçeceğini düşününce kendimi kaybetmeye yaklaşıyordum. "Eve döneceğim," dedim. "Ne olursa olsun." Yüzündeki bir damla gözyaşını silerek nemli yanağını öptüm. "Sana geri döneceğim, *nehir gibi* Shannon." Kesik bir nefes daha verdikten sonra burnunu kendi burnumla okşadım. "Söz veriyorum."

"Ac-acele etme," diye burnunu çekti. "Sen git ve parla, ta-tamam mı?"

Hüzünle başımı salladım. "Tamam."

"Ba-başarılı olmanı istiyorum." Gözyaşlarıyla beni parçalıyor ve sözleriyle beni yeniden bir araya getiriyordu. "Kıçlarını te-tekmelemeni ve ülkenin gördüğü en i-iyi dış merkez olmanı istiyorum..." Sözlerinin ortasında duraksayıp beni öptü. "Ama unutma ki, sen her zaman 13 numaram olacaksın." Burnunu çekip parmaklarıyla yanağımı sildi. "13'ü kendime bağladım."

O aptal bahsi düşünerek acı bir kahkaha attım. "Bu konuyu duydun mu?"

"Evet." Shannon hıçkırmakla gülmek arasında kalırken başını sallayıp gülümsedi. "Ben kazandım."

"Tartışmasız." Şişkin dudaklarını öptüm. "Şüphesiz."

"Artık 13'ü saklıyorum," dedi Shannon. "O yüzden işin bitince eve, yanıma dön. Tamam mı?"

"Döneceğim."

78
YAZ AŞKI SHANNON

Sevgili Shannon,

Benim, Johnny. Bunu seni bir kez daha şaşırtmak ve delice mektup yazma becerilerimle etkilemek için yazıyorum. Ta-da? Geçen hafta sahada aldığım darbe için endişelenmemeni söylemiştim. Televizyonda hissettiğimden daha kötü görünüyordu. Ayrıca hâlâ nasıl mektup yazılacağını, pul alınacağını ve postalanacağını hatırlıyorum. Yani beynim hâlâ çalışıyor. Umarım bu mektup seni rahatlatır. Dua ediyorum ki, benim seni özlediğim kadar sen de beni özlüyorsundur. Aksi adil olmazdı.

Güney Afrika'da üst lig takımla antrenman kampındayım. **Kaptanımız** Mick Flanagan'la kalıyorum, bebeğim... Bunu bir saat önce telefonda konuştuğumuzu düşünürsek, mektuba yazdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Seni özlüyorum.

Her zerrem seni özlüyor. Seni hissetmeyi özlüyorum. Yanında uyumayı. Seninle konuşmayı. Yolcu koltuğunda sen otururken Ballylaggin'de araba sürmeyi. Siktir, kardeşlerini de özlemeye başladığıma eminim. Bu ayrılık benim için işte bu kadar kötü bir hal aldı. Özlediğim sadece seks değil, Shan. Fakat aletim de seni canımı acıtacak bir vahşilikle özlüyor.

Sen iyi misin? Telefonda bana hep iyi olduğunu söylüyorsun ama sesindeki hüznü duyabiliyorum. Bunu söylemiyorum çünkü benim için de durum aynı. Sen etrafta yokken başa çıkamadığımı öğreniyorum, Shan. Gecelerimi Claire'in senin için açtığı o kahrolası *Bebo** hesabını takip ederek geçiriyorum ve bunu sana hiç utanmadan söylüyorum. *Bu arada, kendime hesap açtım, o yüzden beni öteki yarın olarak kabul et lütfen.* ...Ah, ayrıca bana özelden çıplak fotoğraf gönderebilirsin. Yeni bir şeyler işime yarayabilir. Hafızam sana asla hakkını yeterince veremiyor.

Burada bir plaj var, takım otelinden yaklaşık altı kilometre uzaklıkta ve kumda her yürüdüğümde seni düşünüyorum. Kumsalda geçirdiğimiz o günü.

Hiç aklımdan çıkmıyorsun, Shannon. Kalbimden de. Aylar önce bana bir şey yaptın. Bence beni bozdun çünkü bir süredir iyi de-

* Amerika'da kullanılan bir sosyal medya platformu. (ç.n.)

ğildim. Bu şekilde ayrı kaldığımızda kendimi kararsız hissediyorum. Omuzlarımda bir ağırlık taşıyormuşum ve onu düşürmediğim için ödülüm yine senin yüzünü görmekmiş gibi hissediyorum.

Yani evet, işte böyle...

Bu mektupta sana bir şey söyleyeceğim, telefonda ya da mesajda söyleyemeyeceğim bir şey çünkü anında vereceğin tepkiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum...

Korkuyorum, Shannon. Bu kampta kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Takımdaki çocuklar? Hepsi benden çok daha büyük, yıllarca tecrübeye sahipler. Onlar gerçekten yetişkin adamlar, bebeğim. Bense kendimi yürüyen bir uzuv nakli gibi hissediyorum, şansla ve borçla çalışan ergen bir piç gibi.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bile bilmiyorum. Çoğu zaman, pes edip bir sonraki uçağa atlayarak sana dönmeye iki dakika uzaklıkta oluyorum. Ancak burada durmaya devam ediyorum çünkü sana parlayacağıma dair bir söz verdim. Işıldamaya ya da benden istediğin şey her neyse onu yapmaya çalışıyorum. Bu cumartesi yedek kulübesi yerine maça benim başlamam konuşuluyor. Belki o zaman işi bitiririm.

Burası çok hareketli, Shannon. Daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. U20 turnesi, üst lige kıyasla parkta yürümek gibiydi. Her maça çıktım, etrafta hiç baskı yoktu. Ama bu? Tanrı aşkına, elimden gelenin en iyisi bu takımın ancak orta seviyesi sayılır. Bu da bırakmam için yeterli bir sebep. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, aklımın ucundan bile geçmemişti. Kendi ayaklarım üzerinde durmaya çalışıyorum. Her zaman bana ait olan bir forma için mücadele etmek rahatsız edici. Dünya klasmanındaki yarım düzine oyuncunun, bir ayağımı bile atsam formamı benden almaya hazır olduğunu bilmek yönetmekte zorlandığım bir baskı oluşturuyor. Her zaman diken üstündeyim, Shannon. Belki de sadece evi özlüyorum. Belki de aşırı düşünüyorum. Belki de aklımı seninle birlikte Cork'ta bıraktım?

İyi tarafından bakarsak, tüm kaslarım taş gibi oldu. Artık 1.90'ın üzerindeyim. Ama bu kadar saçmalık yeter. Senin yazın nasıl geçiyor? Gibsie iyi mi? Joey henüz sizinle iletişime geçmedi mi? Sean yeni kelimeler söylüyor mu? Peki ya Aoife? Ondan haber var mı? Sook'um nasıl? O çocuklar onu boyamasa iyi olur. Bronzlaştın mı? Gülüyor musun? Tanrım, seni özlüyorum...

Telefonda konuşurken bana her şeyin yolunda olduğunu söylediğini biliyorum. Ama sen de benim gibiysen ve telefonda konuşmak zor geliyorsa bana bir mektup daha yazabilirsin?

Biliyor musun? Üçüncü sınıf sertifikamdaki İngilizce kompozisyonumun bu mektup kadar uzun olduğunu sanmıyorum. Bu benim hakkımda ne anlatıyor? Not: Umarım şu kahrolası üçüncü sınıf sertifikası sonuçları için endişelenmiyorsundur. Onu parçaladığını biliyorum. Siktir, seni seviyorum. Bunu daha önce yazmış mıydım? Siktir et, eğer yazmadıysam işte burada. Seni seviyorum, Shannon Lynch. Her şeyini. Her parçanı.

Her neyse, kâğıdın her iki yüzünde de yazacak yerim kalmadı. Bu yüzden bunu bir işaret olarak kabul ediyorum. Anneme bu kadar çok aramayı bırakmasını söyler misin? Beni özlediğini biliyorum ama durum giderek çığırından çıkıyor.

Her zaman senin olan,

Johnny. X

(Not: Aletim hâlâ pantolonumun içinde duruyor ve aşkım da hâlâ delice bir boyutta.)

Johnny'nin mektubunu dikkatlice katlayıp zarfına geri koydum. Ardından yatağımın üzerindeki adımın yazılı olduğu kutuya uzanmadan önce diğerlerinin yanına, yastığımın altına koydum.

Kutuyu elimde tutarak onun düzgün el yazısına baktım ve özlemle iç çektim. Geçtiğimiz altı hafta boyunca iletişimimiz sürekli mesajlaşma, gece geç saatlerde telefon görüşmeleri, mektuplar ve paketlerden oluşuyordu ama asla yeterli gelmiyordu. Hem de hiç. Kaygısının sayfadan damladığını hissedebiliyordum ve onu düşünmek kalbimi acıtıyordu. Tek istediğim şey bir uçağa atlayıp onun yanına *gitmekti* ama yakında eve dönecekti. Tahmin ettiğimden birkaç gün daha geç olsa da *eve* dönmek üzereydi.

"Bu sefer ne aldın?" diye sordu Ollie. Yatağıma atladığında neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep oluyordu. "Ah, adamım. Sana her gün hediye gönderiyor."

"Her gün değil, Ollie," diye mırıldandım kızararak.

"O gittiğinden beri haftada iki kargo alıyorsun," diye homurdandı Ollie. "Altı hafta oldu. Bu da *on iki* kargo eder. Bana *bir* tane geldi."

Her ne kadar zevkle sırıtıyor olsam da, "Çünkü o *benim* erkek arkadaşım," diye savunmaya geçtim. "Şimdi geri çekilirsen hediyemi açacağım."

Tadhg kapı aralığından, "Çünkü memelerine dokunmasına izin

veriyor," diye sessizce güldü. Bonnie, Sookie ve Cupcake bacaklarına sokulmuştu. "İşte bu yüzden bütün o hediyeleri alıyor, Ol."

"Tadhg!" diye bağırdım. "Böyle söyleme."

"Bu doğru," dedi kardeşim gülerek. Cupcake'in kulağını kaşımakla meşguldü. "İnkâr et."

Ollie karnını tutarak, "Önce seni diliyle öpmesine izin verdin, şimdi de göğüslerini mi gösteriyorsun?" diye inledi. "Midem bulanıyor."

"Biz öyle şeyler yapmıyoruz," diye yalan söyledim. "Sadece el ele tutuşuyoruz."

"Hı-hı." Tadhg alayla güldü. "Kendine yalan söylemeye devam et, Shan."

"Eve döndüğünde seni götüreceği müzik festivali için biletleri o yüzden mi gönderdi?" diye sordu Ollie. "Memelerini görebilmek için mi?"

"Muhtemelen," dedi Tadhg gülerek.

Kardeşlerimi görmezden gelerek kutuyu açtım. Arkasına 13 numara basılmış yeşil formayı görünce sırıttım. Formayı çıkarıp göğsüme bastırdım ve *onun* kokusunu içime çektim. Titreyerek geçen hafta telefonda yaptığımız konuşmayı düşündüm.

"Yapmadın!"

"Evet, Shan. Yaptım."

"Yalan söylüyorsun."

"Bazen söylerim ama sana karşı asla."

"İmkânsız." Başımı iki yana salladım, delice sohbetimize güvenmiyordum. "O konser biletleri aylar öncesinden tükenmişti."

"İkna gücümü hafife alıyorsun, bebeğim," diye mırıldandı. "Yine bir çadırı paylaşabileceğimizi düşündüm."

"Aman Tanrım! Gerçekten ciddisin, değil mi?" Heyecandan gözlerim kocaman olmuştu. "Buna inanamıyorum," diye çığlık atarken küçük bir mutluluk dansı yaptım. "Gerçekten de bize Oxegen bileti aldın!"

"Yüzde yüz, Shan," diye cevap verdi. "Tek düşündüğüm bu. Ebeveynler yok. Sinir bozucu lanet kardeşler yok. Antrenman yok. Drama yok. Sadece sen ve ben, bir çadır ve bir hafta sonu boyunca iyi müzik."

"Bu yıl kimler var?"

"Green Day ve Foo Fighters," diye yanıtladı.

"Tanrım!"

"Biliyorum."

"Ama içeri asla giremem, Johnny. Etkinlik 18 yaş üstü katılımcılar için."

"Yine ikna gücümü küçümsüyor gibisin," diye kıkırdadı. "Seni içeri sokacağım, Shan. O güzel kafanı bu konuda hiç yorma."

Gözlerimi devirdim ve sonra heyecanla çığlık attım. "Gerçekten gidiyor muyuz?"

"Gerçekten, gerçekten."

"Sadece biz mi?"

"Sadece biz," diye onayladıktan sonra hızla geri adım attı. "Şey, hayır... Sadece biz değil. Gibs de peşimize takılacak ve muhtemelen Claire'i de yanında getirecek."

Sırıttım. "Bu kesin gibi bir şey."

"Bil bakalım başka kim sahne alacak?" dedi sonra.

"Kim?"

"Jimmy Eat World."

Ağzım açık kaldı. "Hayır." Şarkım. Hayat marşım. Canlı dinleme şansım mı olacaktı? "Aman Tanrım..."

"O forma para eder." Ollie beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Hem de çok."

"Aklından bile geçirme," diye uyardım. Düzenbaz kardeşim erkek arkadaşımın galibiyet formasını çalmaya karar vermeden önce aceleyle giyinmeye çalıştım.

Ollie içinde süzüldüğüm formayı yakından inceleyip yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu sadece U20'lerin forması," derken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bugünün hediyesini al, Shan. Bu üst lig forması, para forması anlamına geliyor."

"Kafayı parayla bozmuşsun," diye azarladım onu. "Bu iş çığırından çıkıyor."

"Hayır," diye karşılık verdi. "John benim bir köpekbalığı olduğumu söylüyor."

"Peki bu nasıl iyi bir şey oluyor?"

"Mahkemeye çıktığımda bunun iyi bir şey olacağını söylüyor." Gülümseyerek devam etti. "Ben de onun gibi bir vukuat olacağım."

Tadhg'la ayn anda, "Bir avukat," diye düzelttik. "Vukuat değil."

"Ben de öyle dedim," diye homurdandı Ollie. "Ben bir vukuat olacağım."

"John'un para ödediği tüm o konuşma terapisi seanslarının işe yara-

dığını görmek güzel, Ollie," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Tadhg. "Sen ve Sean bir başkasınız."

"Öyleyiz," diye kabul etti Ollie. "Biz dünyanın en iyi çocuklarıyız."

"Sen başımın belasısın," diye mırıldandı Tadhg. "Tam olarak busun işte."

"Sadece kıskanıyorsun," diye homurdandı Ollie. "Çünkü sen gidemiyorsun."

"Kelimelerimi nasıl telaffuz edeceğimi ve net konuşacağımı bildiğim için çok kıskanıyorum," diye mırıldandı Tadhg.

"Merak etme," diye sakinleştirdi Ollie. "Hâlâ bizimle oyun terapisine gidebiliyorsun."

"Ben o seanslarda oyun oynamıyorum," diye homurdandı Tadhg. "Resim yapıyorum."

"Oynamalısın," diye karşı çıktı Ollie. "Çok eğlenceli."

"On üç yaşıma giriyorum," diye homurdandı Tadhg. "Artık oyun oynamıyorum."

"Çok yazık," dedi Ollie. "Neler kaçırdığının farkında değilsin."

"Kapa çeneni, seni küçük ahmak," diye homurdandı Tadhg.

"Psikolojik danışmada sana öfkeli sözcükler kullanmaman gerektiğini söylediler," diye hatırlattı Ollie. "Kızdığın zaman ona kadar saymalı ve nefes almalısın." Bana dönüp gülümsedi. "Derin nefesler. Öyle değil mi, Shan?"

"Evet," diye onayladım. Tadhg'ın öfkeli ifadesine gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Derin nefes al, Tadhg."

"Gidip *kendi hislerini* umursayan biriyle konuş," diye cevap verdi. "Bu nefes tekniği ben kızgınken işe yaramıyor."

"İşe yarıyor." Ona cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktım. Buraya taşındığından beri çok değişmişti. "Kendine biraz zaman tanı."

"Johnny'nin maçını izlemeye gitmek için arkadaşların seni saat kaçta alacak?" diye sordu Ollie.

Telefonuma bakıp gülümsedim. "Şimdi."

Tadhg gözlerini kırpıştırarak, "*Şimdi!*" diye taklit etti. "Tanrım, tam bir kızsın."

"Biliyorum," diye karşılık verdim gülerek. "*Sen de* bir veletsin." Başımı yana eğerek sırıttım. "Umarım gelecek ay Tommen'a başladığında sınıfındaki kızlara bana davrandığından daha iyi davranırsın."

Tadhg homurdandı. "Kimse için değişmeyeceğim ve siktiğimin *blazer* ceketini de giymeyeceğim."

"Tadhg," diye uyardım. "Küfretme."

"Giymeyeceğim işte," dedi alayla gülerek. "Dellie'nin ceket içinde ne kadar şirin göründüğümü söylemesi umurumda değil. Ben Sıra Evleri'nden geliyorum, Shan. Ben bir atıcıyım. Etrafta o sosyetik, ragbi sikikleri gibi dolaşamam."

"Küfretme!" diye araya girdi Ollie. "Bu kötü bir davranış."

"Biliyor musun? Birkaç yıl sonra okula başladığında *blazer* ceket sana yakışacak, seni küçük yalaka," diye alay etti Tadhg. "*Bu kötü bir davranış.*" Gözlerini devirdi. "Seni nereden bulduk bilmiyorum, *Oliver Twist.*"

"Bana uyar." Ollie onun tavrından etkilenmemişti. "Zaten vukuat olduğumda bir sürü *blazer* ceket giyeceğim."

"*Avukat.*"

"Tıpkı John gibi," diye gururla onayladı Ollie.

"Ben de tamirci olacağım," diye karşılık verdi Tadhg. "Tıpkı *Joey* gibi."

"Joey tamirci değil ki." Ollie kaşlarını çattı. "Joey hasta."

"Evet," diye homurdandı Tadhg. "Ama iyileşip eve döndüğünde yine tamirci olacak."

"Yakında eve dönecek mi?" diye sordu Ollie.

"Hayır," diye homurdandı Tadhg. "Çünkü henüz iyileşmedi."

"Ah." Ollie kaşlarını çattı. "Neyi vardı ki?"

Kalbimin sıkıştığını hissettim, göğsüm daralıyordu. Mayıs ayındaki cenazeden beri ağabeyimi görmemiş ya da onunla konuşmamıştım. İki aya yakın bir süredir tedavi görüyordu ve onu ziyaret etmeme hâlâ izin vermiyordu. "Sadece dinleniyor," demeye zorladım kendimi. "Gerçekten çok yorgun."

"Gerçekten mi?" Ollie burnunu kıvırdı. "Helyumla oynadığı için olduğunu sanıyordum."

"*Helyum* mu?"

"Evet." Ollie masumca başını salladı. "Futbol takımımdaki Freddie, annesinin Donal'ın annesine ağabeyimizin helyum ve iğnelerle oynadığı için hastanede olduğunu söylediğinden bahsetti." Burnunu kıvırdı. "Joey neden iğnelerle ve balonlarla uğraşıyordu? Patlamazlar mı?"

Tadhg ters ters baktı. "O helyum değil seni aptal. O ero..."

"Hayır, hayır. O helyum," diye araya girdim. Tadhg'a yalvaran gözlerle baktım. "Unuttun mu?"

"Ah, evet," diye onayladı yüzünü buruşturarak. "Bu doğru."

"Ayrıca gerçekten çok yorgun," diye ekledim rahatlayarak. "O yüzden biraz dinleniyor."

"Evet." Tadhg zorla gülümsedi. "Bizimle ilgilenmekten yoruldu."

"Evet ama artık bunu yapmak zorunda değil," dedi Ollie masumca. "Artık Dellie ilgileniyor." Işıl ışıl gülümsedi. "John da öyle."

"Neyi özlüyorum biliyor musun?" Tadhg neyse ki konuyu değiştirmişti. "Aoife'nın işyerindeki ikramlarını."

"Ah, evet," diye onayladı Ollie. "Eskiden en iyi şeyleri bize getirirdi."

Kafasının arkasını kaşıyarak etrafına bakındı. "*O* nereye gitti?"

Tadhg huysuzca, "Şey... o Joey'ye ait," diye açıkladı. "Yani ağabeyimiz olmadığında o da yanımıza gelmez."

"Ah, peki," diye cevap verdi Ollie. Bu açıklamayı memnuniyetle kabul etmişti. "Yine de ağabeyimiz onu bırakmamalı. Çok güzel bir kız."

"Evet." Tadhg başıyla onayladı. "O gerçekten başka bir şey."

"Tadhg Lynch," diye takıldım. "*Aoife*'ya mı âşıksın?"

Yanakları pespembe oldu. "Hayır."

"Yaa," diye mırıldandım. "Çok tatlısın."

"Ah, siktir git," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Sesin kalınlaşmaya başladığı için artık daha da şirinsin," dedim sessizce gülerek. "Benim küçük Tadhg'ım büyüyor." Kaşlarımı oynatarak, "*O konuşmayı* yapmalı mıyız?" diye sordum.

"Johnny'nin buradayken haftanın her gecesi odana gizlice girip çıkması hakkında mı? Hem de *çırılçıplak*," diye karşılık verdi. "O konuşmayı mı? Elbette. Burada mı konuşmak istersin, yoksa *annesiyle* mutfakta mı?"

Çenemi hemen kapattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ukala bir sırıtışla. "John maça gidecek. Darren da hafta sonu Dellie'ye yardım etmek için buraya gelecek," dedi Ollie. "Umarım Alex'i yanında getirir."

"Alex umarım Darren'ı *getirmez*." Tadhg'ın yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi.

"Kibar ol," dedim kıkırdayarak. "Muhtemelen arabası sizin için hediyelerle dolu olacak."

"Öyle olması gerekir," diye kabul etti Tadhg. "Bize beş yıllık borcu var."

Ollie ciddiyetle, "Doğru," diye onayladı.

"Siz korkunçsunuz," dedim gülerek.

"Sence bugün için gergin midir?" diye sordu Tadhg. "Johnny?"

Ollie benim yerime, "Hayır," diye cevap verdi. "O Johnny. Hiçbir şeyden korkmaz ve yanında babası da var." Tekrar gülümsedi. "John."

"Tanrı aşkına, John'a olan bu hayranlığından vazgeç artık olur mu?" diye mırıldandı Tadhg. "Sapık gibisin."

"Sen ve Dellie gibi mi?" diye karşı çıktı Ollie. "Onu *seviyorsun*."

"Evet, seviyorum." Tadhg bunu söylerken gözlerini bile kırpmamıştı. "Hem de çok."

"Evet, ben de," dedi Ollie mutlulukla. "O harika biri."

"O yemekler," diye ekledi Tadhg özlemle. "Çok fazla yemek."

"Shannon şişmanlıyor," diye atıldı Ollie. "Dellie'nin yemeklerini de çok seviyor."

"Ben 36 bedenim, seni serseri," diye çıkıştım. "Kırk yedi kiloyum. Şişman değilim."

"Kızlara şişman diyemezsin, Ol," diye homurdandı Tadhg. "Joey'nin bize ne dediğini hatırlıyor musun? Onlar her zaman sıska olurlar, dişi balinalar bile."

"Ah, evet." Ollie yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Ama aşırı kilo vermişti, unuttun mu? Dellie buna o kadar sevinmişti ki ağlamıştı? Hatırladın mı? Doktorlar bir kemik bir deri kaldığını, eğer kilo almazsa daha da hastalanacağını söylemişlerdi."

Tadhg acı dolu bir iç çekişle, "Bir deri bir kemik," diye düzeltti. "Bunun için endişelenme, Shan. Hâlâ tırmık gibisin."

"Ben hiçbir zaman tırmık gibi olmadım," diye homurdandım. Kendimi mahcup hissediyordum. "Bunun hakkında konuşmayı kes."

"Hepimiz şişmanlıyoruz," dedi Ollie gülümseyerek. "Sadece sen şişmanlamıyorsun, Shan." Gülümseyerek yavaş yavaş büyüyen minik göbeğini okşadı. "Gördün mü?"

"Kendi adına konuş," diye karşılık verdi Tadhg. Her zamanki ince yapısından biraz daha tıknaz görünüyordu. "Ben kaslanıyorum."

O sırada bir araba kornası üç kez çaldı, Biddies'e gidiş sinyalimi verdiğinde yataktan sıçradım. "Ah, çocuklar. Üzgünüm ama gitmem gerek," dedim kardeşlerime. Odamdan fırlayıp merdivenlere doğru koşarken attığım her adımda gülümsemem genişliyordu.

"Shannon! İyi eğlenceler, canım," dedi Bayan Kavanagh gülerek. Mutfaktan cehennemden fırlamış bir yarasa gibi geçtim, şef gibi giyinerek oyuncak mutfağıyla vakit geçiren Sean'dan güç bela kaçtım.

"Teşekkürler, Edel. Hoşça kal, Sean," diye seslendim. Ardından dışarı koşup Gibsie'nin gümüş rengi *Ford Focus*'unun arka kapısını açtım.

"Yangın nerede?" Gibsie alayla güldü ama Claire yolcu koltuğundan onun karnına bir tokat atınca yüksek sesle homurdandı.

"Filtrele, Gerard," diye tısladı arkadaşım. "Hadi ama!"

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Hiç aklıma bile gelmedi..."

"Sorun yok, sorun yok." Aceleyle kapımı kapatıp emniyet kemerimi bağladım.

"Artık gidebilir miyiz? Bu onun üst ligde ilk kez forma giyeceği maç ve onu kaçırmak istemiyorum."

Biddies bara girdiğimde beni tanıdık yüzler ve İrlanda formalı bir kalabalık karşıladı. Duvara monte edilmiş devasa televizyon ekranında maç çoktan başlamıştı. Yeşil ve beyaz formalar ekranı dolduruyordu. Görebildiğim tek şey buydu. *Fiji İrlanda'ya karşı.* Tanrım, bu ciddiydi. Bu *büyük* bir şeydi. Bay Kavanagh'nın dünyanın diğer ucundaki o stadyumda kalabalığın arasında durup oğluna tezahürat yaptığını, onu eve, bize getirmeyi beklediğini biliyordum. Bu düşünce beni gülümsetiyordu.

Johnny'nin ailesinin bir parçası olan odadaki insanlara baktığımda, onun ne kadar çok sevildiğini görebiliyordum. Bu insanlar onu destekliyordu. Gibsie ve Claire'in peşinden her zamanki masalarına gittim. Feely, Hughie, Katie, Lizzie ve Tommen'daki diğer takım arkadaşları -Cormac ve Ronan hariç- beni orada karşıladı.

Arkadaşlarına çekinerek bir selam verip masadaki sandalyeye oturdum. Endişe içimi kemirirken dizlerim huzursuzca titriyordu. Kot şortumun cebini karıştırarak Bayan Kavanagh'nın bana verdiği ellilik banknotu çıkardım ve Gibsie bara giderken kola siparişi verdim.

Johnny'nin yıkanmamış formasına gömülmüştüm. Bana yöneltilen bakışları ve fısıltıları -kısmen "Kendini ve karısını öldüren adamın kızı" olduğum için ama çoğunlukla "Genç Kavanagh'nın oyuncak bebeği" olduğum için- itinayla görmezden gelip televizyon ekranına odaklandım.

İki takım tünelden sahaya koşarak çıktığında bardaki kalabalık çılgına döndü.

Olağanüstüydü.

Johnny *oradaydı.*

Televizyon ekranındaydı.

13 numara.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, sakinleşmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

Claire uzanıp destek olmak için elimi sıktı. "Nefes al," diye cesaretlendirdi. Bana anlayışla gülümseyince fiziksel temas için minnet duydum. Şu anda tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Gir içeri, kaptan. Seni siktiğimin efsanesi!" Lizzie, Claire ve benim için masaya üç şişe kola bırakan Gibsie, birasının yarısını kafaya dikip gözlerini televizyona dikerek tezahürat yaptı. Gururla dolup taştığı her halinden belliydi, kendi kendine gülümseyerek başını sallıyordu.

Ses sisteminden *İrlanda Marşı* çalmaya başladığında tüylerim diken diken oldu.

Ah, Tanrım...

İşte bu kadardı.

İşte bu!

Kamera oyuncuları teker teker yakınlaştırdı. Johnny'ye sıra geldiğinde bardaki gürültü Richter ölçeğini aştı. Yaşlı adamlar zafer sarhoşluğuyla yumruklarını bara vuruyor, ülkelerinin kahramanına tezahürat yapıyorlardı. Johnny'nin "Şişko Paddy" olarak seslendiği adam barın sahibiyle bir masanın üzerinde dans ediyordu. Feely başını ellerinin arasına almıştı, yüzündeki büyük hayranlıkla ekrana bakıyordu. Hughie arkadaşını alkışlarken ağlıyordu. Takım arkadaşlarının geri kalanı çılgına dönmüştü. *Bu delilikti...*

Johnny, "Bir gün ben de orada olacağım," dedi başını televizyona doğru eğerek. "Günün birinde onlardan biri olacağım, Shannon."

"Biliyorum," diye cevap verirken bunun her kelimesine inanıyordum. Dudağımı ısırarak ona döndüm. "Zengin ve ünlü bir ragbi oyuncusu olduğunda beni unutma."

Zihnimi boşaltmak için kafamı sallayarak televizyon ekranındaki maça odaklandım. İlk yarı ve ikinci yarı boyunca gözlerimi on üç numaralı yeşilden bir an olsun ayırmadım.

Son düdüğe üç dakika kaldığında üç sayı gerideydik. Koltuğumun ucunda tırnaklarımı kemiriyordum, Johnny'ye her çalım atıldığında geriliyor ve irkiliyordum. Fiji'nin beş metre çizgisinde bir top kaybıyla

karşılaştık ve tribünlerdeki kalabalık çılgına dönerek *The Fields of Athenry* nakaratını söylemeye başladı.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Bakışlarım hücum hattına yakın bir yerde pusuya yatan erkek arkadaşıma takıldı.

Fiji savunmasını ve beş metre çizgisini yararak ilerleyip sekiz numaralı oyuncunun yanından geçti. Sonra ileri atılıp rakibinin forma numarasından sadece bir saniye geç bir şut çekti. Kolunu tamamen açarak çizgiyi aştı, top elindeydi ve sayı çizgisinde dokunuşu yaptı. Turnenin son maçıydı ve biz *kazanmıştık*. Biz kazanmıştık ve o *eve* dönüyordu...

Bar çılgına dönmüştü.

Gibsie kendini masanın diğer tarafına atıp bardakları sağa sola fırlatarak çocuklara sarıldı.

Ben de yerimden fırlamıştım, ellerimi kıracak kadar şiddetle alkış tutuyordum. Gözlerim ekrana yapışmış halde kameraların Johnny'nin sırıtan yüzüne yaklaşmasını izledim. İdolü olduğunu bildiğim adamlar kutlama için onun etrafını sarmıştı.

Hayatımı sayısız kez kurtarmış olan çocuğun sonunda hak ettiği ödülü almasını izlerken yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

Bu çocuk çok iyiydi...

"Çişim geldi," dedi Claire ayağa fırlayarak. "Benimle gelir misin, Shan?"

Gerçekten çişimi yapmak istemiyordum. Johnny'nin kocaman gülümsemesini izlemeye devam etmek istiyordum ama isteksizce teklifini kabul ettim. Ardından en yakın arkadaşımın beni bardan geçirip kadınlar tuvaletine sürüklemesine izin verdim. "Claire, kolum acıyor," diye seslendim. O elimi yuvasından çekip çıkarmadan önce çekiştirerek parmaklarından kurtuldum. "Acelen ne?"

"Tamam, panik yapma. Bella bara gelmiş," diye ağzından kaçırdı Claire. Sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. Dışarı baktıktan sonra tuvaletin kapısını tekrar kapatıp bana doğru döndü. "Onu görüp paniğe kapılmadan önce sana söylemek istedim. Bella ve Cormac arkadaş gruplarıyla birlikte Johnny son sayısını atmadan hemen önce içeri girdi. Barın yan tarafındalar." Titrek bir nefes verdi, İrlanda formasının kollarını sıvarken gözlerini kısıyordu. "Yine de sorun değil çünkü onun kıçını tekmelemek için tamamen hazırım. Bu yaz Gerard'la birlikte bebek doğurttum. Artık hiçbir şey beni korkutamaz." Sonra beni tepeden tırnağa süzerek sırıttı. "Johnny'nin forması ve o minik şortun içinde çok

seksi görünüyorsun. Bella'yı çıldırtacak." Şeytani bir şekilde sırıttı. "Bu arada, Johnny gelecek hafta turneden eve döndüğünde tam olarak bu kıyafeti giymelisin. Göğüslerinin ne kadar büyüdüğünü görünce bayılacak." Sonra kaşlarını çatarak, "Haplar vücudunda harikalar yaratıyor, Shan," diye ekledi.

"Aman Tanrım. Sadece dur ve odaklan, olur mu?" diye boğuk bir ses çıkardım. Panik yapmamaya çalışarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bella'yı aylardır görmemiştim, okuldaki o günden beri hiç karşılaşmamıştık. İçimi bir endişe sararken arkadaşımın elini sıktım. "Bella konusunda ne yapmalıyım?"

"Hiçbir şey. Az önce sana onun canına okuyacağımı söyledim," diye cevap verdi Claire. "Ben hallederim, Shan."

"Onun kıçını tekmeleyeceğim," Lizzie'nin sesi kulaklarımı doldururken, öfkeli bir ifadeyle tuvalete girdi. "O kaltak hangi yüzle buraya geliyor?"

"Kimsenin kıçını tekmelemeyin," dedim yakın arkadaşlarıma. "Ben ciddiyim, çocuklar. Buradan gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin," diye karşılık verdi Claire. "Sen buraya aitsin. Televizyondaki senin adamın."

"Evet, öyle. Ama onunla tartışmanın bir anlamı yok," diye cevap verdim. "Artık kavga istemiyorum, çocuklar. Dramalarla uğraşmaktan bıktım. Sadece sakin bir hayat istiyorum."

"O zaman Thor'a bunu hatırlatmak isteyebilirsin," dedi Lizzie. "Çünkü sanırım kavga ederken ilgili bilgiyi kaçırdı."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"*Benim* Thor'um mu?" diye sordu Claire.

"Shan'a göz kulak olacağına dair verdiği sözü çok ciddiye alıyor sanırım." Lizzie omuz silkti. "Dışarıda ikisinin de canına okuyor."

"Eh, onu kışkırtmasa iyi olur." Claire banyonun kapısını açıp bara geri döndü. Gibsie o sırada Cormac'in kişisel alanına girmekle meşguldü. Televizyon ekranını gösterip takım arkadaşının yüzüne gülerken yüzünde pis bir sırıtış vardı ve Johnny'nin başarısıyla açıkça onu kışkırtıyordu.

"Bak işte böyle yapılır," diye güldüğünü duydum Gibsie'nin. "Hadi, Ryan. Sportmen ol ve kaptanını alkışla."

"Çocuklar," diye homurdandı Lizzie. Claire'in peşinden koşarak ilerledik. "Onlar için her şey bir sidik yarışı."

"Aynen," diye mırıldandım endişeyle.

"Çekil gözümün önünden, Gibs," diye uyardı Cormac.

Gibsie manyak gibi sırıttı. "Çek beni."

"Kavga çıkarma, Gerard," dedi Claire onun yanına ulaştığında. "Uyarı aldın, unuttun mu?" Eliyle formasının arkasını tutarak onu uzaklaştırdı. "Annelerimizin ne dediğini duydun. Bu yaz başını daha fazla belaya sokarsan, önümüzdeki hafta sonu festivale gitmene izin vermeyecekler." Gibsie'nin formasını bırakıp ellerini kalçalarına yerleştirdi ve ona ters ters baktı. "Ayrıca festivale beni götüreceksin."

Gibsie yüzündeki şeytani sırıtışla, "Tabii ki seni götüreceğim, Claireciğim," diye mırıldandı. "İstersen seni hemen şimdi götürebilirim?"

"Ciddiyim, dostum." Claire onun kocaman elini tutarak topukları üzerinde döndü ve Gibsie'yi peşinden sürükleyerek kapıya doğru yürüdü. "Sen bela peşinde koşmaktan ve kendini hapse attırmaktan vazgeçemiyorsun diye bekâr bir anne olmayacağım. Büyütmemiz gereken bebeklerimiz ve gitmemiz gereken bir konser var, Gerard Gibson. Bu yüzden sana söyleneni yapacaksın. Şimdi beni takip et!"

"Ah, siktir. Bana patronluk taslamana bayılıyorum, bebeğim," diye inledi Gibsie. Bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koşuyordu. "Bana biraz daha edepsizce konuş."

"Kapıdan çık, Gerard," diye emretti Claire. Kapıyı ardına kadar açıp bekledi. "Hemen."

"Emredersin, patron."

Claire ve Gerard bardan çıkarken, "Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf arkadaşlığa sahipler," dedi yanımıza gelen Feely. "Hem de tüm hayatım boyunca," diye ekledi başını hafifçe sallayarak. "Bu tuhaflık sınırını da aşıyor."

Ona cevap vermek istedim ama dikkatim bana ters ters bakan kıza odaklanmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde duruşumu ve göz temasımı koruyarak başım dik bir şekilde Bella Wilkinson'a baktım.

"Hadi salona bilardo oynamaya gidelim." Cormac yanında duran çocuğa baktı. "Bu saçmalıktan bıktım artık." Bella'ya doğru döndükten sonra, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Kız gözlerini benden ayırmıyordu.

"Bu işin peşini bırak, Bella..."

Bella umursamadan, "Neye bakıyorsun, evlatlık bebek?" dedi ters bakışlarıyla.

"Sözünü geri alsan iyi edersin, sürtük." Lizzie hırlayarak onun üzerine yürüdü.

"Sorun yok, Liz." Elimi havaya kaldırarak arkadaşımın saldırmasını engellerken, Bella'yla göz temasımı hiç kesmedim. "Onun sözleri canımı yakmıyor."

"Buna bir son vermeli ve onu rahat bırakmalısın," diye uyardı Cormac. Kız arkadaşına ters ters bakıyordu. "Sana söyledim, Bel. Bunu seninle bir daha yaşamayacağım. Eğer benimle birlikteysen, o ve Johnny'yle arandaki saçmalığa bir son vermen gerekiyor."

"Eminim halinden memnunsundur," diye tısladı Bella. Çenesiyle televizyon ekranını gösterirken erkek arkadaşını görmezden geldi.

Geri adım atmayarak, "*Onun* adına mutluyum," diye düzelttim cümlesini.

"Kendini ve piç kardeşlerini Kavanagh'nın evine tıkmak için çok iyi sakso çekiyor olmalısın," diye devam etti Bella. "Babasına da sakso çekiyor musun, üvey bebek?"

"Aman Tanrım! O çocuğa kafayı takmışsın sen!" diye tısladı Cormac. Başını sallayarak bardan ceketini aldı ve ayağa kalktı. "Ben buradayım ve sen sadece... Beni görmüyorsun bile! Tek düşündüğün o. Başka ne yapabilirim bilmiyorum..."

"Tabii ki seni görüyorum," diye tersledi Bella. Bakışlarını üstümden ayırıp erkek arkadaşına doğru çevirdi. "Seninleyim sonuçta, değil mi?"

"Sırf o çocuk *onunla* birlikte olduğu için." Cormac'in gözleri acıyla dolup taşıyordu. "Senin hakkında haklılardı, değil mi? Beni sevmiyorsun."

"Şimdi de korkaklık ediyorsun," diye karşılık verdi Bella. "Erkek ol biraz."

"Seni seviyorum." Cormac'in yüzü kıpkırmızıydı. "Gerçekten seviyorum ama bunu yapmaya devam edemem."

"Neyden bahsediyorsun?"

"İkinci planda olmaktan," diye homurdandı Cormac. "Bu saçmalıkla işim bitti, Bella. Kullanılmaktan bıktım. *Seninle de* işim bitti!"

"Hiçbir şeyle işin bitmedi." Bella ona gülerek karşılık verdi. "Sürünerek geri geleceksin."

"Ben *zalim* değilim, Bella. Ona yaptığın şey çok zalimce," dedi çocuk titreyerek. "Bana yaptığın daha da kötü." Ardından sertçe yutkundu. "Bu sefer geri dönmeyeceğim... Bu sefer bitti."

"Git o zaman," diye meydan okudu Bella.

"Ah, hiç merak etme." Cormac; Feely'yi kenara iterek bardan dışarı çıktı. "Çoktan gittim."

Erkek arkadaşına karşı hissettiği duygusuzluk çok açıktı çünkü çocuk hardan çıktığında irkilmedi bile. Sadece bana zehir kusmaya devam etti, zalimce yorumlar yaptı ve beni incitmeyi amaçlayan kurşun gibi kelimeler savurdu. Ancak beni incitmesi artık imkânsızdı. Çünkü onu *aşmıştım*. Bella Wilkinson'ı ve üç yaşımdan beri beni hedef alan diğer tüm kötü kızları aşmıştım. Geçtiğimiz yıl yaşadıklarım; annemle babamı gömmek, evimi kaybetmek, ağabeyimi az kalsın uyuşturucudan kaybetmek ve neredeyse *hayatımı* kaybediyor olmak beni değiştirmişti. Artık farklıydım, daha güçlüydüm ve bana zarar veremezdi. Böyle bir gücü ne ona ne de bir başkasına vermeyi kabul etmiyordum.

Hissettiğim tüm o korku? Onu bir battaniye gibi omuzlarımdan ittim, içimde olduğunu *bildiğim* gücü yönlendirirken bedenimden uzaklaşmasına izin verdim. Her zaman başka bir Bella olacaktı. Ancak tıpkı psikolojik danışmanımın bana söylediği gibi, dünyada başka bir *ben* olmayacaktı. Bu benim gücümdü, özel yeteneğimdi. Asla bir roket bilimcisi ya da dünya çapında bir ragbi oyuncusu olamayacaktım ama hayatta kalan *biriydim*. Hem de fazlasıyla iyi durumdaydım. Başımı dik tutarak gözlerinin içine bakarken ona asla istemeyeceği ve muhtemelen asla hak etmeyeceği bir şey verdim. "O gün bana yaptıkların için seni affediyorum." Bella öfkesini koruyabilir ve kinine sarılabilirdi ama onunla aynı şeyi yapmak zorunda değildim. "Umarım biraz huzur bulursun." Ardından arkamı dönüp arkadaşlarıma doğru yürüdüm.

"Vay canına," diye söylendi Lizzie. Sandalyemin karşısındaki koltuğa yerleşti. "O sürtüğe hak ettiğini vermediğin için tokat mı yemelisin, yoksa doğru yolu seçtiğin için aziz mi ilan edilmelisin bilemiyorum."

"Aziz." Feely koltukta onun yanına doğru kaydı. "Kesinlikle aziz."

"Çocuklar," diye mırıldanırken yüzüm kızarmıştı. "Önemli bir şey değildi."

"Sen onları nezaketle öldürüp gülümseyerek gömmenin tanımısın," dedi Feely.

"Etiği siktir et," diye atıldı Lizzie. "Ben olsam kıçına tekmeyi basardım."

"Sen ne yaptın, Shan?" diye sordu Hughie. Katie'nin dudaklarından ayrılıp bize baktı. "Kavga mı ettiniz?"

Boğuk bir sesle, "Kesinlikle hayır," derken titremeye devam ediyordum. "Ben kavgacı biri değilim."

"Ah, bence öylesin," diye cevap verdi Feely. "*Muhammed Ali* burada millet."

"Bir kelebek gibi süzülüyor ve bir arı gibi sokuyor," diye kıkırdadı Katie. "Ufacık tefecik bir arı."

"Kav'ı nakavt etti sonuçta, değil mi?" diye güldü Hughie.

"Tekrar başladı, şuna bakın!" diye cıyakladım. Johnny'nin madalya almak için ekranda belirmesini izliyordum. "Ona maçın adamı ödülünü veriyorlar."

"Şşşt! Şşşt!"

"Kapayın çenenizi, sizi orospular! Adam konuşuyor!"

Muhabir konuşmaya başladığında televizyonun sesi sonuna kadar açıldı ve bardaki kalabalık ölüm sessizliğine büründü.

"Bu akşamki harika performansın için seni yürekten kutluyorum, Jonathon. Üst ligde ilk maçına çıktın ve iki üçlük attın, üstelik daha on sekiz yaşındasın. Bu gece senin için bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi olmalı. Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Ülkemi temsil etme fırsatına sahip olduğum için çok onur duyuyorum." Johnny cevap verirken nefes nefeseydi. *"Böyle bir konumda olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Bunun için aileme gösterdikleri ilgi ve destek için teşekkür etmek istiyorum. Akademideki antrenörlerime ve koçlarıma, beni bu aşamaya getiren temelleri bana kazandırdıkları ve ihtiyaç duyduğum desteği sağladıkları için okuluma teşekkür ederim. Haftanın her günü birlikte çalıştığım arkadaşlarıma, özellikle de kulüp seviyesindeki en yakın üç arkadaşım ve takım arkadaşım olan Gibs, Feely ve Hughie'ye de teşekkür etmek istiyorum. Onların desteği olmasaydı burada olamazdım. O yüzden bu akşamki performansım onlar içindi."*

"Eh, muhteşem bir sezonun sonunda, bu gece maçın adamı da sensin." Sunucu Johnny'nin boynuna bir madalya takıp elini sıktı. *"Tebrikler, Jonathon."*

"Aslında bir kişiden daha bahsetmek istiyorum, eğer sorun olmazsa?" dedi kadının elini sıkmaya devam ederken.

"Elbette."

"Koşulsuz sevgisi ve desteği için kız arkadaşıma teşekkür etmek istiyorum. Sakatlığımı atlatmak çok zorlu bir süreçti. Dürüstçe söyleyebilirim ki, onun güçlü desteği olmasaydı bugün burada olamazdım." Madalyasını tutarak kameraya bakıp, *"Shannon, seni seviyorum ve yakında evde olacağım,"* derken hafifçe elinde salladı.

"Yaaa!" diye cıyakladı Katie oturduğu yerde zıplayarak. "Shan, sen ünlüsün!"

"Siktir et. Asıl *ben* ünlüyüm!" diye haykırdı Hughie. "Benim adımı

söyledi." Feely'ye dönerek sırıttı. "Lanet olası, kaptan. Tam bir efsane, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Feely gülerek. "Gibs bunun tekrarını izlediğinde kendini kaybedecek."

Lizzie isteksizce, "Evet, çocuk çok hoş," diye iç geçirdi. "Ben buzdan yapılmayım ama hafiften eriyorum."

"Evet." Hızla başımı sallayarak ekrana baktım. Kalbimin saatte yüz kilometre hızla çarptığını hissedebiliyordum.

Shannon, seni seviyorum ve yakında evde olacağım...

Shannon, seni seviyorum...

Yakında evde olacağım...

Lizzie elimi tutana kadar göğsümü sıktığımı fark etmemiştim. "Nefes al, Shannon," diye kıkırdadı. "Eve dönüyor."

"Eve dönüyor, Liz." Dudağımı ısırarak ona sırıttım. "Gerçekten *eve* dönüyor!"

79
YEŞİLLER İÇİNDEKİ ÇOCUK JOHNNY

Ragbi ülkemizi kuzeyden güneye, doğudan batıya birleştiriyordu. Seksen dakika boyunca düşünülecek sınırlar ya da siyaset olmuyordu. Savaşa giden yirmi üç adamın arkasında duran tek bir millettik. Biz *birdik* ve bu tek başına bir başarı sayılırdı.

İrlanda Marşı koro halinde stadyumu inletiyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Başlar dik duruyordu, duygular coşmuş ve sinirler yıpranmıştı ama tamamen birlik içindeydik. Ulsterli adam Connachtlı adamla, Leinsterli adam Munsterli adamla yan yanaydı. Sürgün edilenler ve melezler, antrenörler ve eğitmenler, yedek kulübesi ve ailelerimiz bizi destekliyordu. İrlanda tarihinde kendi küçük izimizi bırakırken, birlik olurken, daha iyi bir gelecek için bir yol ve fırsat açarken insanlar tarafından alkışlanıyorduk. Saygı tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Bir olmuştuk; birbirimiz için ve halkımızın onuru için, *tüm* insanlar için *birlikte* mücadele ediyorduk.

İrlandalılar dünyanın en iyi taraftarlarıydı. Bütün dünya bu konudaki başarımızı kabul etmişti. Sporun ya da olayın önemi yoktu. Hava nasıl olursa olsun, desteklemek için maça gelirlerdi. Seksen dakikanın sonunda skor ne olursa olsun, sonraki hafta yine gelirlerdi. Her şey tam olarak bununla ilgiliydi. Bu insanlar gururun göğsümden taşmasına sebep oluyordu. Onlar için, ülkemiz için, birbirimiz için oynamıştık.

Bugün kariyerimin en gurur verici anıydı. Çok sevdiğim yeşil formayı ve on üç numarayı giymek beni gururlandırıyordu. Takım arkadaşlarıma her şeyimi vermiştim, tüm becerilerimi sahaya koymuştum ve turnenin final maçının seksen dakikasının sonunda Fiji'ye karşı galip gelmiştik.

Anlayamayacağım kadar bitkin bir haldeydim. Boynumda sallanan Maçın Adamı madalyamla otobüsten inip takım oteline girerken, ayakta kalmamı ve yere *yığılmamamı* söyleyen kalbime uymak için bedenimi zorladım.

Takım arkadaşlarım tarafından hem yönlendirilerek hem de kuşatılarak otobüsümüzün korunaklı ortamından ayrıldım. Bir uluslararası maç gecesinin ardından yaşanan mutlak kargaşanın içine adım atmıştık. Takımdaki en genç ve en az deneyimli kişi olarak başımı dik

tuttum, doğruca önüme bakarak takım arkadaşlarımın peşinden ilerledim. İçim titriyor olmasına rağmen, çevredeki çılgınlıktan etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım.

Otelin kapısından içeri alınıp lobide daha da fazla çığlık atan fanatik taraftarlarla karşılaştık. Taraftar kalabalığı yüzüme bağırıyor, kıyafetlerimi çekiştiriyor ve vücuduma kanu malıymış gibi dokunuyordu. Telefonlarla kameralar, formalar ve buruşturulmuş kâğıt parçalarıyla birlikte yüzüme doğru itiliyordu. Muhabirler adımı haykırıyor, kaptanım sorularını kabul ederken dikkatleri dağılıyordu. Medyayı görmezden gelip dikkatimi taraftarlara yönelttim. Fotoğraf çektirmek için gülümseyerek bana atılan her formayı, maç kartını, posteri ve kâğıt parçasını imzaladım. Sayısız dudak yanaklarıma değerken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Johnny, harikaydın!"
"Bu gece 309 numaralı odada kalıyorum."
"Kavanagh, bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"
"Daha sonra barda olacağım."
"İlk şapkan için tebrikler, evlat."
"Tanrım, acayip seksi!"
"İrlanda'nın en iyi orta sahasıyla kıyaslanmak nasıl bir duygu?"
"Aman Tanrım! Bana baktı!"
"O son çalımdan sonra kaburgaların ne durumda?"
"Çocuğum seni çok seviyor, onunla bir fotoğraf çektirebilir misin?"
"Tam seksen dakika, iki şut ve maçın adamı. Nasıl hissediyorsun?"
"Gerçekte ne kadar büyük olduğuna bir bakın!"
"Annen seninle gurur duyuyor olmalı, ahbap."
"Bu benim oda anahtarım, koca çocuk..."
"Kendinle gurur duyuyor musun?"
"Seni seviyorum, Johnny Kavanagh!"

Kendimi kuşatılmış, yabancısı olduğum bir ortamda kalmış gibi hissederek gözlerimi elimdeki kaleme diktim. Profesyonel kalmak için elimden geleni yaparak genç bir çocuk için ragbi topunun üzerine adımı karaladım.

"Maçı beğendin mi?" Beni çekiştirmeye çalışan bir grup kadını görmezden gelmeye çalışıyordum. "Hmm?"

"Favorim sensin," dedi çocuk gülümseyerek. "Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Siktir.

"Geldiğin için teşekkürler." Onunla ve annesiyle hızlıca bir fotoğraf çektirdim. Ardından bu maskaralığa bir dakika daha devam edemeyeceğimi hissederek uzaklaştım. Hedefime ulaşmak için kalabalıklar arasından sıyrılırken yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor, etrafımdakileri doğru düzgün görmemi zorlaştırıyordu.

Babama ulaşmaya çalışıyordum.

Onu karşımda görebiliyordum, elindeki gazeteyle masaya yaslanarak etrafındaki çılgınlığı görmezden geliyordu. Kalbimin göğüs kafesimde şiddetle attığını hissedebiliyordum. Adrenalin, çaresizlik ve korku karışımı bir duyguyla kalabalığın arasından geçip ona ulaşmak için yoluma çıkan her şeyi görmezden geldim. Panik içinde nefes alarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve yanına ulaştığımda çantamın omzumdan düşmesine izin verdim. "Baba," dedim boğuk bir sesle. Kahrolası bir çocuk gibi titriyordum.

Sesimi duyunca omuzlarının kaskatı kesilmesini izledim, ağzından çıkan kesik nefesi duydum. Babam yavaşça dönerek, yüzündeki katıksız gurur ifadesiyle bana baktı. "Merhaba, Jonathon."

"Baba," diye tekrarladım. Başımı eğerken sesim acı dolu bir iniltiye dönüştü.

"Buradayım, oğlum." *İki kelime.* Beni dizlerimin üzerine çökerten iki lanet kelime söylemişti. "Buradayım," diye fısıldadı kollarını bana sararken.

"Baba..." Başımı omzuna koyup çocuk gibi ona yapıştım. "Çıkar beni buradan."

İki saat sonra yarısı boş bir restoranın arka köşesinde oturuyorduk. Kalp atışlarım normal ritmine dönmüştü. Tanıdığım herkesten çok uzakta geçirdiğim onca zamandan sonra, babam yanımda olduğu için minnettar hissediyordum. Ben evde yokken yaşanan her şeyin bir özetini anlatırken onu dikkatle dinledim.

"Sean tüm bu kelimeleri gerçekten söylüyor mu?" diye sordum ağzıma biftek parçaları sıkıştırarak. "Tam cümleler kuruyor mu?"

"Çoğu zaman hâlâ bocalıyor," diye kıkırdadı babam. "Ama deniyor. Büyük bir hızla ilerliyor."

"Vay canına." Bir parça patatesi ağzıma attım ve düşünceli bir şekilde çiğnedim. "Shannon gerçekten o danışmana gidiyor mu?"

"Gerçekten gidiyor," diye onayladı babam. "Yardımı oluyor, Johnny. İyileşiyor." Omuzlarımın rahatlayarak gevşediğini hissettim. Shannon seanslara katıldığını söylemişti ama bana doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Gelişmeye başlıyor, evlat. Hepsi öyle."

"Onu özledim." Tabağımdaki yemeğe baktım, göğsümdeki korkunç ağrıdan kurtulmaya çalışarak yemeye devam ettim. "*Evimi* özledim."

"Biz de seni özledik," diye cevap verdi. "Fakat aynı zamanda seninle inanılmaz gurur duyuyoruz."

"Dışarı çıkıyor mu?" diye mırıldandım. Soruyu ağzımdan zorla çıkarabilmiştim. "Shannon? Çok üzgün değil, değil mi?"

"Seni çok özlüyor," dedi dürüstçe. "Sanırım çaresizce seni özlüyor. Ama cesur bir yüz ifadesi takınmayı ve işlerine devam etmeyi sürdürüyor. Arkadaşlarıyla çok vakit geçiriyor. Sanırım genç bir kız olma yolunda ilerliyor." Gülümseyerek, "Annen de onu son damlasına kadar hazırlıyor," diye ekledi. Sonra kıkırdayarak devam etti. "Hayatımda hiç bu kadar pembe ve parıltı görmemiştim, evlat. Her yerde var. Makyaj. Takılar. Saç düzleştiriciler. Ayakkabılar. Elbiseler. Yemin ederim, ön kapıdan her girdiğimde koridoru tıkayan yarım düzine alışveriş çantası daha oluyor."

"Ah, Tanrım," diye inledim. "Shannon'a oyuncak bebek gibi davranıyor, değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedi babam gülerek.

Yüzümü buruşturarak su bardağımdan bir yudum aldım. "Peki annem nasıl?"

Bana bilmiş bir bakış atıp, "Her zamanki gibi," diye söylendi.

"Kendi halinde, değil mi?"

"Etrafta bu kadar çok çocuk olması hoşuna gidiyor," diye kabul etti. Ardından bu düşünceye sevgiyle gülümsedi. "Ancak yine de bebeğini özlüyor. Dünyadaki tüm çocuklar yanımızda olsa bile, onun kalbinde açtığın boşluğu dolduramaz. Benimkini de öyle."

"Eminim." İçi boş bir tonda konuşsam da sözlerine kıkırdadım. "Ben de onu özlüyorum."

"Sorun ne, Johnny?" Babam ruh halimi anlamıştı.

"Bana iki yıllık bir sözleşme teklif ettiler, baba," diye fısıldadım.

"Fransa'da mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Dublin'de."

Babam titrek bir nefes verdi ve yemeğini unutarak arkasına yaslandı. "Peki ya para?"

"Yaşım ve deneyimim göz önüne alındığında, düşündüğümüz seçeneklerin üstünde," diye mırıldandım. "Yirmili yaşlarıma kadar kazanmayı beklemediğim türden bir para."

Kaşları havaya kalktı. "Planımız bir ya da iki yıllığına Fransız kulüplerinden birinde oynayıp tecrübe kazanmandı," diye belirtti. "Hazır olduğunu düşünüyor olmalılar."

"Evet." Çatalımı ve bıçağımı bırakıp onun hareketlerini taklit ederek sandalyeme yaslandım. "Öyle olmalı."

"Seni istiyorlar."

"İstiyorlar."

"Peki ya sen?" Başını yana eğip zeki gözlerle beni inceledi. "*Sen* ne istiyorsun?"

"İmzalarsam eylülde Dublin'e geri dönmem ve bitirme sertifikamı Royce'ta tamamlamam gerekecek," diye açıkladım. "Antrenman programım konusunda benimle işbirliği yapmaya hazırlar. Kâğıt üzerinde Royce'un öğrencisi olsam bile, daha çok dışarıdan bir öğrenci gibi eğitim alacağım. Birkaç ders alıp özel kurslara devam eder, okul sınavlarıma da orada girerim."

"Peki bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Her şeyin çok hızlı gelişmesinin etkisinden çıkamamıştım. "Kabullenmem gereken çok şey var, baba."

"Bu yüzden tereddüt ediyorsun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Shannon yüzünden."

Evet? Hayır? Belki? Çaresizce omuz silktim.

"Anlıyorum," dedi sakin bir sesle.

Bundan şüpheliydim. Şu anda benim gördüğümü kimsenin görebileceğini sanmıyordum. "Bilmiyorum." Söyleyebildiğim ve düşünebildiğim tek şey buydu. "Gerçekten bilmiyorum, baba."

"Dublin, Cork'tan arabayla iki buçuk saat uzaklıkta," dedi babam. "Halledilebilir."

"Mesele o değil," diye mırıldanırken gözlerimi ellerime çevirdim.

"O zaman ne, Johnny?"

Açıklamak için ağzımı açsam da sonrasında tekrar kapattım. Söyleyecek sözüm yoktu. Kendim bile durumu anlamazken ona nasıl his-

settiğimi açıklayamazdım. "Kayboldum," dedim en sonunda. "*Kafam karışık.*"

"Artık istediğin bu değil mi?" diye sordu nazikçe. "Çünkü bu da sorun değil."

"İstiyorum," dedim boğuk bir sesle. "İnan bana. Bunu yapmak istiyorum, baba. Rugbi hayatım boyunca yapmak istediğim şey. Bu hiç değişmedi."

"Ama?"

"Sadece..." Acı dolu bir nefes verdim. "Bunu isteyip istemediğimi *henüz* bilmiyorum." Kendimi ona bakmaya zorladım, yüzümde suçlu bir ifade vardı. "Bilmiyorum, baba. Eğer imzalarsam, işim tamamen biter. Hepsi biter. Her şeyden vazgeçmek zorunda kalırım."

"Neyden vazgeçmek?"

"Tommen'dan, arkadaşlarımdan, Shannon'dan, Gibs'ten..." Omuz silktim, kaybolmuş ve çaresiz kalmış gibi hissediyordum. "Yetişkin olacağım."

"Sen *zaten* yetişkinsin, Johnny."

"Biliyorum ama ben sadece... Daha fazla *zamanım* olduğunu düşünmüştüm." Başımı iki yana salladım. "Bana o sözleşmeyi verdikleri ve her şeyin elimden kayıp gittiğini gördüğüm ana kadar daha fazla zaman *istediğimi* fark etmemiştim bile."

"Genç bir çocuk olmak için daha fazla zaman mı?"

Kederle başımı salladım. "Bu ne kadar acınası bir durum?"

"Acınası değil," diye düzeltti. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor. Annenle birlikte senin için istediğimiz tek şey buydu. Özgür olmanı istiyoruz."

"Yeterince *şey* yapmadım, baba," dedim. "Tüm arkadaşlarım eğleniyordu. Bense her zaman oyuna çok odaklanmıştım, asla onlara katılmadım."

"Ancak bu yıl nasıl bir şey olduğunu gördün," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Evet." Başımı onaylarcasına salladım. "Bunun Shannon'la ilgili olduğunu ve onu terk etmekten korktuğum için imza atmak istemediğimi düşündüğünü biliyorum. Bir noktaya kadar bu doğru. Onu terk etmek *istemiyorum* ama durum daha çok *benimle* ilgili. Kim olduğum ve nereye uyum sağladığımla ilgili. Bunu yapmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. *Hayatıma* yeterince özen göstermedim. Şimdi yapmak *istediğimi* fark ettiğim şeylerin hiçbirini deneyimlemedim. Birkaç ay gibi kısa bir süre için küçük bir şansım oldu ve şimdi o da elimden kayıp gidiyor."

"Gitmiyor," diye yanıtladı babam. "Hiçbir şey imzalamak zorun-

da değilsin, Johnny. Bu yetişkinlere yönelik bir karar, geleceğinle ilgili bir taahhüt. Bunu şimdi yapman gerekmiyor. Eve dönebilirsin, oğlum. Akademiyle çalışmaya devam edebilir, U20'lerle antrenman yapabilir ve Tommen'da eğitimini tamamlayabilirsin. Üniversite durumuna ve nerede oynamak istediğine gelecek yıl, sen bitirme sertifikanı aldığında karar verebiliriz. Tabii oynamaya devam etmek istersen. Geleceğin sana ait, Jonathon. Hepsi sana ait, koçlara değil. Daha on sekiz yaşındasın. Bir yıl daha bekleyebilirsin, oğlum. Annenle birlikte ne olursa olsun seni destekleyeceğiz."

"Ama *yine de* o kontratı istiyorum," dedim boğazım düğümlenerek. Bir çelişkinin içine düşmüş gibi hissediyordum. "O kadar çok istiyorum ki, baba."

"Gelecek yıl başka bir teklif almazsan diye geri çevirmekten mi korkuyorsun?"

Derin bir iç çekerek başımı salladım. "Aynen öyle."

"Bunun olacağını sanmıyorum, Johnny," diye yanıtladı babam. "Sen çok yeteneklisin."

"Olabilir," diye uyardım. "Geri çevirip tekrar sakatlanabilirim. Öncekinden daha da kötü, atlatamayacağım bir sakatlık olabilir. Her şeyi kaybedebilirim, baba. Bu sporda hiçbir şeyin garantisi yok. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Bence biraz ara verip bunu iyice düşünmelisin," diye cevap verdi. "Ne zamana kadar bir cevap vermen gerekiyor?"

"Karar vermek için bir haftam var," dedim bıkkınlıkla. "Bana karşı harika davranıyorlar."

"Öyleyse o günlerin her birini düşünmek için kullanacaksın," dedi babam. "Bu gece karar vermen gereken bir şey yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı. "Gelecek hafta eve dönüyorsun. Aynı hafta sonu arkadaşlarınla Dublin'deki müzik festivaline katılacaksın. Eğlenmek için kendine zaman ayır, oğlum. Oraya git ve *genç* ol. Delir. Eğlen. Gevşe. Sarhoş ol. Ama sınırı çok aşma, yoksa annen beni öldürür," dedi sırıtarak. "Ama hayatının *tadını çıkar*. Eve döndüğünde sözleşme konusunda ne yapmak istediğini konuşuruz. O zaman bir karar veririz."

80
BİLİN BAKALIM KİM DÖNDÜ?
JOHNNY

"Ece, nerede o?" Yedi haftadan fazla ayrı kaldıktan sonra kız arkadaşımı görme ihtimalinin verdiği heyecan damarlarımda dolaşıyordu. "Evde mi? Claire'in evinde mi? Beni erken alacağını ona söylemedin, değil mi?"

Gibsie huysuzca, "Affedersin ama on dakikalığına önceliğin ben olabilir miyim?" diye sordu. "Seni neredeyse iki aydır görmedim ve tek düşündüğün şey aletini ıslatmak, seni bencil piç. Geçen ay İskoçya'ya yaptığım seyahati bile sormadın."

"Ben de seni özledim, dostum," dedim kıkırdayarak. Tekrar onun *Focus*'unda olduğum için mutluydum, Güvenlik kolunu kavramış, dengesiz sürüşüyle ikimizi de öldürmemesi için sessizce dua ediyordum. "*Toblerone*'un bavulumda."

"*Toblerone*'larım," diye düzeltti yoldan geçen yaşlı bir kadını son anda atlatırken. "*Çoğul.* Hughie ve Feely'ye benim zulamı vermeyi aklımdan bile geçirme." Yolun kendi tarafına geri dönerken dikiz aynasına bakıp iç geçirdi. "Ah, Tanrıya şükürler olsun. Yaşlı kadın hâlâ ayakta. Bir an için dikiz aynamla ona çarptığımı sandım."

"Belki de kenara çekip benim sürmeme izin vermelisin," diye öneride bulundum. Nefesimi sabit tutmaya ve köşeyi dönerken yaya kaldırımına çıkması karşısında delirmemeye çalışıyordum. "Ehliyetini nasıl aldın sen?"

"Dilimle," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Harika bir silah."

Yüzümü buruşturdum. "Bilmek istiyor muyum?"

Omuz silkti. "Muhtemelen istemezsin."

Yaptığı patavatsızlıklarla bende ömür boyu sürecek bir hasar bırakmadan önce hızla konuya geri döndüm. "Jacqui hala ve İskoçya'daki çete nasıl?" Gibsie'nin İskoçya'da bir ailesi vardı. Her yaz, babasının Edinburgh'taki kız kardeşini ziyaret etmek için bir haftalık seyahate çıkardı.

"O vahşi biri, dostum," dedi kıkırdayarak. "Yemin ederim ki, eve tek parça halinde dönebileceğimi düşünmüyordum. Kadın bir birayı herhangi bir erkekten daha hızlı kafaya dikebiliyor ve arkadaşı Sharon acayip eğlenceli biri."

Bundan hiç şüphem yoktu. Üçüncü sınıftayken onunla bir yolculuğa çıkmıştım ve halasının vahşiliği konusunda abartılı konuşmuyordu. Bu açıkça aileden gelen bir şeydi.

"Şu inanılmaz iyi dövmeciyi biliyor musun?" diye sevinçle devam etti. "Manchester'daki adam, Dex Michaels? Heaven and Ink'in sahibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bütün dergilerde çıkan Amerikalı adam mı? Ünlülerin dövmelerini yapan?"

Gibsie başıyla onayladı. "İşte o."

"Ne olmuş ona?"

Yüzünde bir sırıtış belirirken son rezalet hikâyesine giriş yaptı. Kimlik kontrolüyle suçüstü yakalanana kadar bacağına bir dövme yaptırmaya *ne kadar* yaklaştığını anlattı.

"Sen tam bir aptalsın," dedim gülerek. "Sana asla dövme yapmazdı."

"*Yapacaktı* işte," diye homurdandı Gibsie. "Yemin ederim ki beni yarı yolda bırakan şey sırt çantamdı, dostum."

"Sırt çantan mı?" diye sordum. Ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarımı çattım. *Yüce İsa.* "Gibs... Bana o şeyi yanında *götürmediğini* söyle."

"*Biliyorum,*" diye inledi. "Acemice bir hataydı."

"*Fantastik Dörtlü* sırt çantanı bir dövme salonuna götürdün." Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Ne yapmasını bekliyordun, dostum?"

"Bana dövme yapmasını bekliyordum," diye savunmaya geçti. "Bu benim ilk dövmem değil ve on sekiz yaşında gibi görünüyorum."

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama sırtında o lanet şeyle dolaşırken de bir *hasta* gibi görünüyorsun."

"O benim *seyahat çantam.*"

"Sen *yedi* yaşındayken öyleydi."

"Eh, onun kaybı," dedi kendi kendine sırıtarak. "Eve geldiğimde bacağıma dövme yaptırdım."

"Aferin sana," dedim kıkırdayarak. Sonra başımı iki yana salladım. "Peki antrenmanlarına devam ediyor musun?"

Gibsie sırıttı. "Tabii ki ediyorum."

"Ve?"

"Ben bir bok olamadım," diye kıkırdadı Gibsie.

"Biliyorum," dedim iyice eğlenerek. "Böyle devam edersen, yakında benimle birlikte olacaksın."

"İnsan isterse her yerde bir akraba bulunur," dedi pis pis sırıtarak.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Plaja," diye açıkladı sahil yoluna dönerken. "Gelgit var, güneş var, su ılık, bira soğuk ve en iyi dost eve döndü. Bugün güzel bir gün." Direksiyonu biraz daha sıkı kavradıktan sonra, "Yeter ki kimse beni tekrar boğmaya çalışmasın," diye mırıldandı.

"Shannon'ı görmem gerekiyor." Son kısımda yüzümü buruşturdum. "Seni seviyorum, dostum. Seninle tekrar birlikte olduğum için çok heyecanlıyım ama kız arkadaşımı gerçekten görmem gerekiyor."

"Onu göreceksin," diye kıkırdadı. "Bütün arkadaşlarımızla birlikte sahilde."

"Öyle mi?" Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Nasıl görünüyor? Mutlu görünüyor mu? İyi mi?"

"Kesinlikle bir şeyler var," dedi sırıtarak.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek?"

"Göreceksin," derken kıkırdadı.

"Lanet olsun."

"Biliyorum." Gibsie başını sallayarak onayladı.

"Bu ne lan?"

"*Biliyorum*," diye güldü.

Shannon'ın kumsalda koşmasını, elinde bir avuç yosunla onu avlamaya çalışan Claire'e *merhamet* naraları atmasını başımı iki yana sallayarak izledim. Kahkaha atıyordu, gülümsüyordu, bronzlaşmıştı ve o güzel kahverengi saçları hafif esintiyle dalgalanıyordu. Ama ağzımı açık bırakan şey bunların hiçbiri değildi. Hayır, giydiği küçük kırmızı bikini parçasıydı. Sahip olduğunu hatırlamadığım bir vücut tarafından doldurulmuştu. Onu gördüğümde o kadar afallamıştım ki, ağzıma bir sinek bile kaçabilirdi.

Tanrı aşkına, ayrı kaldığımız süre içinde kız arkadaşıma bir şeyler olmuştu. Kamp için ayrıldığımda onu bol bir tişört ve daha da bol bir şortla geride bırakmıştım. Solgun bir teni ve belirgin kemikleri vardı. Ancak burada dururken, arkadaşımın arabasından çıkıp alternatif bir evrene adım atmış gibi hissediyordum.

Bacakları.

Lanet olası *bacakları*.

Memeleri.

Tanrım, *memeleri* vardı.

Kalçaları da.

Hâlâ ufak tefekti, diğer kızlardan daha inceydi ama o bikiniyi bir rüya gibi dolduruyordu.

"Bu doğru olamaz," dedim boğuk bir sesle. Bakışlarımı ondan ayırıp arkadaşıma doğru döndüm. "Bu birkaç ay içinde nasıl olur?"

"Ergenlik? Büyüme sıçraması? Vitaminler? Günde üç öğün yemek?" Gibsie omuz silkti. "Evde stresli değildi ya da her iki dakikada bir endişeyle kusmuyordu? Onunla ilgileniliyor? Kahretsin... Bilmiyorum, dostum. Umurumda bile değil. Ama ona bakmak muhteşem bir şey, o yüzden sebebini sorgulama ve sadece takdir et."

"Ona mı *bakıyordun?*" diye sordum öfkeyle. "Ben yokken?"

"Ah, sadece normal miktarda," diye yumuşattı. Sanki o *normal miktar* beni rahatlatacakmış gibi konuşuyordu. "Bak birbirleriyle güreşiyorlar. Ah, dostum. Lanet olası galibiyet!"

Aman Tanrım, Shannon'ın kumların üzerinde yuvarlandığını görünce bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Gibsie göğsüme vurarak, "Gün ışığı gibi görünmüyor mu?" diye mırıldandı. "Şu lanet kıza bak, dostum!"

Onun sarı bikinili Claire'den bahsettiğini biliyordum ama gözüm Shannon'dan başkasını görmüyordu. Uzun bir yaz olmuştu... Beynimi kızartan tüm o yeni, heyecan verici bilgiler ve görsellerle nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Shannon'dan her zaman etkilenmiştim. Bana her zaman güzel ve inanılmaz derecede seksi gelmişti ama şimdi duygularım o kadar yoğunlaşmıştı ki, doğru düzgün düşünemiyordum. Dizlerimin üzerine çökmek ve kız arkadaşıma uğrayan ergenliğin her ne versiyonuysa ona tapınmak istiyordum. Noel sabahı uyanıp Noel Baba'dan istediğim bisikleti ağacın altında bulmaya hazırlanırken ambalaj kâğıdını yırtıp yerine son model bir *BMX* bulmuş gibi hissediyordum.

Lanet olası galibiyet...

Ona baktığımda yazın vücudumu kırılma noktasına kadar çalıştırdığım, günlük antrenmanlarda sayısız saat geçirdiğim ve eve altı kilo kas alıp üç santim uzamış olarak döndüğüm için sevinmiştim.

"Kaptan!" Hughie'nin sesi kulaklarımı doldurdu. Döndüğümde onu, Feely'yi, Katie'yi ve Lizzie'yi sahilin ilerisinde tek kullanımlık bir barbekünün etrafında dururken gördüm. "Tanrım, gerçekten o!"

"Geri döndü!"

"Selam, Johnny!"

Elimi kaldırıp onlara el salladım. Claire'in altında durup kumun üzerindeki tüneğinden bize bakan kızdan gözlerimi ayırmıyordum.

"*Nehir gibi* Shannon," diye seslendim. Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemeden kayalardan aşağı inip yanma geldim. "Gelip bana sarılacak mısın, sarılmayacak mısın?"

"Aman Tanrım!" Çığlık atarak arkadaşının ellerinden kurtuldu ve ayağa fırladı. "Dönmüşsün!"

Shannon koşmaya başladığında görebildiğim tek şey *memeleriydi.*

"Evdesin!" diye bağırarak bana doğru koşmaya başladı. "Aman Tanrım, Johnny..." Pürüzsüz teni ve yumuşak kıvrımlarıyla kendini kollarıma atmasıyla cümlesi yarıda kesildi. Onu kolayca yakalayarak yukarı kaldırdım, bacaklarının belime ve kollarının da boynuma dolanmasının verdiği hissin tadını çıkardım. "Geri döndün," diye hıçkırdı. Beni eve hoş geldin öpücüklerine boğarken tüm yüzümü dudak parlatıcısıyla boyuyordu. "Eve, bana döndün."

"Eve döneceğimi biliyordun, Shan," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Kamptayken uzak tutmak için mücadele ettiğim yalnızlık tüm gücüyle göğsüme çarptı.

"Ama erken geldin?"

"Geç geldim," dedim burnumu onunkine değdirerek. "Bütün yaz burada olmam gerekirdi." Kendime engel olamayarak eğilip onu öptüm ve sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen ilk gerçek tadı aldım. Shannon da beni aynı çılgınlıkla öpüyordu. Tamamen dil ve çarpışan dişlerden oluşuyorduk, daha önce hiç bu kadar iyi öpüşmemiştim. "Tanrım, seni çok özledim." Dudaklarına doğru sertçe nefes aldım. "Lanet olsun... Seni çok seviyorum." Gerçekten de seviyordum. Onu gereğinden fazla seviyordum. Bu kız söz konusu olduğunda duygularımı kontrol edemiyordum.

"Ben daha çok özledim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ayrıca ben daha çok seviyorum."

Şüpheliyim.

Hem de çok şüpheli.

"Pekâlâ... Bavullarını eve döndüğünde boşaltmak isteyebileceğini

biliyorum ama hediyelerimi istiyorum," dedi Gibsie. Elinde bavullarımla yanımızdan geçiyordu. "Küçük Shannon'ın ağzını sikmeye devam edebilirsin," diye ekledi neşeli bir ses tonuyla. Ardından kumun üzerine çöküp çantamın fermuarını açtı. "Benim için fark etmez. Ama sahip olduğun her şeyi karıştıracağımı haber vermek istedim."

"Hey, hepsini alma!" diye bağırdı Hughie. Sahilden bize doğru koşuyordu. "O benim *Toblerone*'um, seni küçük sürtük."

"Tapu kimdeyse mal onundur," dedi arkadaşım gülerek. Sonra kucağında bir kucak dolusu çikolatayla koşmaya başladı. "Claire! Çantayı kap ve kaç, bebeğim. İçi tatlı dolu."

"Eve hoş geldin, Johnny," diye cıyakladı Claire. Kucağında çantamla Gibsie'nin peşinden koşuyordu. "Tatlılar için teşekkürler."

"Tanrım," diye mırıldandım. Shannon'ı isteksizce yere indirdiğimde geri adım atarak kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Giydiği küçücük bikini parçasının içinde birbirine bastırdığı dolgun göğüslerini görünce iniltimi bastırdım. Meme uçları büzülerek incecik kırmızı kumaşı zorluyor, açıkça beni kışkırtıyordu. *Yüce İsa!* Gibsie'nin arkasından, "Onları geri getir, seni koca aptal," diye seslendim. Umutsuzca kendimi sakinleştirmeye ve iç çamaşırımdaki canavarın fırlamasını engellemeye çalışıyordum. "Çikolataların bazıları çocuklar için."

"O *tam olarak* bir çocuk." Feely gülerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Evine hoş geldin, kaptan." Kollarını bana dolayarak sırtımı sıvazladı. "Orada harikaydın."

"Evet, kaptan. Eve hoş geldin," diye seslendi Hughie. Bavulumu karıştırmakla meşguldü. "Seni görmek harika... Lanet olsun, hepsine imzalattın mı?" Yeni Zelanda formasını çıkarıp gözlerini kocaman açarak elinde salladı. "Bunu alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin. Feely ve Gibs için iki tane daha var." Rakiplerimize formalarını imzalattığım için takım arkadaşlarımdan ne kadar azar işittiğimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Yine de hiç umursamıyordum. Hâlâ okuyan bir öğrenciydim, çocukluk kahramanlarımın çoğuyla birlikte ve onlara karşı maçlar oynuyordum. "Orada birkaç Fiji, Avustralya ve Güney Afrika forması da var."

"İyi bir yatırımsın," dedi Hughie. Bavulun içinden seçtiklerini dışarı çıkardı. "Dublin aksanın ve '*Hepinizi sikeyim!*' tavrınla Scoil Eoin'in kapısından içeri adımını attığın gün anlamıştım." Bana el sallayan Katie'ye bir avuç dolusu şekerleme verdikten sonra kişisel eşyalarını karıştırmaya devam etti. "Bunu aynı gün Feely ve Gibs'e de söyledim.

Onlara şehirli çocuğun çok sert olduğunu söyledim, ya uyuşturucuya bulaşacak ya da büyük işlere kalkışacaktın." Omuz silkerek, "Her iki durumda da bu işe girmeye hazır olduğumuzu oy birliğiyle kabul ettik," diye ekledi.

"Vay be, Hugh," dedim. "Teşekkürler."

"Hiç önemli değil, dostum," diye cevap verdi. "Bu arada seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

"Hepimiz gurur duyuyoruz," diye açıkladı Lizzie. Feely'nin yanına gelmişti. "Evine hoş geldin, Kaptan Fantastik."

"Teşekkürler... sanırım?" dedim ona temkinli bir bakış atarak.

"Samimi olmaya çalışıyorum," diye cevap verdi sırıtarak. "Geri dönmen iyi oldu, Shannon'ın iyiliği için. Beni hiç ilgilendirmiyor. Dürüst olmak gerekirse, dünyada benim için bir şey değiştirmiyorsun."

"İşte *oradasın*." Göz kırparak, "Seni görmek de güzel, engerek," diye ekledim.

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu Shannon. Elini benimkinin içine sokarken mavi gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Sadece biz?"

Siktir, elbette.

"Onu hemen götüremezsin, Shan," diye itiraz etti Hughie. "Ragbi hakkında konuşmamız gerek."

"Beni istediği yere götürebilir," diyerek kız arkadaşımın peşinden gittim.

"Sevgilinin kuklası olmuşsun, kaptan," diye seslendi arkamdan. "Hem de fena halde."

Shannon'ın dudakları benimkilerin üzerindeyken ve parmakları omuzlarıma batarken, sahildeki kayaların arasındaki küçük oyuğa körlemesine girdim. Ne yaptığımı ya da bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünecek zamanım yoktu. Aklım mantıklı düşünemeyecek kadar bulanıktı, içimdeki her şey tamamen içinde olduğum ana, onun bana *hissettirdiklerine* kapılmıştı. Her yerim sızlıyordu, onun içinde olmak için hissettiğim ihtiyaç dayanılmazdı.

"Emin misin?" dedim boğuk bir sesle. Aramıza uzanıp şortumun belini çekiştirirken dudaklarına doğru sertçe soludum. "Yanımda hiçbir şey yok, Shan."

"Sorun değil," diye mırıldandı heyecanla başını sallayarak. "Ayrıca çok eminim."

"Gerçekten mi?"

"Artık doğum kontrol hapı kullanıyorum, unuttun mu?"

Siktir.

Bikinisinin yanındaki ince kurdeleleri çekiştirdim, şortumu hızla çıkarmadan önce kumaş vücudundan düştüğünde ağzına doğru inledim. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadım. Küçük sutyenini kısa sürede çıkardıktan ve dolgun memeleri serbest kaldığında titredim. "Tanrım... Vücudun çok değişmiş, bebeğim."

"Sadece benimle ol," diye yalvardı. Bir kolunu boynuma dolayıp kendini yukarı kaldırdı. "İçimde ol."

Anında ellerim kalçalarına uzandı, aletim ona ulaşmak için sınırlarını *zorluyordu*. Sırtını kayalara yaslayarak aramızdaki boşluğu kapattım, dudaklarını istila ettim ve içine girdim.

"Bu..."

"Neydi..."

"Böyle!" diye ikimiz de aynı anda sözlerimizi tamamladık. Gözlerimiz kocaman açılmış halde birbirimize bakıyorduk.

Shannon bikini altını giyip kurdeleleri tekrar bağlarken, "Az önce ne oldu?" diye çığlık attı.

"Bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. Sert ve hızlı soluklar alırken şortumu tekrar giydim. "Ama her neyse..." Başımı yana eğip ona sırıttım. "Kesinlikle tekrar yapmalıyız."

Yüzü kızarırken hızlı hareketlerle bikini üstünü giydi. "Seni özledim."

"Bunu anlayabiliyorum," dedim ona takılarak. Bedenimi onun yanında kumun üzerine bıraktım. Omzuna bir öpücük kondurarak boynuna sokuldum ve onun sarhoş edici kokusunda boğuldum. "Ben de seni özledim, Shan."

"Hayır... Seni gerçekten ama gerçekten özledim, Johnny," diye fısıldadı kucağıma tırmanırken. "Korkunç derecede."

"Biliyorum." Titreyerek kollarımı ona doladım. "Benim için de öyleydi."

"Bir daha bu kadar uzun süre uzaklara gitme," diye mırıldandı yüzünü boynuma gömerek. "Gitmen gerektiğinde beni de yanında götür."

Sözleri karşısında irkildim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Kollarımda kaskatı kesildikten sonra, "Dinliyorum," diye fısıldadı.

"Bana bir sözleşme teklif ettiler."

Vücudu kollarımda kaskatı kesilirken tırnakları omuzlarıma battı. "Fransa'da mı?"

"Hayır." Kesik kesik nefes aldım. "Dublin'de."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, söylediklerimi duyduğundan emin olamadım. Ancak biraz sonra, "Kabul ettin mi?" diye fısıldadı.

"Henüz değil," dedim kısık sesle. "Ama iki yıllık bir kontrat ve çok fazla para teklif ediyorlar." Acı dolu bir iç çektim. "Royce'a transfer olmamı ve bitirme sertifikamı orada tamamlamamı istiyorlar. Eylül ayında Dublin'e geri dönmem gerekecek."

"Gidecek misin?" diye sordu kısık bir sesle.

"Önce seninle konuşmak istedim."

"İstediğin şey bu, değil mi?"

"Hayatım boyunca bunun için çalıştım," diye itiraf ettim.

Bedeni şiddetle titredi. "O zaman gitmelisin."

"Gitmeli miyim?"

"Gitmelisin."

"Ama seni bırakmak istemiyorum," diye itiraf ettim titreyen sesimle.

"Biliyorum," derken onun sesi de titriyordu. "Ama gitmek zorunda olman sorun değil."

"Shannon..." Başımı iki yana sallayarak yüzümü boynuna gömdüm.

"Sorun yok, Johnny," dedi burnunu çekerek ve saçlarımı okşadı. "Bu *iyi* bir şey."

"Aklım bunu biliyor," dedim boğuk bir sesle. "Ama kalbim harap olmuş durumda."

"Hadi bunu etraflıca konuşalım," dedi o koşullar altında benim çıkarabileceğimden daha kararlı bir sesle. Geri çekilerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve dolu gözleriyle bana baktı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Sen tanıdığım en iyi insansın ve senin için bunu istiyorum." Başparmağıyla elmacıkkemiğimi okşayarak, "Beni bu konuda uzun zaman önce uyarmıştın ve o zaman kabul etmiştim. Şimdi de kabul ediyorum. Bu senin geleceğin, Johnny. Sen de bunun peşinden gideceksin," diye fısıldadı. Devam etmeden önce beni sertçe öptü. "Ne olursa olsun, istediğin sürece senin yanında olup seni destekleyeceğim."

"Seni *her zaman* isteyeceğim," diye yemin ettim. "Lanet olası her zaman. Böyle söyleme bile, Shan. *Tanrı aşkına.*"

"İmza atmaktan korkmanın tek nedeni bensem o zaman bunu yapmalısın demek istemiştim," diye açıkladı. "Ciddiyim, Johnny. Beni kaybetmeyeceksin. İkisine de sahip olabilirsin. Söz veriyorum."

"Sadece buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum," diye mırıldanırken sesim duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

"Çünkü sen çok harikasın ve artık tüm dünya ne kadar harika biri olduğunu biliyor." Bana buruk bir gülümseme sundu. "Hepsi seni istiyor."

"Ben sadece seni istiyorum," diye mırıldandım alnımı onunkine bastırarak.

"Seninim," dedi yumuşak bir sesle. "Sözleşme olsun ya da olmasın. Ben tamamen seninim."

81
FESTİVALLER VE HAYRANLAR
SHANNON

Dublin'deki müzik festivalinin ikinci sabahı uyandığımda kalp atışlarım hızlanmıştı ve karnım korkuyla doluydu. Uzun bir süre uyku tulumumun içinde yan yatarak yanımdaki çocuğun uyumasını izledim. Güzel yüzünün her santimini inceledim. Her çilini, yara izini ve uyurken koyu renkli gür kirpiklerinin elmacıkkemiklerini nasıl süslediğini inceledim.

Dünün anıları zihnimi dolduruyordu. Johnny ve Gibsie'nin *The Saw Doctor*'ın *N17* şarkısı eşliğinde bir çift deli gibi etrafta zıpladıklarını düşünerek kendi kendime gülümsedim. Kollarını birbirlerine dolamış, grubun söylediği sözleri tekrarlıyor ve iki kaçık aptal gibi zıplıyorlardı. *Çok komikti.* İkisi de aşırı derecede sarhoştu ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyor, o anda nasıl göründüklerini umursamadan birbirlerinin karnına vurarak daha iyi zıplamaya çalışıyorlardı. *N17*'den sonra *Joyce Country Ceili Band* ve ardından da *I Useta Love Her*'e geçmiş, tüm şarkılar boyunca eski evli çiftler gibi birbirlerine sözleri söyleyerek dans etmişlerdi.

Güne hızlıca başlamak, sunulan diğer tüm harika grupları ve sanatçıları görmek için inanılmaz derecede heyecanlı olmama rağmen, bu sabah çadırdan çıkmak istemiyordum. Çünkü yarın eve gitmek zorunda kalacaktık. Yarın onlara bir cevap vermek zorunda kalacaktı. Ne yapacağını bilmiyordum. Babası ona birkaç gün düşünmesini, Dublin'den eve döndüğümüzde karar vermesini söylemişti ve Johnny de tam olarak bunu yapıyordu. Sahildeki o günden beri, o konu hakkında konuşmamıştık ve gerçekten mecbur kalana kadar bu konuyu tekrar açmak istemediğimizden emindim. Ama onun kalıcı olarak gideceği düşüncesi kalbimin sıkışmasına neden oluyordu, nefes almak giderek zorlaşıyordu. Cesur bir yüz ifadesi takınarak dünü dans ederek, şarkı söyleyerek ve gülerek geçirmiştim ama artık tek başımaydım. Daha gitmemiş olmasına rağmen onu özlüyordum.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye fısıldadı Johnny. Gözlerini hâlâ açmamıştı.

Gülümsedim. "Uyuyor olman gerekiyordu."

"Uyuyamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü gözlerini üzerimde hissedebiliyorum." Gülümseyerek bir gözünü yavaşça açtı. "Merhaba, Shannon."

"Merhaba, Johnny."

Uzun kollarını uzatarak uzanıp beni göğsüne çekti. "Eve bir çadır almamız gerekiyor."

"Ah, öyle mi?"

Başını sallayarak saçlarımı öptü. "Kardeşlerini ve annemi dışarıda tutmak için girişinde bir asma kilit olacak."

Memnuniyetle iç çekerek yanağımı çıplak göğsüne yasladım. "Beni her zaman sıcak tutuyorsun."

"Sen de beni her zaman sertleştiriyorsun."

Gözlerimi devirirken kendi kendime gülümsedim. "Bütün gece yağmur yağdı."

"Islandın mı?"

"Kes şunu," diye gülerek göğsüne vurdum. "Berbat davranıyorsun."

"Sadece dalga geçiyorum," diye kıkırdadı. Ardından elimi tutup kendi eliyle sarmaladı. "Bu sadece birazcık yaz yağmuru, Shan. Güneş birazdan doğacak." Parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Bunu seviyorum."

"Neyi seviyorsun?"

"Seni," diye yanıtladı. "Bunu." Omuz silkti. "Şu anda burada olmayı."

Karnımın üzerinde dönerek ona baktım. "Ben de bunu seviyorum."

"Sonsuza kadar kalmak ister misin?" diye usulca sordu. Ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. "Bu çadırda saklanıp hiç çıkmayabiliriz?"

"Gibsie'nin bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır sanırım," dedim gülümseyerek.

"Evet." Johnny derin bir iç çekti. "O pisliği evde bırakmalıydım. Dün kafayı yemişti."

"Eğlenceli biri," diye güldüm.

"O bir deli," diye düzeltti Johnny.

"Hadi ama. Onu sevdiğini biliyorsun," diye takıldım.

"Evet," diye homurdandı. "O küçük budalaya bayılıyorum."

"Johnny?"

"Evet, Shan?"

"İyi olacağız, değil mi?"

"Evet." Yanağımı avucunun içine aldı. "İyi olacağız."

"Ne olursa olsun?" diye fısıldadım eline yaslanarak.

"Ne olursa olsun," diye sertçe cevap verdi.

O sırada çadırın çatısı hızla sallanmaya başladı ve Gibsie'nin sesi kulaklarımı doldurdu. "Hey, kaptan? Deliğini alıyor musun... yani tatlı bir seks mi yapıyorsun, yoksa içeri girebilir miyim?"

"Evet, yapıyorum," diye homurdandı Johnny. "Şimdi siktir git."

Çadırımızın fermuarını indirip sarışın kafasını içeri soktu. "Günaydın, ailem."

Johnny doğrulurken, "Sana tatlı bir seks yapacağımı söylemiştim, göt herif," dedi ters bir sesle.

"Biliyorum," diyerek güldü Gibsie. Sonra çadırımızın içine süründü. "Yapmadığını da böyle anladım."

"Yapıyor olabilirdim," diye karşı çıktı Johnny.

"Hayır," dedi Gibsie. "Çadır sallanmıyordu."

"Günaydın," diye seslendi Claire. Makyajlı yüzü ve günlük kıyafetleriyle onun ardından içeri girdi. "En sevdiğim çifte kumrularım nasıl? Yine harika bir güne hazır mısınız?"

"Çıkarabileceğim pillerin var mı?" diye sordu Johnny. "*Sonsuz* bir iyimserliğin var."

"Ben hep neşeli bir kızım," dedi arkadaşım.

Gibsie mahcup bir sırıtışla, "Çok acıktık," diye itiraf etti. "Çadırımızdaki atıştırmalıklar bitti."

"Çünkü yanınızda hiç atıştırmalık getirmediniz," diye homurdandı Johnny. Ardından tekrar yere çöküp beni de yanına çekti. "Size getirmenizi söylemiştim."

"Ah, jelibonunuz mu var?" Claire çantalarımızı karıştırıyordu. "Vay be. Atıştırmalık şeyler yemediğini sanıyordum, Johnny."

"Yemem," dedi sevgilim esneyerek. Yan dönüp bir kolunu bana doladı. "Shan için aldım."

"Yaa," diye mırıldandı Claire. "Çok düşüncelisin."

Johnny alçak sesle, "Gidebilir misiniz acaba?" diye sordu.

"Huysuzluk etme," diye azarladım. Hafifçe meme ucunu çimdiklemiştim.

"Tekrar yap," diye mırıldandı. "*Daha aşağı.*"

Kıpkırmızı oldum. "Johnny..."

"Aletine daha sonra asılabilir," diye açıkladı Gibsie. "Şu anda gitmemiz gereken yerler ve olmamız gereken sarhoşluklar var."

"*Olmamız gereken sarhoşluklar mı?*" Johnny başını iki yana salladı. "Gerçekten dersleri dinlemeye başlamalısın, dostum."

"Uyku tulumundan çık ve benimle eğlenmeye gel," diye emretti Gibsie. "Yoksa kız arkadaşının üstüne osururum. İnan bana, sert bir osuruk olacak. Dün bütün gün elma şarabı içtim."

"Doğru söylüyor." Claire öğürerek onayladı. "Gaz çıkarma sorunu kronikleşti, çocuklar. Dün gece bizi havaya uçuracak sandım."

"Sen de osuruyordun," dedi Gibsie. "Bir yırtıcı gibi."

"Biliyorum," dedi arkadaşım anında. "Seninkini bastırmaya çalışmak zorundaydım, değil mi?"

"Tanrım, ikiniz de kafayı yemişsiniz," diye kıkırdadı Johnny.

"Yataktan kalk, yoksa canavarı serbest bırakırım," diye uyardı Gibsie. "Hemen kalk, yoksa bu sırada bir somon balığı da çıkarabilirim."

"Iyy, Gerard," dedi arkadaşım gülerek. "Bu çok yanlış."

Tek kaşımı kaldırdım. "Somon balığı mı?"

"Sıçmaktan bahsediyor," diye onayladı Johnny. Uyku tulumundan bir kediden daha hızlı bir şekilde kalkmıştı. "Yanına geliyorum. O yüzden gidip somonunu al ve nehrin aşağısında bir yerde yüz."

Gibsie sırıttı. "Tıpkı senin kız arkadaşına..."

"Cümleni bitirirsen seni öldürürüm."

Johnny kalabalığın gürültüsü arasında, "Ah... Baksana, Gibs!" diye bağırdı. *Green Day* sahneye çıkıp *Basket Case*'i çalmaya başlamıştı. "Bu senin marşın."

Gibsie gülerek ona ortaparmağını gösterdi. Ardından omuzlarındaki Claire'le birlikte çıplak göğüslü, sürpriz kutusundan çıkmış bir deli gibi etrafta zıplamaya devam etti. Claire korkmuş gibi görünmüyordu, tam tersine o çocuğun onu kalabalığın içine düşürmeyeceği konusunda inancı tamdı. Çocuğun kalabalığın içinde hem ayakkabılarını hem de tişörtünü kaybetmiş olduğunu düşününce bu bana biraz tuhaf geliyordu. Ama arkadaşım hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Ellerini havaya kaldırmış, grupla ve etrafımızı saran altmış bin kadar insanla birlikte gülerek şarkı söylüyordu.

"Hadi gel, *nehir gibi* Shannon," dedi Johnny önümde eğilerek. "Kaldır kıçını da buraya gel."

"N-ne?"

Johnny sırıttı. "Tırman."

"Ama ben..."

Grup acı veren tanıdık gitar ritmini çalmaya başladığında beni omuzlarına kaldırdı. Johnny tekrar ayağa kalkıp etrafımızdaki insanların üzerinde yükseldi. Bana sahnedeki grubu mükemmel bir şekilde görme imkânı verdiğinde ona sürtünmek için çabalayarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Aman Tanrım!" Ellerini kalçalarıma sabitleyip zıplamaya başladığında gergin kahkahalarla çığlık attım. "Johnny... Ah!" Korkuyla öne doğru eğildim ve kollarımı boynuna dolayıp ona yapıştım. "Lütfen beni düşürme."

"Asla," diye karşılık verdi Johnny. Üstü çıplaktı, tişörtü şortunun arkasından sarkıyordu ve beyzbol şapkasını ters takmıştı. Ben omuzlarındayken şarkı sözleriyle gruba eşlik ediyordu. Etrafımızdaki herkesin, özellikle de kızların ona baktığını biliyordum. *İnsanların* onu *tanıdığını* fark etmiştim. Sinsice onun fotoğraflarını çekmeye çalışmalarından belli oluyordu. Johnny yine de onları fark etmemiş gibiydi. Belki de sadece umurunda değildi.

Kendimi inanılmaz derecede özgür hissederek ellerimi havaya kaldırıp güldüm.

"Shannon!" diye adımı haykırdı Claire. Onun elini tutmak için uzandım, dördümüz de şarkının sözlerini haykırırken gülüyorduk.

Etrafımızda kameralar yanıp sönüyordu ama ilk kez umurumda değildi.

Gençtik, özgürdük ve birlikteydik.

Yarın gelecekti, bilinmeyen bir gelecekle birlikte gelen tüm dehşeti de yanında getirecekti ama şu anda mutluydum. Memnundum. Kalbimi verebileceğim tek erkekle birlikte dünyanın en iyi müzik festivalindeydim.

Jimmy Eat World sahneye çıktığında az kalsın panik atak geçiriyordum. *The Middle*'ı çalmaya başladıklarında aklımı biraz daha kaybettim. İşte tam o anda, iyi olacağımı anladım. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Bu hayatı onunla birlikte yaşayabilirdim. Neye karar verirse versin, sonunda başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Johnny Kavanagh'nın omuzlarında otururken, kolu bacaklarıma dolanmış ve eli kalçamda dururken olmak istediğim başka hiçbir yer olmadığını biliyordum. Ben bu çocuğa aittim ve o da bana aitti.

Grup konserlerinin son şarkısı olarak *Hear You Me*'yi çalmaya başlamıştı. Birbirlerine tamamen odaklanmış olan arkadaşlarımıza baktım. Gibsie bir kolunu gevşekçe onun bacaklarına dolamıştı, diğer elinde de içinde ne olduğu belli olmayan plastik bir bardak tutuyordu. Kalabalığın arasında yavaşça sallanırken ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu.

Gibsie'nin birkaç dakikada bir elini onun bacağından ayak bileğine doğru kaydırmasını kaçırmamıştım. Birbirlerini açıkça okşadıklarını fark ettiklerini sanmıyordum. Hem fiziksel hem de duygusal açıdan tamamen uyum içinde görünüyorlardı.

Dikkatimi tekrar gruba vererek şarkı sözlerini dinledim ve annemi düşündüğümde içimde o tanıdık hüzün dalgasının kabardığını hissettim. Kendi kendime usulca şarkı söylerken yanağıma bir damla gözyaşı düştü. Johnny'nin kalçamı sıkan eli dikkatimi tekrar ona çektiğinde, "Seni seviyorum," diye mırıldandığını duydum. Başını yukarı kaldırarak bana bakıyordu.

Burnumu çektim. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan şarkının sözlerini söylemeye devam etti ve müzik eşliğinde hafifçe sallanmamızı sağladı.

Yanağını okşayarak eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Omuzlarında oturduğum için yapması kolay bir şey değildi ama onu öpmek zorundaydım. Sadece öpmek zorundaydım. O da beni öperken kalçamda tuttuğu eli başımın arkasını kavramak için hareket etti. Bir alanın ortasında, altmış bin insanla çevriliydik ve *Jimmy Eat World* bize şarkı söylüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, "Yoruldun mu, Shan?" diye sordu Johnny. Hava zifiri karanlıktı ve dinlenmek için bulduğum korkuluk gibi bir şeyin üzerine oturmuştum. Johnny koruyucu bir şekilde kolunu karnıma dolayıp tam arkamda duruyordu, kızartma büfesinde sıraya girmiş olan arkadaşlarımızı bekliyorduk.

Johnny hâlâ üstsüzdü, güneş battığında ve soğuk bastırdığında giymem için bana kendi tişörtünü vermişti. Başımı onun sıcak göğsüne yaslayarak hoşnut bir şekilde iç geçirdim. "Hmm."

"Hmm?" Çenesini omzuma yaslayarak dalgın bir şekilde uzakta çalan müziğe göre sallandı. "Hmm ve ne?"

"Her şeyi özümsüyorum."

"Johnny Kavanagh?" diye seslendi biri. İkimiz de yaşça bizden çok daha büyük bir grup kıza doğru döndük.

"Aman Tanrım! Gerçekten de o!" diye bağırdı içlerinden biri. "Size söylemiştim!"

"Selam," diye cevap verdi Johnny. Gibsie'yle bütün gün içtikleri biranın etkisiyle kelimeleri biraz geveliyordu ama sesi her zamanki gibi kibar ve profesyoneldi.

"Aman Tanrım, Fiji'ye karşı harika oynadın." Konuşan kız gerek hayatta gördüğüm en büyük göğüslere sahipti. "*Gerçekten* harikaydın."

"Fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye sordu bir diğeri.

Johnny tereddüt ederek kolunu karnıma sardı.

"Sorun değil," dedim küçük bir baş hareketiyle. Kendi halimize dönebilmemiz için fotoğrafı çekmek üzere onu cesaretlendirdim.

Sinirli bir iç çekişi bastırarak profesyonel bir gülümseme takındı ve grubun olduğu yere doğru yürüdü.

"Çekebilir misin lütfen?" diye sordu içlerinden biri. Çekmem için dijital fotoğraf makinesini uzatmıştı.

Başımı sallayarak korkuluktan indim ve fotoğraf makinesini ondan aldım. "Tamam... görünebilmesi için flaşı açtım. Şimdi gülümseyin."

Johnny son derece rahatsız görünüyordu ama altı kızdan oluşan grup etrafını sararken gülümsedi.

Dört fotoğraflarını çektim ve fotoğraf makinesini geri alması için kıza uzattım.

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı. Sevgilimin elinde bir ay varmış gibi ona bakıyordu. "İnanılmaz biri."

"Evet." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Öyle." *Ayrıca o benim.*

"Bunun için üzgünüm," dedi Johnny alçak sesle. Onlara el sallayıp aceleyle yanıma geri döndü. "Lanet olsun, bu çok utanç vericiydi."

"İnsanlar seni sevdiği için üzülme."

Başını iki yana sallayarak korkuluklara çıkmama yardım etti. "Beni sevmiyorlar, Shan."

"Sana tapıyorlar," diye düzelttim. Bacaklarımın arasında durması için onu daha yakına çektim. "Bu sorun değil."

"Belki," diye kabullenerek ellerini kalçalarımda birleştirdi. "Ama beni sevmiyorlar."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü birinin beni sevmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Parmağıyla burnumu okşadı. "Gördüğüm o değil."

Sıcaklık boynumdan yukarı süzüldü. "Johnny..."

"Ne yapacağımı biliyorum, Shan," diye fısıldadı. "Sözleşme hakkında? Bir karar verdim."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı. "Bunu *kendim* için yapmalıyım," diye fısıldadı. "Yapmam gerekiyor. *Benim* için doğru olan bu, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye fısıldadım. Dünyanın tüm ağırlığıyla omuzlarıma çöktüğünü hissediyordum.

"Ne olursa olsun beni sevecek misin?" İçinden bir ürperti geçtiğinde gözlerini sımsıkı yumdu. "Ne kadar zor olursa olsun?"

"Ne olursa olsun." Kelimeleri dudaklarımdan zorlukla çıkarmıştım. Bu süreçte kendi kalbimi kırmayı kabul ettiğimi biliyordum. "İmzalayacaksın ve parlayacaksın."

"Peki sen iyi olacak mısın?" diye üsteledi. "Ne olursa olsun?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İyi olacağım."

"Seninle evleneceğim," dedi hemen sonra. "Büyüdüğümüzde ve her şey yoluna girdiğinde."

Ellerimi avuçlarının içine alarak boynuna sardı ve bana doğru eğildi. "Sadece yanımda dur," dedi duygu yüklü bir sesle. "*Benimle kal.*" Elleri benimkileri sıktı. "Seni gururlandıracağım. Senin için doğru olanı yapacağım."

Nefesim acıyla kesildi. "Johnny..."

"Bir ailemiz olacak," diye devam etti. "Kendimize ait bir ailemiz olacak. Ben de senin yanında olacağım. Ne yapmayı seçersen seç. Ne olursa olsun."

"Bu bizi yıkamayacak," diye mırıldandım alnımı onunkine değdirerek.

"Bizi hiçbir şey yıkamaz," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Duzenleme
Ny.Ozlem

82
YENİ OKUL YILI
SHANNON

Takvimler 1 Eylül 2005'i gösteriyordu.

Yepyeni bir dönem geliyordu ve beşinci sınıftaki ilk günümdü. Lizzie ve Claire'le artık yılda* birlikte okuyacaktık. Ortaokuldaki dördüncü yılım için üzerimde Bayan Kavanagh'nın özenle ütülediği yepyeni üniformam ve en yakın arkadaşlarımla birlikte okulun kapısından içeri girdim.

Artık her şey farklıydı. Dokuz ay önceki kız değildim. Yeni bir ev ve yeni bir aileyle tamamen farklı biri olmuştum. Tüm bunlar, kestirmeden gidip bir ragbi sahasında hayatımı değiştiren çocukla karşılaşmak gibi pervasızca bir karar verdiğim için olmuştu. Hayatımı *kurtaran* çocukla tanışmıştım.

"Bu bizim en iyi yılımız olacak, kızlar," diye ilan etti Claire. Her zamanki kusursuz haliyle kalçalarını sallayarak ve sarı buklelerini zıplatarak yürüyordu. "Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

"Hayır... Sadece... hayır Claire," diye homurdandı Lizzie. Öfke meleği görünümüyle onun yanında ilerliyordu. "Senin şeytanca iyimserliğin için saat çok erken."

"Hanımlar," diye mırıldandı Ronan McGarry. Dolaplarımıza geldiğimizde önümüzü kesmişti. "Okulda bir yıl atladığınızı duydum."

Lizzie bakışlarını ona dikerek, "Umarım *sen* atlamamışsındır," diye karşılık verdi.

"Atladım." Ronan ona sırıttı. "Beni daha çok göreceksiniz." Dikkatini bana çevirerek göz kırptı. "Selam, Shannon."

"Hayır." Dudaklarım büzülürken öğürme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. "Sadece... *hayır*."

Ronan'ın yüzü kızardı ve öfkeli olduğunu belli ederek yanımızdan uzaklaştı.

"Bu efsaneydi." Claire kolunu omzuma atıp güldü. "Johnny seninle gurur duyardı."

Lizzie gerçek bir gülümsemeyle, "Evet," diye onayladı. "O adi şerefsizi yerine geri soktuğunu görmeyi çok isterdi."

* Artık yıl, Miladi takvimde 365 yerine 366 günü olan yıldır. Bu fazladan gün (artık gün), normalde 28 gün olan şubat ayına 29 Şubat'ın eklenmesiyle elde edilir ve dört yılda bir gerçekleşir. (ç.n.)

"Yapma," diye inledim, midem düğüm düğüm olmuştu. "Bu yıl kavga istemiyorum. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

"Yaa," diye cıyakladı Claire. İkimizin de dikkatini dağıtmıştı. "Şuna bakın."

Kimi işaret ettiğini görmek için arkamı döndüğümde Tadhg'ın kaşlarını çatarak bize doğru geldiğini görünce sırıttım.

"Bu çocuk bazılarının kalbini kıracak," dedi arkadaşım elini göğsüne bastırarak. "Onu yiyip bitirmek istiyorum."

"Baksana şu birinci sınıf kızları şimdiden onu izliyor," diye kıkırdadı Lizzie. Gözlerini küçük kardeşime dikmiş bir grup genç kızı işaret ediyordu. "Okuldaki büyük adam olacak."

"Hayır, olmayacak," dedim dehşete kapılarak. "Daha on üç yaşında bile değil."

"Şu şirin birinci sınıfa bakın!" dedi Shelly ve Helen. Koşarak yanımıza geldiklerinde aynı anda konuşmuşlardı. "Çok sevimli."

"Shannon'ın kardeşi," diye açıkladı Claire. "Ayrıca evet, çok sevimli olduğunun farkındayız."

"Selam, Tadhg," Yaklaşan kardeşim ışıl ışıl gülümsedim. "Her şey nasıl gidiyor..."

"Benimle konuşma," diye uyarırken dehşetle bana baktı. "Yüce İsa! Sen benim *ablamsın*. Buradayken beni tanımıyorsun."

"Yanlış yerdesin," dedim gözlerimi kısarak. "Birinci sınıfların soyunma alanı alt katta."

"Her neyse." Gözlerini devirerek çantasını omzuna attı ve arkasını dönüp birinci sınıfların ortak alanına doğru ilerledi, "Bu okul berbat," diye homurdandıktan sonra hızla geri döndü. "Bu arada, *sen* benimle kesinlikle konuşabilirsin." Uzun boyuyla karşısında duran Claire'e göz kırptı.

"Ah, teşekkürler?" dedi arkadaşım sırıtarak.

Tadhg uzaklaşmadan önce, "Her zaman, sarışın," diye yanıtladı.

"Ah, evet," diye sessizce güldü Claire. "Ona birkaç yıl ver. *Kesinlikle* o adam olacak."

"Kimmiş o adam?" diye sordu Gibsie. Hughie ve Feely'yle birlikte yanımıza sokulmuştu. Kaşlarını oynatarak sırıttı. "Yine benden mi bahsediyorsun, Claireciğim?"

Lizzie onun yerine, "Hayır," diye cevap verdi. "Bu yıl rakibin var, Thor."

"Ah, lütfen." Gibsie küçümseyici bir ses çıkararak elini önünde sal-

ladı. "Buradaki tek rakip benim." Düşünceli bir ifadeyle, "Aslında kendimin de rakibiyim," diye ekledi.

Tadhg koridorun aşağısından, "Hey, sarışın?" diye seslendi. Hepimizin dönüp ona bakmasına neden olmuştu. "Güzel bacaklar." Gibsie'ye dönerek sırıttı. "Oyununu geliştirsen iyi olur, dostum. Çünkü maç *başladı*."

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı Helen ve Shelly. "Çok cesur."

"Fazla cesur," diye mırıldandım sessizce.

"O küçük pislik," diye tısladı Gibsie. Erkek kardeşimin peşinden gitmek için etrafımızdan dolaştı. "Daha ergenlik çağına girmemiş gözlerini bebeklerimin annesinden uzak tutsan iyi edersin, piç kurusu. Yoksa aşağıda taşıyacak testis bulamazsın!"

"Senden daha büyük testislerim var, şişko," diye gülerek karşılık verdi Tadhg. "Annene sor."

"Ben *şişman* değilim!" diye kükredi Gibsie. "Annemi de bu işe karıştırma!"

"Kızının peşindeyim, Gibs," diye alay etmeye devam etti Tadhg. Bu çocuğu çıldırtmaktan büyük keyif alıyordu. "Açıkça uyarıyorum."

"Seni ilkokula geri göndereceğim," diye hırladı Gibsie. "*Açıkça uyarıyorum.*"

"Sakin ol, Gibs," diye güldü Feely, onu ensesinden tutup geri çekerek. "O daha birinci sınıfta."

Cebimdeki telefonum çalmaya başladı, Gibsie'nin komik öfkesinden dikkatimi uzaklaştırarak cevap vermek için aceleyle bir kenara çekildim. "Alo?"

"*Nehir gibi* Shannon," diye mırıldandı Johnny'nin tanıdık sesi. Kalbim aniden hızlanmaya başlamıştı. "Kızım nasılmış bakalım?"

Sırıtarak dudağımı ısırdım ve boğuk sesi karşısında içimde yükselen iniltiyi yuttum. "Merhaba, Johnny."

"Merhaba, Shannon." Usulca kıkırdadı. "İlk günün nasıl geçiyor?"

"İyi, seninki nasıl?"

"Verimli."

Cevabıyla sırıttım. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet." Sesinde alaycı bir tını vardı. "Bak... dün gece seksi kız arkadaşımla ilgili harika bir rüya gördüm."

Dolaba yaslanarak arkadaşlarımın dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra, "Konuşmaya devam et," diye fısıldadım.

"Gecenin bir yarısı sessizce odama girdi," diye devam etti. "Sonra yorganın altına girdi... ve kıyafetlerini çıkardığında, vücuduma o güzel yanaklarını pembeleştiren şeyler yapmaya başladı."

"Ah, vay canına." Kıvranarak titrek bir nefes verdim. "Kulağa harika bir rüya gibi geliyor."

"Muhteşemdi." Bir çift kol arkamdan dolanıp beni sert kaslardan oluşan bir göğse doğru çekti. "Ama bir rüya değildi, öyle değil mi?"

Sırıtarak arkamı döndüm ve Tommen üniforması içinde, gördüğüm en güzel şey gibi duran erkek arkadaşımı açıkça süzdüm. "Hayır, değildi."

"Bu gece ziyaretleri kontrolden çıkmaya başladı, Shan," diye mırıldandı Johnny. Dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Az kalsın antrenman alarmını kaçırıyordum ve kahvaltı için aşağı indiğimde annem beni bir şahin gibi izliyordu." Bana sırıtarak baktı. "Sanırım bizi yakalamış olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ona güldüm.

"Hı-hı." Başını sallayarak eğildi ve beni tekrar öptü. "Bu yıl biraz daha yaratıcı olmamız gerekecek."

Memnuniyetle iç geçirip kollarımı beline doladım ve ona sarıldım, Tommen'da bitirme sertifikasını tamamlayabilmek için imzasını bir yıl daha erteleme kararı aldığı için şükrediyordum. *Benimle birlikteydi.* Büyük kararlar alınmadan önce, bize birlikte geçireceğimiz bir yıl daha sunmuştu. Bir nefes almamıza izin vermişti. Bir süre daha birlikte olmamızı sağlamıştı ve o dakikaların her birinin tadını çıkarıyordum. Johnny kalmaya karar verdiğinde çok mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Aynı zamanda bu kararı verdiği için büyük bir suçluluk ve sorumluluk hissediyordum. Bana karşı duyduğu sorumluluk nedeniyle ya da durumla başa çıkamayacağımdan korktuğu için kaldığını düşünmüştüm. Hazır olmadığını, henüz hayatından çekip gidebilecekmiş gibi hissetmediğini, her zamanki titizliği ve detaylara gösterdiği özenle bunu detaylıca düşündüğünü açıkladığında ise rahatlamıştım. Bu yıla *ihtiyacı* vardı. Profesyonelliğe geçmeden önce büyümek ve biraz yaşamak için biraz daha zaman istiyordu. Bu tür bir kararı verebilecek ve sadece akademideki antrenörlerinin değil İrlandalı koçların da tam desteğine sahip olacak kadar yetenekliydi. Elbette annesi onu bir okul yılı daha evde görmekten son derece memnundu ama Sean'ı da işin içine katarak ilişkimizdeki casus devriyesini arttırdığı için heyecanının çabuk geçtiğini varsayıyordum.

"Bu ne için?" Johnny kıkırdayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Sadece seni özledim," diye fısıldadım yanağımı göğsüne yaslayarak.

"Beni bu sabah gördün, Shan," diye hatırlattı. "Dün akşam yemekteydik." Sesi biraz daha boğuklaşırken, "Ayrıca dün gece, dudakların..." diye ekledi.

"Hatırlıyorum," dedim kızaran yüzümle. "Bana tekrar tekrar anlatmana gerek yok."

"Koruman altındaki çocuğu kontrol etmen gerekiyor," diye açıkladı Gibsie. Dikkatimizi tekrar üstüne çekmişti. "Ciddiyim, Johnny," dedi kaşlarını çatmaya devam ederken. "Beni uyuz ediyor."

"O daha çocuk, Gibs." Johnny ona kaşlarını çatarak baktı. "Onunla başa çıkabilirsin."

"Başa çıkabileceğimi *biliyorum*," diye cevap verdi Gibsie. Bakışları hâlâ öfkeyle doluydu. "Ama onunla başa çıkma yöntemim seninkinden çok farklı ve büyük olasılıkla bir hapishane hücresine atılmama sebep olacak. Bu yüzden hazirana kadar burada kalmaya karar vermen iyi oldu, kaptan. Bu yıl *benim* buldozer olmamı engellemen gerekecek."

"Bu arada ebeveynlerini ofise girerken gördüm," dedi Helen. Johnny'yle konuşurken kızardı ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Umarım her şey yolundadır."

"Evet," diye onayladı Shelly. Aynı şekilde kirpiklerini kırpıştırıyordu. "Umarım ciddi bir şey değildir."

Lizzie düz bir ses tonuyla, "Siz neden hâlâ buradasınız?" diye sordu.

"Liz," diyerek güldü Claire. "Kibar ol."

"Kibar davranıyorum zaten," diye karşı çıktı Lizzie. "Onlara *siktirip gidin* diyebilirdim." Kızlara sert bir bakış attı.

"Bunun için bir ağızlık almalısın, Claire," diye homurdandı Shelly. Lizzie'ye ters ters bakıyordu. "Sorunları var."

"Büyük sorunları var," diye onayladı Helen. Sonra da kol kola girerek yanımızdan uzaklaştılar.

"Buna gerek var mıydı?" diye sordu Claire. Gülmeye devam ediyordu. "Zararsızlar."

"*Sinir bozucular*," diye düzeltti Lizzie. "Ayrıca sinsi ve sürtükler."

"Öyleler," diye onayladı Gibsie. "Bu grupta sadece bir tane sinsi sürtüğe yerimiz var."

"Bu sabah benimle tartışmaya başlamasan iyi edersin, Thor," diye uyardı Lizzie. "Samimi olmaya çalışıyorum ama suratın beni sinirlendiriyor."

"Ah, Tanrım. Hadi gidelim, Shan," diye mırıldandı sevgilim başını sallayarak. "Bu saçmalıklar için daha çok erken." Elimi tutarak beni koridorda peşinden sürükledi.

"Sence annenlerin ofiste ne işi var?" Onun yanında aceleyle ilerledim.

Johnny omuz silkti. "Sanırım kardeşinin kaydını hallediyorlar."

"Evet." Titrek bir nefes verdim, onun için gergin ve endişeli hissediyordum. "Sence iyi olacak mı?" diye sordum. "Tommen'da arkadaş edinip buraya alışacak mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Beni kızlar tuvaletinin hemen önünde durdurdu. "İşte başlıyoruz." Ön girişi işaret ederken sesi alçak ve neşe doluydu.

Tommen üniforması giymiş, sert, güzel ve biraz da kaybolmuş görünen çocuğu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Bir omzuna çantasını asmıştı, diğer elinde de bir *hurley* sopası tutuyordu. Beyaz gömleğinin düğmeleri çözülmüştü, kırmızı kravatı gevşekçe sarkıyordu. Sarı saçları dağınıktı ve yüzünde "dünyayı ve içindeki herkesi siktir etmiş" gibi görünen bir ifade vardı. Daha zayıf, daha karanlık, daha tekinsiz görünüyordu ama yeşil gözleri yine keskin ve dikkatliydi.

Claire boğuk bir sesle, "Aman Tanrım," derken göğsünü tutarak bize doğru koştu. "Bu..."

"Joey," diye küçük bir baş hareketiyle tamamladım. "Evet."

"Ne zaman çıktı?"

"Geçen hafta," dedi Johnny.

Joey kaşlarını çatarak, "Ama hiç söylemediniz," diye konuşmaya katıldı.

"Ne yapacağından emin değildik," diye açıkladım. Johnny'nin elini tutarken ağabeyime bakıyordum. "Johnny'nin ailesinin teklifini kabul edip etmeyeceğinden emin değildik."

"Ama o burada!"

"Evet," diye cevap verdik aynı anda. "O burada."

"*O* kim?" diye bağırdı Shelly. Bir kez daha bize katılmıştı. "Yüce Tanrım! Sanırım âşık oldum."

Helen hülyalı bir iç çekişle, "Yeni altıncı sınıf öğrencisi," diye açıkladı. "Tommen'ın yeni erkeği."

Gibsie bize katılırken, "Eh, kahretsin," diye söylendi. "Bu yıl çok hareketli geçecek."

"Çok iyi şeyler olacak," dedi Johnny.

Gibsie gülerek, "Evet," diye onayladı. "Çılgınlık başlasın."

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Johnny ve Shannon'ın hikâyesi sona erdi ancak gelecekte keşfedilecek daha pek çok Tommen Erkeği olacak.

Yayın tarihleriyle ilgili güncellemeler için chloewalshauthor.com adresine göz atın.

Lütfen bu kitabı satın aldığınız web sitesine bir yorum bırakmayı unutmayın.

Johnny ve Shannon'ın bonus sahnesi için bir sonraki sayfaya geçebilirsiniz.

BONUS SAHNE
İYİ SEÇİMLER YAPMAK
JOHNNY

Pazartesi günü okul çıkışında, "Sen tanıdığım en acayip piç kurususun," dedi Hughie. Sesinde hayranlık uyandıran bir ton vardı. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi çok aşağılanmış hissediyorum." Derin bir nefes verdi. "Aynı yaştayız, kaptan. Ama senden yaklaşık on kilometre geride koşuyormuşum gibi hissediyorum"

"Onun adına mutlu ol," diye kıkırdadı Feely. "Bunu hak etti."

"Onun adına *mutluyum*," diye üsteledi Hughie. "Aynı zamanda bir vajinam olmadığı için de biraz yıkılmış durumdayım." Dramatik bir şekilde iç geçirerek, "Ödül törenine onunla birlikte gidebilirdim," diye ekledi.

"Evet." Feely sessizce güldü. "Çünkü seni *gerçek* kız arkadaşına tercih ederdi."

Hırıltımı bastırarak eşyalarımı çantama geri attım ve dönüp arkadaşlarıma baktım. Okul antrenmanını yeni bitirmiştik ve o konuyu burada konuşmak istemiyordum. "Gerçekten büyük bir mesele değil, çocuklar."

"Lanet olası büyük bir olay," diye düzeltti Gibsie. Beline sardığı havluyla duştan çıktı. "Yılın Genç Sporcusu ödülüne aday gösterildin, Johnny."

"Kesinlikle," diye onayladı Feely. "Bundan daha büyük bir ödül olamaz, kaptan."

"Ayrıca sen kazanacaksın," diye ekledi Hughie. "Dostumuz, Yılın Genç Sporcusu. Tüm siktiğimin *ülkesinde*." Bankta arkasına yaslanıp başını salladı. "Alacakaranlık kuşağındayız, çocuklar."

"Kapatın meseleyi," diye homurdandım utanarak. "Henüz hiçbir şey kazanmadım."

"Cumartesi gecesi bunu söyleyemeyeceksin," diye kıkırdadı Gibsie. "O süslü püslü otelden koleksiyonuna ekleyeceğin yeni ve parlak bir kupayla çıktığında."

"Kavanagh," Koç Mulcahy'nin sesi konuşmamızı böldü. Döndüğümde onu elinde bir dosyayla kapıda dikilirken buldum. "Hafta sonu Dublin'de iyi şanslar."

"Teşekkürler, koç." Başımı sertçe salladım.

"Onu eve getir, evlat," diye ekledi. Sonra ancak yüzünü buruşturan bir gülümseme olarak tanımlayabileceğim bir ifade takındı.

Gibsie omzuma vurarak, "Getirecek," diye cevap verdi.

"Sen de..." Koç gözlerini artık ona dikmişti. "Önünde seçmeler var. İçkiyi ve sigarayı bırak."

Gibsie'nin omzuna vurarak, "Yapacak," deme sırası şimdi bendeydi. "Öyle değil mi, Gibs?"

"Canımı yakıyorsun," diye çıkıştı Gibsie. Parmaklarımı kürekkemiğine geçirdiğimde yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," diye söylenirken daha çok sıktım. "Eğer kendini toparlayıp vaktimi boşa harcamayı bırakmazsan, sonrasında canını çok daha fazla yakacağım."

"Anlaşıldı," diye inledi elimden kurtularak. "Tanrı aşkına," diye mırıldanırken omzunu ovuşturdu. "Vücudum moraracak."

"Sen bir kanat oyuncususun," diye kıkırdadı Feely. "Morlukların olması gerekir."

"Peki *kız arkadaşınla* Dublin'e ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Hughie. Onu *değil de* Shannon'ı yanımda götürdüğüm için hâlâ kızgın olduğu belliydi. "Doğduğumdan beri idolüm olan herkesle omuz tokuşturmak için."

"Muhtemelen cumartesi sabahı yola çıkarız," diye cevap verdim. Ses tonundaki kızgınlığı görmezden geliyordum. "Öğleden sonraki trafiği atlatmış oluruz."

"Bundan emin misin?" Gibsie kendi kendine güldü.

"Neyden emin miyim?"

"Shannon'ın seninle gelmesinden."

"*Evet.*" Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ah, bir nedeni yok," diye düşündü. "Sadece... Claire bana Küçük Shannon'ın gidip gitmeyeceğini bilmediğini söyledi."

"Ne?" Ona boş bakışlar attım. "Sen neden bahsediyorsun? Neden *bilmesin* ki?"

"Belki de ona sormadığın içindir," diye cevap verdi sırıtarak.

Başımı iki yana salladım, ne yapacağımı şaşırmıştım. "Tekrar söyle?"

"Ona sormadın," diye tekrarladı. Sesi artık iyice eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Kız arkadaşına," diye açıkladı. "Ona seninle gelmek isteyip istemediğini hiç sormadın, kaptan."

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı. "Sormam mı *gerekiyordu?*"

"Evet," dediler aynı anda.

"Onlara her şeyi sormak zorundasın," diye açıkladı Hughie. "Bunun çok saçma olduğunu biliyorum. Ama kızlar böyle gariptir. Bir yerlere gitmek için onlara sorulması gerekir. Davetiye şarttır. Bu tamamen ilişki politikası, dostum. Güven bana, onlara her şeyi sormak en iyisi. Ben de Katie'ye öyle yapıyorum." Yüzünü buruşturarak, "Zor yoldan öğrendim," diye mırıldandı.

"Ama o benim kız arkadaşım," diye karşı çıktım. Bu saçmalığa inanmıyordum. "Neden ondan benimle gelmesini isteyeyim ki? Neden zaten bilmiyor?"

"Çünkü bu bir tuzak," dedi Hughie.

Kaşlarım havaya kalktı. "Tuzak mı?"

"Bana hiç sorma." Gibsie alayla güldü. "Çoğu zaman etrafımda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmuyor."

"Sadece çoğu zaman mı, Gibs?" diye sordu Feely.

"Bu kesinlikle bir tuzak," dedi Hughie acımasızca. Dikkatimi bir süredir yaptığımız en tuhaf konuşmaya geri çekmişti. "Başın belada, Johnny."

Ah, kahretsin. "Öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi yüzünü buruşturarak. "Bu kötü şans, dostum."

"Haklı," diye onayladı Feely. "Ona seninle gelip gelmeyeceğini sormalıydın, dostum. Her şeyi hesaba katmalısın."

"Aksi takdirde, sana geri döner," diye ekledi Hughie. "*Herhangi* bir zamanda."

Feely başını salladı. "Gece ya da gündüz."

"Ne kadar zaman geçerse geçsin."

"Bu gerçek, değil mi?"

"Bana mı anlatıyorsun, ahbap?"

"Bu tamamen saçmalık," diye tersledim. Telaşlı hissetmeye başlamıştım.

"Onlar böyledir, dostum." Hughie ciddiyetle ekledi. "Kızlar zordur."

"En zoru," dedi Feely.

"Benimki değil," diye savunmaya geçtim.

Hughie sırıttı. "Göreceğiz bakalım."

"Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordum biraz paniklemiş hissederek.

"Gidip sor ona," diye yanıtladılar.

"Şimdi mi?"

"Şimdi," diye onayladılar.

Ah, kahretsin...

Okulu koşarak geçtiğim için nefes nefese kalmış bir halde omzumu Shannon'ın yanındaki dolaba yasladım ve onun beni fark etmesini, çıldıran kalp atışlarımın sakinleşmesini bekledim.

Sakinleşmedi.

Sadece onu gördüğümde biraz daha hızlandı.

Hayatımı.

Sikeyim.

Shannon dolabının kapısını kapattı ancak orada bir sürüngen gibi durduğumu fark edince yerinden sıçradı. "Ah!" diye cıyakladı. Ardından hemen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Merhaba, Johnny."

"Merhaba, Shannon." Hemen işe koyulmadan önce onun sevimli ve hoş davranışını aradan çıkardım. "Her şeyi berbat ettim, bebeğim."

"Öyle mi?" Shannon kaşlarını çatarak bana baktı. "Nasıl?"

Alnındaki kırışıklığı düzeltmek için elim kendiliğinden uzandı ama kendimi kontrol ettim.

Ona dokunma.

Burada olmaz.

Uyarı aldın.

Son lanet uyarın, ahmak.

Ellerini cebinde tut.

Senin cebin yok ki.

Ama onun var.

Ah, kahretsin...

"Sana sormadım," diye itiraf ettim omuz silkerek. Başıboş dolaşan ellerimi iki yanımda yumruk haline getirmiştim. "Sana sormak aklıma bile gelmedi." Bu konuda ne kadar çaresiz olduğumu gösteren bir iniltiyi bastırdım "Sadece birlikte gideceğimizi düşünmüştüm, anlıyor musun?"

Şimdi gerçekten şaşkın görünüyordu.

Şaşkın ve endişeli.

Gülümsemesi ortadan kayboldu.

Kahretsin.

"Ters bir şey yok," dedim hızlıca. "Her şey yolunda."

Yüzünde rahat bir ifade belirdi ve büyük mavi gözleri yumuşadı. "Ah, tamam." Aynı saç tutamını tekrar kulağının arkasına sıkıştırırken küçük omuzlarını silkerek gülümsedi. "Bu hafta sonu yapılacak ödül töreniyle mi ilgili?"

Neden bahsettiğimi bildiği için şükrederek heyecanla başımı salladım. "Gibsie, Claire'e seni davet etmediğimi söylediğinden bahsetti."

"Sen, şey... davet etmedin sayılır," dedi o incecik sesiyle. "Bu konuda üzgün değilim," diye hızla ekledi. Yanakları pembeleşirken bakışları aşağıya doğru kaydı. "Ben... ben... Beni yanında götürmeni falan beklemiyorum..."

"Ancak ben seninle gitmeyi bekliyorum," dedim saçmalamasını bölerek.

Yüzü aydınlandı. "Öyle mi?"

Tanrı aşkına... "Evet, Shannon," diye yanıtladım sabırsızlığımı bastırarak. "Biz birlikteyiz. Sen benimsin. Bu benim için çok önemli bir şey. *Sen* benim için çok önemlisin. Kesinlikle birlikte gideceğimizi sanıyordum." Nefesimi tutarak gözlerimi onunkilerle buluşturdum ve bakışlarımı vücudunda gezdirme isteğime direndim. "Sen bu işte benim takım arkadaşımsın. Siyah kravatlı bir davete sensiz gitmek istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "İstemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum."

"Ama ailen de seninle geliyor," dedi nefes nefese. "Darren hafta sonu çocuklarla kalmak için gelecek."

"Biliyorum." Sırıtarak cazibesine yaklaştım ve güzel kokusunu içime çektim. Tanrım, o bambaşka bir şeydi. "Ama ailemi yanımda istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Peki, kimi istiyorsun?"

"*Seni* istiyorum."

Titrek bir nefes verdi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Yüzde yüz."

Yüzü pembenin daha koyu bir tonuna büründü.

"Kızarma," diye inledim. Uzanıp yanağını okşama isteğime engel olamamıştım. "Aklımı kaçırmama neden oluyor."

"Bir elbise aldım," diye itiraf etti. Büyük mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Belki, şey... seninle gelmemi istersin diye."

"Akıllıca bir seçimdi," diye onayladım. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. "Hangi rengi seçtin?"

"Kırmızı," diye fısıldadı gülümseyerek. "Kravatınla aynı renk."

"Siktir," diye mırıldandım. "Kırmızıyı severim, Shan."

"Evet." Dudağını ısırdı. "Biliyorum."

"Peki benimle gelecek misin?" Ellerimi kendime saklama isteğimi kaybederek beline koyup onu kendime doğru çektim. "Benimle çıkar mısın, *nehir gibi* Shannon?"

Başını onaylarcasına sallayıp kollarını boynuma dolarken sırıttı. "Seninle çıkarım, Johnny."

Yüzümü onunkine yaklaştırarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Titreyerek parmak uçlarına doğru eğildi ve burnunu benimkine değdirdi. "Rica ederim."

"Kazanırsam beni alkışlayacak mısın?" diye alay ettim. Onun kokusunda ve *hissettirdiklerinde* boğuluyordum. "Yoksa, *'Ah, Johnny! Kahramanım!'* diye yapacağın tezahüratlar için mi çalışıyordun?"

"Kendini beğenmişlikle dolusun," diye güldü Shannon.

"Keşke *sen de* benimle dolu olsaydın," diye mırıldandım. "Şu anda mesela."

Kıkırdayarak, "Kes şunu," dedi kızaran yüzüyle. "Cumartesi gecesi ödülü *kazandığında* seni destekleyeceğimden emin olabilirsin," diye ekledi. "Çantada keklik, Bay Ragbi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Shan?"

Shannon bana gülümsedi. "Gerçekten öyle olduğunu biliyorum, Johnny."

Hay sikeyim...

Aniden inanılmaz derecede pervasızca bir şey yaptım. Çenesini yukarı kaldırıp onu öptüm.

Hızlı bir öpücük, diye kendime güvence verdim.

Sadece bir öpücüktü.

Güven verici bir öpücüktü.

Ama öyle olmadı.

Çünkü geri çekilemedim.

Bu kız söz konusu olduğunda tamamen mahvolmuştum ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Bir yere gitmek ister misin?" diye sordum öpüşmeyi keserek. Ağır sorumla havayı bozduğumu biliyordum ama pantolonumun içinde *onun da* farkında olduğunu bildiğim daha ağır bir sorun vardı. "Eve gidip annem tarafından güvenlik kordonuna alınmadan önce?"

"Ah, kesinlikle," diye onayladı. Sesi nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu.

Siktiğimin galibiyeti. "Sahile?"

"Hadi gidelim."

Teşekkürler, Tanrım...

İmzamı bir yıl ertelemeyi seçtiğimde doğru kararı vermiştim. Babam yanımdayken koçun ofisinde oturduğum gün doğru olan şeyi biliyordum, şimdi de aynı şekilde düşünüyordum. Burada otururken, kız arkadaşımın eli benim elime sarılmışken ve önümde sonsuz olasılıklarla dolu bir yıl varken içime büyük bir memnuniyet duygusu yerleşmişti. Maç yapmayı ve onu seviyordum. İkisine de sahip olabilirdim ve tam olarak bunu yapacaktım. *Kendi* şartlarımla. Hazır olduğum zaman.

"Seni seviyorum," dedi Shannon. Sahildeki *buluşma noktamıza* park ettiğimde düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmişti. Burnunu her şeye sokan annem ve Shannon'ın sinir bozucu kardeşleri sürekli bize engel olduğu için bugünlerde yalnız kalmak kolay değildi. Ama geçen yıl önümüze çıkan diğer tüm engeller gibi onları da aşıyorduk.

Motoru durdurarak emniyet kemerimi çözdüm ve dönüp ona baktım. Onu ilk gördüğüm günden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti ve onu gördüğümde hâlâ coşkuyla doluyordum. Bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum. "Ben de seni seviyorum, Shan." Gerçek buydu. Onu tahmin bile edemeyeceğim kadar çok seviyordum. Önümdeki her şeyi görebiliyordum; hayatımı, geleceğimi, kariyerimi ve *onu*. Hepsinde başrol oynayacağını bildiğim kızdı. Onunla her şeyimi ortaya koymuştum ve yaptığım şeye dair hiç şüphem yoktu. Tek bir tane bile. O artık takım arkadaşımdı. En iyi arkadaşımdı. Tabii ki bunu yüksek sesle söylemeyi aklımdan bile geçirmiyordum; Gibsie böyle bir hakareti duyarsa kalp krizi geçirirdi.

"Eee," dedi Shannon. Emniyet kemerini çözüp koltuğunda bana doğru döndü. "Annen bizi aramaya başlamadan önce yaklaşık kırk dakikamız var." Atkısını boynundan yavaşça çözüp arka koltuğa, az önce

fırlatıp attığı paltosunun yanına gönderirken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Ne istiyorsun?"

Seni, Shannon Lynch.

Her zaman seni.

"Bilmiyorum, Shan." Sırıtarak ona ayak uydurdum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dudaklarını bana değdirmeni istiyorum," dedi Shannon. "Bu süslü püslü *Audi*'nin camlarını iyice buğulandırmama yardım etmeni istiyorum."

"Lanet olsun," diye homurdandım. Sözleriyle anında sertleşmiştim. "Bu da beni anlatıyor."

Shannon kızararak eteğini kalçalarına kadar sıyırdı ve koltukların üzerinden tırmanarak hoşnut bir iç çekişle kucağıma yerleşti. "Sen sordun," diye fısıldarken parmaklarını okul kazağımın önünde birleştirdi. "Artık kelimelerimi daha iyi kullanabiliyorum."

"Evet, öyle," diye onayladım. Kalçalarını kavrayıp onu kucağımda sallayarak vücudunun benimkine verdiği hissin tadını çıkarırken ses tonum sertleşmişti. "Lanet olsun. Çok iyi gidiyorsun, bebeğim."

Gerçekten de öyle yapıyordu. Okulda. Hayatta. Shannon başarılıydı ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Dokunuşumla titrerken parmaklarını saçlarımda gezdirdi. O kedi yavrusunu andıran dokunuşuyla beni çılgına çevirdikten sonra yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Johnny?"

Kaşlarını çatarak beni izlemesine odaklandığım sırada kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. "Efendim, Shan?"

"Seni saklıyorum." Sesinde her geçen gün yavaş yavaş artan bir güven vardı. "Sen benimsin," dedi dolgun dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi belirirken. "Sonsuza dek."

"Bunun için şükürler olsun," diyebildim. Sonra irade savaşımı kaybedip dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

İRLANDA ARGOSU VE CÜMLE YAPISI

Aziz Stefan Günü: Hediyeleşme Günü - 26 Aralık

Asi Ülke: Cork Kontluğu'nun takma ismi.

İlkokul: Bebeklikten altıncı sınıfa kadar.

Ortaokul: Lise, birinci sınıftan altıncı sınıfa kadar.

Bitirme Sertifikası: Ortaokulun son yılında girilen zorunlu devlet sınavı.

Üçüncü Sınıf Sertifikası: Üçüncü sınıfta girilen zorunlu devlet sınavı, altı yıllık ortaokul/lise döneminizin ortasında.

GAB: Galler Atletizm Birliği

Culchie: Dublin'in dışındaki bir ilçeden ya da kırsal kesimden gelen kişi. Genellikle dostça bir hakaret olarak kullanılır.

Jackeen: Dublinli bir kişi. Bazen İrlanda'nın diğer bölgelerinden gelen insanlar tarafından Dublinli bir kişiye atıfta bulunmak için kullanılan bir terim.

Dub: Dublinli bir kişi.

Gardaí Síochána: İrlanda polis teşkilatı.

Garda: Polis memuru.

Hurling: Tahta *hurley* sopası ve *sliotar*'larla oynanan son derece popüler, amatör bir İrlanda sporu.

Camogie: *Hurling* sporunun kadın versiyonu.

Scoil Eoin: Johnny'nin ilkokulunun adı.

Angelus: İrlanda'da her akşam saat altıda televizyonda dua için bir dakikalık saygı duruşu yapılması.

Prag'ın Bebek İsa'sı: Çiftçilerin iyi havayı desteklemek için tarlaya yerleştirdikleri dini bir heykel. (Eski bir İrlanda batıl inancı)

Tespih, Kaldırma, Gömme: İrlanda'da bir Katolik cenazesinin üç günü.

KİTAPLA İLGİLİ TÜM HİSLER

Sahneler ve Şarkılar:

Bana tüm Gibsie ve Claire hislerini yaşatan şarkı: *Edward Sharpe & The Magnetic Zeroes - Home*

Bana tüm Joey hislerini yaşatan şarkı: *Ben Howard - Black Flies*

Joey'nin Aoife'ya olan hisleri: *Johnny Cash - Hurt*

Gibsie'nin hisleri: *Portugal. The Man - Feel it Still*

Joey'nin eve dönüşü: *RHODES - Home*

Bayan Lynch ve çocukları: *Dropkick Murphys - The State of Massachusetts*

Joey: *Ben Howard - Oats In The Water*

Johnny yangından sonra Shannon'ın yanında: *McFly - The Heart Never Lies*

Johnny'nin Shannon'a olan aşkı: *Picture This - 95*

Johnny'nin Shannon'a söylediği şarkı: *Imaginary Future - Here Comes the Sun*

Joey Lynch: *Chase & Status, Tom Grennan - All Goes Wrong*

Shannon'dan Johnny'ye: *Maggie Lindemann - Couple of Kids*

Aoife'nın Joey hakkındaki düşünceleri: *Daughter - Medicine*

Johnny ve Bayan Lynch'in o gece dile getirilmeyen konuşmaları: *Zack Hemsey - The Way*

Johnny ve Shannon onun odasında takılırken: *One Direction - They Don't Know About Us*

Johnny ve Shannon yakınlaşırken: *Maroon 5 - Lips On Me*

Aoife'nın Joey için hissettikleri: *Flo Rida & Sia - Wild Ones*

Joey'nin Darren gittiğinde hissettikleri: *Nickelback - Too Bad*

Joey, Shannon'ı hastaneye götürürken: *Snow Patrol - Open Your Eyes*

Johnny onu evden kaçırmaya geldiğinde Shannon: *Fleetwood Mac - Everywhere*

Aoife ve Joey'nin hissettikleri: *Rihanna - Desperado*

Sahilde arabada: *The Dubliners & Jim McCann - Grace*

Aoife cenazede: *Carla Bruni - Stand By Your Man*

Gibsie'nin kamp gezisinde söylediği şarkı: *Richie Kavanagh - My Girlfriends Pussy Cat*

Feely'nin kamp gezisinde söylediği şarkı: *Tim O'Riordan & Natural Gas - The Langer Song*

Shannon ve Johnny oturma odasında: *Thompson Square - Are You Gonna Kiss Me Or Not*

Shannon'a ebeveynleri ile ilgili haberin verildiği an ve cenaze şarkısı: *Steve Acho - Lightening Crashes*

Joey ve Darren/Joey ve Tadhg: *Nikola Sarcevic - Lock-Sport-Krock*

Johnny U20 turnesine çıkarken: *MAX - I'll Come Back For You*

Gibsie ve Johnny'nin çoğu sahnesinde: *Chester See & Ryan Higa - Bromance*

Johnny'den ailesine: *Kodaline - I Wouldn't Be*

Gibsie'nin Claire'e olan aşkı: *Picture This - Jane*

Shannon müzik festivalinde uyandığında: *Jasmine Thompson - Like I'm Gonna Lose You*

Lynch Çocukları: *The Cranberries - Zombie*

Sonlara doğru Aoife: *Camila Cabello - Consequences*

Johnny Bella ile uğraşırken: *Theory of a Deadman - Bitch Came Back*

Johnny ragbi için Shannon'dan ayrılmak zorunda kaldığında: *Ed Sheeran - Photograph*

Johnny turneye çıkarken: *The Lumineers - Nobody Knows*

Johnny turneye çıkmadan önce Shannon ile konuşurken: *Declan O' Rourke - Whatever Else Happens*

Johnny ve Gibsie: *Kodaline - Brother*

Lizzie: *Pink - Just Like A Pill*

Bay ve Bayan Kavanagh'nın ilişkisi: *Shania Twain - You're Still The One*

Johnny ve Shannon'ın ilk sevişmesi: *Athlete - Wires*

Johnny'nin Shannon'ın babasıyla tartışması: *Red Jumpsuit Apparatus - Face Down*

Johnny Shannon'a karşı hisleriyle boğuşurken: *Gym Class Heroes - Cupid's Chokehold*

Joey uzaklarda Aoife'yı düşünürken: *Chord Overstreet - Screw Paris*

Gibsie ve Claire'in hisleri: *G-Eazy & Halsey - Him & I*

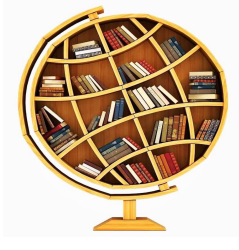
Shannon babasıyla uğraşırken: *Katy McAllister - Another Empty Bottle*

Shannon tekrar tekrar ayağa kalkarken: *Demi Lovato - Skyscraper*

Claire'den Gibsie'ye: *Natasha Bedingfield - I Wanna Have Your Babies*

Gibsie ve Claire: *Kelly Clarkson - My Life Would Suck Without You*

Kitap Kurdu

JOHNNY'NİN ÇALMA LİSTESİ

Gavin James – Always
Maroon 5 – Lips On You
Charly Luske – Have A Little Faith In Me
The Script – Hall Of Fame
Maroon 5 & Cardi B – Girls Like You
Mick Flannery – Wish You Well
Martin Garrix & Khalid – Ocean
Ed Sheeran – Kiss Me
John Legend – All of Me
Picture This – 95
Lewis Capaldi – Bruises
Kid Rock – First Kiss
Picture This – Jane
Troye Sivan – YOUTH (Akustik)
John Mayer – Daughters
Eminem – Superman (Remix)
Gym Class Heroes – Cupid's Chokehold
Eagle-Eye Cherry – Save Tonight
Bend Sinister – Shannon
Gym Class Heroes – Stereo Hearts
MAX – I'll Come Back for You
Ed Sheeran – Give me Love
You Me At Six – Take On The World
Chuck Berry – Johnny B. Goode
Richie Valens – We Belong Together
Reckless Kelly – Wicked Twisted Road
Nelly & Tim McGraw – Over and Over Again
Jamie Lawson – Ahead of Myself
Jason Derulo – Trumpets
Jamie Lawson – A Little Mercy
A1 – Same Old Brand New You
Jamie Lawson – Can't See Straight
Making April – Paparazzi
Jamie Lawson – Don't Let me Let you Go
Jamie Lawson – In Our Own Worlds
Jamie Lawson – I'm Gonna Love You
Westlife – Bop Bop Baby
David Gray – This Year's Love
New Hollow – She Ain't You
Nelly Furtado – Try (Douglas George cover)
Imagine Dragons – Thunder

Scouting for Girls – Heartbeat
Picture This – You & I
Scouting for Girls – Marry Me
Placebo – Every You Every Me
Boyzone – Love me for a Reason
The Script – Nothing
Every Avenue – Only Place I Call Home
Justin Timberlake – Mirrors
Blake Shelton – Sangria
New Hollow – She Ain't You

SHANNON'IN ÇALMA LİSTESİ

Thompson Square – Are You Gonna Kiss Me Or Not
Katie Thompson – Heaven Is A Place On Earth
Maria McKee – Show Me Heaven
Dynoro & Gigi D'Agostino – In My Mind
Adele – River Lea
Fleetwood Mac – Everywhere
Boy & Bear – Fall at Your Feet
Codi Kaye – You're Not Innocent
Cher – The Shoop Shoop Song
Joshua Radin – Here Comes the Sun
Astroline – Close My Eyes
Adele – One and Only
Sia – Breathe Me
Raign – Knocking On Heaven's Door
Natalie Merchant – My Skin
Carly Rae Jepson – I Really Like You
Nora Jones – Come Away With Me
The Fray – You Found Me
Imelda May – Johnny Got a Boom Boom
Jessica Simpson – With You
Robyn – Dancing On My Own.
Natasha Bedingfield – Wild Horses
Hayley Williams – Airplanes
Paramore – The Only Exception
Lady Gaga – Paparazzi
Pink – Family Portrait
Madonna – Crazy For You
The Corrs – Runaway
Miley Cyrus – Malibu
Hunter Hayes – Invisible
Camilla Cabello – Consequences
Taylor Swift – Love Story
Anne-Marie – 2002
Celine Dion – A New Day Has Come
The Chainsmokers – Don't Let Me Down
Kate Nash – Nicest Thing
Haley Reinhart – Can't Help Falling In Love
Rachel Platten – Stand by You
Anne-Marie – Alarm
Paramore – Still into You
Katrina and the Waves – Walking on Sunshine
Anna Nalick – Breathe 2